Predici la Duminica a III-a după Paşti
(a femeilor mironosiţe)

https://drive.google.com/file/d/1LGjUL-xSGChxKLmFInbhdgiWRSQLKVa6/view?usp=sharing

Ziua femeilor creştine

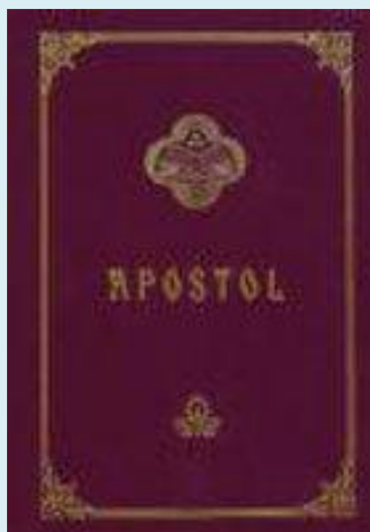
Sfintele Femei mironosiţe sunt cinstitele femei ce au venit la mormântul Mântuitorului nostru Iisus Hristos cu miruri. Ele sunt modele de credinţă pentru toate femeile creştine.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei

Apostol

Prochimen, glasul al 2-lea: Tăria mea şi lauda mea este Domnul şi mi-a fost mie spre mântuire.

Stih: Certând, m-a certat Domnul, dar morţii nu m-a dat.

Din Faptele Sfinţilor Apostoli, citire:

Fapte 6, 1-7

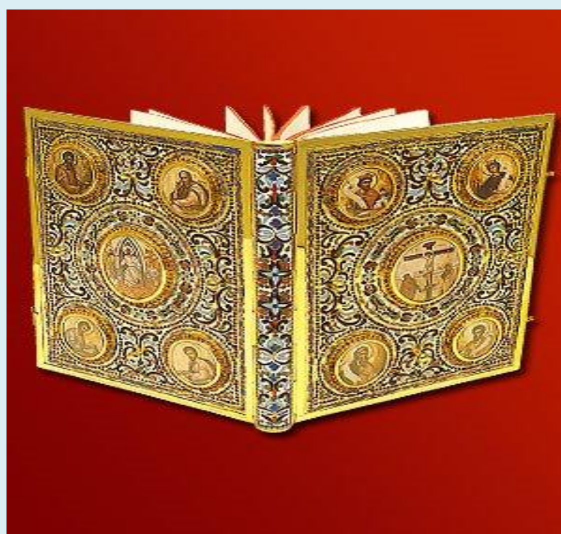
1. În zilele acelea, înmulţindu-se ucenicii, eleniştii (iudei) murmurau împotriva evreilor, pentru că văduvele lor erau trecute cu vederea la slujirea cea de fiecare zi.

2. Şi chemând cei doisprezece mulţimea ucenicilor, au zis: Nu este drept ca noi, lăsând de-o parte cuvântul lui Dumnezeu, să slujim la mese.
3. Drept aceea, fraţilor, căutaţi şapte bărbaţi dintre voi, cu nume bun, plini de Duh Sfânt şi de înţelepciune, pe care noi să-i rânduim la această slujbă.
4. Iar noi vom stărui în rugăciune şi în slujirea cuvântului.
5. Şi a plăcut cuvântul înaintea întregii mulţimi, şi au ales pe Ştefan, bărbat plin de credinţă şi de Duh Sfânt, şi pe Filip, şi pe Prohor, şi pe Nicanor, şi pe Timon, şi pe Parmena, şi pe Nicolae, prozelit din Antiohia,
6. Pe care i-au pus înaintea apostolilor, şi ei, rugându-se şi-au pus mâinile peste ei.
7. Şi cuvântul lui Dumnezeu creştea, şi se înmulţea foarte numărul ucenicilor în Ierusalim, încă şi mulţime de preoţi se supuneau credinţei.

Aliluia, glasul al 2-lea: Auză-te Domnul în ziua necazului, scutească-te numele Dumnezeului lui Iacob.

Stih: Doamne, mântuieşte pe împăratul și ne auzi pe noi, în orice zi Te vom chema.

Evanghelia

La Utrenie: Evanghelia a patra a Învierii

Luca (XXIV, 1 - 12)
1. Iar în prima zi după sâmbătă, foarte de dimineaţă, au venit ele la mormânt, aducând miresmele pe care le pregătiseră.
2. Şi au găsit piatra răsturnată de pe mormânt.
3. Şi intrând, nu au găsit trupul Domnului Iisus.

4. Şi fiind ele încă nedumerite de aceasta, iată doi bărbaţi au stat înaintea lor, în veşminte strălucitoare.
5. Şi, înfricoşându-se ele şi plecându-şi feţele la pământ, au zis aceia către ele: De ce căutaţi pe Cel viu între cei morţi?
6. Nu este aici, ci S-a sculat. Aduceţi-vă aminte cum v-a vorbit, fiind încă în Galileea,
7. Zicând că Fiul Omului trebuie să fie dat în mâinile oamenilor păcătoşi şi să fie răstignit, iar a treia zi să învieze.
8. Şi ele şi-au adus aminte de cuvântul Lui.
9. Şi întorcându-se de la mormânt, au vestit toate acestea celor unsprezece şi tuturor celorlalţi.
10. Iar ele erau: Maria Magdalena, şi Ioana şi Maria lui Iacov şi celelalte împreună cu ele, care ziceau către apostoli acestea.
11. Şi cuvintele acestea au părut înaintea lor ca o aiurare şi nu le-au crezut.
12. Şi Petru, sculându-se, a alergat la mormânt şi, plecându-se, a văzut giulgiurile singure zăcând. Şi a plecat, mirându-se în sine de ceea ce se întâm-plase.

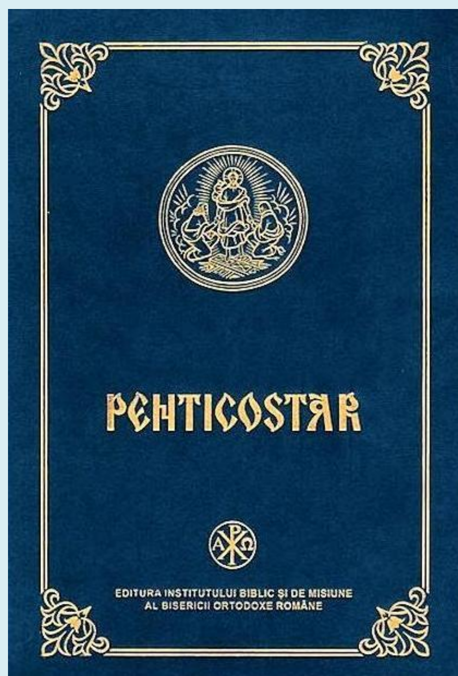
La Liturghie: Evanghelia de la Marcu

Marcu 15:43-47; 16:1-8
43. Şi venind Iosif cel din Arimateea, sfetnic ales, care aştepta şi el împărăţia lui Dumnezeu, şi, îndrăznind, a intrat la Pilat şi a cerut trupul lui Iisus.
44. Iar Pilat s-a mirat că a şi murit şi, chemând pe sutaş, l-a întrebat dacă a murit de mult.
45. Şi aflând de la sutaş, a dăruit lui Iosif trupul.
46. Şi Iosif, cumpărând giulgiu şi coborându-L de pe cruce, L-a înfăşurat în giulgiu şi L-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă, şi a prăvălit o piatră la uşa mormântului.
47. Iar Maria Magdalena şi Maria, mama lui Iosi, priveau unde L-au pus.

1. Şi după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov şi Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-L ungă.
2. Şi dis de dimineaţă, în prima zi a săptămânii (Duminică), pe când răsărea soarele, au venit la mormânt.
3. Şi ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la uşa mormântului?
4. Dar, ridicându-şi ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foa-rte mare.
5. Şi, intrând în mormânt, au văzut un tânăr şezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veşmânt alb, şi s-au spăimântat.
6. Iar el le-a zis: Nu vă înspăimântaţi! Căutaţi pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus.

7. Dar mergeţi şi spuneţi ucenicilor Lui şi lui Petru că va merge în Galileea, mai înainte de voi; acolo îl veţi vedea, după cum v-a spus.
8. Şi ieşind, au fugit de la mormânt, că erau cuprinse de frică şi de uimire, şi nimănui nimic n-au spus, căci se temeau.

Duminica a treia după Paşti a Sfintelor femei mironosiţe şi a dreptului Iosif (Penticostar)

Sâmbată seara la Vecernia cea mică

La Doamne strigat-am… punem stihirile învierii pe 4, glasul al 2-lea

Şi cântăm acestea: Celui mai-nainte de veci din Tatăl născut, lui Dumnezeu Cuvân-tului, Celui întrupat din Fecioara Maria, veniţi să ne închinăm, că Crucea răbdând îngropării s-a dat, precum însuşi a voit; şi înviind din morți, m-a mântuit pe mine, omul cel rătăcit.

Hristos Mântuitorul nostru pe Cruce fiind pironit, a şters zapisul cel ce era asupra noastră şi stăpânirea morţii a stricat, să ne închinăm sculării Lui celei de a treia zi.

Cu Arhanghelii să lăudăm Învierea lui Hristos, că Acesta este izbăvitorul şi Mân-tuitorul sufletelor noastre şi întru slavă înfricoşată şi întru putere tare, iarăşi va să vină să judece lumea pe care a zidit-o.

Alte **stihiri** ale lui Anatolie.

Pe Tine, Stăpânul Cel ce Te-ai răstignit şi Te-ai îngropat, îngerul Te-a propovăduit şi a zis femeilor: Veniţi de vedeți unde a zăcut Domnul; că a înviat precum a zis, ca un puternic a toate. Pentru aceasta ne închinăm Ţie unuia fără de moarte, dătătorule de viață Hristoase, miluieşte-ne pe noi.

Slavă… glasul al 2-lea.

Pentru ce amestecaţi miruri cu lacrimi, o ucenițelor? Piatra s-a răsturnat, mormântul s-a deşertat; vedeţi stricăciunea călcată de viață, pecețile mărturisind arătat, străjerii celor neplecați greu dormind, firea cea muritoare s-a mântuit prin trupul lui Hristos Dumnezeu; iadul se tânguieşte. Deci alergând cu bucurie spuneţi apos-tolilor, că Hristos, Cel ce a omorât moartea, întâi născutul din morți, va merge mai înainte de voi în Galileea.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu, Dogmatica lui Studit, glasul acelaşi:

O, prea mare taină! Văzând minunile, propovăduiesc Dumnezeirea, că Emmanuil uşile firii le-a deschis ca un iubitor de oameni, iar încuietorile feciorei nu le-a rupt ca un Dumnezeu, ci aşa din pântece a ieşit precum prin auzire a intrat; aşa s-a întrupat precum s-a zămislit. Fără patimă a întrat şi negrăit a ieşit, după cum zice proorocul: Uşa aceasta încuiată va fi şi nimenea nu va trece printr-însa, fără numai însuşi Domnul Dumnezeul lui Israil, Cel ce are mare milă.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

şi **prochimenul:** Domnul a împărăţit..., cu stihirile. Apoi: Învredniceşte-ne, Doa-mne…

La Stihoavnă

Stihiria învierii, glasul al 2-lea: Învierea Ta, Hristoase Mântuitorule, toată lumea a luminat şi a chemat făptura sa, întru tot puternice Doamne, slavă Ţie.

Şi acestea ale Născătoarei de Dumnezeu, glasul acelaşi.

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Stih: Pomeni-voi numele Tău întru tot neamul şi neamul.

Tuturor scârbiţilor bucurie şi asupriților folositoare şi flămânzilor hrană, străinilor mângâiere şi toiag orbilor, bolnavilor cercetare, celor neputincioşi acoperământ şi sprijin şi celor sărmani ajutătoare tu eşti, Preacurată Maica Dumnezeului Celui Prea Înalt; grăbeşte, rugămu-ne, să se mântuiască robii tăi.

Stih: Ascultă fiică şi vezi şi pleacă urechea ta.

Toată fărădelegea neapărat, tot păcatul fără oprealá am făcut eu ticălosul; vrednic sunt a toată osândirea; ci pricini de pocăinţă dă-mi, Fecioară, ca să mă arăt acolo neosândit; că pe tine te aduc rugătoare, pe tine te chem folositoare, să nu mă ruşinezi, dumnezeiască Mireasă.

Stih: Feței tale se vor ruga bogaţii poporului.

Altă scăpare către Făcătorul şi Stăpânul nu avem, fără numai pe tine, Curată dumne-zeiască Mireasă; să nu ne lepezi pe noi de la folosinţa ta cea caldă, nici să ne ruşinezi pe cei ce alergăm cu dragoste sub acoperământul tău; Maica Dumne-zeului nostru, grăbeşte şi ne dă nouă ajutorul tău şi de mânia aceasta de acum, mântuieşte-ne pe noi.

Slavă… Şi acum… glasul al 2-lea.

Mironosiţele de dimineaţă mânecând şi la mormântul Tău cu sârguință ajungând, Te căutau pe Tine, Hristoase, ca să ungă cu miresme prea curat trupul Tău şi din cuvintele îngerului învățându-se, semne făcătoare de bucurie apostolilor au vestit, că a înviat începătorul mântuirii noastre, moartea prădând şi lumii dăruind viață veşnică şi mare milă.

Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor; lumină spre descoperirea neamurilor şi slava poporului Tău Israel.

Sfinte Dumnezeule… şi după Tatăl nostru…

Troparul, glasul al 2-lea: Când Te-ai pogorât la moarte, Cela ce eşti viaţa cea fără de moarte, atunci iadul ai omorât cu strălucirea Dumnezeirii şi când ai înviat pe cei morți din cele dedesubt, toate puterile cereşti au strigat: Dătătorule de viață Hris-toase, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Slavă…

Iosif cel cu bun chip de pe lemn luând prea curat trupul Tău, cu giulgiu curat înfăşurându-l şi cu miresme în mormânt nou îngropându-l l-a pus; ci a treia zi ai înviat, Doamne, dăruind lumii mare milă.

Şi acum…

Mironosiţele femei, stând lângă mormânt, îngerul a strigat: Mirurile morţilor sunt bine cuvenite, dar Hristos putrejunii S-a arătat străin. Ci strigaţi: A înviat Domnul, dăruind lumii mare milă.

Ectenia şi otpustul.

Tot în această zi - Vecernia cea mare

Hristos a înviat… de trei ori, după obicei şi psalmul 103. Apoi catisma toată. La Doamne strigat-am… punem stihirile pe 10 şi cântăm **stihirile** învierii, Glasul al 2-lea:

Celui mai-nainte de veci din Tatăl născut, lui Dumnezeu Cuvântului, Celui întrupat din Fecioara Maria, veniţi să ne închinăm, că Crucea răbdând îngropării s-a dat, precum însuşi a voit; şi înviind din morți, m-a mântuit pe mine, omul cel rătăcit.

Hristos Mântuitorul nostru pe Cruce fiind pironit, a şters zapisul cel ce era asupra noastră şi stăpânirea morţii a stricat, să ne închinăm sculării Lui celei de a treia zi.

Cu Arhanghelii să lăudăm Învierea lui Hristos, că Acesta este izbăvitorul şi Mântuitorul sufletelor noastre şi întru slavă înfricoşată şi întru putere tare, iarăşi va să vină să judece lumea pe care a zidit-o.

Alte **stihiri** ale lui Anatolie.

Pe Tine, Stăpânul Cel ce Te-ai răstignit şi Te-ai îngropat, îngerul Te-a propovăduit şi a zis femeilor: Veniţi de vedeți unde a zăcut Domnul; că a înviat precum a zis, ca un puternic a toate. Pentru aceasta ne închinăm Ţie unuia fără de moarte, dătătorule de viață Hristoase, miluieşte-ne pe noi.

Cu Crucea Ta ai stricat blestemul lemnului, cu îngroparea Ta ai omorât stăpânirea morţii şi cu scularea Ta ai luminat neamul omenesc; pentru aceasta strigăm Ţie: Făcătorule de bine Hristoase, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Deschisu-s-au Ţie, Doamne, cu frică porțile morţii şi portarii iadului văzându-Te s-au spăimântat; că porțile cele de aramă le-ai sfărâmat şi încuietorile cele de fier le-ai zdrobit şi ne-ai scos pe noi din întuneric şi din umbra morţii şi ai rupt legăturile noastre.

Laudă de mântuire cântând, din guri glas să înălțăm, veniţi toţi în casa Domnului, să cădem grăind: Cela ce pe lemn Te-ai răstignit şi din morţi ai înviat şi eşti în sânurile Tatălui, curățeşte păcatele noastre.

Apoi **stihirile samoglasnice** ale mironosiţelor, a lui Anatolie, glasul al 2-lea.

Mironosiţele femei la mânecare adâncă miresme luând, la mormântul Domnului au venit şi cele ce nu se nădăjduі-au aflând, cu bună cucernicie gândeau de răsturnarea pietrei şi una către alta zicea: Unde sunt peceţile gropii ? Unde este straja lui Pilat şi întărirea cea cu dinadinsul? Şi un înger strălucit s-a făcut vestitor femeilor celor ce nu se pricepeau şi a zis către dânsele: Ce căutaţi cu plângere pe Cel ce este viu şi a înviat neamul omenesc? Sculatu-s-a din morți Hristos, Dumnezeul nostru, ca un atotputernic, dăruind nouă tuturor nestricăciune şi viață, luminare şi mare milă.

A lui Cumula.

Pentru ce amestecaţi miruri cu lacrimi, o ucenițelor? Piatra s-a răsturnat, mormântul s-a deşertat, vedeţi stricăciunea călcată de viață, pecețile mărturisind arătat, pe străjerii celor neplecaţi greu dormind, firea cea muritoare s-a mântuit prin trupul lui Hristos Dumnezeu, iadul se tânguieşte. Deci, alergând cu bucurie spuneți apostolilor, că Hristos, Cel ce a omorât moartea, întâiul născut din morți, va merge mai-nainte de voi în Galileea.

Mironosițele de dimineaţă venind şi la mormântul Tău cu sârguinţă ajungând, Te căutau pe Tine, Hristoase, ca să ungă cu miresme prea curat trupul Tău, şi din cuvintele îngerului învățându-se, semne îmbucurătoare au vestit apostolilor, că a înviat Începătorul mântuirii noastre, moartea prădând şi lumii dăruind viață veşnică şi mare milă.

Slavă… glasul al 6-lea, a lui Cosma monahul.

Mironosițele femei la mormântul Tău ajungând şi pecețile gropii văzând şi neaflând prea curat trupul Tău, tânguindu-se cu sârguință au venit, zicând: Cine a furat nădejdea noastră? Cine a luat pe mortul cel gol şi cu smirnă uns, pe Cel ce este unul mângâierea Maicii Sale? O, cum S-a omorât Cel ce a înviat morții! Cum S-a îngropat Cel ce a prădat iadul! Ci scoală-Te, Mântuitorule, a treia zi ca Cel ce însuţi eşti puternic, precum ai zis, mântuind sufletele noastre.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 2-lea.

Trecut-a umbra legii şi darul a venit; că, precum rugul n-a ars fiind aprins, aşa Fecioară ai născut şi Fecioară ai rămas; în locul stâlpului celui de foc, a răsărit Soarele dreptăţii; în locul lui Moise, Hristos mântuirea sufletelor noastre.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei: Domnul a împărăţit…

La Litie

Stihirile, glasul 1, singur glasul.

Femei mironosiţe, ce aţi venit la mormânt ? Ce căutaţi pe Cel viu între cei morţi! A înviat Domnul, îndrăzniţi, strigat-a îngerul.

Cu frică au venit femeile la mormânt, sârguindu-se să ungă cu miresme trupul Tău şi pe acesta neaflându-l, se mirau întru sine, neştiind învierea. Ci a stătut înaintea lor îngerul şi a zis: A înviat Hristos, dăruindu-ne nouă mare milă.

Venit-au la mormânt Magdalena şi cealaltă Marie, căutând pe Domnul şi au văzut pe înger ca un fulger şezând pe piatră şi a zis către dânsele: Ce căutaţi pe Cel viu cu cei morţi? A înviat, precum a zis, în Galileea îl veţi afla pe El. Către Carele să strigăm: Cela ce ai înviat din morţi, Doamne, slavă Ţie.

Slavă… glasul al 6-lea.

Cerut-a Iosif trupul lui Iisus şi l-a pus pe el în mormântul cel nou al său, că se cădea Lui să iasă din mormânt ca dintr-o cămară. Cel ce ai sfărâmat puterea morţii şi ai deschis oamenilor uşile Raiului, slavă Ţie.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

Făcătorul şi izbăvitorul meu, Preacurată, Hristos Domnul, din pântecele tău ieşind, întru mine îmbrăcându-Se, din blestemul cel dintâi pe Adam l-a izbăvit; pentru aceasta ţie, prea curată, ca Maicii lui Dumnezeu şi Fecioarei cu adevărat strigăm fără tăcere, ca îngerul: Bucură-te; bucură-te, Stăpână, folositoarea şi acoperământul şi mântuirea sufletelor noastre.

La Stihoavnă

Stihira învierii, glasul al 2-lea: Învierea Ta, Hristoase Mântuitorule, toată lumea a luminat şi a chemat făptura sa, întrutot puternice Doamne, slavă Ţie.

Apoi **stihirile** Paştilor cu stihurile lor după cel slavonesc; iar după cel grecesc, stihurile învierii.

Stih: Domnul a împărățit, întru podoabă s-a îmbrăcat.

Prin lemn, Mântuitorule, ai stricat blestemul lemnului. Puterea morții cu îngroparea Ta o ai omorât şi ai luminat neamul nostru cu sularea Ta. Pentru aceasta strigăm Ţie: Dătătorule de viață Hristoase, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Stih: Pentru că a întărit lumea, care nu se va clinti.

Pe Cruce arătându-Te, Hristoase, pironit ai schimbat frumuseţea făpturilor şi fără omenie ostaşii arătându-se, cu suliţa coasta Ta au împuns. Iar evreii au cerut să pecetluiască mormântul, neştiind puterea Ta. Ci, Cela ce pentru îndurarea milos-tivirilor Tale ai primit îngropare şi a treia zi ai înviat, Doamne, slavă, Ţie.

Stih: Casei Tale se cuvine sfinţenie, Doamne, întru lungime de zile.

Dătătorule de viață Hristoase, suferit-ai patimă de voie pentru cei morţi; şi în iad pogorîndu-Te ca un puternic, pe cei ce aşteptau acolo venirea Ta, i-ai răpit ca dintr-o mână puternică şi Raiul în locul iadului le-ai dăruit să locuiască. Pentru aceasta şi nouă celor ce slăvim scularea Ta cea de a treia zi, dăruieşte-ne iertare păcatelor şi mare milă.

Slavă… glasul al 5-lea.

Pe Tine, Cela ce te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, pogorându-Te de pe lemn Iosif cu Nicodim şi văzându-Te mort, gol, neîngropat, plângere cu umilinţă luând şi tânguindu-se a zis: Vai mie, prea dulce Iisuse pe Carele cu puţin mai-nainte văzându-Te soarele pe Cruce răstignit, cu întuneric s-a îmbrăcat şi pământul de frică s-a clintit şi catapeteasma bisericii s-a rupt. Ci iată că te văd acum pe Tine supunându-Te morţii de voie pentru mine. Cum te voi îngropa, Dumnezeul meu? Sau cum Te voi înfăşura cu giulgiuri? Sau cu ce mâini mă voi atinge de trupul Tău cel nestricat? Sau ce cântări voi cânta ducerii Tale de aici, Îndurate? Slăvesc patimile Tale; cu cântări laud îngroparea Ta, împreună şi învierea, strigând: Doamne, slavă Ţie.

Şi acum…

Ziua învierii, să ne luminăm cu prăznuirea şi unul pe altul să îmbrăţişăm, să zicem fraţilor şi celor ce ne urăsc pe noi. Să iertăm toate pentru înviere ! Şi aşa să strigăm: Hristos a înviat din morţi, cu moartea pe moarte călcând şi celor din mor-mânturi viață dăruindu-le.

Şi Hristos a înviat… o dată şi după Tatăl nostru… Troparul: Născătoare de Dumnezeu… de trei ori; Binecuvântarea pâinilor şi obişnuita citire la tâlcuirea Faptelor Sfinţilor Apostoli.

Spre ştiinţă: De se va întâmpla să nu fie priveghere : La Doamne strigat-am… se cântă stihirile învierii 4 şi ale mironosiţelor cu cele de la litie pe 6. Vohod, prochimenul zilei. La stihoavnă: stihira învierii şi stihirile Paştilor, Slavă… Şi acum… glasul al 5-lea. Pe Tine, Cela ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină… Şi după Tatăl nostru… şi troparele:

Troparul, glasul al 2-lea: Când Te-ai pogorât la moarte, Cela ce eşti viaţa cea fără de moarte, atunci iadul ai omorât cu strălucirea Dumnezeirii şi când ai înviat pe cei morți din cele de desubt, toate puterile cereşti au strigat: Dătătorule de viață Hristoase, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Slavă…

Iosif cel cu bun chip de pe lemn luând prea curat trupul Tău, cu giulgiu curat înfăşurându-l şi cu miresme în mormânt nou îngropându-l l-a pus; ci a treia zi ai înviat, Doamne, dăruind lumii mare milă.

Şi acum…

Mironosiţele femei, stând lângă mormânt, îngerul a strigat: Mirurile morţilor sunt bine cuvenite, dar Hristos putrejunii S-a arătat străin. Ci strigaţi: A înviat Domnul, dăruind lumii mare milă.

Şi otpustul.

La Miezonoptică se cântă canonul Sfintei Treimi din octoih, după obicei.

Duminică, a treia săptămână după Paşti la Utrenie

La Dumnezeu este Domnul… troparele ce s-au scris mai sus.

După întâia Catismă, **sedealna**, glasul al 2-lea: Piatra mormântului neoprind a se pecetlui, pe piatra credinţei, când ai înviat o ai dăruit tuturor, Doamne, slavă Ţie.

Slavă…

Sânul cel prea curat nedeşertându-l între cele de sus, îngropare şi înviere pentru toţi ai luat, Doamne, slavă Ţie.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

Toate tainele tale sunt mai presus de cuget, toate sunt prea slăvite, Născătoare de Dumnezeu; cu curăţia fiind pecetluită şi cu fecioria păzită, Maică te-ai cunoscut nemincinoasă, născând pe Dumnezeu cel adevărat, pe Care roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

După a doua Catismă, **sedealna**, glasul al 2-lea: Mironosiţele de dimineaţă venind şi mormântul deşert văzând, apostolilor au zis: Putrejunea o a stricat cel Puternic şi pe cei din iad i-a scos din legături; propovăduiți cu îndrăzneală, că a înviat Hristos Dumnezeu, dăruindu-ne nouă mare milă.

Slavă…

Miresmele cele de îngropare femeile aducând, prin taină au venit, mânecând la mormânt, temându-se de urgia evreiască şi mai înainte văzând întărirea cea cu ostaşi. Dar firea cea slabă a biruit pe cea bărbătească; că, gândul cel milosliv a plăcut lui Dumnezeu. Pentru aceasta cu cuviință strigau: Scoală-Te, Doamne, ajută nouă şi ne mântuieşte pe noi pentru numele Tău.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

Prea proslăvită eşti, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, pe tine te lăudăm, că prin Crucea Fiului tău s-a surpat iadul şi moartea s-a omorât şi cei morţi am înviat şi vieţii ne-am învrednicit; Raiul am luat, desfătarea cea de demult. Pentru aceasta mulțumind, slăvim pe Hristos Dumnezeul nostru, ca pe cel puternic şi unul mult milostiv.

Şi îndată citirea. Şi: Fericiţi cei fără prihană… Soborul cel îngeresc… Apoi:

Ipacoi, glasul al 2-lea: După patimă mergând femeile la mormânt, ca să ungă trupul Tău, Hristoase Dumnezeule, văzut-au îngeri în mormânt şi s-au spăimântat, că glas au auzit de la dânşii, că a înviat Domnul, dăruind lumii mare milă.

Apoi treptele.

Antifonul 1, glasul al 2-lea.

Spre cer ridic ochii inimii mele la Tine, Mântuitorule, mântuieşte-mă cu strălucirea Ta.

Miluieşte-ne pe noi, cei ce-Ţi greşim Ţie mult în tot ceasul, o Hristosul nostru! Şi ne dă chipuri mai înainte de sfârşit să ne pocăim.

Slavă… Şi acum…

Sfântului Duh a împărăţi se cuvine, a sfinţi şi a mişca făptura, că Dumnezeu este de o fiinţă cu Tatăl şi cu Cuvântul.

Antifonul al 2-lea

De n-ar fi că Domnul era întru noi, cine ar fi îndestulat întreg a se păzi de vrăj-maşul, împreună şi de ucigaşul de om?

Dinţilor lor nu da, Mântuitorule, pe robul Tău, că în chipul leului se pornesc asupra mea vrăjmaşii mei.

Slavă… Şi acum…

În Sfântul Duh este începătoria vieţii şi cinstea, că toate cele zidite, ca un Dumne-zeu ce este, le întăreşte, împreună le păzeşte cu Tatăl şi cu Fiul.

Antifonul al 3-lea

Cei ce nădăjduiesc în Domnul se aseamănă muntelui celui sfânt, care nicidecum nu se clătesc de bântuielile lui veliar.

Întru fărădelegi mâinile sale să nu-şi tindă, care dumnezeieşte vieţuiesc. Că nu va lăsa Hristos toiagului soarta sa.

Slavă… Şi acum…

Prin Duhul Sfânt izvorăşte toată înţelepciunea, de aici este darul apostolilor, şi cu daruri de biruinţă se încununează mucenicii şi proorocii văd.

Prochimen, glasul al 2-lea: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu, cu porunca care ai poruncit şi adunare de popoare Te va înconjura.

Stih: Doamne, Dumnezeul meu, întru Tine am nădăjduit.

Apoi: Toată suflarea…Evanghelia învierii, a treia; Învierea lui Hristos… de trei ori şi psalmul 50.

Canoanele al Paştilor cu irmosul pe 4 şi al Născătoarei de Dumnezeu pe 2.

Canonul Paştilor

Cântarea 1-a, glasul 1

Irmos: Ziua învierii să ne luminăm, popoare, Paştile Domnului, Paştile; că din moarte la viață şi de pe pământ la Cer, Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi, cei ce-l cântăm cântare de biruință.

Să ne curăţim simţirile şi să vedem pe Hristos strălucind, cu neapropiata lumină a învierii şi bucurați-vă zicând, luminat să-L auzim, cântându-I cântare de biruinţă.

Cerurile după cuviinţă să se veselească şi pământul să se bucure şi să prăznuiască lumea cea văzută toată şi cea nevăzută că Hristos S-a sculat, veselia cea veşnică.

Al Născătoarei de Dumnezeu

Hotarul morții l-ai stricat, născând pe Hristos, viața cea veşnică, Carele a răsărit astăzi din mormânt, Fecioară cu totul fără prihană şi lumea a luminat.

Văzând pe Fiul tău şi Dumnezeu înviat, bucură-te împreună cu apostolii, de Dum-nezeu cu daruri dăruită, Curată, ceea ce ai luat mai întâi aceasta, bucură-te, ca ceea ce eşti pricina bucuriei tuturor, Maica lui Dumnezeu, cu totul fără prihană.

Alt Canon al Duminicii mironosiţelor

Pe care îl punem pe 8.

Facere a lui Andrei Criteanul

Cântarea 1-a, glasul al 2-lea

Irmos: Cântarea lui Moise luând, strigă suflete: Ajutor şi acoperitor s-a făcut mie spre mântuire, Acesta este Dumnezeul meu şi-L voi proslăvi pe El.

Răstignitu-Te-ai cu trupul, Cela ce eşti fără de patimă, după firea Tatălui; împunsu-Te-ai în coastă, izvorând lumii Sânge şi Apă. Tu eşti Dumnezeul nostru, pe Tine Te slăvim.

Crucea Ta o cinstesc şi îngroparea o slăvesc, Bunule, şi laud şi mă închin învierii Tale şi strig: Tu eşti Dumnezeul nostru, pe Tine Te slăvim.

De ai şi gustat fiere, Cela ce eşti dulceaţa bisericii, dar ai izvorât nouă nestricăciune din coasta Ta; Tu eşti Dumnezeul nostru, pe Tine Te slăvim.

Socotit ai fost Mântuitorule cu morţii, Cela ce ai sculat pe cei morţi; gustat-ai stricăciune şi stricăciune nicicum n-ai cunoscut. Tu eşti Dumnezeul nostru, pe Tine Te slăvim.

Să se veselească Sionul, să se bucure şi cerul; Hristos a înviat ridicând pe cei morţi, care îl laudă pe Dânsul cu cântări. Tu eşti Dumnezeul nostru, pe tine te slăvim.

Cu giulgiuri înfăşurând Iosif trupul Tău, Hristoase, în mormânt Te-a pus pe Tine mântuirea noastră şi pe cei morţi ca un Dumnezeu, i-ai înviat.

Venind mai înainte de dimineaţă femeile, au văzut pe Hristos şi către dumnezeieştii ucenici au strigat: Adevărat a înviat Hristos, veniţi împreună cu noi să-L lăudăm pe Dânsul.

Slavă…

Preasfântă Treime, Dumnezeire una, unime fără de început, Părinte şi Fiule şi dumnezeiescule Duh, mântuieşte lumea; că Tu eşti Dumnezeul nostru, pe Tine Te slăvim.

Şi acum…

Blestemul cel de demult l-ai dezlegat, Curată, în pântecele tău odrăslind nouă bine-cuvântare şi prunc născând: că Acesta este Dumnezeu, măcar deşi poartă trup.

Catavasie: Ziua învierii să ne luminăm, popoare, Paştile Domnului, Paştile; că din moarte la viață şi de pe pământ la Cer, Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi, cei ce-l cântăm cântare de biruință.

Canonul Paştilor

Cântarea a 3-a

Irmos: Veniți să bem băutură nouă, nu făcută din piatră stearpă cu minuni, ci din izvorul nestricăciunii; din Hristos Cel ce a izvorât din mormânt, întru Carele ne întărim.

Acum toate s-au umplut de lumină şi cerul şi pământul şi cele dedesubt. Deci, să prăznuiască toată făptura învierea lui Hristos, întru care s-a întărit.

Ieri m-am îngropat împreună cu Tine, Hristoase, astăzi mă scol împreună cu Tine, înviind Tu. Răstignitu-m-am ieri împreună cu Tine, însuţi împreună mă prea slă-veşte, Mântuitorule, întru împărăţia Ta.

Al Născătoarei de Dumnezeu

La viaţa cea nestricăcioasă mă întorc astăzi, prin bunătatea Celui ce S-a născut din tine, Curată, şi tuturor marginilor lumină a strălucit.

Pe Dumnezeu, pe Carele ai născut cu trup, văzându-L înviat din morţi precum a zis, dănţuieşte Curată şi pe Acesta ca pe un Dumnezeu slăveşte-L prea cinstită.

Alt Canon al Duminicii mironosiţelor

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe mine, cel sterp la minte, arată-mă aducător de roadă, Dumnezeule, lu-crătorule al celor bune şi săditorule al celor cuvioase, cu milostivirea Ta.

Palmele pe Cruce Ţi-ai pironit, Iisuse şi toate neamurile din înşelăciune adunând, spre cunoştinţa Ta le-ai chemat, Mântuitorule.

Norodul iudeu a strigat către Pilat: Slobozeşte nouă pe tâlharul cel făcător de rele; ridică, ridică, răstigneşte pe cel fără de păcat.

Răstignindu-Te Tu, Hristoase, s-a întunecat lumina, pământul s-a cutremurat şi din mormânturi mulţi morţi s-au sculat, de frica puterii Tale.

Stând înaintea Crucii Mieluşeaua Ta, Iisuse, cu plângere a strigat: Unde mergi, Fiule ? Unde Te duci, Mielule ? Cela ce Te-ai junghiat pentru toţi.

Închinu-mă Crucii Tale, laud şi îngroparea, cinstesc patimile şi cuiele mâinilor şi suliţa, Iisuse, şi învierea Ta.

Înviat-ai, Iisuse, prădatu-s-a vrăjmaşul, Adam împreună cu Eva s-au izbăvit din legături şi din stricăciune, cu învierea Ta.

Înviind Tu, Hristoase, s-au sfărîmat încuietorile şi uşile iadului şi lanţurile morţii s-au dezlegat îndată de frica puterii Tale.

De Dumnezeu primitorule Iosife, vino de stai împreună cu noi strigând: Înviat-a Iisus Mântuitorul, Cel ce a sculat pe Adam, pentru milostivirea Sa.

Să se bucure cu noi cei doisprezece ucenici, împreună cu purtătoarele de mir femei, cu Iosif şi cu ceilalţi ucenici şi uceniţe ale lui Hristos.

Slavă…

Tatălui împreună şi Fiului şi Duhului celui drept, firii celei una mă închin şi o laud după ipostase despărţită şi după fiinţă unită.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

Fericită eşti, Curată, ceea ce eşti din rădăcina lui Iessei, din care toiagul şi floarea Hristos, după trup, pentru noi a odrăslit.

Condacul Paştilor: De Te-ai şi pogorât în mormânt, Cela ce eşti fără de moarte, dar puterea iadului ai zdrobit şi ai înviat ca un biruitor, Hristoase Dumnezeule, zicând purtătoarelor de mir femei: Bucuraţi-vă! Şi apostolilor Tăi pace dăruindu-le, Cela ce dai celor căzuţi sculare.

Icos: Pe Soarele cel mai-nainte de soare, Carele a apus oarecând în mormânt, mers-au mai-nainte de către ziuă, căutându-L ca pe o zi, purtătoarele de mir femei şi una către alta au strigat: O prietenelor, veniţi cu miresme să ungem trupul cel de viață purtător şi îngropat, trupul cel ce a înviat pe Adam cel căzut, care zace în mormânt. Să mergem, să ne sârguim ca şi magii şi să ne închinăm şi să aducem miruri, în loc de daruri, Celui ce nu în scutece, ci în giulgiu este înfăşurat şi să plângem şi să strigăm: O Stăpâne ! Scoală-Te, Cela ce dai celor căzuţi sculare.

Sedelnele, glasul al 2-lea.

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Miresme au adus femeile cu căldură la mormânt, Mântuitorule, şi de strălucirea îngerului cu sufletele s-au bucurat şi pe Tine Dumnezeu a toate Te-au

propovăduit şi ucenicilor au strigat: Adevărat a înviat din mormânt Viaţa tuturor.

Slavă… Şi acum… acelaşi glas şi podobie.

Ceata ucenicilor Tăi, împreună cu mironosiţele, se bucură, că praznic deobşte, împreună cu dânsele prăznuiesc, spre slava şi cinstea învierii Tale; şi printr-înşii strigăm către Tine, Iubitorule de oameni: Dă poporului Tău mare milă.

Canonul Paştilor

Cântarea a 4-a

Irmos: La dumnezeiasca strajă de Dumnezeu grăitorul Avvacum să stea împreună cu noi şi să arate pe îngerul cel purtător de lumină, care a grăit cu mare glas: Astăzi este mântuirea lumii că a înviat Hristos ca cel atotputernic.

Parte bărbătească, ca cel ce a deschis pântecele cel fecioresc, fost-a Hristos; iar ca un om mieluşel S-a chemat şi fără prihană, că n-a suferit stricăciune; Paştile noastre şi ca un Dumnezeu adevărat, desăvârşit S-a numit.

Ca un miel de un an, cea binecuvântată de noi cununa Hristos, de voie pentru toţi S-a jertfit, Paştile cele curăţitoare şi iarăşi din mormânt, cel frumos, Soarele dreptăţii nouă ne-a strălucit.

Al lui Dumnezeu Părinte David, înaintea chivotului umbrei a săltat jucând, iar noi poporul cel sfânt al lui Dumnezeu, plinirea închipuirilor văzând, să ne veselim dumnezeieşte, că a înviat Hristos ca cel atotputernic.

Al Născătoarei de Dumnezeu

Cela ce a zidit pe Adam, strămoşul tău, Curată, S-a zidit din tine şi cu moartea Sa a stricat astăzi moartea, care s-a pricinuit prin acela şi pe toţi a luminat cu dumne-zeieştile raze ale învierii.

Pe Hristos, pe Carele L-ai născut, văzându-L astăzi frumos strălucind din morţi, Curată, ceea ce eşti bună şi fără prihană între femei şi frumoasă, spre mântuirea tu-turor slăveşte-L împreună cu apostolii, bucurându-te.

Alt Canon al Duminicii mironosiţelor

Cântarea a 4-a

Irmos: Naşterea Ta cea din Fecioară, proorocul mai-nainte văzându-o a propovăduit, strigând: Auzul Tău am auzit şi m-am temut, că de la amiazăzi şi din muntele cel sfânt, umbrit ai venit, Hristoase.

Prin Cruce ai prădat pântecele iadului şi împreună ai ridicat pe cei morţi şi ai stricat tirania moriți. Pentru aceasta noi cei din Adam închinându-ne, lăudăm îngroparea şi învierea Ta, Hristoase.

Mântuitorul nostru, Carele ai binevoit pentru milostivirea milei a Te pironi pe Cruce şi a ne izbăvi pe noi de blestemul strămoşului, dezleagă legăturile păcatelor mele celor multe, că poţi face câte voieşti.

Cela ce ai pironit pe Cruce blestemul meu cel de demult şi mi-ai izvorât, Mântuitorule, binecuvântarea, prin sângele cel din coasta Ta, dezleagă legăturile păcatelor mele celor multe, că poţi face câte voieşti.

Iadul, Mântuitorule, întâmpinându-Te pe Tine întru cele mai dedesubt, s-a amărât văzând cum pe aceia ce i-a putut înghiţi de demult, acum fără de voie îi dă înapoi; se iscodeşte în cele mai de jos ale sale şi se goleşte şi se pradă de cei morţi.

De s-a şi pecetluit piatra şi cu strajă s-a întărit, o călcători de lege vrăjmaşi! Dar a înviat Domnul, precum mai-nainte a zis, dezlegând legăturile greşelilor mele celor multe; că poate face câte voieşte.

Cela ce ai înviat din mormânt şi ai prădat iadul şi ai înviat pe cei morţi şi nestricăciune mi-ai izvorât, dezleagă-mi legăturile păcatelor mele celor multe, că poţi face câte voieşti.

Cu adevărat v-aţi ruşinat voi cei fărădelege, că Hristos a înviat şi împreună a ridicat pe cei morţi, strigând: Îndrăzniţi! Că Eu am biruit lumea. Deci, credeţi Lui, sau tăceţi amăgitorilor, care tăgăduiţi învierea Lui.

Cela ce ai strigat către purtătoarele de mir: Bucuraţi-vă, după ce ai înviat din mormânt, Bunule, şi către apostoli: Propovăduiţi scularea Mea! Dezleagă-mi legă-turile păcatelor mele celor multe, că poţi face câte voieşti.

Pe Iosif cu cel bun chip, pe râvnitorul bunei credinţe, pe sfetnicul şi ucenicul, împreună cu mironosiţele şi cu apostolii să-l cinstim, strigând cu dânşii şi cu credinţă lăudând luminat învierea Mântuitorului.

Slavă…

Slava cea nedespărţită a Dumnezeirii celei mai presus de fiinţă, cine va putea să o spună? Că una fiind după fire Treimea se laudă, fără de început, de o fiinţă, lău-dându-se unime în Treime, după Ipostasurile cele singuratece.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

Ceea ce ai născut pe Cel ce S-a sălăşluit în pântecele tău fără sămânţă, Maica feci-oară curată, pe Acela neîncetat roagă-L, de Dumnezeu Născătoare, să-mi dezlege legăturile păcatelor mele celor multe, că-mi poţi ajuta la câte voieşti.

Canonul Paştilor

Cântarea a 5-a

Irmos: Să mânecăm cu mânecare adâncă şi în loc de mir, cântare să aducem Stă-pânului şi să vedem pe Hristos, Soarele dreptăţii, tuturor viață răsărind.

Milostivirea Ta cea nemăsurată cei finuți în legăturile iadului văzându-o, la lumină au mers, Hristoase, cu picioare vesele, lăudând Paştile cele veşnice.

Să ne apropiem, purtători de lumină, de Hristos Cel ce a ieşit din mormânt ca un mire şi să prăznuim împreună cu cetele cele iubitoare de praznice, Paştile lui Dumnezeu cele mântuitoare.

Al Născătoarei de Dumnezeu

Luminează-se cu razele cele dumnezeieşti şi de viață purtătoare, ale învierii Fiului tău, Maică a lui Dumnezeu Preacurată, şi de bucurie se umple adunarea celor bine-credincioşi.

N-ai deschis uşile Fecioarei când Te-ai întrupat şi pecețile mormântului nu le-ai stricat, Împărate al făpturii, pentru aceasta văzându-te pe Tine Fecioara înviat, s-a bucurat.

Alt Canon al Duminicii mironosiţelor

Cântarea a 5-a

Irmos: Negura sufletului meu, Mântuitorule, risipindu-o, cu lumina poruncilor Tale mă luminează, ca un Împărat al păcii.

Tu m-ai dezbrăcat, Mântuitorul meu, de haina cea dintâi care mi-a țesut-o, vai mie, semănătorul păcatului, îmbrăcându-te întru mine.

Frunze de smochin, vai mie, mi-a cusut păcatul, mie, celui ce n-am păzit, Mântuitorul meu, prea curată porunca Ta, prin sfatul şarpelui.

Sufletul meu cel rănit cu gândurile mele cele tâlhăreşti l-a vindecat, vărsând peste dânsul untdelemn şi vin, Hristos Cel ce a venit la mine din Maria.

Lângă Cruce stând Născătoarea de Dumnezeu cea fără prihană, ca o Maică a stri-gat: Lăsatu-m-ai singură, o Fiul meu şi Dumnezeule.

Tu pe şarpele, începătorul răutăţii, cu arma Crucii Tale surpându-l întru învierea Ta, ai sfărâmat boldul morţii, Iisuse.

Unde-ți este boldul tău, moarte ? Unde-ți este biruința ta, iadule ? Adam să strige: Sfărâmatu-te-ai prin învierea Celui ce a sculat pe cei morți.

Mironosiţele femei la mormântul Tău ajungând, al Celui ce ai înviat pe cei de jos, glas au auzit, zicând: A înviat Hristos.

Pomenirea binecredincioaselor purtătoare de mir săvârşind şi a tuturor ucenicilor Tăi, întru luminată învierea Ta, Te lăudăm pe Tine, Hristoase.

Pe cel cu bun chip să-l cinstim toți după vrednicie, care trupul Domnului de pe lemn l-a pogorât şi l-a îngropat cu credinţă.

Slavă…

Ție, lui Dumnezeu Tatăl şi Fiului şi Duhului mă închin, trei fețe şi aceste trei, una le cred că sunt, după fiinţa cea una.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

Pe tine, ceea ce ai născut mai presus de fire, cu naştere fără sământă, pe însuşi Stăpânul Hristos, Cel ce a înnoit firea, te lăudăm credincioşii.

Canonul Paştilor

Cântarea a 6-a

Irmos: Pogorâtu-te-ai în cele mai de jos ale pământului şi ai sfărâmat încuietorile cele veşnice, care țineau pe cei legați Hristoase; şi a treia zi, precum Iona din chit, ai înviat din mormânt.

Păzind pecețile întregi, Hristoase, ai înviat din mormânt, Cel ce n-ai stricat cheile Fecioarei întru a Ta naştere şi ne-ai deschis nouă uşile Raiului.

Mântuitorul meu, vie şi nejertfită jertfă, ca un Dumnezeu, pe Tine însuți de voie aducându-Te Tatălui, ai înviat pe Adam împreună cu tot neamul, sculându-Te din mormânt.

Al Născătoarei de Dumnezeu

Adusu-s-a firea cea de demult, stăpânită de moarte şi de stricăciune, la viața cea nestricăcioasă şi veşnică, prin Cel ce S-a întrupat din pântecele tău, Preacurată de Dumnezeu Născătoare, Fecioară.

Pogorâtu-S-a întru cele mai de jos ale pământului, Cel ce S-a pogorât în pântecele tău, Curată, şi S-a întrupat mai presus de minte şi a ridicat împreună cu Sine pe Adam, înviind din mormânt.

Alt Canon al Duminicii mironosiţelor

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul păcatelor sunt ţinut pururea şi în marea vieţii mă afund; ci, precum pe Iona din fiară şi pe mine din patimi mă scoate şi mă mântuieşte.

Mort este iadul, îndrăzniţi pământenilor, că Hristos pe lemn spânzurându-Se, a aruncat sabia asupra lui şi zace mort; şi de cei ce îi avea s-a prădat, golindu-se.

Prădatu-s-a iadul, îndrăzniţi cei morți! Şi mormânturile s-au deschis, sculaţi-vă! Strigă către voi din iad Hristos, Cel ce a venit să scape pe toți din moarte şi din stri-căciune.

Pe cei morți precum ai putut i-ai înghiţit oarecând, iar acum ţi-i cer, iadule, dă-mi-i înapoi! Strigă către tine Dătătorul de viață şi Dumnezeu, Cel ce a venit să izbă-vească pe toți din pântecele tău cel nesăţios.

Femei, purtătoare de mir, ce vă mai grăbiţi? Pentru ce aduceţi miruri Celui viu? Înviat-a Hristos precum mai-nainte a zis. Să înceteze lacrimile voastre, mutându-se întru bucurie.

Cu giulgiu înfăşurându-Te pe Tine, Hristoase, Iosif cel cu bun chip, Te-a pus în mormânt şi cu miresme ungând Biserica cea stricată a trupului Tău, a prăvălit o piatră mare deasupra gropii.

Domnul a înviat prădând pe vrăjmaşul şi pe cei legați, răpindu-i, a scos pe toți şi pe Adam cel dintâi zidit, pe acela sculându-l ca un îndurat şi iubitor de oameni, Dumnezeu.

Slavă…

Treimea într-o unime să o lăudăm credincioşii, împreună cu Fiul pe Tatăl slăvind şi pe Duhul cel de o ființă cu Fiul şi Carele este în Tatăl împreună fără început şi pururea veşnic Dumnezeu.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

În pântece ai zămislit, Curată, fără de nici o lucrare, pe strugurul nestricăciunii, ca o viță, din care izvoarele nemuririi, ca nişte vin ne izvorăsc nouă pe viața cea veşnică.

Condacul, glasul al 2-lea: Bucurați-vă, purtătoarelor de mir, zicând: Plângerea strămoaşei Evei o ai potolit cu învierea Ta, Hristoase Dumnezeule, şi apostolilor Tăi a binevesti le-ai poruncit: Mântuitorul a înviat din mormânt.

Icos: La mormântul Tău, Mântuitorule, mergând mironosiţele, se mirau cu gândul întru sine şi ziceau: Cine va răsturna nouă piatra de pe mormânt? Şi căutând, a văzut că piatra era răsturnată şi de chipul îngerului precum şi de îmbrăcămintea lui se minunau şi fiind cuprinse de spaimă, gândeau să fugă. Iar tânărul către dânsele, a strigat: Nu vă temeţi voi, Acela pe Carele căutaţi, S-a sculat; veniți de vedeţi lo-cul unde a zăcut trupul lui Iisus şi degrab mergând vestiți ucenicilor, că Mân-tuitorul a înviat din mormânt.

Sinaxar în Duminica a treia după Paşti a mironosiţelor

Stih: Uceniţele din credinţă aduc lui Hristos miruri,
Iar eu aduc Mântuitorului cu cântare stihuri.

Tot în această zi, Duminica a treia după Paşti, prăznuim sărbătoarea sfintelor femei mironosiţe. Încă facem şi pomenirea lui Iosif cel din Arimateia, care a fost unul din cei şaptezeci de ucenici ascunşi. Şi iarăşi pomenirea lui Nicodim celui ce venise noaptea la Hristos, care era dintre cei mari ai Iudeilor.

Pentru că aceste femei au fost cele întâi mărturii nemincinoase ale învierii; iar Iosif şi Nicodim ale îngropării, două fapte prea adevărate şi prea cunoscute de noi. Pentru că pe Nicodim îndată l-au izgonit Iudeii din Sinagogă, neîngăduindu-l să fie împreună cu ei. Iar pe Iosif, după ce a îngropat trupul Domnului, l-au aruncat Iudeii într-o groapă, din care s-a scos cu puterea lui

Dumnezeu şi s-a dus în Arimateia, la moşia sa. Iar după ce a înviat Hristos, S-a arătat lui fiind legat cu legături şi i-a adeverit şi mai mult taina învierii. Şi multe a răbdat el de la Iudei, dar n-a suferit a ţine sub tăcere cele de taină, ci cu îndrăzneală a învăţat toate cele ce se făcuseră. Şi spun că Nicodim acesta mai întâi decât toți a vestit cu amănuntul cele ce au fost pentru patima lui Hristos şi pentru înviere; mai ales că el era unul din cei întâi din Sobor şi ştia bine atât sfaturile şi uneltirile Iudeilor, precum şi tot ce s-a petrecut cu Domnul. Şi, pentru aceasta au fost rânduiţi după înviere, împreună cu femeile cele ce-L văzuseră, ca nişte mărturii nemincinoase ale îngropării. Şi, deşi crederea Tomei se pune cea dintâia, totuşi întâi femeile acestea au văzut învierea şi o au vestit Ucenicilor. Că, se cădea seminţiei care căzuse întâi sub păcat şi moştenise blestemul, să vadă întâi şi învierea şi să audă bucuria. Iar mironosiţe s-au numit, pentru că Vineri pentru Paştile ce venea, că era mare ziua Sâmbetei aceleia, cu totul s-au nevoit Iosif şi Nicodim de au îngropat trupul Domnului; şi măcar că-l unseseră şi cu unsori după obiceiul Iudeilor, dar nu precum se cădea. Că punând numai Aloie şi Smirnă mai mult şi cu pânză subţire înfăşurându-L, L-au pus în groapă. Pentru aceea dar, acestea dragoste fierbinte având către Hristos, ca nişte uceniţe, unsori de mult preţ cumpărând, au venit noaptea, sau pentru frica Iudeilor, sau pentru că şi obicei era a plânge de dimineaţă. Şi mai vârtos ca să-L ungă şi să plinească aceea ce lipsise atunci din pricina grăbirii.

Iar venind ele la mormânt, au văzut mai multe arătări, precum: Doi îngeri strălucind înlăuntrul gropii şi pe altul şezând pe piatră. După aceea au văzut pe Hristos şi s-au închinat Lui; iar Magdalenei părându-i-se că este grădinarul, a întrebat de Dânsul. Trebuie să ştim încă, că mai multe au fost mironosiţele; ci, Evangheliştii pomenesc numai de cele mai vestite, iar pe celelalte le-au lăsat. Şi au fost acestea:

Cea mai întâia decât toate, Magdalena Maria, din care izgonise Hristos şapte draci; care şi venind în Roma după învierea lui Hristos, precum se povesteşte, a dat morţii pe Pilat şi pe Arhierei, spunând lui Tiberie Cezarul cele ce se făcuseră Mântuitorului. Aceasta după aceea a murit în Efes şi s-a îngropat de Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu, apoi de prea înţeleptul Leon s-a adus în Constantinopol.

A doua, Salomi, care este fata lui Iosif, păzitorul Născătoarei de Dumnezeu, că aşa se numea, care fată a lui a avut bărbat pe Zevedei, din care s-au născut Evanghelistul Ioan şi Iacov. Pentru că patru feciori parte bărbătească a născut Iosif, pe Iacov ce se cheamă cel mic, pe Iosie, pe Simon şi pe Iuda. Şi trei fete : pe Estira, pe Tamar şi pe Salomi a lui Zevedei.

Deci, când auzi în Evanghelie, Maria a lui Iacov celui mic şi mama lui Iosi, să ştii că este Născătoarea de Dumnezeu, că mamă se socotea a fi ea feciorilor lui

Iosif, încât se crede de aici, că Ioan Evanghelistul a fost nepot de soră lui Hristos. Iar a treia mironosiţă este Ioana, femeia lui Huza, care a fost ispravnic şi iconom casei împăratului Irod.

A patra şi a cincea sunt: Maria şi Marta, surorile lui Lazăr.

A şasea, Maria a lui Cleopa, iar a şaptea, Susana.

Şi alte multe au fost precum spune dumnezeiescul Luca, cele ce slujeau lui Hristos şi Ucenicilor din averile sale.

Deci, ca pe cele ce au propovăduit învierea şi multe arătări ne-au spus spre încredinţarea şi dovedirea învierii lui Hristos după Toma şi pe acelea a hotărît Biserica lui Hristos a le prăznui, ca pe cele ce au văzut întâi pe Hristos înviat din morţi şi tuturor au vestit propovăduirea cea de mântuire şi ca pe cele ce şi-au petrecut viaţa în Hristos bine şi precum se cădea unor femei învăţate de Hristos.

Pentru rugăcinile Sfintelor mironosiţe, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Canonul Paştilor

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce a izbăvit pe tineri din cuptor, făcându-Se om, pătimeşte ca un muritor şi prin patimă pe cel muritor, îl îmbracă în podoaba nestricăciunii; Cel ce unul este binecuvântat, Dumnezeul părinţilor şi prea slăvit.

Femeile cele gânditoare de Dumnezeu, cu miruri în urma Ta au alergat şi pe Carele ca pe un mort cu lacrimi Te căutau, bucurându-se s-au închinat Ţie, Dumnezeului celui viu şi Paştile cele de taină ucenicilor Tăi, Hristoase, bine le-au vestit.

Prăznuim omorârea morții, sfărîmarea iadului şi începătura altei vieţi veşnice şi săltând lăudăm pe pricinuitorul, pe Cel unul binecuvântat, Dumnezeul părinţilor şi prea slăvit.

Cât este de sfinţită cu adevărat şi mult prăznuită, această noapte de mântuire şi strălucită, a zilei celei purtătoare de lumină, a învierii mai înainte vestitoare fiind, întru care lumina cea fără de ani, din mormânt trupeşte tuturor a strălucit.

Al Născătoarei de Dumnezeu

Omorând astăzi Fiul tău moartea, ceea ce eşti cu totul fără prihană, tuturor morţilor viaţa care petrece în vecii vecilor le-a dăruit; Cel ce unul este binecuvântat, Dumnezeul părinţilor şi prea slăvit.

Cel ce împărăţeşte peste toată făptura, făcându-Se om, S-a sălăşluit în pântecele tău, ceea ce eşti de Dumnezeu cu daruri dăruită şi Cruce şi moarte răbdând, a înviat cu dumnezeiască cuviinţă sculându-ne şi pe noi, ca un Atotputernic.

Alt Canon al Duminicii mironosiţelor

Cântarea a 7-a

Irmos: Heruvimilor urmând tinerii, în cuptor au săltat cântând: Bine eşti cuvântat, Dumnezeule, că întru adevăr şi cu judecată ai adus asupră-ne acestea toate, pentru păcatele noastre, Cela ce eşti prea lăudat şi prea slăvit întru toţi vecii.

Ca un Iubitor de oameni, vrând să mântuieşti din înşelăciune pe toţi pe care i-ai zidit, ai suferit a Te pironi pe Cruce, ca să înnoieşti cu trupul Tău, Mântuitorule, chipul cel îngropat de patimi şi surpând iadul, ai înviat şi pe cei morţi împreună cu Tine.

Pe Cruce fiind înălţat, pe toţi i-ai chemat la Tine, Îndurate, precum Te-ai făgăduit, Bunule, că toate acestea întru adevăr ai binevoit a le răbda pentru păcatele noastre; pentru aceea şi tâlharului i-ai deschis porţile Raiului, Mântuitorule.

Tu ai ridicat a treia zi din mormânt Biserica trupului Tău cea stricată, precum Te-ai făgăduit, Bunule, ca în adevăr să-Ţi arăţi slava Ta, care o izvorăşti nouă prin credinţă, scoţând pe cei robiţi, pe care îi ţinea iadul întru legături.

O, neînţelepţia voastră, evrei! O, nebunia voastră a celor fărădelege! Ce lucru de necrezut aţi văzut, de n-aţi crezut lui Hristos? Au nu pe cei bolnavi a sculat cu cu-vântul? Au n-a mântuit El toată lumea? Să vă plece pe voi spre credinţă măcar ostaşii, sau cei ce au înviat din morţi.

Să spună acum străjerii cei ce se făcuseră ca morţii, cum S-a furat Acela, pe Carele nu L-au văzut ei nemulţumitorii? Că dacă nu L-au văzut nici au simţit când a înviat, cum puteau aşa să-L priceapă când S-a furat? Să vă plece pe voi a crede măcar, piatra aceea şi cele de îngropare ale lui Hristos.

Pentru ce străjuiţi ca pe un mort? Pentru ce aţi pus peceţi pe piatră, evrei ? Negreşit că temându-vă de furtişag aţi pecetluit groapa. Deci, cum ar fi înviat

Hristos de n-ar fi fost Dumnezeu? Să vă plece pe voi a crede cei ce au înviat şi s-au văzut de mulţi.

Slavă…

Împreună cu Tatăl slăvim pe Fiul şi pe Duhul Sfânt, strigând cu glas fără tăcere: Treime singuratecă în fiinţă, miluieşte şi mântuieşte pe toţi; unime în trei fețe, mi-lostiveşte-Te spre noi, Dumnezeule cel prea slăvit în veci.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

În pântecele tău, Preacurată, cum ai încăput prunc, pe Acela de Carele se cutremură puterile îngereşti ca de un Dumnezeu? Fără numai precum a voit, precum a ştiut aşa S-a sălăşluit, vrând să mântuiască pe toți pământenii cei din Adam, dezlegând pe Adam din acel blestem, pentru mâncarea cea amară.

Canonul Paştilor

Cântarea a 8-a

Irmos: Această numită şi sfântă zi, una a Sâmbetelor împărătească şi Doamnă; a Praznicelor Praznic şi sărbătoare este a sărbătorilor, întru care binecuvântăm pe Hristos în veci.

Veniţi cu rodul viței cel nou, al dumnezeieştii veselii, în ziua cea vestită a învierii împărăţiei lui Hristos să ne împărtăşim, lăudându-L pe Dânsul ca pe unul Dumnezeu în veci.

Ridică împrejur ochii tăi, Sioane, şi vezi că iată au venit la tine, ca nişte făclii de Dumnezeu luminate, de la apus şi de la miazănoapte şi de la mare şi de la răsărit fiii tăi, întru tine binecuvântând pe Hristos în veci.

A Treimii

Părinte Atotțiitorule, Cuvântule şi Duhule, fire ceea ce eşti una în trei Ipostasuri, cea mai presus de fiinţă şi de Dumnezeire; întru Tine ne-am botezat şi pe Tine Te binecuvântăm întru toți vecii.

Al Născătoarei de Dumnezeu

Venit-a prin tine în lume Domnul, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, şi pântecele iadului rupându-l, nouă celor morţi ne-a dăruit învierea. Pentru aceasta bine-L cuvântăm întru toţi vecii.

Toată puterea morţii surpând Fiul tău, Fecioară, întru a Sa înviere, ca un Dumnezeu tare împreună ne-a înălţat pe noi, şi ne-a îndumnezeit. Pentru aceasta Îl lăudăm pe Dânsul în veci.

Alt Canon al Duminicii mironosiţelor

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Cel ce a închipuit mai înainte în rug lui Moise minunea Fecioarei, în muntele Sinai oarecând, lăudaţi-L, bine-L cuvântaţi şi-L prea înălţaţi întru toți vecii.

Razele soarelui s-au ascuns de frica patimilor lui Hristos şi au înviat morții şi munţii s-au clintit şi pământul s-a cutremurat şi iadul s-a golit.

Cei din cuptor oarecând de trei ori fericiţii tineri, înălțându-şi mâinile, au închipuit, Bunule, prea curată Crucea Ta, prin care ai surpat, Hristoase puterea vrăjmaşului.

O, evrei orbi! Înşelători şi de lege călcători, care n-ați crezut învierii lui Hristos, ca şi cum n-ar fi fost adevărată, ce lucru de necrezut ați văzut? Că a înviat Hristos, Cel ce a sculat pe cei morţi.

O, evrei vrăjmaşi! De nu ne credeţi pe noi, întrebaţi pe ostaşii voştri, ce au pătimit aceia? Cine este cel ce a răsturnat cu mâinile piatra de pe mormânt?

Cine este Cel ce a uscat smochinul? Cine este Cel ce a vindecat mâna cea uscată ? Cine este Cel ce a săturat oarecând mulţimi în pustie? Fără numai Hristos, Cel ce a sculat pe cei morți.

Cine; este Cel ce a luminat orbii, a curăţit leproşii şi şchiopii a îndreptat? Şi a umblat pedestru pe mare ca pe uscat? Fără numai Hristos Dumnezeu, Cel ce a sculat pe cei morţi.

Cine este Cel ce a sculat din mormânt pe cel mort de patru zile şi pe fiul văduvei? Cine este Cel ce a întărit ca un Dumnezeu pe cel slăbănog ce era în pat? Fără numai Hristos Dumnezeu, Cel ce a sculat pe cei morţi.

Strigă şi piatra, glăsuiesc pecețile, care voi punându-le, aţi aşezat străjeri să păzească mormântul; adevărat a înviat Hristos şi viază în veci.

Adevărat a înviat Hristos, prădatu-s-a iadul, omorâtu-s-a şarpele, izbăvitu-s-a Adam, cutremuratu-s-au cei de jos. Pentru ce dar nu credeți, vrăjmaşi şi călcători de lege?

Slavă…

Împreună cu Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, pe Sfânta Treime întru o Dumnezeire slăvim strigând: Sfânt, sfânt, sfânt eşti în veci.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

Pe pâinea cea pururea vie, care în pântecele tău s-a frământat fără de aluat întru frământătura noastră, o ai născut fără schimbare, pe unul Hristos Dumnezeu în două firi.

Ceea ce eşti mai cinstită..., nu cântăm.

Canonul Paştilor

Cântarea a 9-a

Irmos: Luminează-te, luminează-te, noule Ierusalime, că slava Domnului peste tine a răsărit; saltă acum şi te bucură, Sioane, iar tu curată veseleşte-te, Născătoare de Dumnezeu, întru învierea Celui născut al tău.

O, dumnezeiescul! O, iubitul! O, prea dulcele Tău glas! Că, cu noi Te-ai făgăduit să fii cu adevărat până la sfâşitul veacului, Hristoase. Pe care întărire de nădejde credincioşii avându-L, ne bucurăm.

O, Paştile cele mari şi prea sfinţite, Hristoase! O, înţelepciunea şi Cuvântul lui Dumnezeu şi puterea; Dă-ne nouă mai adevărat să ne împărtăşim cu Tine, în ziua cea neînserată a împărăţiei Tale.

Al Născătoarei de Dumnezeu

Cu un glas Fecioară te fericim credincioşii. Bucură-te, uşa Domnului; bucură-te, cetate însufleţită; bucură-te, prin care ne-a strălucit nouă astăzi lumina învierii din morți a Celui ce S-a născut din tine.

Veseleşte-te şi te bucură, dumnezeiască uşa luminii, că Iisus Cel ce a apus în mormânt, a răsărit strălucind mai luminat decât soarele şi pe toți credincioşii îi luminează, Stăpână cu daruri dăruită de Dumnezeu.

Alt Canon al Duminicii mironosiţelor

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe ceea ce a zămislit în pântece cu trup, mai presus de fire, pe cuvântul Cel ce a strălucit din Tatăl fără de ani, cu cântări fără tăcere să o slăvim credincioşii.

Pe tâlharul cel ce Te-a cunoscut pe Cruce Dumnezeu, moştean Raiului celui înţelegător l-ai făcut, pe cel ce a strigat: Pomeneşte-mă, atotputernice Mântuitorule.

Lovit cu palma pentru noi şi scuipat ai fost, Iisuse, de cei fărădelege, Cel ce ai scris tablele Legii în Sinai lui Moise, slugii Tale.

Cu oțet şi cu fiere, Mântuitorule, Te-ai adăpat pentru noi, Cel ce ne-ai dat nouă Trupul şi cinstitul Tău Sânge, spre mâncarea şi spre băutura vieţii Tale celei veşnice.

În coasta cea de viață făcătoare, cu suliţa împungându-Te, Hristoase, prea curatul Tău Sânge şi cinstita Apă ai izvorât lumii, ca un izvor pururea viu.

Socotitu-Te-ai întru cei morţi, Cela ce ai înviat pe morți, în mormânt Te-ai pus, Cela ce ai deşertat mormânturile; prădat-ai iadul, înviind pe Adam.

Când ai înviat, Iisuse s-a legat vrăjmaşul, s-a prădat iadul, s-au golit gropile, s-au sculat cei de jos, închinându-se Ţie, Hristoase.

Cine este cel ce a furat pe cel mort, mai ales gol? Pentru ce va amăgiți, evrei? Hristos a înviat şi s-au dezlegat legăturile iadului şi încuietorile.

Slavă Ţie, Hristoase Mântuitorule, Cela ce ai izvorât viață şi ai răsărit lumină celor ce erau întru întunericul necunoştinţei şi tot pământul ai luminat cu scularea Ta.

Sfetnicul cel cu bun chip Iosif să se laude, împreună cu mironosiţele şi cu dumne-zeieştii ucenici, ca cel ce este şi acesta binevestitor al sculării lui Hristos.

Pe Iosif cel minunat să-l lăudăm credincioşii, împreună şi pe Nicodim şi pe credincioasele mironosiţe, care au strigat: Domnul a înviat cu adevărat.

Slavă…

Fără de început eşti, Părinte nezidit eşti, Fiule, împreună de pe un scaun eşti şi Duhule Sfinte. Aceste trei una sunt după fire şi trei după feţe; un Dumnezeu adevărat.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

Să se veselească Iessei, să dănţuiască şi David; că iată Fecioara, toiagul cel de Dumnezeu sădit, a odrăslit pe Hristos, floarea cea pururea vie.

Apoi: Sfânt este Domnul Dumnezeul nostru…

Luminânda Paştilor: Cu trupul adormind ca un muritor, împărate şi Doamne, a treia zi ai înviat, pe Adam din stricăciune ridicând şi moartea pierzând-o, Paştile nestricăciunii, lumii de mântuire.

Slavă… A purtătoarelor de mir.

Femei ascultaţi glas de bucurie, Cel ce am călcat pe tiranul iad am ridicat lumea din stricăciune. Alergaţi de spuneţi bunevestiri prietenilor Mei; că, voi ca zidirea Mea de acolo să vadă bucuria, de unde a ieşit întristarea.

Şi acum… iar aceasta.

La Laude

Punem **stihirile** pe 8 şi cântăm stihiri ale învierii 4 şi ale lui Anatolie 4, glasul al 2-lea.

Toată suflarea şi toată făptura pe Tine Te slăveşte, Doamne, că prin Cruce moartea ai stricat ca să arăţi popoarelor învierea Ta cea din morţi, ca un Iubitor de oameni.

Să spună iudeii, în ce chip ostaşii străjuind au pierdut pe Împăratul ? Că pentru ce piatra n-a păzit pe piatra vieţii ? Sau pe cel îngropat să-L dea, sau Celui ce a înviat să se închine împreună cu noi zicând; Slavă mulţimii îndurărilor Tale, Mântuitorul nostru, slavă Ţie.

Bucurați-vă noroade şi vă veseliţi, îngerul care a şezut pe piatra mormântului, acela ne-a vestit nouă, zicând: Hristos a înviat din morţi, Mântuitorul lumii, şi a umplut toate de bună mireasmă. Bucurați-vă noroade şi vă veseliţi.

Înger mai-nainte de zămislirea Ta, Doamne, bucură-te celei pline de daruri i-a adus; înger încă şi la învierea Ta piatra slăvitului Tău mormânt o a răsturnat;

acela adică în locul întristării, semne de veselie a vestit, iar acesta în locul morţii, pe Stăpânul dătătorul de viață ne-a propovăduit nouă. Pentru aceasta strigăm Ţie: Fă-cătorule de bine al tuturor, Doamne, slavă Ţie.

Alte **Stihiri** ale lui Anatolie:

Vărsat-au mir cu lacrimi la mormântul Tău femeile şi s-a umplut de bucurie gura lor, când au grăit ele: A înviat Domnul.

Să laude neamurile şi popoarele pe Hristos, Dumnezeul nostru, Carele de voie pentru noi Crucea a răbdat şi în iad până a treia zi a fost şi să se închine învierii Lui celei din morți, prin care s-au luminat toate marginile lumii.

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu, înalţă-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până în sfârşit.

Răstignitu-Te-ai şi Te-ai îngropat, Hristoase, precum ai voit prădat-ai moartea şi ai înviat întru slavă ca un Dumnezeu şi Stăpân, dăruind lumii viață veşnică şi mare milă.

Stih: Mărturisi-mă-voi Ţie, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Cu adevărat, călcătorilor de lege, pecetluind voi piatra, de mai mare minune pe noi ne-ați învrednicit, cunosc aceasta şi străjerii; căci astăzi ieşind din mormânt, le-au zis: Spuneţi că noi dormind, au venit ucenicii şi L-au furat pe El. Dar cine fură mort şi mai ales gol? Însuşi a înviat cu a Sa putere ca un Dumnezeu, lăsând în mormânt cele de îngropare ale Sale. Veniți de vedeţi evreilor, cum n-a rupt pe-cețile, Cel ce a călcat moartea şi neamului omenesc a dăruit viață veşnică şi mare milă.

Slavă… Stihira Evangheliei, glasul al 2-lea.

Cu miresme venind femeile cele ce au fost cu Maria şi nepricepându-se cum le va fi lor, ca să-şi dobândească dorirea, li s-a arătat piatra răsturnată şi dumnezeiesc tânăr potolind tulburarea sufletului lor, le-a zis: S-a sculat Iisus Domnul! Pentru aceasta propovăduiți propovăduitorilor Lui ucenici, să meargă în Galileea, şi-L vor vedea pe El înviat din morți, ca pe Dătătorul de viață şi Domnul.

Şi acum…

Prea proslăvită eşti, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, pe tine te lăudăm, că prin Crucea Fiului tău s-a surpat iadul şi moartea s-a omorât şi cei morţi am înviat şi vieţii ne-am învrednicit; Raiul am luat, desfătarea cea de demult. Pentru aceasta mulțumind, slăvim pe Hristos Dumnezeul nostru, ca pe cel puternic şi unul mult milostiv.

Slavoslovia cea mare. Ecteniile şi otpustul.

La Liturghie

Fericirile învierii, glasul a 2-lea.

Pomenește-ne, Îndurate şi pe noi, precum ai pomenit pe tâlharul, întru Împărăţia Cerurilor.

Lemnul a izgonit pe Adam, iar Crucea a băgat pe tâlharul întru Împărăţia Cerurilor.

Mormântul Te-a primit Mântuitorule, pe Tine Cel ce ai deşertat mormânturile şi morţilor viață le-ai dăruit, ca un Dumnezeu.

Apostoli slăviți ai lui Hristos, pe Dânsul rugați-L cu dinadinsul, ca să ne mântuiască pe noi din nevoi.

Şi din canonul zilei, Cântarea a 6-a pe 4, Apostolul zilei, din Faptele Apostolilor. Evanghelia de la Marcu. Chinonicul: Trupul lui Hristos primiţi… Altul: Lăudaţi pe Domnul din ceruri…

La masă se face mângâiere fraţilor.

Acatistul Sfintelor Femei mironosiţe şi al Sfinţilor Iosif şi Nicodim

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;

Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.

Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1
Ca nişte raze ale mărturisirii v-aţi adunat în jurul Soarelui dreptăţii, Sfintelor femei mironosiţe, şi cu razele cuvintelor voastre aţi luminat sufletele cele ce se tânguiau pentru moartea Cuvântului, pe care îngerii Îl săvesc neîncetat cu cântări de: ***Aliluia !***

Icosul 1
Cu miresme v-aţi grăbit spre mormântul unde fusese îngropată Piatra vieţii, săltând cu picior întărit de osârdia dragostei, şi gânduri se ridicau în inima voastre, neştiind cine va prăvăli piatra mormântului; însă noi, fericim osteneala voastră pentru iubirea Adevărului şi vă zidim scara laudelor cu pietre de cuvinte ca acestea:
Bucuraţi-vă, pietre ziditoare ale cetăţii propovăduirii;
Bucuraţi-vă, raze înaintemergătoare arătării Cuvântului Înviat;
Bucuraţi-vă, izvoare ale bucuriei duhovniceşti;
Bucuraţi-vă, sălaşuri pline de miresmele umilinţei;
Bucuraţi-vă, temple întărite pe piatra mărturisirii;
Bucuraţi-vă, vase pline de mirul milostivirii;
Bucuraţi-vă, potolirea întristării ucenicilor;
Bucuraţi-vă, cununi ale slavei lui Hristos;
Bucuraţi-vă, trâmbiţe ale Învierii Domnului;
Bucuraţi-vă, oglinzi îngereşti ale tainelor Cuvântului;
Bucuraţi-vă, lumini ce risipesc întunericul necunoştinţei;
Bucuraţi-vă, stele ce înfrumuseţează tăria Bisericii;
Bucuraţi-vă, purtătoarelor de mir femei, oglinzi vestitoare ale Învierii Soarelui dreptăţii !

Condacul 2
Ca o ceată îngerească mergeaţi grăbite spre mormânt, prea cinstite femei, mânate fiind de dragostea dulcelui Iisus, căruia şi noi cu cuget umilit Îi aducem jertfa cântării de: ***Aliluia !***

Icosul 2

Ca pe o dimineaţă Te căutau Hristoase, femeile cele ţinute în întunericul întristării pentru moartea Ta, şi cu miresme se apropiau cele ce se îndulciseră de mireasma minunilor Tale, neştiind că Tu iarăşi izvorâsei mirul minunilor prin Învierea Ta, ca să Te propovăduiască pe Tine şi să primească ele de la toţi măriri ca acestea:
Bucuraţi-vă, izvoare ale mirului iubirii;
Bucuraţi-vă, cununi ale frumuseţii cereşti;
Bucuraţi-vă, miresme dulci ale grădinei Raiului;
Bucuraţi-vă, bucuria sufletelor nedumerite;
Bucuraţi-vă, scântei ale vestirii Adevărului;
Bucuraţi-vă, condee luminate ale propovăduirii Învierii;
Bucuraţi-vă, dezlegarea blestemului întristării;
Bucuraţi-vă, pământuri bine roditoare de înţelepciune;
Bucuraţi-vă, vase primitoare de cuvinte dumnezeieşti;
Bucuraţi-vă, oaze de întărire în credinţă;
Bucuraţi-vă, temelii întărite ale minunilor Învierii;
Bucuraţi-vă, cărţi pecetluite de darul Cuvântului;
Bucuraţi-vă, purtătoarelor de mir femei, oglinzi vestitoare ale Învierii Soa-relui dreptăţii !

Condacul 3

Cel ce este împreună şezător cu Tatăl pe scaunul slavei întru lumina Duhului pus-a în inimile voastre curate, Sfintelor femei, gândul cercetării mormântului, ca toată lumea să se umple de bucuria Învierii Lui cântând: ***Aliluia !***

Icosul 3

Cele ce erau ţinute în legăturile întristării se grăbeau către mormântul Celui înfăşat şi legat în giulgiuiri, neştiind că Acesta a înviat lăsând cele cu care fusese îngropat în mormânt şi prin aceasta dezlega şi întristarea lor, ca să fie lăudate de toţi aşa:
Bucuraţi-vă, izvoare nedeşertate de bucurie;
Bucuraţi-vă, primitoarele binecuvântării lui Hristos;
Bucuraţi-vă, că prin voi Eva s-a veselit;
Bucuraţi-vă, că suspinul prin voi a încetat;
Bucuraţi-vă, că aţi şters lacrimile tuturor cu mahrama propovăduirii Bucuriei;
Bucuraţi-vă, scaune înalte ale rugăciunii înaintea Scaunului ceresc;
Bucuraţi-vă, că vă veseliţi de binecuvântarea cerească;
Bucuraţi-vă, că aţi împărţit tuturor daruri de minuni;
Bucuraţi-vă, icoană a frumuseţii Evei celei ridicate din moarte;
Bucuraţi-vă, chimvale bine vestitoare ale Înţelepciunii;
Bucuraţi-vă, odihna sufletelor ţinute în întristare;
Bucuraţi-vă, slobozirea celor din temniţa necazurilor;

Bucuraţi-vă, purtătoarelor de mir femei, oglinzi vestitoare ale Învierii Soarelui dreptăţii !

Condacul 4
Cu miruri de mare preţ veneau la mormânt către Mirul cel nestricăcios femeile cele pline de mirul milostivirii şi bucuria Învierii primind prin înger au plecat să propovăduiască pe Hristos cel Răstignit şi Înviat cântând: ***Aliluia !***

Icosul 4
Cele ce din pricina strămoaşei Eva moşteniseră blestemul întristării au venit acum la mormânt către Bucuria cea veşnică şi taina Învierii aflând, cu bucurie pleacă să propovăduiască pe Biruitorul morţii, primind de la îngeri laude ca acestea:
Bucuraţi-vă, ramuri ale bucuriei cereşti;
Bucuraţi-vă, vestitoare ale dezlegării blestemului morţii;
Bucuraţi-vă, porţi ale Adevărului descuiate cu cheia îngerească;
Bucuraţi-vă, săgeţi vestitoare ale tainelor îngereşti;
Bucuraţi-vă, izvoare ale bucuriei nedeşertate;
Bucuraţi-vă, adâncuri nepătrunse ale înţelepciunii;
Bucuraţi-vă, mângâierea celor ce slăbesc în credinţă;
Bucuraţi-vă, lanţuri ale iubirii cereşti;
Bucuraţi-vă, propovăduitoare neînfricate ale Învierii lui Hristos;
Bucuraţi-vă, ferestre văzătoare ale Împărăţiei Cerurilor;
Bucuraţi-vă, primitoarele binecuvântării Cuvântului;
Bucuraţi-vă, picături ale veseliei celei veşnice;
Bucuraţi-vă, purtătoarelor de mir femei, oglinzi vestitoare ale Învierii Soarelui dreptăţii !

Condacul 5
Cele mai înainte defăimate s-au învrednicit de mare cinste, căci mai întâi lor li s-a descoperit minunea Învierii, ca să se închidă gurile rău credincioşilor şi ele să cânte cu bucurie: ***Aliluia !***

Icosul 5
Înfricoşatu-s-au femeile purtătoare de mir văzând arătare de înger la mormânt şi vestea Învierii primind ca pe un mir nestricăcios ce le mângâia sufletele, închizând toate rănile întristării, au plecat să propovăduiască pe Hristos, Cel ce a binevoit a fi lăudate ele aşa:
Bucuraţi-vă, cele ce aţi primit mirul înţelepciunii;
Bucuraţi-vă, buna mireasmă a sufletelor smerite;
Bucuraţi-vă, cununa femeilor bine cinstitoare de Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, scăparea celor prigoniţi de îndoială;
Bucuraţi-vă, încredinţarea celor biruiţi de teamă;

Bucuraţi-vă, lumina celor din întunericul necunoştinţei;
Bucuraţi-vă, întărirea celor ce se clatină în nădejdea învierii;
Bucuraţi-vă, înfrumuseţarea sufletelor evlavioase;
Bucuraţi-vă, flori neveştejite ale Împărăţiei Cerurilor;
Bucuraţi-vă, pomi cereşti sădiţi în Raiul desfătărilor;
Bucuraţi-vă, bucuria maicilor celor credincioase;
Bucuraţi-vă, podoaba fecioarelor celor înţelepţite de Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, purtătoarelor de mir femei, oglinzi vestitoare ale Învierii Soarelui dreptăţii !

Condacul 6

Pe Cel către care priveau cum era pus în groapă nu L-au mai aflat la mormânt cele biruite de milostivire şi îngerul, adăpându-le din izvorul bucuriei prin vestirea Învierii, le-a trimis să propovăduiască lumii adevărul, cântând : ***Aliluia!***

Icosul 6

Porunca cea îngerească primind femeile, au alergat ca nişte îngeri să vestească Învierea Domnului ucenicilor lui Hristos şi să le dezlege legătura fricii şi a întristării, pentu care le lăudăm aşa:
Bucuraţi-vă, aducerea binecuvântării bucuriei;
Bucuraţi-vă, dezlegarea lanţurilor întristării;
Bucuraţi-vă, faruri călăuzitoare către Împărăţie;
Bucuraţi-vă, străluciri neapuse ale frumuseţii îngereşti;
Bucuraţi-vă, povăţuitoare nerătăcite pe calea aflării Cuvântului;
Bucuraţi-vă, vistierii necheltuite ale milostivirii;
Bucuraţi-vă, ridicarea celor căzuţi în adâncul întristării;
Bucuraţi-vă, râuri sfinţite ale tainelor Bucuriei;
Bucuraţi-vă, veselia sufletelor iubitoare de vieţuire îngerească;
Bucuraţi-vă, comori ascunse întru înălţimile slavei;
Bucuraţi-vă, nori purtători ai luminii Înţelepciunii;
Bucuraţi-vă, vase de aur ale apei de viaţă dătătoare;
Bucuraţi-vă, purtătoarelor de mir femei, oglinzi vestitoare ale Învierii Soarelui dreptăţii !

Condacul 7

Grădinar te-a socotit Stăpâne, Maria Magdalena, fiind ea topită de întristare, dar Tu, Soare al dreptăţii, ai luminat-o spre a Te cunoaşte pe Tine, însă nu ai lăsat-o a se atinge de prea curat trupul Tău, poruncindu-i să cânte Ţie cu îngerii: ***Aliluia!***

Icosul 7

O, adâncul judecăţilor Tale Hristoase, că femeile cele ce sunt din fire mai slabe au primit ele mai întâi mirul bucuriei şi frica şi necredinţa ucenicilor au venit să

tămăduiască, arătând prin aceasta Îndurate, că nici una din zidirea mâinilor Tale nu trebuie defăimată, căci inima milostivă şi smerită de mari daruri se învredniceşte, încă şi de laudele acestea:
Bucuraţi-vă, doctori iscusiţi ai celor necăjiţi de patimi;
Bucuraţi-vă, steaguri ale păcii întru adierea Duhului;
Bucuraţi-vă, cămări luminate şi prea cinstite ale curăţiei;
Bucuraţi-vă, mirul bucuriei cetelor îngereşti;
Bucuraţi-vă, fântâni adânci ale tainelor lui Hristos;
Bucuraţi-vă, vase smerite purtătoare de apa milostivirii;
Bucuraţi-vă, legarea rănilor celor săgetaţi de ispite;
Bucuraţi-vă, mângâierea sufletelor chinuite de patimi;
Bucuraţi-vă, dezlegarea blestemului întristării noastre;
Bucuraţi-vă, cărţi întru care s-au scris cuvintele îngereşti;
Bucuraţi-vă, vestitoare ale bucuriei Învierii Împăratului tuturor;
Bucuraţi-vă, icoane veşnice ale iubirii Celui Nemuritor;
Bucuraţi-vă, purtătoarelor de mir femei, oglinzi vestitoare ale Învierii Soarelui dreptăţii !

Condacul 8

Veniţi să lăudăm pe buchetul cel înţelegător şi prea frumos al femeilor mironosiţe, pe Maria Magdalena, pe Salomeea, pe Ioana, Maria şi Marta, pe Maria lui Cleopa şi Suzana şi pe cele împreună cu dânsele, care acum se veselesc în ceata îngerească şi cântă neîncetat Stăpânului Hristos cu heruvimii: ***Aliluia !***

Icosul 8

Înţelegând Stăpâne, aplecarea spre întristare a firii femeieşti pentru moartea Ta, ai dăruit bucurie lor prin Învierea Ta şi pace ucenicilor celor ţinuţi în viforul tulburării, iar nouă îndoit dar ne revarsă ca unor neputincioşi, ca să le mărim pe ele întru curăţia inimii aşa:
Bucuraţi-vă, izvoare ale bucuriei celei veşnice;
Bucuraţi-vă, flori culese de pe lanurile Înţelepciunii;
Bucuraţi-vă, păzitoare ale poruncilor Cuvântului;
Bucuraţi-vă, miresme veşnice ale bucuriei îngereşti;
Bucuraţi-vă, daruri de rugăciune făcute neamului omenesc;
Bucuraţi-vă, dezlegarea întristării celor necăjiţi;
Bucuraţi-vă, untdelemn peste rănile noastre nevindecate;
Bucuraţi-vă, mlădiţe cu rod însutit de înţelepciune;
Bucuraţi-vă, vestitoare ale bucuriei nerisipite;
Bucuraţi-vă, trâmbiţe bine grăitoare ale Adevărului;
Bucuraţi-vă, întărirea inimilor neputincioase pe piatra credinţei;
Bucuraţi-vă, cele ce sfărâmaţi piatra necredinţei de la mormântul inimilor;
Bucuraţi-vă, purtătoarelor de mir femei, oglinzi vestitoare ale Învierii Soarelui dreptăţii !

Condacul 9
Iosif şi Nicodim, cei ce din prea multa milostivire, au îngropat trupul Tău cel purtător de viaţă, au primit însutit în ceruri plata iubirii lor, iar acum se veselesc în cămările cereşti cântând: ***Aliluia !***

Icosul 9
Nicodim, cel ce era însetat de gustarea naşterii celei de-a doua, a pus ca pe o sămânţă în groapă trupul Tău, aşteptând Învierea Ta, prin care toată lumea s-a adăpat din izvorul bucuriei, mărind pe ucenicul Tău aşa:
Bucură-te, cel ce ai urmat înţelepciunii Cuvântului;
Bucură-te, că ai iubit mai mult slava cea cerească;
Bucură-te, că ai slujit cu iubire îngropării lui Hristos;
Bucură-te, vas plin de mirul bunătăţii;
Bucură-te, cort îngeresc întru care s-au ascuns tainele Cuvântului;
Bucură-te, cărare povăţuitoare către Împărăţie;
Bucură-te, propovăduitor al Învierii lui Hristos;
Bucură-te, că focul credinţei l-ai ţinut nestins în cămara inimii;
Bucură-te, făclie mărturisitoare a Soarelui dreptăţii;
Bucură-te, lumina celor neştiutori;
Bucură-te, adiere lină a înţelepciunii lui Hristos;
Bucură-te, vas ales al tainelor credinţei;
Bucură-te, Sfinte Nicodim, stea mărturisitoare a luminii Soarelui dreptăţii !

Condacul 10
Ca nişte mâini ale voinţei Tatălui, Sfinţilor Iosif şi Nicodim, v-aţi grăbit a îngropa pe Cel ce a stricat temeliile morţii, căruia rugaţi-vă să scoată sufletele noastre din temniţa păcatelor, ca să-I cântăm cu mulţumire: ***Aliluia !***

Icosul 10
Iosif, cel plin de blândeţe, cu îndrăzneală a mers la Pilat să ceară trupul Celui ce a înviat trupurile moarte şi, mai apoi învrednicindu-se de cercetarea lui Hristos după Învierea Sa, s-a întărit în credinţă, fiind vrednic de cinstirea Bisericii:
Bucură-te, vas smerit întru care a încăput darul lui Hristos;
Bucură-te, mlădiţă plină de roadele milostivirii;
Bucură-te, martor al îngropării Celui fără de moarte;
Bucură-te, slujitor al lucrărilor dumnezeieşti;
Bucură-te, cel ales pentru curăţia inimii;
Bucură-te, blândeţe neînfricoşată de ameninţare;
Bucură-te, piatră neclintită a Adevărului;
Bucură-te, pecete nestricată a credinţei;
Bucură-te, sălaş al darurilor Duhului;
Bucură-te, cetate neclintită a mărturisirii;
Bucură-te, făclie nestinsă a tainelor mântuirii;

Bucură-te, adânc nepătruns al virtuţilor;
Bucură-te, Sfinte Iosif, slujitor al tainelor Vieţii !

Condacul 11
Izgonire din sinagogă şi prigonire ai răbdat Sfinte Nicodim, iar prietenul tău Sfântul Iosif, lanţuri a purtat pentru Cel care a sfărâmat lanţurile morţii şi legăturile iadului, însă la odihna Împărăţiei aţi ajuns şi vă veseliţi în cântări de: ***Aliluia !***

Icosul 11
Toţi martorii Învierii lui Hristos să fie cinstiţi, ca unii ce s-au învrednicit de darul Cuvântului şi cu lumina propovăduirii lor străbat toate veacurile, primind de la toţi raze de cântări ca acestea:
Bucuraţi-vă, văzători ai celor nevăzute;
Bucuraţi-vă, făclii aprinse de focul credinţei;
Bucuraţi-vă, martori minunaţi ai Cuvântului;
Bucuraţi-vă, purtători de taine nepătrunse;
Bucuraţi-vă, icoane vestitoare de cele cereşti;
Bucuraţi-vă, porţi deschise cu cheia credinţei;
Bucuraţi-vă, bucuria celor iubitori de adevăr;
Bucuraţi-vă, încredinţarea celor ce caută pe Cel Nevăzut;
Bucuraţi-vă, lumina înţelepciunii drepţilor;
Bucuraţi-vă, săltarea bucuriei îngerilor;
Bucuraţi-vă, cercetarea celor dintru întunericul patimilor;
Bucuraţi-vă, lumini neapuse ale credinţei;
Bucuraţi-vă, purtătoarelor de mir femei, oglinzi vestitoare ale Învierii Soarelui dreptăţii !

Condacul 12
Veniţi să mărim ceata propovăduitorilor Învierii lui Hristos şi să cerem rugăciunile lor stăruitoare ca şi noi să înviem din mormântul patimilor noastre şi cu tresăltare îngerească să slăvim pe Ziditorul: ***Aliluia !***

Icosul 12
Sfintelor femei, cele ce prin cuvintele voastre aţi alungat întunericul mâhnirii din inimile ucenicilor, cercetaţi prin rugăciunile voastre şi sufletele noastre cele ţinute în lanţurile multor păcate, ca înviind şi noi cu duhul, să vă fericim pe voi cu mulţumire aşa:
Bucuraţi-vă, flori ce aţi împodobit mormântul Mântuitorului;
Bucuraţi-vă, raze vestitoare ale zilei Învierii;
Bucuraţi-vă, cununi neveştejite ale credinţei;
Bucuraţi-vă, miresme ale darurilor dumnezeieşti;
Bucuraţi-vă, podoabe ale cetelor Sfinţilor;

Bucuraţi-vă, raze de bucurie ale celor din întunericul întristării;
Bucuraţi-vă, ziduri nesfărâmate ale nădejdii învierii;
Bucuraţi-vă, mângâierea celor împovăraţi de necazuri;
Bucuraţi-vă, albine înţelegătoare aducătoare de mierea bunelor vestiri ale Înţelepciunii;
Bucuraţi-vă, cămări sfinţite ale Adevărului;
Bucuraţi-vă, propovăduitoare neînfricate ale minunilor Cuvântului;
Bucuraţi-vă, privelişti luminoase ale Împărăţiei;
Bucuraţi-vă, purtătoarelor de mir femei, oglinzi vestitoare ale Învierii Soarelui dreptăţii !

Condacul 13 (de 3 ori)
O, Sfintelor femei mironosiţe, cele ce v-aţi făcut icoane ale propovăduirii Învierii lui Hristos, împreună cu Sfinţii Iosif şi Nicodim, rugaţi-vă ca să se reverse şi în sufletele noastre mirul bucuriei Învierii lui Hristos, ca şi de cântarea cea îngerească să ne învrednicim, slăvind împreună cu voi pe Hristos în veci cu cântări de: ***Aliluia !***

Rugăciune către Sfintele Femei mironosiţe

O, Sfintelor femei mironosiţe, cele ce v-aţi arătat vase pline de mirul darurilor Cuvântului, cu picăturile rugăciunilor voastre curăţiţi şi mintea noastră de gândurile cele deşarte şi ca într-o carte scrieţi cu condeiul Duhului şi cu voia Tatălui taina Învierii Fiului.

Cu adevărat aţi biruit toată frica şi având picioarele voastre înfrumuseţate cu aripile Duhului aţi alergat către Cel ce dăruieşte celor ce-L iubesc pe El zborul serafimilor ca să slăvească pe Părintele luminilor.

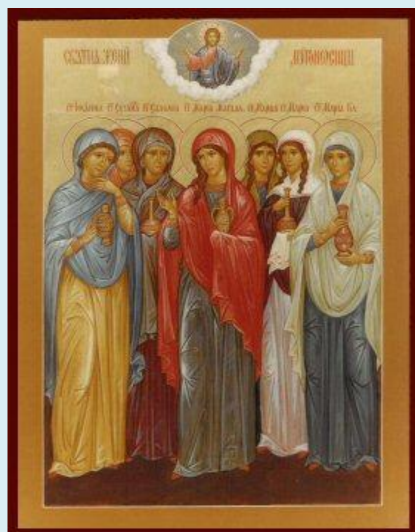
Încă v-aţi învrednicit a primi de la înger luminos vestea Învierii Celui ce a biruit moartea şi a scos pe Adam din temniţele iadului. Prin voi s-a luminat toată ceata apostolilor şi prin ei până la marginile lumii S-a descoperit Cel Nevăzut. Deci, şi noi fiind părtaşi tainei învierii lui Hristos vă rugăm pe voi să cereţi Stăpânului să dea la o parte piatra răutăţii de la mormântul inimii noastre, ca să răsară Cel ce împreună cu care ne-am îngropat prin Botez şi să umple de bucurie sufletele noastre, dăruindu-ne iertare, pocăinţă şi vestea minunată a mântuirii.

Rugaţi-vă cu Sfinţii Iosif şi Nicodim, ca să fim noi ridicaţi din mormântul păcatelor noastre, îngropând toate sfaturile cele viclene şi primind mirul cel de mare preţ al înţelepciunii duhovniceşti. Cereţi Stăpânului Hristos înaintea căruia aţi aflat îndrăzneală să ne prefacă şi pe noi, întunecaţii, în izvoare ale cuvintelor dumnezeieşti, cu care să adăpăm pe toţi, potolind dorul tuturor de îndumnezeire.

Ca unele ce sunteţi flori netrecătoare ale bucuriei Învierii, bine înmiresmaţi şi sufletul meu necăjit de întristare şi de alte patimi de ruşine, ca să înviez împreună cu Hristos în viaţa cea veşnică.

La înfricoşătoarea judecată a Stăpânului vieţii cereţi cu stăruinţă să se şteargă datoria noastră cea mare şi să dobândim iertare şi mântuire, slăvind pe Împăratul tuturor în veci şi aducând vouă ofranda mulţumirii. Amin.

Acatistul Sfintelor Femei, iubitoare de Dumnezeu

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.

Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Sfinte femei iubitoare de Dumnezeu, mlădiţe ale Pomului Vieţii care sunteţi apărate şi ajutate chiar de Maica lui Dumnezeu, cea slăvită şi preaînălțată de toată făptura, vă lăudăm, căci voi trăind cu înţelepciune, dreptate şi cucernicie, v-ați făcut vrednice de bunătatea şi iubirea de oameni a Mântuitorului nostru, care după a Lui îndurare, v-a mântuit şi v-a izbăvit de toată fărădelegea. Pentru dragostea ce o port pentru voi sfintelor, şi nădejdea în mijlocirea dobândirii ajutorului de la Mântuitorul nostru, vă cânt: ***Aliluia.***

Icosul 1

Sfinte femei iubitoare de Dumnezeu, cererile noastre bune împliniți-le cu voia lui Dumnezeu şi mijlociți pentru noi pentru obținerea de Har, milă şi pace, de la Dumnezeu-Tatăl şi de la Domnul Iisus Hristos, Mântuitorul nostru. De aceea vă cântăm:

Bucură-te, Fecioară Maria, floarea firii omeneşti, preafrumoasă şi preaînțeleaptă, care eşti plină de har şi binecuvântată între femei, căci din tine a răsărit Soarele dreptăţii, Hristos Dumnezeul nostru, care dezlegând blestemul, a dat binecuvântare şi, stricând moartea, ne-a dăruit nouă viaţa veşnică.

Bucurați-vă, Sfinte femei, căci aţi câștigat Cununa vieţii şi v-aţi făcut stâlpi în templul lui Dumnezeu, aflând şi mărturisind că nu există Dumnezeu în afara de El.

Bucuraţi-vă, Sfinte femei, căci căutând şi păzind calea îndreptărilor dumnezeiești, aţi dobândit înțelepciunea cea de sus.

Bucuraţi-vă, Sfinte femei, căci aţi arătat toată priceperea şi buna chibzuială în a uda sămânța Sfântului Botez care a răsărit în voi, a dat rod sfânt şi aţi secerat spicele vieţii veşnice, iar pentru asta bunul Dumnezeu v-a înzestrat cu Sfântul Său Har.

Bucuraţi-vă, Sfinte femei, căci după porunca Mântuitorului, aţi iubit aproapele ca pe voi înşivă şi v-aţi făcut vrednice de bunătatea şi mila Dumnezeului nostru.

Bucuraţi-vă, Sfinte femei, căci aţi găsit în dragostea de Dumnezeu, puterea şi tăria sufletească de a mărturisi credinţa, de a părăsi calea nedreptăţii şi a urma calea adevărului, scăpând astfel de focul asprei judecăţi.

Bucuraţi-vă, Sfinte femei, căci aţi dat dovadă de curăţie sufletească şi neprihănire îngerească, căci aţi împodobit sufletul cu nenumărate virtuţi creştineşti, strălucind ca soarele, fiind luminate de frumusețea Chipului lui Dumnezeu, şi aţi primit darul vindecării trupului şi sufletului, precum şi darul facerii de minuni.

Bucuraţi-vă, Sfinte femei, căci aţi nădăjduit în Dumnezeu izbăvitorul nostru şi aţi învins ispitele asupritorului vrăjmaş şi patimile trupului, dobândind astfel sfânta pace.
Bucuraţi-vă, Sfinte femei, apărătoare ale credinţei, căci lăudând pe Dumnezeu, v-aţi supus Lui, şi împlinind făgăduiala, v-aţi făcut vrednice de îndurarea Lui, fiind luminate de slava Lui cea veşnică.
Bucuraţi-vă, Sfinte femei, căci v-aţi înavuțit în fapte bune, aţi păzit poruncile, aţi iubit, ajutat şi îngrijit la nevoie pe aproapele, punând astfel buna temelie vieţii voastre în veacul viitor.
Bucuraţi-vă, Sfinte femei, purtătoare de lumină printre noi, căci aţi fost nerăbdătoare să ajungeți la locașurile cele cereşti şi acum vă bucuraţi şi veseliţi de mântuire în Împărăţia lui Dumnezeu, în locul unde nu este suferinţă şi boală.
Preasfântă Fecioară Maria, Maica lui Dumnezeu, împreună cu sfintele femei iubitoare de Dumnezeu, rugaţi-vă pentru noi, păcătoşii, acum şi în ceasul morţii noastre. Amin.

Condacul 2
Sfinte femei iubitoare de Dumnezeu, voi aţi izbândit spiritual mergând până la capăt pe calea dreptăţii. Eu trăiesc în necredinţă şi uitare faţă de aproapele meu, nu-mi văd păcatul propriu, mă supăr şi dau vina pe alţii pentru necazurile mele uitând că acestea sunt plata greşelilor mele; vindecare nu dobândesc, iar orice effort al meu nu are nici o izbândă spirituală. Pentru dragostea ce o port pentru voi şi nădejdea în mijlocirea dobândirii ajutorului de la Mântuitorul nostru vă cânt: ***Aliluia.***

Icosul 2
Sfintelor femei, vă rog să ne ajutați să trăim în grijă şi dragoste pentru aproapele şi să punem Sfântul Semn al Crucii ca temelie a puterii noastre. Ajutaţi-ne să învăţăm să primim necazurile cu bucurie şi înţelepciune creştinească şi să mărturisim credinţa aşa cum şi voi aţi făcut-o. Vă rugăm să ne ajutaţi să izbândim spiritual şi să dobândim de la Hristos vindecare sufletească şi trupească. De aceea, cu nădejde, vă cântăm:
Bucuraţi-vă, Cuv. Marta, Cuv.Evantia [1]şi Sf. Mc. Partagapi [2], căci viaţa cea veşnică aţi câştigat.
Bucură-te, Sf. Febe [3], căci trăind în dragoste de Hristos ai ajutat pe mulţi.
Bucură-te, Sf.Vasilisa [4], căci mulţumeai Domnului când primeai chinurile pentru mărturisirea credinţei; căci fiind aruncată în mijlocul văpăii şi făcând Semnul Crucii, ai fost păzită nevătămată, iar la sfârşitul zilelor te-ai dus către Domnul cu bucurie şi pace.
Bucură-te, Sf. Ermiona [5], căci vindeci sufleteşte şi trupeşte pe mulţi în numele lui Hristos, căci pătimind pentru credinţa ta ai primit cununa muceniciei.
Bucuraţi-vă, Sf.-lor Mc. Haritina, Eutihia, Veveea [6],Calodoti, Andropelaghia şi Tecla [7], căci viaţa cea veşnică aţi câştigat.

Bucură-te, Sf. Ana [8], căci ducând o viaţă de post, rugăciune şi faceri de bine celor lipsiţi, te-ai făcut vrednică să naşti pe Stăpâna noastră, Fecioara Maria.
Bucuraţi-vă, Sf.-lor Mc. fecioare Minodora, Mitrodora şi Nimfodora [9], care străluciţi cu frumuseţea sufletelor şi a trupurilor voastre, căci din dragoste pentru Hristos, v-aţi retras în munţi, departe de oameni şi de grijile lumeşti, să cultivaţi florile sfintelor virtuţi. Căci devenind locaşuri ale Duhului Sfânt, v-aţi îndulcit cu mierea vederilor dumnezeieşti şi cu darul tămăduirii, atât a bolilor trupeşti, cât şi a celor sufleteşti. Iar pentru mărturisirea lui Hristos, aţi dobândit cununa muceniciei.
Bucură-te, Sf. Pulheria [10], împărăteasa, căci te-ai deosebit prin înţelepciune, credinţă şi râvnă cu care te-ai dedicat rugăciunii.
Bucură-te, Cuv. Maica Teodora [11], căci te-ai nevoit ca un bărbat, strălucind prin pustnicie ca un mare luminător.
Bucuraţi-vă, Sf. Mc. Ia [12], cea bătrână de vârstă şi Sf. Evantia [13], căci aţi urcat în pace la Domnul.
Bucură-te, Sf. Mc. Ketevan [14], împărăteasă, căci prin conducere înţeleaptă, ai adus pace şi dreptate, iar datorită mărturisirii creştine, ai fost chinuită, iar când ţi-ai dat sufletul întru Dumnezeu, trei coloane strălucitoare au coborât asupra trupului tău, ca izbândă spirituală.
Bucură-te, Sf. Plachila [15], binecredincioasă împărăteasă, căci ai petrecut toată viaţa întru dreapta credinţă, în grijă şi nevoinţă spre săraci, până la mutarea ta către Domnul.
Bucură-te, Sf. Mc. Eufimia [16], căci pentru dragostea ta, ai primit darul facerii de minuni şi ai întors pe mulţi la credinţă, primind cununa muceniciei.
Bucură-te, Sf. Mc Meletina [17], cea făcătoare de minuni, căci ai pătimit şi ai primit cununa muceniciei pentru că ai adus pe oameni la credinţa în Dumnezeu.
Bucuraţi-vă, Sf.-lor Mc. fecioare Pistis, Elpis şi Agapis şi maica voastră Sofia [18], căci mărturisind pe Hristos, aţi primit cununa muceniciei.
Bucuraţi-vă, Sf.-lor Mc. Agatoclia, Lucia [19], Sofia, Irina [20] şi Teopista [21], căci aţi dobândit viaţa cea veşnică.
Bucură-te, Sf. Mc. Teodota [22], căci pentru mărturisirea credinţei ai suferit chinuri, dar Domnul te-a făcut cu totul sănătoasă, neavând pe trup nici măcar un semn de rană. Iar în foc aruncându-te asupritorii, doi tineri îmbrăcați în veșminte albe te-au însoțit, şi lăudând pe Dumnezeu, ai ieșit din cuptor nevătămată. Până la urmă ai urcat la cer purtătoare de cununa muceniciei.
Preasfântă Fecioară Maria, Maica lui Dumnezeu, împreună cu sfintele femei iubitoare de Dumnezeu, rugaţi-vă pentru noi, păcătoşii, acum şi în ceasul morţii noastre. Amin.

Condacul 3
Sfinte femei iubitoare de Dumnezeu, în Hristos aţi găsit ocrotitorul, povăţuitorul şi călăuzitorul vostru, şi în mâinile Lui v-aţi încredinţat duhul şi El v-a izbăvit. Eu însă am faţa, sufletul, şi trupul topite de întristare, căci nu cunosc calea de a

ajunge la îndurarea Lui.Pentru că Domnul, a auzit glasul rugăciunilor voastre şi a arătat în chip minunat îndurarea faţă de voi, vă cânt: ***Aliluia.***

Icosul 3

Sfinte femei iubitoare de Dumnezeu, grăbiţi-vă şi ajutaţi-ne să ne găsim scăparea în Dumnezeu, căci El cunoaşte fărădelegile noastre şi neliniştea din sufletul nostru acum, plin de smerenie. Ajutaţi-ne să primim şi să păstrăm curate tainele creştineşti, să avem puterea de a ne împotrivi credinţei în demoni, şi nădăjduind la Dumnezeu, să sfărâmăm demonicele lucrări prin credinţă şi rugăciune. De aceea, vă cântăm:

Bucură-te, Sf. Ariadna [23],căci fiind în pericol, apropiindu-te de o piatră, te-ai rugat lui Dumnezeu să te izbăvească, şi din dumnezeiască voie crăpându-se piatra, te-ai ascuns într-însa, iar cei ce te căutau au pierit toţi, ucişi de îngerii ce s-au ivit.

Bucuraţi-vă, Sf. Mc. Raida, Cuv.-lor Xantipi şi Polixeni [24] cea făcătoare de minuni, Preacuv. Maică Eufrosina [25]şi Sf. Mc. Hira [26], căci aţi dobândit viaţa cea veşnică.

Bucură-te, Sf. M. Mc. Tecla [27], cea izbăvită de toate cu darul lui Dumnezeu, căci lucrând rugăciunea şi asceza în sihăstrie, ai făcut multe minuni, şi ai părăsit viaţa, despicându-se o piatră şi primindu-te.

Bucură-te, Sf. Mc. Epiharis [28], căci mărturisind cu îndrăzneală numele lui Hristos, ai fost chinuită în multe feluri până când ţi-ai dat fericitul şi cinstitul suflet lui Dumnezeu.

Bucuraţi-vă, Sf.-lor Mc. Gaiani [29], Petronia, Gudelia [30], Ripsimia, Gaiani [31] şi alte treizeci şi două cuvioase mucenițe femei şi fecioare, căci aţi primit cununa muceniciei.

Bucură-te, Sf. Mc. Iustina [32],căci ai câştigat la credinţa cea întru Hristos, pe Sf. Ciprian, căci reuşind să sfarmi demonicele lui lucrări prin rugăciunea la Hristos, acesta s-a botezat şi împreună aţi căpătat cununa muceniciei.

Bucuraţi-vă, Sf.-lor Mc. Domnina, Verina, Prosdoca [33], Haritina şi Metodia [34], căci aţi arătat mare râvnă dumnezeiască în credinţă, pentru aceasta căpătând mucenicia.

Bucuraţi-vă, Sf.-lor Calistena [35] şi Pelaghia [36] fecioara, căci aţi câştigat viaţa cea veşnică.

Bucură-te, Sf. Mc. Mamelhta [37], căci ai primit în vis învăţătura tainelor creştineşti de la îngerul lui Dumnezeu, pentru ca apoi să te botezi în dreapta credinţă, şi fiind încă îmbrăcată cu hainele sfântului Botez ai primit cununa muceniciei.

Bucură-te, Preacuv. Maică Pelaghia [38], căci trăind în desfrânare te-ai pocăit, şi botezându-te, ai lepădat toată averea. Căci schimbându-te în chip bărbătesc, te-ai închis într-o chilie petrecând restul vieţii cu plăcere dumnezeiască, până când ai urcat in pace la Domnul.

Bucură-te, Sf. Taisia [39], căci fiind căzută în patima desfrâului, te-ai pocăit cu toată zdrobirea de inimă câştigând astfel mântuirea; căci, prin arătare îngerească s-a văzut cum o oră de pocăință din partea ta a făcut cât o mulţime de ani, pentru că te-ai pocăit din tot sufletul.
Bucură-te, Preacuv. Atanasia [40] cea iubitoare de Dumnezeu, căci te-ai călugărit ca bărbat şi te-ai nevoit permanent în curăție, în rugăciune, în a face bine săracilor şi a îngriji pe cei bolnavi.
Bucură-te, Sf. Mc. Poplia [41], căci te-ai împotrivit credinţei în demoni, suferind chinuri pentru asta, iar la sfârşitul vieţii cu pace te-ai dus către Domnul.
Bucură-te, Sf. Evlampia [42], căci pentru mărturisirea şi răspândirea credinţei creștinești, ai pătimit şi ai luat cununa muceniciei.
Bucură-te, Sf. Mc. Zinaida [43], căci ți-ai petrecut viaţa tămăduind bolile aproapelui.
Bucură-te, Sf. Mc. Filonila [44], căci ai petrecut în îndelungate postiri şi privegheri, iar cu rugăciunea ai facut multe minuni.
Bucuraţi-vă, Sf. Irina [45] şi Sf.-lor Mc. Domnina, Anastasia, Malfeta, Anthia [46]şi Agathonica [47], căci aţi câştigat viaţa cea veşnică.
Preasfântă Fecioară Maria, Maica lui Dumnezeu, împreună cu sfintele femei iubitoare de Dumnezeu, rugaţi-vă pentru noi, păcătoşii, acum şi în ceasul morţii noastre. Amin.

Condacul 4

Sfinte femei iubitoare de Dumnezeu, voi aţi urmat cu luare aminte calea dreptăţii şi aţi păzit poruncile. Eu până acum am trăit după voia mea, cea lumească, nu m-am opus ispitelor şi nici nu am trăit în credinţă şi neprihănire, iar acum mă întreb dacă Îl pot afla blând şi milostiv la ziua judecăţii. Cerând ajutor de la voi, vă cânt: ***Aliluia.***

Icosul 4

Sfinte femei iubitoare de Dumnezeu, vă rugăm ajutaţi-ne să putem duce ca şi voi îngerească vieţuire, lăsându-ne în grija Domnului, cerând putere de a trece peste necazuri, şi făcând faţă ispitelor care năvălesc asupra noastră. Căci vrem ca şi voi, la sfârşitul vieţii, să putem afla pe Dumnezeu blând şi milostiv la ziua judecăţii, pentru a ne încredinţa sufletul locaşurilor cele veşnice şi dumnezeieşti. De aceea, vă cântăm:
Bucură-te, Sf. Mc. Zlata [48],„vas de aur al fecioriei şi mireasă neprihănită a lui Hristos", căci ai arătat un caracter puternic, credinţă nestrămutată în Hristos, frumuseţe şi neprihănire; căci mărturisind pe "Domnul Iisus Hristos ca tată şi pe Maica Domnului ca mamă", ai primit cununa muceniciei, sufletul curat fiindu-ţi luat la Domnul.
Bucură-te, Sf. Cuv. Maică Parascheva [49], căci ai renunţat la deşarta viaţă lumească auzind cuvintele Domnului: "Cel ce voieşte a veni după Mine, să se lepede de sine şi să ridice crucea sa şi să urmeze Mie"; căci prin rugă, smerită

cugetare şi curățenia inimii, te-ai umplut de har şi ai învins ispitele vrăjmașului; căci la sfârşitul vieţii pământeşti, ai încredinţat sfânt sufletul tău mâinilor îngereşti şi prin ei, locaşurilor dumnezeieşti.
Bucuraţi-vă, fericită Cleopatra [50], Sf.-lor Mc. Manato [51], Teodota [52],Glicheria, Anna, Elisaveta, Teodota [53]şi Sf. Tavita[54], căci aţi dobândit viaţa cea veşnică.
Bucură-te, Sf. Cuv. Matroana [55], căci ai renunţat la viaţa lumească, mergând să locuieşti într-un loc pustiu, pentru a trăi în monahism; căci fiind milostivă cu săracii şi ducând o viaţă curată şi sfântă, Dumnezeu ţi-a dăruit puterea de a vindeca bolnavii.
Bucură-te, Sf. Mc. Sevastiana [56], ucenica Ap. Pavel, căci ai fost botezată de dânsul, şi fiind gata a muri pentru Hristos, ai pătimit muceniceşte. Căci fiind chiar îmbărbătată din cer cu vorbele "Bucură-te, şi nu te mâhni", ai trecut nevătămată prin chinuri, încât s-au minunat toţi. Căci rugându-te şi fiind chinuită în foc, s-a făcut glas mare din cer cu fulgere şi tunete şi a căzut grindina stingând focul, iar îngerul Domnului arătându-se, ţi-a zis: "Îndrăznește, fiica lui Dumnezeu, că trebuie să stai de faţă înaintea guvernatorului Pompian, şi eu sunt cu tine", şi ai căpătat cunună mucenicească.
Bucuraţi-vă, Sf.-lor Mc. Leptina [57], Capitolina [58], Erotiida, Neonilla, Ana, Fevronia [59], Anastasia romana, Sf. Maria [60] făcătoarea de minuni, Sf.-lor Mc. Melitina, Zenovia, Eutropia şi Neonila [61], căci pătimind pentru mărturisirea credinţei voastre, aţi dat sufletul lui Dumnezeu.
Bucură-te, Sf. Maică Ana [62], căci văzându-ţi păcatul propriu, te-ai tuns în monahism pentru a afla pe Dumnezeu blând şi milostiv la ziua judecății. Căci pentru îngereasca petrecere şi vieţuire Dumnezeu, te-a înzestrat de nespuse minuni făcătoare, dăruind tămăduiri celor ce veneau la tine.
Bucuraţi-vă, Sf.-lor Mc. Chiriena, Iuliana [63], Chiriachi, Domnina, Doamna [64],Teodota [65] şi Casina [66], căci aţi căpătat cununa biruinţei.
Bucură-te, Sf Mc. Epistimi [67], căci ai ales să-ţi dedici viaţa monahismului, trăind în muncă, rugăciune şi post. Căci Domnul ţi-a descoperit în vis mucenicia pe care urma să o suferi, arătându-ţi că împreună cu soţul tău vă aflaţi într-un palat minunat, în faţa unui rege strălucitor care vă punea nişte coroane de aur pe cap.
Bucură-te, Preacuv. Maică Matroana [68], căci aprinzându-te de căldura dragostei şi credinţei spre Dumnezeu, ai intrat în viaţa monahală ca bărbat; şi îndeletnicindu-te cu postul şi privegherea, ai răbdat multe ispite de la demoni. Căci prin rugăciune, ai scos izvor de apă într-un loc sec şi uscat, iar la sfârşitul vieţii pământeşti, ai urcat cu pace către Domnul.
Bucură-te, Cuv. Teoctista [69], căci ai petrecut fericită treizeci de ani, cu rea pătimire, luptându-te cu foamea, cu gerul, cu arsura, hrănindu-te cu ierburi şi cu verdeţuri sălbatice, trăind şi vorbind prin rugăciune doar cu Dumnezeu şi cu Preacurata Născătoare de Dumnezeu, de la care ai şi primit dumnezeieştile Taine.

Bucuraţi-vă, Sf.-lor Eustolia şi Sopatra [70], fiică de împărat, căci v-aţi călugărit şi aţi sporit întru nevoinţe şi osteneli duhovniceşti. Căci zidind o casă de rugăciuni, aţi fost pricină de mântuire, pentru multe fecioare şi femei evlavioase care veneau acolo.
Bucuraţi-vă, Sf.-lor Mc. Stefanida [71], Marato [72],Teodora [73] împărăteasa, Eufimia [74], Tecla, Vautha, Denahida [75] şi Cecilia [76] din Roma, căci v-aţi dat muceniceşte duhul lui Dumnezeu.
Bucuraţi-vă, Sf.-lor Mc. Eufimia [77] , Ana [78] şi Miropa [79], căci v-aţi dat muceniceşte duhul lui Dumnezeu.
Preasfântă Fecioară Maria, Maica lui Dumnezeu, împreună cu sfintele femei iubitoare de Dumnezeu, rugaţi-vă pentru noi, păcătoşii, acum şi în ceasul morţii noastre. Amin.

Condacul 5
Sfinte femei iubitoare de Dumnezeu, prin râvna voastră v-aţi făcut stâlpi ai dreptei credinţe. Eu am iubit mai mult viaţa lumească decât viaţa întru Dumnezeu, nepăstrând dreapta credinţă, şi căzând în înşelarea ispitelor vrăj-mașului, nu mi-am purtat cu demnitate crucea. Nu am postit, nu am citit spre îndreptare Sfintele Scripturi şi nici pe alţii nu am ajutat duhovnicește. Cerând de la voi ajutor în îndreptare, vă cânt: ***Aliluia.***

Icosul 5
Sfinte femei iubitoare de Dumnezeu, vă rugăm ajutaţi-ne să ne creştem copii cu dragoste de Dumnezeu şi să ne trăim toată viaţa împlinind poruncile Scripturilor; ajutaţi-ne să vă urmăm exemplul în a ne purta cu răbdare pe umeri, propria cruce; ajutaţi-ne să rămânem neclintiţi în dragostea pentru Hristos şi să nu cădem în cursele vrăjmaşului, iar când vom pleca din trup şi din lume, să dăm în pace lui Dumnezeu sufletele noastre. De aceea, vă cântăm:
Bucură-te, Sf. M. Mc. Ecaterina [80], căci ai făcut pe mulţi să creadă în Hristos cu înţelepciunea şi cu buna ta grăire, iar pentru mărturisirea cea în Hristos, ai luat fericita cunună mucenicească a mărturisirii.
Bucură-te, Sf. M. Mc. Varvara [81], căci mărturisindu-ţi credinţa în Sf. Treime, ai stârnit mânia păgânilor, şi fugind, te-ai ascuns într-o stâncă ce s-a deschis ca prin minune, pentru ca apoi, fungind în munţi şi fiind prinsă să iei cununa mărturisirii.
Bucuraţi-vă, Sf.-lor Mc.Iuliana şi Hristodula [82], căci aţi câştigat cununa muceniciei.
Bucură-te, Sf. Mc. Filofteia [83], fecioară, frumoasă stâlpare, căci de mică copilă,ai fost învăţată a merge la biserică, a asculta dumnezeieştile Scripturi cu luare aminte, a posti, a păzi neîntinată fecioria cea trupească şi cea sufletească, şi a ajuta aproapele la nevoie. Căci pentru dragostea ta creştinească, ai plătit cu moarte mucenicească, dându-ţi sfântul şi fericitul suflet în mâinile lui Dumnezeu, slavă cerească strălucind în acel loc.

Bucură-te, Sf. Pr. Ana [84], căci fiind stearpă, prin rugăciune la Domnul, ai primit a putea face copii, scăpând de ocară, iar pentru credinţa ta ai primit şi darul prorociei.
Bucuraţi-vă, Sf. Mc.Vevea [85], Sf. Mc. Lucia [86], fecioară, Sf. Antia [87] şi Sf. Sofia [88], cea făcătoare de minuni, căci aţi dobândit viaţa veşnică.
Bucură-te, Sf. Mc. Suzana [89], căci îmbrăcându-te în haine bărbăteşti şi schimbându-ţi numele în Ioan, ai intrat într-o mănăstire de călugări, unde ai făcut multe minuni în numele lui Hristos. Căci fiind supusă la felurite chinuri, ţi-ai dat lui Dumnezeu duhul.
Bucură-te, Sf. şi făcătoare de minuni Teofana [90] împărătească, căci de dragul lui Hristos, te-ai lepădat de lume şi de toate cele din lume şi ai luat jugul cel bun al Domnului. Căci ridicând pe umerii propria cruce şi trăind îngerește pe pământ, nu-ai fost lipsită de bunătățile cele făgăduite, iar când ai plecat din trup şi din lume, ai dat în pace lui Dumnezeu sufletul.
Bucură-te, Sf. Aglaia [91] romana, căci prin descoperire îngerească, ai văzut ce s-a întâmplat cu Sf. Bonifaciu şi ai zidit o biserică măreață în numele lui. Căci trăind de atunci cu cuviinţă şi bineplăcut lui Dumnezeu, ți-ai dat cu pace lui Dumnezeu duhul.
Bucură-te, Sf. Mc. Iuliana [92], căci pentru mărturisirea credinţei, ai suferit multe chinuri şi fiind aruncată în temniță, ai dezlegat închipuirea înşelătoare a vrăjmaşului în înger, nefiind înşelată de el pentru a te închina la idoli. Căci rămânând neclintită în dragostea pentru Hristos, ţi-ai dat viaţa primind astfel cununa muceniciei.
Bucuraţi-vă, Sf.-lor Mc. Tesalonica [93] , Teodota, Anastasia [94] romana, Vasila [95], Domna [96], Anisia [97] şi Cuv. Teodora [98], căci aţi dobândit viaţa veşnică.
Preasfântă Fecioară Maria, Maica lui Dumnezeu, împreună cu sfintele femei iubitoare de Dumnezeu, rugaţi-vă pentru noi, păcătoşii, acum şi în ceasul morţii noastre. Amin.

Condacul 6
Sfinte femei iubitoare de Dumnezeu, voi aţi ales să ascultați cuvântul Domnului şi să urmaţi calea dreptății, să păziți poruncile şi să faceţi voia Lui. Eu, până acum am trăit după voia mea, cea lumească. Căile Domnului îmi sunt necunoscute, iar demonii patimilor au putere asupra mea. Cerând ajutor de la voi, vă cânt: ***Aliluia.***

Icosul 6
Sfinte femei iubitoare de Dumnezeu, fiţi pentru noi călăuzitori pe drumul cel drept şi ajutaţi-ne să pătrundem pe calea lui Dumnezeu, să învăţăm îndreptările sale şi să ne întărim în păzirea poruncilor. Ajutaţi-ne să ne trăim

viaţa potrivit voii lui Dumnezeu, având încredere în căile Domnului, căci ele sunt necunoscute de om, dar duc la desăvârşire.

Bucură-te, Sf. Mc. Eugenia [99], fecioară, căci primind sfântul botez, te-ai tuns în monahism ca bărbat,trăind în nevoinţe, în trude, în privegheri de toată noaptea, săvârşind toată virtutea şi strălucind ca un mare luminător. Căci fiind aprinsă de dragoste pentru Hristos, ai suferit pentru mărturisirea ta, luând cununa muceniciei.

Bucuraţi-vă, Cuv.-lor Melania [100] romana,Teodota [101],Genoveva, Eufimia [102], Tatiana şi Domnina [103],căci în pace v-aţi săvârşit.

Bucură-te, Sf. Cuv. Apolinaria [104] din Sinclit, căci din dragoste de Dumnezeu, ai dăruit averea ta şi te-ai călugărit ca bărbat la Ierusalim. Căci pentru silinţa ta, Dumnezeu ţi-a dat darul vindecării şi scoaterii demonilor, săvârşind prin tine numeroase minuni.

Bucură-te, Sf. Cuv. Sinclitichia [105], căci ai renunţat la averea şi viaţa lumească, şi alegând asceza, ai biruit în lupta cu viclenii demoni şi ţi-ai mutat mintea la Dumnezeu încă din timpul vieţii,căpătând cununa biruinţei.

Bucură-te, Sf. Cuv. Domnica [106] făcătoare de minuni, căci urmând calea călugăriei ai primit darul prorociei.

Bucuraţi-vă, Sf.-lor Mc. Olimpiodora, Nemia [107], Vasilisa [108], Eutasia, Tatiana [109], Ana, Agni [110],Neonila, Xenia [111] şi Sf. Cuv. Teodosia [112], căci aţi luat fericite cununile muceniciei.

Bucură-te, Sf. Mc. Agni [113], cea curată la suflet şi la trup şi dătătoare de înțelepciune, căci pentru a fi păzită a ta curăţie, Dumnezeu a trimis pe îngerul Său. Căci prin credința ta, ridicând mâinile spre cer şi făcând rugăciuni, mortul a înviat. Căci vrând să te omoare necredincioșii, în Semnul Sfintei Cruci ai intrat cu îndrăzneală în mijlocul focului şi cu rugăciunea pe buze, ai urcat către Domnul.

Bucură-te, Sf. Cuv. Xenia [114] din Roma, căci pentru asceza ta, ai primit cununa Domnului şi la moartea ta, pe cer, a apărut o Cruce de stele.

Bucură-te, Sf. Xenia [115] din Saint-Petersburg, căci la moartea soţului tău, ai pierdut interesul pentru lucrurile lumeşti şi ai urmat calea grea a nebuniei pentru Hristos, căpătând darul prorociei.

Bucuraţi-vă, Sf.-lor Mc. Eufrasia [116], Medula [117], Trifina, Mc. Haris [118] şi Vevea [119], căci aţi dobândit viaţa cea veşnică.

Bucură-te, Sf. Cuv. Maria [120] din Constantinopol, căci împreună cu familia, ai trăit viaţa potrivit voii lui Dumnezeu, urmând căile Sale care duc la desăvârșire şi ai primit darul de a face minuni.

Bucuraţi-vă, Sf. Marciana [121] împărăteasa, Sf.-lor Atanasia, Teodota, Teoctista şi Eudoxia [122], Perpetua [123] şi Teodula [124], căci aţi câştigat viaţa cea veşnică.

Bucură-te, Sf. Pr. Ana [125], căci te rogi pentru cei nedreptăţiţi şi care au nevoie de ajutorul lui Dumnezeu.

Bucură-te, Sf. Mc. Agata [126], căci ai crezut doar în Domnul nostru Iisus Hristos, care cu voia şi cu cuvântul Său, tămăduiește şi ridică pe cei căzuți.
Preasfântă Fecioară Maria, Maica lui Dumnezeu, împreună cu sfintele femei iubitoare de Dumnezeu, rugaţi-vă pentru noi, păcătoşii, acum şi în ceasul morţii noastre. Amin.

Condacul 7
Sfinte femei iubitoare de Dumnezeu, voi cunoașteți puterea pocăinţei şi îndreptării, căci Bunul Dumnezeu, pe toţi vrea să îi întoarcă la calea Sa cea dreaptă şi să îi facă vrednici de Ierusalimul Ceresc. Eu sunt prins de lanţul patimilor şi nu reuşesc să mă ridic prin pocăinţă, să ţin post şi nici nu urmez calea curăţiei. Sufletul imi este bolnav şi vindecarea lui este grea, căci credinţa mea e mică. Cerând ajutor de la voi, vă cânt: ***Aliluia.***

Icosul 7
Tu, Doamne, cunoşti aplecarea noastră spre patimi şi de aceea, precum fiul risipitor, ne întoarcem către Tine Bunule să ne primeşti şi pe noi. ***Sfintelor femei, scoate-ţi-ne din marea păcatelor, cereţi de la Sf. Treime lumină şi înţelepciune minţii noastre şi învăţaţi-ne să ne pocăim.*** Căci depărtându-ne de la firea omenească, vrem să dobândim ca şi voi, vieţuirea cea mai presus de om, aici pe pământ, iar la sfârşitul zilelor, să intrăm cu voi întru Împărăţia Cerească. Cu nădejde vă cântăm:
Bucură-te, Sf. Mc. Fausta [127], căci ai trăit în nestricăciune, în post şi în rugăciune, şi având gândul pururea la dumnezeieștile Scripturi. Căci precum o viţă ce face rod bun şi mult, ai adus pe oameni la credinţă, când erai muncită de chinuri pentru că erai creştină; iar cerurile deschizându-se, s-a auzit „Veniţi la Mine cei osteniţi întru nevoinţă şi însărcinaţi cu pătimirile, pentru numele Meu, şi vă voi odihni pe voi întru împărăția cerească”.
Bucuraţi-vă, Sf.-lor Mc. Marta, Maria [128], Enata, Valentina [129] şi Priscila [130], căci arzând cu dreaptă credinţă şi dragoste spre Hristos, aţi primit cununa muceniciei.
Bucuraţi-vă, Sf.-lor Împărătese Teodora [131], sprijinitoare a ortodoxiei, şi Pulcheria [132], cea binecredincioasă, căci aţi urcat la Domnul.
Bucură-te, Preacuv. Maria [133], căci te-ai tuns în monahism ca bărbat şi ai trecut cu bărbăţie peste toate cursele vrăjmaşului.
Bucură-te, Sf. Mariamna [134], căci ai propovăduit cuvântul lui Hristos şi ai făcut pe mulţi să se boteze.
Bucură-te, Cuv. Maică Filoteia [135], căci de mică fiind educată în dreapta credinţă şi adâncă evlavie, când te-ai tuns în monahism, ai crescut duhovniceşte prin post, priveghere şi rugăciune, dobândind darul facerii de minuni.
Bucură-te, Sf. Gorgonia [136],mamă a cinci copii, căci te-ai remarcat prin înalta ta virtute, pioşenie, blândeţe, înţelepciune şi osteneală. Iar când ai urcat la Domnul, ai spus: "Cu pace mă voi culca şi voi adormi [III]".

Bucură-te, Sf. Mc. Doroteia, căci ai biruit trupul şi pe diavolul, slujind în toate zilele lui Dumnezeu întru curăţie, în trezire şi întru întreaga şi neasemuita înţelepciune, cu smerenie, cu blândețe, postind şi rugându-te neîncetat, şi astfel te-ai făcut vrednică de cămara Lui cerească.
Bucuraţi-vă, Sf.-lor Mc. Antusa [137], Tea [138], Chirana [139] cea preaînțeleptă, Hristina şi Calista,căci sfarşindu-vă întru pocăinţă, muceniceşte, aţi luat iertare şi cunună de biruinţă de la Hristos Dumnezeul nostru.
Bucură-te, Sf. Mc. Fotini [140], căci tu eşti femeia samariteancă numită aşa chiar de Mântuitorul nostru, când l-ai întâlnit la fântâna lui Iacob. Căci împreună cu surorile tale Anatoli, Foto, Fotida, Paraschevi şi Chiriachi [141], te-ai botezat; şi mărturisindu-vă credinţa că Iisus este Hristosul, aţi fost supuse la chinuri şi fiind ucise, aţi primit cununa muceniciei.
Bucurați-vă, Sf.-lor Chira şi Marana [142], căci prin sfânta vieţuire, aţi împodobit neamul femeiesc, renunţând la avere şi petrecân dîn tăcere; în postire şi cu înfrânarea răbdării.
Bucură-te, Preacuv. Mc. Evdochia [143], samariteanca, căci fiind deprinsă cu reaua făptuire, te-ai pocăit şi ai ales credinţa cea adevărată. Căci fiind botezată, ai fost răpită cu mintea şi te-ai văzut fiind luată de mână de un înger şi ridicată la cer unde îngerii se bucurau de întoarcerea ta, în timp ce ceva negru şi înfiorător la vedere scrâșnea din dinţi şi striga, pentru că nu mai erai sub puterea lui. Căci intrând în mânăstire, ţi-ai împărţit toată averea şi ai trăit în nevoinţe duhovniceşti, iar Domnul a făcut mari minuni prin tine, precum învierea unui copil.
Bucură-te, Sf. Domnina [144] din Cir, căci te-ai dedat încă din copilărie nevoinţelor pustniceşti şi înfrânării tuturor pornirilor trupului.Căci trăind în post, ţi-ai petrecut toată viaţa aducând lui Dumnezeu cântare de laudă, până când te-ai ridicat la Mirele tău cel iubit, Hristos.
Bucură-te, Sf. Mc. Antonina [145] din Niceea, căci nu te-ai lepădat de credinţă chiar suferind chinuri, fiind apărată de îngerii Domnului, până când ai căpătat cununa muceniciei.
Bucuraţi-vă, Sf.-lor Mc. Eutalia, Atanasia, Calinica, Vasilisa [146], Iuliana [147] sora Sf. Pavel, căci aţi câştigat viaţa veşnică.
Bucură-te, Preacuv. Piamun [148] din apropierea Alexandriei, căci ai trăit în feciorie şi rugăciune şi ai primit darul clarviziunii de la Dumnezeu.
Bucură-te,Sf. Anastasia [149] patriciana, căci te-ai deosebit prin marea ta curăţie sufletească, fiind temătoare de Dumnezeu, umblând mereu pe căile Domnului şi fiind plină de bunătate. Căci nevoindu-te aspru cu vegherea rugăciunea, postul, şi învingând cu vitejie bărbătească răzvrătirile demonilor, ai ajuns vas ales al Duhului Sfânt.
Bucură-te, credincioasă Maria [150] sora lui Lazăr, căci ai uns cu mir picioarele Mântuitorului.

Bucuraţi-vă, Sf.-lor Mc. Cristina [151], Ilaria [152], Alexandra, Claudia, Rufrasia, Matrona, Iuliana, Eufimia şi Teodosia [153], căci aţi urcat muceniceşte la Domnul.
Bucură-te, Sf. Drosida [154], fiica împăratului Traian, căci renunţând la împărăţia lumească, ai câştigat-o pe cea cerească. Căci rugându-te la Domnul să te boteze în numele Sf. Treimi, ai intrat singură în apă, şi apoi postind, ai primit hrană îngerească şapte zile, până când cerând luminare de la Domnul, sufletul tău a urcat la cer.
Bucuraţi-vă, Sf.-lor Mc. Calinica, Vasilisa [155], Pelaghia, Teodosia [156], Ana, Alla, Varis, Moico, Mamica, Birgo, Animais [157]şi Matroana [158], căci aţi primit cununa muceniciei.
Bucură-te, Sf. Maria Egipteanca [159], căci ai ales o viaţă spre nevoinţe şi virtute, deşi în tinereţe, te-ai deprins cu faptele cele rele. Căci cu ajutorul lui Dumnezeu, te-ai depărtat de la firea omenească şi ai dobândit vieţuirea îngerească, cea mai presus de om, pe pământ.
Preasfântă Fecioară Maria, Maica lui Dumnezeu, împreună cu sfintele femei iubitoare de Dumnezeu, rugaţi-vă pentru noi, păcătoşii, acum şi în ceasul morţii noastre. Amin.

Condacul 8

Sfinte femei iubitoare de Dumnezeu, prin aspirația voastră v-aţi făcut vrednice de dobândirea harului şi a multor daruri spirituale pe care mintea omenească nu le poate pricepe: scaunul în Împărăţia cerurilor, crucea luminoasă, mantia luminoasă, cununa credinţei, cununa curăţiei, cununa fecioriei, rugăciunea de foc, darul prorociei, darul facerii de minuni, darul tămăduirii şi multe daruri greu de închipuit.Viaţa mea este săracă în credinţă şi izbândă spirituală. Cerând ajutor de la voi, vă cânt: ***Aliluia.***

Icosul 8

Sfintelor lui Dumnezeu, întăriţi-ne în credinţa în Dumnezeul cel adevărat, ajutaţi-ne să ne păstrăm sufletul curat şi să avem tăria de a îndura orice chin pentru El, pentru a ne dărui Lui din iubire, şi a ne face părtaşi Harului Său, iar la sfârşitul vieţii pământeşti să bem din paharul vieţii şi al nemuririi, cel pregătit credincioşilor. De aceea, vă cânt:
Bucură-te, Preacuv. Maică Teodora [160] din Tesalonic, căci din tânără vârstă iubind pe Hristos, te-ai lepădat de lume şi ai intrat în monahism, şi lucrând toate virtuţile, pe toate împreună le-ai izbutit.
Bucură-te, Preacuv. Maica Platonida [161], căci ai organizat o mănăstire de maici și ai fost un exemplu viu de viaţă monahicească, sfinţenie, smerenie şi dragoste de aproapele, având la mare cinste patimile Mântuitorului pe Cruce.
Bucuraţi-vă, Sf. Evula [162], Sf. Mc. Fervuta [163],Sf. Mc. Teodora [164] din Didim, Sf. Mc. Achilina [165] cea nouă, Sf. Pr. Olda [166],Preacuv. Trifina din Cizic [167] şi Cuv. Antusa [168], căci aţi dobândit viaţa veşnică.

Bucură-te, Sf. Mc. Tomaida [169], căci te-ai nevoit prin sânge, te-ai săvârşit pentru curăţie, şi ne eşti de mare ajutor în luptele împotriva patimilor trupului, iar cu bincuvântarea ta, ne dai putere să izbăvim.
Bucuraţi-vă, Sf.-lor Mc. Vasilisa, Anastasia [170], Harisa, Nichi, Galini, Calida, Nunehia, Vasilisa, Teodora [171], Sf.-lor Mc. fecioare Agapia, Irina, Hionia [172] şi Sf. Mc Irina [173], căci aţi dobândit viaţa veşnică.
Bucură-te, Preacuv. Maica Atanasia [174], căci trăind în sihăstrie, în post şi cu înfrânare, ai secerat roadele liniştii, fiind aleasă stareţă de mânăstire până când te-ai mutat la Domnul.
Bucură-te, Sf. Mc. Alexandra [175] împărăteasa, căci ai dispreţuit vremelnica împărăţie lumească, şi crezând în Hristos, ai murit pentru El primind astfel cununa muceniciei.
Bucură-te, Preacuv. Maică Elisabeta [176], căci a ta naştere s-a arătat prin dumnezeiască descoperire, şi din fragedă vârstă, ai ales osteneli sihăstrești; şi petrecând patruzeci de zile nemâncând, iar trei ani având gândul numai la Dumnezeu, ai luat de la Hristos har de tămăduiri.
Bucurati-vă, Sf.-lor Mc. Filipia [177] şi Nichi [178], Sf. Glafira, Preacuv. Iusta [179], Sf.-lor Mc. Cherchira [180] şi Arghira [181], căci aţi urcat la Domnul.
Bucură-te, Cuv. Isidora [182], cea nebună în Hristos,căci despre tine îngerul Domnului a spus: “Ea slujește tuturor cu dragoste şi îndură mila lor fără să se plângă iar inima şi gândurile ei sunt numai la Dumnezeu.”.
Bucură-te, Sf. Mc. Zoe [183], căci ai mărturisit cu tărie pe Domnul Iisus Hristos ca Stăpân sufletului tău, spunând că este o mare cinste acest lucru, şi că Lui trebuie să ne supunem voinţa.
Bucură-te, Sf. Mc. Mavra [184], căci fiind chinuită pe cruce pentru credinţa ta, nu ai dorit decât să bei din paharul vieţii şi al nemuririi pregătit de Hristos. Căci venind îngerul lui Dumnezeu la tine, ai fost dusă la cer unde ți-a arătat un scaun, o haină luminoasă şi o cunună, spunându-ţi-se: „Acestea ţi s-au gătit ţie”.
Bucură-te, Sf. Mc. Pelaghia [185] din Tars, căci ai hotărât să fii mireasa lui Hristos, Împăratul Cerurilor şi la al tău botez un izvor de apă a ţâşnit din pământ. Căci făcându-se semnul crucii peste tine în timpul Sfintei Taine a Botezului, îngerii te-au acoperit cu o mantie strălucitoare, te-au împărtășit şi împreună aţi înălțat rugăciuni de mulţumire lui Dumnezeu. Căci pentru mărturisirea credinţei şi refuzul coroanei împărăţiei lumeşti, ai sfârşit muceniceşte primind de la Domnul, în cer, trei coroane care nu vor pieri niciodată, pentru: curăţie, credinţă şi mucenicie.
Bucură-te, Sf. Monica [186] cea cu firea blândă.
Bucură-te, Sf. M. Mc. Irina [187], căci ai fost numită aşa chiar de îngerul Domnului care te-a învăţat credinţa în Dumnezeu. Căci tu, fiind supusă la nenumărate chinuri,rămâneai nevătămată. Căci prin rugăciunea ta la Domnul, ai înviat pe tatăl tău, ai adus pe mulţi la credinţă şi ai făcut multe minuni, crezând în Dumnezeu pentru care toate sunt cu putinţă, cele ce la oameni sunt cu neputinţă.

Bucuraţi-vă, Sf.-lor Mc. Calinica, Achilina [188], Glicheria [189], Iunia [190], fecioara Hristina [191],Tecusa, Alexandra, Claudia, Faini, Eufrasia, Matroana şi Iulia, Eufrasia [192],Chiriachi, Teotimi [193], Sofia [194]doctoriţa, Marchiana, Paladia, Sosona, Cristina [195], Elena [196] şi Eliconida [197], căci v-aţi suit la ceruri purtătoare de cunună.
Bucuraţi-vă, Sf.-lor Eufimia [198], Anastaso [199], Elena [200] împărătească şi Maria [201] lui Cleopa, purtătoare de mir, căci cu pace v-aţi săvârșit.
Preasfântă Fecioară Maria, Maica lui Dumnezeu, împreună cu sfintele femei iubitoare de Dumnezeu, rugaţi-vă pentru noi, păcătoşii, acum şi în ceasul morţii noastre. Amin.

Condacul 9
Sfinte femei iubitoare de Dumnezeu, aţi luptat cu toată fiinţa să primiţi lumina cea care curăţeşte sufletul de păcate, duhul care izbăveşte. Eu, am trăit până acum sub umbra întunericului, în cultivarea buruienilor patimilor în trupul meu, robindu-mi sufletul. De aceea, cer de la voi ajutor şi întărire în cultivarea virtuţilor creștinești. Pentru prețuirea ce o port pentru voi, vă cânt: ***Aliluia.***

Icosul 9
Vă rugăm să ne dați putere ca, înlăturând neputinţa şi patimile, să ne împodobim sufletul cu strălucirea virtuţilor creştineşti: dragostea, credința, tăria sufletească, speranța, inteligența, cumpătarea şi dreptatea. Căci dobândind astfel de virtuţi, putem ajunge şi noi la frumuseţea şi curăţenia cea neasemănată a sufletului mult iubit de Dumnezeu. De aceea, vă cânt:
Bucură-te, Sf. Mc. Teodosia [202]fecioara din Tir, căci pentru mărturisirea credinţei tale, ai fost supusă la multe chinuri, şi când părinţii tăi care au încercat să te convingă să nu te sacrifici pentru Hristos, le-ai apărut îmbrăcată într-o haină strălucitoare, cu o cunună pe cap şi o cruce strălucitoare, de aur, în mână, spunându-le: „Priviţi gloria de care aţi vrut să mă lipsiţi!”.
Bucuraţi-vă, Sf. Mc. Teodosia [203] din Constantinopol, Sf. Mc. Harita [204] fecioara şi Cuv. Ieria [205] căci aţi primit fericirea cea veşnică.
Bucură-te, Sf. Mc. Paula [206] fecioara, căci pentru credinţa ta ai fost supusă la chinuri, dar îngerul lui Dumnezeu venea şi te vindeca, până când ţi-ai primit cununa muceniciei pentru a urca lângă Domnul.
Bucură-te, Cuv Clotida [207],căci trăind plină de virtute, ai ajuns prin umilinţă, la harul Duhului Sfânt şi ai căpătat darul prorociei. Căci crezând în botezul copilului bolnav, acesta s-a vindecat prin rugăciunile tale.
Bucură-te, Sf. Cuv. Sofia [208] din Tracia, căci, deşi ai fost ocupată cu grijile şi datoriile acestei lumi, având şase copii, ai ţinut poruncile Domnului şi ai trăit o viaţă plină de virtute, iubind Psaltirea, în smerenie şi dragoste faţă de săraci.
Bucuraţi-vă, Sf. Maria şi Marta [209], care aţi răspândit Vestea cea Bună a Învierii, Sf. Esia, Sf. Sosana,Sf. Sevastiana [210] şi Cuv. Melania [211], căci cu pace v-aţi săvârşit.

Bucuraţi-vă, Sf.-lor Mc. Zinaida cea făcătoare de minuni şi Potamiani [212], căci aţi dobândit cununa muceniciei.
Bucură-te, Sf. Mc. Caliopia [213], căci te-ai remarcat pentru frumuseţea sufletului şi ai primit cununa muceniciei pentru că nu ai vrut să renunţi la dragostea şi credinţa în Hristos.
Bucuraţi-vă, Sf.-lor Mc. Tecla, Mariamni, Marta, Maria şi Enata [214], cele împodobite şi strălucite cu lumina virtuţilor, căci sporeaţi în credinţă lucrând poruncile lui Dumnezeu neîncetat ziua şi noaptea. Căci alegând să vă închinaţi doar Domnului Iisus Hristos, aţi suferit muceniceşte căpătând viaţa veşnică.
Bucură-te, Sf. Mc. Antonina [215], căci ai trăit în curăţie şi cinste, suferind multe chinuri pentru credinţa ta şi câştigând cununa muceniciei. Căci suferind pentru Hristos fără să mănânci trei zile, ţi s-a arătat noaptea lumina, şi făcându-se tunet mare, s-au deschis uşile casei, auzindu-se glas din cer şi îndemnându-te să mănânci.
Bucură-te, Cuv. Pansemnia [216], căci luminându-ţi-se mintea, te-ai pocăit deși ai trăit în răutate şi desfrânare, şi în umilință venind, ai primit sfântul botez. Căci trecând la o viaţă înfrânată şi cinstită, atât ai bineplăcut lui Dumnezeu, de ţi-a dat puterea izgonirii demonilor şi vindecării feluritelor boli.
Bucură-te, Sf. Mc. Antonina [217] din cetatea Niceii, căci nu te-ai lăsat zdrobită duhovniceşte de chinurile pe care le-ai îndurat, mărturisindu-L pe Hristos până în clipa morţii tale.
Bucură-te, Preacuv. Ana [218], căci ai purtat haine bărbăteşti, schimbându-ţi numele în Eftimie, ai trăit în asceză până la sfârşitul vieţii.
Bucuraţi-vă, Sf.-lor Mc. Achilina [219], Gravs [220],Vasilisa [221], Iuliana [222], Leonida, Livia şi Evtropia [223], căci aţi dobândit viaţa cea veşnică.
Bucură-te, Sf. Mc. Agripina [224], căci împodobindu-ţi sufletul cu fecioria şi cu bărbăţia, te-ai făcut mireasa lui Dumnezeu. Căci ai alergat cu îndrăznire şi cu vitejie la mucenicie şi de fiecare dată când erai legată, de un înger erai dezlegată.
Bucuraţi-vă, Sf.-lor Iulita [225], Vasa, Paula, Agatonica [226] şi Elisabeta [227],căci în pace v-aţi săvârşit.
Bucură-te, Sf. Mc. Fevronia [228] cea mult-pătimitoare, căci ai ales calea sihăstriei şi te-ai deosebit prin înţelepciune. Căci ţi-ai dăruit viaţa facerilor de bine şi milosteniei, şi eşti cinstită ca ocrotitoarea celor căsătoriţi.
Preasfântă Fecioară Maria, Maica lui Dumnezeu, împreună cu sfintele femei iubitoare de Dumnezeu, rugaţi-vă pentru noi, păcătoşii, acum şi în ceasul morţii noastre. Amin.

Condacul 10

Sfinte femei iubitoare de Dumnezeu, voi aţi nădăjduit în Mântuitorul Nostru şi v-aţi ascuns sub acoperământul Maicii lui Dumnezeu. Eu am pătat Chipul lui Dumnezeu din mine pentru că sunt lipsit de lumina înţelepciunii cea de sus.

Căci fiind rob al trândăviei şi uitării, voi ajunge în locul întunecat al suferinţei. Cerând ajutor de la voi, vă cânt: ***Aliluia.***

Icosul 10

Cu smerenie, vă rugăm ajutaţi-ne să învingem ca şi voi balaurul patimilor, să biruim răul cu iubirea de Hristos, să fim treji şi să înţelegem că fărădelegile noastre ne duc în locul de suferinţă, căci ridicându-ne, vom reuşi să înviem Hristosul din noi, Omul cel dintâi şi să ne dăruim facerilor de bine, iar la sfârşitul vieţii, să luăm ca şi voi, har de la Dumnezeu pentru a trăi cu voi întru lumina şi în bucuria de negrăit. De aceea, vă cânt:

Bucură-te, Sf. Ioana [229] mironosiţa, căci mergând la mormântul Mântuitorului ca să ungi trupul sfânt cu mir după moartea Sa pe Cruce, ai auzit de la îngeri despre minunea învierii lui Hristos.

Bucură-te, Preacuv. Marta [230], căci ai iubit cu multă credinţă pe Maica lui Dumnezeu, care ţi-a vestit veşnica fericire care te aștepta. Căci mutându-te de la cele pământeşti, ne-ai mărturisit că ai luat mare har de la Dumnezeu şi trăieşti întru lumină şi în bucurie de negrăit.

Bucuraţi-vă, Sf. Mc. Teodota [231], Chiprila, Aroa şi Luchia [232], Sf. Asclipia [233], făcătoarea de minuni şi Sf.-lor Mc. Marta [234], Chiriachi [235] şi Eufimia [236], căci aţi dobândit viaţa veşnică.

Bucură-te, Sf. Mc. Lucia [237] fecioara, căci de mică ţi-ai dăruit viaţa lui Dumnezeu, trăind în sărăcie şi castitate; căci ai mărturisit cu curaj credinţa creştină, fiind gata să înduri multe chinuri pentru Hristos.

Bucură-te, Sf. Olga [238], împărăteasa Rusiei, căci eşti întocmai cu apostolii, înzestrată cu o frumuseţe rară şi o inteligenţă strălucită; căci ai străbătut ţara pentru a răspândi credinţa în Hristos.

Bucură-te Sf. Veronica [239], căci ai fost vindecată de Hristos şi ducând o viaţă sfântă, cu pace te-ai dus la Dumnezeu la sfârşitul vieţii, ca şi în ceruri să te bucuri de Chipul Domnului.

Bucură-te, Sf. Mc. Golinduh [240], botezată Maria, căci în vedenie ai fost condusă de îngerul lui Dumnezeu să vezi locul întunecat şi plin de foc în care ajung cei fără credinţă; căci ai văzut apoi locul luminat în care ajung cei care i-au slujit lui Dumnezeu, loc păzit de înger care nu lasă să intre decât credincioşii. Căci ai primit de la Dumnezeu darul deosebirii credinţei adevărate şi facerii de minuni.

Bucuraţi-vă, Cuv. Sara [241], căci cu pace te-ai săvârşit şi Sf. Mc Iulita [242], căci mărturisindu-ţi credinţa ai căpătat cununa muceniciei.

Bucură-te, Sf. M. Mc. Marina [243], căci cu rugăciune la Dumnezeu, ai învins balaurul care venise cu cutremur şi vărsa foc în jurul tău, în temniţa în care erai închisă pentru credinţă, şi nerenunţând, ai căpătat cununa muceniciei.

Preasfântă Fecioară Maria, Maica lui Dumnezeu, împreună cu sfintele femei iubitoare de Dumnezeu, rugaţi-vă pentru noi, păcătoşii, acum şi în ceasul morţii noastre. Amin.

Condacul 11
Sfinte femei iubitoare de Dumnezeu, eu sunt rob al omului cel vechi, al trupului cel pieritor, şi străin este minţii mele numele lui Dumnezeu, căci sunt departe de cunoştinţa cea dumnezeiască. Nu iubesc citirea Sfântei Scripturi şi nici nu fac nimic pentru naşterea din nou, după cum ne-a învăţat Mântuitorul. Pentru luminarea minţii mele cerând ajutor de la voi, vă cânt: ***Aliluia.***

Icosul 11
Învăţaţi-ne ca pe nişte copii şi ajutaţi-ne în înţelegerea Sfintelor Scripturi şi dobândirea cugetării curate şi înţelepte, daţi-ne spor în chemarea cu credinţă a Numelui lui Hristos, pentru a învia în noi Omul Interior. Ajutaţi-ne să ne vindecăm trupeşte şi sufleteşte şi să ne biruim patimile şi necazurile. De aceea, vă cântăm:
Bucură-te, Preacuv. Maică Macrina [244], căci ai trăit cu cuviinţă, sihăstreşte şi nevoindu-te cu dumnezeieştile Scripturi, până la cea de apoi răsuflare, când către Domnul te-ai dus.
Bucură-te, Sf. Maria Magdalena [245] mironosiţă şi cea întocmai cu Apostolii, căci ai renunţat la bunurile tale şi la orice ataşament la lume, pentru a-L urma pe Mântuitorul, care a scos din tine şapte duhuri.
Bucuraţi-vă, Sf. Mc. Marcela [246] şi Cuv. Ana [247], căci aţi câştigat viaţa cea veşnică.
Bucură-te Sf. Mc. Hristina [248], căci fiind înzestrată de Domnul cu cuget drept, ai văzut cerul, şi din făpturi înţelegând pe Făcătorul, ai mărturisit credinţa cea adevărată. Căci fiind aruncată în temniţă, primeai hrană îngerească fiind tămăduită de durerile rănilor. Căci fiind aruncată în mare, de la Domnul ai primit dumnezeiescul botez, fiind scoasă la uscat de un înger.
Bucură-te, Cuv. Olimpiada [249], căci te-ai arătat plină de înţelepciune şi credinţă; căci ai trăit în asceză şi virtute o viaţă dedicată în întregime lui Dumnezeu.
Bucură-te, Sf. Mc. Parascheva [250] din Roma, căci încă din fragedă copilărie te-ai consacrat cu totul celor dumnezeieşti, şi prin chemarea Numelui lui Hristos, ai vindecat bolnavii aduşi la tine. Căci fiind ocrotită de înger, ai rămas nevătămată la toate chinurile pentru credinţa ta, iar prin rugăciune, ai provocat moartea unui balaur.
Bucuraţi-vă, Cuv. Maica Eupraxia [251], Cuv. Mc. Oreozila [252], Sf. Mc. Ierusalima [253], Sf. Mc. Drosis [254] şi Cuv. Maică Antuza [255] mărturisitoarea, căci vă bucuraţi acum în cer lângă Mântuitorul.
Bucură-te, Cuv. Maică Irina [256], din Capadocia,căci ai tăiat legătura de lume şi te-ai consacrat cu sârguinţă lucrării cele frumoase, ştiind că în măsura în care trupul este slăbit, Omul Interior se reînnoieşte şi se apropie de Dumnezeu. Căci ai primit de la Dumnezeu Darul Înţelepciunii, iar printr-un înger, darul de a fi văzătoare cu duhul şi darul facerii de minuni.

Bucură-te, Sf. Mc. Teodota [257], căci ţi-ai învăţat pruncii spre cunoştinţa dumnezeiască.
Bucură-te, Sf. Mc. Iulita [258], căci ai mărturisit credinţa şi nu te-ai lepădat de Făcătorul şi Ziditorul tuturor.
Bucură-te, Sf. Mc. Solomonia [259], căci ai câştigat cununa muceniciei.
Bucură-te, Sf. Salomeea [260] mironosiţa, căci L-ai urmat pe Mântuitor şi, cu curaj mai mare decât al uceniclor, tu nu L-ai părăsit pe Domnul în timpul Patimilor, ci ai privit crucificarea.
Bucură-te, Sf. Mc. Evdochia [261], maica noastră, căci te-ai înţelepţit prin rugăciune şi citirea dumnezeieştilor Scripturi; căci, aducând pe mulţi la cunoştinţa lui Dumnezeu, ai căpătat cununa muceniciei.
Preasfântă Fecioară Maria, Maica lui Dumnezeu, împreună cu sfintele femei iubitoare de Dumnezeu, rugaţi-vă pentru noi, păcătoşii, acum şi în ceasul morţii noastre. Amin.

Condacul 12
Sfinte femei iubitoare de Dumnezeu, aţi trăit cu multă purtare de grijă spre înălţarea sufletului. Eu,nu am atâta răbdare şi iubire de Dumnezeu, pentru a mă ruga pentru mântuirea mea, nu țin post şi nu împlinesc deloc poruncile scripturilor, lăsându-mi sufletul pradă lucrării demonilor, şi mai mult de atât, nici nu le ofer copiilor educaţia creştinească pentru salvarea sufletelor. Pentru că voi aţi urcat în Împărăţia Tatălui ceresc, vă cânt: ***Aliluia.***

Icosul 12
Sfinte femei, ajutaţi-ne să avem puterea să trăim în curăţie, să uităm înșelătoarele griji lumeşti şi să ne rugăm cu nădejde şi îndrăzneală spre înălţarea sufletului. Ajutaţi-ne să dobândim darul rugăciunii de foc, care se lucrează cu inima, pentru a dobândi atâta curăţie încât să se poată reflecta în noi chipul lui Dumnezeu. De aceea, vă cântăm:
Bucură-te, Sf. Nona [262],căci într-un trup de femeie, ai avut un suflet bărbătesc şi brav, lucrând toată viaţa spre înălţarea sufletului şi arzând de o singură dorinţă: să faci totul mai curat, închinat numai lui Dumnezeu. Căci după multă asceză, ai primit de la Dumnezeu, Chipul Său strălucitor în sufletul tău.
Bucură-te, Preacuv. Potamia [263], cea făcătoare de minuni, căci te-ai săvârşit muceniceşte.
Bucură-te, Sf. Teodora [264] de la Sihla, floare duhovnicească de mare preţ, căci arzând de dorinţa unei vieţi cu totul curate,ai ales sihăstria, primind darul rugăciunii de foc, care se lucrează în inimă, darul lacrimilor, al răbdării şi al negrăitei iubiri de Dumnezeu. Căci atunci când te rugai, erai înconjurată de văpaie de foc ceresc.
Bucuraţi-vă, Pr. Cuv. Potamia [265], făcătoare de minuni, Sf. Mc. Maria Patrichia [266], Sf. Xeni [267], Sf. Evdochia [268] împărăteasa şi Sf. Mc. Iuliana [269], căci aţi dobândit viaţa veşnică.

Bucură-te, Sf. Mc. Vasa [270], căci fiind închisă pentru mărturisirea credinţei, ai primit hrană din mâna îngerului şi după multe chinuri ţi-ai dat sufletul în mâna lui Dumnezeu.
Bucură-te, Sf. Teoclita [271], făcătoare de minuni, căci ai fost crescută cu dragoste de Dumnezeu,toată viaţa împlinind poruncile Scripturilor şi făcând milostenie aproapelui.
Bucură-te, Sf. Mc. Antusa [272], căci pentru botezul tău, episcopul Atanasie a fost adus înaintea ta fiind ridicat de îngeri; şi nefiind apă, a făcut episcopul rugăciune, şi îndată a ieșit de jos o fântână. Căci arătându-se doi îngeri în chip de slujitori, ţi-au dat veșmânt alb. Căci ridicând Crucea Domnului, te-ai călugărit trăind în pustie cu fiarele care îți aduceau hrană prin dumnezeiască pronie. Căci suferind multe bântuieli de la demoni, ai învins în credinţă, urcând cu pace la Dumnezeu.
Bucuraţi-vă, Sf.-lor Mc. Natalia [273], Eutalia [274], Antusa [275] cea nouă, Cuv. Teodora [276] din Tesalonic şi Preacuv. Vriena [277], căci aţi dobândit viaţa veşnică.
Bucură-te, Sf. Pr. Ana [278], căci l-ai văzut pe pruncul Iisus la Templul din Ierusalim. Căci nepărăsind Templul şi trăind o viaţă strictă şi pioasă, în post şi rugăciune, L-ai slujit pe Dumnezeu zi şi noapte.
Preasfântă Fecioară Maria, Maica lui Dumnezeu, împreună cu sfintele femei iubitoare de Dumnezeu, rugaţi-vă pentru noi, păcătoşii, acum şi în ceasul morţii noastre. Amin.

Condacul 13
Sfinte femei iubitoare de Dumnezeu, aţi ascultat dumnezeieştile Scripturi cu luare aminte, aţi postit, aţi păzit neîntinată fecioria cea trupească şi cea sufletească, aţi iubit mai mult viaţa întru Dumnezeu decât viaţa lumească, aţi păstrat dreapta credinţă, şi în ciuda ispitelor vrăjmaşului, v-aţi purtat cu demnitate crucea şi aţi dobândit Înţelepciunea cea neasemănată. Pentru asta aţi fost îmbrăcate de Bunul Dumnezeu cu haină luminoasă şi împodobită cu strălucitoare virtuţi, iar pe cap aţi purtat cununile curăţiei, fecioriei şi muceniciei. ***Sufletele noastre cele mâhnite şi cuprinse de întristare, vă rugăm să le fericiţi cu nădejdea în sfânta înviere. Vă rugăm să ne primiţi sub adăpostul izbânzii voastre, ca întărindu-ne, să vă putem urma exemplul şi să putem fi şi noi izbăviţi.*** (Condacul 13 se citeşte de trei ori şi apoi Icosul 1 şi Condacul 1)

Referințe în Sinaxar
[1] Cuv.-le Marta şi Evantia sunt prăznuite în data de 1 septembrie.
[2] Sf. Mc. Partagapi este prăznuită în data de 2 septembrie.
[3] Sf. diaconiță Febe este prăznuită în data de 3 septembrie.
[4] Sf.Vasilisa este prăznuită în data de 3 septembrie.
[5] Sf. Ermion, fiica Sf. Ap. Filip este prăznuită în data de 4 septembrie.

[6] Sf.-le Mc. Haritina, Eutihia, Veveea sunt prăznuite în data de 4 septembrie.
[7] Sf.-le Mc. Calodoti, Andropelaghia şi Tecla sunt prăznuite în data de 6 septembrie.
[8] Sf. Ana este cinstită în data de 9 septembrie.
[9] Sf. Mc. Minodora, Mitrodora şi Nimfodora sunt prăznuite în data de 10 septembrie.
[10] Sf. Pulheria este prăznuită în data de 10 septembrie.
[11] Sf. Teodora este prăznuită în data 11 septembrie.
[12] Sf. Mc. Ia este prăznuită în data de 11 septembrie.
[13] Sf. Evantia este prăznuită în data de 11 septembrie.
[14] Sf. Mc. Ketevan,regina Georgiei, este prăznuită în data de 13 septembrie.
[15] Sf. Plachila este prăznuită în data de 14 septembrie.
[16] Sf. Mc. Eufimia este prăznuită în data de 16 septembrie.
[17] Sf. Mc Meletina este prăznuită în data de 16 septembrie.
[18] Sf.-leMc. Pistis, Elpis şi Agapis şi Sofia sunt prăznuite în data de 17 septembrie.
[19] Sf.-le Mc. Agatoclia şi Sf. Lucia sunt prăznuite în data de 17 septembrie.
[20] Sf.-lor Mc.Sofia şi Irina sunt prăznuite în data de 18 septembrie.
[21] Sf. Mc Teopista este prăznuită în data de 20 septembrie.
[22] Sf. Mc. Teodota este prăznuită în data de 17 septembrie.
[23] Sf. Ariadna este prăznuită în data de 18 septembrie.
[24] Sf. Mc. Raida fecioara şi Cuv.-le surori Xantipi şi Polixeni sunt prăznuite în data de 23 septembrie.
[25] Preacuv. Eufrosina este prăznuită în data de 25 septembrie.
[26] Sf. Mc. Hira este prăznuită în data de 27 septembrie.
[27] Sf. Mc. Tecla este prăznuită în data de 24 septembrie.
[28] Sf. Mc. Epiharis este prăznuită în data de 27 septembrie.
[29] Sf. Mc. Gaiani este prăznuită în data de 27 septembrie.
[30] Sf.-le Mc. Petronia şi Gudelia sunt prăznuite în data de 29 septembrie.
[31] Sf.-le Mc. Ripsimia şi Gaiani sunt prăznuite în data de 30 septembrie.
[32] Sf. Mc. Iustina este prăznuită în data de 2 octombrie.
[33] Sf.-le Mc. Domnina, Verina, Prosdoca sunt prăznuite în data de 4 octombrie.
[34] Sf.-le Mc. Haritina şi Metodia sunt prăznuite în data de 5 octombrie.
[35] Sf. Calistena este prăznuită în data de 4 octombrie.
[36] Sfanta Pelaghia este prăznuită în data de 8 octombrie.
[37] Sf. Mc. Mamelhta este prăznuită în data de 5 octombrie.
[38] Preacuv. Pelaghia este prăznuită în data de 8 octombrie.
[39] Sf. Taisia este prăznuită în data de 8 octombrie.
[40] Preacuv. Atanasia este prăznuită în data de 9 octombrie.
[41] Sf. Mc. Poplia este prăznuită în data de 9 octombrie.
[42] Sf. Evlampia este prăznuită în data de 10 octombrie.
[43] Sf. Mc. Zinaida este prăznuită în data de 11 octombrie.

[44] Sf. Mc. Filonila este prăznuită în data de 11 octombrie.
[45] Sf. Irina este prăznuită în data de 11 octombrie.
[46] Sf.-le Mc. Domnina, Anastasia, Malfeta şi Anthia sunt prăznuite în data de 12 octombrie.
[47] Sf. Mc. Agathonica este prăznuită în data de 13 octombrie.
[48] Sf. Mc. Zlata este prăznuită în data de 13 octombrie.
[49] Sf. Cuv. Parascheva este prăznuită în data de 14 octombrie.
[50] Sf. Cleopatra este prăznuită în data de 19 octombrie.
[51] Sf. Mc. Manato este prăznuită în data de 20 octombrie.
[52] Sf. Teodota este prăznuită în data de 21 octombrie.
[53] Sf. Glicheria, Anna, Elisaveta şi Teodota sunt prăznuite în data de 22 octombrie.
[54] Sf. Tavita este prăznuită în data de 25 octombrie.
[55] Sf. Cuv. Matroana este prăznuită în data de 20 octombrie.
[56] Sf. Mc. Sevastiana este prăznuită în data de 22 octombrie.
[57] Sf. Mc. Leptina este prăznuită în data de 26 octombrie.
[58] Sf. Capitolina este prăznuită în data de 27 octombrie.
[59] Sf.-le Mc. Erotiida, Neonilla, Ana şi Fevronia sunt prăznuite în data de 28 octombrie.
[60] Sf. Mc. Anastasia Romana şi Sf. Maria sunt prăznuite în data de 29 octombrie.
[61] Sf.-le Mc. Melitina, Zenovia, Eutropia şi Neonila sunt prăznuite în data de 30 octombrie.
[62] Sf. Ana este prăznuită în data de 29 octombrie.
[63] Sf.-le Mc. Chiriena şi Iuliana sunt prăznuite în data de 1 noiembrie.
[64] Sf.-le Mc. Chiriachi, Domnina şi Doamna este prăznuită în data de 2 noiembrie.
[65] Sf. Mc. Teodota este prăznuită în data de 3 noiembrie.
[66] Sf.-le Mc. Casina şi Tesalonica sunt cinstite în data de 7 noiembrie.
[67] Sf Mc. Epistimi este prăznuită în data de 5 noiembrie.
[68] Preacuv. Maica Matroana este prăznuită în data de 9 noiembrie.
[69] Cuv. Teoctista din insula Lesbos este prăznuită în data de 9 noiembrie.
[70] Sf. Eustolia şi Sopatra sunt cinstite în data de 9 noiembrie.
[71] Sf. Mc. Stefanida este prăznuită în data de 11 noiembrie.
[72] Sf. Mc. Marato fecioara este prăznuită în data de 12 noiembrie.
[73] Sf. Mc. Teodora împărăteasa este prăznuită în data de 15 noiembrie.
[74] Sf. Mc. Eufimia este prăznuită în data de 19 noiembrie.
[75] Sf.-le Mc. Tecla, Vautha şi Denahida sunt prăznuite în data de 20 noiembrie.
[76] Sf.-le Mc. Cecilia este prăznuită în data de 22 noiembrie.
[77] Sf. Mc. Eufimia este prăznuită în data de 22 noiembrie.
[78] Sf. Mc. Ana care îl plângea pe Sf. Stefan,este prăznuită în data de 28 noiembrie.

[79] Sf. Mc. Miropa din Efes este prăznuită în data de 2 decembrie.
[80] Sf. M. Mc. Ecaterina este prăznuită în data de 25 noiembrie.
[81] Sf. M. Mc. Varvara este prăznuită în data de 4 decembrie.
[82] Sf.-le Mc.Iuliana şi Hristodula sunt prăznuite în data de 4 decembrie.
[83] Sf. Mc. Filofteia este prăznuită în data de 7 decembrie.
[84] Sf. Pr. Ana este prăznuită în data de 9 decembrie.
[85] Sf. Mc. Vevea este prăznuită în data de 11 decembrie.
[86] Sf. Mc. Lucia fecioara, este prăznuită în data de 13 decembrie.
[87] Sf. Antia este prăznuită în data de 15 decembrie.
[88] Sf. Sofia este prăznuită în data de 18 decembrie.
[89] Sf. Mc. Suzana este prăznuită în data de 15 decembrie.
[90] Sf. Teofana este prăznuită în data de 16 decembrie.
[91] Sf. Aglaia este prăznuită în data de 19 decembrie.
[92] Sf. Mc. Iuliana este prăznuită în data de 21 Decembrie.
[93] Sf. Mc. Tesalonica este prăznuită în data de 19 Decembrie.
[94] Sf.-le Mc. Teodota şi Anastasia sunt prăznuite în data de 22 Decembrie.
[95] Sf. Mc. Vasila este prăznuită în data de 24 Decembrie.
[96] Sf. Mc. Domna este prăznuită în data de 28 Decembrie.
[97] Sf. Mc. Anisia este prăznuită în data de 30 Decembrie.
[98] Cuv. Teodora din Cezareea este prăznuită în data de 30 Decembrie.
[99] Sf. Mc. Eugenia este prăznuită în data de 24 decembrie.
[100] Cuv Melania romana,este prăznuită în data de 31 ianuarie.
[101] Sfanta Teodota, maica sfinţilor fără de arginţi s-a săvârşit în pace în data 2 ianuarie.
[102] Pomenirea Sf.-lor Mc. Hrisant şi Eufimia, cei ce odihnesc aproape de Sf. Acachie se face in 4 ianuarie.
[103] Sf.-le Domnina şi Tatiana s-au săvârşit în pace în data de 5 ianuarie.
[104] Sfanta Apolinaria din Sinclit a fost fiica, a lui Artemie, cârmuitorul Romei, de pe vremea împăratului Leon cel Mare. Este cinstită în data 4 ianuarie.
[105] Sf. Sinclitichia este prăznuită în data 5 ianuarie.
[106] Sf. Domnica era din cetatea Cartaginei de lângă Carhidon şi a trăit in perioada împăraţilor Teodosie, Leon şi Zenon, care au împărăţit între anii 474-491. Este prăznuită în data de 8 ianuarie.
[107] Sf.-le Mc. Olimpiodora, Nemia Sunt cinstite în data de 31 ianuarie.
[108] Sf. Mc. Vasilisa este cinstită în data de 8 ianuarie.
[109] Sf. Mc. Tatiana din Roma şi Sf. Eutasia sunt cinstite în data de 12 ianuarie.
[110] Sf. Mc. Agni este prăznuită in 14 ianuarie.
[111] Sf. Mc. Xenia este cinstită în data de 18 ianuarie.
[112] Sf. Teodosia din Alexandria este cinstită în data de 12 ianuarie.
[113] Sf. Mc. Agni a luat cununa muceniciei în data 21 ianuarie.
[114] Preacuv. Xenia din Roma este cinstită în data de 24 ianuarie.

[115] Sf. Xenia din Saint Petersburg este cinstită în data de 24 ianuarie şi 11 septembrie.
[116] Sf. Mc. Eufrasia din cetatea Nicomidiei este cinstită în data de 19 ianuarie.
[117] Sf. Mc. Medula este cinstită în data de 25 ianuarie.
[118] Sf. Mc. Haris este cinstită în data de 27 ianuarie.
[119] Sf. Mc. Vevea este cinstită în data de 29 ianuarie.
[120] Sf. Maria din Constantinopol este cinstită în data de 26 ianuarie.
[121] Sf. Marciana cea socotită între Sf. Apostoli este cinstită în data de 27 ianuarie.
[122] Sf.-le Mc. Atanasia, Teodota, Teoctista şi Eudoxia au luat cununa muceniciei în data de 31 ianuarie.
[123] Sf. Mc. Perpetua este cinstită în data de 1 februarie.
[124] Sf. Mc. Teodula este cinstită în data de 5 februarie.
[125]Sf. Pr. Ana este cinstită în data de 3 februarie.
[126] Sfânta Agata din Sicilia este prăznuită în data de 5 februarie.
[127] Sf. Mc. Fausta a câstigat cununa muceniciei în data de 6 februarie.
[128] Sf.-le Mc. Marta şi Maria sunt cinstite în data de 8 februarie.
[129] Sf. Mc. Enata din ţinutul Gaza şi Sf. Mc.Valentina din Cezareea sunt prăznuite în data de 10 februarie.
[130] Sf. Pricscila este cinstită în data de 13 februarie.
[131] Sf. Împărăteasă Teodora este cinstită în data de 11 februarie.
[132] Sf. Pulcheria este cinstită în data de 17 februarie.
[133] Preacuv. Maria este cinstită în data 12 februarie.
[134] Sf. Mariamna, sora Sf. Ap. Filip este cinstită în data de 17 februarie.
[135] Cuv. Maica Filoteia este cinstită în data 19 februarie.
[136] Sf. Gorgonia este prăznuită în data de 23 februarie.
[137] Sf. Mc. Antusa este prăznuită în data de 22 februarie.
[138] Sf. Mc. Tea este cinstită în data de 23 februarie.
[139] Sf. Mc. Chirana este cinstită în data de 28 februarie.
[140] Sf. Mc. Fotini este cinstită împreună cu surorile sale în data de 26 februarie.
[141] Sf. Mc. Anatoli, Foto, Fotida, Paraschevi şi Chiriachi sunt prăznuite în data 26 februarie.
[142] Sf.-le Chira şi Marana sunt cinstite în data de 28 februarie.
[143] Preacuv. Mc. Evdochia este cinstită în data de 1 martie.
[144] Sf. Domnina din Cir este cinstită în data de 1 martie.
[145] Sf. Mc. Antonina este prăznuită în data de 1 martie.
[146] Sf. Mc. Calinica, Vasilisa sunt prăznuite în data de 2 martie.
[147] Sf. Mc. Iuliana, Sora Sf. Pavel este cinstită în data de 4 martie.
[148] Sf. Piamun este cinstită în data de 3 martie.
[149] Sf. Anastasia patriciana este prăznuită în data de 10 martie.

[150] Pomenirea credincioasei Maria, sora lui Lazăr se face în data de 18 martie.
[151] Sf. Mc. Cristina din Persia este prăznuită pe 13 martie.
[152] Pomenirea Sf. Mc. Ilaria împreună cu familia se face în data de 19 martie.
[153] Sf.-le Mc. Alexandra, Claudia, Rufrasia, Matrona, Iuliana, Eufimia şi Teodosia sunt prăznuite în data 19 martie.
[154] Sf. Drosida este cinstită în data de 22 martie.
[155] Sf. Mc. Calinica sunt Vasilisa pomenite în data de 22 martie.
[156] Sf. Mc. Pelaghia şi Teodosia sunt prăznuite în data de 25 martie.
[157] Sf.-le Mc.Ana, Alla, Varis, Moico, Mamica, Birgo şi Animais sunt prăznuite în data de 26 martie.
[158] Sf. Mc. Matroana din Tesalonic este cinstită în data de 27 martie.
[159] Sf. Maria Egipteanca este prăznuită în data de 1 aprilie.
[160] Preacuv. Teodora din Tesalonic este cinstită în data de 5 aprilie.
[161] Preacuv. Maica Platonida este cinstită în data de 6 aprilie.
[162] Sf. Evula maica Sf. Pantelimon este cinstită în data de 30 martie.
[163] Sf. Mc. Fervuta este pomenită în data de 4 aprilie.
[164] Sf. Mc. Teodora din Didim este cinstită în data de 5 aprilie.
[165] Sf. Mc. Achilina este prăznuită în data de 7 aprilie.
[166] Sf. Pr. Olda este prăznuită în data de 10 aprilie.
[167] Preacuv. Trifina din Cizic este prăznuită în data de 11 aprilie.
[168] Cuv. Antusa este prăznuită în data de 12 aprilie.
[169] Sf. Mc. Tomaida este prăznuită în data de 14 aprilie.
[170] Sf.-le Mc. Vasilisa, Anastasia sunt prăznuite în data de 15 aprilie.
[171] Sf.-le Mc. Harisa, Nichi, Galini, Calida, Nunehia, Vasilisa şi Teodora sunt cinstite în data de 16 aprilie.
[172] Sf.-lor Mc. fecioare Agapia, Irina şi Hionia sunt cinstite în data de 16 aprilie.
[173] Sf. Mc Irina este cinstită în data de 16 aprilie.
[174] Preacuv. Maica Atanasia este prăznuită în data de 18 aprilie.
[175] Sf. Mc. Alexandra este prăznuită în data de 21 aprilie.
[176] Preacuv. Maica Elisabeta este cinstită în data de 24 aprilie.
[177] Sf. Mc. Filipia este cinstită în data de 21 aprilie.
[178] Sf. Mc. Nichi este prăznuită în data de 25 aprilie.
[179] Sf. Glafira şi Sf. Iusta sunt prăznuite în data de 26 aprilie.
[180] Sf. Mc. Cherchira este prăznuită în data de 28 aprilie.
[181] Sf. Arghira este prăznuită în data de 30 aprilie.
[182] Cuv. Isidora este prăznuită în data de 1 mai.
[183] Sf. Mc. Zoe este prăznuită în data de 2 mai.
[184] Sf. Mc. Mavra este prăznuită în data de 3 mai.
[185] Sf. Mc. Pelaghia din Tars este prăznuită în data de 4 mai.
[186] Sf. Monica este prăznuită în data de 4 mai.
[187] Sf. M. Mc. Irina este prăznuită în data de 5 mai.

[188] Sf.-le Mc. Calinica şi Achilina sunt prăznuite în data de 9 mai.
[189] Sf. Mc. Glicheria este prăznuită în data de 13 mai.
[190] Sf. Mc. Iunia este cinstită în data de 17 mai.
[191] Sf. Mc. fecioara Hristina este prăznuită în data de 18 mai.
[192] Sf.-le Mc. Tecusa, Alexandra, Claudia, Faini, Eufrasia, Matroana şi Iulia sunt pomenite în data de 18 mai.
[193] Sf.-le Mc. Chiriachi, Teotimi sunt cinstite în data de 19 mai.
[194] Sf. Mc. Sofia este prăznuită în data de 22 mai.
[195] Sf.-le Mc. Marchiana, Paladia, Sosona şi Cristina sunt cinstite în data de 24 mai.
[196] Sf. Mc. Elena este cinstită în data de 26 mai.
[197] Sf. Mc. Eliconida este prăznuită în data de 28 mai.
[198] Sf. Eufimia este prăznuită în data de 16 mai.
[199] Sf. Anastaso este prăznuită în data de 18 mai.
[200] Sf. Elena împărăteasa, este prăznuită în data de 21 mai.
[201] Sf. Maria lui Cleopa este prăznuită în data de 23 mai.
[202] Sf. Mc. Teodosia din Tir este prăznuită în data de 29 mai.
[203] Sf. Mc. Teodosia din Constantinopol este prăznuită în data de 29 mai.
[204] Sf. Mc. Harita este cinstită în data de 1 iunie.
[205] Cuv. Ieria este prăznuită în data de 3 iunie.
[206] Sf. Mc. Paula este prăznuită în data de 3 iunie.
[207] Cuv Clotida regina francilor prăznuită în data 3 iunie.
[208] Sf. Cuv. Sofia din Tracia este prăznuită în data de 4 iunie.
[209] Sf. Maria şi Marta surorile lui Lazăr sunt prăznuite în data 4 iunie.
[210] Sf.-le Esia, Sosana şi Sf. Sevastiana sunt prăznuite în data de 7 iunie.
[211] Cuv Melania este prăznuită în data de 8 iunie.
[212] Sf. Mc. Potamiani este prăznuită în data de 7 iunie.
[213] Sf. Mc. Caliopia este prăznuită în data de 8 iunie.
[214] Sf.-le Mc. Tecla, Mariamni, Marta, Maria şi Enata sunt pomenite în data de 9 iunie.
[215] Sf. Mc. Antonina este prăznuită în data de 10 iunie.
[216] Cuv. Pansemnia este prăznuită în data de 10 iunie.
[217] Sf. Mc. Antonina este prăznuită în data de 11 iunie.
[218] Preacuv. Ana este prăznuită în data de 13 iunie.
[219] Sf. Mc. Achilina este prăznuită în data de 13 iunie.
[220] Sf. Mc. Gravs este prăznuită în data de 15 iunie.
[221] Sf. Mc. Vasilisa este prăznuită în data de 21 iunie.
[222] Sf. Mc. Iuliana este prăznuită în data de 22 iunie.
[223] Sf.-le Mc.Leonida, Livia şi Evtropia sunt prăznuite în data de 25 iunie.
[224] Sf. Mc. Agripina este prăznuită în data de 23 iunie.
[225] Preacuv. Iulita este prăznuită în data de 14 iunie.
[226] Sf.-le Vasa, Paula şi Agatonica sunt prăznuite în data de 23 iunie.
[227] Sf. Elisabeta este cinstită în data de 24 iunie.

[228] Sf. Mc. Fevronia este cinstită în data de 25 iunie.
[229] Sf. Ioana este prăznuită în data de 27 iunie.
[230] Preacuv. Marta este cinstită în data de 4 iulie.
[231] Sf. Mc. Teodota este prăznuită în data de 3 iulie.
[232] Sf.-le Mc. Chiprila, Aroa şi Luchia sunt prăznuite în data de 4 iulie.
[233] Sf. Asclipia este prăznuită în data de 4 iulie.
[234] Sf. Mc Marta soţia Sf. Martin, este cinstită în data de 6 iulie.
[235] Sf. Mc. Chiriachi este prăznuită în data de 7 iulie.
[236] Sf. Mc. Eufimia este prăznuită în data de 11 iulie.
[237] Sf. Mc. Lucia din provincia italiană Campania este prăznuită în data de 6 iulie.
[238] Sf. Olga este prăznuită în data de 11 iulie.
[239] Sf. Veronica este prăznuită în data de 12 iulie.
[240] Sf. Mc. Golinduh este prăznuită în data de 13 iulie.
[241] Cuv. Sara este prăznuită în data de 13 iulie.
[242] Sf. Mc Iulita este prăznuită în data de 15 iulie.
[243] Sf. Mc Marina este prăznuită în data de 17 iulie.
[244] Preacuv. Macrina este prăznuită în data de 19 iulie.
[245] Sf. Maria Magdalena este prăznuită în data de 22 iulie.
[246] Sf. Mc. Marcela din Chios este prăznuită în data de 22 iulie.
[247] Cuv. Ana este prăznuită în data de 23 iulie.
[248] Sf. Mc. Hristina este prăznuită în data de 24 iulie.
[249] Cuv. Olimpiada este prăznuită în data de 25 iulie.
[250] Sf. Mc. Parascheva din Roma este prăznuită în data de 26 iulie.
[251] Cuv. Maica Eupraxia este prăznuită în data de 25 iulie.
[252] Cuv. Mc. Oreozila este prăznuită în data de 26 iulie.
[253] Sf. Mc. Ierusalima este prăznuită în data de 26 iulie.
[254] Sf. Mc. Drosis este prăznuită în data de 28 iulie.
[255] Cuv. Maica Antuza este prăznuită în data de 26 iulie.
[256] Cuv. Maica Irina este prăznuită în data de 28 iulie.
[257] Sf. Mc. Teodota este prăznuită în data de 29 iulie.
[258] Sf. Mc. Iulita este prăznuită în data de 30 iulie.
[259] Sf. Mc. Solomonia este prăznuită în data de 1 august.
[260] Sf. Salomeea este prăznuită în data de 3 august.
[261] Sf. Mc. Evdochia din Anatolia este prăznuită în data de 4 august.
[262] Sf. Nona este prăznuită în data de 5 august.
[263] Sf. Preacuv. Potamia este prăznuită în data de 7 august.
[264] Sf. Teodora de la Sihla este prăznuită în data de 7 august.
[265] Pr. Cuv. Potamia este prăznuită în data de 7 august.
[266] Sf. Mc. Maria Patrichia este prăznuită în data de 9 august.
[267] Sf. Xeni (împărăteasa Irina) este prăznuită în data 13 august.
[268] Sf. Evdochia este prăznuită în data de 13 august.
[269] Sf. Mc. Iuliana cea aproape de Strovil, este prăznuită în data de 18 august.

[270] Sf. Mc. Vasa este prăznuită în data de 21 august.
[271] Sf. Teoclita este prăznuită în data de 21 august.
[272] Sf. Mc. Antusa este prăznuită în data de 22 august.
[273] Sf. Mc. Natalia este prăznuită în data de 26 august.
[274] Sf. Mc. Eutalia din Sicilia este prăznuită în data de 27 august.
[275] Sf. Antusa este prăznuită în data de 27 august.
[276] Cuv. Teodora din Tesalonic este prăznuită în data de 29 august.
[277] Cuv. Vriena este prăznuită în data de 30 august.
[278] Sf. Pr. Ana, fiica lui Fanuel, este prăznuită în data de 28 august.

(Acatistul este tipărit cu binecuvântarea părintelui Pantelimon -„preotul albinelor”de la Ghighiu [acum la Mânăstirea Turnu din satul Târgşoru Vechi, judeţul Prahova, în apropierea oraşului Ploieşti.], cu îndemnul: “Să ajungă la femeile credincioase care au nevoie de el!”)

Paraclisul Sfintelor slăvitelor femei mironosițe

Facere, în Sfântul Munte al Athonului, a ieromonahului Athanasie Simono-petritul, imnograful Sfintei și Marii Biserici a lui Hristos

[De este preot, zice: Binecuvântat este Dumnezeul nostru…]

Iar de nu este preot, zice: Pentru rugăciunile Sfinților părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pre noi.

Strana:

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le împlineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacã este preot de faţã, zice: Cã a Ta este Împărăţia, şi puterea, şi slava: a Tatãlui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Strana: Amin.]

Dacã nu va fi preot de faţã, diaconul, monahul sau mireanul, va rosti: Pentru rugã-ciunile Sfinţilor pãrinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Strana: ***Doamne, miluieşte !*** (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi: **Psalmul 142**
1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.

8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Auzi-mă, Doamne, întru dreptatea Ta, şi să nu intri la judecată cu robul Tău. Auzi-mă, Doamne, întru dreptatea Ta, şi să nu intri la judecată cu robul Tău. Duhul Tău cel bun mă va povăţui la pământul cel drept.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Aliluia, aliluia, aliluia, slavă Ţie, Dumnezeule! (de 3 ori).

Şi îndată se cântă, pe glasul al 3-lea: ***Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori),*** *apoi:*

Iar apoi **troparele,** glasul 4, asemenea cu:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

De-a Învățătorului iubire rănite, către mormântul cel prea sfânt alergat-ați să ungeți cu evlavie al Său trup prea curat; acolo ați și auzit de la îngeri vestirea, o, mironosițelor, a Învierii slăvite! Și-a nesimțirii piatră prăváliți de pe a noastră trândavă inimă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. *(*acelaşi sau al hramului;) ***Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, al Născătoarei de Dumnezeu.*** asemenea

Nu vom tăcea, de Dumnezeu Născătoare, de a grăi noi stăpâniile tale; că pentru noi de n-ai fi stat solind la Hristos, cine ne-ar fi izbăvit dintr-atâtea primejdii; sau cine ne-ar fi păzit nerobiți până acuma; nu vom lipsi, dar, de a te ruga, că mântui pururi, Stăpână, pe robii tăi.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul

Al cărui **acrostih** în limba elină este: «Înmiresmați sufletele noastre, Sfintelor mironosițe. A(thanasie)»

Cântarea 1, glasul al VIII-lea:

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat, şi din răutatea egiptenilor scăpând, israeliteanul, striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Sfintelor de mir purtătoare, mijlociți pentru noi.***

Cu mirul cel tainic înmiresmați sufletele care pomenirea v-o prăznuiesc, și prea luminata bucurie a Învierii în inimi sădiți-ne-o.

Stih: ***Sfintelor de mir purtătoare, mijlociți pentru noi.***

Cu ardoare iubitu-L-ați pe Iisus mai presus de toate, purtătoarelor de mir, de aceea și frica alungând-o, la al Său mormânt împreună ați alergat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Plinit-ați cuvintele lui Hristos cu desăvârșire, prea cinstitelor femei, de aceea și pe noi să ne faceți sârguincioși plinitori ai acelora.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Cu milă privește către noi toți ce cântăm, Curată, pătimirea Fiului tău și dumnezeiasca Înviere, care-au lucrat mântuire celor căzuți.

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne, Cela ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, Unul Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfintelor de mir purtătoare, mijlociți pentru noi.***

Răstignit voi văzându-L și coborât de pe Lemn, pe Cel ce-i Stăpân peste toate înmiresmatu-L-ați. Și pe noi, sfintelor, învredniciți-ne tainic cu duhovnicescul mir să-L ungem pururea.

Stih: ***Sfintelor de mir purtătoare, mijlociți pentru noi.***

Dumnezeu în ființă ce s-a făcut om în trup pentru mântuirea de obște crezut-ați pe Hristos. Către Acela soliți ca în credința cea dreaptă să umblăm netulburați, de mir purtătoarelor!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu a „cântării“ Mireasă, care-a strigat către Cel pe care-L iubea cu ardoare, asemănatu-v-ați, că, tânguindu-vă, cu ale dragostei lacrimi trupul Mirelui ați uns, mironosițelor!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Într-ale Patimei zile și-a punerii în mormânt, le-ai aflat pe mironosițe cu tine-ntristându-se, și grăbindu-vă la groapă, Maică Fecioară, pe Hristos văzutu-L-ați zicând: „Bucurați-vă!“

Stihuri:

Acoperă cu mijlocirea femeilor de mir purtătoare pe cei ce cinstesc Patima și Învierea Ta, și-n loc de mir, harul Mângâietorului ne dăruiește.

Caută cu milostivire, de Dumnezeu Născătoare prea lăudată, spre necazul meu cel cumplit al trupului și vindecă durerea sufletului meu.

[Preotul zice ectenia: Miluiește-ne pe noi, Dumnezeule..., și pomenește pe cei pentru care se face paraclisul.
Strana: Doamne miluiește (de 12 ori);
Ecfonisul: Că milostiv și iubitor de oameni...]

Dacă nu este preot, se zice îndată:

Sedealna, glasul al 2-lea, asemenea cu: „Rugătoare fierbinte.“

Pe Mirul Hristos cu miruri îngropatu-L-ați, și-apoi la mormânt dimineața grăbitu-v-ați, dar acolo limpede înviat văzându-L, precum a zis, de bucurie sfântă v-ați umplut, pe care și nouă dăruiți-ne-o.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfintelor de mir purtătoare, mijlociți pentru noi.***

Sufletească dârzenie celor ce-n al vieții vifor se zbuciumă dăruiți, mironosițelor, căci cu îndrăzneală la mormânt ați mers.

Stih: ***Sfintelor de mir purtătoare, mijlociți pentru noi.***

Întrecând voi hotarele firii femeiești, de mir purtătoarelor, întărire de la Dumnezeu, în a noastră luptă dăruiți-ne.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Auzirea cea veselă despre Învierea Mântuitorului cu osârdie vestiți-ne-o, o, sobor prea sfânt al miroforelor!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Veselitu-te-au îngerii cu vestea Învierii Celui născut al tău, cu aceeași veselește dar pe cei ce te laudă cu dragoste.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel prea înalt; pacea Ta dă-o nouă, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfintelor de mir purtătoare, mijlociți pentru noi.***

Întunericul risipitu-s-a, miroforelor, prin strălucirea Învierii lui Hristos, ci luminate și pe noi luminați-ne.

Stih: ***Sfintelor de mir purtătoare, mijlociți pentru noi.***

Ca o lespede de păcate avem pe suflete, ci cu solirea voastră, sfintelor, rostogoliți-o ca îngerul pe-a mormântului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

A patimilor grea rușine mă împiedică să mă apropii cu căldură de Hristos, dar voi, miroforelor, prea curat arătați-mă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Precum L-ai văzut, Preacurată, pe Iisus înviat și te-ai umplut de bucurie atunci, tot așa dă-ne și nouă vederea Aceluia.

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfintelor de mir purtătoare, mijlociți pentru noi.***

Lepădat-ați pe cele vremelnice, amăgirea lor cea rea deslușind-o, și lui Hristos, Împăratul cel veșnic, a-I sluji cu credință v-ați rânduit. Pe Acela a-L urma și noi cu ale voastre soliri întăriți-ne.

Stih: ***Sfintelor de mir purtătoare, mijlociți pentru noi.***

Ale vieții graiuri auzitu-le-ați și învierea lui Hristos ați văzut-o, lumii întregi pe Acesta vestindu-L desăvârșit Dumnezeu și om de asemenea. Cu ale voastre mijlociri dintr-a Lui plinătate pliniți-ne.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Devenit-ați prea sfințite trâmbițe ale Celui înviat, în toată lumea, căci risipind idoleasca-nșelare, călăuzit-ați la viață noroadele, de-aceea vă rugăm cu sârg adevărata viață să moştenim.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Idolii din pătimașa-mi inimă depărtează-i, prea curată Fecioară, și ca pe-un dar prea cinstit dăruiește-mi mântuitoarea chemare a Numelui, prin care tainic mintea mea de Hristos să se lege de-a pururea.

Stihuri:

Acoperă cu mijlocirea femeilor de mir purtătoare pe cei ce cinstesc Patima și Învierea Ta, și-n loc de mir, harul Mângâietorului ne dăruiește.

Curată, care prin cuvânt pe Cuvântul în chip netâlcuit L-ai născut în zilele din urmă, nu înceta rugându-L, ca una ce ai îndrăznire de Maică.

[Preotul zice Ectenia mică și pomenește iarăși ca după cântarea a 3-a; apoi]

Condacul glasul al 2-lea:

Condacul, glas 2: Păzitoarea creştinilor nebiruită, rugătoare către Făcătorul neîncetată, nu trece cu vederea glasurile de rugăciune ale păcătoşilor, ci sârguieşte ca o bună spre ajutorul nostru, care cu credinţă strigăm ţie: Grăbeşte spre rugăciune şi te sileşte spre mijlocire, pururea păzind Născătoare de Dumnezeu pe cei ce te cinstesc pe tine.

Mironosițelor, Stăpânului rugați-vă pentru cei ce vi se-nchină, cerându-vă dumnezeieștile rugăciuni înălțate către El, să dea izbăvire ca un Bun din încer-

cări și din nevoi și din toate împrejurările; toată vina să o șteargă, păcatele să le ierte și Împărăția cea de Sus să ne-o dea, milostivindu-Se.

Prochimen, glasul al 4-lea: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi.

Stih: Sfinţilor celor ce sunt în pământul Lui minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânşii.

Evanghelia

Din Sfânta Evanghelie de la Luca citire. (XXIV, 1-12)

Luca: 24, 1-12
1. Iar în prima zi după sâmbătă, foarte de dimineaţă, au venit ele la mormânt, aducând miresmele pe care le pregătiseră.
2. Şi au găsit piatra răsturnată de pe mormânt.
3. Şi intrând, nu au găsit trupul Domnului Iisus.
4. Şi fiind ele încă nedumerite de aceasta, iată doi bărbaţi au stat înaintea lor, în veşminte strălucitoare.
5. Şi, înfricoşându-se ele şi plecându-şi feţele la pământ, au zis aceia către ele: De ce căutaţi pe Cel viu între cei morţi?
6. Nu este aici, ci S-a sculat. Aduceţi-vă aminte cum v-a vorbit, fiind încă în Galileea,
7. Zicând că Fiul Omului trebuie să fie dat în mâinile oamenilor păcătoşi şi să fie răstignit, iar a treia zi să învieze.
8. Şi ele şi-au adus aminte de cuvântul Lui.
9. Şi întorcându-se de la mormânt, au vestit toate acestea celor unsprezece şi tuturor celorlalţi.
10. Iar ele erau: Maria Magdalena, şi Ioana şi Maria lui Iacov şi celelalte împreună cu ele, care ziceau către apostoli acestea.
11. Şi cuvintele acestea au părut înaintea lor ca o aiurare şi nu le-au crezut.
12. Şi Petru, sculându-se, a alergat la mormânt şi, plecându-se, a văzut giulgiurile singure zăcând. Şi a plecat, mirându-se în sine de ceea ce se întâmplase.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. glasul al 2-lea

Pentru rugăciunile de mir purtătoarelor, Milostive, curățește mulțimea greșalelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curățește mulțimea greșalelor noastre.

Şi **stihira**, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Stih: Miluieşte-mă, Dumnezeule după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale şterge fărădelegea mea.

Piatra fărdelegilor întunecate și grele, ce ne-apasă sufletul, o ați răsturnat, mironosițelor! Iară groasa negură a deznădăjduirii ca pe un nor o ați risipit văzând voi lespedea dată la o parte de pe mormânt. Și glas ați auzit atunci zicând: „Bucurați-vă pururea!“, în lumea întreagă vestind învierea lui Hristos, căruia grabnic rugați-vă pentru a noastre suflete.

[Preotul zice rugăciunea: Mântuiește, Dumnezeule, norodul Tău…
Strana: Doamne miluiește (de 12 ori); apoi
Ecfonisul: Cu mila și cu îndurările…]

Cântarea a 7-a

Irmos: Feciorii lui Israil strămutaţi din Iudeea în Babilon oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o cântând: bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfintelor de mir purtătoare, mijlociți pentru noi.***

Înfrângând toată frica, la mormânt ați ajuns, de mir purtătoarelor, și, văzând pe cei doi îngeri la locul îngropării, de bucurie umplutu-v-ați; acesteia și pe noi părtași a fi ne faceți.

Stih: ***Sfintelor de mir purtătoare, mijlociți pentru noi.***

Rugăciune să faceți către Cel înviat, de mir purtătoarelor, din suflet să ne piardă pricina întristării și să pună în locul ei a Învierii bucurie, ca toți să-L slăvim pe El.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca un alt mir să fie a lacrimilor curgere, miroforelor, pe care dăruiți-o celor ce pomenirea v-o plinim bucurându-ne, ca să ne curățim de-a noastră întinăciune.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Întristatu-te-ai foarte pe Iisus răstignit văzându-L, Stăpâna mea; dar mare bucurie avut-ai, căci întâia înviat tu văzutu-L-ai. Această bucurie și nouă ne-o dăruiește.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul ceresc...

Stih: ***Sfintelor de mir purtătoare, mijlociți pentru noi.***

Lepădând grija pentru viața aceasta, arătați-ne, sfintelor, vrednici ca mai întâi de toate să grijim de mântuire.

Stih: ***Sfintelor de mir purtătoare, mijlociți pentru noi.***

Pe Stăpânul L-ați urmat cu inima toată, femeilor de mir purtătoare, sădiți a Lui iubire și-n inimile noastre.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Fiind prea pline de-a Învierii lumină, la aceasta părtași să ne faceți pe noi, care cu râvnă vă cinstim pomenirea.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Dragostea Fiului tău, Preacurată, să rănească ale noastre inimi spre moștenirea Raiului prea dulce.

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Irmosul: Pe Împăratul ceresc, pe care Îl laudă îngereștile cete, cântați-L și prea înălțați-L, noroade, totdeauna.

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărat te mărturisim pe tine Născătoare de Dumnezeu noi cei mântuiţi prin tine, Fecioară curată, împreună cu Cetele cele fără de trup, mărindu-te pe tine.

Stih: ***Sfintelor de mir purtătoare, mijlociți pentru noi.***

Zapisul să mi-l ștergeți, cel cu păcate grele, prin rugăciunile voastre la Domnul Hristos, și arătați-mă părtaș al Învierii Lui.

Stih: ***Sfintelor de mir purtătoare, mijlociți pentru noi.***

Putere dăruiți-mi să merg după Stăpânul așa cum voi, miroforelor, ați umblat, și Împărăției din ceruri învredniciți-mă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De-a patimilor tină mintea izbăviți-mi și mă stropiți, miroforelor, cu tainicul mir al rugăciunilor voastre aduse Stăpânului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Fecioară prea curată, pe Fiul tău roagă-L, cu cele care L-au uns și L-au văzut înviat, să dăruiască în lume pacea și mila Sa.

Cuvine-se cu adevărat să te fericim, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Şi **megalinariile:**

Bucură-te, corul dumnezeiesc: Ioana lui Huza cu Maria lui Iacov, Suzana, Salomea, Maria Magdalena cu prea nevinovata Maică a Domnului.

Trupul lui Iisus v-ați învrednicit să-l ungeți cu miruri, iar apoi v-ați încredințat de-a Lui Înviere, purtătoarelor de miruri, primind cele dintâi vestea la ușa mormântului.

A urma chemării dumnezeiești și mirul virtuții a-l aduce Stăpânului faceți-ne vrednici, miroforelor cinstite, pe noi cei ce credem în Învierea Lui.

Şi acestea două ale Maicii Domnului:

Din tine, Născătoare de Dumnezeu, Dumnezeu Cuvântul întrupându-Se negrăit, covârșești, Fecioară, Oștirea cea cerească; ție, dar, îți aducem cântare de laudă.

Cu toate Oștirile îngerești, cu Botezătorul, cu apostolii cei slăviți și cu tot soborul Sfinților, Preacurată, Fiului tău te roagă, toți să ne mântuim.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori),

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugă-ciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Troparul Mironosiţelor, gl. 5, asemenea cu: „Pe Cuvântul cel fără de înce-put…“

Preacurata Fecioară, ca o verhovnică, cu Magdalena Maria și ale lui Lazăr su-rori, ce-au slujit și-au ascultat Cuvântul Tatălui, roage-se împreună cu Salomea și Suzana, Ioana cea a lui Huza cu Maria lui Cleopa, să dobândim și noi a lor dragoste.

[Preotul zice ectenia: Miluiește-ne pre noi, Dumnezeule…,
Strana: Doamne miluiește (de 3 ori),
Încă ne rugăm pentru mila, viaţa, pacea…,
Strana: Doamne miluiește (de 3 ori),

Încă ne rugăm să se păzească…,
Strana: Doamne miluieşte (de 40 ori),
Auzi-ne, Dumnezeule…,
Strana: Doamne miluieşte (de 3 ori),
iar preotul zice ecfonisul: Că milostiv; apoi face otpustul mic, fără însă a zice: Pentru rugăciunile…; după care cântăm]

Tropar glasul al 2-lea, asemenea cu:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Vestea Învierii lui Hristos v-ați învrednicit mai înainte decât toți s-o primiți, pentru aceea și pe noi învredniciți-ne, de mir purtătoarelor, ca dumnezeiește viața să ne-o săvârșim, pe voi cinstindu-vă, iar în ceea ce va să fie cu toții să moștenim Raiul împreună cu cetele sfinților.

Apoi, pe același glas:

Stăpână, primește rugăciunile robilor tăi și ne izbăvește pre noi din toată nevoia și necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o înalț, Maica lui Dumnezeu, păzește-mă sub acoperământul tău.

[Şi preotul încheie zicând Pentru rugăciunile…]

Mirul înțelegător, al lui Hristos cel prea înmiresmat, peste noi revărsați-l, femeilor de mir purtătoare.

(Acest Canon Paraclis a fost scris, cu ajutorul lui Dumnezeu celui Preasfânt, în Sfânta Mănăstire Simonos Petras, Sfântul Munte Athos, la 16.10.2015)

Sursa:
https://doxologia.ro/paraclisul-sfintelor-slavitelor-femei-mironosite

Duminica Femeilor mironosiţe - partitura

https://www.academia.edu/43000482/Duminica_femeilor_mironosi%C5%A3e_-_partitura

Comentarii patristice - Evanghelia din Duminica Mironosițelor

Duminica a 3-a după Paști (Ev. Marcu 15, 43-47; 16,1-8)

(Mc. 15, 43) Şi venind Iosif cel din Arimateea, sfetnic ales, care aştepta şi el împărăţia lui Dumnezeu, şi, îndrăznind, a intrat la Pilat şi a cerut trupul lui Iisus.

În ceasul al șaselea a fost răstignit. În ceasul al nouălea Și-a dat duhul. Înainte de apusul soarelui a fost înmormântat. În ziua Sabatului a fost în pământ, în mormântul în care Iosif din Arimateea Îl așezase.

(Sfântul Ignatie al Antiohiei, Către tralieni 9, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Mc. 15, 43) Şi venind Iosif cel din Arimateea, sfetnic ales, care aştepta şi el împărăţia lui Dumnezeu, şi, îndrăznind, a intrat la Pilat şi a cerut trupul lui Iisus.

Acesta era Iosif, cel care se ascundea să arate că era ucenic al Său. Acum deveni foarte curajos, după ce Hristos murise. Pentru că nu era o persoană simplă și lipsită de importanță. Era unul dintre cei aflați în conducere și deosebiți cu tărie și după cum vedem, și curajos. Pentru că riscase și el să fie omorât, agonisind ura celorlalți prin ceea ce simțea față de Iisus. A cerut trupul Său și nu a renunțat până nu L-a primit. Și nu numai prin aceasta și-a demonstrat dragostea

și curajul pentru El, ci și prin așezarea Sa în noul mormânt (cf. Mt. 27, 60; Mc. 15, 46; Lc. 23, 53).

(Sfântul Ioan Gură de Aur, Evanghelia după Matei, Omilia 88, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Mc. 15, 44) Iar Pilat s-a mirat că a şi murit şi, chemând pe sutaş, l-a întrebat dacă a murit de mult.

După cum ne spune și Evanghelia, cei ce erau de față au rămas uimiți de acestea: după ce S-a tânguit, prin care a arătat păcatul, și-a dat de-ndată duhul. Cei care erau agățați pe cruce erau chinuiți de moarte. De aceea, tâlharilor li s-au zdrobit fluierele picioarelor, ca să moară mai repede și să poată fi dați jos de pe cruce înainte de ziua Sâmbetei (cf. In. 19, 31-32). Dar faptul că El murise deja i-a mirat pe toți. Și noi citim că și Pilat s-a mirat de acestea, atunci când trupul Domnului a fost cerut ca să fie îngropat (Mc. 15, 43-44).

(Fericitul Augustin, Despre Sfânta Treime 4, 13, 16, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Mc. 15, 45) Şi aflând de la sutaş, a dăruit lui Iosif trupul.

Mântuitorul este așezat în mormântul destinat altcuiva pentru că a murit pentru mântuirea altora. Căci ce avea El de-a face cu un mormânt, cu care moartea nu avea nici o legătură? Ce avea El de-a face cu un mormânt aici pe pământ, El, Cel care are scaunul în ceruri? Ce avea El de-a face cu un mormânt, El, Cel care a stat în mormânt doar trei zile, nu ca un mort în groapă, ci ca unul ce se odihnește ca într-un pat? (Is. 53, 9)

(Fericitul Augustin, Armonia Evangheliilor 3, 22, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Mc. 15, 46) Şi Iosif, cumpărând giulgiu şi coborându-L de pe cruce, L-a înfăşurat în giulgiu şi L-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă, şi a prăvălit o piatră la uşa mormântului.

Înfumurarea celor bogați, care chiar și în morminte fiind nu se pot desprinde de bogățiile lor, își primește osânda de la simplitatea și modestia mormântului Domnului. Din aceasta și-a luat și Biserica tradiția, ca jertfa de pe altar să nu fie săvârșită învelind elementele în mătase sau în altceva colorat, ci în pânză albă, precum a fost înmormântat trupul Domnului în giulgiu curat (Mt. 27, 59; Mc. 15, 46; Lc. 23, 53; In. 17, 40).

(Beda venerabilul, Omilii la Evanghelii, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Mc. 15, 46) Şi Iosif, cumpărând giulgiu şi coborându-L de pe cruce, L-a înfăşurat în giulgiu şi L-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă, şi a prăvălit o piatră la uşa mormântului.

Dacă trupul Său a rămas în mormânt, atunci când s-a coborât în lumea de jos? Toate acestea spuse mai sus arată nebunia celor care spun că Cuvântul S-a schimbat în oase și carne (Cuvântul a asumat oasele și carnea trupească - n.tr.). Pentru că, dacă ar fi fost așa, n-ar mai fi fost nevoie de un mormânt. Pentru că trupul ar fi mers de unul singur să propovăduiască duhurilor din iad. Însă, fiind așa cum era, El Însuși (Cuvântul - n.tr.) a mers să propovăduiască, în timp ce trupul înfășurat în giulgiu de către Iosif a rămas pe Golgota (Mt. 27, 59-60; Mc. 15, 46; Lc. 23, 53; In. 19, 40-41). Și astfel, ni s-a demonstrat tuturor că trupul nu a fost Cuvântul, ci a fost trupul Cuvântului.

(Sfântul Atanasie cel mare, Scrisoarea 59 către Epictet, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Mc. 16, 1) Şi după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, şi Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-L ungă.

În vremea Vechiului Testament, sâmbetei i se aducea o cinste înaltă. Acum, sub Evanghelie, ziua de odihnă a fost transformată și cinstită ca ziua Învierii Domnului. Înainte, ziua sâmbetei a aparținut pedagogiei și prescripțiilor Legii. Atunci când Însuși Stăpânul a venit și le-a împlinit pe toate pentru noi, tot ceea ce a prefigurat venirea Sa a fost transformat. Vechea zi a sâmbetei a fost ca o lumânare aprinsă în noapte înainte de răsărirea și apariția Soarelui (cf. In. 20, 26; Evr. 8, 13; Apoc. 1, 10).

(Sfântul Atanasie cel mare, Omilii, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Mc. 16, 1) Şi după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, şi Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-L ungă.

Femeile au fost primele care au prea slăvit pe Hristos Cel Înviat, iar apostolii primii care au suferit pentru El. Femeile erau pregătite cu miresme, iar apostolii pentru chinuri. Femeile au intrat în mormânt, iar apostolii aveau să intre curând în temnițe. Femeile s-au grăbit să-și arate lauda, iar apostolii au îmbrățișat lanțuri pentru El. Femeie au vărsat mir, iar apostolii și-au vărsat sângele.

(Petru Hrisologul, Predica 79, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Mc. 16, 2)Şi dis de dimineaţă, în prima zi a săptămânii (Duminică), pe când răsărea soarele, au venit la mormânt.

Toate Evangheliile se referă la perioada când cerurile abia începeau să în-senineze la răsărit (cf. Mc. 28, 1; Mc. 16, 2; Lc. 24, 1; In. 20, 1). Însă acest lucru nu se petrece până când soarele nu începe să răsară.

Pentru că noi înțelegem prin răsărit strălucirea împrăștiată de către soarele ce tocmai răsare. Marcu nu se află în dezacord cu ceilalți Evangheliști, care spun fiind încă întuneric (In. 20, 1). Pentru că, atunci când se luminează de ziuă, ceea ce mai rămâne din noapte se trece pe măsură ce soarele continuă să răsară.

(Fericitul Augustin, Armonia Evangheliilor 3, 24, 65, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Mc. 16, 2)Şi dis de dimineaţă, în prima zi a săptămânii (Duminică), pe când răsărea soarele, au venit la mormânt.

În ceasul acestei preasfinte dimineți ne-am învrednicit de un mare dar din slava biruinței Domnului asupra morții. Căci la ivirea zorilor acelei zile, femeile s-au deșteptat de slujirea pe care o aduceau Domnului. Duhovnicește vorbind, noaptea deja se îndrepta către un răsărit ce începea să se ivească (cf. Mt. 28, 1; Mc. 16, 2; Lc. 24, 1). El, care este creatorul și administratorul timpului, a înviat în timpul ultimei părți a nopții. Și astfel, întreaga zi este transformată în sărbătoare, luminată de strălucirea învierii Sale.

(Beda venerabilul, Omilii la Evanghelii 2, 7, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Mc. 16, 2)Şi dis de dimineaţă, în prima zi a săptămânii (Duminică), pe când răsărea soarele, au venit la mormânt.

Așa cum se spune în Evanghelie, citim că mironosițele au venit la mormânt în seara ce se lăsa spre dimineața duminicii și înțelegem că s-au pornit spre mormânt de cu seară, dar n-au ajuns decât atunci când începea să se ivească dimineața duminicii, adică, au pregătit miresmele cu care voiau să ungă trupul lui Hristos (sâmbătă) seara, însă le-au adus la mormânt abia dimineața.

Matei, pentru a fi concis, a scris despre aceasta cu mai puține detalii (cf. Mt. 28, 1), însă ceilalți evangheliști (Mc. 16, 1-2; Lc. 24, 1) arată mult mai clar ordinea

în care acestea s-au petrecut. După ce vineri Domnul a fost înmormântat, femeile au plecat de la mormânt și au pregătit miresmele și mirurile, atât cât au avut timp să o facă. Apoi, s-au oprit din munca lor din cauza zilei de sâmbătă, după porunca dată lor (cf. Ieş. 12, 16; 20, 8-10). Când ziua sâmbetei s-a terminat și venise seara, vremea lucrului revenise. Fiind neclintite în evlavia lor, au adus miresmele pe care n-au apucat să le termine de pregătit (despre care vorbește Marcu), ca să poată să-L ungă (Mc. 16, 1).

(Beda venerabilul, Omilii la Evanghelii 2, 7, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Mc. 16, 3) Şi ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la uşa mormântului?

Este piatra de la ușa mormântul sau de la ușa inimilor voastre? De la mormânt sau din fața ochilor? Voi, ale căror inimii sunt zăvorâte, ai căror ochii sunt închiși, nu puteți vedea slava mormântului deschis. Turnați uleiul pe care l-ați adus, dacă vreți să vedeți slava, nu pe trupul Domnului, ci pe ochii inimilor voastre. Și atunci, prin lumina credinței, veți vedea ceea ce din lipsa credinței zace acum ascuns în întuneric (Apoc. 3, 18).

(Petru Hrisologul, Predica 82, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Mc. 16, 3) Şi ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la uşa mormântului?

Domnul și Mântuitorul nostru a descoperit ucenicilor slava Învierii Sale treptat și nu deodată, și aceasta pentru că, fără îndoială, atât de marea era virtutea minunii, încât inimile slabe ale muritorilor n-ar fi putut înțelege (importanța) acestor fapte deodată. Hristos a privit la fragilitatea celor care-L căutau. Celor care au fost primii la mormânt, atât femeilor aprinse de dragoste pentru El, cât și bărbaților, le-a arătat piatra răsturnată (cf. Mt. 28, 2; Mc. 16, 4; Lc. 24, 2; In. 20, 1). Pentru că trupul Său nu mai era acolo, le-a arătat giulgiurile (cf. Lc. 24, 12; In. 20, 3-7) în care fusese înfășurat și lăsat acolo singur. Apoi, femeilor care-L căutau cu ardoare, care erau zăpăcite în mintea lor de cele ce aflaseră despre El, le-a arătat o vedenie de îngeri (cf. Mt. 28, 1-5; Mc. 16, 1-6; Lc. 24, 1-10) care a fost dovada că a înviat. Astfel, după ce mai înainte a fost răspândită vestea Învierii Sale, Însuși Domnul puterilor și Împăratul Slavei S-a descoperit și ne-a arătat un lucru înalt: a biruit moartea, din care gustase pentru o vreme.

(Beda venerabilul, Omilii la Evanghelii 2, 9, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Mc. 16, 4) Dar, ridicându-şi ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare.

Nici piatra și nici pecețile mormântului nu L-au putut ține pe Hristos închis.
Moartea zace biruită de către El, căci a călcat peste groapa de foc a iadului.
Cu El, o mulțime de sfinți s-au ridicat la ceruri,
Și celorlalți S-a arătat, lăsându-i să-L atingă (cf. Mt. 27, 52-53; 28, 1-10; Lc. 24, 39-40; In. 20, 17; Fap. 1, 3).

(Prudențiu, Scene din istoria sacră, 43, Mormântul lui Hristos, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Mc. 16, 4) Dar, ridicându-şi ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare.

Îngerul a răsturnat piatra de la ușa mormântului nu ca să deschidă calea Domnului, ci ca să dovedească oamenilor că El deja înviase. Cum pântecele fecioarei a fost închis, așa și mormântul a fost închis, dar totuși, El a venit în lume prin pântecele ei închis și a plecat din lume prin mormântul care era și el închis (deschiderea pântecelui la nașterea Sa este văzut ca o analogie a deschiderii mormântului la Învierea Sa - n.tr.).

(Beda venerabilul, Omilii la Evanghelii 2, 7, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Mc. 16, 5) Şi, intrând în mormânt, au văzut un tânăr şezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veşmânt alb, şi s-au spăimântat.

Evanghelistul Marcu ne spune că femeile au intrat în mormânt și au văzut un tânăr șezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veșmânt alb și s-au spăimântat (Mc. 16, 5). În versiunea de la Matei, piatra era deja răsturnată și îngerul ședea deasupra ei (Mt. 28, 2; se pune problema dacă ele au văzut doi îngeri sau același înger de mai multe ori - n.tr.). Explicația ar putea fi aceea că Matei n-a spus nimic despre îngerul pe care L-au văzut atunci când au intrat în mormânt, iar Marcu n-a spus nimic despre cel pe care l-au văzut stând la ușă. În felul acesta, văzând doi îngeri, au presupus că sunt două arătări separate ale lor.

(Fericitul Augustin, Armonia Evangheliilor 3, 24, 63, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Mc. 16, 5) Şi, intrând în mormânt, au văzut un tânăr şezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veşmânt alb, şi s-au spăimântat.

Ceea ce cunoaştem despre acesta, conform unei descrieri făcute de niște contemporani de-ai noștri care au fost în Ierusalim și care, la întoarcere, ne-au consemnat în scris ceea ce au văzut acolo: era o cameră zăvorâtă și săpată în piatră. Înălțimea ei era cât un om care îi putea atinge tavanul cu capul, stând în picioare. Intrarea era orientată spre răsărit, iar piatra de care ne vorbește Evanghelia era așezată peste ea. Înăuntru, în dreapta cum intri, era locul special pregătit pentru așezarea trupului Domnului, un loc lung de aproape doi metri și înalt de un pic peste jumătate de metru. Deschiderea nu era ca la mormintele obișnuite, de deasupra, ci în întregime dintr-o parte, pe unde trupul putea fi așezat înăuntru.

(Beda venerabilul, Omilii la Evanghelii 2, 10, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Mc. 16, 5) Şi, intrând în mormânt, au văzut un tânăr şezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veşmânt alb, şi s-au spăimântat.

De ce un tânăr (cf. Mc. 16, 5)? Cei morți, la înviere, după cum spune Apostolul, vor fi la măsura vârstei deplinătății lui Hristos (Efes. 4, 13), adică, la vremea tinereții, care nu mai are nevoie de nici o dezvoltare și care este liberă de orice slăbiciune, deplină în toate privințele, având plinătatea puterii.

(Sfântul Isidor de Sevilla, Hotărâri 1, 29, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Mc. 16, 5) Şi, intrând în mormânt, au văzut un tânăr şezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veşmânt alb, şi s-au spăimântat.

Să luăm aminte la ceea ce înseamnă că îngerul stătea în partea dreaptă. Căci partea stângă nu poate însemna decât această viață, iar partea cea dreaptă, viața veșnică. Și astfel, de vreme ce Mântuitorul nostru a trecut dincolo de mortalitatea acestei vieți, așa cum se cuvine, și îngerul care a venit să anunțe venirea Sa în viața cea veșnică, stă de-a dreapta. Și a venit îmbrăcat în alb pentru că anunța bucuria acestei sărbători.

(Sfântul Grigorie cel mare, Omilii 21, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Mc. 16, 5) Şi, intrând în mormânt, au văzut un tânăr şezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veşmânt alb, şi s-au spăimântat.

Așa cum se cuvenea, se spune că vestitorul Învierii Sale şedea (Mt. 28, 2; Mc. 16, 5), ca prin şederea sa să prefigureze pe Hristos, biruitorul celui ce a creat moartea, Care mai apoi se va înălța în scaunul veșnicei Sale împărății.

Șederea pe tron este actul unui împărat, iar şederea la locul unei jertfe este actul unui Înalt Preot. Pentru că Mântuitorul nostru a binevoit să devină pentru noi atât împărat, cât şi preot în acelaşi timp; preot, ca să ne curățească în întregime de păcate, fiind şi jertfă prin pătimirile Sale, iar împărat, pentru ca să aşeze peste noi o veşnică împărăție. Îngerii care au vestit Învierea Sa s-au arătat şezând ca să simbolizeze faptul că Hristos, după ce a biruit moartea, a plecat să-Și ia înapoi scaunul Său din împărăția cerească. Îngerii s-au arătat şi stând în picioare (Lc. 24, 4) pentru a ne arăta că Hristos mijlocește pentru noi în tainele Tatălui ca Mare Preot.

(Beda venerabilul, Omilii la Evanghelii 2, 7, 10, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Mc. 16, 6) Iar el le-a zis: „Nu vă înspăimântaţi! Căutaţi pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus”.

Când ne închinăm sfintei și dătătoarei de viață cruci, înțelegem că ea este făcută dintr-un pom. Nu ne închinăm pomului în sine (Doamne ferește), ci chipului ei ca un simbol al lui Hristos. Căci El le-a spus, prevenindu-i, atunci se va arăta pe cer semnul Fiului Omului (Mt. 24, 30), referindu-se prin aceasta la cruce. Același lucru l-a spus și îngerul femeilor: ştiu că pe Iisus cel răstignit Îl căutaţi (Mt. 28, 5; Mc. 16, 6). Și Apostolul a spus: propovăduim pe Hristos cel răstignit (1 Cor. 1, 23). Pentru că sunt mulți numiți Iisus și mulți care pretind a fi Iisus, însă noi slăvim pe Cel răstignit. El nu spune străpuns, ci răstignit. De aceea, este de datoria noastră să slăvim semnul lui Hristos. Căci, oriunde ar fi semnul, acolo va fi şi Hristos. Însă nu se cuvine să ne închinăm materialului din care este alcătuit chipul crucii, chiar dacă este din aur sau din pietre prețioase.

(Sfântul Ioan Damaschin, Credința Ortodoxă 4, 2, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Mc. 16, 6) Iar el le-a zis: „Nu vă înspăimântaţi! Căutaţi pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus”.

Învierea în care credem este aceea care a fost deja vădită în învierea Domnului nostru. Pentru că El este cel care a înviat pe Lazăr după ce acesta a stat patru zile în mormânt (cf. In. 11, 1, 44), pe fiica lui Iair (cf. Mc. 5, 21-43) și pe fiul văduvei (cf. Lc. 7, 11-15). El este Cel care a înviat la porunca Tatălui după trei zile, Care este și chezășia învierii noastre. Căci spune Hristos: Eu sunt învierea

şi viaţa (In. 11, 25). Acum, Acelaşi care a scos pe Iona teafăr şi nevătămat din pântecele chitului după trei zile (Iona 2, 1-10) şi care a scos pe cei trei tineri din cuptorul Babilonului şi pe Daniel din gura leilor (Dan. 3, 1-30; 6, 1-28) are El Însuşi puterea să învieze.

(Constituțiile Apostolice 5, 1, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Mc. 16, 6) Iar el le-a zis: „Nu vă înspăimântaţi! Căutaţi pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus".

Hristos a murit, dar prin aceasta a înfrânt moartea; în El a sfârșit ceea ce ne înfricoșa pe noi pentru că a luat-o asupra Sa și a biruit-o, precum un brav vânător prinde și junghie un leu (cf. 1 Sam. 17, 34-36). Unde este moartea? Caut-o în Hristos, căci nu mai există; însă a existat și acum a murit. O, viață! O, moarte a morții! Fii și tu cu inimă bună, căci va muri și în noi. Ceea ce s-a petrecut cu El se va petrece și cu noi; moartea va muri și din noi. Când? La sfârșitul lumii, la învierea morților, în care nădăjduim și despre care nu avem nici o îndoială.

(Fericitul Augustin, Predica 233, 3-4, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Mc. 16, 6) Iar el le-a zis: „Nu vă înspăimântaţi! Căutaţi pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus".

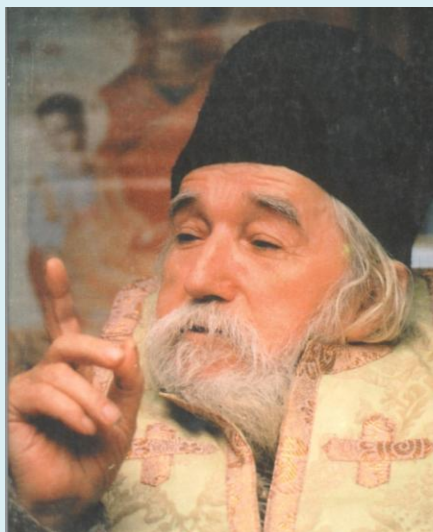
Hristos a coborât la iad pentru a elibera pe cei ținuți acolo. Într-o clipă, a șters toată vechea noastră datorie dobândită sub Lege, ca să ne ducă în cer unde nu este moarte, ci numai viaţa cea veșnică. Prin botezul pe care tu, noule luminat, tocmai l-ai primit, te împărtășești din aceste binecuvântări. Inițierea ta în viața harului este chezășia învierii tale. Botezul tău este făgăduința vieții cerești. Prin scufundarea ta, ai imitat înmormântarea Domnului, iar când ai ieșit din apă te-ai făcut conștient doar de realitatea învierii... Harul Duhului lucrează într-un chip tainic în baptisteriu, iar înfățișarea exterioară nu trebuie să întunece minunea sa. În timp ce apa slujește ca instrument, harul este cel care renaște. Harul schimbă pe tot cel care este așezat în baptisteriu precum sămânța se transformă în pântece. Harul reînnoiește pe toți cei care se afundă în apă precum metalul este remodelat în cuptor. Le descoperă tainele nemuririi și îi pecetluiește cu garanția învierii. Aceste minunate taine sunt simbolizate pentru voi, noilor botezați, chiar și prin veșmintele pe care le purtați.

Priviți cum sunteți înveșmântați în semnele vizibile ale acestor binecuvântări. Lumina strălucitoare a veșmântului vostru stă ca mărturie a nestricăciunii. Pânza albă înfășurată în jurul capului ca o diademă arată libertatea voastră. În mâini

țineți semnul biruinței asupra diavolului. Hristos vă arată că ați înviat din morți și o face într-un chip simbolic, însă curând va descoperi pe deplin realitatea aceasta dacă păstrăm veșmântul credinței nepătat și nu lăsăm păcatul să stingă candela harului. Dacă păstrăm coroana Duhului, Domnul ne va chema din ceruri cu o voce de o măreție nemaipomenită, însă foarte blândă: veniți, binecuvântații Tatălui meu, moșteniți împărăția pregătită vouă încă de la întemeierea lumii. Pentru că a Sa este slava și puterea, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

(Vasile din Seleucia, Omilie la Paști, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

Părintele Ilie Cleopa - Predică la Duminica Mironosiţelor - Despre râvnă şi bărbăţia de suflet

Şi a venit Maria Magdalena, vestind ucenicilor că a văzut pe Domnul (Ioan 20, 18)

Hristos a înviat !

Iubiţi credincioşi, ***dintre marile virtuţi care au împodobit viaţa sfintelor femei mironosiţe cele mai alese au fost râvna lor sfântă pentru Hristos, evlavia şi bărbăţia de suflet.*** Câtă pază şi întărire au pus iudeii şi Pilat peste mormântul lui Hristos Mântuitorul nostru ca nu cumva să vină ucenicii Lui noaptea şi să-L fure. Piatră mare au răsturnat peste Mormântul Domnului, cu peceţi au sigilat piatra, ostaşi tari şi înarmaţi au pus de strajă. Însă toate acestea nu le-au speriat şi înfricoşat pe sfintele femei mironosiţe. Râvna lor cea mare, sfânta evlavie şi bărbăţia lor de suflet, au trecut peste toate întăriturile iudeilor, nebăgând seamă de toată paza Mormântului. ***Un cuget şi un gând stăpânea mintea şi inima lor: să slujească cu toată credinţa şi evlavia la înmormântarea Preascumpului Mântuitor.***

A zis oarecând Solomon: ***Femeie bărbat cine a văzut?*** Dar iată aici femei mai bărbaţi decât bărbaţii. Bărbaţii, ucenici ai lui Hristos, s-au ascuns de frica iudeilor. Petru cel fierbinte şi tare în credinţă, ***de trei ori s-a lepădat de Domnul, pentru care mai pe urmă s-a căit şi a plâns cu amar*** (Luca 22, 62). Iar femeile care din fire sunt fricoase şi neputincioase şi care de multe ori se înfricoşează, chiar acolo unde nu este frică, aici, în slujba înmormântării Preasfântului nostru Mântuitor se arată mai tari şi mai bărbătoase decât bărbaţii. Nu se tem de groaza iudeilor, de îndrăzneala ostaşilor nu se înfricoşează, nici straja de la Mormântul Domnului nu le tulbură inima.

Ucenicii, bărbaţi, se tem şi se risipesc în toate părţile, cum le proorocise Mântuitorul mai înainte. Sfintele femei se adună. Aceia se ascund, ele ies la iveală, merg la prăvălie şi cumpără mir şi aromate, ca să ungă trupul cel de viaţă făcător al lui Hristos. ***O, fericite femei, cum nu v-aţi temut să umblaţi noaptea singure şi cum aţi îndrăznit să vă apropiaţi de acel loc, pe care îl păzeau ostaşii împărăteşti şi cum nu v-aţi înspăimântat, ci căutaţi să prăvăliţi pietre, să stricaţi peceţile, să deschideţi mormântul şi să ungeţi cu arome Trupul Domnului!*** Aceste isprăvi ale voastre, au pornit din râvna cea sfântă, din evlavia şi bărbăţia cea mare a sufletelor voastre.

Femei neputincioase eraţi cu firea, dar nu cu mintea şi inima voastră, căci întru nimic nu s-au arătat la voi cele ale neputinţei femeieşti, ci toate isprăvile voastre mai presus de bărbăţia bărbaţilor s-au suit. Cu adevărat la voi s-a împlinit Scriptura, care zice că: ***Puterea Mea se desăvârşeşte în slăbiciune*** (II Corinteni 12, 9) şi iarăşi Dumnezeu Şi-a ales pe cele slabe ale lumii, ***ca să le ruşineze pe cele tari*** (I Corinteni 1, 27; Psalm 8, 2; Matei 21, 16). Cu adevărat în inima voastră erau cuvintele Preasfântului nostru Mântuitor care a zis: ***Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă*** (Matei 10, 28). Şi iarăşi zice Duhul Sfânt: ***Îmbărbătaţi-vă şi să se întărească inima voastră, toţi cei ce nădăjduiţi în Domnul*** (Psalm 30, 26). Voi mai înainte de Apostoli, fapta Apostolilor aţi arătat-o. Voi mai înainte de Sfinţii Mucenici, credinţa şi bărbăţia de suflet a lor aţi lucrat-o.

- *Ilie, marele prooroc, cu râvnă dumnezeiască pornindu-se, pe Ahab l-a mustrat, iar voi pe cei ce străjuiau Mormântul Domnului i-aţi ruşinat.*
- *Ghedeon, învingând cu trei sute de ostaşi oarecând,* ***oastea cea numeroasă a Madianiţilor a sfărâmat-o*** *(Judecători 7, 25). Voi, însă, împreună cu drepţii bărbaţi, Iosif şi Nicodim, mai tari decât toate întăriturile iudeilor şi ale lui Pilat v-aţi arătat şi slujitoare neînfricate până la jertfă aţi fost, gata a sluji Celui ce a venit să slujească şi să-Şi dea sufletul Său răscumpărare pentru tot neamul omenesc.*

Voi, o sfintelor femei, împreună cu Preacurata Fecioara Maria, Maica Veşnicului nostru Mântuitor, cu mare râvnă şi bărbăţie de suflet v-aţi îmbrăcat şi cea mai timpurie slujbă către Mântuitorul aţi arătat. De aceea mai înainte de Apostoli v-aţi învrednicit a propovădui Învierea Domnului.

Iubiţi credincioşi, ***cine sunt acele sfinte femei mironosiţe, adică purtătoare de mir, care au urmat lui Hristos împreună cu Apostolii şi care s-au învrednicit să fie martore ale patimilor Domnului şi să-I ungă sfântul trup cu miresme, cât a stat în mormânt?*** Sfânta Evanghelie ne aminteşte pe scurt numele şi faptele lor.

- ***Cea dintâi şi cea mai plină de râvnă şi bărbăţie duhovnicească este Maria Magdalena, de loc din cetatea Magdala, Galileea.***
- ***Alte sfinte mironosiţe sunt: Maria, mama lui Iacob (Marcu 16, 1) şi a lui Iosi (Marcu 15, 47), adică vara Maicii Domnului;***
- ***Maria lui Cleopa (Ioan 19, 25) şi***
- ***Salomea, mama fiilor lui Zevedei (Matei 27, 56; 28, 1; Marcu 16, 1; Luca 24, 10).***
- ***Apoi Ioana, femeia lui Huza, un ispravnic al lui Irod, Suzana şi multe altele care îi slujeau din avutul lor*** (Luca 8, 3).
- ***Printre mironosiţe sunt numărate şi cele două surori ale lui Lazăr din Betania, Marta şi Maria, unde găzduia adeseori Mântuitorul cu Sfinţii Apostoli, în drum spre Ierusalim sau Galileea.***

Care erau virtuţile principale ale acestor femei mironosiţe?

- *Mai întâi* ***credeau cu tărie că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, Mesia cel vestit de prooroci, Care a venit pe pământ să mântuiască neamul omenesc.***
- *Apoi,* ***duceau o viaţă curată, sfântă, de rugăciune şi post, de înfrânare şi milostenie***, ***trăiau în iubire sfântă unele cu altele şi cu avutul lor ospătau şi odihneau cu dragoste în casele lor pe Iisus şi pe sfinţii Săi ucenici.***
- *Dar credinţa şi râvna sfintelor femei mironosiţe nu se oprea numai aici.* ***Ele nu numai că Îl primeau pe Domnul în casele lor unde Îi spălau picioarele, Îi slujeau la masă şi Îl odihneau, ci, mai mult, mergeau cu râvnă după Hristos, erau martore ale minunilor Lui şi mărturiseau cu îndrăzneală că El este Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii.***
- *Cea mai mare bărbăţie au dovedit-o însă femeile mironosiţe în vremea patimilor Domnului. După ce ucenicii de frică L-au părăsit şi Petru s-a lepădat de Hristos,* ***singurele care Îl urmau de departe, erau sfintele femei mironosiţe, în frunte cu Maica Domnului, Maria Magdalena, alături de Apostolul dragostei Ioan. Căci dragostea dumnezeiască nu se poate părăsi niciodată.***
- ***Curajul şi bărbăţia sufletului s-au văzut la femeile mironosiţe şi pe drumul Crucii spre Golgota.*** *Ele, singure cu Sfântul Ioan, Îl petreceau pe Domnul la răstignire, fiind martore ale patimilor Lui.* ***Ele singure se rugau pentru El cu lacrimi şi suspine adânci, încât Mântuitorul, milostivindu-se spre ele, le-a zis: Fiice ale Ierusalimului, nu mă plângeţi pe Mine, ci plângeţi-vă pe voi şi pe copiii voştrii... Căci dacă fac acestea cu pomul verde, cu cel uscat ce va fi?*** *(Luca 23, 28; 31).*

Pe Golgota sfintele femei mironosiţe, împreună cu apostolul nemuritoarei iubiri, erau, de asemenea, singurii martori ai răstignirii Domnului nostru Iisus Hristos.

- *Ele L-au văzut însângerat şi căzut sub cruce.*
- *Ele L-au văzut dezbrăcat de cămaşă şi întins pe cruce.*
- *Ele au văzut loviturile cuielor în mâinile şi picioarele Domnului şi au leşinat de durere sub cruce.*
- *Ele au auzit cuvintele de hulă ale iudeilor, mărturisirea de pocăinţă a tâlharilor şi rugăciunea zdrobitoare a Mântuitorului:* ***Eli, Eli, lama sabahtani? Adică: Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?*** *(Matei 27, 46).*
- *Femeile mironosiţe au văzut întunecarea soarelui, întristarea cerului, învierea morţilor din morminte şi au auzit rugăciunea de iertare a Fiului lui Dumnezeu pentru iudeii ucigaşi:* ***Părinte, iartă-le lor, că nu ştiu ce fac!*** *(Luca 23, 34).*
- *Tot ele, aceste femei mai bărbătoase decât apostolii, mai pline de râvnă decât ucenicii, au văzut aruncându-se sorţi pentru cămaşa lui Hristos, făcută de mâinile Maicii Domnului, şi au auzit cuvântul Lui cel mai de pe urmă:* ***Părinte, în mâinile Tale încredinţez Duhul Meu!*** *(Luca 23, 46).*

Iată cât de mare era râvna, tăria credinţei, şi bărbăţia sufletului sfintelor femei mironosiţe! Nu se temeau de ostaşii romani atât de sângeroşi. Nu se înfricoşau de furia iudeilor de Dumnezeu netemători, nici nu se înspăimântau cu totul de moartea Domnului pe cruce, ca cei ce nu au nădejde!

Însă bărbăţia sfintelor femei mironosiţe nu s-a terminat pe Golgota. ***Ele au fost de faţă şi vineri seara, la coborârea Domnului de pe cruce şi, împreună cu Iosif din Arimateea, au cumpărat giulgiu şi miresme, au uns trupul Lui cu miresme, L-au înfăşurat în giulgiu, L-au pus în mormânt şi au prăvălit o piatră la uşa mormântului.*** Iar Maria Magdalena şi Maria, mama lui Iosi, adică Maica Domnului, priveau unde L-au pus. Şi după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacob, adică sora Maicii Domnului, şi Salomeea au cumpărat miresme ca să vină să-L ungă.

Şi dis de dimineaţă, în prima zi a săptămânii - adică Duminica - pe când răsărea soarele, au venit la mormânt. ***Şi ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatră de la uşa mormântului? Dar ridicându-şi ochii au văzut că piatra fusese răsturnată, căci era foarte mare. Şi intrând în mormânt au văzut un tânăr şezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veşmânt alb, şi s-au spăimântat. Iar el le-a zis: Nu vă înspăimântaţi! Căutaţi pe Iisus Nazarineanul Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-a pus. Dar mergeţi şi spuneţi ucenicilor Lui şi lui Petru că va merge în Galileea, mai înainte de voi; acolo Îl veţi vedea, după cum v-a spus. Şi ieşind, au fugit de la mormânt, că erau cuprinse de frică şi de uimire şi nimănui nimic n-au spus, căci se temeau. Şi înviind dimineaţa, în ziua cea dintâi a săptămânii (Duminică), El S-a arătat întâi Mariei Magdalena, din care scosese şapte demoni. Aceea,***

mergând, a vestit pe cei ce fuseseră cu El, adică pe Apostoli, care se tânguiau şi plângeau (Marcu 15, 46-47; 16, 1-10).

Vedeţi râvna mironosiţelor? Bărbăţia şi tăria credinţei lor în Fiul lui Dumnezeu? Vedeţi bărbăţia acestor sfinte femei?

- ≈ ***Ucenicii stăteau ascunşi şi încuiaţi într-o încăpere de frica iudeilor, iar ele cumpărau giulgiu şi miresme să ungă trupul lui Iisus.***
- ≈ ***Ucenicii plângeau şi se tânguiau de moartea Domnului, iar ele alergau în zori de zi pe Golgota să vadă mormântul.***
- ≈ ***Ei aşteptau cu spaimă veşti de la Golgota, iar ele intrând în mormânt, au primit vestea, de la arhanghelul Gavriil, că a înviat Domnul, spunându-le: Nu mai plângeţi! Apoi, la porunca lui, s-au întors fugind, şi au spus apostolilor că Hristos a înviat, nu mai este în mormânt!***

Iată câtă bărbăţie şi credinţă, câtă tărie şi îndrăzneală la aceste femei. Bărbaţii stau ascunşi şi ele aleargă la mormânt, intră înăuntru, aduc miresme, se întăresc una pe alta, vorbesc cu îngerii, privesc cele dintâi mormântul gol de Viaţă şi văd giulgiurile aşezate alături. Nu se tem de întunericul nopţii, nici de ostaşii care străjuiau mormântul, nici de moarte, nici de îngeri, de nimic. Dorul lor era unul singur: să-L vadă pe Iisus, să ungă şi să sărute sfântul Lui trup.

Femeile mironosiţe sunt cele dintâi, şi cele mai vrednice martore ale răstignirii, morţii, îngropării şi învierii Domnului.

Ele sunt primele care vestesc apostolilor şi lumii întregi că a înviat Hristos, că moartea, diavolul şi iadul au fost biruite şi Raiul s-a deschis.

Unde mai sunt acum femei creştine, iubitoare de Hristos, tari în credinţă şi în fapte bune, ca femeile mironosiţe din Sfânta Evanghelie? Şi totuşi numărul sfintelor femei în Biserica creştină s-a înmulţit, întrecând uneori pe cel al bărbaţilor.

Să ne gândim la numărul mare al sfintelor muceniţe, precum:

- ✓ ***Tecla, cea întocmai cu Apostolii,***
- ✓ ***Varvara, care a fost ucisă pentru Hristos de tatăl ei;***
- ✓ ***Ecaterina,***
- ✓ ***Irina,***
- ✓ ***Maria,***
- ✓ ***Sofia cu cele trei fiice ale ei,***
- ✓ ***Fevronia,***
- ✓ ***Tatiana sau***
- ✓ ***Filofteia de la Argeş.***

Mare este şi numărul cuvioaselor care s-au nevoit prin mănăstiri şi pustietăţi, şi au ajuns vase ale Sfântului Duh şi făcătoare de minuni. Dintre acestea amintim doar câteva, precum:

- ***Maria Egipteanca,***
- ***Eufrosina,***
- ***Xenia,***
- ***Pelaghia,***
- ***Melania, ca şi***
- ***Cuvioasele Parascheva de la Iaşi,***
- ***Teodora de la Sihla şi multe altele.***

Toate aceste cuvioase sunt mirese ale lui Hristos, ucenice ale sfintelor mironosiţe şi rugătoare ale Bisericii pentru noi toţi.

Iubiţi credincioşi, ***astăzi este ziua femeilor creştine. Ele sunt urmaşele femeilor mironosiţe, fiicele Învierii, roabele Domnului, candelele credinţei, sufletul familiei.***

- *Femeile creştine, credincioasele Bisericii Ortodoxe, menţin, mai mult decât bărbaţii, flacăra credinţei şi tradiţiile străbune, focul sfânt al rugăciunii şi evlavia în casele noastre.*
- *Femeile credincioase sunt şi mame bune, creştine devotate, soţii cinstite şi ostenitoare, model în societate.*
- *Femeile credincioase sunt întâi la biserică, întâi la rugăciune, la post, la lucru, la milostenie, la citirea cărţilor bune, la îngrijirea bolnavilor, la toate.*
- *Ele menţin căldura duhovnicească a credinţei, a dragostei, a răbdării şi a împăcării, în biserică, în familie, în societate.*

De astfel de mame bune au nevoie astăzi familiile noastre. De astfel de fiice evlavioase are nevoie Biserica lui Hristos. De astfel de femei cinstite şi model în toate are atâta nevoie astăzi societatea în care trăim. Sunt destule mame care nu vor să nască copii, nici să le dea o educaţie creştină bună. Sunt atâtea mame care îşi ucid majoritatea copiilor, iar puţinii pe care îi nasc, nu-i cresc în frica lui Dumnezeu sau îi lasă de capul lor şi ajung să fie o povară pentru familie şi o ruşine pentru societate.

Mamelor, sunteţi mironosiţele de azi ale Bisericii lui Hristos. Aduceţi Domnului, nu miresme de mult preţ, ci credinţa voastră curată şi copii buni, bine educaţi şi credincioşi. Vorbiţi-le mai mult de Dumnezeu, de sfinţi, de Biserică şi de înaintaşi. Nu-i smintiţi cu nimic şi daţi-le să citească cărţi bune, cât mai mult. Dumneavoastră puteţi contribui cât mai mult la înnoirea duhovnicească a lumii, a Bisericii, a societăţii. Adăugaţi untdelemn sfânt în

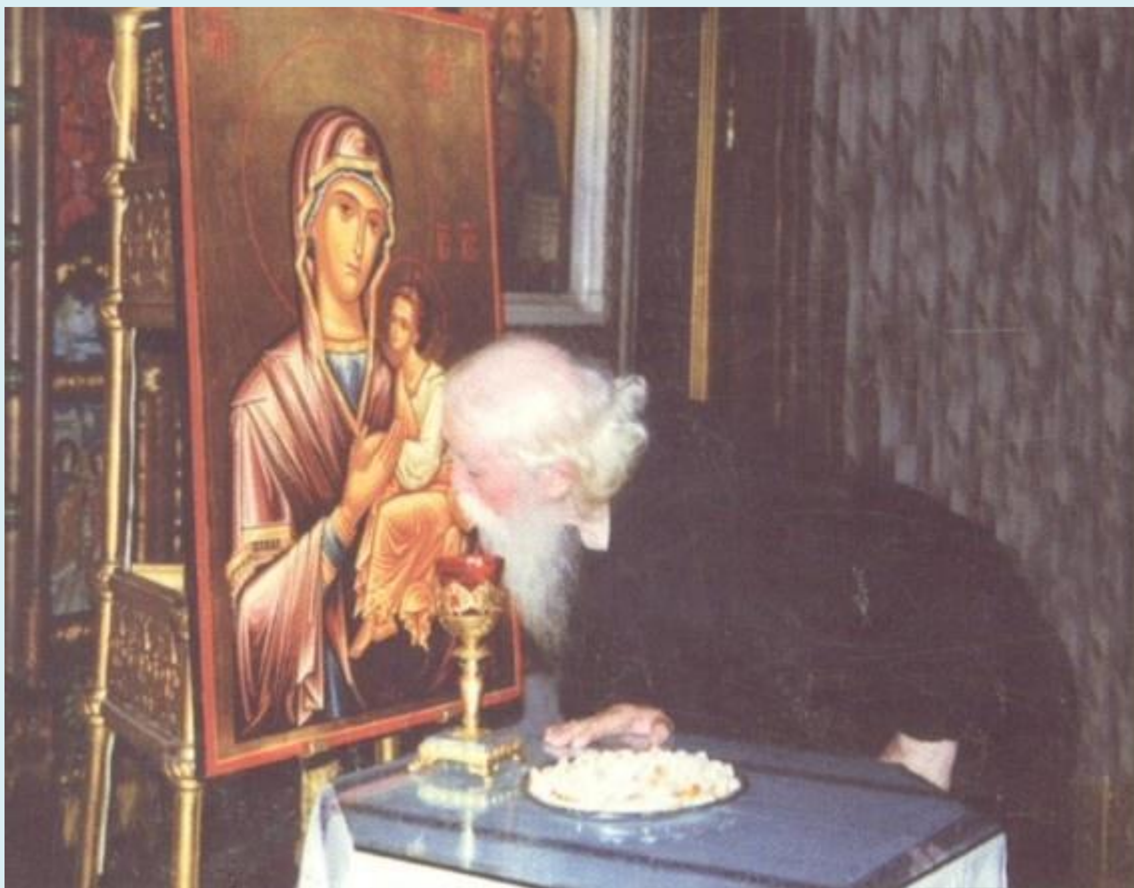
sufletele copiilor dumneavoastră. Dintre ei, vor ieşi mâine suflete mari, oameni buni, preoţi credincioşi, dascăli luminaţi, creştini model. Viitorul familiei, al copiilor, al Bisericii depinde cel mai mult de dumneavoastră. Să fiţi la datorie ca şi mamele noastre. Gândiţi-vă ce mame sfinte am avut!

Tinere fecioare, păstraţi neîntinată pentru Domnul cinstea şi buna voastră credinţă până veţi dobândi şi voi calitatea de mame în societate şi în Biserică. La fel şi dumneavoastră văduvelor şi bătrânelor mame, supravegheaţi pe cele tinere, pe copii, pe cei din jur. Nu tăceţi. Mamele tinere au nevoie de exemplul şi de jertfa voastră, tinerele fecioare au nevoie de sfatul vostru, iar copiii şi nepoţii, de rugăciunile, de lacrimile şi mustrarea voastră.

Începeţi toate cu Dumnezeu, cu rugăciunea, cu spovedania regulată şi cu mai multă smerenie şi răbdare. Mai multe mame bune, mai multe văduve şi fecioare cinstite şi credincioase, înseamnă pentru ziua de mâine, mai mulţi copii în case, mai mulţi credincioşi la biserici, mai multă pace în familie, mai puţine beţii, divorţuri şi avorturi în lume, mai puţine boli şi lacrimi pe pământ şi mai multe suflete în Rai! Amin.

Hristos a înviat !

Părintele Cleopa despre femeia creştină - îmbrăcămintea, înfăţişarea, purtarea şi rosturile ei fireşti: "Tace luminând şi se jertfeşte tăcând"

- Prea cuvioase Părinte Cleopa, femeile care îşi retează părul, îşi fac părul la coafor, poartă pantaloni, îşi pun cercei, poartă brăţări, îşi fac unghiile la mâini şi la picioare, şi se machiază, calcă Sfintele Canoane?

- Măi băieţi, ăsta-i semn de necredinţă mai întâi. Când păgânii îşi făceau idolii, îi împodobeau.

Bunăoară zeiţei Nemzida, îi puneau un inel de aur în nas şi cercei de aur în urechi şi legau urechile de nas. Şi pe urmă îi puneau păr şi în păr îi puneau pene de vultur, îi puneau câte minunăţii; clopoţei îi puneau în haine, ca atunci când suflă vântul să sune clopoţeii. Toată împodobirea asta este închinare de idoli. Sunt obiceiuri ale închinătorilor de idoli, rămase de la romani.

Noi, românii, ne tragem din două popoare păgâne: dacii şi romanii, şi toţi aveau aceste obiceiuri păgâne, cum aveau şi pe zeul "noroc" şi pe Baal şi pe Marnas, pe Neptun, pe Apolon, pe Serapid, pe Bacus, pe ceilalţi draci. Că spurcaţi erau dumnezeii lor, spurcate erau şi praznicele lor. Aşa că acesta-i obicei de la

închinătorii de idoli, ca să se sluţească femeile, să pună toate bijuteriile pe trupurile lor.

***

Au venit la mine săptămâna trecută patru artişti, doi din Iaşi şi doi din Bucureşti, trimişi de cineva. Eu n-am văzut de când sunt femei cu ochii vopsiţi cu creioane albastre, cu ochii albaştri, daţi cu creioane albastre; cu părul făcut vâlvoi, sprâncene făcute parcă erau cu căneală, nişte papuci cu călcâiul ca un fus. Vin la mine şi-mi spun:
- Am auzit de dumneata.

Când i-am văzut, eu atâta le-am spus:
- Ştiţi ce se întâmplă cu voi? Voi mai aveţi un ceas şi muriţi.

- Vai, părinte! Dar de ce?

- Peste o oră sunteţi gata! Am eu un semn, ca o să muriţi amândouă.

- Vai, părinte!

- Gata. Mai aveţi un ceas de trăit şi vă duceţi, cu unghiile roşii, cum sunteţi acum.

- Cum e asta, părinte?

- Cu ce sunteţi?

- C-o maşina.

- Gata. Va răstoarnă maşina. Am semn că de azi nu mai trăiţi. Acuşi, acuşi. Cel mult două ceasuri. Dar v-aţi pregătit de moarte?

- Nu, părinte.

- Dacă vine moartea, nu râde şi moartea de voi? Tu eşti creştină? Ori eşti un drac, o momâie de pus în cânepă, de speriat vrăbiile, ce fel de om eşti? Cine eşti tu cu acestea aşa?

Am stat mult de vorbă cu ei. La urmă au dat pomelnice şi au zis: “Părinte, am să mă las de aiestea”. Chiar aceea care era cu ochii spoiţi cu cerneală albastră şi cu sprâncenele făcute, drept mascaţi de la anul nou, zice:
- Eu sunt actriţă.

- Oricine ai fi tu. Dar vine moartea şi o să te întrebe de ce ai făcut treaba asta. Cine te-a învăţat lucrurile acestea diavoleşti? Evanghelia spune undeva să faci treburi de astea?

Ce vreau să spun? Dumnezeu l-a împodobit pe om cum a ştiut că-i mai frumos. Zice la Geneză: Iată, câte a făcut Dumnezeu, erau bune foarte. Dacă ar fi ştiut Dumnezeu că omului îi trebuie să-l facă cu unghii roşii şi cu cercei în urechi, aşa îl făcea. Dacă ştia că trebuie să fumeze, îi făcea un hogeag în vârful capului ca să iasă fumul. Şi iaca, nu i-a făcut hogeag, că n-are nevoie să fumeze. Nu l-a făcut pentru fumat. L-a făcut ca gura şi limba lui să slăvească pe Dumnezeu, nu să se umple de fum şi de putoare.

- Părinte, dar ce ne puteţi spune despre portul indecent care se poartă azi în lume şi de bărbaţii care îşi rad barba?

- Întrebaţi-le pe cele care se vopsesc şi pe cele care poartă fustă scurtă, dacă le-au văzut vreodată pe Maica Domnului sau pe sfintele mironosiţe cu fustă scurtă. Noi trebuie să urmăm Maicii Domnului. Aţi văzut sfintele martire care sunt pe icoane, vreo una cu fustă scurtă? Nu vedeţi că veşmintele sunt până în pământ la toţi sfinţii? Auziţi ce spune Sfântul apostol Pavel: Fiţi sfinţi, că sfânt sunt Eu, zice Domnul.

Ai văzut vreodată pe Hristos bărbierit? Sau pe patriarhi sau pe prooroci i-ai văzut cu briciul în barbă? Dacă acuma lumea se bărbiereşte, acesta-i obicei luat mai mult de la romani. Dar dacii, strămoşii noştri, nu! Ei purtau uniformă, cu toate că erau păgâni. Şi ruşii purtau bărbi, slavii de altădată.

Şi acestea sunt ceva. ***Dar noi să privim lucrurile tainice, care atacă mintea, inima şi sufletul omului. Creştinului îi stă bine să se cunoască şi din lucrurile dinafară, dar acestea sunt exterioare. Însă Domnul nu cere de la noi numai exteriorul. Exteriorul este frunză, iar roada este lucrarea cea dinlăuntru.***

***

S-a întâlnit odată Ava Alonie cu Ava Agaton: “Avo, de ce trebuie să ne grijim mai tare, de lucrarea cea dinafară sau de paza cea dinlăuntru?”

Şi i-a zis: “Lucrarea cea dinafară, adică postul, milostenia, portul, barba, fusta, uniforma, vorba, sunt frunză. Şi Mântuitorul, în marţea cea mare, a blestemat smochinul acela în care a găsit numai frunze: De acum să nu se mai facă în tine roadă în veac”. Era simbolul poporului evreiesc şi al fariseilor, care puneau baza numai pe cele dinafară.

Apoi zice Ava Alonie: “Arătat este că toată osteneala noastră este pentru paza cea dinlăuntru. Pentru credinţa cea dreaptă în Dumnezeu, pentru smerenie, pentru dragoste, pentru înfrânare, pentru dreapta socoteală şi celelalte fapte bune, care sunt roade ale dragostei“. Roada duhului este: dragostea, bunătatea, îndelunga răbdare, înfrânarea poftelor, facerea de bine, blândeţea, credinţa.

Dar unui pom îi stă bine când are şi frunze şi roade. Atunci este complet. Dacă ai vedea un pom numai cu roade şi nici o frunză, nu te-ai mira unde-i podoaba? Este bine să aibă şi uniforma cea dinafară şi roada dinlăuntru, ca să-l vadă pe creştin asemenea unui pom care-i încărcat de roade, dar are şi frunze.

***

Rolul femeii în familie, societate şi în Biserică

Am fost chemat la Mănăstirea Văratic, unde au venit reprezentanţi de la consiliul ecumenic de la Geneva şi acolo m-au pus să vorbesc ceva în legătură cu rolul femeii în familie, în societate şi în Biserică.

M-am gândit la predica Sfântului Ioan Gură de Aur: “Pentru purtarea de grijă de femei şi pentru supunerea şi cinstea femeii către bărbat“, din “Împărţirea de grâu“.

Al doilea, mi-am adus aminte de datoria diaconiţelor din “Tezaurul liturgic” de Badea Cireşanu.

Pe urmă tot în problema asta, mi-am adus aminte de la “Facere”, este un cuvânt al Sfântului Ioan Gură de Aur, de ce a numit Dumnezeu pe femeie ajutătoare bărbatului, “că nu-i bine să fie omul singur, să-i facem ajutătoare asemenea lui”; şi de colo de colo am improvizat aşa câteva idei, după care am început să schiţez predica.

Eu credeam că dacă sunt atâţia teologi, atâţia profesori poate după slujbă vor vorbi ei. După slujbă am mers cu toţii la casa oficială a mănăstirii. Ne-a dus cu corul acolo, cântând, cum este regula lor.

Şi mitropolitul din Liban printr-un translator a zis:
- Mata eşti Ilie Cleopa?

- Da.

- Ai să ne vorbeşti la conferinţă.

- Fie voia Domnului.

Mitropolitul Ardealului, Antonie, se apuca şi mă recomanda la toată mulţimea aceea, iar un episcop m-a recomandat în limba engleză. Eu care nici româneşte nu ştiu bine le-am spus:

“Prea cuvioasă maică stareţă, prea cucernici părinţi, consilieri, preoţi şi iubiţi fraţi am fost chemat aici să slujesc şi să ţin un cuvânt. Dar să ştiţi că azi vă vorbeşte de aici de la tribună asta un cioban. Să nu aşteptaţi mare lucru de la mine. Am păzit oile mănăstirii până mai deunăzi pe un munte acolo şi n-o să vă lovesc în gândire cu nimic din cele ce aşteptaţi de la mine. Pentru că eu am învăţat să pasc oile, eu sunt calificat să fac brânză, să pasc oile, toate ale ciobanului.

Eu sunt poreclit călugăr. Pentru că s-a întâmplat să mă numesc călugăr, dar călugăr nu m-am făcut niciodată în viaţă, că a te face călugăr este mare lucru. Cum să spun eu că sunt monah înaintea oamenilor, când înaintea lui Dumnezeu nu sunt? Călugărul trebuie să fie înger în trup, nu aşa cu viaţă grosolană cum o duc eu, în păcate şi neputinţă! Eu sunt poreclit călugăr şi am şi acest vot, pe lângă celelalte, şi fac ascultare. Şi am să încerc, în virtutea acestui vot să vă spun câte ceva.

Mi-aţi spus să vorbesc despre rolul femeii în familie, în societate şi în Biserică.

Ca să vorbim această predică trebuie să luăm istoria lumii de la capăt. Dumnezeu face pe om androgen, adică bărbat şi femeie. Dar înţelepciunea cea fără margini a Lui, Care pe toate le-a făcut mai presus decât mintea omenească, n-a înzestrat pe femeie cu însuşirile bărbatului, dar nici pe bărbat cu însuşirile femeii, numai când se întâlnesc amândoi să formeze omul. Şi l-a făcut Dumnezeu bărbat şi femeie. Nu spune aşa la Facere?

Şi dumnezeiescul Ioan Gură de Aur zice: Iată de ce-a zis înţelepciunea cea nemărginită: “Nu-i bine să fie omul singur. Să-i facem ajutătoare asemenea lui”.

Da, femeia este egală cu bărbatul, dar numai după fire, nu după dregătorie. Când a adus-o pe femeie la Adam i-a zis: “Cum se cheamă asta?” “Femeie. Aceasta-i os din oasele mele şi carne din carnea mea; ea se va numi femeie, pentru că este luată din bărbatul său”.

Aici este egală femeia cu bărbatul, că-i os şi carne din bărbat, luată din coasta lui, dar nu după dregătorie. Că Dumnezeu a pedepsit-o pe Eva imediat, că ea a întins mâna întâi. Şi primul canon i-a spus: “De ce-ai făcut asta? Pentru că ai întins mâna şi ai mâncat, înmulţind voi înmulţi durerile tale şi întru dureri vei

naşte fii. Şi a doua pedeapsă: Întoarcerea ta către bărbatul tău şi el te va stăpâni”.

Nu le convenea ce le spuneam, că erau mai multe femei. Dar când spuneam de bine băteau din palme, iar când nu, puneau capul jos!

Uite ce, le-am zis. Cât ar fi femeia de învăţată, trebuie să fie supusă bărbatului. Că bărbatul este cap al femeii şi Hristos cap al bărbatului. În ordinea asta este ierarhia în familie.

Iată cum este: Pe femeie a lăsat-o Dumnezeu ajutătoare omului. De aceea zice Sfântul Ioan Gură de Aur: “femeia este liman al bărbatului”. Bărbatul, săracul, vine amărât cu cele mai mari greutăţi în societate, conduce oşti, războaiele; este mare răspunzător la întreprinderi de stat, în guvern, vine obosit. Dar femeia trebuie să fie liman. Să ştie să-l întâmpine totdeauna cu un cuvânt bun, cu blândeţe, să-i pregătească mâncarea, să-i facă haine, să-l pornească, să-l primească când vine de undeva. Întotdeauna ea trebuie să fie aceea care să odihnească pe bărbat, pentru că-i ajutătoarea lui.

Dar cea mai mare misiune pe care o are femeia în familie, nu-i asta: numai să-i facă mâncare bărbatului şi îmbrăcăminte. Cea mai mare misiune pe care o are femeia în familie, rolul ei este să fie mamă de copii! Să ferească Dumnezeu pe femeia aceea care vrea să înlăture durerea naşterii! Pentru că primul canon pentru că a greşit, asta a fost: Întru dureri vei naşte fii.

Sfântul Ioan Gură de Aur zice: “Dacă fugi de durerea naşterii, de durerea veşnică vei da, de durerea cea din iad. Dumnezeu a pus cu măsură dulceaţa împreunării cu durerea naşterii. Şi tu, dacă fugi de la durere spre plăcere, vei cădea în durerea veşnică”.

Aşa citim în cartea “Împărţirea de grâu”, cuvânt pentru mireni, unde arată cum să fie mireasa şi mirele la căsătorie.

Nu fugi de la durere spre plăcere, adică numai să trăieşti cu soţul, dar să nu faci copii, că în durerea cea veşnică te duci. Că dacă fugi de la durere spre plăcere, vei cădea în mâinile şi în braţele cele veşnice ale iadului, că nu vrei durerea care ţi-a rânduit-o Dumnezeu, ci vrei să trăieşti în plăcere şi să omori copiii.

Să ferească Dumnezeu! Mai bine nu se năştea femeia aceea care îşi omoară copiii. Pentru că este păcat împotriva Duhului Sfânt. Apoi unde trebuia să găsească Dumnezeu copilului mai bun sălaş ca în pântecele maicii lui? Şi de acolo îl scoţi şi îl dai la câini şi îl omori?

“Care balauroaică - spune Sfântul Efrem Sirul - care leoaică, care ursoaică şi-ar omorî vreodată puiul său? Şi tu fiinţă raţională şi cuvântătoare faci mai rău decât animalele cele sălbatice, când ai ajuns să-ţi omori copiii”.

Du-te să întâlneşti în pădure o scroafă cu purcei. Eu eram în pădure - am stat nouă ani şi şapte luni prin munţii ăştia singur - şi am întâlnit o scroafă cu purcei într-un munte la “Poiana Crainicului”. Eram singur. Când am dat faţă în faţă cu ea, să ferească Dumnezeu, m-am întors, că am avut un brad şi m-am agăţat de dânsul. S-o repezit ca fulgerul la mine. Când ai pus mâna pe un purcel te-a făcut praf; poţi să mori tot atunci. Şi vânătorii se tem de ei. Aşa îşi apără purceii scroafa sălbatică. Numai mamele creştine îşi ucid copiii!

Aşa sunt legile firii date de Dumnezeu: mama să-şi apere fiii săi. Dar omul raţional să fie mai rău decât toate fiarele şi dobitoacele şi să-şi omoare copiii? Vai şi amar de acele mame!

Ferească Dumnezeu! Toate păcatele sunt grele, dar acesta este mai greu decât toate. De aceea Sfinţii Părinţi îl pedepsesc aşa de greu. Şi le-am spus la Văratic: Şi apostolul Pavel, gura lui Hristos, vasul alegerii, spune aşa, când vorbeşte de femeie: Şi ea se va mântui prin naştere de fii. Iar dumnezeiescul Gură de Aur, care merge în urmă cu tâlcuirea la Sfântul apostol Pavel, zice: Femeia când a murit născând, moare pe altarul jertfei. Este martiră! Tocmai de aceea Biserica pregăteşte femeia pentru moarte înainte de naştere. Poate să fie oprită 30 de ani de Împărtăşanie, dacă este gravidă nu mai ai voie să o opreşti. O spovedeşti şi o împărtăşeşti în faţa morţii; că la cele tinere, mai cu seamă, durerea naşterii este ca în iad. N-aţi auzit ce spune în Psaltire: Acolo (în iad) sunt dureri ca ale aceleia ce naşte.

Sunt o seamă care mor în durerile naşterii. De aceea Biserica, prin dumnezeieştii Părinţi, luminată de Duhul Sfânt, spune: “Femeia care este gravidă, este dezlegată şi pregătită de moarte”, că multe se întâmplă să moară; de aceea nu o opreşti de la împărtăşire. Iar dacă se întâmplă şi moare, ea îşi pune viaţa pentru copil, ea este martiră; că aşa ne-a învăţat apostolul. Pentru durerile acele Dumnezeu îi iartă toate păcatele şi este ca o muceniţă, ca o martiră.

Vine deunăzi una la mine şi-mi zice: “Părinte am insuficienţe psihice şi mi-a spus doctorul că n-am voie să nasc; să-mi dai voie să fac avort“. “Fugi de-aici criminalo! Ai venit să mă conduci tu pe mine, să înveţi pe popa carte? Să mori de o mie de ori, să te faci martiră, numai să te spovedeşti şi să te împărtăşeşti. Cine ţi-a spus o nebunie ca aceasta? De unde vii tu? Să-ţi dau voie eu să faci crimă?“

Ei, aşa a fost vorba, că dacă moare femeia născând, moare la datoria ei cea mai sfântă de pe pământ, să fie mamă de copii.

După ce-am vorbit mai mult de rolul femeii în familie, am arătat că nu numai să-i crească, că şi fiarele nasc; trebuie să-i crească în frica şi certarea Domnului. Şi la această osteneală trebuie să ia parte şi bărbatul, nu numai femeia, că amândoi l-au făcut pe copil. Că dacă nu-i creşte în frica şi certarea Domnului, îi vai şi amar de câte greutăţi întâmpină în viaţă ! Se fac nişte fiare, nu copii.

Pe urmă am trecut la rolul femeii în societate.

Uite ce! În biserică i-a spus apostolul femeii să tacă. În societate ea poate ocupa servicii ca şi bărbatul.

Şi le-am dat un exemplu: Dacă acum s-ar face un întuneric beznă, fără nici o lumânare, fără nici o lampă sau bec. În timpul ăsta o mână binefăcătoare vine şi pune o lumânare aici în mijlocul nostru. Toţi s-ar bucura că a apărut o zare de lumină. Dar lumânarea asta care stă aici, pusă în slujba tuturor, vorbeşte? Nu vorbeşte! Tace, dar face două lucruri în folosul tuturor. Ea se jertfeşte şi luminează.

Folosindu-ne şi pe noi şi dând lumină la atâţia, ea se jertfeşte şi începe a se topi, încet, încet şi se topeşte până ajunge la sfeşnic. ***Două lucruri face tăcând - zice Sfântul Ioan Gură de Aur - Tace luminând şi se jertfeşte tăcând.*** Acesta este rolul femeii în societate.

O femeie la locul ei de muncă, unde a rânduit-o Dumnezeu, dacă este curată, dacă este credincioasă, dacă este corectă, dacă este harnică, dacă este pricepută la toate, în toate problemele dacă este prezentă, ea n-are nevoie să predice, că viaţa ei predică.

Aici se împlineşte ce-a spus Talasie Libanul: Taci tu, să vorbească lucrurile tale! sau Mustră şi cearta pe cei de aproape de tine, prin puterea lucrării, nu prin multă vorbire!

În felul acesta ea este o lumină în sfeşnic în societate şi pentru toţi care o văd şi o aud şi o înţeleg, pentru că este corectă în toate problemele. Aşa şi femeia în societate, este o lumină în sfeşnicul societăţii, dacă la locul ei de muncă are toate însuşirile de care am spus mai sus.

Şi am trecut de la rolul femeii în societate la rolul ei în Biserică, fiindcă atunci ei veniseră cu scopul acelor ce făceau preoţi, că făceau pe femei preoţi şi episcopi. Erau şi câteva observatoare protestante. Acum, de rolul femeii în

Biserică, ce să vă spun? Am auzit că protestanţii au ajuns la apogeul nebuniei. Un cioban vă vorbeşte; cine s-o supăra, să-mi ia opincile şi gluga. De 5000 de ani a întemeiat Dumnezeu preoţia, prin Moise şi Aaron şi fiii lui Levi şi niciodată n-o dat poruncă nimănui să hirotonească persoane de gen feminin.

Poate aţi auzit şi de diaconiţe: Şi vă încredinţez pe Feba, sora noastră, care este diaconiţă a Bisericii din Chencrea (Rom. 16, 1). Dar, zic, v-aţi pus întrebarea ce misiune aveau diaconiţele? Poate aţi luat de acolo îndrăzneală şi să faceţi diaconi din femei! Voi credeţi că diaconiţele, care au încetat să mai fie din secolul IV în Biserica Ortodoxă, aveau aceeaşi misiune ca un diacon?

Aceste diaconiţe aveau şapte misiuni în Biserică. Datoriile diaconiţelor, le-am spus acolo, ajutau la botezul femeilor, ajutau bolnavii la spitale, duceau împărtăşanie la femeile bolnave, slujeau la mesele agape, etc. Dar nicidecum n-aveau hirotonie, cum spune canonul 19 al Soborului VI Ecumenic: "Iar hirotonie la diaconiţe, n-am cunoscut, fără numai hirotesii". Ce este hirotesia? Hirotonia se face în Altar, iar hirotesia afară de Altar. Este o singură rugăciune arhierească care se dădea înainte vreme, şi acum se dă la ierarhia inferioară a Bisericii, la slujitorii inferiori, cum erau: exorciştii, portarii, citeţii, cântăreţii, anagnoştii, ipodiaconii, hartofilacşii etc.

Toţi aceştia aveau această hirotesie sau binecuvântare care o aveau şi diaconiţele; o împuternicire să slujească, să ajute în Biserică. Unii erau cu înmormântările, portarii ţineau bastoane în mâini şi atunci când se spunea: "Cei chemaţi, ieşiţi", ei scoteau pe catehumenii, care încă nu erau botezaţi, din biserică. Le-am arătat misiunile lor.

Dar hirotonia cu hirotesia nu-i totuna! Hirotesia este o mică sfinţire care se dă la slujitorii inferiori, iar slujitorii superiori: diaconul, preotul şi arhiereul au hirotonia în Sfântul Altar. Este mare deosebire între una şi alta.

Să nu credeţi că diaconiţa zicea ecteniile ca diaconul sau zicea Evanghelia la popor sau se săruta cu preotul şi se împărtăşea la Sfânta Masă, cum fac clericii. Nicidecum!

Apostolul Pavel a spus aşa: "văduva care nu se mărită să fie hrănită de la biserică. Care se mărită nu greşeşte, dar mai bine să rămână aşa". Pe femeile aceste văduve şi bolnave, care nu aveau bărbat, Biserica le ajuta prin diaconiţe.

Ele ţeseau covoare pentru biserică, perdele, făceau lumânări pentru biserică, veştminte pentru preoţi, făceau curăţenie în Altar. Ele erau în slujba Bisericii, iar Biserica le purta de grijă.

(Iosif Flaviu, marele istoric, ne arată că la Biserica lui Solomon era astfel: În jurul bisericii celei mari, erau case pentru cele ce aveau să ţie fecioria până la 30 de ani, şi de atunci puteau să se căsătorească. Mai sus erau fecioarele bisericii, care se făgăduiau să păzească viaţă curată până la moarte. Apoi mai erau văduvele bisericii. Şi mai erau un fel de călugări numiţi terapeuţi).

Aceste diaconiţe ţineau evidenţa fecioarelor şi a văduvelor dintr-o eparhie. Ele spuneau episcopului câte femei ajută la toate bisericile, şi li se dădea un ajutor. Asta era prima misiune a diaconiţelor.

A doua misiune a diaconiţelor. Ele ştiau câte fecioare are Biserica. În timpul marilor persecuţii nu erau mănăstiri cu crucea în vârf, să toace şi să tragă clopotele, Biserica era în catacombe. Dacă o fată se hotăra în casa părintească să păzească fecioria pentru Hristos, părinţii creştini îi dădeau voie. Îi făceau o chiliuţă cu icoane acolo să se închine şi ea petrecea mai mult în povarvarast şi rugăciune. Cum a fost şi Sfânta mare muceniţă Varvara.

Cine ştia numărul acestora care îşi afieroseau lui Hristos viaţa în sfinţenie? De ele se îngrijeau întâi diaconiţele şi apoi episcopul locului, care le călugărea. Până în secolul VI n-a avut voie preotul să facă călugăriţe; episcopul sfinţea fecioarele. El se ducea la casele lor şi le făcea călugăriţe şi le punea făgăduinţa şi tunderea în faţa părinţilor, că nu erau mănăstiri, ca să facă călugăria în faţa altarului. Aceasta era a doua misiune a diaconiţelor.

A treia misiune a diaconiţelor era cu catehizarea femeilor şi botezul femeilor. Pentru că diaconii şi preoţii aveau ungerea Sfântului şi marelui mir, le puneau pe diaconiţe cu împuternicirea lor, să le miruiască pe femei, să le catehizeze, să le înveţe simbolul credinţei şi legea creştină. Iar la îmbrăcarea şi dezbrăcarea lor era foarte cuviincios să fie femei; şi acestea erau diaconiţele. Asta era a treia misiune a diaconiţelor.

A patra misiune era milostenia. Se strângea milostenie de la biserică pentru cei săraci şi năcăjiţi şi pentru cei ce aveau cereri şi nevoi. Diaconiţele trebuiau să ştie unde să împartă aceste milostenii şi care-i mai năcăjit, să-i dea raport la episcop.

A cincea misiune a diaconiţelor era curăţenia în Sfântul Altar şi alimentarea lui. Ele alimentau altarul cu tămâie, cu smirnă, cu untdelemn, cu lumânări de ceară, curăţenia în Altar, fără să se atingă de Sfânta Masă, de Sfântul Jertfelnic, cum sunt şi călugăriţele acum. Că mai târziu le-au luat locul chiar călugăriţele şi nu s-a mai simţit nevoia de diaconiţe.

A şasea misiune a diaconiţelor. În sărbători şi Duminici, după ce ieşeau de la biserică se dădea masa comună cum era atunci. Se duceau diaconiţele undeva aproape de biserică şi adunau femeile să le ţină cateheze, să le înveţe. Ele le spuneau de Sfânta Evanghelie.

A şaptea misiune a diaconiţelor. Ele făceau mare rânduială în biserică. Bărbaţii să stea în partea dreaptă şi femeile în partea stângă în ordinea aceasta: cei prea bătrâni în frunte, cei mai cărunţi la spate, cei tineri până la sfârşit şi printre ei să rămână o cărare ca să meargă creştinii să se închine să dea darul la altar.

Iată ce misiune aveau diaconiţele, dar nu să le faci diaconi, să le îmbraci cu stihar şi să le pui să zică ectenii. Asta este cea mai mare nebunie. Nu a fost aceasta niciodată. Ia gândiţi-vă dumneavoastră, în istoria Sfinţilor apostoli, în istoria Evangheliei, nu găsim vreodată că au hirotonit apostolii vreo femeie.

Dacă au fost sfintele mironosiţe, avem duminica lor după Paşti, fiind cinstite întocmai cu apostolii, cum au fost: Maria Magdalena, Maria lui Cleopa, Maria lui Iacob cel mic, Salomia, Maximilia, Iunia, Iulia, Marta şi Maria şi celelalte femei sfinte, mironosiţe întocmai cu apostolii.

Cât erau de mari ele dar nu au îndrăznit apostolii să le hirotonească. Nu se spune că a hirotonit pe Maria sau pe alta. Au murit martire, au murit mărturisind pe Hristos şi întocmai cu apostolii se cheamă, că ele au vestit Învierea întâi şi au mers după Mântuitorul până la moarte şi până la Înviere, dar nicidecum nu spune în Sfânta Evanghelie că au hirotonit vreuna. Biserica le cinsteşte ca pe apostoli, dar nu ca pe diaconi sau ca pe preoţi.

Vai de lumea asta stricată de cei fără de minte! Îşi fac o mulţime de haine frumoase, mai ales femeile, ca să vadă lumea că au haine. Şi se duc în biserică, ca la teatru, să le vadă cineva cum sunt îmbrăcate. Dar de aceea ne ducem la biserică? Dumnezeu se uită la exterior? Dumnezeu se uită în inima ta, de eşti cu inima la El când te rogi în biserică. Acolo te duci la plâns, la suspine, la zdrobire, la smerenie, la ascultarea cuvântului. Nu te duci acolo să faci teatru, să te vadă cineva cum eşti îmbrăcată şi boită şi cum eşti încălţată. Acestea sunt lucrurile vicleanului diavol. Luxul este o nebunie a veacului şi sminteală pentru tineri şi bărbaţi.

- Părinte Cleopa, poate să cânte femeia în biserică? Unul cântă apostolul, altul citeşte, altul vine la strană să cânte în cor. Este bine sau nu?

- Apostolul Pavel, gura lui Hristos, spune: Iar femeia în biserică să tacă!

- Dar avem şi cor mixt.

- Dacă este cor mixt de bărbaţi şi de femei şi preotul ţi-a dat voie să cânţi, cântă, că lauzi pe Dumnezeu. Iar celelalte care n-au blagoslovenie să cânte, să stea să asculte, că aşa este lăsat femeii în biserică, să asculte, nu să predice.

- La noi corul este format din bărbaţi şi femei.

- Aşa este bine să fie corul. Într-o parte să cânte bărbaţii şi într-alta parte să cânte femeile răspunsurile. Dar dacă sunt coruri mixte să le conducă un preot sau dascăl, cineva trebuie să le conducă, pentru că nu toţi ştiu să execute cântări în biserică. Şi dacă este cu blagoslovenia preotului, este bine, pentru că s-a aprobat de Sfântul Sinod în biserică muzica omofonică.

Ştiţi de când s-a pus asta în biserică? De pe timpul Sfinţilor apostoli. Că în biserică nu cântă numai dascălul pe atunci, ci toată lumea zicea: “Doamne, miluieşte”. Preotul zice “Cu pace Domnului să ne rugăm” şi toată lumea cântă: “Doamne, miluieşte”, “Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi”. Aşa era.

Şi în multe biserici din ţară acum se cântă muzica omofonică. Am văzut la biserica Sfântul Vasile din Ploieşti, unde era părintele Constantin Galeriu că toţi împreună dădeau răspunsurile Liturghiei. Dar cei care ştiu că nu pot să cânte bine sunt mai atenţi cu urechea să nu-i împiedice pe ceilalţi. Dar toţi cântă răspunsurile Liturghiei. Iar Heruvicul şi Axionul le cântă mai ales dascălii şi cei care ştiu notele.

Şapte sfaturi ale Sfântului Ioan Hrisostom pentru femeia creştină

publicat de Gheorghe Anghel

Nu te lăsa doborâtă de tirania tristeţii, ci stăpâneşte cu judecata ta furtuna supă-rării.

Dezleagă-te de pământ, dar mai bine spus, de lanţul trupului! Ridică-te pe aripa filozofiei şi nu te lăsa acoperită de umbră şi de fum! Că aşa sunt cele lumeşti.

Nimic din cele ce se întâmplă în viaţă să nu te tulbure! Încetează de a ruga pe cutare sau pe cutare; lasă umbrele să treacă - umbră doar e ajutorul omenesc - şi roagă necontenit pe Iisus, căruia-i slujeşti, să facă un semn numai; şi toate se vor limpezi într-o clipită.

Continuă să mulţumeşti mereu lui Dumnezeu pentru toate, să-L slăveşti, să-L rogi, să-I ceri. De se năpustesc asupra-ţi mii de tulburări şi mii de necazuri, de vin în faţa ta furtuni, nimic să nu te tulbure.

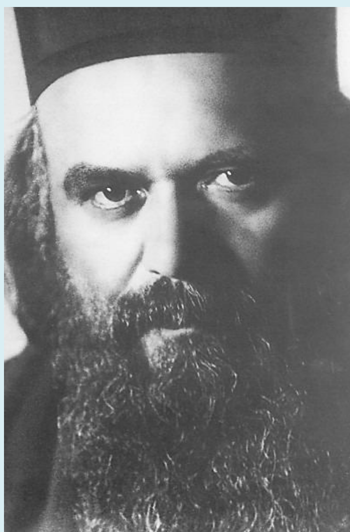
Răbdarea te face mai tare ca diamantul. Răbdarea nu poate fi biruită nici cu arme, nici de oşti, nici de maşini de război, nici de săgeţi, nici de lănci, nici de oştirile demonilor, nici de falangele înfricoşătoare ale puterilor potrivnice, nici chiar de diavolul, cu toată oştirea şi iscusinţa lui.

Nu-ţi pierde nădejdea nicicând.

Uită-te la câştigul care nu se pierde şi la bogăţia ce nu poate fi furată.

Informaţii preluate din „Cuvioasa Olimpiada diaconiţa: O viaţă - o prietenie - o corespondenţă”, Editura DEISIS, Sibiu 1997.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Predică la Duminica a II-a după Paşti - Evanghelia despre femeile mironosiţe

Iubirea celui viu pentru cel viu este minunată. Lumina soarelui nu este niciodată atât de minunată.

Iubirea celui viu pentru cel mort este minunată. Licărirea gingaşă a lunii pe oglinda lacului nu este niciodată atât de minunată.

Omul este măreţ atunci când cercetează pe cei vii; omul este mai mult decât măreţ atunci când se îngrijeşte de cei morţi.

Omul se îngrijeşte adesea de cei vii din iubirea de sine. Dar ce fel de iubire de sine poate fi atunci când omul poartă de grijă celor morţi? Poate să-l plătească cel mort, sau pot ei să-şi aducă recunoştinţa?

Unele animale îşi îngroapă morţii lor; dându-i pe ei mormântului, îi dau pe ei uitării. Dar atunci când omul cel viu îşi îngroapă mortul, cel viu îngroapă o parte din el împreună cu mortul şi se întoarce acasă aducând în sufletul său o parte din cel mort. Aceasta se face cu totul desluşit atunci când o rudenie îşi îngroapă o rudenie, şi un prieten îşi îngroapă un prieten.

O, groparilor, în câte morminte aţi fost voi deja îngropaţi, şi câte leşuri au viaţă în voi!

Moartea şi iubirea au o însuşire care este asemenea; ca şi iubirea, moartea lucrează o schimbare profundă în mulţi dintre cei care trec prin aceasta şi continuă să fie vii. După îngroparea copiilor săi, mama merge la mormintele copiilor ei. Cine merge acolo? Copiii din sufletul mamei, dimpreună cu mama,

merg la morminte. În sufletul ei, mama trăieşte numai într-un ungher; tot restul sufletului este un palat pentru sufletele copiilor care au fost luaţi de la ea.

Tot la fel sufletul este cu Hristos, deşi într-o măsură cu mult mai mare. El făcea cercetări la marginile mormântului pentru ca oamenii, copiii Săi, să cunoască lărgimea palatului fără margini a Raiului.

Mama merge la mormintele copiilor, de parcă i-ar readuce la viaţă în sufletul ei, ca să-i răscumpere cu lacrimile ei, ca să-i miluiască pe ei prin gândurile ei. Iubirea mamei îi izbăveşte pe copiii ei de pieire şi stricăciune în lumea aceasta, măcar pentru o vreme.

Domnul, umilit şi scuipat, a fost biruitor, plecându-Se Crucii şi Mormântului, înviind cu adevărat întreaga omenire prin iubirea Sa, şi mântuind pe toţi oamenii pentru vecie de la pieire şi stricăciune. Lucrarea lui Hristos este nespus mai mare decât lucrarea oricărei mame din lume, iubirea Lui pentru oameni fiind cu mult mai mare decât iubirea oricărei mame din lume pentru copiii ei.

Cu toate că mama varsă întotdeauna lacrimi din marea ei iubire şi durere, îi mai rămân lacrimi pe care le ia cu ea atunci când ea însăşi pogoară în mormânt. ***Cu toate acestea, Domnul Iisus a vărsat toate lacrimile Sale pentru copiii Săi, până la ultima lacrimă - şi tot sângele Său până la ultima picătură.*** O, păcătosule, niciodată nu se vor mai vărsa pentru tine lacrimi de mai mare preţ, nici viu, nici mort. Niciodată mama, sau femeia bărbatului, sau copiii, sau ţara, nu va plăti pentru tine mai mult decât a plătit Mântuitorul Hristos.

O, omule sărman şi singur - nu spune: cine va plânge pentru mine când voi muri? Cine va plânge peste trupul meu cel mort? Iată, Domnul Hristos a plâns pentru voi şi peste voi, atât în viaţă cât şi în moarte, cu inima mai plină decât a propriei voastre mame.

Nu este potrivit să chemaţi morţii pentru care a suferit şi a murit Hristos, în iubirea Sa. **Ei sunt vii întru Domnul Cel viu.** Noi toţi vom cunoaşte aceasta desluşit când Domnul va intra în mormântul lumii acesteia pentru ultima oară, şi când trâmbiţele vor suna.

Iubirea mamei nu poate face deosebire între copiii ei cei morţi şi cei vii. Cu atât mai mult nu poate face deosebire iubirea lui Hristos. Domnul este mult mai pătrunzător decât soarele: El vede sfârşitul care se apropie, al celor care se află în viaţă pe pământ, şi mai vede şi începutul vieţii pentru cei care se mută la odihnă. Pentru Cel care a făcut pământul din nimic, şi trupul omului din ţărână, mormântul omului nu este la fel, fără nici un fel de deosebire, fie că este din

pământ sau din trup. Grânele care se află pe câmp sau care sunt adăpostite în hambar - sunt deosebite între ele pentru gospodarul care se gândeşte la grâne în amândouă împrejurările, iar nu la paie sau la hambar? Dacă oamenii se află în trup sau în pământ - ce deosebire poate să fie pentru Gospodarul sufletelor oamenilor?

Venind pe pământ, Domnul a făcut două vizite oamenilor: prima a făcut-o celor vii din mormântul trupului şi a doua a făcut-o celor din mormântul pământului. El a murit pentru a-i vizita pe copiii Săi cei morţi. Ah, este foarte adevărat că mama moare când ea merge la mormintele copiilor ei!

Grija pentru morţi este numai grija lui Dumnezeu; tot restul este bucuria lui Dumnezeu. Dumnezeu nu-şi face griji pentru îngerii fără de moarte; El se veseleşte intru îngerii Lui, tot aşa cum şi ei se veselesc întru El. ***Cu toate acestea, El se îngrijeşte continuu de felul în care să dea învierea oamenilor. De aceea, El vizitează continuu mormintele oamenilor, atât cele mişcătoare (ale trupului) cât şi cele nemişcătoare (ale pământului), împreună cu sfinţii Săi îngeri. Dumnezeu Îşi face mari griji pentru cei morţi; nu pentru că nu-i poate aduce la viaţă ci pentru că nu toţi morţii vor să fie înviaţi.Oamenii nu îşi primesc propriul lor bine: pentru aceasta Îşi face Dumnezeu griji foarte mari.***

O, ce veselie mare se face în cer atunci când un mort vine la viaţă, atunci când un păcătos se pocăieşte! **Un păcătos pocăit - care este acelaşi lucru cu omul care a murit în suflet şi a venit din nou la viaţă - dă lui Dumnezeu bucurie mai mare decât nouăzeci şi nouă de îngeri care nu au nevoie de pocăinţă.** "***Că aşa şi în cer, va fi mai multă bucurie pentru un păcătos care se pocăieşte, decât pentru nouăzeci şi nouă de drepţi, care n-au nevoie de pocăinţă***" (Luca 15:7).

Cât de înălţătoare este grija pentru morţi! ***Îngerii lui Dumnezeu împărtăşesc grija lui Dumnezeu îngrijindu-se de noi în această vale a morţii.*** Îngrijindu-ne de morţi, împărtăşim şi noi grija lui Dumnezeu, şi în felul acesta ne facem prietenii şi împreună lucrătorii lui Dumnezeu.

Dar atunci când Domnul şi Dumnezeul nostru moare ca om, doborât de păcatele oamenilor, cine are grijă de El mort, dintre toţi cei pentru care El S-a îngrijit dintru întreaga veşnicie? Cine pogoară în mormântul Lui? Femeile. Nu fiecare şi nu toate femeile, ci ***femeile mironosiţe, ale căror suflete fuseseră unse cu mir de către iubirea fără de moarte a Domnului nostru Iisus Hristos. Sufletele lor s-au umplut de mireasma credinţei şi a iubirii, şi de aceea ele şi-au umplut mâinile cu uleiuri mirositoare şi au pornit către mormânt, ca să ungă trupul lui Hristos.***

Pericopa Evanghelică de astăzi vorbeşte despre aceasta: despre grija pentru Cel Unul Fără de Moarte care se află în stare de moarte, pe care o au cei pentru care învăţătura lui Hristos le dăduse viaţa.

La vremea aceea venind Iosif din Arimateea, sfetnic ales, care aştepta şi el împărăţia lui Dumnezeu, şi, îndrăznind, a intrat la Pilat şi a cerut trupul lui Iisus. Se mai află şi un alt om mare care venise din Arimateea, sau Ramataim, pe Muntele Efraim: Proorocul Samuel (I Regi 1:1). Acest ***Iosif este pomenit de către toţi cei patru Evanghelişti***, mai ales în legătură cu îngroparea Domnului celui mort.

- *Ioan îl numeşte pe el ucenic al lui Iisus, dar într-ascuns (Ioan 19:38);*
- *Luca îl numeşte bărbat bun şi drept (23:50),*
- *Matei îl numeşte om bogat (27:57). (Evanghelistul nu-l numeşte bogat din îngâmfare, pentru a arăta că Domnul avea printre ucenicii Săi şi oameni bogaţi, "ci pentru a arăta cum s-a făcut că el a putut să ia trupul lui Iisus de la Pilat. Pentru un om sărac sau necunoscut nu s-ar fi putut să pătrundă până la Pilat, reprezentantul puterii romane." - Ieronim: "Comentariu la Matei".) El era nobil în suflet: el avea frică de Dumnezeu şi aştepta Împărăţia lui Dumnezeu. Pe lângă trăsăturile sale duhovniceşti de mare preţ, Iosif mai era şi bogat cu stare bună.*
- *Marcu şi Luca îl numesc sfetnic. Atunci, el era unul dintre bătrânii poporului, ca şi Nicodim.*

Ca şi Nicodim, el Îl preţuia în ascuns pe El şi era ucenicul lui Iisus Hristos. Dar, deşi aceşti doi bărbaţi erau următori ascunşi ai învăţăturii lui Hristos, totuşi ei s-au aşezat înaintea primejdiei rămânând împreună cu Hristos. Nicodim i-a întrebat odată pe cârmuitorii iudei cu feţele lor înveninate, când aceştia căutau o pricină pentru ca să-L ucidă pe Hristos: "***Nu cumva Legea noastră judecă pe om, dacă nu-l ascultă mai întâi?***" (Ioan 7:51).

Iosif din Arimateea s-a aşezat în faţa unei primejdii şi mai mari, gândindu-se să ia trupul Domnului atunci când ucenicii Săi cei cunoscuţi fugiseră şi se împrăştiaseră, şi atunci când lupii iudei, ucigând Păstorul, puteau în orice clipă să se năpustească asupra oilor. Evanghelistul foloseşte cuvântul "cutezând" ca să arate că Iosif făcea ceva primejdios. Atunci, el avea nevoie de mai mult decât curaj; el avea nevoie de cutezanţă ca să meargă la reprezentantul lui Cezar şi să ceară trupul unuia ucis pe cruce. Dar Iosif, după cum spune Nichifor, ***"în măreţia sufletului său, a lăsat frica şi s-a descotorosit de toată slugărnicia, dând pe faţă că este ucenic al lui Iisus Hristos."***

Iar Pilat s-a mirat că a şi murit şi, chemând pe sutaş, l-a întrebat dacă a murit de mult. Şi aflând de la sutaş, a dăruit lui Iosif trupul. Pilat cel precaut,

neîncrezător, este tipul acela de căpetenie care stăpâneşte prin putere, şi prin putere se desprinde de alţii. Lui nu-i venea să creadă nici măcar un cuvânt al unui om nobil ca Iosif. Poate că într-adevăr era greu de crezut că Cel pe care numai în noaptea dinainte Îl osândise la răstignirea pe cruce, Îşi dăduse deja ultima suflare pe Cruce. Pilat s-a arătat un adevărat reprezentant al puterii statului roman: el l-a crezut mai degrabă pe sutaşul pe care îl însărcinase să stea de pază pe Golgota decât pe un bătrân ales al poporului. Pilat a împlinit cererea lui Iosif numai atunci când sutaşul a încuviinţat "oficial" vestea lui Iosif.

Şi Iosif, cumpărând giulgiu şi coborându-L de pe cruce, L-a înfăşurat în giulgiu şi L-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă şi a prăvălit o piatră la uşa mormântului. Alt Evanghelist spune că acesta era mormântul lui Iosif - şi ***L-a pus în mormântul nou al său*** (Matei 27:60) ***în care nu mai fusese nimeni îngropat*** (Ioan 19:41), ca să se împlinească cuvintele proorocului Isaia: "***cu cei făcători de rele, după moartea Lui***" (53:9).

Când ne răstignim mintea faţă de lume şi o îngropăm într-o inimă readusă la viaţă, ca într-un mormânt, atunci mintea noastră va veni la viaţă şi va învia tot omul lăuntric.

Un mormânt nou, pecetluit, o piatră mare prăvălită la intrare, un ostaş care stă de pază lângă el - ce înseamnă toate astea? Toate aceste măsuri pline de mare grijă, au fost alese prin înţelepciunea rânduielii lui Dumnezeu, pentru ca prin acestea, să se închidă gurile tuturor necredincioşilor care încearcă să dovedească faptul că Hristos ori n-a murit, ori n-a înviat, ori că trupul Său a fost furat.

- ✓ ***Dacă Iosif nu ar fi cerut trupul mort de la Pilat; dacă căpetenia gărzilor nu ar fi dat mărturie despre moartea lui Hristos; dacă trupul nu ar fi fost îngropat şi pecetluit în faţa prietenilor şi vrăjmaşilor lui Hristos, s-ar fi putut spune că, de fapt, Hristos nu murise, ci că se aflase numai în stare de comă şi apoi Şi-a recăpătat cunoştinţa (aşa cum au afirmat mai recent Schleiermacher şi alţi protestanţi).***
- ✓ ***Dacă mormântul nu ar fi fost închis şi pecetluit cu o piatră mare, dacă nu ar fi fost păzit de către ostaşi, s-ar fi putut spune că era adevărat faptul că Hristos murise şi fusese îngropat, dar că El fusese furat din mormânt de către ucenicii Săi.***
- ✓ ***Dacă nu ar fi fost un mormânt cu totul nou, s-ar fi putut spune că nu Hristos era cel care a înviat ci vreun alt mort, care fusese îngropat mai dinainte.***

Şi astfel toate măsurile de pază care s-au luat de către iudei pentru a ascunde adevărul, au sprijinit adevărul, prin rânduiala lui Dumnezeu.

Iosif a înfăşurat trupul Domnului în giulgiu curat de in (Matei 27:59), ***şi L-a pus în mormânt.*** **Dacă noi vrem ca Domnul să învie din morţi în noi, atunci noi trebuie să-L păstrăm în trupul nostru curat, neprihănit - căci inul curat înseamnă un trup curat.** Trupul care se necurăţeşte prin patimi şi pofte nu este locul în care Domnul va învia din morţi şi va fi viu.

Evanghelistul Ioan întregeşte chipul dat de către ceilalţi Evanghelişti, spunând ***că a venit şi Nicodim la mormântul lui Hristos aducând ca la o sută de litre de amestec de smirnă şi aloe. Au luat deci trupul lui Iisus (adică Iosif dimpreună cu Nicodim) şi l-au înfăşurat în giulgiu cu miresme, precum este obiceiul de înmormântare la iudei*** (19:39-40). **O, aceşti bărbaţi binecuvântaţi, care cu atâta curaj, grijă şi iubire au luat preacuratul trup al Domnului şi l-au pus în mormânt!** Ce exemplu minunat este acesta pentru toţi cei care Îl iubesc pe Domnul! Şi cât de cumplit s-au osândit acei preoţi şi mireni care, ruşinându-se înaintea lumii, se apropie de sfântul potir cu nebăgare de seamă şi fără de iubire, ca să primească în ei preasfântul şi de viaţă dătătorul Trup şi Sânge al Domnului - al Domnului Celui înviat şi viu.

Dar Iosif şi Nicodim nu au fost singurii prieteni ai lui Hristos care au putut, cu proprii lor ochi, să vadă şi să cerceteze că El a murit şi a fost îngropat. Grija lor pentru Domnul cel mort era atât fapta iubirii pentru Învăţătorul şi Prietenul cel mult iubit cât şi o datorie pe care omenirea le-a lăsat-o lor, pe care ei să o pună în lucrare faţă de Cel Unul care a suferit pentru dreptate. Dar iată că privind mormântul, alte două suflete pline de iubire cercetau cu mare atenţie ceea ce făceau Iosif şi Nicodim, pregătindu-se pentru o lucrare a preacuratei iubiri faţă de Domnul - două femei mironosiţe: Maria Magdalena şi Maria, mama lui Iosif!

Iar Maria Magdalena şi Maria, mama lui Iosif, priveau unde L-au pus. Şi după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, şi Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-L ungă. Întâi sunt pomenite două femei şi apoi trei. Două fuseseră de faţă la toate cele ce se întâmplaseră Domnului pe Golgota. ***Ele au văzut cum ucenicii cei ascunşi ai lui Hristos au coborât trupul cel mort de pe Cruce; ele au văzut toate cele ce s-au făcut cu trupul mort după aceasta şi, ceea ce a fost cel mai important pentru ele, ele au văzut mormântul în care fusese pus trupul.***

O, cu câtă bucurie s-au grăbit ele ca să dea ajutor lui Iosif şi lui Nicodim ca să spele sângele de pe trup, ca să închidă şi să curăţească rănile, ca să netezească părul Lui, ca să aşeze mâinile Lui în formă de cruce, ca să înfăşoare pânză în jurul capului Lui cu mare grijă şi să învelească trupul Lui în giulgiu de in! Dar făcând aceasta, ele nu împlineau nici un obicei nici o regulă cu ajutorul bărbaţilor. Ele se vor întoarce mai târziu, ca să facă totul singure, şi mai ales ca

să ungă trupul Domnului cu miresme. Împreună cu ele, a venit mai târziu cea de a treia purtătoare de mir, prietena lor. Duhul lui Dumnezeu i-a adunat pe toţi împreună în prietenie mare.

Cine erau aceste femei?

- **Pe Maria Magdalena** am cunoscut-o deja. Ea este acea Marie pe care Domnul a vindecat-o, scoţând din ea şapte diavoli.
- **Maria**, mama lui Iosif şi Maria, mama lui Iacov erau, potrivit Părinţilor, una şi aceeaşi persoană.
- **Salomeea** era femeia lui Zevedeu, mama Apostolilor Iacov şi Ioan.

Ce deosebire era între aceste femei şi Eva! Din iubire, aceste femei se grăbeau să dea ascultare trupului mort al Domnului, pe când Eva nu L-a ascultat pe Domnul Cel viu. Ele făceau ascultare pe Golgota, la locul săvârşirii uciderii, vărsării de sânge şi răutăţii, pe când Eva a fost neascultătoare în Rai.

Şi dis de dimineaţă, în prima zi a săptămânii (Duminică), pe când răsărea soarele, au venit la mormânt. Toţi Evangheliştii sunt de acord că era prima zi a săptămânii, ziua Învierii Domnului, ziua care a urmat sâmbetei, aşa cum spune Evanghelistul Marcu: Şi după ce a trecut ziua sâmbetei ... **Toţi Evangheliştii sunt de acord cu aceasta: că Domnul a înviat în zorii zilei de Duminică. Ei mai sunt de acord cu faptul că femeile au venit la mormântul Domnului dis de dimineaţă.** În Evanghelia sa, Marcu pare să fi mers puţin mai în urmă când spune: la răsăritul soarelui. Este foarte probabil că femeile au venit la mormânt de mai multe ori, atât din iubire pentru Omul cel mort cât şi din frică de vrăjmaşii obraznici ai lui Hristos care ar putea pângări în vreun fel mormântul şi trupul. ("***Ele au venit cu nerăbdare, nevrând să lase mormântul Domnului pentru multă vreme singur***" - Ieronim: "Comentariu la Matei".) Se poate ca Marcu să nu se gândească aici la "soare" ca la soarele cel materialnic, ci chiar la Domnul, potrivit cuvintelor proorocului care spune: "***Soarele Dreptăţii va răsări***" (Maleahi 4:2), gândindu-se la Mesia. Soarele Dreptăţii răsărise deja din întunericul adâncului la ora aceea devreme, când au venit la mormânt mironosiţele. Fiindcă Soarele acesta strălucea mai înaintea soarelui care fusese făcut la prima zidire a lumii, aşa că acum, la cea de a doua zidire, la reinoirea lunii, Acesta strălucea peste istoria omenirii mai înainte ca soarele cel materialnic să strălucească peste natura pământească.

Şi ziceau între ele: ***Cine ne va prăvăli noua piatră de la uşa mormântului?*** Aceasta vorbeau Femeile Mironosiţe urcând pe Golgota, necăutând nimic neaşteptat. Mâinile femeilor nu aveau destulă putere ca să rostogolească piatra de la intrarea mormântului, pentru că aceasta era foarte mare. Sărmanele femei! Ele nu şi-au amintit că se grăbiseră cu ostenire şi râvnă către mormânt, pe când Domnul se mai afla în viaţa pământească. În Betania, la cina din casa lui Simon

leprosul, o femeie turnase mir de nard de mare preţ pe capul lui Hristos: Atoatecunoscătorul, Domnul nostru, a spus la vremea aceea despre această femeie: "***Ea, turnând mirul acesta pe trupul Meu, a făcut-o spre îngroparea Mea***" (Matei 26:12). ***El cunoştea limpede, mai dinainte, că trupul Său, nu va mai primi în moarte o altă ungere cu mir.*** Vă puteţi întreba: ***atunci de ce a îngăduit Rânduiala lui Dumnezeu ca aceste femei evlavioase să primească dezamăgire atât de amară? Pentru a cumpăra mir de mare preţ, ca să vină cu frică în noaptea întunecată şi fără de somn la mormânt şi să nu săvârşească fapta plină de iubire pentru care ele se jertfiseră atât de mult? Dar Dumnezeu nu le-a răsplătit ostenelile într-un chip negrăit de bogat, dându-le pe Dumnezeul Cel viu - în locul trupului mort?***

Dar, ridicându-şi ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare. Şi, intrând în mormânt, au văzut un tânăr şezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veşmânt alb, şi s-au spăimântat. Venind împreună cu oamenii săi la Marea Roşie, Moise s-a aflat în mare greutate: cum să croiască o cale acolo unde nu se afla nici una. Şi atunci când el a strigat la Dumnezeu, marea s-a împărţit în două, şi calea s-a deschis de îndată. Aceasta se întâmplă acum cu femeile mironosiţe. Fiind foarte preocupate, că cine ar rostogoli piatra pentru ele, acestea se uitau, şi au văzut că piatra fusese rostogolită, şi au coborât în mormânt fără întârziere.

Dar unde se aflau strajele care păzeau mormântul? Nu erau aceştia o piedică mai mare în intrarea lor în mormânt decât piatra cea mare şi grea care se afla la intrare? La vremea aceea, santinela, fie că era pe jumătate mort de frică, fie că fugise deja în cetate, ca să grăiască cu bâlbâială bărbaţilor, ceea ce de la strămoşul nostru Adam încoace, urechile omeneşti nu mai auziseră niciodată. La mormânt nu era nimeni care să-i oprească, şi la intrare nu se afla nimeni şi nimic. Dar, în mormânt, se afla cineva, şi ***înfăţişarea lui era ca fulgerul şi îmbrăcămintea lui albă ca zăpada*** (Matei 28:3). Părea să fie un tânăr; de fapt, **un înger al lui Dumnezeu**. ***Femeile s-au înfricoşat şi şi-au plecat feţele la pământ*** (Luca 24:5), căci era înspăimântător să priveşti înfăţişarea vestitorului lui Dumnezeu din cealaltă lume, vestitorul celor mai neaşteptate şi de bucurie îmbelşugate veşti de pe pământ, de la căderea omului în păcat, şi omul a început să se hrănească cu cele pământeşti.

Nu există nici o împotrivire între cele grăite de Evanghelistul Matei, precum că un înger al lui Dumnezeu şedea pe piatră care fusese rostogolită de la intrarea mormântului; şi cele grăite de Evanghelistul Marcu, potrivit cărora, îngerul se afla în interiorul mormântului. Femeile puteau să-l fi văzut mai întâi pe înger pe piatră, şi apoi să-i fi auzit glasul în interiorul mormântului. Îngerul nu este trupesc şi nemişcător: în orice clipă el se poate arăta acolo unde doreşte. Credinciosul nu trebuie să se întristeze nici de faptul că Luca pomeneşte de doi

îngeri, iar Marcu şi Matei de unul singur. ***Când S-a născut Domnul în Betleem, s-a arătat îndată un înger printre păstori, şi ei s-au înfricoşat cu frică mare*** (Luca 2:9). Îndată după aceea, deodată s-a văzut, împreună cu îngerul, mulţime de oaste cerească (2:13). **Cete de îngeri ai Domnului trebuie să se fi aflat şi pe Golgota la Învierea Domnului.** ***Atunci, cum poate fi de mirare faptul că femeile mironosiţe au văzut o dată un înger şi altă dată doi îngeri?***

Iar el le-a zis: Nu vă înspăimântaţi! Căutaţi pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus. Dar mergeţi şi spuneţi ucenicilor Lui şi lui Petru că merge în Galileea, mai înainte de voi; acolo Îl veţi vedea, după cum v-a spus. Îngerul strălucitor al lui Dumnezeu potoleşte mai întâi frica şi groaza femeilor, pentru a le pregăti pentru vestea cea neaşteptată a Învierii Domnului. Mai întâi femeile au fost uimite să vadă mormântul deschis, şi apoi s-au umplut de înfricoşare aflând în interiorul mormântului, nu pe Cel pe care Îl căutau, ci pe cineva la care nu se aşteptau.

De ce vorbeşte îngerul precis: "Căutaţi pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit?" Pentru ca să nu fie nici un fel de îndoială sau nedumerire despre Cel care înviase. Îngerul vorbeşte foarte lămurit atât pentru femei, cât şi pentru toate veacurile şi neamurile viitoare. Îngerul are acelaşi scop, şi atunci când le arată mormântul gol: "***Iată locul unde L-au pus***." Era de prisos să spună aceasta femeilor, care văzuseră cu ochii lor ceea ce le spunea îngerul, dar nu era acelaşi lucru pentru întreaga omenire, pentru care Domnul murise şi înviase. "***A înviat! Nu este aici.***" **Vestitorul cel ceresc rosteşte veştile cele mai mari din întreaga istorie a omenirii în chipul cel mai scurt şi mai simplu cu putinţă: "A înviat! Nu este aici." Pentru cetele de îngeri nemuritori, moartea Domnului era mai uimitoare decât Învierea Lui. Pentru oamenii cei muritori, situaţia era inversă.**

După aceasta, îngerul a spus femeilor să vestească aceste ştiri de bucurie Apostolilor "şi lui Petru". ***De ce "şi lui Petru"? Cu siguranţă este aceasta, pentru că Petru se simţea cu mult mai nelămurit decât ceilalţi ucenici. Conştiinţa lui trebuie să-l fi chinuit pentru că se lepădase de Domnul de trei ori, şi în cele din urmă fugise de El. Râvna Apostolului Ioan, dimpreună cu care Petru stătuse cel mai aproape de Domnul, trebuie să-i fi ascuţit şi mai mult conştiinţa lui Petru. Ioan nu fugise, ci rămăsese sub Crucea Domnului Său răstignit. Pe scurt, Petru trebuie să se fi simţit vânzător al Domnului, şi trebuie să fi fost foarte neliniştit în preajma Apostolilor, mai ales în preajma Preasfintei Maici a Domnului. Numele lui Petru înseamnă "piatră", dar credinţa lui nu era tare ca piatra. Şovăiala şi sfiiciunea l-au făcut să se nesocotească în proprii săi ochi. El trebuia aşezat pe picioarele sale şi să-şi aibă demnitatea sa ca om şi Apostol rezidit. Din iubirea Sa de oameni,***

Domnul a făcut aceasta acum, şi de aceea îngerul a pomenit cu osebire numele lui Petru.

De ce a vorbit îngerul despre arătarea Domnului în Galileea, şi nu despre arătarea lui de mai înainte în Ierusalim şi în preajma Ierusalimului? "***Acolo Îl veţi vedea pe El, aşa v-a spus El***" (cf. Marcu 14:28). Fiindcă Galileea era mai păgână decât Iudeea, şi astfel a vrut Domnul să se înfăţişeze acolo, ca să arate ucenicilor Săi calea Evangheliei Sale, locul principal al lucrării Apostolilor în zidirea Bisericii lui Dumnezeu. De asemenea, fiindcă El li S-a arătat acolo, nu cu frica sub care trăiau în Ierusalim, ci intru libertate; nu intru întunericul nopţii sau în amurg ci intru toată lumina zilei, aşa ca să nu se spună că frica are ochii mari, şi că aflându-se sub povara fricii şi a spaimei, ucenicii L-au văzut pe Domnul viu în Ierusalim.

În cele din urmă, îngerul lui Dumnezeu a vorbit despre arătarea Domnului în Galileea, păstrând sub tăcere cu înţelepciune arătarea Lui în Ierusalim, pentru a smulge armele din mâinile necredincioşilor celor răi, care altfel ar fi spus că ucenicii văzuseră o nălucă la ideea îngerului: adică, ei L-au văzut pe El pentru că sufletele lor erau în agitate, aşteptând să-L vadă. (Nichifor spune: "***De ce vorbeşte îngerul tocmai despre arătarea Sa în Galileea? Pentru că arătarea Sa în Galileea era cea mai limpede şi cea mai însemnată: acolo, Domnul nu S-a arătat într-o casă cu uşile închise, ci pe munte, în chip văzut pentru toţi. Văzându-L acolo, ucenicii I-au dat Lui slavă; acolo li S-a arătat Domnul, cu o mare descoperire a puterii dată Lui de la Tatăl, spunând:*** "***Datu-Mi-s-a toată puterea în cer şi pe pământ***" (Matei 28:18).)

"***După învierea Mea, voi merge mai înainte de voi în Galileea***" (Marcu 14:28), ***a spus Domnul. Adică: Ca Biruitor, voi merge înaintea voastră în lumea păgână, şi voi - urmaţi-Mă. Şi oriunde vă îndeamnă Duhul să propovăduiţi, gândiţi-vă că Eu Mă aflu în faţa voastră - şi Eu voi merge înaintea voastră, ca să vă deschid calea.***

Şi ieşind, au fugit de la mormânt, că erau cuprinse de frică şi de uimire şi nimănui nimic n-au spus, căci se temeau. Se aflau în cer sau pe pământ? Cu cine vorbeau ele? Ce auziseră ele? Oamenii nu visează asemenea lucruri; şi acesta nu era vis ci adevăr: din tot ceea ce se întâmplase, se desluşeşte prea lămurit că acesta era adevărul. **O, acea cutremurare şi frică binecuvântată care cade asupra omului când cerurile sunt deschise pentru el şi el aude glas de bucurie din ţara sa adevărată, fără de moarte şi mult slăvită!** Nici cel mai mărunt lucru nu vede vreunul dintre îngerii nemuritori ai lui Dumnezeu; nici nu se aude glasul care slobozeşte din buzele cele fără de moarte. Este mai îndurător să vezi faţa şi să auzi urletul întregii lumi muritoare, stricăcioase decât să vezi

faţa şi să auzi glasul celor fără de moarte, care au fost zidiţi înaintea lumii, şi a căror frumuseţe şi tinereţe este mai minunată decât zorii primăverii.

Când Proorocul Daniel, omul lui Dumnezeu, a auzit glasul îngerului, el a spus despre sine: şi n-a rămas în mine putere, faţa mea şi-a schimbat înfăţişarea, strigându-se, şi nu mai aveam vlagă ... eu am căzut înmărmurit cu faţa la pământ (Daniel 10:8-9). ***Atunci, cum să nu se cuprindă de frică şi cutremur aceste femei slabe? Cum să nu fugă ele de la mormânt? Cum să poată deschide gura şi să grăiască? Unde să se afle cuvintele care să spună ceea ce văzuseră?*** **O, Doamne, de negrăit prin cuvânt este slava Ta cea minunată!** Noi, oamenii cei muritori, spunem aceasta mai lesnicios în tăcere şi cu lacrimi decât cu limbile noastre.

Şi nimănui nimic n-au spus, căci se temeau. Ele nu au spus nimic nimănui pe cale; nici unuia dintre vrăjmaşii şi vărsătorii de sânge ai lui Hristos, împreună cu care se amestecă întregul Ierusalim. Dar, desigur că ele au spus Apostolilor. Ele nici măcar nu cutezau, nici nu erau în stare să vorbească atunci când le poruncise îngerul cel fără de moarte. ***Cum să nu poată împlini ele porunca lui Dumnezeu?*** **Atunci, este limpede** ***că femeile au spus numai celor cărora le era de trebuinţă (vezi Luca 24:10), şi iarăşi, că ele nu au vorbit celor care nu trebuiau să ştie şi de care le era frică.***

Astfel, s-a sfârşit mergerea femeilor mironosiţe la mormântul lui Hristos în dimineaţa Învierii. Femeile mironosiţe au venit cu miruri, cu care voiau să-L ţină pe El departe de stricăciune, pe Cel care păstrează cerurile de subreziciune, şi cu care ele doreau să-L ungă pe Cel de la care cerurile îşi iau mireasmă!

O, Doamne Preainmiresmate, singura mireasmă a fiinţei omeneşti şi a istoriei omeneşti; cât de minunat ai răsplătit Tu aceste suflete cinstite şi credincioase care nu Te-au uitat pe Tine mort în mormântul Tău! Tu le-ai făcut pe femeile mironosiţe vestitoarele veştii Învierii şi slavei Tale! Ele nu Ţi-au uns cu mir trupul Tău cel mort, dar Tu le-ai uns sufletele lor vii cu uleiul bucuriei.

Cei care plângeau mortul au ajuns rândunelele unei primăveri noi. ***Cei care au plâns la mormântul Tău au ajuns sfinţi în Împărăţia Ta cea cerească. Cu rugăciunile lor, Dumnezeule Cel înviat, miluieşte-ne şi mântuieşte-ne pe noi, ca să Te slăvim pe Tine, dimpreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh - Treimea Cea de o fiinţă şi nedespărţită, acum şi pururea, şi-n vecii vecilor.***

Amin.

Sfântul Teofan Zăvorâtul - Tâlcuiri din Sfânta Scriptură - Duminica Sfintelor Femei Mironosiţe - Mironosiţele şi apostolii închipuie cele două laturi ale vieţii noastre

Femei neobosite! N-au dat somn ochilor lor, nici genelor lor dormitare, până ce n-au aflat pe Cel Preaiubit! Iar bărbaţii parcă se împiedică în picioare: merg la mormânt, îl văd pustiu şi rămân în nedumerire: ***ce putea să însemne faptul că nu-L vedeau pe Domnul?*** Nu, aici e vorba de dragoste chibzuită, care se teme de greşeală din pricina înaltului preţ al dragostei şi al ţintei sale.

Atunci când au văzut şi au pipăit şi ei, fiecare dintr-înşii a mărturisit nu cu limba, asemenea lui Toma, ci cu inima: „***Domnul meu şi Dumnezeul meu***”, şi de-acum nimeni n-a mai putut să-i despartă de Domnul. **Mironosiţele şi Apostolii închipuie cele două laturi ale vieţii noastre: simţirea şi chibzuinţ**a.

Fără simţire, viaţa nu e viaţă; fără chibzuinţă, viaţa e oarbă - iroseşte mult şi dă puţină roadă sănătoasă.

Simţirea trebuie să meargă înainte şi să dea imbold, iar chibzuinţa să hotărască timpul, locul, mijlocul de împlinire şi, îndeobşte, întreaga rânduială a ceea ce inima socoate să facă. Înlăuntru, inima merge înainte; iar când e vorba de faptă - chibzuinţă. ***Atunci când simţurile noastre se vor deprinde a deosebi binele de rău, poate că ne vom putea bizui numai pe inimă***, aşa cum dintr-un pom viu ies de la sine muguri, flori şi roade, şi din inimă va începe atunci să răsară binele, amestecându-se în chip înţelegător în curgerea vieţii noastre.

(din “Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an”
Sfântul Teofan Zăvorâtul,Editura Sophia)

Duminica Mironosiţelor. “Urmaţi-vă calea, fără să priviţi înapoi sau în jurul vostru. Nu luaţi seama la cele ce vă înconjoară; nu ascultaţi vorbe goale!”

“Orice suflet creştin curăţit de păcat este mironosiţă, este mireasma adusă lui Dumnezeu, ce se dăruieşte lui Hristos”. (Sfântul Iustin Popovici)

Pr. Valentin Mordasov

“Duminica de astăzi ne aduce înainte exemplul sfintelor femei mironosiţe, din care învăţăm că la biserică trebuie să venim devreme. Ele au venit primele, dis de dimineaţă, la Mormântul Domnului, şi au fost cele dintâi care L-au văzut pe Hristos înviat. Mai demult era o vorbă: “Cine ajunge primul la biserică, acela primeşte cel dintâi harul” (ca şi la scăldătoarea Vitezda). Apostolii Petru şi Ioan au fugit la Domnul întrecându-se.

O altă lecţie pe care o primim de la femeile mironosiţe este răbdarea. Ele au stat cu răbdare lângă Crucea Mântuitorului, când toţi apostolii, în afară de Ioan, s-au împrăştiat. Venind la Mormântul Domnului, ele au aşteptat cu răbdare şi au văzut în sfârşit arătarea îngerului Domnului. Cu răbdare şi cu bucurie mergeau după Domnul prin oraşe şi prin sate. Ascultau cuvântul Lui chiar şi în pustiul fără apă, răbdând şi arşiţa, şi frig, şi sete, şi foame. Ele primeau hrana pentru suflet şi slujeau cu averea şi cu munca lor, ca să ofere mâncare pentru trup Domnului şi ucenicilor Lui. Acest lucru ne învaţă să slujim bisericii Domnului, fiecare cu ce putem.

Femeile mironosiţe ne învaţă să-L cinstim pe Domnul. Pentru noi, această cinstire se exprimă în mod deosebit în zilele de miercuri şi vineri. ***În vechime se spunea că cel ce nu cinsteşte zilele de miercuri şi vineri va fi judecat cu cei care L-au răstignit pe Domnul. Unii oameni cucernici păstrau tăcerea buzelor în aceste zile, cugetând la Patimile Domnului, citind Acatistul Sfintei Crucii, Evanghelia.***

Femeile mironosiţe ne învaţă şi îndrăzneala în credinţă. Ele au îndrăznit să rămână lângă Cruce, să vină primele la Mormânt şi să vestească Învierea Domnului, să propovăduiască Evanghelia cele dintâi. Datoria noastră este de asemenea să vorbim despre Domnul, să împărtăşim altora cunoştinţele noastre cu acurateţe, rugându-ne să semănăm cuvântul lui Dumnezeu fără mânie şi patimă.

Iată câte exemple de urmat ne-au dat sfintele femei mironosiţe. Sfintelor femei mironosiţe, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!”

(Din: Pr. Valentin Mordasov, duhovnicul de la Pskov: învăţături şi întâmplări minunate, Editura Sophia, 2011)

Sfântul Teofan Zăvorâtul - Sfintele femei purtătoare de mir - o întruchipare a căutării Domnului

“Văd în femeile purtătoare de mir o întruchipare a voastră, dragi surori, o întruchipare a unei atitudini sufleteşti similare! Căci care este trăsătura caracteristică femeilor purtătoare de mir? Faptul că Îl urmau cu răbdare pe Domnul pretutindeni, de parcă L-ar fi căutat. Ele L-au ajutat din averea lor şi L-au însoţit către Ierusalim; L-au urmat în timp ce Îşi ducea crucea. Au fost în jurul Său când era răstignit pe Golgota; au urmărit unde I-a fost pus trupul după ce a fost dat jos de pe cruce. După sabat, dis de dimineaţă s-au grăbit la mormânt; şi, pe când era încă întuneric, au fost copleşite de arătarea Învierii şi au alergat să le spună Apostolilor despre El. S-au lipit de Domnul cu o asemenea râvnă, încât doreau să-L vadă şi să fie lângă El, fără să se mai sature de El.

Şi voi de asemenea, părăsind toate, aţi mers să-L urmaţi pe Domnul. Binecuvântată este calea voastră. Mergeţi şi căutaţi totdeauna faţa Lui.

Dar cum aţi putea să nu mergeţi şi să nu-L căutaţi? Cine poate fi mai frumos decât Domnul? El este împodobit cu virtuţi mai mult decât oricare dintre fiii oamenilor. El este frumos nu numai prin natura Sa divină, ci, de asemenea, şi prin natura Sa umană, întrucât avea cele mai nobile trăsături proprii unei fiinţe umane în toată desăvârşirea lor. Aceia care contemplă o asemenea frumuseţe

sunt atraşi către Domnul, iar Domnul la rândul Său îi umple pe toţi care Îl iubesc pe El cu aceasta.

- ⇒ *Cu ce se aseamănă ochii Lui? Sunt mai strălucitori decât soarele, care pătrunde totul cu lumina zilei. El doar privea către o femeie păcătoasă şi aceasta se îndrepta. Privea la un vameş şi el se făcea apostol. A privit către Petru şi ochii lui au revărsat râuri de lacrimi. Atrăgând la Sine sufletele oamenilor cu privirea Sa, El le dă puterea de a pătrunde cu mintea Raiul şi de a vedea cu limpezime toate cele văzute şi nevăzute.*
- ⇒ *Cu ce se aseamănă cuvântul Lui? El doar ce a vorbit, şi pescarii şi-au părăsit năvoadele. A ţinut o cuvântare şi cei care veniseră să-L prindă Îl ascultau cu uimire; demonii fugeau, bolnavii se vindecau, morţii înviau. Atrăgând la Sine sufletele oamenilor cu asemenea cuvinte, El le da puterea de a vorbi în aşa fel încât Dumnezeu Îşi pleacă urechea, îngerii iau seama, iar oamenii se mângâie.*

Bogat este Domnul şi îmbogăţeşte; puternic este şi dă nebiruită putere; înţelept este şi înţelepţeşte; sfânt este şi sfinţeşte. Căci orice dar este bun şi orice dar care vine de la El desăvârşit este pentru cei care se silesc să-L urmeze.

Un astfel de Domn căutaţi! În rânduiala dumnezeiască de rugăciune şi în activităţile bisericeşti căutaţi unde este ascuns Domnul, ca în desişurile înmiresmate din natură. Şi Îl veţi vedea precum L-a văzut Maria Magdalena în grădină, sau precum mireasa din Cântarea Cântărilor a văzut chipul prea frumos al mirelui ei printre flori, când se răcorea ziua şi se-ntindea umbra serii (Cântarea Cântărilor 2,14-17).

Căutaţi-L în dumnezeieştile Taine, mai cu seamă în Sfânta Taină a Trupului şi Sângelui Său, şi vi Se va face cunoscut aşa cum li S-a făcut cunoscut ucenicilor în Emaus, la frângerea pâinii şi precum i S-a făcut cunoscut miresei din Cântarea Cântărilor care spunea că El este negrăit de dulce şi totul în El este plăcut (Cântarea Cântărilor 5,16).

Căutaţi-L în dogmele învăţăturii de credinţă cu convingerea neîndoielnică în adevărul lor, căutaţi-L în porunci prin împlinirea lor cu râvnă, căutaţi-L în toate împrejurările vieţii cu răbdare şi credincioşie faţă de El; şi El vi Se va arăta şi vă va lăsa să Îl atingeţi aşa cum a făcut cu ucenicii Săi în ziua învierii Sale - iar voi veţi exclama precum Toma: “Domnul meu şi Dumnezeul meu!”

Căutaţi-L pretutindeni fără trândăvire. De ce spun “căutaţi-L”? Fiindcă deja L-aţi găsit, iar El, respectându-Şi cuvântul, deja S-a dăruit pe Sine Însuşi vouă şi a confirmat acest dar nu numai o dată. El este în mijlocul vostru, ca un Păstor într-

o turmă mică, iar înlăuntrul vostru, ca în propriul Său locaş. Rămâne încă un singur sfat de adăugat: aveţi grijă să Îl păstraţi pe Domnul în sufletul vostru.

Păstraţi-L prin gând neîncetat la El şi dialog neîncetat cu El; în El este veşnic mântuirea noastră. Păstraţi-L prin îndreptarea grabnică şi călduroasă a inimilor voastre numai către El, neîngăduindu-vă să vă ataşaţi de nimic altceva decât de El, indiferent dacă este vorba de un lucru mare sau mic. Păstraţi-L prin încredinţarea voastră în mâna providenţei Sale cu inimă deschisă înaintea Lui şi rugăciune constantă. Păstraţi-L prin împlinirea cu stăruinţă a rânduielii monahale de ascultare cu smerenie neprefăcută, pace, supunere reciprocă, ajutorare reciprocă, fără critică, fără ataşament faţă de lucruri, oameni şi obiceiuri lumeşti, cu izolarea, dragoste pentru osteneală, nedând odihnă trupului, cu amintirea continuă a plecării voastre din lumea aceasta şi aşteptarea răsplătirii din lumea de dincolo.

Fie ca Domnul să vă dăruiască toate acestea vouă, dragi surori. Fie ca făgăduinţele voastre să nu se dovedească false şi fie ca aşteptarea voastră să nu fie ruşinată.

Lumea este înaintea voastră, iar Domnul este înlăuntrul vostru. Întoarceţi-vă privirea încât să nu vedeţi deşertăciunea lumii şi fiţi totdeauna cu Domnul. Căutaţi-L pe El şi urmaţi Lui în paşii, gândurile şi sentimentele voastre.

Multe şi negrăite daruri sunt legate de modul vostru de viaţă. Domnul este aproape şi gata să vă umple cu harul Său, dar şi noi trebuie să ne străduim pentru a-l dobândi.

Aşadar străduiţi-vă, fără să vă temeţi de ceea ce nu trebuie să vă temeţi, şi nu vă cruţaţi! Femeile purtătoare de mir stăteau aproape de Domnul, deşi erau îmbrâncite de cei care Îl răstigneau. Şi voi, de asemenea, nu vă uitaţi la cele netrebnice. Lăsaţi lumea să ţipe, lăsaţi superstiţiile prosteşti să urle, lăsaţi nenorocirile să vină - voi urmaţi-vă calea, fără să priviţi înapoi sau în jurul vostru. Nu luaţi seama la cele ce vă înconjoară; nu ascultaţi vorbe goale. Priviţi doar ceea ce este sub picioarele voastre şi cu răbdare folosiţi-vă de ele spre a împlini poruncile primite; şi luaţi seama la propria voastră conştiinţă care a fost iluminată de sus. Căci în lume sunt multe femei lucrătoare ale evlaviei, care de asemenea Îl caută pe Domnul şi cu multă râvnă vor să-L atingă. Aveţi grijă să nu fiţi lăsate în urmă de către ele!

Mulţumim Domnului, dacă ochiul Său vede printre femeile din lume adevărate călugăriţe. Dar străduiţi-vă să nu vadă printre voi o femeie lumească îmbrăcată în haine călugăreşti.

22 aprilie 1862, Mănăstirea Tambov

(din: Sfântul Teofan Zăvorâtul, "Râvna duhovnicească. Scrisori către monahii", Editura Sophia, 2008)

Cuviosul Iustin de Celie - Mireasma lui Hristos adusă lui Dumnezeu - Predica întâi la Duminica Sfintelor Mironosiţe (1965)

"Hristos a înviat! Adevărat a înviat!

Şi toate morţile le alungă de pe pământ, toate iernile fug de pe pământ, toate păcatele, toţi demonii. Biruinţa, singura adevărată biruinţă în această lume pământească este biruinţa asupra morţii. Nimeni nu este mai puternic decât moartea, nimeni dintre oameni; nimeni dintre îngeri, nimeni dintre diavoli, numai El, Domnul Hristos Cel Înviat!

Prin Învierea Sa, Domnul a deschis mormântul pământesc. Acest pământ nu a fost nimic altceva decât imensul mormânt al oamenilor, hoit lângă hoit, mort lângă mort, nenorocit lângă nenorocit, iarnă lângă iarnă, păcat lângă păcat. Iată, acesta a fost pământul până la Învierea Domnului Hristos. După Înviere totul se preschimbă. Aceasta este cea mai mare revoluţie pe care o cunoaşte mintea omenească, în toate lumile. Totul se schimbă prin Învierea Domnului Hristos: omul muritor devine nemuritor, iar pământul, mic iad, arenă a răului, a păcatului, a morţii, se preschimbă în Împărăţia Cerurilor. Unde este Dumnezeu, Dumnezeu Cel Înviat, acolo este şi Împărăţia Cerurilor, acolo sunt toate puterile cereşti, acolo sunt toate bunătăţile cereşti.

Prin Învierea Sa, Domnul a ridicat piatra de pe mormântul nostru, de pe acest cavou pământesc, şi pentru întâia oară am văzut deschisă pentru noi, oamenii, calea care duce de pe pământ la Viaţa cea veşnică. Şi faptele care mărturisesc aceasta sunt nenumărate. Şi voi sunteţi astăzi martorii acesteia. Cei dintâi martori au fost Sfintele Mironosiţe, pe care astăzi le prăznuim, şi împreună cu ele, şi mai apoi, Sfinţii Apostoli, nenumăraţi Mucenici, Sfinţi, Drepţi, creştinii toţi, milioane şi milioane de creştini până în ziua de astăzi. Ce sunt ei, cine sunt ei? Martori ai Învierii lui Hristos!

Eşti creştin şi trăieşti astăzi această mărturie. ***Căci prin ce te distingi de ceilalţi oameni, de toate celelalte credinţe? Prin ce se distinge creştinul de toate făpturile pământeşti?*** Suntem creştini prin aceea că credem în Învierea lui Hristos, în nemurirea noastră şi în Viaţa veşnică. Omul nu mai este rob morţii, nu mai este rob păcatului, nu mai este rob diavolului, ci a fost slobozit de Domnul Hristos şi de păcat, şi de moarte, şi de diavol. Aceasta este singura slobozire, singura slobozire pentru neamul omenesc în toate lumile, adevărata

slobozire, slobozirea de păcate. Slobozirea de păcate înseamnă slobozirea de moarte, slobozirea de diavol, slobozirea de iad. Ce mai vrei, omule, ce fel de taine mai vrei să cunoşti? Iată înaintea ta Cerurile deschise, toate bunătăţile împărăţiei Cereşti sunt ale tale.

Sfintele Mironosiţe! O, minunate femei! O, ce cununi împleteşte lumea cerească pentru Mironosiţe - mai bune şi mai sfinte decât noi, oamenii. Atunci când ierusalimitenii, şi învăţaţii, şi fariseii, şi cărturarii evrei, şi alţii s-au năpustit asupra Domnului Hristos, femeile Mironosiţe au plâns şi s-au tânguit pentru El. Nu ştim dacă a fost şi vreo femeie printre aceia care strigau: Răstigneşte-L! Răstigneşte-L! (Marcu 15, 13).

Ştim că ele au fost mai curajoase decât ucenicii lui Hristos. În bezna neagră a nopţii, atunci când L-au prins pe Domnul Hristos, atunci când Iuda L-a trădat, atunci când L-au dus pe Golgota, Mironosiţele au stat aproape de Crucea Sa. Nu s-au temut de nimeni. Credinţa lor era mai puternică decât credinţa bărbaţilor, de aceea Domnul înviat S-a arătat mai întâi Mironosiţelor, S-a arătat mai întâi Mariei Magdalena şi Mariei lui Iacov (Marcu 16,1), S-a arătat lor pentru că au slujit Lui şi au crezut în El cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată fiinţa lor. Şi primul salut de Paşti, salutul îngeresc: "Hristos a înviat!" a fost adus Sfintelor Mironosiţe - ca cea dintâi bună-vestire în mormântul nostru, în toate laturile mormântului pământesc celui ferecat.

Sfântul Apostol Pavel spune: Noi, creştinii, suntem buna-mireasmă a lui Hristos adusă lui Dumnezeu (2 Corinteni 2, 15). Această mireasmă a lui Hristos se răspândeşte în întreaga lume, odată cu cea dintâi buna-vestire a Paştilor, prin Sfintele Mironosiţe, şi după ele şi împreună cu ele prin Sfinţii Apostoli şi prin toţi creştinii, până în ziua de astăzi. Noi, creştinii, prin aceste miresme cereşti, îndepărtăm orice păcat, orice mânie, orice patimă.

Sfântul Eftimie cel mare, duhovnic văzător cu duhul, simţea mirosul urât al unui gând de desfrânare pe care un frate din mănăstirea sa îl avea în minte. Pe acest frate îl urmărea ispita şi gândurile de desfrânare nu-i dădeau pace. Sfântul a simţit un miros urât. Astfel, fratele meu, sufletele noastre răspândesc bună mireasmă sau duhoare. Aceasta o simt Sfinţii îngeri care sunt împrejurul nostru. Fiecare păcat din sufletul meu şi al tău răspândeşte miros urât… Dacă simţi vreun păcat întru tine, vreun miros greu, să cunoşti că orice înger se îndepărtează de la tine. Vreun păcat mai vechi, vreun păcat nepocăit pe care îl purtăm întru noi de ani de zile, acesta este o imensă duhoare de care fug toţi îngerii. De aceea ne-a dăruit Domnul Sfintele Taine: ne-a dăruit Sfânta Împărtăşanie pentru a ne înmiresma şi a ne umple de pace.

În pustia în care se nevoia Sfântul Varsanufie cel mare, în împrejurimile şi în apropierea lui se aflau nişte tineri nevoitori care, departe de lume fiind, departe de preoţi, nu se puteau împărtăşi în biserică. Şi acelora, Îngerul Domnului le aducea în fiecare sâmbătă Sfânta Împărtăşanie. Se istoriseşte în viaţa sa că atunci când i s-a arătat Îngerul din înălţimea cerească, s-a răspândit o mireasmă care s-a revărsat peste întregul pământ… (vezi Vieţile Sfinţilor din 6 februarie). Toate acestea răspândesc mireasmă în Ceruri. De aceea, orice suflet creştin curăţit de păcat este mironosiţă, este mireasmă adusă lui Dumnezeu, ce se dăruieşte lui Hristos.

Sfintele Mironosiţe din toate timpurile sunt foarte numeroase. Mai întâi au fost câteva, apoi tot mai multe şi mai multe. Ce sunt sfintele nevoitoare, ce? Mironosiţe! Sfânta Muceniţa Varvara, Sfânta Muceniţă Irina, Cuvioasa Maria Egipteanca şi toate cuvioasele maici, ce sunt ele? Mironosiţe peste veacuri şi veacuri, suflete care se împărtăşesc de Evanghelia Domnului Hristos şi vieţuiesc în ea. Acestea sunt, mai întâi, monahiile cu chemare spre nevoinţă. Mironosiţele îşi curăţă necontenit sufletul de păcate, pentru ca sufletul să nu înceapă să răspândească miros urât. Şi cine stă în fruntea tuturor Mironosiţelor? Cine este aceea care dăruieşte Mironosiţelor întreaga strălucire cerească? Preasfânta Maică a Domnului.

Ea este cea dintâi Mironosiţă şi mai presus de toate. Despre ea se spune în sfintele rugăciuni că ne-a născut scumpul Mir Ceresc, pe Domnul Hristos, dăruindu-ne Buna-mireasmă. De aceea este cea dintâi Mironosiţă, înaintea tuturor. Şi fericit este acel suflet care îi urmează, cu credinţă, în Fiul Său Cel înviat, în Domnul Hristos, cu dragoste sfântă, cu rugăciune, cu post şi cu toate celelalte sfinte virtuţi.

Sufletul tău răspândeşte miros în Ceruri, prin Domnul Cel Înviat, prin Sfânta Sa Evanghelie, prin sfintele Sale porunci. Căci El, prin împlinirea sfintelor porunci, se sălăşluieşte în sufletele noastre. Sfântul Apostol spune: Hristos să Se sălăşluiască, prin credinţă, în inimile voastre (Efeseni 3, 16).

El Se sălăşluieşte în inimile noastre şi prin credinţă, şi prin dragoste, şi prin rugăciune şi prin post, şi prin toate celelalte virtuţi. Pe cât acestea se înmulţesc, pe atât se înmulţesc întru noi puterile lui Hristos Celui Înviat. Atunci fuge din noi întreaga iarnă a păcatelor, fuge orice păcat rău mirositor, iar noi ne umplem de veşnica primăvară, de o primăvară ce răspândeşte miros de rugăciune, de iubire, de milostivire şi de toate sfintele virtuţi evanghelice.

Nu slăbi niciodată creştine, nici tu, creştino! Iată, Preasfintele Mironosiţe stau înaintea ta şi împrejurul tău, sunt toate aici ca să te ajute, să te slobozească de orice iarnă a păcatelor, de orice păcat rău mirositor. Urmează-le, mergi îm-

preună cu ele şi cunoaşte că mergând după ele, mergi după Domnul Hristos Cel Înviat. El te va călăuzi în Împărăţia Cerurilor, te va conduce acolo unde este primăvara veşnică a nemuririi, primăvara adevărului dumnezeiesc veşnic, a bucuriei dumnezeieşti veşnice, a dragostei dumnezeieşti veşnice. Într-acolo ne conduc mironosiţele, iar al nostru este a ne folosi cu tot sufletul, a urma lor cu credinţă evanghelică, cu dragoste evanghelică, cu rugăciune evanghelică, cu trăire evanghelică. Atunci se va face auzit în toate laturile salutul de Paşti răsunând necontenit în sufletele creştinilor, în toate inimile: Hristos a înviat! Adevărat a înviat!“

(din: Cuviosul Iustin de Celie, Cuvinte despre veşnicie - predici alese, Editura Egumeniţa, 2013)

Sfântul Ignatie Briancianinov - Predică în Duminica Mironosiţelor - Despre starea de moarte a duhului omenesc

Evanghelia a vestit astăzi despre nevoinţa sfintelor femei care au urmat Dumnezeu-Omului în vremea pribegiei Lui pământeşti, care au fost martore ale patimilor Lui şi au fost de faţă la îngroparea Lui.

Îngroparea s-a petrecut în seara zilei de vineri. Când răutatea iudeilor s-a revărsat ca lava de foc dintr-un vulcan nu numai asupra Domnului, ci şi asupra tuturor apropiaţilor Lui, când Sfinţii Apostoli au fost siliţi să se ascundă sau puteau privi numai din depărtare la uimitoarea întâmplare; când numai ucenicul cel iubit, pentru care nimic nu era prea înfricoşător, a rămas nedespărţit de Domnul: atunci ucenicul care se ascunsese întotdeauna, care îşi tăinuise întotdeauna aşezarea inimii de teama răzbunării Sinedriului, având un loc de cinste în acesta, Iosif Arimateanul, trece dintr-o dată peste toate piedicile, şovăielile, nedumeririle care-l legau şi-l tulburau până atunci, merge la recele şi crudul Pilat, cere trupul celui omorât cu moarte de ocară, îl primeşte, îl îngroapă cu evlavie şi cu cinste.

Evanghelia dă faptei lui Iosif însemnătatea unei fapte pline de mărime de suflet, de bărbăţie.

Aşa a şi fost. Făcând parte din Sinedriu, în faţa Sinedriului, care săvârşise uciderea de Dumnezeu, în faţa Ierusalimului, care luase parte la uciderea de Dumnezeu, ia de pe cruce trupul Dumnezeu-Omului Care fusese omorât de oameni, îl duce în grădina aflată în apropierea porţilor şi a zidurilor cetăţii.

Acolo, în singurătate şi linişte, la umbra copacilor, într-un mormânt nou, săpat în stâncă, fără a cruţa aromatele şi balsamurile, pune trupul prin care au fost

răscumpărate şi trupurile, şi sufletele tuturor oamenilor, înfăşurându-l cu giulgiuri curate, aşa cum se înfăşoară şi se ascunde o comoară de mare preţ.

La înmormântarea Domnului a luat parte un alt om care făcea parte din Sinedriu: Nicodim, care venise noaptea la Domnul, care îl recunoscuse pe Domnul drept trimis al lui Dumnezeu.

După ce prăvăleşte o piatră mare pe uşa mormântului - „uşă" numeşte Evanghelia deschiderea joasă prin care se intra în peşteră - Iosif pleacă de acolo ca un om care şi-a îndeplinit în chipul cuvenit slujirea.

Sinedriul urmărea mişcările lui Iosif. După plecarea lui, el s-a îngrijit să pună strajă la mormânt şi să pecetluiască piatra care acoperea intrarea, îngroparea Domnului a fost mărturisită atât de următorii, cât şi de vrăjmaşii Lui.

Numai cei care făceau parte din Sinedriu, săvârşind în turbarea şi înverşunarea lor cea mai mare nelegiuire, au săvârşit fără să îşi dea seama cea mai mare jertfă (Fapte 3, 17-18): prin junghierea Jertfei Atotsfinte, ei au răscumpărat omenirea, au încheiat şirul fără folos al jertfelor preînchipuitoare, au făcut de prisos atât aceste jertfe, cât şi însuşi aşezământul lor.

Unii din Sinedriu - Iosif şi cu Nicodim -, în numele tuturor drepţilor Vechiului Legământ, au slujit cu aşezare a duhului bineplăcută lui Dumnezeu îngropării Răscumpărătorului oamenilor, au încheiat şi au pecetluit prin această faptă cucernica lucrare a fiilor Vechiului Legământ. ***De acum începe slujirea lucrătorilor Legământului celui Nou.***

Sfintele femei nu s-au lăsat mai prejos decât Iosif în ce priveşte lepădarea de sine bărbătească.

Fiind de faţă vineri la îngropare, ele au socotit ca lucru neîngăduit să încalce în zi de sâmbătă - zi de odihnă - tihna în care se odihnea, în sfinţitul întuneric şi sfinţita zăvorâre a peşterii mormântului, trupul Domnului.

Femeile aveau de gând să îşi reverse osârdia către Domnul prin revărsarea de mir peste trupul Lui. Întorcându-se vineri de la îngropare, ele au cumpărat fără întârziere aromate din belşug, şi aşteptau ziua următoare sâmbetei, care se numeşte zi de duminică, zi a învierii.

În această zi, îndată ce a răsărit soarele, evlavioasele femei s-au şi pornit către mormânt.

Pe drum, ele şi-au amintit că la intrarea în mormânt este prăvălită o piatră mare. Lucrul acesta le îngrijora, şi femeile au început să vorbească între ele: "***Cine ne va prăvăli nouă piatra de pe uşa mormântului?***" Piatra era "mare foarte".

Venind la mormânt, au văzut, spre marea lor uimire, piatra prăvălită. ***O prăvălise un înger purtător de lumină, puternic: acesta, după învierea Domnului, se pogorâse din cer la mormântul care îl încăpuse pe Cel neîncăput de ceruri, lovise cu spaimă străjerii, totodată sfărâmase pecetea şi dăduse într-o parte piatra cea grea, după care şezuse pe piatră, aşteptând venirea femeilor. Când ele au venit, îngerul le-a vestit învierea Domnului, poruncindu-le să o aducă la cunoştinţa Apostolilor.***

Pentru râvna lor faţă de Dumnezeu-Omul, pentru hotărârea lor de a da cinstire atotsfântului trup pe care îl păzea straja de ostaşi, asupra căruia veghea neadormită ura Sinedriului, sfintele femei au fost cei dintâi oameni care au primit nemincinoasa veste a învierii lui Hristos, care s-au făcut primii şi puternici propovăduitori ai învierii, ca unele care au auzit vestirea ei din gura îngerului.

La Dumnezeu, Cel atotdesăvârşit, nu este părtinire: toţi oamenii sunt de o seamă înaintea Lui, şi dintre oameni se învredniceşte de osebite daruri ale lui Dumnezeu, întru osebită îmbelşugare duhovnicească, cel care va năzui cu lepădare de sine către El.

"Cine ne va prăvăli nouă piatra de pe uşa mormântului!"

Aceste cuvinte ale sfintelor femei au un anume înţeles de taină.

El e atât de ziditor ca dragostea de aproapele şi dorinţa ca el să capete folos duhovnicesc nu ne îngăduie să-l trecem sub tăcere.

Mormântul este inima noastră. ***Inima a fost cândva biserică; ea s-a făcut mormânt, în el intră Hristos prin taina Botezului ca să sălăşluiască întru noi şi să lucreze întru noi. Atunci inima este sfinţită ca biserică a lui Dumnezeu. Noi îi răpim lui Hristos putinţa de a lucra atunci când dăm viaţă omului nostru celui vechi, când lucrăm mereu după imboldul voii noastre căzute, al raţiunii noastre otrăvite de minciună.***

Hristos, Care a fost adus prin Botez în suflet, continuă să rămână în noi, dar este rănit şi omorât de purtarea noastră.

Biserica nefăcută de mână a lui Dumnezeu se preface în mormânt strâmt şi întunecos. La intrarea acestuia este prăvălită o piatră "mare foarte".

Vrăjmaşii lui Dumnezeu pun la mormânt strajă, pecetluiesc deschizătura astupată cu piatra, legând prin pecete piatra de stâncă pentru ca, în afara greutăţii, şi pecetea să nu îngăduie nimănui a se atinge de piatră.

Vrăjmaşii lui Dumnezeu veghează ei înşişi asupra pazei mortului! Ei au născocit şi au rânduit toate piedicile cu putinţă pentru a preîntâmpina învierea, pentru a o împiedica, pentru a o face cu neputinţă.

Piatra este acea boală a sufletului prin care se păstrează neatinse toate celelalte boli, şi pe care Sfinţii Părinţi o numesc "nesimţire".

"Ce fel de păcat este acesta? Nici nu am auzit de el", vor spune mulţi.

După definiţia Părinţilor, "nesimţirea" este starea de moarte a simţurilor duhovniceşti, este moartea nevăzută a duhului omenesc în ce priveşte lucrurile duhovniceşti, el fiind totodată pe deplin viu faţă de lucrurile materiale.

Se întâmplă uneori ca, în urma unei îndelungate boli trupeşti, să se cheltuiască toate puterile, să pălească toate calităţile trupului: atunci boala, neaflând hrană, încetează să mai sfâşie trupul; ea îl părăseşte pe bolnav, lăsându-l istovit, ca mort, neînstare să facă nimic din pricina istovirii de către suferinţe, din pricina cumplitei, mutei stări bolnăvicioase care nu se vădeşte prin nici o suferinţă aparte.

Acelaşi lucru are loc şi cu duhul omenesc. Viaţa nepăsătoare petrecută vreme îndelungată în mijlocul împrăştierii statornice, în mijlocul păcatelor statornice săvârşite de bună voie, în uitare de Dumnezeu, de veşnicie, în neluare-aminte sau în luarea-aminte cât se poate de superficială la poruncile şi învăţătura Evangheliei: ei bine, această viaţă răpeşte duhului nostru împreună-simţirea faţă de lucrurile duhovniceşti, îl omoară în privinţa lor.

Fără a înceta să mai fiinţeze, acestea sunt pentru el ca şi cum n-ar fi, întrucât viaţa lui în ce le priveşte a încetat: toate puterile lui sunt îndreptate numai spre material, spre vremelnic, spre deşertăciune, spre păcat.

Oricine vrea să cerceteze fără împătimire şi în chip temeinic starea sufletului său va vedea în el boala nesimţirii, va vedea cât de mare este însemnătatea ei, va vedea cât de grea este ea, va recunoaşte că ea este vădire şi mărturie a stării de moarte a duhului.

- Când vom vrea să ne îndeletnicim cu citirea Cuvântului lui Dumnezeu, ce plictiseală ne va apuca!Ce greu de înţeles, ce puţin interesant, ce ciudat ni

se pare tot ce citim acolo! Cum dorim să scăpăm mai repede de această lectură!

De ce? Pentru că nu avem împreună-simţire faţă de Cuvântul lui Dumnezeu.

- Când ne sculăm la rugăciune, ce uscăciune, ce răceală simţim! Cum ne grăbim să terminăm rugăciunea noastră superficială, plină de împrăştiere!

De ce? Fiindcă suntem străini de Dumnezeu: credem în existenţa lui Dumnezeu cu o credinţă moartă; El nu există pentru simţirea noastră.

Pentru ce am uitat de veşnicie?

Suntem cumva scoşi din rândul celor ce trebuie să intre în necuprinsul ei tărâm? Oare nu ne aşteaptă moartea, aşa cum îi aşteaptă pe ceilalţi oameni?

Şi atunci, pentru ce am uitat de veşnicie? ***Fiindcă ne-am lipit cu tot sufletul de materie, fiindcă niciodată nu ne gândim şi nu vrem să ne gândim la veşnicie, fiindcă am pierdut preţioasa ei presimţire şi am dobândit un fel mincinos de a simţi pribegia noastră pământească.***

Acest fel mincinos de a simţi ne înfăţişează ca nesfârşită viaţa noastră pământească.

Suntem atât de amăgiţi şi atraşi de el încât rânduim potrivit lui toate faptele noastre, aducând puterile sufletului şi trupului jertfă stricăciunii, neîngrijindu-ne deloc de lumea cealaltă, care ne aşteaptă: şi, totuşi, va trebui negreşit să devenim veşnici locuitori ai acelei lumi.

De ce curg din noi ca dintr-un izvor vorbirea deşartă, cuvintele spurcate, glumele de nimic, osândirea aproapelui, batjocurile muşcătoare?

De ce petrecem multe ceasuri în cele mai deşarte distracţii fără a simţi nici o greutate, de ce nu ne mai saturăm de ele, de ce ne străduim să trecem de la o îndeletnicire deşartă la alta şi nu vrem să dăm măcar câteva clipe cercetării păcatelor noastre, plânsului pentru ele?

Fiindcă am dobândit împreună-simţire faţă de păcat, faţă de tot ce este deşertăciune, faţă de tot lucrul prin care intră păcatul în om şi prin care se păstrează păcatul în om; fiindcă am pierdut împreună-simţirea faţă de toate îndeletnicirile prin care intră în om virtuţile cele iubite de Dumnezeu, prin care acestea se înmulţesc şi se păstrează în om.

Nesimţirea este sădită în suflet de lumea cea vrăjmaşă lui Dumnezeu şi de îngerii căzuţi cei vrăjmaşi lui Dumnezeu, cu împreună-lucrarea slobodei noastre voi. Ea creşte şi se întăreşte prin vieţuirea după principiile lumeşti; ea creşte şi se întăreşte atunci când omul urmează propriei sale raţiuni şi voi căzute, când el părăseşte slujirea lui Dumnezeu şi când slujeşte lui Dumnezeu cu nepăsare.

Când nesimţirea se atinge de suflet şi devine însuşire a lui, lumea şi stăpânitorii acestei lumi pun pe piatră pecetea lor.

Această pecete stă în împărtăşirea duhului omenesc cu duhurile căzute, în însuşirea de către duhul omenesc a întipăririlor lăsate în el de către duhurile căzute, în supunerea lui faţă de silnica înrâurire şi stăpânire a duhurilor lepădate.

"Cine ne va prăvăli nouă piatra de pe uşa mormântului?" Întrebarea este plină de grijă, întristare, nedumerire. ***Simt această grijă, această întristare, această nedumerire acele suflete care s-au îndreptat spre Domnul, care au părăsit slujirea lumii şi păcatului.*** Înaintea privirii lor se descoperă, în toată înfricoşătoarea sa cuprindere şi însemnătate, boala nesimţirii.

Ele doresc şi să se roage cu străpungere, şi să se îndeletnicească cu citirea Cuvântului lui Dumnezeu în afara oricărei alte citiri, şi să îşi vadă necurmat păcătoşenia, să se îndurereze pentru ea fără încetare: într-un cuvânt, doresc să devină ale lui Dumnezeu.

Şi aceste suflete întâmpină înăuntrul lor o împotrivire neaşteptată, necunoscută de către slujitorii lumii: nesimţirea inimii. Inima, pe care viaţa nepăsătoare dinainte a rănit-o de moarte, nu dă nici un semn de viaţă.

În zadar adună mintea gânduri despre moarte, despre judecata lui Dumnezeu, despre mulţimea păcatelor sale, despre chinurile din iad, despre desfătările Raiului; în zadar se străduieşte mintea să lovească în inimă cu aceste gânduri: inima rămâne fără împreună-simţire faţă de ele, de parcă nici iadul, nici Raiul, nici judecata lui Dumnezeu, nici păcatele, nici starea de cădere şi pierzare nu ar avea cu ea nici o legătură.

Ea doarme somn adânc, somn de moarte: ea doarme, adăpată şi îmbătată cu otrava păcatului.

"Cine ne va prăvăli nouă piatra de pe uşa mormântului! Piatra aceasta e mare foarte."

După povaţa Sfinţilor Părinţi, pentru nimicirea nesimţirii se cere din partea omului o lucrare statornică, răbdătoare, neîncetată împotriva ei, o viaţă statornică, evlavioasă, de trezvie.

Acest fel de viaţă luptă împotriva vieţii de nesimţire - însă, numai cu propriile silinţe ale omului nu poate fi omorâtă această moarte a duhului omenesc: nesimţirea este nimicită prin lucrarea harului dumnezeiesc.

La porunca lui Dumnezeu, îngerul Lui se pogoară în ajutorul sufletului ostenit şi împovărat, prăvăleşte piatra împietririi de la inimă, umple inima de umilinţă, vesteşte sufletului învierea, care este urmare obişnuită a umilinţei statornice.

Umilinţa este primul semn al învierii inimii faţă de Dumnezeu şi de veşnicie.
Ce este umilinţa? ***Umilinţa este simţirea de către om a milei şi împreună-pătimirii faţă de sine însuşi, faţă de starea sa nenorocită, faţă de starea sa de cădere, faţă de starea sa de moarte veşnică.***

Despre ierusalimitenii care au fost aduşi la această aşezare sufletească prin propovăduirea Sfântului apostol Petru şi au primit creştinismul, Scriptura spune că "***s-au umilit cu inima***" (Fapte 2, 37).

Nu avea trupul Domnului nevoie de mirul preţios al mironosiţelor. Prin înviere, el a luat-o înaintea ungerii cu mir: dar sfintele femei, cumpărând mirul din timp, mergând dis de dimineaţă, o dată cu primele razele ale soarelui, la mormântul de viaţă purtător, neluând în seamă straja care păzea mormântul şi pe Cel îngropat în el, au arătat şi dovedit cu fapta aşezarea inimii lor faţă de Domnul.

Darul lor s-a arătat a fi de prisos - însă, el a fost răsplătit însutit prin arătarea îngerului nemaivăzut de către femei, prin vestea - ce nu putea fi dată decât unor oameni preaplini de credinţă - a învierii Dumnezeu-Omului şi a învierii, o dată cu El, a omenirii.

N-are nevoie pentru Sine Dumnezeu să-I închinăm viaţa noastră, să închinăm toate puterile noastre slujirii Lui: noi avem neapărată nevoie de aceasta.

Să le aducem ca pe un mir la mormântul Domnului. Să cumpărăm din vreme mir - aplecarea cea bună a voii noastre.

Din tinereţile noastre să ne lepădăm de toată aducerea de jertfe păcatului: cu acest preţ să cumpărăm mirul - aplecarea cea bună a voii noastre.

Slujirea păcatului nu poate fi îmbinată cu slujirea lui Dumnezeu: prima o nimiceşte pe cea de-a doua. Să nu îngăduim păcatului să omoare în sufletul nostru împreună-simţirea faţă de Dumnezeu şi faţă de tot ce este dumnezeiesc!

Să nu îngăduim păcatului să ne pecetluiască cu peceţile sale, să capete asupra noastră stăpânire silnică.

Cine a început să slujească lui Dumnezeu din zilele tinereţii nestricate şi a rămas cu statornicie în această slujire, acela e supus neîncetatei înrâuriri a Sfântului Duh, este pecetluit cu haricele, atotsfintele peceţi care purced din El, dobândeşte la vremea potrivită cunoaşterea cu lucrul a învierii lui Hristos, învie în Hristos cu duhul, se face, prin alegerea şi porunca lui Dumnezeu, propovăduitor al învierii înaintea fraţilor săi.

Cine s-a robit păcatului din neştiinţă sau târât de păcat, a intrat în împărtăşire cu duhurile căzute, s-a alăturat lor, a pierdut în duhul său legătura cu Dumnezeu şi cu locuitorii cerului, acela să se tămăduiască prin pocăinţă.

Să nu amânăm tămăduirea noastră de pe o zi pe alta, ca să nu vină fără de veste moartea, să nu ne răpească pe neaşteptate, ca să nu ne arătăm neînstare a intra în sălaşurile nesfârşitei odihne şi prăznuiri, ca să nu fim aruncaţi, ca nişte neghine netrebnice, în focul iadului, ce arde veşnic şi nu mistuie niciodată.

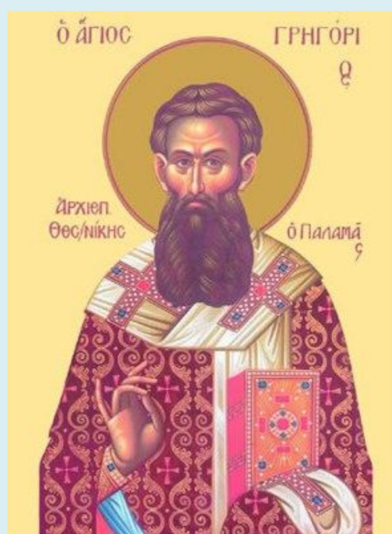
Tămăduirea bolilor învechite se săvârşeşte nu atât de grabnic şi nu atât de lesne cum îşi închipuie neştiinţa.

Nu fără temei ne dăruieşte milostivirea lui Dumnezeu vreme de pocăinţă; nu fără temei toţi sfinţii îl rugau pe Dumnezeu să li se dăruiască vreme de pocăinţă.

- ***Este nevoie de vreme pentru ştergerea întipăririlor păcătoase, pentru ruperea peceţilor păcatului;***
- ***este nevoie de vreme ca să ne pecetluim cu peceţile Sfântului Duh;***
- ***este nevoie de vreme ca să ne curăţim de întinăciune;***
- ***este nevoie de vreme ca să ne îmbrăcăm în hainele virtuţilor, ca să ne împodobim cu însuşirile plăcute lui Dumnezeu cu care sunt împodobiţi toţi locuitorii cerului.***

În omul pregătit pentru aceasta învie Hristos, şi mormântul - inima - se preface iar în biserică a lui Dumnezeu, " ***Învie, Doamne, mântuieşte-mă, Dumnezeul meu***" (Ps. 3, 7): ***în această tainică şi totodată adevărată înviere a Ta stă mântuirea mea. Amin.***

Sfântul Grigorie Palama - Duminica Mironosiţelor

Învierea Domnului este înnoirea firii omeneşti şi plămădirea din nou a lui Adam cel dintâi, care fusese înghiţit de moarte prin păcat şi reîntors prin moarte în pământul din care a fost plămădit; este întoarcerea omului la viaţa cea fără de moarte. Nimeni dintre oameni nu l-a văzut pe Adam, la început, cum a fost plămădit şi dăruit cu viaţă, căci în acel ceas nu exista încă nici un om; însă, după ce a luat duh de viaţă prin insuflarea dumnezeiască, cea dintâi dintre toate făpturile omeneşti l-a văzut o femeie, căci Eva a fost cea dintâi fiinţă omenească creată după Adam; tot astfel, pe cel de al doilea Adam, Care este Domnul, n-a fost om să-L vadă înviind din morţi, căci nimeni dintre cei apropiaţi Lui nu se afla de faţă, iar ostaşii care păzeau mormântul, tulburaţi de frică, erau ca şi morţi. Or, ***după ce a înviat El, cea dintâi care L-a văzut a fost o femeie, precum am auzit astăzi din Evanghelia, cea după Marcu:*** ***"Şi înviind dimineaţa, în ziua cea dintâi a săptămânii, El S-a arătat întâi Mariei Magdalena..."*** [Marcu 16, 9].

S-ar părea că evanghelistul spune desluşit că ceasul în care a înviat Domnul era dimineaţa în zori, şi că mai întâi s-a înfăţişat Mariei Magdalena, şi că această arătare s-a săvârşit în chiar ceasul învierii Sale. Însă Evanghelistul nu spune aşa, după cum veţi afla dacă arătaţi un dram de răbdare: căci cu puţin mai înainte şi Marcu, la fel cu toţi ceilalţi evanghelişti, spune că ***acea Marie a venit dimpreună cu celelalte purtătoare de mir la mormânt şi că, văzându-l pe acesta gol, au plecat. De unde se vede că, chiar cu mult înainte de ceasul zorilor, când ea L-a văzut, Domnul înviase deja.*** Iar pentru a arăta acel ceas, Marcu nu a spus simplu dimineaţa, ca mai jos, ci dis de dimineaţă; aşadar, el vorbeşte aici despre ceasul în care, la orizont, ziua se îngână cu noaptea, după cum arată şi Ioan când scrie că ***Maria Magdalena a venit la mormânt dis de dimineaţă, pe când era încă întuneric, şi a văzut piatra ridicată de pe mormânt*** [Ioan 20, 1].

Aşadar, după Ioan, ***nu numai că ea a venit la mormânt în acel ceas, dar a şi plecat de acolo fără să-L fi văzut pe Domnul. Căci a fugit să-i caute pe Petru şi pe Ioan, dându-le de veste nu că Domnul înviase, ci că fusese luat din mormânt, ceea ce dovedeşte că ea nu ştia încă de învierea Sa. Prin urmare, Domnul nu S-a arătat Mariei în primul ceas al zilei, ci ea L-a văzut după ivirea zilei depline.***

Totuşi evangheliştii au vestit în chip ascuns un fapt pe care îl voi descoperi evlaviei voastre; **căci cea dintâi dintre toţi oamenii care a primit vestea cea bună a învierii Domnului - aşa cum se cuvenea şi era drept - a fost Născătoarea de Dumnezeu; iar ea a primit vestea chiar de la Domnul. Ea a fost cea care, înaintea tuturor, a ştiut că El înviase, cea care s-a bucurat de cuvântul Său dumnezeiesc şi nu doar că L-a văzut cu ochii şi L-a auzit cu urechile, dar tot ea a fost cea dintâi şi singura care I-a atins cu mâinile ei picioarele neprihănite, deşi evangheliştii nu spun în chip limpede toate acestea, nevrând ca tocmai Mama să fie adusă drept martoră, spre a nu da prilej de bănuială celor necredincioşi.** Însă întrucât noi, acum, prin harul Celui înviat, grăim cuvântul nostru către cei credincioşi, iar prilejul sărbătorii de astăzi ne îndeamnă să cercetăm cu luare aminte toate cele privitoare la Mironosiţe, luând încredinţare de la Cel ce a spus că "***nu este nimic ascuns, care să nu se dea pe faţă***" [Luca 8, 17], vor fi dezvăluite de noi şi acestea.

Aşadar, ***Mironosiţele sunt femeile care au însoţit-o pe Maica Domnului şi au rămas alături de ea în vremea-pătimirii celei mântuitore [a Domnului], apoi s-au silit să ungă cu mir trupul Mântuitorului.*** Căci, atunci când Iosif şi Nicodim au cerut şi au primit de la Pilat trupul învăţătorului, l-au pogorât de pe Cruce, l-au învelit în pânza de in îmbibată cu miresme, l-au aşezat într-un mormânt săpat în stâncă şi au pus o piatră mare la gura acestuia, ***Maria Magdalena şi cealaltă Marie - spune Marcu - erau de faţă, dinaintea mormântului. Iar spunând "şi cealaltă Marie", Marcu o arată în chip desluşit pe Maica Domnului. Şi dacă ea este numită mama a lui Iacov şi a lui Iosif, e pentru că aceştia erau fiii lui Iosif, logodnicul Maicii Domnului.*** Acestea n-au fost singurele care erau de faţă la punerea Domnului în mormânt: mai erau şi alte femei, după cum arată Luca: "***Şi urmându-L femeile, care veniseră cu El din Galileea, au privit mormântul şi cum a fost pus trupul Lui... Iar ele erau: Maria Magdalena şi Ioana şi Maria lui Iacov şi celelalte împreună cu ele...***" [Luca. 23, 55; 24, 10].

Acestea, stă scris, s-au întors ca să cumpere miresme şi mir [vezi Luca, 23, 56]: căci încă nu cunoşteau, în chip limpede, că El este cu adevărat mireasma vieţii pentru cei ce vin la El cu credinţă, precum mirosul morţii le este hărăzit celor ce rămân până la capăt necredincioşi; iar mireasma veşmintelor Sale, adică a trupului Său, este mai presus decât toate miresmele; şi numele Său este mir

revărsat, prin care lumea întreagă s-a umplut de bună mireasmă a Dumnezeirii. Totuşi, dacă Ele au pregătit miruri şi miresme, au făcut-o, pe de o parte, în cinstea Celui ce zăcea în mormânt şi, pe de altă parte, spre acoperirea mirosului greu al trupului ce urma să putrezească; fiindcă socoteau că astfel, mulţumită ungerii lor, cei care vor dori se vor putea apropia de trup.

Aşadar, după ce au pregătit mirul şi miresmele, s-au odihnit Sâmbătă, după poruncă. ***Căci, într-adevăr, încă nu înţeleseseră care era adevăratul Sabat, nici nu cunoscuseră acea Sâmbătă binecuvântată mai presus de toate, care a strămutat firea noastră din străfundurile adânci ale iadului către înălţimile cele prealuminoase, cereşti şi dumnezeieşti.***

Precum spune Luca: "***Iar în prima zi de după sâmbătă (Duminică), foarte de dimineaţă, au venit ele la mormânt, aducând miresmele pe care le pregătiseră***" [24, 1].

Iar Matei scrie: "***După ce a trecut sâmbătă, când se lumina de ziua întâi a săptămânii*** *(Duminică)..."* [28, 1], şi zice că erau două femeile care veniseră.

Iar Ioan scrie: "... ***dis de dimineaţă, fiind încă întuneric..."*** [Ioan 20, 1] şi spune că Maria Magdalena era singura care a venit.

În sfârşit, Marcu grăieşte: "***Şi dis de dimineaţă, în prima zi a săptămânii*** *(Duminică)..."* [Marcu 16, 2] şi arată că trei erau femeile ce veniseră. Aşadar, toţi evangheliştii vorbesc despre ziua întâi a săptămânii, despre Duminică. "După sâmbătă", "când se lumină", "foarte de dimineaţă", "dis de dimineaţă, fiind încă întuneric", toate acestea înseamnă: în ceasul din preajma zorilor, când se îngemănează lumina cu întunericul; e ceasul în care răsăritul începe să strălucească la orizont, vestind ziua. Privind de departe, se poate vedea că o geană de lumină colorează cerul în preajma ceasului al nouălea al nopţii, astfel încât mai rămân trei ore până să se facă lumină deplină.

Doar că evangheliştii par să nu fie întru totul de acord asupra acestui ceas şi asupra numărului femeilor. Precum am spus, Mironosiţele erau multe, iar ele nu au venit la mormânt o singură dată, ci în două sau trei rânduri, mai multe împreună, nu aceleaşi de fiecare dată, însă toate de dimineaţă. Aşadar, n-au venit toate la acelaşi ceas: doar Maria Magdalena, singura dintre celelalte, a revenit şi a rămas mai mult. Deci fiecare dintre evanghelişti, spunând că n-au venit împreună decât o singură dată, trece sub tăcere celelalte veniri. **Dar pentru mine, care am pus laolaltă spusele tuturor evangheliştilor, după cum v-am arătat la început, Maica Domnului este aceea care a venit mai întâi dintre toate la mormântul Fiului şi Dumnezeului ei, luând-o înaintea Mariei Magdalena. Aceasta mi-o arată mai cu seamă Evanghelistul Matei,**

care spune: "... ***au venit Maria Magdalena şi cealaltă Marie" - adică, fără îndoială, Maica Domnului - "ca să vadă mormântul. Şi iată, s-a făcut cutremur mare, că îngerul Domnului, coborând din cer şi venind, a prăvălit piatra şi şedea deasupra ei. Şi înfăţişarea lui era ca fulgerul şi îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Şi de frica lui s-au cutremurat cei ce păzeau şi s-au făcut ca morţi"*** [Matei 28, 1-4].

Aşadar, toate celelalte femei au venit după cutremurul de pământ şi după fuga păzitorilor; ele au găsit mormântul deschis şi piatra rostogolită. Maica Fecioară era de faţă când a fost cutremurul, când a fost rostogolită piatra, când a fost deschis mormântul, fiind de faţă şi paznicii lui, chiar dacă erau căzuţi la pământ de frică. De aceea, după cutremur, de îndată ce s-au ridicat, nu s-au gândit decât la fugă. ***Însă Maica Domnului se desfăta cu această privelişte, fără a le împărtăşi teama.*** **Iar mie mi se pare că pentru ea, în primul rând, s-a deschis acel mormânt dătător de viaţă. Fiindcă pentru ea, înainte de toate, şi apoi prin ea, toate câte sunt sus în cer şi jos pe pământ s-au deschis nouă; pentru ea a străfulgerat astfel îngerul încât, deşi ceasul acela era încă învăluit în beznă, a putut vedea nu numai mormântul gol, dar şi cele din mormânt [giulgiurile şi mahrama] aşezate de o parte, ca tot atâtea mărturii ale trezirii din morţi a Celui ce fusese înmormântat.**

Desigur, îngerul vestitor era însuşi Gavriil. Căci, de îndată ce a văzut-o pe Maica lui Dumnezeu grăbind către mormânt - el, care odinioară îi grăise: "***Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu***" [Luca 1, 30] ***-, se grăbeşte [la rându-i] să coboare şi în acea zi, ca să-i grăiască din nou aceleaşi cuvinte celei de-a pururea Fecioare, vestindu-i învierea din morţi a Celui Născut din ea fără de sământă, să ridice piatra şi să arate mormântul gol şi giulgiul, întărind astfel, pentru ea, vestea cea bună. Căci stă scris:*** "***Iar îngerul, răspunzând a zis femeilor: Nu vă temeţi, căci ştiu că pe Iisus cel răstignit Il căutaţi. Nu este aici, căci S-a sculat, precum a zis; veniţi de vedeţi locul unde a zăcut***" [Matei 28, 5-6]. El spune: "***Chiar dacă îi vedeţi pe paznici cutremuraţi de frică, nu vă temeţi; căci eu ştiu că voi Il căutaţi pe Iisus cel răstignit, dar El S-a trezit, nu mai este aici. Nu numai că închizătorile, zăvoarele, peceţile iadului, ale morţii şi ale mormântului nu-L pot ţine, ci, mai mult, El este Domnul nostru, al îngerilor celor nemuritori şi cereşti, singur Domn al lumii întregi;*** "***Veniţi de vedeţi locul unde a zăcut. Şi degrabă mergând, spuneţi ucenicilor Lui că S-a sculat din morţi..***" [Matei 28, 6-7]".

Şi s-au dus ele degrabă "***cu frică şi cu bucurie mare***" [Matei 28, 8]. Iar mie îmi pare că Mariei Magdalena, ca şi celorlalte femei care au mers atunci împreună la mormânt, le era întrucâtva teamă. Căci ele nu înţeleseseră încă puterea celor grăite de către înger şi nici nu izbutiseră să primească în întregime lumina, ca să o vadă şi să o înţeleagă pe deplin: însă **Maica Domnului a simţit marea**

bucurie despre care vorbeşte Matei; înţelegând cuvintele îngerului şi fiind cuprinsă toată de lumină - ea, care era pe deplin curată şi plină de dumnezeiescul har; ea, care dăduse crezare arhanghelului, întrucât acesta se arătase deja de multă vreme vrednic de încredere, prin faptele sale - ***cum oare, fiind de faţă la toate aceste întâmplări, ar fi putut Fecioara cea plină de dumnezeiasca înţelepciune să nu fi înţeles ceea ce s-a înfăptuit?***

Căci a văzut:

- ***cutremurul de pământ, acel mare cutremur de pământ,***
- ***pe îngerul cel din ceruri pogorâtor, acel înger strălucitor ca fulgerul,***
- ***spaima de moarte a paznicilor,***
- ***rostogolirea pietrei,***
- ***mormântul cel gol,***
- ***minunea cea mare a giulgiului care nu fusese dezlegat, ci era încă îmbibat de mir şi de aloe, arătându-se însă golit de trupul pe care-L infăşurase;***

dar, mai cu seamă, a auzit Maica Domnului vestea dumnezeieştii bucurii pe care îngerul i-a adus-o.

Iar după auzirea vestirii celei bune, ele au plecat, iar Maria Magdalena, ca şi cum nu ar fi ascultat cele grăite de înger (care, de altfel, nici nu glăsuise pentru ea), nu ia seama decât la mormântul cel gol, nu şi la giulgiu: şi aleargă să-i caute pe Simon Petru şi pe celălalt ucenic, precum spune Ioan [20,2].

Dar Fecioara Maică a lui Dumnezeu, însoţită de celelalte femei, s-a întors acolo de unde venise şi, precum spune Matei, "***iată Iisus le-a întâmpinat, zicând: Bucuraţi-vă!***" [28, 9]. ***Vedeţi, aşadar, că mult înaintea Mariei Magdalena, Maica lui Dumnezeu L-a văzut pe Acela Care pentru a noastră mântuire noastră a pătimit şi S-a îngropat şi a înviat cu trupul?*** Căci spune Evanghelistul: "***Iar ele, apropiindu-se, au cuprins picioarele Lui şi I s-au închinat***" [Matei 28, 9].

Aşa precum, aflându-se în tovărăşia Mariei Magdalena, Maica Domnului a fost singura care a auzit vestea cea bună a învierii şi a înţeles puterea acelor cuvinte, tot astfel, aflându-se în tovărăşia celorlalte femei, ea a ieşit în întâmpinarea Fiului şi Dumnezeului ei; ea cea dintâi dintre toate L-a văzut şi L-a recunoscut pe Cel înviat şi, căzând la picioarele Lui, le-a îmbrăţişat, devenind Apostol pe lângă Apostolii Săi. Iar **faptul că Maria Magdalena nu era împreună cu Maica Domnului când aceasta s-a întors de la mormânt şi când Domnul i S-a arătat şi a grăit cu ea, îl aflăm de la Ioan, care spune**: "***Deci ea a alergat şi a venit la Simon Petru şi la celălalt ucenic, pe care-l iubea Iisus, şi le-a zis: "Au luat pe Domnul din mormânt şi noi nu ştim unde***

L-au pus" [Ioan 20, 2]. ***Dar dacă L-a văzut, dacă L-a atins cu mâinile ei, dacă L-a întâlnit şi L-a ascultat, cum a putut spune cuvinte că acestea: "L-au luat" şi "nu ştim unde"?*** Însă, după ce Petru şi Ioan au alergat la mormânt, după ce şi ei au văzut giulgiul şi după ce s-au întors de-a-colo, "***Maria stătea afară lângă mormânt plângând***" [Ioan 20, 11].

Vedeţi, dară, că nu numai că ea [Maria Magdalena] nu-L văzuse încă, dar nici măcar n-avusese parte de copleşitoarea bucurie de a-L auzi? Iar când îngerii care erau de faţă au întrebat-o: "***Femeie, de ce plângi?***" [Ioan 20, 15], ea nu le vorbeşte, în răspunsul ei, decât despre Cel mort. Şi când, întorcându-se ea, L-a văzut pe Iisus, tot n-a înţeles, ci fiind întrebată de El: "***De ce plângi?***", a răspuns în cuvinte asemănătoare, până când Domnul, chemând-o cu numele ei, a arătat că este viu. Atunci, căzând şi ea înaintea Lui şi căutând să-I îmbrăţişeze picioarele, L-a auzit spunându-i: ***"Nu te atinge de Mine!"*** [Ioan 20, 17]; iar prin acest cuvânt aflăm că, atunci când, **pentru întâia oară, s-a arătat Maicii Sale şi femeilor care o însoţeau, El i-a îngăduit doar ei să se atingă de picioarele Lui,** chiar dacă Matei face ca această atingere să fie împărtăşită şi de celelalte femei, nevoind Evanghelistul, din pricină pe care am pomenit-o la început, să vorbească desluşit despre rolul pe care Maica Domnului l-a avut în acele împrejurări.

Căci, **după ce Maria cea pururea Fecioară a venit cea dintâi la mormânt şi ea cea dintâi a primit vestea învierii Lui**, multe au fost cele care au venit şi au văzut piatra rostogolită, i-au auzit pe îngeri şi, întorcându-se după ce priviseră şi ascultaseră, s-au despărţit. Iar unele, precum spune Marcu, "***au fugit de la mormânt, că erau cuprinse de frică şi de uimire, şi nimănui nimic n-au spus, căci se temeau***" [Marcu 16, 8].

Celelalte, care o urmau pe Maica Domnului, au avut parte să-L vadă şi să-L asculte pe Domnul. Maria Magdalena, însă, s-a dus la Petru şi la Ioan, cu care iarăşi s-a întors singură la mormânt; o dată plecaţi aceştia, ea a rămas şi s-a învrednicit la rându-i de vederea învăţătorului, fiind apoi trimisă către Apostoli şi, ducându-se la ei, le-a vestit tuturor, precum arată Ioan, că "***a văzut pe Domnul şi acestea i-a spus ei***" [20, 18]. Aşadar, după spusa lui Marcu, această întâlnire s-a petrecut dimineaţa devreme, deci când se luminase de ziua pe deplin, zorile fiind trecute; dar tot Marcu susţine cu tărie că învierea Domnului şi întâia Sa arătare nu s-au petrecut atunci.

De asemenea, am cercetat cele privitoare la Mironosiţe şi la felul în care cele patru Evanghelii se potrivesc întreolaltă. Dar ucenicii, auzind în ziua aceea a învierii, de la mironosiţe, de la Petru, de la Luca şi de la Cleopa, că Domnul trăieşte şi că a fost văzut de către ei, nu le-au dat crezare; din această pricină au fost certaţi de către El mai târziu, când S-a arătat lor şi erau adunaţi toţi la un

loc. După ce El S-a înfăţişat viu faţă de mulţi şi de multe ori, nu numai că au crezut cu toţii în învierea Sa, dar au şi vestit-o pretutindeni, căci "***în tot pământul a ieşit vestirea lor, şi la marginile lumii cuvintele lor***" [Psalmi 18, 4] şi "***Domnul lucra cu ei şi întărea cuvântul, prin semnele care urmau***" [Marcu 16, 20].

Se vede că minunile erau neapărat de trebuinţă, până ce Cuvântul a fost vestit în întreaga lume. Căci, totuşi, este nevoie şi de semne, şi de minuni pentru a întări adevărul vestirii, dar este nevoie [numai] de semne, nu şi de minuni, pentru a-i ajuta pe cei ce au primit Cuvântul, dacă l-au crezut ei cu tărie. Şi cine oare sunt aceştia? Cei care-şi arată credinţă prin fapte. Căci stă scris: "... ***arată-mi credinţa ta după fapte şi eu îţi voi arăta, din faptele mele, credinţa mea*** " [Iacov 2, 18] şi "***Cine este, între voi, înţelept şi priceput? Să arate, din buna-i purtare, faptele lui...***" [Iacov3, 13]. Căci cine va putea crede că nutreşte gânduri mari, înalte, dumnezeieşti şi, precum se spune, cereşti (precum sunt gândurile evlaviei), dacă săvârşeşte fapte rele şi este ţintuit de pământ şi de cele pământeşti?

Nu este, deci, de nici un folos, fraţilor, dacă spune careva că are credinţă în Dumnezeu, dar nu are şi faptele potrivite credinţei sale.

- *Căci spre ce folos le-au fost fecioarelor nebune candelele lor fără de untdelemn, adică [fără de]* ***faptele dragostei şi ale milosteniei*** *[vezi Matei 25, 1-13]?*
- *Ce folos a avut acel om bogat care se cocea în focul nestins din pricină că fusese nemilos cu Lazăr, atunci când 1-a chemat pe părintele său Avraam [vezi Luca 16, 19-31]?*
- *Iar celui ce nu a dobândit, prin faptele sale bune, un veşmânt potrivit cu nunta cea dumnezeiască şi cu acea cămară a neputrezirii, la ce i-a folosit că va fi răspuns chemării la nuntire [vezi Matei 22, 12]? Căci el a fost chemat şi s-a dus având credinţa întreagă, şi a fost chemat dimpreună cu acei oaspeţi sfinţi, dar a fost alungat şi făcut de ruşine, ca unul ce era înveşmântat în josnicia obiceiurilor şi faptelor sale, şi fiind fără de milă legat de mâini şi de picioare, a fost aruncat în gheena focului, unde este plângerea şi scrâşnirea dinţilor.*

De care fie să nu se facă părtaş nimeni dintre cei chemaţi de către Hristos, ci cu toţii să arate prin credinţa lor o viaţă potrivită acestei credinţe, şi să intre în cămara de nuntă a bucuriei celei fără de sfârşit, petrecând în vecii vecilor dimpreună cu sfinţii, în lăcaşurile prea fericiţilor. Amin.

Sfântul Luca al Crimeii – Predica rostită în Duminica Femeilor Mironosiţe

“Astăzi Sfânta Biserică pomeneşte şi preamăreşte pe sfintele femei mironosiţe, primele martore ale invierii lui Hristos. A binevoit Domnul ca anume ele să-L vadă primele Inviat din morţi. ***Cine au fost aceste sfinte femei? De ce sunt numite mironosiţe? Acestea au fost femeile care L-au iubit cu toată inima pe Domnul Iisus Hristos, care I-au slujit cu multă grijă in toate nevoile vieţii Lui in trup, care impreună cu Apostolii invăţau, ascultând sfintele Lui cuvântări, pe care putem să le numim chiar femei-apostoli. Pe una dintre ele şi cea mai inflăcărată, Maria Magdalena, o numesc intocmai cu Apostolii.***

Când citim că Domnul Iisus Hristos S-a arătat mai întâi femeilor mironosiţe, apare o întrebare firească: ***de ce nu S-a arătat întâi de toate Preasfintei Sale Maici?*** În Evanghelie nu găsim nici o menţiune că Domnul S-ar fi arătat ei. ***Sfântul Dimitrie, mitropolitul Rostovului, spunea că Preasfânta Născătoare de Dumnezeu era în rândul acelor femei mironosiţe cărora li S-a arătat Domnul, fiindcă în Evanghelia de la Marcu se spune că a venit la mormântul Domnului Maria Magdalena şi altă Maria; şi Sfântul Dimitrie al Rostovului spune că cealaltă Marie era Preasfânta Născătoare de Dumnezeu.***

Putem să fim de acord cu o astfel de tâlcuire a marelui sfânt? Nu, necătând la profunda noastră dragoste şi respect faţă de dânsul. Pentru că aţi auzit în Evanghelia de ieri de la priveghere cuvintele Sfântului Apostol Marcu, despre faptul că Domnul odată înviat S-a arătat prima dată Mariei Magdalena. Dacă aşa vorbeşte Sfântul Apostol, înseamnă că aşa a şi fost.

De ce S-a arătat Domnul mai întâi femeilor mironosiţe, iar nu Preacuratei Sale Maici? De ce nu S-a arătat Sfinţilor Săi Apostoli?

Pentru că Domnul cunoştea inima femeiască. Ştia că ea este extrem de sensibilă şi plină de dragoste, atinge tot ce este măreţ, tot ce este tainic, tot ce este sfânt, mult mai uşor decât o fac inimile mai dure ale bărbaţilor, fiindcă acestora le este propriu să primească totul cu multă reflecţie, să creadă întâi de toate raţiunii minţii lor.

La femei nu este aşa. Ele nu reflectă atât de mult cum o fac bărbaţii. Acestea cuprind cu inimile lor curate toată dreptatea, tot adevărul rapid şi uşor. Există două feluri de cunoaştere - cunoaşterea cu mintea şi cunoaşterea cu inima, acea cunoaştere cu inima pe care filosofii o numesc cunoaştere intuitivă. Cu inima se cunoaşte ce este mai important - ceea ce nu poate cunoaşte mintea. ***Inima este organul cunoaşterii superioare, a comuniunii noastre cu Dumnezeu, cu toată lumea nevăzută. Inima de femeie într-o măsură mult mai mare decât cea de bărbat dispune de această capacitate a cunoaşterii intuitive, a cunoaşterii nemijlocite, fără multe raţionamente.*** În aceasta constă marele avantaj al femeilor faţă de bărbaţi.

Anume de aceea bisericile noastre sunt pline de femei. Femeile, cu inima lor, se adresează mai uşor Domnului Iisus Hristos, mai uşor primesc şi cunosc tot ce este sfânt. Mărire femeilor!

Astăzi este marea sărbătoare creştină a femeilor, zi în care în persoana sfintelor femei mironosiţe se preamăreşte şi se preaînalţă inima femeiască. Există ziua de 8 martie dedicată femeilor. Dar ziua creştină a femeilor este mult mai importantă. De ce oare? Pentru că ***noi sărbătorim cel mai sfânt dintre toate drepturile omeneşti, pe care l-au primit femeile de la însuşi Domnul Iisus Hristos: dreptul tuturor femeilor la atingerea celei mai înalte demnităţi omeneşti, sfinţenia; dreptul la cea mai apropiată prietenie cu Domnul Iisus Hristos, dreptul de a fi înălţate mai presus de orice.*** Pentru că, spuneţi-mi, cine este mai mare decât sfintele muceniţe, decât cea întocmai cu Apostolii Maria Magdalena sau Nina, luminătoarea Georgiei? Cine este mai înaltă decât ceata cuvioaselor femei?

Ele sunt vârful demnităţii omeneşti. Şi această demnitate au primit-o femeile astăzi în persoana femeilor mironosiţe.

Să ne întoarcem acum la acea întrebare pe care am pus-o la început: de ce Domnul Iisus nu S-a arătat întâi de toate Preacuratei Sale Maici, după cum ar fi dorit inimile noastre?

Noi vom da o explicaţie diferită decât cea pe care a dat-o Sfântul Dimitrie al Rostovului: de aceea nu S-a arătat Domnul Iisus Hristos Preacuratei Sale Maici, pentru că toate apariţiile Lui de după Înviere au avut un singur scop: să le

încredinţeze pe mironosiţe, să-i încredinţeze pe Apostoli, iar printr-înşii toată lumea creştină de adevărul Învierii Sale.

Dar să ne gândim: oare avea nevoie Hristos s-o convingă de veridicitatea învierii Lui pe Preacurata Sa Maică? Sigur că nu, pentru că Preasfânta Născătoare de Dumnezeu a fost mult mai apropiată de Fiul Său decât femeile mironosiţe şi apostolii.

Aţi auzit în Evanghelia care s-a citit că ***Preasfânta Fecioară Maria, după Naşterea lui Hristos, a auzit cuvinte minunate despre Dânsul de la Îngeri, văzând închinarea magilor, auzind cuvinte neobişnuite pe care le vorbea Copilul Iisus în templul din Ierusalim în mijlocul cărturarilor şi fariseilor şi păstra toate acestea în inima ei. Aici s-au întipărit adânc cuvintele lui Hristos, care mărturiseau despre Dumnezeirea Lui. Ea niciodată nu s-a îndoit de Învierea Lui, primea toate cuvintele lui Hristos cu credinţă deplină în veridicitatea lor.***

Dacă se spune despre Sfinţii Apostoli că nu înţelegeau când Domnul Iisus Hristos le vorbea că va fi dat în mâinile păcătoşilor, că Îl vor bate şi Îl vor ocărî, Îl vor răstigni pe cruce, atunci desigur, nu la fel se poate spune despre Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Ea a primit deplin aceste cuvinte, ştia că Îl va vedea pe Fiul Său chinuit pe Crucea de pe Golgota.

În faţa ochilor ei stătea mereu imaginea strălucind de lumina cerească a Învierii lui Hristos. Ea ştia că va fi aşa cum a spus Hristos; ştia că El nu doar va fi răstignit, dar va şi învia a treia zi. De ce trebuia să fie ea convinsă, când nu se îndoia de aceasta?

Toate arătările lui Hristos, repet, au avut scopul să-i convingă pe oameni de veridicitatea Învierii Lui. Iată de ce, după cum presupunem noi, Domnul Iisus Hristos nu S-a arătat Întâi Preasfintei Sale Maici.

În Evanghelii nu sunt scrise multe din cele pe care le-a săvârşit Hristos, nici din cele pe care le-a învăţat El. Dacă În Evanghelie nu găsim nicăieri scris despre faptul că Domnul S-a arătat după Înviere Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, înseamnă că aceasta nu s-a petrecut. ***Neîndoielnic că în iubirea Lui atotcuprinzătoare de Fiu S-a arătat Maicii Sale şi a avut cea mai profundă comuniune cu ea după Învierea Sa. De acest fapt nu se poate îndoi nici o inimă creştină.*** Să nu se tulbure nimeni de faptul că Domnul Iisus Hristos S-a arătat primul Mariei Magdalena şi în urma ei altor femei mironosiţe.

Ştiţi că pe toţi sfinţii, pe toţi ucenicii Săi apropiaţi, Domnul i-a dat pentru noi exemplu şi model. Sfinţilor Apostoli le urmează toată lumea creştină. Sfintelor

femei mironosiţe trebuie să le urmeze toate femeile creştine, trebuie să meargă pe aceeaşi cale pe care au mers mironosiţele - pe calea celei mai fierbinţi supuşenii, celei mai pline de abnegaţie iubiri faţă de Domnul Iisus Hristos.

Toate femeile care trăiesc în prezent trebuie să ia exemplu de la sfintele femei mironosiţe, care I-au slujit Domnului cu tot ce-au putut - cu grijă de El cu munca lor, cu dragostea fierbinte.

Domnul Iisus Hristos nu este acum cu noi. El este cu Tatăl Său pe Scaunul Slavei. Nu puteţi nemijlocit să-I aduceţi Lui grijile voastre, cum i le aduceau sfintele femei mironosiţe.

Dar oare n-aţi auzit ce vorbea Domnul Iisus Hristos despre cei lipsiţi, despre cei săraci, despre toţi cei care suferă? Oare nu ştiţi că Domnul în persoana fiecărui sărac stă în faţa voastră, aşteptând grija dumneavoastră?

În cuvântarea Sa despre înfricoşătoarea Judecată, El i-a condamnat pe oamenii nemiloşi pentru că nu L-au hrănit când era flămând, nu L-au îmbrăcat când era gol, nu L-au vizitat când era în temniţă. Şi când cu uimire L-au întrebat pe El păcătoşii: ***Doamne! Când Te-am văzut flămând, sau gol, sau bolnav, sau în temniţa şi nu Ţi-am slujit Ţie?*** - El le-a răspuns: ***Pentru că n-aţi făcut aceasta unuia dintre aceşti fraţi mai mici ai Mei, nici Mie nu Mi-aţi făcut!***

Dacă este aşa, înseamnă că şi în prezent fiecare inimă de femeie, care doreşte să verse dragostea asupra lui Hristos, are posibilitate să facă aceasta. Oricare dintre voi poate să reverse dragostea sa, darurile sale asupra fraţilor mai mici ai lui Hristos. Aceasta va fi la fel cu slujirea pe care au dus-o sfintele femei mironosiţe. Ele duceau vasele de alabastru cu mir, ele duceau aromatele ca să ungă trupul mort al Domnului Iisus Hristos. De aceea sunt numite: mironosiţe. Iar vouă vi se cade să-I aduceţi Domnului Iisus Hristos căţui de aur, pline de tămâia milostivirii voastre faţă de săraci, de dragostea voastră, de compătimirea voastră.

Mergeţi pe calea sfintelor femei spre Hristos, mergeţi după sfintele femei mironosiţe — şi veţi ajunge acolo unde se bucură şi ele cu bucurie veşnică fără sfârşit!”

20 mai 1945

(din: Sfântul Luca al Crimeei, Predici, Ed. Sophia, Bucureşti, 2009)

Mitropolitul Augustin de Florina - Predică la Duminica Mironosiţelor

Marcu 15, 43 – 16, 8

Iubiţii mei, **religia noastră nu este o poveste, o minciună.** Este unicul adevăr în lume. Nu o zicem noi; o demonstrează faptele, istoria celor douăzeci de veacuri. ***Este arborele pe care nu l-a sădit omul, ci Dumnezeu.*** Şi tot arborele pe care îl va sădi Dumnezeu, toţi dracii nu vor putea să-l dezrădăcineze. Îşi vor rupe securile de el, dar rădăcina lui rămâne nedezrădăcinată.

Religia noastră este adevărată, pentru că Cel care a întemeiat-o nu este doar un om mare, ca atâţia alţii. Este adevăratul Dumnezeu. Că este Dumnezeu o demonstrează şi o strigă nesfârşitele Lui minuni, sfânta Lui vieţuire, învăţătura Lui neîntrecută şi, în sfârşit, faptul că într-adevăr a înviat din mormânt. Pe Charos (personificare a morţii) nimeni n-a putut să-l învingă, nici bogatul, nici omul de ştiinţă, nici generalul, nici împăratul. Cu Charos s-a luptat şi l-a biruit numai Hristos. El este adevăratul Dumnezeu.

Dar dacă este adevăratul Dumnezeu, veţi întreba, de ce nu cred toţi în El? N-ar trebui să existe nici un necredincios. Cu toate acestea, de când S-a născut şi a ieşit în viaţa publică până când a fost răstignit şi a înviat, lumea s-a împărţit în privinţa Lui.

Într-adevăr, oamenii s-au despărţit în două tabere. Unii Îl urăsc pe Hristos ca pe nimic altceva, iar alţii Îl adoră. Unii sunt de partea Lui, iar alţii împotriva Lui.

Cine L-a urât?

- *L-a urât Irod. Doar ce S-a născut Hristos în paiele staulului, acesta s-a tulburat şi şi-a ascuţit săbiile ca să-L ucidă.*

- *L-au invidiat apoi fariseii şi cărturarii.*
- *Ana şi Caiafa – arhiereii.*
- *În cele din urmă, Pilat L-a nedreptăţit,*
- *iar soldaţii romani L-au răstignit.*

Toţi aceştia L-au urât.

Şi cine L-a iubit? Cei smeriţi ai pământului.

- Ciobanii, care îşi păzeau noaptea în Bethleem oile şi ascultau preadulcea cântare a îngerilor: „***Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bunăvoire***” (Luca 2, 14). Şi până astăzi astfel de oameni Îl iubesc. Pe munţii înalţi din Pind am cunoscut ciobani, care nu puteau să meargă la biserică, dar îndată ce auzeau bătând clopotul de departe, îi vedeam îngenunchind în paraclise şi udând pământul cu lacrimi.
- L-au iubit şi oamenii trudei, oamenii muncitori, care se ostenesc şi lucrează pământul.
- L-au iubit mai ales pescarii Galileii, care îşi aruncau noaptea mrejele, ca să prindă peşte şi să-şi întreţină familiile. Aceştia au crezut în El şi L-au urmat.
- Şi până astăzi, mai mult decât păstorii şi plugarii, cred în El cei care lucrează pe mare, navigatorii care plutesc pe mările sălbatice. Rar vei găsi un navigator necredincios şi ateu. În faţa valurilor uriaşe, acolo în Oceanul Atlantic, când furtuna se înteţeşte, ateismul dispare. Toţi zic: „Preasfântă Stăpână…”, „Doamne Iisuse Hristoase…”; toţi au pe navele lor icoana Sfântului Nicolae, icoana Maicii Domnului, icoana lui Hristos.

Aşadar, L-au iubit păstorii şi oamenii muncitori.

- L-au iubit încă, mai mult decât aceştia, – cine? Copiii. O, nevinovaţii copii! Cum Îl vedeau şi Îl auzeau pe Hristos, alergau după El precum mieluşeii după oaie. Hristos îi lua în braţele Lui şi îi binecuvânta. Copiii erau întotdeauna lângă El. Desigur, în ziua Stâlpărilor (Floriilor), copiii au luat ramuri în mâini şi au cântat şi L-au lăudat pe Hristos. Lucrul acesta a provocat răutatea căpeteniilor. Văzând copiii şi lumea aclamându-L, au spus lui Hristos: ***Spune-le să tacă. Şi atunci El le-a răspuns: Dacă aceştia vor tăcea, pietrele vor striga*** (Luca 19, 40).

Repet, ***L-au iubit ciobanii, oamenii muncitori, corăbierii, copiii nevinovaţi.*** L-au iubit – o treaptă mai sus – cine? Strigă Evanghelia de astăzi – ce să facem, acesta este adevărul.

- Mai presus chiar decât cei doisprezece ucenici L-au iubit pe Hristos femeile. Care femei? Nu femeile la modă, care dansau în palatele lui Irod îmbrăcate în mătase, în lux şi în fast. Nu liliecii diavolului cum sunt cele care acum îşi fac cuib în cluburile de distracţie. Nu acestea, alte femei. Slavă lui Dumnezeu, există întotdeauna. Sunt gospodinele, mamele care au născut şi au crescut copii şi ştiu ce înseamnă viaţa.

Pe Hristos L-au iubit în principal femeile, care – zice Evanghelia de astăzi – ***se numeau mironosiţe.*** Acestea, pe când încă era noapte şi nimeni nu îndrăznea să iasă afară din casă, în timp ce mormântul lui Hristos era păzit de soldaţii Romei, nu s-au temut nici de întunecimile nopţii, nici de soldaţii romani, nici de cărturari şi farisei. Ca şi cum aveau aripi la picioare – ele nu mai erau femei de acum, erau îngeri şi arhangheli – , au ajuns acolo unde era îngropat Hristos şi au adus preţioasele lor daruri, mirurile. **Şi până astăzi religia – să spunem şi asta – se întemeiază pe inima femeii.** Mergeţi în orice biserică, la sate şi la oraşe. Veţi vedea că cea mai mare parte a adunării bisericeşti e alcătuită din femei. Ele merg la biserică, postesc, se spovedesc, se împărtăşesc.

Bărbaţii sunt aspri ca Irod. Ca Ana şi Caiafa. Nici o femeie nu vedem în Evanghelie să-L fi trădat pe Hristos, nici una nu L-a răstignit, nici una nu L-a hulit. Bărbaţii au făcut toate acestea. Bărbat a fost vânzătorul, bărbat cel care s-a lepădat de El, bărbaţi cei care L-au pironit. Femeile au fost întotdeauna lângă Hristos. Şi vor rămâne până la sfârşit. Dacă lumea s-ar schimba şi L-ar părăsi toţi pe Hristos, lângă El va rămâne pururea mămica Lui, femeia, sfânta femeie. Aceasta este religia noastră, iubiţilor.

V-am spus categorii de oameni care L-au iubit pe Hristos: sunt ciobanii, oamenii muncitori, care lucrează pe pământ şi pe mare, copiii, femeile purtătoare de miruri. Şi doar aceştia? ***L-au iubit până şi sălbaticii.*** Oameni necioplіţi, care nu au urmat şcoli şi universităţi, nu au învăţat carte, care au trăit în asperitate şi au fost învăţaţi cu crima şi omorul.

Un exemplu grăitor este Sfântul Hristofor, care este sărbătorit pe 9 mai. Era ca un copac sălbatic, pe care Hristos l-a altoit şi l-a făcut copac de livadă. Aparţinea unei familii de antropofagi. Era un gigant, înalt de doi metri şi jumătate, cu braţe şi pumni viguroşi. Un împărat îl luase în garda sa de corp. Într-o zi însă a văzut pe împărat tremurând în faţa unui vrăjitor, care lucra cu diavolul. Aşadar, îl lasă pe împărat şi se duce să-l slujească pe vrăjitor, pe care îl considera mai puternic. Însă mai târziu, trecând printr-o biserică, l-a văzut şi pe vrăjitor paralizând în faţa puterii lui Hristos. Atunci l-a lăsat şi pe vrăjitor şi a căutat să-I slujească lui Hristos. A crezut, s-a pocăit, s-a mărturisit, s-a botezat, a devenit creştin şi a primit numele de Hristofor. A

trăit o viaţă îmbunătăţită, virtuoasă, a făcut minuni, iar în cele din urmă a devenit martir pentru Hristos.

*****

Poate că cineva va spune că acestea s-au întâmplat în alte timpuri, „în vremea aceea”. Greşit. Şi astăzi, iubiţii mei, vedem că cred în Hristos băştinaşii din Africa şi din Asia. Sălbatici, care mănâncă oameni, primesc predica şi se botează în numele lui Hristos. Misionari aleşi, copii luminaţi, ajung acolo mişcaţi nu de bani, ci de dragostea de a lumina pe cei din întuneric. Se expun la pericole, în condiţii nefavorabile, şi mulţi se sacrifică. Propovăduiesc Evanghelia, iar atunci când sălbaticii aud de Hristos, de multe ori plâng. Se fac creştini mai buni decât noi. **Şi există teama ca Ortodoxia să plece de la noi „civilizaţii” şi să se ducă la sălbatici.**

Slavă Ţie, Hristoase, acum şi pururea şi în vecii vecilor!

Stelele vor cădea, soarele se va întuneca, lumea se va întoarce cu susul în jos, dar Hristos va rămâne. Toate strigă: Acesta este adevăratul Dumnezeu.

Copii care mă ascultaţi, iubiţi-L pe Hristos mai mult decât pe părinţii voştri. Femei care mă ascultaţi, iubiţi-L pe Hristos mai mult decât pe bărbaţii voştri. Bărbaţi care mă ascultaţi, iubiţi-L pe Hristos mai mult decât pe femeile voastre. Toţi să iubim pe Hristos mai presus de toate. Pentru că Hristos nu a murit. Trăieşte şi împărăţeşte în veci. Lui fie slava şi stăpânirea în vecii vecilor.

Amin.

(Omilie a Mitropolitului de Florina, părintele Augustin Kandiotis, în Sfânta Biserică a Sfântului Hristofor – Eordeea, 9-5-1976) Sursa: “Ne vorbeşte Părintele Augustin…”, vol. II

Mitropolitul Augustin N. Kantiotes - Omilie la Duminica Femeilor Mironosiţe

« Uită-te şi vezi cum a creat Dumnezeu femeia. Nu a luat o bucată din capul bărbatului pentru că nu a vrut ca ea să-i fie superioară lui. Dar nici n-a luat o bucată din piciorul bărbatului, fiindcă n-a vrut ca ea să-i fie sclavă. A luat una din coastele bărbatului, care era deasupra inimii lui ca să arate că femeia îi este dragă – egală şi iubită. » (**Sfântul Cosma Etolianul**) Μυροφορες

Duminica de azi este numită Duminica Femeilor Mironosiţe. Mironosiţele sunt acele femei care, în ciuda fricii de vrăjmaşii lui Hristos, au îndrăznit să meargă pe Golgota înainte de răsăritul soarelui în Duminica Învierii, ca să ungă trupul lui Hristos cu mir.

Datorită dragostei şi credinţei lor arzătoare, ele au fost primele care au auzit vestea plină de bucurie a Învierii lui Hristos şi au devenit binevestitoarele ucenicilor, care erau îngroziţi şi se ascundeau în casa unor prieteni. Ucenicii erau intimidaţi !

Femeile Mironosiţe au fost curajoase. În această împrejurare, femeile s-au dovedit a fi incomparabil mai mari decât bărbaţii. Dumnezeu, după cum ştim, l-a creat pe Adam ca prima fiinţă umană. L-a creat "***după chipul şi asemănarea Sa***" şi l-a pus în Rai. Dar Atotînţeleptul şi Atotbunul Dumnezeu n-a vrut să-l lase pe Adam aşa. Pe când el dormea, Dumnezeu a luat una din coastele sale şi a făcut-o pe prima femeie, Eva. Când s-a trezit Adam, a fost uimit.

Dintre toate cele făcute, Eva i s-a părut lui Adam cea mai frumoasă creaţie. ***Dumnezeu i-a modelat pe bărbat şi pe femeie în aşa fel încât unul împlineşte ceea ce-i lipseşte celuilalt. Ceea ce are bărbatul, femeia nu are; ceea ce are femeia, îi lipseşte bărbatului. Un bărbat are anumite abilităţi şi talente, iar***

femeia, altele. Prin unirea lor, unul îl completează pe celălalt şi fiinţa umană este adusă la perfecţiune.

Este o poveste care spune că, atunci când oarecare tânăr s-a căsătorit, a fost cuprins de o asemenea veselie şi fericire, încât i-a scris învăţătorului său, celebrul Core, spunându-i: "Învăţătorule, nu mai sunt singur, m-am căsătorit şi am devenit doi". Core i-ar fi răspuns: "Nu, băiete, nu ai devenit doi, ci ai devenit întreg. »

Un bărbat şi o femeie sunt ca două jumătăţi de om, când se unesc, formează un om întreg, o persoană ; sunt ca două emisfere care, conjugate, alcătuiesc o sferă. ***Bărbatul este mai mult minte, iar femeia este mai mult inimă şi în această sfântă unire a căsătoriei ei se completează.*** Este imposibil să existe o comunitate numai de bărbaţi, la fel cum este imposibil să fie o comunitate exclusiv de femei. Atracţia pe care Dumnezeu a sădit-o în inimile bărbaţilor şi femeilor este ceea ce îi aduce aproape unii de alţii ; îi uneşte şi din această unire o nouă generaţie se naşte.

Numai în situaţii excepţionale pot bărbaţii şi femeile care sunt copleşiţi de dragostea dumnezeiască să înfrângă, cu harul lui Dumnezeu, atracţia naturală a bărbatului către femeie şi a femeii către bărbat ; doar puţini reuşesc să ducă un fel îngeresc de viaţă în trup omenesc şi astfel să arate viaţa cerească pe care o aşteptăm, viaţă în care genul va înceta să existe şi toţi vor trăi ca îngerii în Împărăţia Cerurilor. Pentru aceşti oameni se poate cânta imnul: « ***Binecuvântată este viaţa pustnicilor, pentru că este stăpânită de dragostea dumnezeiască*** ».

Bărbat şi femeie. Amândoi sunt creaţii excepţionale ale lui Dumnezeu, înzestraţi cu abilităţi şi daruri care să-i ajute să-şi împlinească înalta misiune încredinţată lor de Dumnezeu – anume, să ducă mai departe viaţa prin naştere de prunci. Dumnezeu i-a înălţat pe bărbaţi şi pe femei şi i-a făcut împreună-lucrători la facerea de noi oameni. Bărbat şi femeie. Membri egali în comunitate. Ce înseamnă aceasta?

Să ne amintim de **Sfântul Cosma Etolianul** care, vorbind despre această temă, spunea : « ***Uită-te şi vezi cum a creat Dumnezeu femeia. Nu a luat o bucată din capul bărbatului pentru că nu a vrut ca ea să-i fie superioară lui. Dar nici n-a luat o bucata din piciorul bărbatului, fiindcă n-a vrut ca ea să-i fie sclavă. A luat una din coastele bărbatului, care era deasupra inimii lui ca să arate că femeia îi este dragă – egală şi iubită***. ». Dumnezeu a creat un bărbat şi o femeie. Aceasta înseamnă că Dumnezeu este împotriva poligamiei bărbatului şi femeii. Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca el să aibă mai multe soţii, cum învaţă Coranul şi cum idolatrii cărnii din vremea noastră o practică – chiar dacă sunt

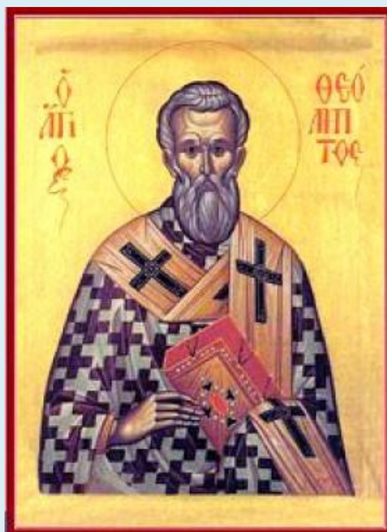
numiţi creştini –, El ar fi trebuit să facă un bărbat şi mai multe femei. Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca femeia să aibă mai mulţi soţi, atunci ar fi făcut câteva femei şi mulţi bărbaţi. Creştinismul este împotriva poligamiei. Un bărbat este făcut pentru o singură femeie şi o femeie pentru un singur barbat. O singură căsătorie este binecuvântată şi numai după dispense speciale Biserica îngăduie o a doua şi o a treia căsătorie. Chiar şi atunci, sunt rânduite canoane de pocăinţă pentru cei care se căsătoresc a doua sau a treia oară. Din nefericire, deşi există aceste sfinte rânduieli ale Bisericii pentru căsătorie, se petrec fapte care contravin lor în societate. În unele epoci, bărbatul era tiranul femeii şi femeia se afla într-o situaţie mizerabilă/ deplorabilă ; era tratată ca un animal şi chiar mai rău. În alte epoci, femeia era tiranul şi sub tirania ei bărbaţii deveniseră fiinţe degenerate, sclavi şi animale de povară, stăpâniţi de aceste femei corupte. Biblia condamnă ambele extreme.

- Biblia vrea ca bărbatul să fie un soţ şi un tată iubitor, care se poartă cu dragoste şi amabilitate cu soţia şi copiii săi, nu ca un dictator.
- Biblia vrea ca femeia să fie la înălţimea misiunii ei, o tovarăşă de preţ a soţului ei, o mamă iubitoare, o regină a casei care se dedică în totalitate creşterii copiilor ei.
- Biblia vrea ca femeia să fie o Mironosiţă, ca Mironosiţele din Evanghelia de azi.

O astfel de femeie poate aduce mari servicii omenirii. O astfel de femeie îl depăşeşte pe bărbat în faptele eroice ale credinţei şi virtuţii. **O astfel de femeie ne apare ca un înger care răspândeşte mirul iubirii în lume.** Femei Mironosiţe! Cât de puţine de acestea sunt în societatea noastră contemporană, care este degradată de necredinţă şi de corupţie. Ce bine ar fi dacă aceste câteva femei evlavioase care aud sau citesc această omilie ar putea fi întreaga lume !

(Capitol din cartea "Picături din apa vieţii" de Mitropolitul Augustin N. Kantiotes)

Sfântul Teolipt al Filadelfiei - Predică la Duminica a treia după Paşte, a mironosiţelor şi despre Iosif din Arimateia

Surorilor şi maicilor, ne este îngăduit să îndrăznim lauda fericitului Iosif, să cugetăm necontenit la lucrarea sa minunată şi să imităm alegerea şi fapta lui bună. Căci, dacă meditām în suflet la fapta bună pe care a făcut-o el Domnului nostru lisus Hristos, şi noi vom înveli în inima noastră ca într-un giulgiu trupul Domnului, strângând în gândirea noastră sfânta Lui îngropare şi aşezând-o în memoria/mormântul [*Eufonie în limba greacă între mneme = „memorie" şi mnema = „mormânt".*] sufletului nostru, ca să nu mai uităm nicicând această taină [Mc 15, 43-46 par.].

Deci cine nu va admira pe Iosif cel cu bun chip [Mc 15, 43][*Cf. şi troparul „Iosif cel bun chip [Ho euschemon loseph]..." cântat la vecernia din Vinerea Mare. la Utrenia din Sâmbăta Mare şi în Duminica a 3-a după Paşte.* ***], care, preferând bună-cinstirea şi iubirea faţă de Hristos Dumnezeu, a trecut peste toate temerile omeneşti şi s-a dus la Pilat şi a cerut trupul Domnului [Mc 15, 43]?*** Demnitatea sa de sfetnic n-a stins credinţa lui. Bogăţia sa nu I-a împiedicat. Teama de chinul trupesc nu I-a oprit, ci, predându-şi şi demnitatea, căci era sfetnic, adică supraveghetor al treburilor publice, precum şi bogăţia şi trupul, s-a grăbit să ia în loc de toate pe Hristos. Nu l-a înfricoşat lupta împotriva lui Hristos a iudeilor, ci, îndrăznind, L-a cerut pe Domnul, L-a primit şi L-a învrednicit de îngropare.

Laud credinţa ta, Iosife; fericesc alegerea ta; cinstesc lucrul tău. îi socotesc nenorociţi pe oamenii care în vremuri bune îşi iubesc prietenii şi stau aproape de ci, iar în vreme de încercări se întorc şi fug de la ei [Sir 6, 8-12; 12, 81. Deci, fiindcă lucrul lui Iosif este fericit, să-l imităm. ***Dar cum anume îl vom imita?*** Ascultaţi, surorile mele.

- E cineva închis în temniţă, condamnat, trecut cu vederea, urât de rude, de prieteni şi părinţi? Să mergem la închisoare şi să-l vizităm, să-l eliberăm din închisoare, să ne apropiem dc el, să-i facem o danie. Şi învelind datoriile sale în giulgiul reazemului şi sprijinului nostru, să le îngropăm.
- Zace altul în neputinţă? Să-i slujim, să rămânem în preajma lui, să-i punem la dispoziţie cele ce mângâie neputinţa lui, să legăm rănile lui şi prin îngrijirea sănătăţii să îngropăm durerile lui.
- E altul prizonier? Să-i plătim răscumpărarea, să-l scoatem din mâinile [necredincioşilor] celor care-1 deţin, să-l salvăm şi să-l aducem înapoi în patria sa, ca să-l păstrăm şi în dreapta-credinţă [*Aluzie la creştinii capturaţi de turci şi forţaţi să treacă la islam. Cuvântul pare să fi fost adresat iniţial comunităţii din Filadelfia, fiind apoi adaptat pe uzul monahal (în a doua sa parte) şi ţinut şi în faţa comunităţilor monahale de la Philanthropos Soter din Constantinopol*.].
- Trăieşte altul în desfătarea vieţii şi petrece tot timpul în lucrurile lumii? Să-l îndemnăm şi ajutăm prin sfatul nostru bun, să-l aducem la biserică şi prin starea lui în ea să-l smulgem de pe căile sale deşarte.

Dacă facem acestea, îngropăm în chip cuvios trupul Domnului şi-l imităm pe Iosif.

Dar învăţaţi, surorile mele, cum poate fiecare din voi împlini modul de comportare al lui Iosif. Obiceiul rău şi deprinderea rea a păcatului sunt Pilat. Fiecare din voi este trup şi membru al lui Hristos, căci toţi creştinii suntem trup şi membre ale lui Hristos [1 Co 6, 15; 12, 27; Ef 5, 30]. ***Gândul iubitor de Dumnezeu este un ucenic al lui Hristos care iubeşte lucrarea poruncilor lui Hristos şi se numeşte Iosif.*** Deci ***oricine îşi va elibera membrele şi simţurile trupului său din obiceiul cel rău şi le va depărta de reaua conduită şi purtare, rugându-se lui Dumnezeu zi şi noapte să fie izbăvit de lucrarea păcatului, acesta cere şi primeşte trupul lui Iisus***, „***căci tot cel ce cere va primi şi cel ce caută va afla***" [Mt 7, 8]. Iosif a cerut şi a primit trupul Domnului şi tu, care ceri lui Dumnezeu să te depărtezi de păcat, vei primi cererea ta şi vei scoate trupul tău din robia celor rele.

losif coborând de pe cruce trupul Domnului, cumpărând giulgiul şi învelindu-l în el, l-a pus în mormântul său nou. Orice om care a lăsat păcatul şi petrece în cuminţenie, care zăboveşte în biserică, iubeşte dreptatea şi face milostenie, îmbrăţişează neagoniseala şi se ocupă cu postul, se înalţă în inima sa spre cugetarea celor înalte şi spre slavă deşartă atunci când îşi socoteşte virtuţile. Dar când cheamă pe Domnul şi vine la aducerea-aminte a păcatelor sale, trage în jos cugetul său şi, chemând pe Domnul să-l dezlipească de ele, nu se mândreşte şi nu cugetă cele înalte. Deci ***cel ce prin aducerea-aminte de relele pe care Ie-a făcut şi-a tras în jos cugetul său din înalta-cugetare la realizările sale şi a***

venit la smerita-cugetare, acela îşi cumpără sufletul din patimi ca pe un giulgiu.

Căci ***cel smerit cu cugetul şi ostenitor cu trupul găseşte în faptele bune iertarea greşelilor proprii, iar cel căruia i-au fost iertate păcatele şi a fost eliberat din ele, negreşit şi-a răscumpărat sufletul.*** Fiindcă orice suflet care lucrează păcatul e vândut de propria sa alegere liberă şi, până ce e ţinut în păcate, e rob şi poartă o conştiinţă învechită şi întinată. Dar când prin smerenie şi osteneală trupească se eliberează de cele rele, se vede curat; căci, primind iertarea păcatelor, respinge întinarea care vine din patimi. Pentru că zice [Psalmistul]: „***Vezi smerenia mea şi osteneala mea şi iartă toate păcatele mele***" [Ps 24, 18], Deci ***când sufletul va găsi iertarea păcatelor sale, atunci se face un giulgiu alb, ca unul care a dobândit o inimă curată şi separată de orice întinare.***

Prin urmare, ***fiecare să lase păcatul pe care-l face şi va fi găsit răscumpărându-şi sufletul şi făcându-l curat.***

Atunci şi gândul său va fi trezit să se mişte spre meditaţii bune, iar trupul învelit şi legat ca şi cu o pânză albă de sufletul virtuos şi curat nu se mai poate mişca spre lucrarea păcatului. Căci ***ceea ce sufletul lucrează prin trup, aceasta meditează şi învârte prin gânduri, iar ceea ce gândeşte în gândire, aceasta şi făptuieşte prin membrele trupului. Deci, atunci când gândeşte şi faptuieşte cele bune, el se restrânge de la cele rele, căci trupul e legat de inima curată şi nu faptuieşte cele rele.***

Astfel ***umblând deci omul şi smerindu-se prin faptele pocăinţei şi aducerea-aminte a păcatelor proprii, aşază în memoria/mormântul sufletului său*** **conduita [politeia] mântuitoare a lui Hristos.** Şi aşa cum losif îngropând trupul Domnului a rostogolit o piatră mare pe uşa mormântului, tot aşa şi ***omul care lucrează cele bune, făcându-şi inima ca un mormânt nou al său, îngroapă în el ca pe o comoară purtarea [anastropheJ pământească a Domnului, iar la uşile sufletului, care sunt simţurile trupului, pune o strajă ca să nu fie furată comoara cea bună.***

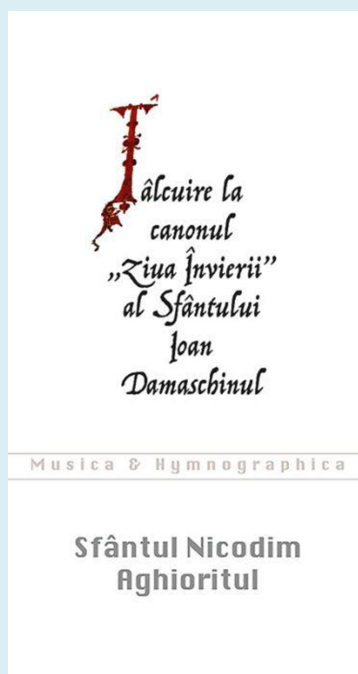
Fie ca noi, iubite surori, să nu pierdem comoara care ne face bogaţi, ci, purtând-o în inimă nejefuită, să ajungem la desfătarea ei. Căci dacă gândul la o comoară de aur veseleşte inima celui ce o are, cu cât mai mult ***când este strânsă în vistieria sufletelor noastre, Comoara vieţii noastre, Iisus Hristos, ne aduce bucurie şi ne păzeşte în cele bune.***

Pentru că ***El este izvorul celor bune şi Lui I se cuvine toată slava, cinstea şi închinarea, împreună cu Cel fără de început al Său Părinte şi cu Preasfântul***

şi bunul şi de viaţă făcătorul Său Duh acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

(din Despre viaţa ascunsă în Dumnezeu - Teolipt al Filadelfiei)

Sfântul Nicodim Aghioritul : “Femeile cele de Dumnezeu înţelepţite, cu miruri în urma Ta au alergat…”. Tâlcuire la canonul “Ziua Învierii“

Librăria Sophia vă invită marţi, 24 aprilie 2018, ora 18.30 la o seară duhovnicească cu părintele Vasile Ioana prilejuită de lansarea volumului “Tâlcuire la canonul Ziua Învierii al Sfântului Ioan Damaschinul”, de Sfântul Nicodim Aghioritul

***

Ca exponent al tradiției isihaste, Sfântul Nicodim Aghioritul (1749-1809) a încercat să sporească și să adâncească cunoașterea filonului imnografic bisericesc, prezentând într-un opus amplu totalitatea tâlcuirilor existente la canoanele închinate praznicelor împărătești și ale Maicii Domnului și reunind cuvintele patristice, care n-au încetat de-a lungul timpului să împărtășească celor însetați de frumusețe ambrozia și nectarul imnelor bisericești.

Din această antologie, care poartă numele de Eortodrómion (Calea sărbătorilor), vede pentru prima dată lumina tiparului în limba română tâlcuirea canonului „Ziua Învierii”, închinat, după cum și numele însuși o arată, sfintei și măritei zile a Învierii - sărbătoarea sărbătorilor și praznicul praznicelor - care pentru frumusețea și armonia nu doar a mesajului poetico-teologic, ci și a melosului e considerat „Canonul Canoanelor” și „Împăratul Canoanelor”.

Nici un alt imnograf nu a reușit să formuleze în troparele sale învățătura dogmatică a Bisericii într-un chip atât de precis, acurat, succint, aforistic și ușor de memorat precum Sfântul Ioan Damaschin.

***

Sfântul Nicodim Aghioritul, Tâlcuire la canonul Ziua Învierii al Sfântului Ioan Damaschinul, Editura Sophia, 2018:

(fragmente)

Troparul: Femeile cele de Dumnezeu înţelepţite, cu miruri în urma Ta au alergat şi bucurându-se s-au închinat Ţie, Dumnezeului celui viu, pe Care, ca pe un mort, cu lacrimi Te căutau; şi Paştile cele de taină, ucenicilor Tăi, Hristoase, bine le-au vestit.

Tâlcuire

Acest tropar a fost inspirat din Cântarea Cântărilor, căci aşa strigă plin de iubire sufletul, adică mireasa cea nematerialnică, către Hristos, Mirele cel nematerialnic: „mir vărsat este numele tău; de aceea fecioarele te iubesc, s-au îndrăgostit de tine şi alergăm după tine, după mireasma balsamurilor tale."

A reunit şi adaptat foarte ingenios versetul acesta din Cântarea Cântărilor la istoria Miroforelor, lăsând loc unei mici variațiuni, anume că cele din Cântarea Cântărilor erau tinere şi alergau pe urmele Mirelui pentru a se umple de mireasma nematerialnică a aceluia, pe când Miroforele acestea sunt vârstnice şi alergau dimpotrivă, ca să-L ungă cu miresme pe mirele fără suflare Iisus; cu toate acestea se poate spune că Miroforele, care au adus mirurile pentru trupul Domnului spre a se umple de mireasma Aceluia în chip duhovnicesc, în privinţa virtuţii erau tinere şi pline de vigoare [duhovnicească]; în privinţa celorlalte, versetul de mai sus, din Cântarea Cântărilor, se potriveşte şi Mironosiţelor, pentru că acestea nu doar au iubit pe Hristos, Care e Mirele nematerialnic al sufletelor, şi au alergat după El, lăsând în urmă toate cele ale lumii, ci L-au ferecat în inimile lor şi-L aveau acolo întipărit prin iubire, adorându-L noetic pe Acesta ca Dumnezeu şi Domn, în acord cu celălalt verset rostit de mireasa din Cântarea Cântărilor, care zice: „L-am găsit pe cel iubit; apucatu-l-am atunci şi nu l-am mai lăsat, până nu l-am dus la Maica mea, până nu l-am dus în casa şi foişorul celei ce m-a zămislit."

Iar „casa şi foişorul" reprezintă inima omului; „Maica" şi „ceea ce m-a zămislit" este înţelepciunea lui Dumnezeu, Care a zidit toate şi, de asemenea, inima

însăşi, în acord cu tâlcuitorii Cântării Cântărilor şi mai ales după Grigorie de Nyssa şi Maxim, de Dumnezeu purtătorul.

Ştiind aceste lucruri, dumnezeiescul Ioan [Damaschinul] grăieşte astfel: Femeile cele de Dumnezeu înţelepţite şi mirofore au alergat în urma Ta, Dumnezeu-Omule, Stăpâne, cu miresme şi deopotrivă cu lacrimi; iar miresmele le aduceau întru cinstea cuvenită Dumnezeirii, potrivit cu Teodor sau ca să vorbim mai aproape de adevăr, ca să ungă trupul Tău neînsufleţit, după obiceiul iudeilor, spre a rămâne bine mirositor şi spre a nu începe să miroasă urât; „Şi după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena [1], Maria, mama lui Iacov, şi Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-L ungă.“

Căci, cum spune şi Sfântul Teofilact, aceste femei, cu încredinţarea că nimic nu e vrednic de Dumnezeirea lui Iisus, au cumpărat miresme şi s-au pregătit spre a unge trupul mort al Domnului; iar miresmele pentru aceasta le aduceau, pe când lacrimile pentru a-şi arăta iubirea fierbinte pe care o aveau faţă de învăţătorul Iisus, pentru Care fierbinte râuri de lacrimi vărsau spre a stinge cu ele pe cât cu putinţă văpaia din inima lor; ***de aceea a spus avva Isaac: „Când se va isca pomenirea lui Dumnezeu în cugetul său (adică al celui iubitor de Dumnezeu),***

---

[1] *Nu pot trece aici cu vederea istoriile pe carele aminteşte Sfântul Modest, patriarhul Ierusalimului, despre Maria Magdalena; sunt cu adevărat pline de farmec şi admirate de iubitorii de lectură cele pe care le povesteşte şi atotînvăţatul Fotie, în Bibilioteca [cartea sa, care mai e numită şi Myriobiblos], în capitolul 275 (p. 834 ş. urm.).*

„În Sfânta Scriptură numărul şapte e folosit atât în relaţie cu virtutea, cât şi cu răutatea. Mântuitorul a ales-o pe drept după ce a scos din ea şapte demoni ca prin aceasta să-l alunge din firea omenească pe stăpânul răutăţii; căci istoriile despre Maria Magdalena ne învaţă că a dus o viaţă în feciorie încununată de martiriu; şi tot ele ne spun că pentru fecioria şi curăţia ei la măsura cea mai înaltă celor ce au supus-o chinurilor li s-a părut asemenea cristalului; căci, aşa cum se spune, ducându-se după Adormirea Maicii Domnului în Efes, la ucenicul cel iubit (Ioan), această Miroforă Maria şi-a încheiat acolo călătoria apostolică prin martiriu, nevoind a se despărţi până la sfârşit nici de Fecioara, nici de evanghelistul Ioan; căci, aşa cum Petru, începătura apostolilor, a fost numit pentru credinţa sa neclintită în Hristos piatră, la fel şi aceasta, care s-a făcut mai marea ucenicelor, pentru curăţia şi dragostea ei faţă de El, a fost numită Maria, dându-i-se numele pe care l-a purtat şi Maica Mântuitorului; şi, aşa cum pe Stăpânul Hristos îl urma ceata ucenicilor, la fel şi Stăpânei şi Maicii Domnului îi urma ceata femeilor ucenice; căci atunci se minunaseră, zice, ucenicii că Domnul vorbise cu o femeie [samarineanca de la Fântâna lui Iacob - n.n.], ceea ce vădeşte că acesta nu era un obicei al Domnului, ci vestirea Evangheliei era dusă la împlinire de Maica Stăpânului în acelaşi timp cu Fiul şi Făcătorul, iar aceste Mirofore urmându-i ei, le slujeau din bunurile lor în cele trebuincioase Stăpânului de obşte şi ucenicilor” („Cuvânt la Mirofore”).

Mai adăugăm că mâna acestei Mirofore şi întocmai cu apostolii Maria Magdalena se află în sfânta mănăstire a noii obşti de la Simonopetra din Muntele cu nume sfânt Athos, revărsând minuni şi vindecări de boli asemenea unui râu pururi curgător, aşa cum mărturisesc cei ce o văd şi cu evlavie i se închină.

de îndată inima i se va mişca întru dragostea Sa şi din ochi îi vor curge lacrimi îmbelşugat; că e un lucru obişnuit ca iubirea să dea naştere lacrimilor, mişcată fiind de amintirea celor dragi” (Cuvântul 80, p. 53).

Îşi vărsau lacrimile şi din pricină că nu aflaseră trupul cel dorit al Preadulcelui Iisus; căci dacă L-ar fi aflat, ar fi avut poate parte de o oarecare mângâiere pentru întristarea şi dragostea lor. Dar negăsindu-L, plângeau şi se tânguiau nemângâiate, neputând îndura pierderea unui asemenea Dascăl şi Binefăcător şi Mântuitor; căci ştiau sufletele şi inimile cele iubitoare de Dumnezeu cât preţuieşte Dumnezeu şi Iisus şi de aceea, la pierderea Lui, aleargă în sus şi în jos, caută trudnic şi varsă pentru El lacrimi însângerate; că şi David plângea nemângâiat lipsirea de Dumnezeu; de aceea zicea: „Făcutu-mi-s-au lacrimile mele pâine ziua şi noaptea, când mi se zicea mie în toate zilele: «Unde este Dumnezeul tău?»”.

Pentru aceea femeile îşi aduceau ca ofrandă miresmele şi lacrimile; aşa că, auzind de la Hristos Cel înviat, pe Care-L căutau, că le zice: „Bucuraţi-vă“, iar pe înger că le spune: „Dar mergeţi şi spuneţi ucenicilor Lui şi lui Petru că va merge în Galileea, mai înainte de voi; acolo Îl veţi vedea, după cum v-a spus“, la auzul acestora, zic, şi-au preschimbat lacrimile în bucurie, şi Ţie, Hristoase, Celui pe Care mai înainte Te căutaseră ca mort, Ţi S-au închinat, bucurându-se, ca unui om viu şi, totodată, Dumnezeu; şi le-au vestit şi ucenicilor Paştile cel de taină, adică Învierea Ta.

Ia aminte, iubite cititorule, cât de mare folos aduc lacrimile; căci acestea le-au făcut pe femeile mironosiţe să-L vadă pe Hristos Cel Înviat; acestea le-au făcut să vadă pe îngeri; acestea le-au făcut să ajungă cele dintâi propovăduitoare ale Învierii şi Evangheliei înaintea celorlalţi apostoli şi evanghelişti ai Domnului [2].

---

[2] *Că cea dintâi care L-a văzut pe Cel înviat a fost o femeie arată dumnezeiescul Grigorie al Thessalonicului, care aşa îşi începe cuvântul în cinstea mironosiţelor: „Învierea Domnului este înnoirea firii omeneşti şi replămădirea lui Adam cel dintâi, care căzuse în moarte prin păcat şi prin moarte s-a întors în pământul din care a fost plămădit; este vivificarea, replăsmuirea şi revenirea la viaţa sa cea fără de moarte. Aşadar, după cum nimeni dintre oameni nu l-a văzut pe Adam la început, de îndată ce a fost plămădit şi adus la viaţă - căci în acel ceas nu exista nici un alt om [pe pământ], însă, după ce a luat duh de viaţă prin insuflarea dumnezeiască, cea dintâi dintre făpturile omeneşti care l-a văzut a fost femeia (căci Eva a fost cea dintâi dintre oameni venită la existenţă după Adam) - tot aşa şi pe cel de-al doilea Adam, Care este Domnul, n-a fost nimeni să-L vadă înviind din morţi, căci nimeni dintre cei apropiaţi Lui nu se afla de faţă, iar ostaşii care păzeau mormântul, tulburaţi de frică, erau ca morţi. Or, după ce a înviat El, cea dintâi care L-a văzut a fost o femeie, precum am auzit astăzi din Evanghelia după Marcu [«Şi înviind dimineaţa, în ziua cea dintâi a săptămânii, El S-a arătat întâi Mariei Magdalena…» (Mc. 16,9)].”.*

De aceea şi Grigorie Teologul dă fiecărui suflet în parte acelaşi sfat mântuitor de a fi râvnitor şi de a lăcrima, spre a se învrednici de desfătarea nematerialnică a celor de care Miroforele s-au învrednicit să le vadă nemijlocit, grăind astfel: ***„Fie că eşti o altă Marie, sau cealaltă Marie sau Salomeea, sau Ioana, varsă dis de dimineaţă lacrimi, ca să fii cea dintâi care vezi piatra ridicată, să întâlneşti îngerii şi chiar pe Iisus Însuşi”.*** [3]

Şi Atanasie cel mare, prăznuind Duminica cea nouă, spune acestea: „Înviind Iisus, înainte de a li Se arăta ucenicilor S-a arătat femeilor, iar femeile au binevestit apostolilor Învierea lui Hristos; şi aceasta e cât se poate de cuvenit: căci lovitura asupra Evei se întoarce îndărăt asupra diavolului; aşa că de acolo de unde a căpătat început boala, vine şi vindecarea; de acolo de unde a început moartea, se arată şi Învierea; femeia este pricina încălcării, dar şi propo-văduitoarea Învierii; aceea care l-a dus oarecând pe Adam la cădere mărturiseşte acum că cel de-al doilea Adam a înviat.”

Şi Hrisostom** a spus: **„Vedeţi de câtă cinste s-au învrednicit femeile mulţumită stăruinţei? Să le imităm sârgul, bărbaţilor, şi să cinstim după putere ziua Învierii, nu purtând miresme şi arome materialnice, ci aducând buna mireasmă născută din faptele unei vieţuiri prea înalte; şi precum acestea au primit ca răsplată a răbdării învrednicirea de a-L vedea pe Stăpânul după Înviere înaintea tuturor celorlalţi, îmbrăţişându-I picioarele şi închinându-I-

---

[3] *Acestea sunt tâlcuite de* Nichita Scoliastul *astfel: „Maria Magdalena închipuie pe fiecare suflet făptuitor, care se curăţeşte, prin cuvântul poruncilor evanghelice, de ataşamentul pătimaş faţă de viaţa aceasta (simbolizată de nu-mărul şapte), ca de nişte demoni; Salomeea, care se tâlcuieşte pace, închipuie pe acela care, supunându-şi trupul sufletului şi primind înşine prin vederea raţiunilor duhovniceşti cunoştinţa tuturor celor câte există, va avea astfel pacea desăvârşită; Salomeea, care se tâlcuieşte porumbiţă, închipuie sufletul lipsit de răutate şi rodnic în virtuţi, care a lepădat cu ajutorul blândeţii toate patimile şi e stăruitor spre a naşte raţiunile duhovniceşti cu ajutorul discernământului.* Dacă sufletul tău, iubite, va ajunge *una ca acestea, mergi asemenea mironosiţelor cu râvnă şi sârg (căci «dis de dimineaţă» aceasta înseamnă: silire şi grabă), la mormânt, adică în străfundul lucrurilor, acolo unde sunt ascunse raţiunile celor cereşti şi pământeşti, adică în inima ta (căci spune de Dumnezeu purtătorul Maxim că inima este «pentru fiecare dintre credincioşi mormântul Stăpânului» [cap. 81, Capetele teologice]), şi caută cu lacrimi materiale şi nematerialnice să înveţi dacă va învia în tine Logosul virtuţii şi al cunoştinţei; şi dacă vei căuta în felul acesta, mai întâi* vei vedea ridicându-se *în inima ta piatra, adică împietrirea nedesluşirii Logosului, şi, odată ce se va ridica aceasta, îi vei vedea pe îngeri, adică mişcările conştiinţei tale care propovăduiesc că a înviat în tine Logosul virtuţii şi cunoştinţei omorât din pricina răutăţii [scil. a lipsei virtuţii], pentru că în sufletul omului care are o viaţă necurată Logosul nu lucrează, ci e într-un anume chip mort; şi apoi în restul vremii ce urmează vei vedea chiar şi pe Dumnezeu Logosul Însuşi arătându-Se în cugetul tău aşa cum e El, fără a recurge la tipuri şi prefigurări, şi umplându-ţi puterile nematerialnice ale sufletului de har duhovnicesc”.*

se, aşa fiecare dintre noi, cu voia noastră, nu doar picioarele să I le îmbrăţişăm, ci să-L luăm pe El întreg (adică prin Sfânta Împărtăşanie)" („Cuvânt la îngropare şi Înviere", vol. V).

Dar şi ***minunatul Chiril al Alexandriei***, tâlcuind cuvântul acesta al lui Isaia: „Veniţi, femei, de la vederea [mormântului]; acesta este un popor fără de minte", aşa zice: ***„Aşadar, odată ce Israil M-a părăsit, voi, ca nişte femei înţelepte, zice (Iisus), aţi venit, foarte grabnic binevestind Învierea Celui ce a omorât moartea. Şi de ce oare nu ucenicii au văzut cei dintâi pe Iisus, Cel ce a omorât puterea morţii, ci El S-a arătat femeilor, dându-le acestora vrednicia de apostoli? La acestea vom răspunde: Cuvântul lui Dumnezeu Cel Unul-Născut S-a făcut om ca să vindece ceea ce era bolnav si să-l sloboadă pe om de vina sa străveche. Se cuvenea, aşadar, să li se dăruiască mai întâi femeilor cinstea de a binevesti Învierea; întrucât cea dintâi şi mai străveche femeie, slujind îndem-nurilor şarpelui, l-a dus pe Adam la încălcarea poruncii, s-a făcut pricinuitoare a morţii, se cuvenea, desigur, ca vinovăţiile acestor păcate cumplite să fie risipite prin cinstea apostolatului; căci oare nu zice [apostolul], «unde s-a înmulţit păcatul, a prisosit harul»?"***

Cântarea a 5-a

Irmosul: Să mânecăm cu mânecare adâncă și, în loc de mir, cântare să aducem Stăpânului și să vedem pe Hristos, Soarele dreptății, tuturor viață răsărind.

Tâlcuire

Și în acest Irmos, Melodul leagă Oda a cincea de praznicul Învierii; așa că, dacă Isaia, părintele Odei a cincea, folosește cuvântul "mânecare" ("De cu noapte, Dumnezeule, mânecă spre Tine duhul meu"), la fel și evanghelistul Luca, relatând Învierea, zice: "Iar în prima zi după sâmbătă (adică duminică), mânecând (scil. foarte de dimineață), ele au venit la mormânt, aducând miresmele pe care le pregătiseră"; de dragul acestui lucru şi scriitorul de cântări, reunind ambele mărturii, se întoarce spre poporul drept-credincios al creştinilor şi spune aşa: „Haideţi şi noi, iubitorii de prăznuire, să urmăm acelor femei Mirofore şi, ridicându-ne din pat foarte de dimineaţă, să-I aducem Stăpanului înviat imnurile cuvenite Învierii Sale, aşa cum mironosiţele şi-au adus mirurile, şi să nu lenevim dormitând întreaga noapte; să priveghem, fraţilor, în noaptea aceasta a Duminicii luminatei Învieri, prin cântarea de imnuri şi slavoslovii până în zori; căci aşa făceau acei creştini de demult care, aprinzându-şi lumânările, privegheau întreaga noapte, până la al şaptelea ceas, în aşteptarea Învierii Domnului, ***precum spune şi Grigorie Teologul: „Frumoasă, aşadar, a fost prăznuirea noastră în haine sărbătoreşti şi aprinderea tuturor luminilor, pe care atât fiecare în parte, cât şi cu toţii împreună le-am săvârşit, umplând noaptea de îmbelşugată lumină."***

Dar dacă voi, creştini fiind, nu puteţi priveghea întreaga noapte, treziţi-vă măcar cât mai de dimineaţă, după miezul nopţii, spre a prăznui Învierea Domnului. Şi, după cum e firesc, dacă în zorii zilei răsare soarele, noi priveghem pentru că voim a vedea prin credinţă pe Hristos, Soarele nematerialnic al Dreptăţii, ieşind din mormânt ca din spatele orizontului şi răsărind adevărata viaţă nouă, credincioşilor.

***

Troparul: Să ne apropiem purtători de lumină de Hristos Cel ce a ieşit din mormânt ca un Mire şi să prăznuim împreună cu cetele cele iubitoare de praznice Paştile lui Dumnezeu cele mântuitoare.

Tâlcuire

Precum în troparul anterior, Sfântul Melod ne-a îndemnat să ne trezim foarte de dimineaţă spre a aduce slavoslovie Mântuitorului Care a înviat, şi în troparul acesta, văzând pe poporul drept-credincios al lui Hristos purtând lumânări aprinse, socoteşte că acest lucru, al purtării de candele şi lumânări, ar fi plăcut lui Dumnezeu; drept aceea ne îndeamnă şi pe noi, dându-ne ca pildă pe cele cinci fecioare înţelepte care, avându-şi candelele împodobite, au intrat în cămara nematerialnică împreună cu Mirele Hristos.

Astfel ne grăieşte scriitorul de cântări: O, popoare purtătoare ale numelui lui Hristos, veniţi să ne apropiem de Stăpânul Hristos, Care astăzi iese din mormânt ca un Mire din cămara de nuntă; să ne apropiem de El purtând în mâini lumânări aprinse, după chipul celor cinci fecioare înţelepte. Şi nu mă gândesc doar la lumânările materiale, făcute din ceară sau untdelemn, ci la cele lăuntrice, alcătuite din virtuţi, mai ales din milostenii pline de dărnicie; acestea trebuie să împodobească şi să țină nestinse lumânările noastre.

Și dacă milostenia noastră față de săraci e puţină, untdelemnul lumânărilor noastre se va împuţina şi le va face pe acestea să se stingă la vremea când nu vom mai afla săraci ca să-i miluim şi prin milosteniile faţă de ei să ne împodobim candelele; ceea ce nădăjduiesc să nu ni se întâmple, ci mai degrabă să avem untdelemn din belşug în candelele noastre prin milostivirea faţă de săraci, spre a-L întâmpina pe Hristos, Mirele cel nematerialnic, care astăzi iese din mormânt, şi a intra împreună cu El în cămara cerească, bucurându-ne dimpreună cu Acesta veşnic.

Aşadar, nu doar să ne apropiem de Hristos purtând candele în mâini, ci să şi prăznuim dimpreună cu cetele cele iubitoare de praznic ale îngerilor cereşti; căci şi acelea doresc să prăznuiască dimpreună cu noi nu numai pentru iubirea pe

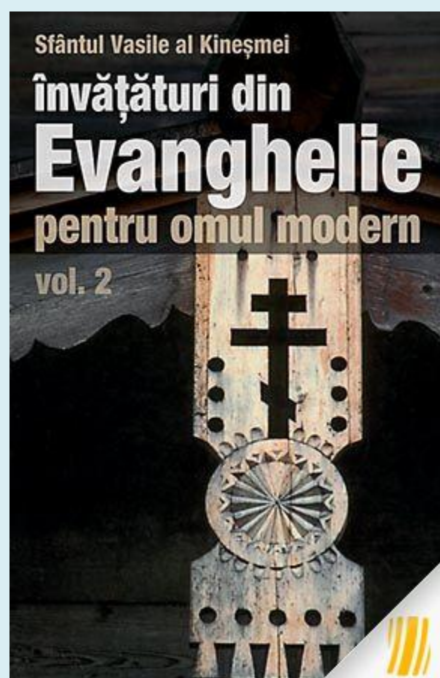
care o poartă lui Hristos Cel înviat, Stăpânul lor, ci şi pentru dragostea lor faţă de noi, oamenii, care astăzi, prin Învierea Domnului, am fost făcuţi nestricăcioşi şi nemuritori; ***de aceea a spus şi Grigorie Teologul: „sunt încredinţat că şi acelea (Puterile îngerilor) se veselesc şi prăznuiesc astăzi dimpreună cu noi, întrucât sunt iubitoare de oameni şi de Dumnezeu”.*** Căci e, într-adevăr, nepotrivit ca îngerii să sărbătorească de dragul mântuirii noastre, iar noi, cei mântuiţi, să nu prăznuim dimpreună cu aceia praznicul aducător de mântuire lumii al dumnezeiescului Paşti, ci într-un anume fel să ne întristăm pentru mântuirea noastră.

Spune şi ***Gură de Aur*** în Cuvântul său la Paşti, al cărui început este „Astăzi e vremea potrivită”: ***„Astăzi pretutindeni în lume e bucurie şi veselie duhovnicească; astăzi şi obştea îngerilor şi ceata tuturor Puterilor de Sus se veselesc întru mântuirea oamenilor. Ia aminte, iubite, la măsura bucuriei, că şi Puterile de Sus prăznuiesc dimpreună cu noi; se bucură împreună cu noi de bunătăţile dăruite nouă; şi chiar dacă harul de la Stăpânul e al nostru, desfătarea este şi a lor; de aceea nu se ruşinează să prăznuiască dimpreună cu noi”.***

La fel şi în „Cuvântul împotriva celor ce se îmbată şi despre Înviere” spune: ***„Astăzi e bucurie pe pământ; astăzi e bucurie în Cer; iar dacă şi pentru un păcătos care se întoarce e multă bucurie în Cer şi pe pământ, cu cât mai mult acum, când lumea a fost smulsă din mâinile diavolului, nu va fi bucurie în Cer? Acum îngerii saltă; acum Arhanghelii se bucură; acum Heruvimii şi Serafimii prăznuiesc dimpreună cu noi sărbătoarea de față.”***

(din: Sfântul Nicodim Aghioritul, Tâlcuire la canonul Ziua Învierii al Sfântului Ioan Damaschinul, Editura Sophia, 2018)

Nădejdea care izvorăşte din mormântul totalei descumpăniri ce ne rămâne când răul pare să triumfe, când este dezlănţuită prigoana "porţilor iadului" împotriva creştinilor?

Ultima sâmbătă a vechiului Testament: "Cât de întunecată şi cât de tristă a fost această zi pentru ucenicii şi prietenii Domnului!"

Sfântul Vasile al Kineşmei: Puterea nădejdii creştine

[Tâlcuire din Evanghelia după Marcu – (Capitolul 15, versetele 40-47)]

Iar Iisus, scoţând un strigăt mare, Şi-a dat duhul (37) A murit Domnul, Mântuitorul nostru, Răscumpărătorul nostru. S-a încheiat o viaţă asemeni căreia n-a fost şi nici nu va mai fi pe lume alta. S-a încheiat o viaţă neasemuit de mare şi sfântă; odată cu viaţa Lui s-a încheiat şi lupta Lui, iar odată cu lupta Lui s-a încheiat lucrarea Lui; odată cu lucrarea Lui s-a încheiat răscumpărarea, iar odată cu răscumpărarea s-a încheiat întemeierea noii lumi.

La acest mare moment al morţii Domnului răstignit n-a fost de faţă nici unul din ucenicii Lui, afară numai de Ioan. Ei s-au ascuns. Frica a biruit iubirea lor de Învăţător. Mai credincioase şi devotate I-au fost femeile, care şi înainte, în Galileea, Îl urmaseră, se îngrijiseră de El şi slujiseră din averea lor Lui şi Apostolilor. Primejdia ce le ameninţa din partea urii arhiereilor şi a grosolăniei gloatei fanatice n-a biruit iubirea lor şi nu le-a făcut să plece de la cruce.

„Uită-te la osârdia lor, strigă Ioan Gură de Aur. Ele L-au urmat ca să Îi slujească şi nu s-au despărţit de El nici măcar în mijlocul primejdiilor. De aceea au văzut: au văzut cum a strigat El, cum Şi-a dat duhul, cum pietrele s-au despicat şi toate celelalte. Şi ele Îl văd primele pe Iisus - dispreţuita parte femeiască se bucură cea dintâi de vederea înaltelor bunătăţi. În aceasta se vede cu osebire şi bărbăţia lor. Ucenicii au fugit, pe când acestea au stat de faţă. Vezi bărbăţia femeilor? Vezi dragostea lor înflăcărată? Vezi dărnicia lor în cheltuieli şi hotărârea de a înfrunta moartea însăşi? Să urmăm şi noi, bărbaţii, femeilor, nepărăsindu-L pe Iisus în ispite."

Cu adevărat, mare a fost osârdia sfintelor femei mironosiţe, înflăcărată şi statornică a fost dragostea lor de Domnul. Liberă de orice împătimire pământească, inima lor trăia şi respira prin Domnul; în El erau concentrate toate gândurile, dorinţele şi nădejdile lor, în El se afla toată comoara lor. Pentru Învăţătorul lor iubit, ele îşi părăsesc cu bucurie casele, rudeniile şi cunoscuţii, uită de slăbiciunea femeiască, nu se înfricoşează de cruzimea numeroşilor Lui vrăjmaşi, peste tot Îl urmează fără abatere în viaţa Lui de pribegie, fără a se teme de ostenelile şi de greutăţile legate de aceste peregrinări şi îndurând cu răbdare toate lipsurile.

N-ar fi fost de mirare dacă sfintele femei, înconjurându-L pe Iisus Hristos cu grijile şi atenţia lor, L-ar fi urmat în zilele Lui de glorie, când toată Galileea şi Iudeea răsunau de faima Lui, când mulţimile de popor se strângeau la El din toate părţile ca să-I audă învăţătura şi să-I vadă minunile, când sutele de bolnavi care primiseră vindecare povesteau cu entuziasm despre bunătatea şi mila Lui, despre puterea Lui făcătoare de minuni, răspândind peste tot gloria numelui Lui. Atunci erau mulţi cei care Îl urmau, atraşi de răsunetul faimei Lui, şi în asta nu era nimic uimitor: gloata se lasă întotdeauna momita de sclipirile mincinoase ale strălucirii exterioare şi îi place să urmeze idolii la modă.

A rămâne însă credincioase Învăţătorului în clipele grele ale înjosirii Lui, a nu-L părăsi în vremea pătimirilor, când orice expresie a compasiunii putea să provoace o explozie de jigniri şi de ocărî din partea gloatei dezlănţuite, aduse la turbare de clevetirile arhiereilor, atunci când însuşi stâlpul credinţei, Apostolul Petru, s-a clătinat şi a dat înapoi în faţa primejdiei de a fi socotit ucenic al Domnului - pentru aceasta a fost nevoie de o mare bărbăţie şi de o dragoste fără margini. Faptul că mironosiţele au rămas credincioase în clipe ca acestea a fost semnul unor inimi mari şi nobile. Şi dragostea sfintelor femei a trecut cu bine prin încercare: ele n-au plecat de la cruce. Până în ultimul moment, când piatra grea prăvălită la intrarea în mormânt L-a ascuns de ele pe Dumnezeiescul Învăţător, nu şi-au desprins de la El privirile iubitoare.

Ele au părăsit ultimele grădina unde a fost îngropat Domnul, şi pentru asta au primit primele vestea plină de bucurie a Învierii - la început de la îngerul cel purtător de lumină, apoi de la Însuşi Mântuitorul. Maria Magdalena, cea mai credincioasă şi devotată ucenică a Lui, a fost învrednicită prima de negrăita bucurie de a-L vedea pe Domnul înviat. Prin această arătare Domnul a recunoscut, parcă, sfinţenia şi măreţia iubirii femeilor.

Este interesant de remarcat că nici în Evanghelie, nici în Faptele şi Epistolele Apostolilor nu se pomeneşte vreo femeie care să fie împotriva lui Hristos sau împotriva învăţăturii Lui. În timp ce din partea bărbaţilor Domnul a întâlnit adeseori necredinţă, nerecunoştinţă, batjocură, dispreţ, ură care, tot sporind, s-a prefăcut într-o întreagă mare de răutate dezlănţuită în jurul Crucii, din partea femeilor vedem sincer devotament, grijă mişcătoare şi dragoste plină de abnegaţie. Până şi păgânele, cum ar fi Claudia Procula, soţia lui Pilat, nutresc faţă de El un respect profund.

De ce? „Deoarece femeile sunt mai puţin dezvoltate mintal decât bărbaţii”, vor spune, fără îndoială, unii necredincioşi. Nu, nu de asta, ci ***deoarece femeile au o inimă mai sensibilă, şi cu inima lor simţeau adevărul şi frumuseţea morală a învăţăturii lui Hristos. Adeseori, femeia n-are nevoie de dovezi intelectuale, logice: în viaţa ei este mai important simţământul, şi cu simţământul percepe adevărul. Acest mod de cunoaştere a adevărulul este, adeseori, mai de nădejde, mai sigur şi mai rapid în ce priveşte creştinismul, unde există atâtea lucruri ce se descoperă nu minţii iscoditoare şi îngâmfate, ci inimii curate şi credincioase***, deoarece, după cum zice Sfântul Apostol Pavel, Dumnezeu Şi-a ales pe cele nebune ale lumii, ca să ruşineze pe cei înţelepţi… pe cele slabe ale lumii, ca să le ruşineze pe cele tari. Căci scris este: „Pierde-voi înţelepciunea înţelepţilor şi ştiinţa celor învăţaţi voi nimici-o”… Au n-a dovedit Dumnezeu nebună înţelepciunea lumii acesteia? (I Cor. 1, 27, 19-20).

Şi cu ce entuziasm ascultau femeile cuvintele Dumnezeiescului Învăţător! Să ne amintim măcar de Maria din Betania, care-şi uitase datoria de gazdă primitoare şi alesese „partea cea bună” la picioarele Mântuitorului, pentru a asculta minunatele Lui cuvinte. Şi ***cum puteau femeile să nu ia aminte la cuvintele Domnului şi să nu se dăruiască din tot sufletul noii şi marii învăţături ce înalţă femeia la aceeaşi vrednicie cu bărbaţii, fiindcă în Hristos nu este parte bărbătească şi parte femeiască (Gal. 3, 28)?! Toţi sunt egali înaintea lui Dumnezeu, pentru toţi deopotrivă a pătimit şi a murit Domnul şi toţi au acelaşi drept la fericirea viitoare a vieţii veşnice.***
În vechea lume păgână nu era nici pomeneală de asemenea egalitate: femeia era întotdeauna într-o poziţie subordonată, asuprită şi dispreţuită. „Dispreţuita parte femeiască”, zice Ioan Gură de Aur - parte a cărei viaţă a fost atât de plină de necazuri şi umilinţe, încât n-avea cum să nu simtă, cu inima recunoscătoare,

marea binefacere pe care o deschidea înaintea ei religia creştină prin luminoasele perspective ale bucuriei, dragostei şi respectului. Iată de ce chiar de la începutul istoriei creştine întâlnim în paginile ei multe nume de femei care, prin tăria şi sinceritatea credinţei lor, prin osârdia şi râvna lor, prin nevoinţa lor, nu au fost mai prejos decât marii drepţi. Numele marilor muceniţe Varvara, Ecaterina, Parascheva, Olgăi şi Ninei celor întocmai cu Apostolii, Mariei Egipteanca şi atâtor altora ne vorbesc despre treptele supreme ale desăvârşirii şi sfinţeniei creştine la care au ajuns femeile credincioase.

Atunci când Iisus Şi-a dat duhul soarele se pleca deja spre apus. Se lăsa seara şi se apropia ziua sâmbetei. Era mare ziua sâmbetei aceleia (În 19, 31), distingându-se printr-o deosebită solemnitate şi strălucire, fiindcă era unită cu ea prăznuirea Paştilor. După cât se vede, această împrejurare îi nelinişte a pe arhierei. Oamenii care nu considerau că este o profanare să-şi înceapă praznicul prin uciderea lui Mesia erau serios îngrijoraţi ca nu cumva sfinţenia zilei următoare, care începea la apusul soarelui, să fie încălcată prin aceea că atârnau cadavre pe cruci. De aceea, ducându-se la Pilat, iudeii au cerut să li se frângă răstigniţilor fluierele picioarelor pentru a li se grăbi moartea şi a fi daţi jos de pe cruci. Pilat a îngăduit, însă Domnul deja murise şi nu I s-au frânt fluierele picioarelor - nu mai era nevoie de asta.

Iar între timp la Pilat a apărut cineva cu o altă cerere: cineva care dorea să dea jos de pe cruce şi să îngroape trupul lui Iisus. Era Iosif din Arimateea. Arimateea, patria lui Iosif, este vechea Rama, locul naşterii Prorocului Samuel, oraş al seminţiei lui Veniamin, amintit de Evanghelistul Matei (v. Mt. 2, 18). Iosif era un om bogat, cu caracter înalt şi viaţă neprihănită. Marea lui bogăţie făcuse din el o persoană de vază, cu atât mai mult cu cât pe atunci în Ierusalim totul putea fi cumpărat cu bani, începând de la funcţia celui mai prăpădit vameş şi până la cinul de arhiereu. Pe lângă asta, Iosif făcea parte dintre cei mai de vază membri ai sinedriului, şi probabil că împreună cu alţi oameni de bine din sinedriu se opusese partidului lui Caiafa.

El era în taină ucenic al lui Iisus Hristos, şi la ultimele uneltiri ale sinedriului împotriva Mântuitorului, precum şi la judecata asupra Lui, nu fusese de faţă (v. Lc. 23,15) - poate pentru că, nevăzând nici un mijloc de a-L scăpa pe Cel nevinovat, nu voia să fie martor al condamnării Lui, sau poate pentru că viclenia arhiereilor găsise un mijloc de a-l exclude de la hotărârea acestei chestiuni. Totuşi, nu încape îndoială că această inactivitate forţată era greu de suportat pentru o inimă nobilă, care se ruşinează de laşitate, se ruşinează să lase lipsit de apărare un nevinovat chiar şi atunci când nu există nădejdea de a-l salva.

Şi iată că, atunci când totul s-a sfârşit şi pe cruce atârna doar trupul neînsufleţit al Mântuitorului, amărăciunea şi indignarea i-au insuflat lui Iosif îndrăzneală.

Acum era prea târziu ca să-şi declare solidaritatea cu Iisus Hristos - Prorocul viu; nu mai rămânea decât să-şi plătească ultima datorie a prieteniei şi a cinstirii: să scape de ocară cel puţin rămăşiţele Lui pământeşti, fiindcă altminteri nu încăpea îndoială că iudeii ar fi aruncat Preacuratul Lui Trup în groapa comună, alături de toţi nelegiuiţii executaţi.

Iosif, îndrăznind, a intrat la Pilat şi a cerut trupul lui Iisus (43).

Această îndrăzneală era legată de un serios pericol - nu din partea lui Pilat, de la care era de aşteptat o hotărâre binevoitoare, fiindcă recunoscuse nevinovăţia lui Hristos, ci din partea arhiereilor, care în cel mai mic semn de respect faţă de Mântuitorul vedeau o trădare şi puteau privi încercarea de a-L îngropa cu cinste ca pe răzvrătire împotriva sinedriului, răzvrătire cu atât mai primejdioasă cu cât venea din partea unui membru de vază al acestuia, al cărui exemplu ar fi putut influenţa poporul.

Totuşi, Iosif nu s-a oprit în faţa primejdiei, ci, dispreţuind frica, s-a dus în pretoriul roman. Din rugămintea lui a aflat Pilat pentru prima dată că Iisus Hristos a murit deja. El s-a mirat de o moarte atât de grabnică şi, trimiţând după sutaş, l-a întrebat dacă moartea a avut loc cu adevărat, dacă nu era vorba doar de un leşin sau de letargie. Primind răspunsul, Pilat a poruncit ca Trupul Domnului să-i fie dat lui Iosif spre îngropare. Deşi romanii lăsau de obicei cadavrele răstigniţilor să fie mâncate de câini şi corbi, procuratorul n-a vrut să îl refuze pe un membru respectat al sinedriului, cu atât mai mult cu cât, fără îndoială, simţea întreaga nedreptate a hotărârii sale, pe care arhiereii i-o smulseseră împotriva lui Iisus Hristos. Chiar nesocotirea vrăjmăşiei cu care arhiereii aveau să întâmpine, fără îndoială, îngăduinţa dată lui Iosif a fost ca un fel de jertfă adusă de Pilat pomenirii Dreptului.

Primind această îngăduinţă, Iosif, fără să piardă timpul, s-a dus pe Golgota şi a luat de pe cruce Trupul. Odată cu el a mers pe Golgota şi un alt următor ascuns al lui Iisus Hristos: Nicodim, alt membru al sinedriului, care venise cândva la Mântuitorul noaptea pentru a sta de vorbă în taină (v. În 3, 1-21). Acum el nu se mai ascundea, ci, plin de dragoste şi de compasiune, a adus pentru îngropare daruri cu adevărat împărăteşti: o sută de litre de amestec aromat din smirnă şi aloe. Trebuia să se grăbească, deoarece venea sâmbăta, când, după Legea lui Moise, orice israelit dreptcredincios trebuia să lase orice lucrare şi să petreacă în odihnă desăvârşită.
De aceea, nu puteau fi respectate toate ceremoniile ritualului de îngropare iudaic, dar ceea ce se putea face într-un răstimp atât de scurt s-a făcut. Trupul Domnului a fost spălat cu apă curată, apoi s-au turnat peste el miresme şi a fost înfăşurat într-un giulgiu dreptunghiular. Capul şi faţa au fost înfăşurate cu un ştergar îngust. Atât giulgiul, cât şi ştergarul au fost legate cu şnururi. Probabil că

o parte a miresmelor a fost arsă: istoria ritualului funerar iudaic cunoaşte asemenea exemple.

Nu departe de locul răstignirii era o grădină care aparţinea lui Iosif din Arimateea, şi în cuprinsul acesteia, într-o stâncă, fusese săpată, după obiceiul iudaic, o peşteră pentru înmormântare. După toate probabilităţile, Iosif rezervase acest mormânt pentru sine şi pentru familia sa, vrând să fie îngropat în apropierea Cetăţii Sfinte, dar nimeni nu fusese încă înmormântat acolo. Iosif nu a şovăit nici o clipă să-I dea Dumnezeiescului sau Învăţător locul acela de odihnă.

Din pricina vinerii iudeilor, acolo L-au pus pe Iisus, pentru că mormântul era aproape (În 19,42).

La intrarea în peşteră a fost prăvălită o piatră uriaşă - măsură de precauţie indispensabilă în Iudeea, fiindcă acolo erau numeroşi şacali, hiene şi alte fiare şi păsări de pradă. Abia au împlinit toate acestea, că soarele s-a lăsat în spatele munţilor Ierusalimului.

Începea sâmbăta - ultima sâmbătă a Vechiului Testament. După o zi şi o noapte avea să strălucească prima duminică a Noului Testament. Cât de întunecată şi cât de tristă a fost această zi pentru ucenicii şi prietenii Domnului! Necazul le umplea sufletul, le înăbuşea orice alte gânduri, nu îi lăsa să-şi vină în fire ca să înţeleagă cât de cât toate câte se întâmplaseră pe neaşteptate, cu o repeziciune atât de cumplită. Viitorul era acoperit cu un întuneric de nepătruns; trecutul mai mult tulbura decât mângâia. Amintirea minunilor lui Iisus, a gloriei Lui dinainte, făcea şi mai cumplite crucea şi îngroparea Lui. Până atunci, ucenicii Lui merseseră pe o cale strâmtă, deloc netedă, adeseori spinoasă, însă merseseră în urma Învăţătorului îmbrăcat cu puterea de Fiu al lui Dumnezeu, atrăgând atenţia tuturor, împărtăşindu-se de gloria Lui, mângâindu-se cu mari nădejdi în viitor: dar iată că această cale i-a dus pe neaşteptate la Golgota, a fost curmată de crucea Învăţătorului, i-a fost pus cu desăvârşire capăt prin moartea Lui! Ce situaţie tristă, lipsită de mângâiere!

Necazul ucenicilor Domnului nu ar fi fost atât de nemăsurat dacă ar fi fost mai puţin convinşi de vrednicia Lui. Atunci s-ar fi putut preface repede în răceală faţă de Cel ce le trădase atât de subit nădejdile, supunându-Se pe Sine morţii, iar pe ei ruşinii. Atunci ar fi suferit numai orgoliul lor amăgit - însă iubirea şi cinstirea faţă de Mântuitorul nu se micşoraseră câtuşi de puţin în inimile lor recunoscătoare. Sufletele ucenicilor Lui erau unite cu El printr-o legătură cerească, veşnică. Mormântul Lui devenise pentru ei un altar în care erau cuprinse toate gândurile lor sfinte, toate dorinţele lor curate, toată credinţa lor.

Şi cu această iubire sfântă se amestecă mereu gândul îngrozitor: „A murit! Nu este cel care Îl credeam noi! Nu este Mesia! El, Care a fost şi este pentru noi totul!..”

S-ar fi părut că totul s-a sfârşit, că răul a triumfat. S-a închis preasfânta gură care vestea cu atâta putere cuvintele vieţii veşnice; au căzut lipsite de viaţă mâinile care cândva îi binecuvântau cu dragoste pe cei care veneau la El şi îi vindecau pe cei suferinzi; a încetat să bată inima mare şi iubitoare în care încăpea întreaga lume. Peste toate stătea pecetea morţii, şi sub această suflare rece se stingeau nădejdile ucenicilor de a-şi vedea scumpul Învăţător înconjurat de aureola slavei şi măreţiei mesianice.

Cu ce întristare lipsită de nădejde recunosc ei: Iar noi nădăjduiam că El este Cel ce avea să izbăvească pe Israel (Lc. 24,21)…

S-ar fi părut că norii durerii, ce atârnau deasupra ucenicilor, nu puteau fi străbătuţi de nici o rază…

Acum însă ştim deja: a trecut sâmbăta, şi bucuria strălucitoare a duminicii a luminat inimile îndurerate! A înviat Domnul, a înviat Dreptatea îngropată! Şi nici piatra, nici pecetea de pe mormânt, nici străjerii, nici toate puterile iadului nu au putut-o ţine în peştera întunecoasă. Ca un fulger orbitor, lumina învierii a străbătut norii răului. Domnul a înviat şi S-a arătat iarăşi lumii!

Ce mare lecţie pentru noi: lecţia nădejdii! Cât de des există în viaţa particulară şi în cea obştească situaţii care par deznădăjduite! Deosebit de des trece prin acestea creştinul care a rupt-o cu năzuinţele şi deprinderile lumeşti şi a păşit pe calea strâmtă, dar dreaptă către Hristos. Întreaga lume se înarmează împotriva lui.

Dacă aţi fi din lume, le spune Domnul următorilor Săi, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteţi din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăşte. Aduceţi-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, şi pe voi vă vor prigoni… În lume necazuri veţi avea; dar îndrăzniţi. Eu am biruit lumea (În 15, 19-20; 16, 33).

Va persecuta nedreptatea superiorilor, batjocura şi dispreţul egalilor, răutatea şi invidia inferiorilor. Otrava şerpească a clevetirii va tulbura liniştea. Sunteţi numiţi ipocriţi, făţarnici, nebuni. În jur nu întâlniţi nici sprijin prietenesc, nici cuvinte de îmbărbătare, în întunericul ce vă impresoară nu se vede nici măcar un singur punct luminos; s-ar părea că nu există ieşire, şi asta poate ţine cu anii!

Nu vă descurajaţi însă; amintiţi-vă de lecţia Sfântului Mormânt. Dreptatea poate fi înăbuşită, poate fi îngropată, însă numai pentru o vreme. Mai devreme sau mai târziu ea va învia, căci este o putere mare, vie, şi nimic în lume nu o poate învinge! Nimic nu-i mai puternic decât dreptatea lui Dumnezeu. Ea nu sclipeşte prin efecte exterioare, n-are nevoie de decoraţii, nu trâmbiţează înaintea sa, cum face minciuna vanitoasă: e o putere lină, liniştită, însă cu totul irezistibilă.

Perioade de întuneric aparent de nepătruns există şi în viaţa obştească. Câteodată, minciuna şi răul sporesc în aşa măsură, că în această atmosferă otrăvită devine greu de respirat. Nădejdea păleşte, şi un duh de descurajare involuntară se lasă ca un coşmar, ca un nor greu. Amintiţi-vă însă lecţia Sfântului Mormânt. Greu de crezut că cineva va trăi vreodată o stare atât de apăsătoare ca descurajarea prin care au trecut ucenicii Mântuitorului în chinuitoarele ceasuri de după îngroparea Lui, însă lumina care a răsărit din mormânt a destrămat întunericul descurajării, şi adânca durere a fost înlocuită de bucuria Învierii.

Această continuă minune a triumfului dreptăţii umple toată istoria creştinismului.

În momentul morţii Domnului era greu pentru raţiunea omenească să creadă că lucrarea Lui va continua şi că nu va muri împreună cu El. I-a lăsat în urma Sa pe cei doisprezece Apostoli, cărora le-a încredinţat această misiune: Mergeţi în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la toată făptura (Mc. 16, 15). Dar cine au fost ei? Ce influenţă puteau avea?

⇒ *Erau cumva oameni de vază, care s-ar fi putut baza pe autoritatea originii lor nobile, ce are întotdeauna greutate în ochii oamenilor? Nu, ci făceau parte din clasa cea mai de jos, din tagma pescarilor, care-şi câştigau existenţa sărăcăcioasă prinzând peşti în apele lacului Ghenizaret; erau de obârşie din Galileea, socotită ţinutul cel mai grosolan şi mai ignorant.*

⇒ *Erau cumva rabini cultivaţi, savanţi, cărturari, care să poată atrage oamenii cu forţa elocvenţei şi logicii lor? Nu: cel mai inspirat şi mai profund dintre ei, Ioan, era în momentul chemării sale, precum dă mărturie Gura de Aur, neştiutor de carte.*

⇒ *Erau cumva bogaţi, ca prin strălucirea luxului să se impună poporului simplu, care iubeşte întotdeauna efectele exterioare? Nu, ci aveau nişte năvoade simple, rupte, care aveau nevoie de cârpeală; ba şi pe acelea le-au părăsit atunci când s-au dus după Hristos.*

⇒ *Erau cumva ostaşi puternici, viteji, pentru a răspândi învăţătura lui Hristos cu puterea sabiei, aşa cum aveau să facă mult mai târziu mahomedanii răspândind islamul? Nu, ci aveau doar două cuţite, pe care Domnul a poruncit, în momentul critic, să le bage în teacă.*

Să nu uităm, pe lângă asta, că erau speriaţi de fanatismul gloatei iudeilor, zguduiţi de moartea Mântuitorului, că îşi pierduseră orice nădejde într-un viitor mai bun.

Şi erau numai unsprezece; după alegerea lui Matia, doisprezece, iar împotriva lor stătea toată uriaşa lume păgână şi iudaică, cu cultura ei seculară, cu învăţătura şi ştiinţa ei, cu colosala ei putere militară şi economică, cu forţa organizării ei politice. Şi ei aveau de învins această lume.

Puteau nădăjdui în aşa ceva? Şi totuşi, aceşti oameni sfioşi, care fugiseră de frică în faţa mulţimii slugilor arhiereşti, plecând, au propovăduit - credincioşi poruncii Mântuitorului - pretutindeni, şi Domnul lucra cu ei (Mc. 16, 20).

În ce condiţii erau nevoiţi să propovăduiască explică cel mai bine Sfântul apostol Pavel în Epistola a doua către corinteni, vorbind despre nevoinţele lor misionare astfel: Am fost… în osteneli, în închisori, în bătăi peste măsură, la moarte adeseori. De la iudei, de cinci ori am luat patruzeci de lovituri de bici fără una. De trei ori am fost bătut cu vergi; o dată am fost bătut cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte şi o zi am petrecut în largul mării. În călătorii adeseori, în primejdii de râuri, în primejdii de la tâlhari, în primejdii de la neamul meu, în primejdii de la păgâni; în primejdii în cetăţi, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între fraţii cei mincinoşi; în osteneală şi în trudă, în privegheri adeseori, în foame şi în sete, în posturi de multe ori, în frig şi în lipsă de haine (II Cor. 11, 23-27).

Şi în pofida tuturor piedicilor, încă din timpul vieţii Apostolilor a fost pusă temelia trainică a Bisericii lui Hristos în toate ţările cunoscute atunci.

După aceea, întreaga lume păgână s-a ridicat la luptă împotriva creştinismului. A fost o luptă crâncenă, disperată, o luptă pe viaţă şi pe moarte. La dispoziţia statului nemilos de atunci se aflau o mulţime de instrumente îngrozitoare pentru lupta cu nesupuşii. Judecata şi persecuţia, interogatoriile şi torturile, focul şi fierul încins, bătăile şi mutilările, confiscarea averii, închisorile igrasioase şi întunecate, trimiterea la muncă silnică în mine, până şi pedeapsa cu moartea: toate acestea s-au revărsat ca un râu de foc asupra creştinilor la porunca puterii de stat. Mai mult decât atât, cruzimea chinuitorilor a născocit torturi deosebit de cumplite pentru creştini. Aceştia erau acoperiţi cu smoală şi aprinşi ca nişte făclii. Erau scoşi în număr mare în arenele de circ, şi fiarele sălbatice înfometate îi sfâşiau spre distracţia gloatei trândave, crude şi sângeroase.

Au fost încercate toate mijloacele, însă de-abia au trecut trei sute de ani, că păgânismul s-a prăbuşit ireversibil, cu toată puterea sa politică şi militară, cu toată filosofia şi cultura sa, pe când creştinismul a triumfat deplin şi strălucit

prin edictul lui Constantin cel mare. Oare nu este aceasta o minune a credinţei şi a nădejdii creştine?

Până şi vremurile din urmă, dinaintea celei de-a douaveniri a Mântuitorului, când iadul va mobiliza toate forţele răului pentru a lupta cu Biserica, atunci când credinţa se va împuţina până într-atât încât Fiul Omului, venind, cu greu o va mai găsi pe pământ, când din pricina înmulţirii fărădelegii iubirea multora se va răci, iar mulţi se vor vinde unii pe alţii şi se vor urî unii pe alţii (Mt. 24, 12, 10), până şi acele vremuri cumplite ale întunericului şi răutăţii generale se vor încheia prin triumful dreptăţii, fiindcă cel din urmă, cel mai încrâncenat vrăjmaş al Bisericii lui Hristos pe pământ, Antihrist, a cărui venire va fi prin lucrarea lui satan, însoţită de tot felul de puteri şi de semne şi de minuni mincinoase şi de amăgiri nelegiuite, pentru fiii pierzării, fiindcă ei n-au primit iubirea adevărului, ca ei să se mântuiască (II Tes. 2, 9-10), va fi învins. Şi Domnul Iisus îl va ucide cu suflarea gurii Sale şi-l va nimici cu strălucirea venirii Sale (II Tes. 2, 8). Iar diavolul, care a amăgit popoarele, va fi aruncat în iezerul de foc şi de pucioasă, unde este şi fiara şi prorocul mincinos, şi vor fi chinuiţi acolo, zi şi noapte, în vecii vecilor (Apoc. 20, 10).

De vreme ce aşa stau lucrurile, de vreme ce dreptatea este nebiruită, poate creştinul adevărat să se descurajeze, oricât de grele ar fi împrejurările vieţii?

În prezent, Biserica Ortodoxă trăieşte o criză gravă. Prigoana stăruitoare, sistematică şi perfidă la care este supusă ea îi tulbură şi-i îngrijorează până şi pe creştinii cei mai sinceri şi cei mai fermi. Majoritatea poporului e gata să se cufunde până peste cap în mlaştina ignoranţei materialiste şi a desfrâului. Valurile tulburi ale necredinţei generale par că vor inunda şi vor stinge în cel mai scurt răstimp luminiţele răzleţe ale credinţei luminoase, care încă mai pâlpâie pe alocuri. Multora li se strânge inima fără voie, şi răceala îndoielii aducătoare de descurajare se furişează în suflet.

Amintiţi-vă însă de Mormântul Domnului, de acest Mormânt viu, vorbitor, triumfător, purtător de biruinţă, şi nu o nădejde tulbure, ci o încredinţare liniştită, cu neputinţă de învins, va umple inima voastră şi vă va întări cugetul tulburat. Biserica nu poate să piară, fiindcă Domnul este Cel care a zidit-o, şi porţile iadului nu o vor birui (Mt. 16, 18).
Dacă Domnul ne duce prin prăpăstiile necredinţei, prin focurile curăţitoare ale prigoanelor, nu-i nimic! Aceasta este sfânta Lui voie, prea înţeleapta Lui Pronie, „care cu adâncul înţelepciunii prin iubirea de oameni toate le chiverniseşte şi ceea ce este de folos tuturor le dăruieşte”.

Aşa şi trebuie. Nu ne e de folos şi nu trebuie să cercetăm pricinile şi scopurile tainice ale nepătrunselor Lui căi. Ne e destul că Domnul este cu noi în toate zilele, până la sfârşitul veacului. Amin (Mt. 28,20).

Dacă Domnul ne duce prin marea răutăţii şi a păgânătăţii dezlănţuite, în care a pierit tot ce este sfânt, tot ce-i mai bun în suflet, ceea ce dă dreptul la marele şi sfinţitul nume de „om", nu-i nimic! Noi ştim că aceste valuri, care se ridică din toate părţile şi ameninţă să ne înghită, sunt primejdioase numai pentru „vizitiul lui Faraon". Aceasta este o lege a vieţii morale, o lege a istoriei. Până la urmă, răul semănat cade pe capul celor ce l-au crescut şi l-au cultivat.

Chiar dacă nu ne va fi dat să vedem momentul plin de bucurie al triumfului dreptăţii şi va plăcea înaintea Domnului să ne cheme din această viaţă înaintea venirii lui, nu e nici un necaz! Noi ştim că acest moment este inevitabil şi că, dacă nu-l vom vedea aici, pe pământ, o să-l vedem de dincolo… Şi atunci, privind în urmă, la marea vieţii, pe care am străbătut-o, ne vom adăuga corului triumfător: „Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a proslăvit!"

De vreme ce nici măcar nenorocirile obşteşti, care sunt gata să clatine şi Biserica, şi credinţa lui Hristos, nu trebuie să-l tulbure şi să-l descurajeze pe creştinul adevărat, nereuşitele noastre personale, particulare, nu merită nici o atenţie, sunt nişte fleacuri de care nici nu merită să vorbim. Pe deasupra, toate acestea sunt atât de schimbătoare, de nestatornice: astăzi bucurie, mâine amărăciune; astăzi reuşită, mâine eşec; astăzi eşti pe culmile slavei, mâine eşti împovărat de nefericire şi de ruşine. Totul curge, totul se schimbă. Dacă aştepţi puţin, şi împrejurările se schimbă. Iarăşi va zâmbi viaţa, va fi dată uitării amărăciunea, se vor şterge până şi amintirile nenorocirilor din trecut.

„Dacă cineva este necăjit sau tulburat de patimi, zice Cuviosul Macarie egipteanul, nu trebuie să-şi piardă nădejdea, fiindcă prin deznădejde păcatul este adus şi mai mult în suflet, se îngroaşă şi mai mult în el. Iar dacă omul are necontenită nădejde în Dumnezeu, răul se subţiază."

(din: Sfântul Vasile al Kineşmei, Evanghelia pentru omul modern. Învățături din Evanghelia după Marcu - vol. 2, Editura Sophia, 2013)

Părintele Arsenie Boca - Cuvânt la Duminica Mironosiţelor

Azi e o Evanghelie deosebită: N-are nici o idee nouă. Mântuitorul lipseşte din ea; lipsesc apostolii; lipseşte cuvântul Domnului chiar, - dar totuşi ceva este: - Sunt roadele propoveduirii Domnului. Câteva femei: ***Maria Magdalena, Maria lui Iacov şi Salomeia, ducând mir de mult preţ, dragoste pentru Iisus, pe care-L ştiau în mormânt, recunoştinţa pentru învierea lor din păcat.***

Erau clipe de groază, în care orice îndrăzneală în legătură cu Iisus se putea pedepsi cu moartea. Chiar unul din ucenicii Lui se lepăda cu jurământ că nici nu L-a cunoscut pe Iisus.

Părea, pentru o clipă, că s-a terminat cu creştinismul. Prigoana începuse. Dar vine îndrăzneala de unde nimeni n-ar fi bănuit: de la nişte femei.

Acestea sunt mironosiţele (purtătoarele de mir) care au ridicat, primele, steagul creştinismului, vestind învierea Domnului.

Ele iubeau pe Iisus, fiindcă El le-a ridicat la noua concepţie despre viaţă. Aceasta le-a adus pe urmele Lui. Iar El le-a făcut primele vestitoare ale învierii. Faptul învierii Domnului a frânt toată protivnicia, a înlăturat toată îngrozirea din calea lor.

- Ce-au cunoscut ele în Iisus ?
- Iubirea divină care le-a purificat viaţa, le-a înnoit sufletul, le-a transfigurat existenţa. O iubire care străbate în adâncuri, care răscoleşte toată fiinţa, care creează din nou.

Această iubire a crescut şi în sufletul lor. Această iubire le-a făcut, din femei slabe, fricoase, mai tari decât toate protivniciile lumii, le-a făcut mai tari ca moartea, de care nu se mai temeau.

La aceste însuşiri duce Iisus pe oricine care se întâlneşte cu El. Aceste însuşiri sunt cele ce fac pe omul nou, renăscut din Dumnezeu, un vestitor al învierii.

Femeile mironosiţe au fost învrednicite de Dumnezeu să fie primele vestitoare ale învierii lui Iisus, ale naşterii din nou a omului - şi au corespuns.

Mărturie mai stau de-a lungul veacurilor şi toate sfintele fecioare, care şi-au închinat viaţa lui Iisus; stau mărturie toate muceniţele, care L-au mărturisit prin suferinţă şi moarte - şi prin ce putere, ar fi trecut toate acestea, dacă nu prin ***iubirea ce-o aveau de Iisus. Aceasta-ţi dă bucuria care întrece frica pe care o are firea de chinuri.***

Stau mărturie a învierii toate mamele creştine, care au adus copiii lor, ce s-au făcut stâlpi ai Bisericii lui Hristos, mucenici ai creştinătăţii, suflete de eroi şi sfinţi.

- *Prin rugăciunea Sfintei Elena s-a încreştinat Constantin cel mare, împăratul roman şi imperiul roman.*
- *Prin rugăciunea Clotildei s-a încreştinat Clodius şi poporul francilor.*
- *Prin rugăciunea Nonei s-a încreştinat Iviria (Georgia).*
- *Macrina e bunica, iar Emilia e mama Sfântului Vasile cel mare.*
- *Antusa e mama Sfântului Ioan Gură de Aur, iar Monica e mama Fericitului Augustin.*

Maria Magdalena era o mare stricată a vremii. Nimeni nu-i rezista. Frumoasă era; un şarpe de aur, încolăcit pe braţul gol, îi mărea vrăjirea; bogată încă era. Cu lumea mare stătea bine; toţi i-au căzut la picioare. A auzit de Iisus lucruri deosebite decât despre ceilalţi bărbaţi ai lumii. Un dor trufaş de-a-L cunoaşte i-a încolţit în inimă. A vrut să-L ispitească pe Iisus. S-au întâlnit. Dar nu s-a putut apropia de El. lisus o privea din oarecare depărtare, aşa cum priveşte Dumnezeu, nu cum priveşte bărbatul. În faţa sfinţeniei dracii ei nu pot nimic. O părăsesc unul câte unul, până la şapte - zice Evanghelia. Erau cele şapte păcate de căpetenie, care strică firea omenească. Când aceştia au părăsit-o, cade umilită în genunchi, având alt cuget, altă faţă, altă ţinută. Şi, ruşinată, se acoperă cât poate mai bine cu haina romană, ce-o avea aruncată peste umăr. Iisus nu i-a aprobat păcatele, n-a osândit-o, n-a mustrat-o, n-a lepădat-o; nu i-a vorbit, dar nici n-a tăcut. I-a grăit în conştiinţă.

În faţa lui Dumnezeu te pierzi pe tine. Dar te regăseşti în El, aşa cum nu te-ai cunoscut niciodată, dar cum, poate că ai dorit întotdeauna.

În faţa lui Iisus revii la firea ta adevărată - şi te aduce iubirea de oameni a lui Dumnezeu.

Altfel iubeşte Dumnezeu de cum iubeşte omul. Omul amestecă iubirea cu plă-cerea şi asta-i decăderea lui. ***Iubirea lui Dumnezeu te ridică deasupra ta, te creşte la mărimi sufleteşti nebănuite, până prinzi, între oameni fiind, asemănare dumnezeiască.***

Iisus s-a întâlnit apoi cu această Marie Magdalenă în Betania, satul surorilor lui Lazăr, în casa lui Simon fariseul.

Aici adusese ea altceva lui lisus, decât prima dată. Acum aduse un vas frumos cu mir de mult preţ. Transformarea ei sufletească a făcut-o să-L caute pe Iisus - de data aceasta cu o iubire sfinţită de pocăinţă - şi, neavând ceva mai bun să-I aducă, I-a adus lacrimile, cu care I-a spălat picioarele şi I le-a şters cu părul bogat al capului ei.

Simon fariseul, care reprezenta opinia publică, nu ştia cum că Maria Magdalena era o copilă a lui Dumnezeu. De aceea începe să-L judece pe lisus, că ***„dacă ar fi Acesta Prooroc, ar şti cine-i şi ce fel de femeie este aceasta care se atinge de El" (Luca 7,39)*** şi nu s-ar compromite, primind-o cu atâta dragoste.

(Aştia-s oamenii, sau mediul social: te strică, îţi ajută să te strici, se bucură că-i strici şi tu, ca pe urmă tot ei să te ţintuiască la stâlpul de osândă...)

Iisus a corectat această acuză necinstită, cu pilda celor doi datornici, dintre care, unul iubea mai mult pe stăpânul său, fiindcă i-a iertat o datorie mai mare.

Iată ce-a făcut Iisus pentru Maria Magdalena. De unde oamenii, între ei, cel mai adesea nu fac decât să-şi profaneze templul de lut al conştiinţei, Iisus le ridică viaţa la înălţimea şi la valoarea conştiinţei: că-s fiii lui Dumnezeu şi temple ale Duhului Sfânt.

Această putere a lui Iisus, această încredere pe care i-a dat-o El: iubirea Lui curată, de făptura Sa, a transformat-o dintr-o profanată a vremii, într-o mironosiţă, model pentru toate vremile.

Şi, din voinţa lui Iisus, e vestită fapta ei de iubire peste tot pământul. O, aşa femeie nu se mai temea de primejdia de-a merge la mormântul lui Iisus: ***Iubirea***

ei pentru Iisus biruise frica de moarte. De aceea iubirii i s-a dat, prima, să vestească Învierea !

Prislop 8.V.49.

(Din: Părintele Arsenie Boca - Cuvinte Vii, Editura Charisma, Deva, 2006)

“Cine ne va despărţi pe noi de iubirea lui Hristos?” Mărimea de suflet, smerenia, evlavia şi inima arsă de dorul lui Hristos biruiesc orice pericol, orice frică şi primesc bucuria Învierii. “Această iubire le-a făcut, din femei slabe, fricoase, mai tari decât toate protivniciile lumii, le-a făcut mai tari ca moartea”

Fragment (audio şi transcriere) din predica Protos. Ieremia Berbec de la Măn. Putna (26 aprilie 2015) la Duminica Mironosiţelor - în special despre Sfânta Maria Magdalena, Iosif şi Nicodim -

“Cine ne va despărţi pe noi de iubirea lui Hristos? Necazul sau strâmtorarea sau prigoana sau foametea sau lipsa de îmbrăcăminte sau primejdia sau sabia? (…)
Căci sunt încredinţat că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici stăpânirile, nici cele de acum, nici cele ce vor fi, nici puterile, nici înălţimea, nici adâncul şi nici o altă făptură nu va putea să ne despartă pe noi de dragostea lui Dumnezeu, cea întru Hristos Iisus, Domnul nostru”. [Romani 8, 35, 38-39)

[…]

Iubiţi credincioşi, mari şi multe sunt învăţăturile din duminica de astăzi. Părinţii, comentând Evanghelia de astăzi, vorbesc despre mărinimia, de curajul sufletesc al femeilor mironosiţe, al femeilor purtătoare de mir. „Mare şi minunată este

mărinimia sufletească a mironosiţelor”, spunea Duhul Sfânt, pentru că ele nu s-au uitat nici la noapte, nici la frica şi groaza de care încă erau pline sufletele lor din Vinerea cea mare, [nu s-au temut] nici de soldaţii romani care păzeau mormântul, nici de piatra prăvălită peste uşa mormântului. N-au ţinut seama nici de faptul că toţi apostolii se împrăştiaseră, ci înfruntând toate pericolele au venit la mormântul Mântuitorului, ca să-şi împlinească datoria lor - pe care şi noi o avem, de a ne ingriji de mormintele celor adormiţi ai noştri.

Dar aş vrea să scot în evidenţă cu ajutorul sfinţilor ceea ce ne pare a fi definitoriu pentru femeile mironosiţe. Spune Sfântul Varlaam, mitropolitul Moldovei, că ele nu se uita la nici un pericol, pentru că inima lor cea arsă de iubire, de dragoste şi de jale le-a biruit pe toate acelea.

Cea mai desăvârşită în iubire am văzut că a fost Maica Domnului care a şi primit Vestea cea Bună, dar vedem că toate celelalte au avut mare iubire şi, în special, să ne aplecăm asupra persoanei Sfintei Maria Magdalena.

Ştim că după ce a fost cu Maica Domnului, s-a întors după ce a auzit vestirea Îngerului. Înspăimântată, s-a dus la apostoli şi le-a spus: “Au luat pe Domnul şi nu ştiu unde l-au pus”, iar apostolii, venind la mormânt cu ea, s-au încredinţat că Domnul nu era în mormânt, au văzut giulgiurile, iar ea, după ce au plecat apostolii a rămas tot acolo, înfricoşată fiind, nedesăvârşită în credinţă fiind, a rămas acolo să-şi plângă durerea că “au luat pe Domnul şi nu ştiu unde l-au pus”. Pentru ea încă era Cel mort şi spune Sfântul Ioan evanghelistul că i s-au arătat doi îngeri şi au întrebat-o: „Femeie, de ce plângi?“, iar ea le-a spus: “ Au luat pe Domnul şi nu ştiu unde l-au pus“. Şi ea, după aceea, s-a întors şi L-a văzut pe Mântuitorul, neştiind însă că El este. Mântuitorul a întrebat-o acelaşi lucru „Femeie, de ce plângi?“, iar ea, (…) crezând că-i grădinarul, a spus: „Doamne, dacă tu l-ai luat, tu arată-mi unde l-ai pus şi eu mă duc şi îl voi lua.“

Să vedem, iubiţi credincioşi, în această mare durere a Mariei Magdalena că nu-l vedea pe Domnul, că ştia că pe lângă că murise Cel pe care ea-L iubea atât de mult, acum dispăruse şi trupul Lui şi nu-L găsea. Şi nu conta că erau îngeri cei ce se arătau, ea avea o durere mai mare decât toate acestea şi numai Mântuitorul putea să-i împlinească această sete de El. Şi Mântuitorul, vedem, se pogoară la nedesăvârşirea ei şi, după ce-o întreabă „Femeie, de ce plângi?“, o cheamă pe nume: Maria!, dar atunci ea a sesizat din intonaţia glasului Mântuitorului că El este şi atunci de abia l-a recunoscut şi inima ei s-a umplut de bucurie.

Am vrut să scot înaintea ochilor noştri exemplul Sfintei Mariei Magdalena, pentru că în ea ştim că avem o femeie care a fost păcătoasă şi din care Mântuitorul scosese şapte diavoli, dar care iată la ce mare iubire a Mântuitorului a ajuns, în care nu conta nimic, nimic nu a putut s-o despartă de Mântuitorul

când a vrut să-i ungă trupul mort, iar apoi, văzând că nu-i acolo, nimic n-o consola, nici faptul că îi spuneau îngerii că a înviat nu o consola, până când nu L-a văzut pe Mântuitorul.

În ea avem întoarcerea unui om păcătos şi ajungerea la marea iubire de Dumnezeu. La iubirea despre care vorbeşte Sfântul Pavel şi cu care am început: Cine ne va despărţi pe noi de iubirea lui Hristos? Oare moartea, viaţa, îngerii, stăpânirile, cele de acum, cele ce vor fi, puterile, înălţimea, adâncul sau altă făptură? Nu, nici una din toate acestea. Şi aceasta o vedem la femeile mironosiţe, iubiţi credincioşi.

Şi am adus exemplul Sfintei Maria Magdalena, pentru că, pentru noi toţi, care suntem plini de păcate, ea ne dă această nădejde că şi noi apropiindu-ne cu credinţă şi cu pocăinţă, putem ajunge la această mare iubire a Mântuitorului, încât nimic să nu conteze mai mult ca Domnul şi Mântuitorul nostru. Şi acesta, iubiţi credincioşi, este scopul pentru care ne-a creat Dumnezeu.

Dar noi, oamenii, suntem păcătoşi şi păcatele noastre L-au răstignit pe Mântuitorul. Însă, [pe de altă parte], aşa cum vedem la femeile mironosiţe, nu există creaţie a lui Dumnezeu, care să-L poată iubi mai mult decât o face omul. Omul este cel care ajunge la cea mai mare iubire de Dumnezeu şi aceasta o vedem deplin în Maica Domnului. De aceea cântăm: „Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii şi mai mărită fără de asemănare decât serafimii“. Iubirea ei este cea mai mare faţă de Domnul. Iar după Maica Domnului avem multe sfinte şi mulţi sfinţi care l-au iubit pe Dumnezeu.

Părintele Arsenie Papacioc, când era în închisoare, povestea că, trecând prin chinurile acelea mari şi peste fire, îşi spunea în sine, ca să se încurajeze, că simţea că îngerii sunt geloşi pe suferinţa pe care o îndurau acei deţinuţi în temniţele comuniste pentru dragostea în Hristos, pentru a nu se lepăda de El, pentru că ei, spunea Părintele Arsenie Papacioc, nu pot să sufere sau să-şi dea viaţa pentru Mântuitorul. Iată, omul poate! Şi asta este măreţia chemării omului: ca şi păcătos fiind, odată ce-L cunoaşte pe Mântuitorul şi se apropie prin pocăinţă, poate să ajungă la acea iubire despre care vorbeşte Mântuitorul, de a-şi da însăşi viaţa lui pentru El, din dragoste pentru Mântuitorul. Şi aceasta vedem, iubiţi credincioşi, astăzi la femeile mironosiţe. Şi în Vieţile Sfinţilor, unde avem multe astfel de exemple.

Iubiţi credincioşi, nu aş vrea să termin fără să vă pun la inimă şi un alt aspect al zilei de astăzi. Aşa cum aţi auzit şi la Evanghelia de astăzi, noi îi prăznuim şi pe Sfinţii Iosif din Arimateea şi Nicodim, care i-au slujit Mântuitorului în îngropare. Şi am găsit o cugetare tare frumoasă a Sfântului Nicolae Velimirovici

legată de felul cum au coborât ei trupul Mântuitorului de pe Cruce şi l-au îngropat.

Spune Sfântul Nicolae Velimirovici: "O, fericiți bărbați, care cu atâta îndrăzneală, cu atâta grijă și dragoste, ați luat prea curatul Trup al Domnului și l-ați pus în mormânt cu mare frică și evlavie. Ce pildă pentru toți cei care-l iubesc pe Domnul! Și ce mustrare pentru cei care fără grijă și fără de dragoste se apropie de Sfântul Potir ca să primească întru sine prea curatul și de viață dătătorul Trup și Sânge al Domnului celui Înviat, al Domnului celui Viu!"

Deci, iată, iubiţi credincioşi, că Sfântul Nicolae Velimirovici ne pune exemplul Sfinţilor Iosif şi Nicodim, felul cum s-au purtat ei cu Trupul Domnului, cu câtă frică şi cutremur, cu câtă sfială, dar şi îndrăzneală, s-au apropiat şi L-au pus în mormânt. Aşa şi noi ar trebui să ne apropiem de Sfintele Taine, atunci când ne împărtăşim! Să ne apropiem şi noi de Sfânta Împărtăşanie, de Trupul şi Sângele Domnului Înviat aşa cum s-au apropiat Sfintele femei purtătoare de mir şi Sfinţii Iosif şi Nicodim, cu multă mărime de suflet, cu mult curaj, cu îndrăzneala cea bună, cu multă grijă, frică de Dumnezeu şi buna cuviinţă, cu mirul/cu mireasma faptelor celor bune şi, mai ales, cu dragoste arzătoare, cu mare dor, şi aşa Îl vom simţi şi noi cu inima pe Domnul nostru înviind întru noi şi aşa vom fi şi noi martori ai Învierii Lui! (…)"

****

**Protos. Dosoftei - Predică la Duminica Mironosițelor (a III-a după Paști)
Mănăstirea Putna, 15 mai 2016**

Extras transcris din predica Părintelui Dosoftei: […] (min. 11:50)

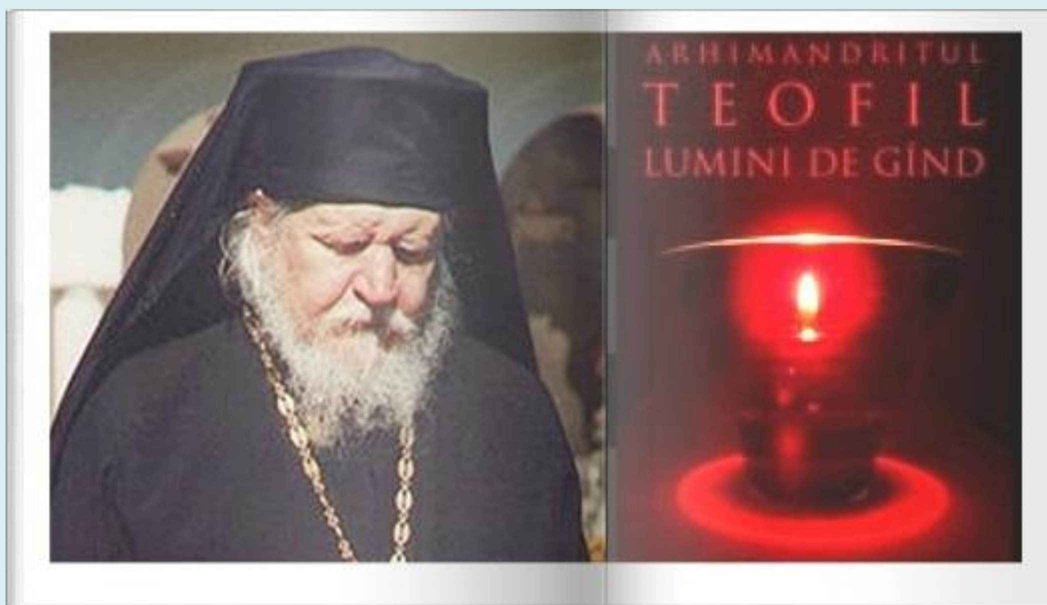
Femeile purtătoare de mir au biruit teama, au biruit slăbiciunea, au biruit orice dificultate le-ar fi stat în cale şi au reuşit să ajungă la picioarele lui Iisus. Iar aceasta nu putea s-o facă fără de El. Puterea prin care au reuşit este acea putere care se ascunde în omul smerit şi este o putere capabilă să schimbe totul. Aşa cum a fost şi Maica Domnului. De această putere, care este văzută uneori ca o slăbiciune - conştiinţa că nu poţi, dar punerea la dispoziţie în faţa lui Dumnezeu Care poate, din râvnă şi dragoste şi cu stăruinţă - numai acestei puteri i se poate Dumnezeu dărui.

Omul care-şi vede neputinţa se deschide către Hristos cu râvnă şi stăruinţă. Acela Îl primeşte şi omul află o putere mai presus de lume. În schimb, oricât ar fi cineva de puternic, în orice direcţie - fizic, intelectual, psihic, sufleteşte - nu poate săvârşi binele de unul singur. Dumnezeu nu-i refuză pe cei puternici, însă ei Îl pot refuza pe Dumnezeu, dacă se încred doar în puterea lor şi nu-şi văd

limitele, care, oricât ar părea de îndepărtate, sunt totuşi minuscule, faţă de infinitul puterii şi lucrării dumnezeieşti.

“Cine ne va prăvăli nouă piatră de la uşa mormântului?” - această întrebare a mironosiţelor arată ca ele erau perfect conştiente de slăbiciunea lor şi de drumul dificil. Şi în acest drum, aşa cum se întâmplă şi în viaţa fiecăruia dintre noi, dacă mergi cu stăruinţă pe el, şi cu râvnă şi cu încredere în Dumnezeu, atunci când trebuie să ajungi la momentul culminant, pe care eşti sigur că nu-l poţi trece, dar nici nu-l poţi ocoli (ştii că nu este altă cale, trebuie neapărat să mergi pe acolo, prin acel punct trece viaţa şi mântuirea ta), în acel moment culminant Dumnezeu a făcut minune cu ele, dar şi cu noi face acest fel de minune.

Arhimandritul Teofil Pãrãian - Inima lor şi-au pus în miresme

Predicã rostitã în Duminica Mironosiţelor, Blaj, 7 mai 1995

În Duminica de dupã Paşti s-a fãcut pomenire de Sfântul apostol Toma, de arãtarea Domnului nostru Iisus Hristos în faţa Sfântului apostol Toma, când l-a încredinţat despre învierea Sa, când Sfântul apostol Toma, pãtruns de încredinţare, a zis: „***Domnul meu şi Dumnezeul meu!***”.

Asta s-a întâmplat, dupã mãrturia Sfântului evanghelist Ioan, la opt zile dupã învierea Mântuitorului, cãci în ziua învierii Domnului Iisus Hristos S-a arãtat ucenicilor Sãi, nefiind de faţã Sfântul apostol Toma.

Sfântul apostol Toma când a aflat cã ucenicii s-au întâlnit cu Domnul Hristos, a zis despre El: „***Dacã nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor, şi dacã nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, şi dacã nu voi pune mâna mea în coasta Lui – adicã în locul în care a fost strãpunsã coasta Domnului Iisus Hristos cu suliţa – nu voi crede***” (Ioan 20, 25). Deci nu cred acuma şi nu voi crede nici mai târziu. Pentru mine trebuie o dovadã. Dovada aceea de a pune eu mâna în semnul rãmas dupã cuiele cu care a fost pironit pe cruce Domnul Hristos, de a pune mâna în semnul rãmas dupã cuiele cu care a fost pironit pe cruce Domnul Hristos, de a pune mâna în semnul pe care l-a lãsat suliţa cu care a fost strãpunsã coasta Mântuitorului. Dacã nu voi avea aceastã dovadã nu voi crede.

Spune Sfântul evanghelist Ioan cã dupã opt zile S-a arãtat Domnul Hristos iarãşi, fiind ucenicii adunaţi şi fiind de faţã şi Sfântul apostol Toma care s-a încredinţat de învierea Domnului Hristos. Şi toatã sãptămâna noi pomenim

această întâlnire a Domnului Hristos cu ucenicii, de faţă fiind şi Sfântul apostol Toma.

Dar a rămas ceva ce nu s-a putut împlini până acuma. Ce anume? Sfânta noastră Biserică ţine mult de tot să pomenească pe cei care au făcut bine. Şi a vrut să pomenească pe cei care au făcut bine. Şi a vrut să pomenească pe femeile mironosiţe care s-au dus la mormântul Mântuitorului nostru Iisus Hristos cu miresme, să ungă cu miresme trupul Domnului Iisus Hristos, aşezat în mormânt, şi să pomenească pe Sfântul Iosif din Arimateea, cel care L-a înmormântat cu cinste pe Domnul Hristos.

Iată, într-o vreme în care cei mulţi Îl necinsteau pe Domnul Hristos, în acea vreme de necinstire, el a fost cinstitor al Domnului Hristos şi L-a înmormântat cu cinste. Şi nu numai că L-a înmormântat cu cinste, dar I-a dat Domnului Hristos şi mormântul în care a fost aşezat.

Sfânta noastră Biserică a ţinut neapărat să-l aibă în vedere pe Sfântul Iosif din Arimateea, care să ştiţi că îmi este tare drag şi, de asemeni, pe femeile mironosiţe care au pregătit degeaba miresme ca să ungă trupul Domnului Hristos. ***Pe aceste femei – mironosiţe – sfânta noastră Biserică le pomeneşte***. De ce le pomeneşte? ***Pentru dorinţa lor de a-L cinsti pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos şi prin miresmele pe care le-au pregătit şi le-au cumpărat.***

În această zi de pomenire a femeilor mironosiţe şi a Sfântului şi dreptului Iosif din Arimateea, la slujbă s-au spus cuvinte ca acestea: „***Când te-ai pogorât la moarte, Cela ce eşti Viaţa cea fără de moarte, atunci iadul l-ai omorât cu strălucirea dumnezeirii, iar când ai înviat, pe cei morţi din cele dedesubt, toate puterile cereşti au strigat: Dătătorule de viaţă, Hristoase Dumnezeul nostru, mărire Ţie. Am vorbit cu Domnul Hristos prin aceste cuvinte.***

Şi ce i-am spus? Am zis aşa către Domnul Hristos: „***Când Te-ai pogorât la moarte, Cela ce eşti Viaţa cea fără de moarte***”.

Cine s-a pogorât la moarte? Domnul Hristos, care este Viaţa cea fără de moarte. A ales Domnul Hristos să moară pentru păcatele noastre. Fiul lui Dumnezeu S-a făcut om, ca să moară pentru păcatele noastre; deci El, Viaţa cea fără de moarte, El care nu poate muri, a murit totuşi.

Cum a murit? Cu firea omenească, şi firea omenească-i alcătuită din trup şi din suflet. Firea omenească a Domnului nostru Iisus Hristos a murit pe cruce. Dumnezeirea nu a murit, că nu poate muri. Dar omul poate muri şi a murit.

Cum? S-a despărţit sufletul Mântuitorului de trupul Mântuitorului. Dar dumnezeirea nu s-a despărţit de sufletul Mântuitorului cu care Domnul Hristos S-a pogorât în iad: „***Când Te-ai pogorât la moarte Cela ce eşti Viaţa cea fãrã de moarte, atunci iadul l-ai omorât cu strãlucirea dumnezeirii***”. S-a coborât la iad şi cu strãlucirea dumnezeirii a fãcut ca iadul sã nu mai fie iad ci, cum se zice într-o colindã a poporului nostru, „a luminat iadul”. A fãcut, ca pentru o vreme, iadul sã nu mai fie iad, ci sã fie luminat cu bucurii, din strãlucirea dumnezeirii Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Şi noi spunem la o rânduială a Bisericii noastre la Sfânta Liturghie: „***În mormânt cu trupul, în iad cu sufletul ca un Dumnezeu, în Rai cu tâlharul şi pe scaun ai fost Hristoase cu Tatãl şi cu Duhul, toate umplându-le Cela ce eşti necuprins***”.

Prin urmare, Domnul Hristos a murit pe cruce. ***Sufletul S-a coborât la iad, trupul a fost înmormântat de Iosif şi Nicodim şi aşezat în mormânt, dar dumnezeirea a fost pretutindenea. Şi în iad cu sufletul, şi în mormânt cu trupul, şi în Rai cu tâlharul. Pretutindeni.*** Zicem mai departe vorbind cu Domnul Hristos, când s-a întâmplat lucrul acesta, cã Domnul Hristos S-a pogorât la iad şi a ridicat pe cei morţi din cele dedesubt. Atunci toate puterile cereşti au strigat cãtre Domnul Hristos: „***Dãtãtorule de viaţă, mãrire Ţie***”. Aşa zicem şi noi în această zi şi în alte zile în care e rânduit sã se spunã cuvântul acesta.

Mai departe, dupã ce vorbim cu Domnul Hristos despre cele ce s-au petrecut când S-a pogorât la iad, pomenind acum pe cel care L-a înmormântat pe Domnul Hristos, zicem: „***Iosif cel cu bun chip, de pe cruce luând preacurat trupul Tãu, cu giulgi curat înfãşurându-L şi cu miresme, în mormânt nou îngropându-L L-a pus. Şi a treia zi ai înviat Doamne, dãruind lumii mare milã***”.

Pomenim pe Sfântul Iosif din Arimateea. De altfel, Biserica îl pomeneşte şi într-o zi anume pe Sfântul Iosif din Arimateea. În 31 iulie. Atunci îl pomeneşte tradiţia pe Sfântul Iosif din Arimateea. Dar îl pomeneşte şi la fiecare Sfântã Liturghie, pentru cã la fiecare Sfântã Liturghie când punem pe Sfânta Masã din Altar Cinstitele Daruri, dupã înconjurarea cea mare, zicem cuvintele acestea: „***Iosif cel cu bun chip, de pe cruce luând preacurat trupul Tău*** – vorbind cu Domnul Hristos despre asta – ***cu giulgi curat înfãşurându-L şi cu miresme în mormânt nou îngropându-L L-a pus***”. Şi mai este ceva de spus, dupã ce pomenim înmormântarea Domnului Hristos când punem pe Sfânta Masã Cinstitele Daruri, zicem mai departe, în completare: „***şi a treia zi ai înviat Doamne, dãruind lumii mare milã***”. Şi mai zicem ceva despre femeile mironosiţe, tot la slujba din aceastã Duminicã, şi în toatã săptămâna care urmeazã: „***Mironosiţelor femei, stând lângă mormânt, îngerul le-a strigat:***

miresmele morţilor sunt binevenite, dar Hristos putrejiciunii S-a arãtat strãin, ci strigaţi: A înviat Domnul, dãruind lumii mare milã!”.

Noi pomenim pe Sfintele femei mironosiţe, care s-au dus la mormânt cu miresme pregãtite şi cumpãrate de ele ca sã aducã cinstire Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Sigur cã femeile au ştiut cã Domnul Hristos a fost uns cu miresme de Iosif şi de Nicodim. E amintit acest lucru în Sfânta Evanghelie de la Ioan, şi ştiind ele aceasta n-au fost mulţumite numai cu câte miresme au adus cei doi, ci au vrut şi ele sã aducã ceva Domnului Hristos.

Sfântul evanghelist Marcu spune cã femeile mironosiţe au cumpãrat miresme, dar Sfântul evanghelist Luca spune cã au pregãtit miresme. Acum cum este? Au pregãtit, sau au cumpãrat? Au şi cumpãrat, dar au şi pregãtit. Cum? Au cumpãrat ce nu aveau, şi au pregãtit din ceea ce au cumpãrat cu ceea ce aveau ele, probabil având şi ele ceva. Deci, au pregãtit miresme din ceea ce au procurat şi din ceea ce au cumpãrat. Şi s-au dus cu miresmele pe care le-au pregãtit, sã ungã trupul Domnului Hristos. Dar le-au pregãtit degeaba. De ce? ***Pentru cã atunci când au mers la mormânt au constatat cã Domnul Hristos nu mai este acolo, cã a înviat din morţi. Li s-a spus de cãtre un Înger c-a înviat din morţi. Şi atunci n-au mai întrebuinţat miresmele, dar Domnul Hristos le-a primit dorinţa lor de a-L cinsti.***

Pentru cã a venit vorba de a cumpãra şi de a pregãti miresme, ar putea pune cineva întrebarea: oare cât au plãtit femeile pentru ceea ce au cumpãrat, ca sã pregãteascã miresmele? Cât au plãtit? Cã Sfântul evanghelist Marcu spune cã au plãtit, cã le-au cumpãrat. Când cumperi plăteşti. Nu ni se spune cât au plãtit pentru cât au cumpãrat. De ce oare? Pentru cã tot Sfântul evanghelist Marcu spune cã femeia aceea care L-a uns pe Domnul Hristos cu miresme, în viaţă fiind El, înainte de moarte, a întrebuinţat mir care putea fi vândut cu mai mult de 300 de dinari. Ştiţi cât valoreazã 300 de dinari. Preţul a 300 de zile de lucru. De unde ştim? Ştim cã este o pildã a Mântuitorului nostru Iisus Hristos în care se spune cã cei care s-au tocmit cu un stăpân ca sã lucreze în vie, au primit un dinar pe zi. Deci, dacă într-o zi de lucru primeai un dinar, înseamnã cã 300 de dinari era preţul a 300 de zile de lucru. Aşa de mult a costat mirul acela pe care l-a vãrsat femeia peste Domnul Hristos.

Nu ni se spune însã cât a costat ceea ce au cumpãrat femeile mironosiţe ca sã pregãteascã mir. Oare de ce? Eu mã gândesc cã de aceea n-a spus Sfântul evanghelist Marcu aceasta, pentru cã ceea ce au adus femeile la mormântul Mântuitorului, ceea ce au vrut ele sã aducã drept cinstire Mântuitorului, nu are preţ. Nu poate fi preţuit cu nimic. De ce? ***Pentru cã femeile şi-au pus în miresmele acelea toatã inima lor.*** Inima nu costã. ***Inima lor şi-au pus în***

miresme! Şi atunci cât a costat? A costat inima mironosiţelor. Ori aşa ceva nu se poate preţui în bani. De ce mi-a venit mie în minte gândul acesta?

Aşa, citind de mai multe ori, şi totdeauna cu bucurie, ***o scrisoare a Sfântului apostol Pavel nebãgatã în seamã de mulţi şi care este cuprinsã în Sfânta Scripturã, în Noul Testament, şi anume Epistola cãtre Filimon.***

Ce se spune în Epistola cãtre Filimon? Înainte de toate, Epistola cãtre Filimon e o scrisoare de recomandare pe care Sfântul Apostol Pavel i-a dat-o unui rob fugar din casa lui Filimon. Pe robul fugar îl chema Onisim. Sfântul Apostol Pavel l-a câştigat pentru credinţă creştină şi l-a trimis înapoi la stăpânul său, pe care Sfântul Apostol îl cunoştea. Şi i-a scris o scrisoare de recomandare. Nu l-a trimis cu mâna goalã, ci l-a trimis cu o scrisoare ca sã-l primeascã cu bunăvoinţă Filimon. Şi acum sã vedem ce frumos spune Sfântul Apostol Pavel în Epistola cãtre Filimon. Zice, vorbind despre Onisim, despre robul lui fugar: „Pe acesta ţi l-am trimis, pe el însuşi, adicã inima mea" (Filimon 1, 12). Deci ce trimit? ***Ţi-l trimit pe el, chiar inima mea. Ţi-l trimit pe el, pe omul acesta care a fugit de la tine. Dar sã ştii cã acesta nu-i un om oarecare, ci inima mea. Îmi pun inima mea în el. Îl primeşti pe el, zice: „cum m-ai primi pe mine". „Ţi-l trimit pe el, chiar inima mea. Primeşte-l pe el cum m-ai primi pe mine!".***

Eu cred cã la aşa ceva s-au gândit femeile mironosiţe. Da. Aici nu-i preţ mare sau mic, e inima noastrã. ***Inima mea Doamne Ţi-o dau aici când îţi aduc miresmele.*** Şi aceasta nu se poate plãti, şi de aceea Sfântul Evanghelist n-a scris cât a costat ce-au cumpãrat ele pentru miresme. ***Ţi-l trimit pe el, zice Sfântul apostol Pavel, chiar inima mea.***

Îţi dau mirul acesta Doamne, vreau să-Ţi dau mirul acesta, sã ştii că-Ţi dau chiar inima mea, a putut zice fiecare dintre mironosiţe. Primeşte-l pe el Doamne, cum m-ai fi primit pe mine. Ori mirul acesta, ori eu, e acelaşi lucru. Ori mirul acesta, ori inima mea, e acelaşi lucru. ***Aşa zice Sfântul Apostol Pavel despre Onisim. „Ţi-l trimit pe el chiar inima mea. Primeşte-l pe el cum m-ai primi pe mine".*** Sunt nişte lucruri care te copleşesc. Te fac mic sau te ridicã prin puterea lui Dumnezeu.Aşa a fost atunci, dar acum cum e?

Mai putem noi sã dãm ceva Domnului Hristos cum au dat femeile mironosiţe? Aşa cum au dat ele nu putem. Dar putem sã dãm dorinţa noastrã de cinstire faţã de Mântuitorul nostru Iisus Hristos. ***Care-i mirul nostru acuma? Avem şi noi un mir de dat?*** Dacã avem, care-i mirul nostru? Sã ne amintim o alcãtuire pe care aţi auzit-o poate-n Postul Paştilor. Ea zice aşa: „***Lacrimi dã-mi mie Dumnezeule ca oarecând femeii pãcãtoase, şi mã învredniceşte sã ud preacuratele Tale picioare, care pe mine din calea rãtãcirii m-au izbãvit. Şi***

mir de bunã mireasmã sã aduc Ţie, viaţă curatã întru pocăinţã mie agonisitã, ca sã aud şi eu glasul Tãu cel dorit”.

Ce-ţi aduc Doamne? Aş vrea să-Ţi aduc lacrimi şi n-am. Dã-mi lacrimi ca să-Ţi aduc lacrimi. Aş vrea să-Ţi aduc mir ca femeia pãcãtoasã, dar n-am. Dã-mi Tu ceea ce ar trebui să-Ţi aduc. Viaţă curatã, mirul meu este viaţă curatã întru pocăinţa mie agonisitã. Deci, viaţă curatã agonisitã, câştigatã prin pocăinţă, este mirul nostru!

La slujba de Paşti zicem aşa: „***Sã mânecăm cu mânecare adâncă şi-n loc de mir, cântare sã aducem Stăpânului***”. Deci, avem şi noi un mir al nostru. ***Care?*** Cântarea. **Cântarea de la slujbele noastre, de la Sfânta Liturghie. Cântarea noastrã-i mirul nostru.** Deci, sã mânecăm dis de dimineaţă, sã plecăm dis de dimineaţă şi-n loc de mir, cântare sã aducem Stăpânului. Acesta-i mirul nostru: viaţă curatã şi cântarea.

Şi acum, având în vedere toate lucrurile acestea, ne mai rămâne ceva. ***Ne rămâne sã ştim cã lui Dumnezeu nu-I aducem anumite lucruri, anumite părţi din viaţa noastrã, ci toatã viaţa noastrã trebuie sã fie o slujire adusã lui Dumnezeu.***

- ***Tot ce facem pentru Dumnezeu este mirul nostru.***
- ***Tot ce facem pentru Dumnezeu este cinstirea noastră.***
- ***Tot ce facem pentru Dumnezeu este izvor de bucurie pentru noi.***

Femeile mironosiţe s-au dus la mormânt, nu L-au gãsit pe Domnul Hristos, dar au gãsit bucuria învierii Lui. Nu se poate sã-I dai ceva lui Dumnezeu şi sã nu primeşti ceva de la Dumnezeu. Dumnezeu nu rămâne nimãnui dator. Şi mai spun ceva frumos.

În Sâmbăta lãsatului sec de carne când este Sâmbăta morţilor, este un cuvânt în Sinaxarul din acea zi, ***un cuvânt al Sfântului Atanasie cel Mare, care zice aşa: „Cel ce unge cu miresme pe altul, el mai întâi miroase frumos”. Ce înseamnã aceasta? Cã orice bine pe care îl facem în lumea aceasta este un fel de mir, şi dacã facem un bine pentru altul, ne rămâne şi nouã, şi noi rămânem îmbogăţiţi cu binele fãcut, chiar dacă binele pe care l-am fãcut nu este anume pentru noi, ci este pentru altcineva. Pentru cã nu poţi unge cu miresme pe cineva fãrã ca tu însuţi sã te împărtăşeşti mai întâi de mirosul frumos al mirului.***

Aş vrea sã reţinem încã ceva, şi anume, cã cineva a spus, întrebând: „De ce oare la închisori sunt mai mulţi bărbaţi decât femei?” De ce într-o închisoare, în închisori, în general, sunt mai mulţi bărbaţi decât femei? Şi rãspundem: pentru

cã la bisericã sunt mai multe femei decât bărbaţi. Apoi cine stã în legãturã cu Biserica şi cu Dumnezeu nu poate ajunge la închisoare. ***Cine-I slujeşte lui Dumnezeu ajunge în bucuria împărăţiei, ajunge în împărăţia lui Dumnezeu.***

Deci, sã ţinem legãtura cu Biserica, sã ţinem legãtura cu sfintele slujbe şi sã aducem mirul cântării, sã facem binele pe care-l putem face, şi sã aducem mirul faptelor bune faţã de Mântuitorul, sã fim recunoscãtori faţã de cei care au fost cinstitori ai Mântuitorului şi sã ne silim sã aducem mir de bunã mireasmã Mântuitorului nostru Iisus Hristos, adicã viaţã curatã întru pocãinţã agonisitã.

Sã nu uitãm niciodatã cã ceea ce facem pentru binele altuia e şi spre binele nostru. **Sã înmulţim mirul în lumea aceasta ca sã mirosim noi înşine frumos şi atunci vom putea sã ducem Domnului Hristos nu numai fapte singuratice, ci mai ales inima noastrã.** Sã nu uitãm cuvântul: „***Ţi-l trimit pe el, chiar inima mea. Primeşte-l pe el cum m-ai primi pe mine***”.

(Extras din cartea: Arhimandritul Teofil Părăian - Lumini de gând - 31 de predici din perioada Penticostarului)

Femeile cele gânditoare de Dumnezeu

Predică rostită în Duminica Mironosiţelor, 29 aprilie 1990

La Sfintele Paşti am sărbătorit învierea Domnului nostru Iisus Hristos şi am sărbătorit Învierea Domnului nostru Iisus Hristos în întreaga Săptămână luminată prăznuind omorârea morţii, sfărâmarea iadului şi începătura altei vieţi veşnice.

În Duminica următoare, în legătură cu Învierea Domnului nostru Iisus Hristos, am făcut amintire de încredinţarea despre învierea Domnului a Sfântului apostol Toma şi la aceasta ne-am gândit în toată săptămâna următoare.

În Duminica aceasta facem pomenire despre Iosif din Arimateea şi Nicodim, care împreună au înmormântat pe Domnul nostru Iisus Hristos cu cinste şi mai facem pomenire despre Sfintele Femei mironosiţe sau purtătoare de mir, cele care i-au arătat cinstire Domnului nostru Iisus Hristos şi s-au învrednicit să fie şi martore ale învierii Domnului nostru Iisus Hristos.

Despre Femeile mironosiţe sau femeile purtătoare de mir, ştim că au dorit să arate cinstire Domnului nostru Iisus Hristos, prin aceea că s-au pregătit şi au mers cu miresme la mormântul Domnului ca să ungă trupul cel îngropat al Fiului lui Dumnezeu Cel întrupat. S-au dus la mormânt cu dorinţa de a vărsa peste trupul Domnului nostru Iisus Hristos mir material şi mir duhovnicesc. Mir material prin care să-şi arate cinstirea pe care o purtau în inimă faţă de Fiul lui Dumnezeu. N-au ajuns să-şi împlinească dorinţa de a-L unge pe Domnul nostru Iisus Hristos cu miresmele alese care le-au pregătit, dar şi-au arătat cinstirea faţă de Mântuitorul nostru Iisus Hristos, cinstire pe care o purtau în inimă!

Sfânta noastră Biserică pomeneşte pe femeile purtătoare de mir în această Duminică şi-n toată săptămâna care urmează, şi le pomeneşte la slujba de dimineaţă din fiecare Duminică în cuprinsul acelor alcătuiri pe care noi le numim „Troparele învierii", în care se spune că femeile au amestecat mirurile cu lacrimi şi s-au învrednicit să cunoască învierea Mântuitorului nostru.

La slujba Sfintelor Paşti, în a V-a cântare, se spune: ***„Să mânecăm cu mânecare adâncă, şi-n loc de mir, cântare să aducem Stăpânului şi să vedem pe Hristos, Soarele dreptăţii. tuturor viaţă răsărind."***

Suntem chemaţi să pornim de dimineaţă, suntem chemaţi să pornim din zorii zilei cu laudă faţă de Mântuitorul, şi suntem îndemnaţi să aducem nu miruri, cum au adus femeile mironosiţe, cum au vrut să ducă femeile purtătoare de mir, ci noi să aducem cântare Stăpânului şi să-L vedem pe Mântuitorul nostru răsărind din mormant şi să-I cântăm cântare de biruinţă.

În cuprinsul celei de a VII-a cântări tot la slujba Sfintelor Paşti, ni se spune, ***„femeile cele gânditoare de Dumnezeu, cu miruri în urma Ta au alergat şi bucu-rându-se s-au închinai Ţie, Dumnezeului Celui viu, pe care ca pe un mort cu lacrimi Te căutau şi Paştile cele de taină ucenicilor Tăi Hristoase, le-au bine-vestit."***

Ce ni se spune despre femeile care au purtat mir? Ni se spune că erau gânditoare de Dumnezeu. Acesta e un lucru foarte însemnat să ştim că femeile care au dus mires-me la mormântul Mântuitorului nostru Iisus Hristos, ca să-şi arate prin ele cinstirea faţă de Domnul Hristos Cel înmormântat, nu Cel înviat, nu ştiau că Domnul Hristos a înviat. Ele s-au dus şi L-au căutat ca pe un mort, dar au aflat că El este viu, de aceea mirurile care le-au pregătit, pe care le-au cumpărat, căci le-au şi cumpărat, le-au şi pregătit în înţelesul că au cumpărat cele ce nu le aveau şi le-au pregătit împreună cu cele ce le aveau, n-au ajuns să-şi întrebuinţeze miresmele, pentru că Domnul Hristos înviase.

Ele rămân în conştiinţa Bisericii ca femei „gânditoare de Dumnezeu', ca femei care îl aveau în gând pe Mântuitorul Hristos, ca femei care în gândurile lor îl purtau pe Fiul lui Dumnezeu, aşa cum în mâinile lor purtau miresme, în limba greacă, cuvântul „mironosiţă" se numeşte „miroforă". „Miroforă" înseamnă purtătoare de mir. Ele îl aveau în gândurile lor pe Domnul nostrum Iisus Hristos. Îl purtau pe Domnul nostru Iisus Hristos în gândurile lor, de aceea se numesc „gânditoare de Dumnezeu".

Aşa trebuie să fim cu toţii, aşa trebuie să fie toate femeile, aşa şi nu numai femeile, toţi credincioşii trebuie să fie purtători de mir şi gânditori de

Dumnezeu. Purtători de mir, adică doritori de a cinsti pe Domnul Hristos. Mirurile erau semn al cinstirii,
erau precum este în vremea noastră parfumul îţi arătai cinstirea faţă de cineva atunci când îl ungeai cu mir. Când ai faţă de cineva cinstire atunci găseşti mijlocul de a-ţi arăta cinstirea. Şi femeile şi-au arătat, au vrut să-şi arate cinstirea prin miresmele pe care le-au pregătit, pe care le-au dus la mormânt, dar pe care n-au ajuns să le întrebuinţeze, însă cinstirea lor rămâne adevărată.

Dacă noi ştim că femeile erau purtătoare de mir şi erau gânditoare de Dumnezeu şi că erau cinstitoare de Dumnezeu, gândul acesta ne duce la alte gânduri, şi anume noi cunoaştem nişte cuvinte care înseamnă „purtător de Dumnezeu", „purtător de Hristos" , purtător de Duh şi anume în greacă se spune "Teofor". „Teofor înseamnă purtător de Dumnezeu.

Un purtător de Dumnezeu a fost Sfântul Ignatie, purtătorul de Dumnezeu sau Sfântul Ignatie Teoforul. Despre prea cuvioşii şi de Dumnezeu purtătorii părinţii noştri, despre oamenii care au fost şi ei gânditori de Dumnezeu se spune că au fost „purtători de Dumnezeu".

„Cu rugăciunile Preacuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri" sunt cuvintele pe care le auzim la încheierea Sfintelor slujbe în anumite zile.

Apoi, este cunoscut tuturor numele Cristofor Columb, cel care a descoperit America şi care prin botez a primit numele de Cristofor. Numele acesta de Cristofor se întrebuinţează în anumite părţi ale lumii, mai ales în apus şi înseamnă
„purtător de Hristos".

Şi mai ştim şi cuvântul „pnevmatofor" adică „purtător de Duh", având pe Duhul lui Dumnezeu în suflet.

Aşadar, cuvioasele mironosiţe sau purtătoare de mir ne aduc aminte nu numai de femeile gânditoare de Dumnezeu, nu numai de femeile cinstitoare de Dumnezeu, ci ne aduc aminte şi de prea cuvioşii şi de Dumnezeu purtătorii părinţii noştri. Ne aduc aminte de Ignatie purtătorul de Dumnezeu sau Teoforul; ne aduc aminte de Hristofori, de purtătorii de Hristos şi purtătorii de Duh. De ce? Pentru că prăznuim omorârea morţii, sfărâmarea iadului şi începătura altei vieţi veşnice. Suntem într-un stadiu, într-un fel de viaţă care nu mai trebuie să se asemene cu viaţa în care nu este pomenit Dumnezeu, în care nu apare Dumnezeu în gândurile oamenilor, în care oamenii nu sunt cinstitori de Dumnezeu, în care oamenii nu sunt purtători de Dumnezeu, în care oamenii nu sunt purtători de Hristos, în care oamenii nu sunt purtători de Duh.

Sfânta noastră Biserică este străbătută de gândul la Dumnezeu şi vrea să înfiinţeze în mintea noastră gândul la Dumnezeu, vrea să ne facă gânditori de Dumnezeu.

Sfintele slujbe au rostul să ne ţină în legătură cu Dumnezeu, să ne pună în legătură cu Dumnezeu, să-L aducă pe Dumnezeu în mijlocul nostru, să ni-L facă pe Dumnezeu simţit. Sfintele slujbe au rostul să ne apropie de Dumnezeu, să ne unească cu Dumnezeu. Acesta este rostul Sfintelor slujbe, acesta este rostul Sfintei Liturghii, acesta este rostul Sfintelor Taine. Tot ce se face în Sfânta noastră Biserică este ca să ne pună în legătură cu Dumnezeu, ca să ne facă gânditori de Dumnezeu, să ne facă cinstitori de Dumnezeu, ca să ne facă purtători de Dumnezeu, ca să ne facă purtători de Hristos, ca să ne facă purtători ai Duhului Dumnezeu. De aceea viaţa cea nouă este străbătută de gândul la Dumnezeu.

Gândul la Dumnezeu nu este un gând întâmplător, ci este un gând care trebuie să fie statornic, un gând care să ne facă simţitori de Dumnezeu, ca să ne curăţim simţirile.

„Să ne curăţim simţirile şi să vedem pe Hristos strălucind cu neapropiata lumină a învierii, şi cântându-I cântare de biruinţă, luminat să-L auzim, zicând: Bucuraţi-vă!" se spune la Sfintele Paşti.

Să ne curăţim simţirile ca să putem simţi puterea lui Dumnezeu din noi, să putem simţi binecuvântarea lui Dumnezeu peste noi, să putem simţi bunătatea lui Dumnezeu asupra noastră, să ne simţim învăluiţi de darul lui Dumnezeu, să fim cinstitori de Dumnezeu şi iubitori de Dumnezeu, să fim purtători de Dumnezeu şi purtători de Hristos, să fim purtători de Hristos şi purtători de Duh şi să avem Sfânta Treime lucrătoare în noi.

Toate lucrurile acestea se pot realiza numai în atmosfera de gând pe care ne-o dă Sfânta Biserică, numai în legătură cu Sfintele slujbe, numai în legătură cu Sfintele Taine, numai în legătură cu cuvântul lui Dumnezeu din dumnezeiasca Evanghelie, numai în legătură cu cuvintele Sfinţilor apostoli şi ale autorilor inspiraţi ai Sfintei Scripturi, numai în legătură cu învăţăturile Sfinţilor Părinţi.

Toate acestea se pot realiza numai dacă suntem şi vrem să fim, numai dacă ne silim să fim, numai dacă ne silim să fim gânditori de Dumnezeu şi cinstitori de Dumne-zeu Dacă ocolim darul lui Dumnezeu, dacă ocolim Sfintele slujbe, Sfânta Biserică, dacă ocolim Sfintele Taine, cuvintele cele sfinte, nu suntem gânditori de Dumne-zeu, nu suntem cinstitori de Dumnezeu, nu suntem purtători de Dumnezeu, nu suntem purtători de Hristos, nu suntem purtători de

Duh. pentru că nu suntem purtători nici de mirul cinstirii lui Dumnezeu. Ori viaţa cea nouă, despre care se
spune că prăznuim omorârea morţii, prăznuim sfărmarea iadului, prăznuim începătura vieţii celei veşnice, viaţa cea nouă, viaţa cea sfântă, o aduce Domnul Hristos în lumea noastră nu numai la Paşti şi nu numai când spunem: „prăznuim omorârea morţii, sfărmarea iadului şi începătura altei vieţi veşnice”, ci o aduce întotdeauna, pentru că Domnul Hristos este viu şi lucrător oricând pentru oamenii cei credincioşi. Viaţa aceasta nouă trebuie să fie o viaţă nouă de cinstitori de Dumnezeu.
Să ştim că nu se poate să fim cinstitori de Dumnezeu câtă vreme nu suntem şi cinstitori de oameni, mai ales cinstitori ai oamenilor lui Dumnezeu. Nu se poate să-I slujeşti lui Dumnezeu câtă vreme îi ocoleşti pe oamenii lui Dumnezeu, pe oame-nii pe care Dumnezeu i-a pus să fie martorii Lui în această viaţă. Cei care nu sunt cinstitori de preoţi, cei care nu sunt cinstitori de preoţie, cei care ar cinsti preoţia numai în măsura în care ei înşişi ar fi preoţi, aceia de fapt nu sunt nici gânditori de Dumnezeu, nu sunt nici cinstitori de Dumnezeu, pentru că nu poţi să fi cinstitor de Dumnezeu şi să fii dispreţuitor, desconsiderator de oameni pe care Dumnezeu i-a pus să fie martorii Lui în această lume. De aceea Biserica noastră este o Biserică cu preoţie, de aceea Biserica noastră este o Biserică cu Ierarhie, de aceea Biserica noastră este o Biserică în care darul lui Dumnezeu se coboară peste oameni prin mijlocire preoţească. Nu se poate Liturghie fără preoţie. Nu se poate Liturghie decât acolo unde este preoţie. Unde este preoţie şi Liturghie, acolo este Ortodoxie. ***Cine nu ia în seamă Sfânta Liturghie, cine nu ştie şi nu vrea să ştie că Sfânta Liturghie este cel mai mare dar al lui Dumnezeu în această lume pentru mântuirea credincioşilor, acela nu este gânditor de Dumnezeu, acela nu este cinstitor de Dumnezeu, acela nu este purtător de Dumnezeu, acela nu este purtător de Hristos, acela nu este purtător de Duh.***

De aceea, mai ales în ziua în care vorbim şi în care ne gândim la femeile purtătoare de mir care au fost cinstitoare şi gânditoare de Dumnezeu, în această zi este bine să ne cercetăm pe noi înşine unde suntem cu cinstirea noastră faţă de Dumnezeu, unde suntem cu cinstirea noastră faţă de locaşurile lui Dumnezeu, faţă de Biserică, unde suntem cum stăm cu cinstirea noastră faţă de oamenii lui Dumnezeu, cum stăm noi cu cinstirea faţă de slujbele lui Dumnezeu. Că numai aşa se înţelege de fapt o viaţă nouă. Înnoirea vieţii de care vorbeşte Sfântul apostol Pavel.

Femeile purtătoare de mir, femeile gânditoare de Dumnezeu, femeile cinstitoare de Dumnezeu au fost de fapt femei pe care Biserica noastră ie pune în conştiinţa noastră nu numai pentru cinstirea lor. ci pentru chipul de cinstire pe care l-au arătat ele.

Iosif din Arimateea pe care-1 pomeneşte Sfânta noastră Biserică astăzi, ca pe unul care a înmormântat cu cinste pe Domnul Hristos şi i-a dat mormântul pe care l-a avut el ca să fie înmormântat Domnul Hristos în acel mormânt este vrednic de pomenire până la aşa măsură încât la fiecare Sfântă Liturghie noi îl pomenim când aşezăm pe Sfânta Masă Cinstitele Daruri şi zicem: ***„Iosif cel cu bun chip de pe lemn luând prea curat trupul Tău, cu giulgi curat înfăşurându-L L-a pus".***

Sfânta Biserică a rânduit aceasta să fie pomenit la fiecare Sfântă Liturghie Iosif din Arimateea. De ce? Pentru că el a fost cinstitor al Mântuitorului prin înmormântarea
Mântuitorului. Şi el a dus giulgiul şi el a dus miresme cu care L-a înmormântat pe Domnul Hristos - când? - într-o vreme când oamenii îl huleau pe Domnul Hristos. într-o vreme când Domnul Hristos a fost condamnat şi a fost răstignit şi a fost dispreţuit, într-o vreme când cei mai mulţi îl huleau, el a avut îndrăzneala să se ducă la Pilat şi să ceară trupul Domnului Hristos ca să-L înmormânteze, pentru că îl iubea pe Domnul Hristos şi de aceea Îl şi cinstea. Şi Sfânta noastră Biserică este
recunoscătoare faţă de acest om cinstitor al Mântuitorului Hristos ce ne învaţă să fim şi noi cinstitori ai Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Femeile mironosiţe erau iubitoare ale Domnului Hristos şi cinstitoare, iubirea şi cinstirea fiind totdeauna în legătură una cu alta şi s-au dus la mormântul Domnului Hristos ca să-L caute ca pe un mort dar nu L-au găsit. S-au întâlnit apoi cu Domnul Hristos care le-a răsplătit dorinţa lor de a-L cinsti.

Şi ne spune Sfântul evanghelist Matei că S-a întâlnit Domnul Hristos cu Femeile mironosiţe şi femeile au căzut la picioarele Lui şi Domnul Hristos Le-a spus întâi: “Bucuraţi-vă!" şi după aceea: “Nu vă temeţi!”; s-au învrednicit să-L vadă şi să-L audă pe Domnul Hristos.

Sfânta Maria Magdalena de asemenea a întâlnit pe Domnul Hristos şi ea s-a învrednicit să-L audă pe Domnul nostru Iisus Hristos şi să spună cuvintele „Rabbuni".

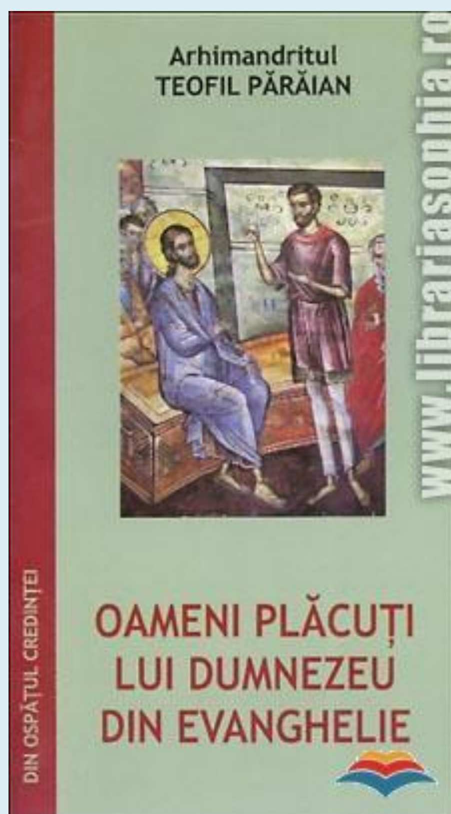
Aşa ceva trebuie să facem şi noi toţi, în viaţa cea nouă, în viaţa cea sfântă, în viaţa cea străbătută de slujbele dumnezeieşti, în viaţa cea străbătută de Sfânta Liturghie, de dorinţa de a fi gânditori de Dumnezeu, de dorinţa de a fi cinstitori de Dumne-zeu, de dorinţa de a fi purtători de Duh. Toate acestea ne fac mai cinstitori, ne fac şi mai gânditori de Dumnezeu, ne fac şi mai doritori de a-1 sluji lui Dumnezeu, aşa cum l-au slujit Sfintele Femei mironosiţe, care de fapt şi-au pus în mirurile pe care au vrut să le ducă la Domnul nostru Iisus Hristos

toată inima lor, toată puterea lor, toată cinstirea lor, toată dragostea lor, toată gândirea lor cea nouă şi cea sfântă.

Bunul Dumnezeu, cu mila şi cu îndurările Sale să ne învrednicească şi pe noi să fim următori ai Sfintelor mironosiţe şi ai dreptului şi Sfântului Iosif din Arimateea şi ai Sfântului Nicodim, ca cinstitori ai Lui. Să ne învrednicească Bunul Dumnezeu ca prin rugăciunile Maicii Preacurate să avem şi noi totdeauna iubire şi cinste de ajuns în faţa Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi în faţa tuturor rânduielilor de slujbă pe care Bunul Dumnezeu a rânduit să le avem ca să putem să ne reînnoim viaţa, să ducem o viaţă sfântă şi curată spre mărirea lui Dumnezeu şi spre binele de mântuire al sufletelor noastre.

(Extras din cartea: Arhimandritul Teofil Părăian - Lumini de gând - 31 de predici din perioada Penticostarului)

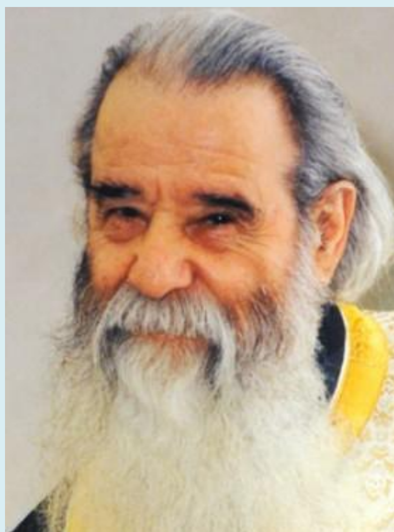
Oameni plăcuţi lui Dumnezeu din Evanghelie - Sfântul Iosif din Arimateea şi Femeile mironosiţe

https://www.academia.edu/43000438/Oameni_pl%C4%83cu%C5%A3i_lui_Dumnezeu_din_Evanghelie_-_Sf%C3%A2ntul_Iosif_din_Arimateea_%C5%9Fi_Femeile_mironosi%C5%A3e

Extras: Din ospăţul credinţei, Editura Mitropolia Olteniei, Arhimandritul Teofil Părăian

Părintele Constantin Galeriu - Duminica mironosiţelor

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Binecuvântaţi creştini în Sfânta Biserică a Domnului nostru Iisus Hristos!

Hristos a înviat!
Adevărat a înviat!

Preaiubiţi martori ai învierii lui Hristos, aceste dumnezeieşti Evanghelii, deci duminicile până la Înălţare, toate vestesc învierea şi faptele pe care numai Hristos, Fiul lui Dumnezeu şi Fiul Omului, Cel răstignit şi înviat, le putea săvârşi; mărturii ale dumnezeirii şi ale umanităţii Lui, mărturii ale învierii Lui.

Să ne împărtăşim din ***cuvintele Evangheliei de astăzi:***

"În vremea aceea, venind Iosif cel din Arimateea, sfetnic ales, care aştepta şi el împărăţia lui Dumnezeu, şi, îndrăznind, a intrat la Pilat şi a cerut trupul lui Iisus. Iar Pilat s-a mirat că a şi murit şi, chemând pe sutaş, l-a întrebat dacă a murit de mult. Şi aflând de la sutaş, a dăruit lui Iosif trupul. Şi Iosif, cumpărând giulgiu şi coborându-L de pe cruce, L-a înfăşurat în giulgiu şi L-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă, şi a prăvălit o piatră la uşa mormântului. Iar Maria Magdalena şi Maria, mama lui Iosi, priveau unde L-au pus.

Şi după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, şi Salomea au cumpărat miresme, ca să vină să-L ungă. Şi dis de dimineaţă, în prima zi a săptămânii (Duminică), pe când răsărea soarele, au venit la mormânt. Şi ziceau între ele: Cine ne va deschide nouă piatra de la uşa

mormântului? Dar, ridicându-şi ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare. Şi, intrând în mormânt, au văzut un tânăr şezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veşmânt alb, şi s-au spăimântat. Iar el le-a zis: Nu vă înspăimântaţi! Căutaţi pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde l-au pus. Dar mergeţi şi spuneţi ucenicilor Lui şi lui Petru că va merge în Galileea, mai înainte de voi; acolo Îl veţi vedea, după cum v-a spus. Şi ieşind, au fugit de la mormânt, că erau cuprinse de frică şi de uimire, şi nimănui nimic n-au spus, căci se temeau"(Marcu 15, 43-47; 16, 1-8).

Aceasta este Evanghelia rânduită pentru astăzi. Începe cu înmormântarea Domnului şi continuă cu învierea, precizând momentul când Pilat îl întreabă pe Iosif dacă a murit cu adevărat şi pentru convingere îşi cheamă şi sutaşul, care îi confirmă cele spuse de Iosif. Evanghelia precizează cu stăruinţă acest act dumnezeiesc: că a murit cu adevărat şi a înviat.

Iosif era şi el ucenic de taină al Mântuitorului, şi spune Evanghelia că aştepta şi el împărăţia lui Dumnezeu. Şi a fost învrednicit ca să primească el această dezlegare, unică, căci dar unic a fost pentru acest ucenic, ca el să coboare de pe cruce trupul Mântuitorului, să pregătească veşmântul, giulgiul de in, împreună cu miresmele, cum era rânduiala în vremea veche (pe care o mai păstrăm şi în zilele noastre, când miruim pe cei de care ne despărţim trupeşte).

A înfăşurat în giulgiu trupul Domnului şi cu mahrama capul Lui, şi L-a dus la mormântul pe care îl pregătise; mormânt nou, săpat în stâncă. Este o taină a lui Dumnezeu. Cei care au fost la Sfintele Locuri ştiu şi contemplă acel loc al mormântului unde este şi o capelă în ziua de astăzi, cu două încăperi: prima numită şi capela îngerului, acolo unde îngerul sta şi a vestit învierea, iar mai înlăuntru încăperea propriu-zisă a locului mormântului. Fiecare cu câte doi metri pe lungime şi lăţime.

Şi aici un singur gând: ***De ce omul şi numai omul pregăteşte mormânt, unde să fie aşezat trupul lui?*** Din cercetările mai vechi şi mai noi ale istoricilor se constată acest fapt de la începuturile omenirii. Pentru că dintru început omul a fost menit vieţii, nu morţii. Nu există altă explicaţie, pe care ar încerca sărmanii necredincioşi să o dea. ***Şi de unde vine acest adânc fior de lumină, de credinţă în înviere, pentru care noi rostim că a adormit robul lui Dumnezeu în nădejdea învierii şi a vieţii de veci?*** Şi a vieţii, nu numai a sufletului, ci şi a trupului, pentru că mormântul e pentru trup. Dar este şi pentru suflet mormânt.

Care este mormântul sufletului? – **Nesimţirea duhovnicească**. Aceasta poate e cea mai gravă tragedie a omului. ***Mormântul nesimţirii, pentru care Ioan Scărarul spune: "Nesimţirea e moartea sufletului înainte de moartea trupului".*** Cea mai gravă şi cea mai de luat în seamă. În întreaga umanitate, în

toate religiile lumii s-a pregătit actul de înmormântare; şi acest act deosebeşte pe om de celelalte vieţuitoare.

Aşa îl pregătise dreptul Iosif, acest suflet curat şi credincios. Şi a avut această mare mângâiere de la Dumnezeu, ca el să ofere lui Hristos mormântul lui nou, în care nu fusese nimeni pus.

De asemenea amintim ca informare că trupurile celor adormiţi în vechime erau colorate în ocru, roşu, culoarea sângelui, dar un sânge înviat, şi orientate spre răsărit, spre Soarele dreptăţii, spre lumină. Toate împreună dezvăluie crezul şi dorul şi menirea către viaţă a omului. Şi a aşezat trupul Mântuitorului acolo, în mormânt, cum adânc teologhiseşte, cugetă dumnezeieşte Biserica: "***În mormânt cu trupul, în iad cu sufletul ca un Dumnezeu coborând în iad, în Rai cu tâlharul şi pe tron ai fost Hristoase cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt, Tu care eşti necuprins, pretutindeni.***"

Şi în iad a coborât Dumnezeu, Hristos. Ştiţi, unele icoane care înfăţişează pe Mântuitorul cu mâinile întinse în jos şi trăgând din iad pe Adam şi Eva cu tot neamul la înviere. De aceea în zilele acestea până la Înălţare înroşim ouă şi fiecăruia dintre cei adormiţi le rostim, cu oul – purtător al vieţii: "Hristos a înviat".

Aşa ne spune o istorie veche, că mergând un om al lui Dumnezeu, un preot, într-un loc unde erau oseminte multe, multe (am văzut asemenea oseminte la Betleem, ale pruncilor ucişi de Irod, sau la mânăstirea Sfântul Sava, unde năvălind păgânii au ucis la un moment dat ca la 4000 de suflete). Într-un asemenea osuar pătrunzând el în ziua Învierii, preotul duhovnicesc a rostit: "Hristos a înviat!" Şi s-a auzit cu ecouri străfunde şi din depărtări, din partea tuturor osemintelor (asemenea celor contemplate de Iezechiel), răspunsul: "Adevărat a înviat!".

Şi era atunci vineri, în ajunul Paştelui iudeilor. Şi au plecat de la mormânt după ce au aşezat la uşa mormântului o piatră foarte mare. Şi Iosif şi Nicodim şi Maica Domnului şi Ioan şi Maria Magdalena, Maria lui Iacov şi Salomeea şi celelalte. Şi sâmbătă s-au odihnit după Lege. E scris în Noul Testament acest fapt al păzirii Legii, ultimul înainte de Înviere, pentru că după aceea nicăieri în Noul Testament nu ne mai vorbeşte de păzirea sâmbetei. Imediat după aceea alta este sărbătoarea, sărbătoarea Bisericii, şi sărbătoarea întregii făpturi, precum şi sărbătoarea eternă a Dumnezeirii: Paştele – Învierea lui Hristos-Dumnezeu. Şi s-au odihnit.

Iar în ziua întâi – şi propriu-zis textul corect al Evangheliei nu este întâi sau prima zi, ci în ziua cea una a săptămânii, ***zi una pe care Sfântul Vasile cel Mare o identifică cu ziua una a creaţiei, când a fost adusă lumea de la***

nefiinţă la fiinţă. Altfel spus, primul paşte – al creaţiei, căci Paştele, care înseamnă trecere, cuprinde o suită întreagă.

Şi îngăduiţi doar un minut să pătrundem şi să mărturisim cu Biserica întreagă Paştele, care înseamnă trecere. Prăznuim pascal prima trecere, primul Paşte, aducerea creaţiei, universului, lumii, de la nefiinţă la fiinţă. Acesta este primul Paşte. Şi de fiecare dată trecerea de la o zi la alta a creaţiei era o trecere, era un paşte.

- *Un paşte a fost şi trecerea lui Adam de la trupul lui plămădit din pământ, biologicul lui, la viaţă, prin suflarea dumnezeiască de viaţă pe care a primit-o, cum citim în Scriptură: că a luat Dumnezeu ţărână din pământ şi l-a plămădit pe om şi apoi a suflat în el suflare de viaţă şi s-a făcut* Adam cu suflet viu. *Acesta a fost un paşte, dar o arvună a Paştelui, pentru că dacă Adam ar fi păzit porunca lui Dumnezeu, suflarea divină,* Duhul Sfânt*, harul Duhului Sfânt pe care îl primise ar fi făcut trupul lui nu trup, ci un templu al Duhului Sfânt, şi n-ar mai fi ajuns să moară. Dar a căzut. Despre aceasta am mai grăit şi altă dată.*
- *Alt paşte:* Trecerea poporului Israel din robia faraonului la libertate. Atunci *– şi vă rog să reţineţi acest moment revelator –* cum citim în *Ieşirea cap. 12, era ultima plagă a lui Dumnezeu împotriva lui Faraon, care ţinea în robie poporul chemat să vestească pe Mesia, poporul ales. Plaga aceea consta în nimicirea primului născut din sânul sărmanilor necredincioşi ai lui Faraon.* Iar pentru poporul ales era porunca: *Fiecare familie să ia un miel (mielul, simbolul Fiului lui Dumnezeu, pe care sfântul evanghelist Ioan Îl contemplă înjunghiat de la întemeierea* lumii, pentru întemeierea lumii) *şi să ungă cu sângele* lui pragul de sus *şi uşorii, pentru ca îngerul nimicitor, trecând pe la toate uşile, pretutindeni unde vedea sânge să treacă pe deasupra, lăsând pruncii în viaţă. Ce însemna aceasta: "La voi sângele va fi semn pe casele în care vă veţi afla şi vom vedea sângele, zice Dumnezeu, şi vă vom ocoli şi nu va fi între voi rană dăunătoare când voi lovi pământul Egiptului"?* Acolo unde vedea jertfa.

E uimitor, e revelator acest cuvânt; sângele jertfei, care îl proteja pe om. Deci starea de jertfă e starea de viaţă, starea de deschidere, de ofrandă lui Dumnezeu; căci, cum spune ***Sfântul Chiril al Alexandriei: "La Dumnezeu se intră în stare de jertfă".*** Şi dimpotrivă, ruperea de Dumnezeu : împreună cu şarpele, Lucifer, care a infiltrat lui Adam acest gând demonic: Să fii tu dumnezeul tău; aceasta era ispita. Şi te închizi în tine ca într-un mormânt. E atât de limpede şi revelator acest cuvânt şi moment al Scripturii că aceasta era starea omului în comuniunea cu Dumnezeul cel viu: starea de jertfă; şi acolo unde nu era starea de jertfă, acolo era moartea. ***Paştele e condiţia noastră fundamentală, adică***

continua trecere de la o treaptă la alta a vieţii, şi, dimpotrivă, închiderea aduce moartea. Păcatul a transformat starea de jertfă în moarte, iar Hristos pe cruce transformă starea de moarte în jertfă, care duce la înviere, căci iată, a treia zi, după miezul nopţii are loc, se săvârşeşte marea taină în istoria lumii: o nouă creaţie.

Învierea este ziua cea una, cum o proclamăm noi în imnurile sărbătorii: "***cea una, a praznicelor praznic, sărbătoare a sărbătorilor, împărătească şi doamnă***". ***Dar odată cu învierea Domnului, începând de la Paşti şi până la Pogorârea Duhului Sfânt, săptămâna altfel se numea: Ziua învierii e zi una, Duminica Tomei e a doua după Înviere, iar astăzi e duminica a treia, deşi ne aflăm la duminica a doua din punct de vedere cronologic, şi tot aşa până la Pogorârea Duhului Sfânt. Iar după Pogorârea Duhului Sfânt se începe cu luni şi se termină cu duminică, tocmai din această cauză, că ziua Învierii e una şi unică.***

Şi rogu-vă să luăm atât de adânc aminte, pentru că aici este vorba de viaţă sau de moarte. A înviat Hristos şi L-au văzut şi taina s-a descoperit. Dar iată cum s-a desfăşurat acest act dumnezeiesc după tâlcuitorii şi sfinţii, exegeţii luminaţi: Învierea s-a săvârşit în timp, dar pentru eternitate, umplând eternitatea; după miezul nopţii, a treia zi.

Şi îndată după înviere a coborât îngerul Domnului în veşmânt strălucitor şi a răsturnat piatra. După înviere a răsturnat piatra, pentru că Mântuitorul nu avea nevoie, El putea ieşi. În unele icoane (să nu vă luaţi după ele) este înfăţişat Mântuitorul înviind şi îngerul dând piatra la o parte. Noi ortodocşii ştim prea bine cântarea: "***Aşa precum Te-ai întrupat păstrând cheile fecioriei, aşa precum ai trecut prn uşile încuiate…***", la fel a ieşit din mormânt. Trupul era altul după înviere, înduhovnicit; acelaşi dar altul.

Nu spune Sfântul Pavel: "Unul este trupul păsărilor, altul trupul altor vieţuitoare, altul e trupul omului"? Dar trupul omului cunoaşte suiş; "***Merge-vor din putere în putere***, zice psalmistul. Din plinătatea lui Hristos luăm har după har şi ne suim din slavă în slavă.

Acum trupul Mântuitorului era în slava învierii. Şi înălţându-se la cer în această slavă, trupul Lui se umple de dumnezeire, de eternitatea şi infinitul Dumnezeirii, dincolo de stihii, eliberându-se de dependenţa stihiilor; pământul nu-L mai ţine (gravitaţia, cum am spune), sau focul, apa, aerul (văzduhul). ***Aici e taina învierii şi taina chemării fiecărui om***. **Dacă ar întreba cineva care e viitorul omului – aici se descoperă viitorul: în Hristos. Aşa mă cunosc pe mine, cunoscându-L pe Hristos. Până nu-L cunoaştem pe Hristos nu ne cunoaştem pe noi.** Altfel spus, ***să cunoaşteţi Evanghelia şi să o citiţi cu acest gând, că acolo este vorba despre noi toţi, e vorba de fiecare din noi în***

Evanghelie, dacă ştii să citeşti, pentru că Hristos e icoana noastră a tuturor. Dacă Îl cunosc pe El mă cunosc pe mine, şi necunoscându-L pe El nu mă cunosc pe mine. Aşa ar trebui toţi să înţeleagă taina aceasta.

Şi înviind Iisus, a coborât îngerul ca să arate că mormântul e gol şi să arate ce a rămas în mormânt (Mariei Magdalena i s-au arătat doi îngeri). Străjerii s-au înspăimântat de toate acestea, că s-a produs şi cutremur mare şi au căzut ca nişte morţi. După tradiţie El S-a arătat întâi Macii Sale şi apoi Mariei Magdalena, din care scosese şapte demoni, şi astfel ea ajunsese din nou la curăţia inimii. Un filosof spune: "***Ce înseamnă puritatea?***" ***Înseamnă iubire divină, iubire dumnezeiască.*** **Patria adevărată a omului, spune Isaac Sirul, e iubirea dumnezeiască. Şi te hrăneşti atunci din iubirea divină, prin lumina divină.** Maria Magdalena avea patria aceasta a iubirii divine. Ea fusese de faţă la cruce, la răstignire, şi mai ales la punerea Lui în mormânt, încât vă daţi seama cât de uluită a fost ea când i s-a spus că Hristos a înviat.

Sfântul Isaac Sirul, vorbind despre iubirea divină şi patria iubirii divine, spune că porunca: "*Să iubeşti pe Dumnezeu cu tot cugetul, cu tot sufletul, cu toată puterea ta*" e mai mare decât lumea, decât firea şi decât toate ale ei. Patria iubirii e patria vieţii de veci, dar trebuie să stărui în liniştirea ta. Porunca ce vorbeşte despre iubirea aproapelui se află înlăuntrul tău, căci acolo iubeşti cu iubire dumnezeiască pe toţi. Şi zice: "*Voieşti să câştigi iubirea aproapelui după porunca Evangheliei?* Depărtează-te de rău şi atunci va arde în tine flacăra iubirii şi te vei bucura de vederea lui ca de un înger al luminii". Şi iarăşi: "*Voieşti ca cei ce te iubesc să înseteze de tine?* Priveşte feţele lor în zilele rânduite, dar vederea luminii dumnezeieşti e dascălul tuturor".

Să gândim atunci la starea inimii Mariei Magdalena, despărţită pentru eternitate din moarte prin recăpătarea curăţiei inimii. În dimineaţa aceea ea aleargă la mormânt şi vede mormântul descoperit, cu lespezile deoparte. Se gândeşte: "***L-au furat***". Aleargă în cetate şi vorbeşte lui Petru şi lui Ioan. Petru şi Ioan aleargă la mormânt, Petru mai încet, fiind mai vârstnic, Ioan, mai iute, aleargă şi priveşte. Soseşte şi Petru şi intră în mormânt. Vă spuneam de cele două încăperi. Şi găsesc giulgiurile, dar nu aruncate, sau sfâşiate, rupte, cum ar fi trebuit să fie dacă trupul Domnului ar fi fost furat.

Gândiţi-vă: fusese uns cu acele mirodenii sacre, care unesc giulgiurile cu trupul, încât acestea nu mai pot fi smulse, decât doar rupând şi bucăţi din pielea trupului. Şi aceasta era dovada sfântă a învierii, că giulgiurile erau adunate la un loc, mahrama învăluită în alt loc, rânduite de pronia divină. Vedeţi, se dau aceste amănunte din partea celor care au văzut. Şi spune Evanghelia: "***Şi au***

văzut şi au crezut". Şi-au dat seama de tot actul acesta divin. Şi a plecat de acolo Petru mirându-se întru sine de cele ce s-au săvârşit.

Dar după ei era Maria Magdalena, care-i vestise; vine şi ea din nou la mormânt. Petru şi Ioan plecaseră. Încă nu răsărise soarele. Şi contemplând mormântul, apar doi îngeri şi îi vorbesc: "***Femeie, de ce plângi?***" Şi ea rosteşte: "***Pentru că au luat pe Domnul meu şi nu ştiu unde l-au pus***". ***Şi atunci deodată ea îşi întoarce privirea înapoi. De ce? Cum tâlcuieşte Sfântul Grigorie Palama, cei doi îngeri se înclină, salută pe cineva. Apăruse Mântuitorul. Şi ea întorcându-se (întorcându-se în inima ei, tâlcuiesc exegeţii) Îl vede pe Hristos, acum în lumina învierii, şi totuşi crede că este grădinarul, paznicul grădinii. Şi Mântuitorul îi vorbeşte: "Femeie, de ce plângi? Pe cine cauţi?" Ea, părându-i-se că este grădinarul, Îi zice: Doamne, dacă tu L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus şi Îl voi ridica. Şi atunci Mântuitorul îi rosteşte numele. Şi o cheamă: "Maria!" Ea recunoaşte glasul şi zice: "Rabuni, Învăţătorul meu!". Şi cade la picioarele Lui să le cuprindă. Dar Mântuitorul îi spune: "Nu te atinge de Mine căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Mergi la fraţii Mei*** (îi numeşte acum prima oară pe ucenici fraţi, după Înviere. Înainte îi numea ucenici, prieteni – în noaptea Cinei celei de Taină; acum fraţi. Dar ce fel de fraţi? Adoptivi; observaţi?) ***şi le spune că merg la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru***". Este El Fiul lui Dumnezeu cel viu şi din veci.

Dacă Adam, sărmanul, s-a îndepărtat de înfiere, nu putem spune că a pierdut-o total, pentru că a trimis Tatăl pe Fiul să ne înfieze. De aceea spune: "Fraţii mei", "Tatăl meu şi Tatăl vostru, Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru", al celor zidiţi. Căci asta e distincţia radicală între Dumnezeu şi noi. El e eternitatea, fără început şi fără sfârşit, fără un înainte şi fără un după, iar noi – părtaşi la eternitatea Lui, dar zidiţi (părtaşi suntem dacă spunem: Da, Doamne, Tu ai trimis pe Fiul Tău să se întrupeze de la Duhul Sfânt şi din Fecioara Maria, să Se jertfească pentru noi şi să învieze).

Şi se ridică Mântuitorul şi Se face nevăzut. Şi ea fuge să spună ucenicilor, să spună tot ce i s-a arătat ei. După ea au venit şi celelalte mironosiţe, când răsărea soarele, mironosiţe pe care le numeşte Evanghelia ascultată. Şi au văzut mormântul gol şi îngerul care le-a spus: "***De ce căutaţi pe Cel viu printre cei morţi? Nu este aici. A înviat. Mergeţi şi spuneţi ucenicilor Lui şi lui Petru, că va merge în Galileea, aşa cum a făgăduit***". Şi ele pleacă. Şi nu mărturisesc nimănui nimic. Se temeau. Se temeau de cei care Îl răstigniseră, să nu audă o asemenea veste. Au fost sfâşiate şi ele. **Dar în uimirea lor, în teama lor, Mântuitorul le dă această unică mângâiere: le întâmpină şi ele rămân în faţa Lui, contemplându-L uimite, iar El le rosteşte: "*Bucuraţi-vă!*" *– acest cuvânt unic. În Evanghelie nu e folosit decât ca grai şi glas al cerului.***

Atunci când fiul rătăcit se întoarce, ca şi atunci când orice păcătos se întoarce, "***bucurie se face în cer pentru un păcătos ce se pocăieşte***". ***E bucuria Părintelui luminilor şi a Fiului şi a Duhului Sfânt. Ce uimitor este să ştii că se bucură Dumnezeu de tine când tu te întorci la El cu credinţă, cu căinţă, cu smerenie şi curăţie! Tot Isaac Sirul spune: "Smerenia şi neprihănirea sunt hainele prin care se pot deschide porţile împărăţiei".***

Acestor femei care-L însoţiseră pe Mântuitorul fără frică, cu curajul muceniciei chiar, până la cruce, lor li S-a arătat înainte de toate, lor, purtătoarelor vieţii, vestitoarelor vieţii. Fiecare să se roage, să plângă şi să se roage să le ierte pe ele purtătoarele vieţii, că au ajuns să ucidă viaţa. Să ne străpungem în adâncul inimii şi să ne întrebăm cum mai putem primi cuvântul Bucuraţi-vă. Unde e iubire însă, e şi iertare. Să se trezească iubirea noastră pentru Domnul vieţii, pentru viaţă!

Tot în ziua aceea s-a arătat lui Petru, apoi lui Luca şi Cleopa în drum spre Emaus, cu care a rămas în seara aceea şi i-a binecuvântat; frângând pâinea i-a împărtăşit şi S-a făcut nevăzut de la ochii lor. **Când ne împărtăşim, El e de faţă, dar e nevăzut ochilor noştri; însă Îl putem simţi şi vedea cu ochii duhului.** S-a arătat apoi ucenicilor, dintre care lipsea Toma, tot în seara aceea, când, intrând prin uşile încuiate le-a dat pacea: "**Pace vouă**". Le-a arătat mâinile şi coasta Lui, care fuseseră străpunse, ca un semn al identităţii. Adică Cel răstignit, Cel Care a purtat piroane în mâinile şi în coasta Lui, acum a înviat şi este acelaşi. Şi s-au bucurat ucenicii văzând că este Domnul şi apoi zicându-le iarăşi Pace, a suflat asupra lor şi a zis: "***Luaţi Duh Sfânt! Cărora veţi ierta păcatele se vor ierta…*** (păcatul – el te desparte de Dumnezeu, de vederea şi de simţirea lui Dumnezeu). Şi îi trimite pe ucenici: "***Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, şi eu vă trimit pe voi***".

Deci taina tainelor, din adâncul Dumnezeirii, din sânurile iubirii dumnezeieşti: Fiul coboară în lume, se face Om şi trece prin cruce, prin jertfă la înviere şi împărtăşeşte ucenicilor Duhul Sfânt al înfierii; căci zice Sfântul Petru despre Hristos (I Petru 3,18): "… ***omorât fiind cu trupul, dar viu făcut cu duhul***" (cu Duhul Sfânt). Şi El împărtăşeşte Duhul Sfânt, Duhul înfierii, sămânţa învierii în ucenici şi prin ucenici, prin apostoli, în Biserică, la ziua Cincizecimii. Atunci Duhul Sfânt coboară, şi ei se îmbracă cu putere de sus, după ce Îl primiseră şi în ziua Învierii în adâncul inimii – sămânţa, dacă vreţi, a Duhului Sfânt. Iar acum, în ziua Cincizecimii, îmbrăcaţi cu putere de sus, vestesc cu limbile de foc ale Duhului. Şi ce vesteau ei? Esenţial vesteau crucea şi învierea.

Şi când au ales al doisprezecelea apostol în locul lui Iuda, de ce l-au ales? Ca să fie martor al Învierii. Învierea, acesta este faptul capital, noua zidire şi

rezidire a lumii, începută de Hristos, cum spune **Sfântul Pavel**: "***El e şi cel primul născut din toată zidirea, e şi primul născut din morţi, începător al învierii***".

Şi tot Sfântul Pavel spune: "***El a gustat moartea cu fiecare din noi***"; cu fiecare! ***Jertfa Lui trebuie să fie jertfa fiecăruia din noi, deschiderea către Dumnezeu, starea de jertfă, şi atunci El înviază cu fiecare din noi.*** Atunci a început învierea lumii, şi noi toţi, după apostoli, trebuie să fim martori ai învierii Lui.

Noi, toţi cei botezaţi, cum spune Apostolul: "***Ne-am scufundat întru moarte*** (când m-am băgat în apa botezului) ***ca să înviem împreună cu El. Ne-am făcut morţi faţă de păcat şi vii întru Domnul nostru***". ***Dacă eşti mort faţă de păcat începi să simţi învierea. Şi o simţi în botezul tău, în mirul care ţi-a deschis simţurile duhovniceşti, ca să vezi duhovniceşte, să auzi duhovniceşte şi să simţi mireasma duhovnicească a mirului sfânt, să simţi gustul duhovnicesc al împărtăşaniei, căci El trimite Duhul Său cel Sfânt peste noi, peste aceste daruri.***

Şi trăirea noastră aşa trebuie să fie: în Duhul Sfânt, în curăţie, în asceză, în rugăciune şi în cuvântul Evangheliei, în toate acestea. **Dar Duhul Sfânt este mai ales în biserică, în timpul Sfintei Liturghii** ("***În Biserica slavei Tale în cer ni se pare a fi***"); **în timpul sfintei Liturghii, care începe cu:** "***Binecuvântă este împărăţia***…" – **împărăţia lui Dumnezeu.**

Aţi văzut din Evanghelie că şi Iosif (din Arimateea) aştepta împărăţia lui Dumnezeu. **Iar împărăţia lui Dumnezeu e în Hristos**. N-a zis El: "***Dacă Eu cu degetul lui Dumnezeu*** (cu Duhul Sfânt) ***scot demonii, înseamnă că împărăţia lui Dumnezeu a venit la voi***"? Iar altă dată spune: "***Împărăţia lui Dumnezeu e înlăuntrul vostru***"; deci ***Hristos este Împăratul veacurilor, şi unindu-ne cu El, El ne împărtăşeşte împărăţia lui Dumnezeu, care este învierea.*** **Trebuie să simţi atunci, dacă Îl ai împărat pe Hristos, că ai împărăţia lui Dumnezeu înlăuntrul tău, tu eşti frate cu El şi fiu al învierii.**

Citind din rugăciunile pe care Biserica le-a rânduit de dimineaţă: "**Luminează ochii gândurilor noastre cu pecetea Sfântului Tău Duh! Arată-ne fii ai luminii, fii ai zilei, moştenitori ai bunătăţilor Tale celor veşnice**".

Iubiţilor, astăzi toţi cercetătorii adânci constată că dincolo de trup e adâncul din noi al sufletului nostru nemuritor; aceasta şi din experienţele duhovniceşti de astăzi reiese, potrivit mărturiei unui om cu adevărat duhovnicesc, un mitropolit, căruia i-a fost dat un pacient în ultimele lui săptămâni de viaţă. Şi i-a spus aşa: Ia aminte că existenţa noastră şi viaţa nu ţin doar de microbi, de agenţi patogeni,ci de adâncul din tine. Fă pacea cu Dumnezeu în adâncul tău.

Pătrunde şi-ţi adu aminte de tot trecutul tău, şi-ţi adu pacea, liniştea. Şi aşa a început, zi de zi, şi a făcut pace în adâncul sufletului lui, cu toate gândurile lui, cu toţi semenii lui. Şi în ultimele clipe, când nici nu se mai putea ridica din pat (trebuia să-l hrănească altcineva, cu linguriţa), mărturisea: Niciodată nu am simţit viaţa mai vie în adâncul meu ca acum. Şi atunci şi-a dat seama deodată că viaţa lui nu depinde de trup, care era al lui, dar de care nu mai depindea; căci era o realitate dincolo de trupul lui, mai adâncă: era acea moştenire dumnezeiască. Sau, cum spune un om învăţat de astăzi: Organizarea şi proiectul nostru, din adânc şi dincolo de fundamentul trupului. Ei bine, în aest adânc, **când pătrunzi, în rugăciune şi în comunicare cu Dumnezeul cel viu**, cum spune Acatistul Învierii, pe care noi îl rostim neîncetat în aceste zile, **simţi că Dumnezeu te-a ridicat din mormântul nesimţirii, din sufletul tău mort din pricina păcatelor.** ***Şi a devenit viu sufletul tău şi acela este începutul învierii.*** ***Ridicat acum din mormântul sufletului tău, al nesimţirii, şi simţindu-ţi sufletul viu, înţelegi că viitorul lumii e învierea, e viaţa, că istoria nu are alt sens decât împărăţia lui Dumnezeu, împărăţia luminii şi a învierii. Şi fără împărăţia lui Dumnezeu istoria nu are sens.***

Şi să fie fericiţi creştinii care mărturisesc Învierea şi cred în Înviere şi simt de aici sufletele lor vii şi sunt fii ai în învierii în Iisus Hristos Domnul nostru, pentru care mărturisim: **Hristos a înviat! – Adevărat a înviat!**

Părintele Sofian Boghiu - Sfintele Mironosiţe şi femeile creştine de astăzi

După cum ştiţi, Duminica a treia după Înviere este Duminica femeilor Mironosiţe, a credincioaselor, a gospodinelor, celor care întreţineţi viaţa în familie şi în lume. Trebuie să fiţi fericite că aveţi din partea lui Dumnezeu o atenţie deosebită. Şi iată, prin Maica Domnului şi prin sfintele femei purtătoare de mir, şi dumneavoastră aveţi cinstea aceasta de a avea o Duminică în an, în care sunteţi cinstite în chip deosebit. **Dumnezeu să vă înmulţească harul şi darul Sfântului Duh şi darul dragostei creştine să fie cu adevărat cu dumneavoastră, ca să fiţi ce trebuie să fiţi, să întreţineţi căldura creştină în familie şi bună înţelegere.** Pentru că în familie cunoaşteţi ce dezastru este astăzi. Nu le mai amintim pentru că ştiţi dumneavoastră mai bine decât mine.

De aceea, cei care veniţi la biserică, care vă rugaţi lui Dumnezeu şi aici la biserică şi acasă la dumneavoastră, dacă vă rugaţi cu luare aminte, cu dragoste, cu smerenie şi cu stăruinţă, veţi avea ajutor permanent din partea lui Dumnezeu şi veţi fi mângâiate în necazurile dumneavoastră.

S-a vorbit şi vorbim şi astăzi despre Duminica aceasta a sfintelor femei purtătoare de mir. **Nu uitaţi că dumneavoastră, toate femeile creştine ortodoxe şi fiicele dumneavoastră sunteţi mironosiţele Bisericii Ortodoxe de astăzi şi din toate timpurile.**

- *Copilele şi tinerele fiice aduc Mir lui Hristos viaţa lor curată, fecioria, rugăciunea şi ascultarea de părinţii.*
- *Studentele şi tot tineretul feminin care vin regulat la biserică, aduc şi ele Mântuitorului Hristos, ca un Mir cu bună mireasmă, râvna lor pentru toată fapta bună, milostenia către cei din suferinţă şi ascultarea de părintele lor duhovnicesc.*

- *Mamele creştine aduc Stăpânului Hristos cel mai preţios Mir creştin, adică naşterea, creşterea şi educarea copiilor lor în frică de Dumnezeu.*
- *Iar mamele în vârstă, bunicile şi văduvele care sunt nelipsite din sfintele biserici, aduc lui Dumnezeu mirul lacrimilor, al rugăciunilor şi păstrează cu sfinţenie evlavia ortodoxă pe care o moştenim din moşi strămoşi.*

Iată deci că şi dumneavoastră, ***fiicele Bisericii Ortodoxe de astăzi, sunteţi urmaşele mironosiţelor din vremea lui Hristos şi purtaţi în inimă buna mireasmă a credinţei, a rugăciunii şi a iubirii creştine.*** Numai de veţi alerga cu evlavie la biserică împreună cu copiii dumneavoastră, precum alergau odinioară sfintele mironosiţe la Mormântul lui Hristos.

Despre sfintele femei vă mai pot spune că au fost momente în viaţa Mântuitorului Hristos, când ele erau mai curajoase decât Apostolii. De pildă, în momentul prinderii Mântuitorului în Grădina Ghetsimani, Apostolii toţi L-au părăsit, afară de Sfântul Evanghelist Ioan, iar Petru Îl şi trădează şi se jură de trei ori că nu-L cunoaşte pe Iisus Hristos. Însă femeile, îl urmau de departe, atât la sinedriu cât şi pe drumul Golgotei. Îl însoţesc când Mântuitorul cade sub povara Crucii, iar **mironosiţa Veronica Îl şterge cu mahrama, care devine prima icoană cu chipul lui Hristos.** Toate mironosiţele privesc cum Îl bat în cuie şi-L răstignesc între cei doi tâlhari; aud ultimele cuvinte ale Mântuitorului şi plâng cu lacrimi amare când Hristos îşi dă duhul, zicând : ***Săvârşitu-s-a*** !

După răstignire, când Apostolii erau ascunşi de frica iudeilor, femeile, cu noaptea în cap, se apropie de Sfântul Mormânt ca să ungă trupul Domnului, cum era obiceiul la evrei. Şi tocmai atunci când ajung acolo şi căutau trupul Domnului, găsesc mormântul Lui deschis şi gol, iar un înger le spune că Hristos a înviat, şi le aratâ giulgiul înfăşurat alături.

Maria Magdalena, aceastâ mironosiţă bărbătoasă căreia Iisus îi scoate şapte duhuri din fiinţa ei şi o face cea mai aprigă apărătoare a creştinismului şi mărturisitoare a lui Hristos, plângea la mormânt când celelalte femei plecaseră. Ea caută trupul Domnului, însă mormântul era gol. Apoi întâlneşte pe cineva la mormânt şi credea că este grădinarul. De aceea îl întreabă : ***Doamne, dacă Tu L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus şi eu Îl voi ridica*** (Ioan 20, 15).

Atunci acel grădinar, Care era Iisus Hristos, îi spune pe nume : ***Maria !*** Tonul pe care l-a folosit Iisus Hristos, accentul cu care a spus, au făcut ca Maria să-L recunoască. ***Deşi era acelaşi Iisus Hristos în carne şi oase, cum Se arăta El mai târziu către Apostoli, însă avea ceva schimbat. Fără îndoială era înfăţişarea Sa dumnezeiască, chipul Său transfigurat. De aceea nu era recunoscut decât de cei care aveau cu adevărat inima curată şi ochi inimii luminaţi.***

Atunci Maria L-a recunoscut şi a căutat să se apropie de El. Şi Iisus i-a spus: ***Nu te atinge de Mine, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Mergi la fraţii Mei şi le spune: Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru şi la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru !***

Nu după mult timp, Mântuitorul se arată ucenicilor Săi în Galileea, pe muntele Eleonului. Acolo avea să-i găsească Iisus pe Apostoli adunaţi după înviere.

Iată deci, că aceste sfinte femei au fost în preajma lui Iisus cel înviat, care Se arăta din când în când, ca să-i obişnuiască pe toţi cu trupul Său înviat, pentru că era o mare minune, căci până atunci nimeni nu văzuse un trup înviat. Este vorba despre Hristos, Care a fost mort cu trupul şi dovedit ca mort, pentru că a fost răstignit pe Cruce. Apoi s-a făcut această verificare, împungând ostaşii cu suliţa în coasta Lui, din care a ieşit sânge şi apă, cum spune Sfântul Evanghelist Ioan (Ioan 19, 34). Semnele mortului te lasă convins că era mort. De aceea au predat trupul lui Hristos, în mâinile lui Iosif şi Nicodim ca să-L îngroape.

Ei Îl pun în mormânt pe Iisus Hristos, pecetluiesc mormântul cu o lespede foarte grea, ca să nu poată nici un apostol să-L caute şi să-I fure de acolo. Dar, cu toate aceste măsuri, Iisus răzbeşte pietrele groase şi grele şi, prin înviere, iese afară cu dumnezeiasca Sa putere, încât îi încredinţează, în timp de patruzeci de zile, pe Apostoli şi pe femeile mironosiţe şi pe alte sute de persoane, că Iisus Hristos a înviat din morţi. **Astfel Hristos, prin înviere, este o garanţie a învierii noastre.** ***Pentru că aşa cum Iisus Hristos a înviat din morţi, cum spune Sfântul Apostol Pavel, aşa şi noi vom învia din morţi.***

Deşi mergem cu trupul în mormânt şi ne acoperă cu ţărână şi ne mănâncă viermii, încât trupul se transformă în praf şi pulbere, această pulbere va învia şi se va reface trupul nostru şi vom fi ca şi acum, aceleaşi persoane; şi ne vom uni cu sufletul viu şi vom forma acelaşi om, acelaşi bărbat, aceeaşi femeie care am fost şi pe pământ. Şi, după faptele noastre bune sau rele, vom trece dincolo, la judecata lui Dumnezeu, şi vom petrece veşnicia întreagă aşa cum ne-am dus viaţa în această lume.

Părintele Arsenie Papacioc - Femeia este extraordinară în creaţia lui Dumnezeu!

Cuvântul „femeie” trebuie, cu orice chip, mult mai respectat, pentru că, vă repet, acest cuvânt înseamnă „împărăteasă dăruitoare” şi dăruire este toată Scriptura.

***

Părinte, astăzi se înţelege din ce în ce mai puţin rostul bărbatului și al femeii în căsnicie. Puteţi să ne spuneţi care este rostul lor în viaţa de familie?

Adevărul este că nu sunt de părere cu acest cuvânt: „astăzi”. Bărbatul şi femeia sunt aceiaşi cu cei pe care i-a creat Dumnezeu la început, cu un scop bine definit. S-a făcut o constatare: întrucât femeia a fost roabă mii de ani şi, cu ocazia Edictului de la Milan, Sfântul Constantin cel mare a dat libertate şi femeii, ca să nu mai fie omorâtă fără judecată, nu este permis acest lucru. Văd acum că se transmit atavic defectele şi calităţile. La femei s-a transmis atavic teama, ele se tem de bărbat, cum la bărbaţi s-au transmis atavic puterea şi îndrăzneala şi această grozav de urâtă, de condamnată poziţie a bărbatului de a fi agresiv.

„Femeie” înseamnă „împărăteasă dăruitoare”. Femeia, dacă zici că-i slabă, totuşi, din momentul în care te-ai angajat să te numeşti soţ, nu te poţi numi soţ decât lângă o soţie. Trebuie să o pui pe tron, cu orice chip! Să nu se mai vadă în femeie numai un scop meschin sau un lucru de caznă. Femeia este extraordinară în creaţia lui Dumnezeu!

Daţi-vă seama că destinul întregii omeniri depinde de cuvântul Fecioarei Maria libere: „Fie mie după cuvântul Tău!”. Şi s-a schimbat destinul întregii omeniri, şi chiar al lui Dumnezeu în lume. Maica Domnului este o femeie care a deschis porţile fericirii, libertăţii şi veşniciei în lume.

Femeia trebuie cu orice chip respectată, pentru că dacă dumnezeirea ar întreba omenirea: „Ce este în omenire?”, n-ar întreba paternitatea, ci maternitatea! Deci femeia joacă un rol primordial în ceea ce priveşte creaţia lui Dumnezeu, bărbat şi femeie. Putem noi, oare, să desprindem o Taină atât de importantă de cuvintele Mântuitorului: „Fără de Mine nu puteţi face nimic”. Acestea sunt cuvinte dumnezeieşti şi tot ce a spus Hristos este adevărat.

Lumea creştină, dacă ar fi atentă numai la aceste cuvinte, ar fi mult mai controlată şi s-ar descoperi mai repede ori valorile, ori defectele. Pentru că El este Vița și noi suntem mlădițele. Poate mlădiţa să rodească ceva fără Viţă? Maica Domnului reprezintă neamul omenesc. Femeia nu trebuie văzută ca o roabă. Pentru că, deşi spunem în rugăciunile Tainei Cununiei că femeia trebuie să se supună bărbatului, acesta din urmă trebuie să fie atent, că i se spune, tot în aceeaşi rugăciune, că trebuie să o iubească. Dacă nu o iubeşte, soţia nu o să-l asculte. Bărbatul, dacă nu ascultă de acest cuvânt, se face răspunzător de îndărătnicia femeii. Deci trebuie să o iubească cu orice chip.

În căsnicie se intră prin foarte multe transformări şi lucruri neprevăzute, datorită marilor intimităţi: naştere de copii, care nu se face numai citind cum se face, ci se naşte în modul cel mai normal de către toate femeile, fie împărăteasă, fie femeie de rând. Cuvântul femeie trebuie, cu orice chip, mult mai respectat, pentru că, vă repet, cuvântul femeie înseamnă „împărăteasă dăruitoare” şi dăruire este toată Scriptura.

(Părintele Arsenie Papacioc, Viața de familie și diverse probleme ale lumii contemporane, Editura Sophia, pp. 59-62)

Preotul martir Constantin Sârbu - Cuvinte pline de miez şi miere pentru Duminica mironosiţelor - Ziua femeii ortodoxe

Femeia

Societatea noastră civilizată a adus drepturile femeii, dar Domnul Iisus a adus respectul ei.

Hristos a vindecat femei: pe soacra lui Petru, pe femeia gârbovă, pe cea cu scurgere de sânge. A lăudat pe văduva care dăduse doi bănuţi la Templu. A ascultat rugăciunea cananeencei pentru fiica ei. A vorbit la fântâna lui Iacov cu femeia samarineancă, ce a devenit mai apoi muceniţă.

Pe drumul Golgotei, Hristos mergea zdrobit sub povara crucii. Maica Sa şi Maria Magdalena Il urmau îndeaproape. Veronica I-a întins năframa ca să-Şi şteargă fruntea.Nici o femeie nu L-a trădat pe Domnul Iisus. Iuda L-a vândut. Petru s-a lepădat de El în noaptea când a fost prins. Toma s-a îndoit de Inviere**.** ***Femeile nu s-au îndoit, n-au fugit, nu L-au părăsit pe drumul Golgotei. Ele I-au uns trupul. Ele L-au plâns şi L-au aşezat în Mormânt. Lor Li s-a arătat întâi şi ele au vestit primele sc***u***larea Lui din morţi.***

Femeile au profunzimi sufleteşti mai mari decât bărbaţii. Au o inimă caldă şi intuiesc totul din iubire. Au puterea de a se dărui, aducând lumină şi bucurie. Sunt fiinţe plăpânde, dar cu suflet mare, plin de delicateţe şi gingăşie.

Femeile sunt asemeni florilor. Floarea bucură pe toţi. Infloreşte ca să aducă bucurie. Oferă frumuseţea petalelor ei minunat colorate şi parfumul ei. ***Se lasă ruptă şi moare ca să-ţi facă o bucurie, ca să-ţi înfrumuseţeze viaţa şi casa. Căci totul în lume răsare din durere.***

Slujirea aproapelui

Prin toată viaţa sa pe pământ, **Hristos ne-a învăţat ce înseamnă să slujeşti cu adevărat pe om: să-l ajuţi, să-i faci bine din milă şi dragoste, fără să tragi nădejde să primeşti ceva în schimb.** Iisus a vindecat, a înviat morţi, a scăpat suflete de urgia demonilor, şi asta fugind de slava lumii. ***Indurerat, a intervenit simplu, firesc, fără să facă observaţii, fără să ţină lecţii. A dat doar câte un îndemn scurt, o povaţă, arătând că pe lângă vindecarea rănilor trupeşti, voia să facă să pătrundă lumina în suflete.***

Să facem şi noi pentru semenii noştri ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi. Să fim receptivi la suferinţele celorlalţi. Unii sunt străini faţă de tot ce-i înconjoară. Nu văd şi nu-i preocupă decât persoana lor. Aceasta e sălbăticie. Alţii îi chinuie pe cei din preajma lor, dar se chinuie şi pe ei înşişi, fără să-şi dea seama. Noi însă să nu facem aşa. Când aflăm un bolnav, un suferind, un muribund, să alergăm cu o vorbă bună, cu o mângâiere, cu o faptă creştinească, fără să aşteptăm vreo răsplată în schimb. ***Să nu fim indiferenţi, căci indiferenţa ucide!***
(…)

Iubirea

Dumnezeul iubirii nu poate îndemna decât la iubire. ***Domnul Iisus ne învaţă să urâm păcatul, dar nu pe păcătos. Şi ne învaţă să fim iertători, să acoperim totul cu dragoste, căci iubirea e însoţită de iertare şi îngăduinţă.***

In toată viaţa Sa pe pământ, Hristos a lucrat cu sensibilitate, cu gingăşie şi fineţe sufletească. A cunoscut şi a înţeles suferinţele tuturor. N-a trecut cu vederea pe nimeni. A vindecat pe bolnavi, a alinat pe cei deznădăjduiţi, a întins mână de ajutor celor în primejdii, a strâns la piept cu duioşie pe copii. ***A plâns la vestea morţii lui Lazăr, a plâns pentru soarta Ierusalimului şi plânge şi azi pentru orice durere şi suferinţă. Plânge şi pentru suferinţa ta, pe care o cunoaşte.***

Iisus a văzut în fiecare om fărâma de dumnezeire din el, după chipul şi asemănarea Sa. De am avea şi noi un strop din iubirea lui Hristos!

A iubi cu iubirea Lui înseamnă a acoperi căderea fratelui tău, a suferi împreună cu el, a câştiga inima lui prin dragoste şi îngăduinţă. Inseamnă a dărui ceva din sufletul tău aproapelui.

Să iubim deci şi noi, să iertăm şi noi, să fim blânzi, să fim buni, să fim sfinţi chiar! ***Să fim oameni adevăraţi, prin Adevărul – Hristos Care ne-a iubit până la capăt.***

(din: Lacrimă şi har. Preotul martir Constantin Sârbu, Editura Bonifaciu, 2011)

Pr. Constantin Necula - Predică la Duminica a III-a după Paşti - "Pentru ce amestecaţi mirurile cu lacrimi, o, uceniţelor?..."

(Duminica a III-a după Paşti, a Mironosiţelor; Mc 15, 43-47; 47, 1-8)

Dacă în Duminica ce a trecut, numită "a lui Toma", ne-am elucidat gândurile cu privire la ceea ce însemna fondul credinţei noastre în Iisus Hristos cel înviat, Duminica aceasta, numită "a Mironosiţelor", vine să ne aducă lecţia arderii în Hristos, lecţia lucrului făcut cu evlavie, al făptuirii celei duhovniceşti.

"Mironosiţele, de dimineaţă venind la mormântul Tău, cu grăbire ajungând, Te căutau pe Tine, Hristoase, ca să ungă cu miresme Preacurat Trupul Tău şi auzind cuvintele îngerului, semne dătătoare de bucurie apostolilor au vestit: că a înviat începătorul mântuirii noastre, moartea prădând şi lumii dăruind viaţă veşnică şi mare milă" (Slavă... Şi acum... Stihoavna Vecerniei mici).

Dar înainte de a cânta "cântarea de biruinţă", ele, femeile acestea - pe care evanghelistul Marcu le identifică a fi Maria Magdalena, Maria, mama lui Iosif (sau Iosie, cf. Evangheliar), Maria, mama lui Iacob şi Salomeea (Mc 15,47 şi 16,1) - au trecut prin drama aceea care toate le-a schimbat, călcând moartea şi aducând nădejdea învierii fiecăruia din noi. Înainte de bucurie a fost tristeţe şi numai nişte femei evlavioase, cum ne este lesne a le bănui pe cele acceptate de Hristos să-I stea alături, evlavioase şi, la rându-le, mame, puteau să guste împreună cu Maica Domnului din amarul morţii.

Din momentul acela, pare că răzbate până la noi plânsul tânguitor al cântării liturgice: ***"Mironosiţele femei, ajungând la mormântul Tău şi văzând peceţile mormântului rupte şi neaflând prea curatul Tău trup, tânguindu-se, au mers zicând cu îngrijorare: Cine a furat nădejdea noastră? Cine a luat pe Cel mort şi gol şi cu smirnă uns, pe singura mângâiere a Maicii Sale? O, cum ai fost omorât, Cel ce ai înviat morţii! Cum ai fost îngropat, Cel ce ai prădat iadul! Ci Te scoală, Mântuitorule, ca un însuţi Atotputernic, a treia zi, precum ai spus, mântuind sufletele noastre!" (Slavă Stihiilor Vecerniei mari, facerea lui Cosma Monahul).***

Poate că era cuprins în glasul lor cel mai adânc şi cel mai mişcător bocet, cântare după dragul Celui care trecuse în moarte. Gestul lor, graba sensibilă cu care aleargă la Mormânt vădesc discreţia şi sinceritatea credinţei lor. Nu şi-au bătut pieptul cu pumnul orgoliului, nici ca Petru, verhovnicul, care-şi pune legământ că nu va cădea şi primul o face (cf. Mc. 14,16-22 şi loc. paralele), nici n-au nenorocita şerpuială de caracter a lui Iuda Iscarioteanul. Nu fac nimic spectacular şi, în fond, Învierea lui Hristos ni le pune în lumină, altfel ele rămânând martorii muţi de departe ai acestei theo-dramaturgii în care Dumnezeu pe Cruce ţine partea oamenilor (cf. Paul Claudel). Dar în razele Învierii se dovedesc cheile de aur ale redeschiderii cerului, de dragul nostru, înaintea noastră. Simplitatea demersurilor lor e clară. Nu există teamă de iudei (ca la apostoli), nici de ostaşii romani (scutiţi parcă de reguli morale, că toţi cotropitorii), nu se gândesc la riscurile intrării într-o zonă deloc salubră sufleteşte (cimitir), nici la ora prea timpurie... Singura grijă: "Cine ne va prăvăli nouă piatra de la uşa mormântului?" (Mc 16, 3) ni le descoperă slabe fizic, dar hotărâte, extrem de hotărâte sufleteşte. Fidele ţelului de a-I aduce Mortului Celui drag onorurile ce I se cuveneau.

Semn că, nebucurându-se de atenţia sporită pe care Hristos le-o arătase, până-n amănunt, învăţării în cele ale Noii legi în raport cu apostolii, ascultaseră suficient şi căutau să plinească porunca cea mai de preţ a Legii - să iubeşti pe Dumnezeu... şi pe aproapele tău, ca pe tine însuţi. Ori acum, în zori, împlineau legea: Dumnezeu făcându-Se Aproape, beneficiind de toată iubirea lor curajoasă, netemătoare. Iubirea lor care amestecă "mirurile cu lacrimi" în mireasma iubirii de Dumnezeu, parfumul iubirii către Aproapele... Firi femeieşti, lesne impresionabile? Fie! Dar câtă aleasă virtute a bărbăţiei în alergarea lor la mormânt!... Căutarea Celui Răstignit şi aflarea Celui înviat! Câtă adevărată bucurie...
Cum minunat zice cântărea liturgică a Utreniei: ***"Miresmele îngropării Tale aducând femeile, au venit în ascuns, de dimineaţă, la mormânt, temându-se de semeţia iudeilor şi ştiind mai dinainte paza ostaşilor. Dar firea cea slabă a biruit pe cea bărbătească, deoarece gândul cel plin de milă a plăcut lui***

Dumnezeu. Deci, cu cuviinţă, grăiau: Scoală-Te, Doamne, ajută-ne nouă şi ne izbăveşte pe noi, pentru numele Tău!" (Slavă Sedelnei II, Utrenie).

Se împlinea astfel cuvintele Celui pe care-L căutau: "Milă voiesc, iar nu jertfă" (Mt 9, 13). Căutarea lor însumând în ea, parcă, toate căutările lui Dumnezeu.

După cum zice Icosul sărbătorii: ***"Pe Soarele cel mai înainte de soare, Care a apus oarecând în mormânt, întâmpinatu-L-au către dimineaţă, căutându-L, ca pe o zi, femeile mironosiţe, şi una către altă grăiau: O, prietenelor, veniţi să ungem cu miresme Trupul cel de viaţă purtător şi îngropat, Trupul care a înviat pe Adam cel căzut, care zace în mormânt! Să mergem să ne grăbim ca şi magii şi să ne închinăm şi să aducem miruri în loc de daruri, Celui ce nu în scutece, ci în Giulgiu a fost înfăşurat, şi să plângem şi să grăim: O, Stăpâne, scoală-Te! Cel ce dai celor căzuţi ridicare!"*** În alergarea lor, şi alergarea noastră, iar în alergarea noastră, ceva din măreţia alergării lor.

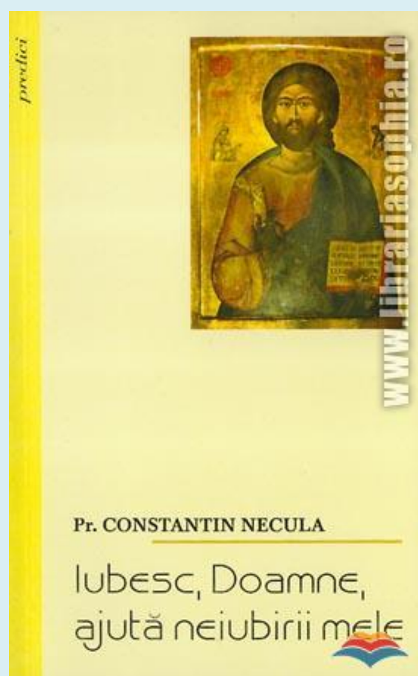
Poate că vi se pare puţin lucru că am reuşit, împreună, să remarcăm curajul, dorul neostoit, fidelitatea, jertfelnicia alergării celei sfinţite a femeilor acestora, între care noi, ortodocşii, întotdeauna o includem şi pe Maica Domnului Celui înviat. Pentru că din toate aceste virtuţi este alcătuită icoana femeii creştine de-a-lungul unei istorii atât de cutremurate în Învierea lui Hristos, dar, uneori, atât de superficială, atât de indiferentă în raport cu Cel înviat.

Poate că n-ar fi rău că "mândrele" zilelor noastre, fetele palide care domină ecranele, copertele, revistele, birourile mana-geriale ale firmelor, carieristele de orice fel şi cu orice preţ, poate n-ar fi rău, zicem, să ia aminte la frumuseţea acestor femei în alergare, care află un răspuns, nădăjduit, dar de nesperat: "Nu vă înspăimântaţi!..." (Mc 16,6). Spaima va fi lăsată blestem acelora care nu-L caută pe Hristos, care-şi vor pierde viaţa împrăştiindu-se în false îndumnezeiri, cosmetizan-du-şi în fiece zi moartea, în speranţa că ea nu va veni.

De cealaltă parte, mironosiţele, cele care poartă mir Mirelui. Şi, Doamne, câtă bucurie află...

(Extras din cartea: Pr. Lect Univ. Dr. Constantin Necula - Iubesc, Doamne, ajută neiubirii mele!...)

Pr. conf. univ. dr. Constantin Necula - Duminica Mironosiţelor - Duminica femeii creştine

Am spus din nou: Hristos a înviat! în Duminica a treia după Paşti, în Duminica Mironosiţelor. Recitind împreună textul Evangheliei de la Marcu, vom vedea că este bine aşezată Duminica Mironosiţelor.

Iată ce spune textul Evangheliei: ***„În vremea aceea a venit Iosif cel din Arimateea, sfetnic ales care aştepta şi el Împărăţia lui Dumnezeu şi îndrăznind, a intrat la Pilat şi a cerut trupul lui Iisus.Iar Pilat s-a mirat că a şi murit şi chemând pe sutaş, l-a întrebat dacă a murit demult. Şi aflând de la sutaş,a dăruit lui Iosif trupul mort. Şi Iosif, cumpărând giulgiu şi coborându-L de pe cruce, L-a înfăşurat în giulgiu şi L-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă şi a prăvălit o piatră la uşa mormântului. Iar Maria Magdalena şi Maria, mama lui Iosif priveau unde L-au pus. Şi după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov şi Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-L ungă. Şi dis de dimineaţă în prima zi a săptămânii, pe când răsărea soarele, au venit la mormânt. Şi ele au zis: „Cine ne va prăvăli nouă piatra de la uşa mormântului?” Dar, ridicându-şi ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată căci era foarte mare. Şi, intrând în mormânt, au văzut un tânăr şezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veşmânt alb şi s-au spăimântat. Iar el le-a zis: „Nu vă înspăimântaţi! Căutaţi pe Iisus Nazarineanul cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au fost pus! Dar mergeţi şi spuneţi ucenicilor Lui şi lui Petru să meargă în Galileea, mai înainte de voi, acolo Îl veţi vedea, după cum v-am spus.” Şi ieşind au***

fugit din mormânt că erau cuprinse de frică şi uimire şi nimănui nimic n-au spus, căci se temeau.”

Iată că Evanghelia aceasta ne trimite un pic în urmă, la Vinerea mare, în care Iosif cel din Arimateea preia responsabilitatea înmormântării Domnului, a îngropării Lui. Şi iată, acest sfetnic pe care noi îl mai numim şi Iosif cel cu bun chip, în graba cea mare, pentru că, să nu uităm, veneau Paştile, cumpără giulgiu de in, ia de pe lemn trupul Domnului şi-l înmormanteaza în mormânt nou, acolo în apropiere de Crucea Golgotei. Este o înmormântare în grabă. Nu a mai fost vreme nici de cântare de laudă şi apoi Iosif e singur. Nu ni se spune „Iosif împreună cu ucenicii” sau „Iosif împreună cu femeile”, ci din contră, ni se spune despre femei că priveau unde L-au pus pe Domnul, de undeva de departe, probabil.

Iată, Evanghelia de la Marcu ne povesteşte mai apoi despre Maria Magdalena şi Maria lui Iosif care priveau unde L-au pus pe Domnul. Iar după ce a trecut Ziua Sâmbetei, zi a Paştelui, zi de bucurie pentru iudei, dar iată, de tristeţe totală pentru femeile acestea şi pentru ucenicii lui Hristos, femeile au cumpărat miresme ca să meargă să ungă trupul lui Iisus. Voiau să-şi facă treaba până la capăt, voiau să ducă până la sfârşit prinosul de recunoştinţă. Au ajuns la mormânt, şi spune Evanghelia „ridicându-şi ochii, au văzut că piatra care era foarte mare, fusese răsturnată.” Şi au aflat de la înger că El, Iisus, înviase. „A înviat!” Este o trecere de la moarte la viaţă.

Tristeţii îi vine răspunsul acesta extraordinar, magistral: din străfundurile mormântului, îngerul strigă învierea. Femeile văd giulgiul, dar Cel înlăgurat în giulgiu nu mai era. Ci era înviat. Toate trei, dintr-o teamă de dinainte de moarte, trec într-o teamă de după înviere. Căci ele, ieşind din mormânt, au fugit de acolo, cuprinse de cutremur şi de spaimă. Nu spun nimănui nimic. Fug. Se tem. Este ca şi cum ar fi dat faţă în faţă cu moartea şi, nedescoperind-o, le era teamă să creadă că înviase Hristos. Astfel de veşti nu le dai oricum. Nu le strigi oricum...

Intrând în mormântul lui Hristos, femeile au intrat în izvorul învierii Noastre. Mormântul Domnului se prefăcuse, înaintea ochilor lor, din izvor de spaimă în izvor al bucuriei, izvorul acela al bucuriei care face să se cutremure omul. Cărămizile sufletelor lor, dacă ar fi să vorbim astfel, sunt mişcate de la loc. Toate par noi, pentru că totul este nou. Hristos înviase. Acum trebuiau să-L caute pe Hristos cel înviat. Iisus Nazarineanul, Răstignitul, rămăsese undeva în mormântul sufletelor lor. Se ridicase din mormânt Hristos Biruitorul, Hristos care călcase cu moartea pe moarte.

Duminica Mironosiţelor este Duminica femeii creştine, pentru că minunat ar fi ca femeile să priceapă şi ele că se cade să fie mai întâi căutătoare ale lui Dumnezeu, purtând în braţe miresme, purtând în mâini untdelemn de ungere a lui Hristos, pentru ca mormântul Domnului să se facă izvor de înviere pentru familia lor şi pentru cei dragi.

Dumnezeu să binecuvânteze neamul românesc ale cărui femei ştiu să-şi ducă copiii sau nepoţii de mână înaintea lui Hristos, ştiu să se roage pentru soţii lor, pentru duşmanii lor şi pentru toate celelalte.

Asta este imaginea adevăratei femei; cea a unei femei mironosiţe, care dis de dimineaţă, în prima zi a săptămânii, iată, Duminica, pe când răsare soarele, merge la Izvorul învierii, care este Biserica, bucurându-se pentru tăria ce va primi în Biserică.

„Cine ne va prăvăli piatra de la uşa mormântului?”

Duminica Mironosiţelor femei şi cea care-i urmează, numită a Slăbănogului, prin textele de Evanghelie pe care ni le propun spre lecturare şi meditare deschid în inima noastră credinţa şi nădejdea fără de care dragostea n-ar putea fi lucrătoare.

Pe zi ce trece remarcăm că suntem tot mai speriaţi, mai neputincioşi în ceea ce priveşte istoria în care, uneori prea adânc, ne desfăşurăm existenţa. Teamă, derută şi zbatere zadarnică sunt sentimentele care ne marchează zilele şi clipele şi secundele clipelor. Vedem cum moartea şi foamea, setea şi înfrigurarea şi în-străinarea şi însingurarea devin arme ale celui rău, pus mereu pe speculaţii filozofice şi hărţuindu-ne mereu cu întrebarea-capcană: Vedeţi ce se întâmplă? Oare Dumnezeu mai există? Oare n-a murit Dumnezeu? Şi, când îndoiala macină - vierme-perfid! – în sufletele noastre, să luăm aminte la aceste Evanghelii. Acea a mironosiţelor alergând la mormântul gol al Mântuitorului (Marcu 15.43-47 şi 16.1-8) şi acea a Slăbănogului (Ioan 5.1-15). Ele ne arată că nu „puternicilor” şi „tarilor” le stă aproape Dumnezeu. Ci femeilor, simbol - până când nu a izbucnit marea nebunie a mişcărilor feministe - al discreţiei şi tandreţii, al slăbiciunii fizice. Lor şi slăbănogilor însumaţi în icoana slăbănogului care se plânge că „n-are om” să-l arunce în scăldătoare spre vindecare.

Ei, cei care nu se îndoiesc, în ciuda frigului dimineţii şi al bolovanului uriaş pecetluit peste mormânt, că-L vor vedea pe Domnul. Cei care, în ciuda neputinţei lor fizice au puterea de a crede că din mulţime va veni om pentru salvarea lor.

Şi femeilor, şi slăbănogului le sunt caracteristice două virtuţi din ce în ce mai rar întâlnite întreolaltă: credinţa şi nădejdea. Nu se tem decât că nu-şi vor duce slujba până la capăt. Nu teama de ostaşi, nu teama de iudei, care să le facă să se închidă în foişorul cel de sus, nu. Nimic din toate acestea... Sau slăbănogul. Priviţi-1. În ciuda tuturor aparenţelor ce-i erau potrivnice. „N-am om". Această constatare L-a făcut pe Hristos Dumnezeu să Se facă asemeni nouă, luând fire omenească. Pentru ca nimeni, niciodată să nu se teamă de pecetluirea mormântului. Şi nimeni, niciodată, oricât de slăbănogit s-ar afla, să nu se simtă singur. Să avem noi OMUL. Hristos Domnul cel înviat.

Nevoia rămânerii în sărbătoare

Dezaxată de atâtea false sărbători (astăzi, orice poate să fie consemnat ca fiind evenimentul mileniului), societatea românească a pierdut, cu riscuri morale maxime, de altfel, conţinutul, plin de duh, al cuvântului sărbătoare. Mai ales sărbătoare creştină. Deşi ea s-a simţit în atmosfera zilelor ce au trecut mai mult ca de obicei. Sărăcia sau ieşirea apelor din matcă, deznădăjduirile cotidiene, ca şi teribilul proces al înnegririi sufletului unora dintre contemporanii noştri au obligat la luare de poziţie. Şi ea a venit dintâi - cum socotim a fi şi firesc - dinspre Biserică. Oamenii s-au simţit reaşezaţi în uman prin participarea la Sărbătoare, nodul divin ce readuce în spaţiul şi timpul profan existenţa veşnică a lui Dumnezeu.

Sigur că scepticii ne-au lansat deja întrebarea: Ce va face Biserica după Sărbătoare? Dar noi ştim că spaţiul ecclesial refuză să creadă că există ceva după sărbătoare, moştenind continua trecere din slavă în slavă până în slava deplină a veşniciei. O zi neînserată.

Itinerariul duhovnicesc post-pascal al creştinului ortodox poartă amprenta lecturilor evanghelice, care prelungesc sărbătoarea nu doar în săptămânile ce se desfăşoară în aşteptarea Înălţării şi a Pogorârii Duhului Sfânt, ci mult dincolo de acestea, în fapt, până la Paştele zilei celei veşnice. A Judecăţii şi a Iertării milostive.

⇒ *Duminca a II-a după Paşti ne aduce în prim-plan pe Sfântul Toma, apostolul credinţei, nedreptăţitul predicilor noastre (In. 20.19-31).*
⇒ *A treia Duminică după Paşti poartă numele de Duminica Mironosiţelor (Mc. 15.43-47 şi 16.1-6).*
⇒ *A patra Duminică este cea a Slăbănogului (In. 5.1-15),*
⇒ *a cincia este a samaritencei (In. 4.5-42), iar*
⇒ *a şasea care premerge Înălţării - cea a Orbului (In. 9.1-38).*

⇒ *Duminica a şaptea, cu valoarea ei de Duminică de interval eshatologic situată între Înălţare şi Pogorârea Sfântului Duh, poartă amprenta sărbătorii Sfinţilor Părinţi (In. 17.1-13).*

Fiecare dintre ele reînnoiesc adevărul etern al Învierii lui Hristos. Dar ne supun conştiinţele la examinări-reexaminări duhovniceşti atât de necesare limpezirii crezului nostru. Este necesar să fim mereu martori ai intrării pe uşile încuiate ale foişorului Cinei celei de Taină, pentru ca să simţim eliberare de frica iudeilor şi îmbucurarea sufletului laolaltă cu Toma, cel care ne învaţă că sărbătoarea este întâlnire cu Hristos şi mărturisire („Domnul Meu şi Dumnezeul Meu").

Mironosiţe fiind, alergăm spre mormântul „mortului" nostru. Şi acolo, unde aşteptam piatra pecetluită descoperim azuriul care depecetluieşte taina morţii. Acolo unde aşteptam beznă, găsim înger de lumină. Iar mirurile nu vă sunt de folos, căci Mirele Hristos se face izvor de mir pentru toţi aceia care-L caută. Şi am învăţat cu femeile cele grabnic împlinitoare de datorie duhovnicească, lucrul de preţ al sărbătorii: căutarea lui Hristos cu palmele căuş peste ce avem mai de preţ: bună-mireasma iubirii noastre necondiţionate.

Cu slăbănogul aflat-am că Hristos S-a făcut om pentru ca noi, oameni ai „bolii celei dintâi" (păcatul), să nu mai plângem că nu avem om pentru a ne arunca în scăldătoare. Ba, mai mult, am aflat că locul de împlinire al sărbătorii este scăldătoarea cea cu şapte pridvoare - Taine, care este Biserica - locul renaşterii celei adevărate.

Teribil abecedar duhovnicesc de descifrare a slovei sărbătorii, perioada aceasta în aşteptarea Duhului Sfânt, Care nu ne-a lăsat în fapt lipsiţi de El nici o clipă, ne obligă la mărturie. La purtarea în noi a ecoului reverberat de piatra mormântului cea răsturnată la pământ. Numai aşa putem să reîncepem alfabetizarea celor contemporani şi cospaţiali nouă. Restaurând sărbătoarea.

(Extras din cartea: Pr. conf. univ. dr. Constantin Necula - Duminici în dar: Predici şi gânduri)

Pr. Constantin Necula - Nu vă înspăimântați! (Marcu 15.43-47, 16.1-8)

Zori de zi. Și ce Zi. Femeile mironosițe au înfruntat între pleoapele lor cea mai grea noapte a lumii. Noaptea uciderii lui Dumnezeu. Pe Cruce. Ca pe un tâlhar. Și ce Tâlhar. Un zvâcnet de curaj le stă aninat de inimă. Simt ele că nu și-au făcut datoria.

Trei femei: Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov cel mic și Salomeea. Slujiseră mereu grupului de apostoli și Domnului (Marcu 15-40-41). Nu s-au dezlipit de Hristos. Au văzut locul în care fusese pus și graba lui Iosif din Arimateea - sfetnic ales, deci cu trecere la tot ce însemna funcționar - care-L pusese pe Domnul în groapă înfășurat în giulgiu, același cu care-L coborâse de pe Cruce (Marcu 15. 46). Nu sunt amănuntele cinice ale unei înmormântări în grabă.

Evanghelia de la Marcu, singura în aramaică, scrisă așadar pentru comunitatea primilor creștini ce vorbeau limba Domnului Iisus ține în ea amănuntele ritualului religios al vremii și poporului. Arătând respectul și ținerea Legii inclusiv pentru așezarea în moarte a condamnatului.

Prin gesturile lui Iosif, de o tandrețe aparte, dat fiind contextul, Domnul rămâne un iudeu fidel, trecând printre crestele răutății celor din jur. Purtat pe brațele unor oameni ce nu-și pierduseră omenia. Omul-frate biruie omul-fiară. Privind de departe, locul ar fi foarte aproape însă de platforma unde astăzi este fixat locul Crucii, depărtișor de piatra Ungerii și departe de Sfântul Mormânt, ochiul de gospodină, intuitivul ochi al femeii care iubește, descoperă lipsa mirului. Nu fuseseră la Mirungerea din Betania? Poate că da, dar acum înțelegeau că tot mirul acela fusese hăcuit cu Trupul ce-l purta. Rămăsese pe străzile înguste ale

Ierusalimului, pe palmele bătăușilor, sub grozăvia spinilor, pe uneltele Răstignirii, pe Cruce. Mirele sufletului lor fusese dezbrăcat de Mir.

Pentru aceea aleargă la Mormânt. Se pare, din derularea Evangheliilor, că prima care-l zărește și vorbește este Maria Magdalena. Se vede că e nevoie să scoată Domnul șapte draci din noi pentru a-L vedea. Îl confundă cu Grădinarul și doar dulcea rostire a numelui său de către Iisus cel Viu o face să-L vadă. Era Grădinar dar nu pentru grădina morții Sale ci pentru Grădina numită Rai. Prin El Raiul fiindu-ne posibil.

Textul de la Marcu evită întâlnirea aceasta, o așează în planul doi. Ce iudeu sadea - uneori e valabil și în conștiința noastră înșurubată în clișee - ar fi crezut într-un Dumnezeu care se arată unei femei? Și adaugă două. Pentru că din gura a trei martori orice mărturie e aproape de adevăr (lucru uitat uneori de făcătorii de știri, modelul fiind predat din primele ore de curs de ziaristică).

Și femeile zdrobesc preconcepțiile. Aleargă la Mormânt. Ritmul este susținut nu doar de grabă ci și de frig și de emoție. Nimeni nu-și caută iubirea mergând în pas împiedicat. Nimeni nu merge să înfrunte moartea în pas de dans ieftin. Cu glumițe pe cale. Au o grijă. Văzuseră piatra Mormântului. Mult mai mare decât orice ușă de apartament azi. Greutatea acesteia pare că este singura greutate. Nu tu soldații, nu tu cimitirul cu morți, nu tu oboseala zilelor agonice, nu tu agonie de neîncredere. Sunt la sute de mii de kilometri lumină de toate femeile ce-au însoțit vreodată zeități și falși dumnezei. Pentru că sunt lucide, luminate deja de lumina zorilor Învierii. Urcă. Și ochii lor se aruncă într-un gol neașteptat. Văd piatra răsturnată. Nu văd Mortul.

Un Înger caută să le lămurească punându-le cea mai frumoasă întrebare din istoria lumii: „Nu vă spăimântați! Căutați pe Iisus Nazarineanul, Cel Răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus.”(Marcu 16.6).

Ba, Evanghelia de la Luca (Luca 24.5) adaugă întrebării acesteia una mai puternică: „De ce căutați pe Cel viu între cei morți?” (Luca 24.5 b). Dinaintea Mormântului gol mirul pentru Mirele ucis a devenit Taină sfințirii celor care cred în El - până astăzi Biserica Ortodoxă, îndată după Botez, unge copilul cu Sfântul Mir, semn al participării sale la această descoperire: Hristos a Înviat!

Episodul acesta nu e pildă ci viață. Unul din episoadele omenirii asupra căruia s-a insistat cu răutate și cu drag, cu evlavie ori blasfemiatoare cuvinte. Nu este un punct neutru al omenirii ci punctul de la care omenirea își redefinește cadrul veșniciei. Știm cum s-au întors cu frică fetele-femei către apostoli să le binevestească Înviere. Spun fete-femei pentru că prin Învierea Sa Domnul Hristos a schimbat condițiile ontologice ale feminității, reașezând Eva în Raiul cel dintâi.

Efortul lor nu rămâne suspendat în hăul morții ci le descoperă sensul veșniciei către care se îndreaptă. Poate părea basm dar dacă trăiți zorii aceia veți vedea că nu e așa. Lumina difuză a acelor zori se face Lumină mare sufletului celui care nu caută să-L afle pe Hristos mort.

Nu se încăpățânează să fie ostaș plătit să apere moartea cu moarte. Năimiții din orice vocație de aceasta se lipsesc. De Lumina Învierii. Caricaturizează, manipulează, scuipă pe credință dar știu că le lipsește ceva. Îi doare la început. Dar neschimbându-și viețile, lăsându-le prinse în pionezele nefericirii prin negândit, le devine un soi de meserie să alerge mereu la cei cu bani ca să mintă adevărul. Opusul lor, femeile acestea. Păstrate cu numele. Adică iconizate - căci nu e icoană reală cea care nu poartă un nume în aură. Venite din Galileea sunt martorele neamurilor la taina Învierii. Ceea ce nu e puțin.

De ce unor femei fragile cea dintâi arătare - cazul Magdalenei ori cea dintâi vestire a Învierii - cazul celor trei, luate împreună? Pentru același motiv pentru care, vestit tot de un Înger, se așează în pântecele unei Fecioare și apoi în brațele ei. Nu se putea cetatea mai tare decât trupul fragil al Mariei și brațele ei subțiri precum firul de borangic din lada de zestre și așteptare a raiului. Domnul vine astfel să ne dovedească dragostea nu puterea. Că ne vrea ai Lui dar nu cu prețul fricii și forțării notei. Libertatea ce ne-o aduce e la fel de fragilă ca sufletele ce-L însoțesc. Are în ea fir de rezistență curajul de a înfrunta noaptea, frigul și năimiții. Curajul de a înfrunta frica de moarte și de pierdere a celui drag.

Se putea Evanghelie mai puternică decât acesta la vremea aceasta? Zic nu. Pentru că tot ce avem nevoie pentru a rezista în viață se descoperă acolo, în pragul Mormântului care biruie pragurile. Purtând cu ele mirul morții femeile află că Mirele Hristos a Înviat. Și face din Biserică Mireasa Lui. O mireasă mereu rănită și alergată de năimiți, care cred că pot crea adevăr prin copy-paste la minciună. De veacuri urâtorii Învierii, neînțelegătorii ei, dau o copie xerox în oglindă întregii învățături din zorii aceia. Îl caută mereu pe Hristos între cei morți: președinți, regi, dictatori, zeități de lut, idolatrii la liderii ce le sunt sursă de plată proiectelor. Când El, Domnul, prin Înviere este în fapt început învierii noastre.

Sfatul Evangheliei: nu-l căutați cu frică printre morți. E Viu. Încercați să vedeți. Lumina Zorilor acelora a ridicat ceața.

Sursa: Tribuna.ro

Părintele Visarion Iugulescu - Duminica Sfintelor Femei mironosiţe

Hristos a înviat!

Fraţi creştini,Sfânta noastră Biserică prăznuieşte astăzi duminica sfintelor femei mironosiţe. Sfinţii părinţi au găsit de cuviinţă ca în această duminică să se facă pomenirea sfintelor femei mironosiţe dimpreună cu Iosif şi Nicodim cei care au îngropat trupul Domnului Hristos. Este impresionant şi vrednic de toată lauda curajul acestor femei credincioase. Fapta lor dovedeşte dragoste, devotament, iar mai mult decât orice, recunoştinţă.

Dacă pentru Domnul Hristos Săptămâna Patimilor a fost durere şi suferinţă, acelaşi lucru putem spune şi despre aceste femei binecuvântate care împreună cu Maica Sa au petrecut o săptămână plină de lacrimi şi jale până la Învierea Izbăvitorului din mormânt. Şiroaie de lacrimi le-au curs din ochi încă din Betania, când Mântuitorul se despărţea de Prea Curata Sa Maică şi mergea la Ierusalim ca să pătimească. Prea Curata Fecioară a fost însoţită, mângâiată şi înconjurată întotdeauna de aceste minunate femei. Să urmărim mai îndeaproape rolul ce l-au jucat aceste sfinte mironosiţe în vremea Patimilor lui Iisus.

Când toţi ucenicii s-au împrăştiat de frica iudeilor, ele au fost martore la toate cele întâmplate pe dealul Golgotei. Priveliştea răstignirii a trei oameni este un lucru destul de însemnat ca să atragă o mare mulţime de popor acolo. Unii veniră din ură înverşunată ca să vadă cum scapă de cel mai mare duşman al lor – Iisus. Aceştia erau preoţii, cărturarii şi fariseii. Alţii veniseră din curiozitate şi aşa în scurt timp s-au unit cu toţi în batjocuri, în cuvinte şi în gesturi împotriva lui Iisus. Unii strigau, alţii scoteau limbile strâmbându-se spre Iisus, iar alţii clătinau cu capetele şi şuierau un fel de “Huo!”, cum se zice la cineva care e vrednic de hulă. Niciodată omul nu s-a arătat mai rău ca atunci. Tot iadul se strânsese în acel loc ca să-i îndemne să-L hulească de Dumnezeu.

De obicei, oamenii au multă milă de cei ce suferă, mai ales de cei ce mor, oricare ar fi pricina morţii lor, dar acum nu mai era aşa. Nu este privelişte mai zguduitoare ca priveliştea răstignirii Domnului Hristos. Să privim o clipă mai atenţi şi să ne închipuim că suntem amestecaţi prin mulţimea aceea de pe Golgota.

Uitaţi-vă la faţa lui Iisus care a fost lovită cu pumnii, umflată şi învineţită, apoi a fost scuipat, iar pe cruce şiroaie de sânge I se prelingeau din cauza spinilor, deoarece pe cap avea o cunună de spini peste care a fost lovit, iar aceştia se înfigeau adânc în pielea capului Său. Spatele Lui era zdrelit de loviturile bicelor. Priviţi mâinile şi picioarele străpunse de piroane; priviţi la trupul Lui gol şi despuiat cum atârnă între cer şi pământ. Pământul se lepădase de El, cerul încă nu-L primea şi cine-I putea măsura durerile sufletului Său?

"***Ocara îmi rupe inima***" – se spune în psalmi. Fariseii şi cărturarii îşi bat joc de puterea Lui mântuitoare şi-I zic: "***Pe alţii i-a mântuit, dar pe Sine nu se poate mântui!***" Când Iisus strigă la cer zicând: "***Eli, Eli, Lama Sabachtani?!***" – ceea ce înseamnă "***Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu pentru ce M-ai părăsit?!***" – toţi râd ironic şi zic: "***I-auziţi, strigă pe Ilie, lasă să vedem dacă va veni Ilie să-L scape***".

De când este pământul, nu s-a mai văzut aşa ceva şi acesta s-a cutremurat; soarele s-a ascuns şi întuneric s-a făcut peste tot pământul timp de trei ore. Perdeaua din templu s-a rupt în două de sus până jos. Deodată, batjocura a încetat şi se întorceau acum acasă bătându-se în piept, semn că i-a cuprins o groază mare. Bâjbâind prin întuneric, cu frica în piept şi în suflet, coborau spre Ierusalim spre casele lor. Femeile mironosiţe erau acolo şi până în acel moment fuseseră şi ele ţinta batjocurilor lor. De aceea stăteau departe şi se uitau la cele ce se petreceau. Nenumărate şi grele au fost asupririle, ocările, scuipatul şi batjocura pe care mulţimea le arunca şi asupra lor cu ură şi dispreţ.

Multe din aceste femei au fost lovite, altele luate în crudă bătaie de joc, mai ales Maria Magdalena, a cărei viaţă era cunoscută. De altfel, au fost urmărite de ochii pizmaşi şi răutăcioşi ai multora, de când mergeau urcând spre Golgota când Iisus ducea Crucea cea grea, deoarece ele se apropiau cu rândul şi cu mare respect de Iisus ştergându-I faţa cu năframele lor de sânge şi sudoare. Ele nu mai voiau să ştie altceva şi nu mai vedeau nimic decât drumul durerii, Crucea şi pe Izbăvitorul lumii – Iisus. Nu le păsa de batjocurile şi de toată răutatea lor.
Atunci, pentru prima dată Maria Magdalena, rămânând puţin timp lângă Crucea lui Iisus, a observat, prin întunericul acela care se lăsase, un bărbat îngenuncheat care plângea în hohote. Acesta era Varava, tâlharul care a fost eliberat de Pilat în locul lui Iisus, şi astfel pentru prima dată la piciorul Crucii lui Iisus se află un tâlhar şi o desfrânată care cer iertarea păcatelor lor. S-au apropiat apoi toate

celelalte femei împreună cu Maica Lui, Prea Curata Fecioară şi dimpreună cu Maria Magdalena, îngenunchind în faţa Crucii lui Iisus plângeau cu lacrimi amare pentru scumpul lor Învăţător.

Acum ***să amintim pe cei ce au fost în acele momente grele lângă Iisus.***

- **Iosif din Arimateea** – ***a fost unul din cei 70 de ucenici ai Domnului***. *După ce a fost îngropat Domnul Hristos, evreii l-au luat pe acest Iosif şi l-au aruncat într-o groapă, într-un fel de închisoare din care a fost scos cu puterea lui Dumnezeu şi dus în Arimateea la casa lui. Aceasta s-a întâmplat după ce Domnul Iisus a înviat şi I s-a arătat scoţându-l de la închisoare.*
- **Nicodim** – ***era unul din fruntaşii evreilor*** *care, după ce a îngropat trupul Domnului, a fost dat afară din Sinagogă şi nu a mai fost primit. El însă a povestit cu de-amănuntul şi a propovăduit Patimile şi Învierea Domnului Hristos pretutindeni unde a fost.*

Femeile mironosiţe cele mai cunoscute au fost următoarele:

- **Maria Magdalena** – *din care Domnul scosese 7 draci. Aceasta a fost cea mai înflăcărată în credinţă, atât în timpul acela, cât şi după aceea, mergând după Învierea Domnului până la Roma, la Cezarul Tiberius, căruia i-a relatat despre toată judecata nedreaptă pe care o făcuse lui Iisus, Pilat împreună cu arhiereii Anna şi Caiafa şi cum L-au răstignit. Tot ea, cu puterea Domnului Hristos, a vindecat pe împăratul Tiberius la un ochi, iar acesta, drept mulţumire, a trimis ostaşi să aducă legaţi la Roma pe toţi cei vinovaţi, care şi-au luat pedeapsa meritată. După aceea propovăduind cu înflăcărare şi răspândind credinţa peste tot pe unde mergea, Maria Magdalena a murit în Efes, fiind îngropată de Sfântul Evanghelist Ioan.*
- **Salomeea** – *a doua mironosiţă. Aceasta era fata Sfântului Iosif, logodnicul Maicii Domnului care era căsătorită cu Zevedei, tatăl lui Ioan Evanghelistul şi al lui Iacob.*
- **Ioana** – *a treia mironosiţă. Aceasta era femeia lui Husa care a fost econom în palatul lui Irod împăratul.*
- **Marta şi Maria** – *a patra şi a cincia mironosiţă. Acestea sunt surorile lui Lazăr.*
- **Maria lui Cleopa** – *este a şasea mironosiţă şi*
- **Suzana** – *a şaptea mironosiţă. Aceasta era singura soră a marelui învăţat Gamalieil, tânără, înţeleaptă şi frumoasă, care a cunoscut pe Domnul Hristos în apropierea Patimilor Sale.*

Toate aceste femei au fost martore la suferinţele lui Iisus, la îngroparea Lui şi apoi la Învierea Lui din mormânt. Aceste femei au lucrat cu mare râvnă pentru Domnul de la începutul propovăduirii Lui. Ele mergeau cu o zi două înainte la locul unde trebuia să vină Domnul şi pregăteau cele ce trebuiau pentru

masă, gătind şi servind pe Domnul şi ucenicii Săi. Tot timpul activităţii Domnului, au lucrat sfintele femei, ele dovedind şi un curaj deosebit în timpul Sfintelor Patimi. ***De aceea, Sfinţii Părinţi le-au aşezat în rândul apostolilor, întocmai cu apostolii.***

Sfinţii evanghelişti vorbesc de cele mai cunoscute, dar ele au fost mai multe. Aşadar, pe bună dreptate duminica de astăzi s-ar mai putea numi şi duminica femeii creştine, duminica diaconiţelor, a purtătoarelor de mir, de sfintele învăţături ale Domnului Hristos. ***Sfintele femei mironosiţe au purtat în sufletul lor toată tradiţia, învăţătura prin viu grai a Domnului Hristos şi au învăţat lumea cum şi ce să creadă. Ele au învăţat mai cu seamă de la Sfânta Fecioară Maria, cu care au rămas în continuare după Învierea Domnului şi pe care o ajutau să face veşminte pentru preoţi, omofoare pentru arhierei, acoperăminte pentru sfintele vase de cult şi altele.***

Femeile mironosiţe au înţeles de la Domnul Hristos înalta demnitate în care a fost pusă femeia creştină. Ştim că înainte de Domnul Hristos, istoria păstrează o amintire tristă pentru bietul neam femeiesc, femeile nefiind altceva decât nişte unelte în mâna bărbatului. Ele nu puteau să cumpere, să vândă, nu puteau hotărî nimic şi uneori erau lipsite chiar de bucuria rodului pântecelui lor, căci bărbaţii, dacă nu voiau copii, îi luau cu sila de la sânul mamei şi-i aruncau la râpă.

Fiul lui Dumnezeu, care a voit să se nască dintr-o femeie, a redat onoarea femeii, căci El a fost purtat în braţele unei mame, a fost alăptat la pieptul unei mame, îngrijit şi alintat de cea mai curată mamă, SFÂNTA FECIOARĂ MARIA. De atunci, femeia este preţuită şi respectată, iar sfintele femei creştine de la început au imitat-o şi au avut-o ca un far luminos înaintea ochilor pe Sfânta Fecioară Maria.

- Sfânta Elena *a ştiut să dea fiului ei , Constantin, o creştere aleasă, căci a ieşit biruitor asupra păgânismului, dând libertate creştinismului şi declarându-l religie de stat.*
- Sfânta Antuza, *mama Sfântului Ioan Gură de Aur, a dat şi ea o educaţie creştinească fiului ei care lepădând păgânismul a devenit cel mai mare stâlp al Ortodoxiei. Rămânând văduvă, ea nu a vrut să se mai căsătorească, numai ca să dea fiului ei o educaţie aleasă.*

Toţi păgânii admirau virtuţile lor şi ziceau: “Vai, ce minunate femei se găsesc la creştini!”

- *Sfânta Biserică face pomenirea unei sfinte care a încreştinat ţara păgână a Iviriei sau Georgia. Această sfântă întocmai cu apostolii este* sfânta Nina. *Fiind de neam din Ierusalim, dorea din copilărie să răspândească învăţătura dreptei credinţe într-o ţară unde nu era cunoscut Domnul Hristos. După ce tatăl ei s-a făcut pustnic, iar mama sa a ajuns diaconiţă*

într-o mănăstire, dorinţa ei s-a împlinit. Şi astfel sfânta Nina s-a îndreptat către această ţară păgână Iviria, unde prin viaţa ei îmbunătăţită şi propovăduirea Domnului Hristos, a cucerit inimile oamenilor de acolo, aducând la credinţă pe însăşi împăratul Miriam al Georgiei.

Acesta a trimis scrisori la Constantinopol să-i trimită episcopi şi preoţi, botezându-se el, curtea şi toată ţara lui. Mai târziu, prin îndrumările sfintei Nina, a ridicat în capitala ţării sale cea mai frumoasă biserică creştină. Din această ţară a Iviriei am avut şi noi românii un mare călugăr şi cărturar de seamă, pe mitropolitul Antim Ivireanu, care, ca şi sfânta Nina, a fost un mare luminător în ţara noastră. El a înfiinţat o tipografie la mănăstirea Snagov unde s-au scris cărţi religioase în câteva limbi.

Iată cum s-a înmulţit lumina lui Hristos în lume prin ucenițele şi ucenicii Domnului şi e nesfârşit numărul femeilor creştine care au lucrat pentru numele Domnului şi care L-au propovăduit cu viaţa şi cu faptele lor până în zilele noastre. Cine nu-şi aminteşte din istoria ţării noastre de mamele creştine care au adus pe lume prin naştere şi prin creştere oameni mari, viteji şi sfinţi. ***Astfel avem pe mama lui Ştefan cel Mare, mama lui Mihai Viteazul, mama lui Tudor Vladimirescu, mamele multor domnitori şi voievozi, care au răspândit învăţătura dreptei credinţe în ţara noastră.***

Dacă femeia creştină a fost înălţată şi pusă la loc de cinste de Domnul Hristos, apoi să vedem şi ce anume obligaţii trebuie să îndeplinească ea.

- ≈ *În primul rând, femeia creştină trebuie să propovăduiască învăţăturile Mântuitorului ca şi femeile mironosiţe în toate locurile unde se află.*
- ≈ *Dacă este necăsătorită, să-şi păzească cinstea până la cununia religioasă şi să îndemne şi pe celelalte prietene ale ei să facă asemenea, să nu se înşele şi să-şi piardă fecioria, căci va fi vai de casa lor.*
- ≈ *După ce se căsătoresc, femeia şi bărbatul creştin nu trebuie să trăiască oricum, ci numai în ascultare de legea Domnului, de Biserică, păzind credinţa. Femeia să devină mamă, căci aceasta este menirea femeii pe pământ, să nască toţi copiii pe care-i dă Dumnezeu, nu să-i arunce, să-i avorteze, să-i omoare în diferite chipuri, căci acest păcat atrage mânia lui Dumnezeu asupra casei lor şi din această cauză se ajunge la despărţire.*

Trei păcate sapă la temelia unei case ca s-o distrugă: avorturile, când soţii se înşeală şi ferirea în diferite chipuri de a face copii. Aceste păcate mari distrug căsnicia. De aceea vedem astăzi în lume atâtea divorţuri, pentru că se rupe legătura cu Dumnezeu, prin ruperea inelelor cununiei care se face prin aceste trei mari păcate. Aşadar, femeile ca şi bărbaţii să ţină seama că după ce s-au

căsătorit pot să cadă în păcate şi mai grele. Au vrut să scape de păcatul desfrânării, dar foarte uşor pot cădea în păcatul preacurviei.

Nu este îngăduit nici unuia dintre soţi să privească cu pofte păcătoase la alte persoane, ci trebuie păzită învăţătura Domnului Hristos, a Sfântului Apostol Pavel care zice că femeia trebuie să aibă temere de bărbat şi să-i poarte respectul păzindu-se curată numai pentru el. Iată de ce nu este bine ca femeia sau bărbatul să plece de unul singur la diferite distracţii, la nunţi, în staţiuni, fiindcă de aici pleacă răul şi cele mai multe cazuri de despărţire.

Când într-unul din soţi a intrat gelozia, bănuiala şi neîncrederea, în casa aceea nu mai este bine, începe cearta, duşmănia, bătaia şi de aici divorţul. De aceea femeia creştină să se lupte în familie să păzească hotarele legii dumnezeieşti de care sfinţii părinţi fac pomenire în rugăciunile de la cununie. ***Aceste hotare ale legii sunt posturile şi sărbătorile care trebuie păzite în curăţie trupească şi sufletească, căci numai astfel făcând vor avea copii buni, sănătoşi, cu mintea întreagă care vor aduce bucurii părinţilor, Bisericii şi lumii întregi.***

Copiii care sunt zămisliţi în posturi şi sărbători, de părinţi beţivi, desfrânaţi, cu diferite vicii, aceşti copii vin pe lume cu sufletul şi cu trupul zdrenţuite de păcate sufleteşti şi trupeşti, căci unii se nasc suciţi, strâmbi, orbi, surzi, ologi, nevoiaşi şi chiar nebuni. De aceea se plâng astăzi majoritatea părinţilor de copiii lor că sunt răi, necredincioşi şi înstrăinaţi de Dumnezeu. Se nasc necredincioşi, hoţi şi criminali, hulitori şi desfrânaţi, beţivi şi tutunari, îndrăciţi şi înrăiţi, făcând să sufere nu numai pe părinţi şi rude, ci chiar o lume întreagă.

Aşadar, să luăm aminte că binele sau răul în lume pleacă din casa fiecăruia dintre noi, de la zămislire de prunci legiuită sau nelegiuită. În ce priveşte avorturile, femeia nu trebuie să plece urechea la şoaptele necuratului, care o poate ispiti prin bărbatul ei, prin doctori şi prin alţii care îndeamnă la acest mare păcat. Să se ştie clar că bărbaţii care îndeamnă femeile la avorturi au aceleaşi păcate ca şi ele. Femeile care dau buruieni sau fac injecţii, ceaiuri, sau chiar numai un îndemn dacă fac, au aceleaşi păcate.

Aşa se fac păcatele astăzi, cele mai multe făcându-se în anturaje, în vorbire, în diferite împrejurări. Acelea care vă ştiţi că aţi greşit în vreun fel, să nu uitaţi să spuneţi la spovedit, iar pentru că acest păcat al avorturilor este foarte răspândit în lume, am să vă spun o întâmplare cu o femeie care era ameninţată de bărbatul ei că o lasă dacă nu face avorturi.

Această femeie de prin părţile Moldovei era însărcinată în a treia lună. Bărbatul ei aranjase cu un doctor ca să intervină şi să oprească sarcina, dar ea, fiind credincioasă şi cu frică de Dumnezeu, nu voia să consimtă să facă

acest lucru. Nemaiputând trăi din cauza bărbatului care o ameninţa că o omoară, s-a dus şi ea la un preot duhovnic şi cu lacrimi în ochi i-a povestit toată întâmplarea. Preotul a sfătuit-o să postească o zi şi să se roage cu credinţă la Dumnezeu, făcând milostenii şi închinăciuni câte va putea.

Femeia a mers şi a făcut întocmai. Într-o vineri a postit, s-a rugat, a plâns înaintea icoanelor ca să îmblânzească Dumnezeu pe bărbatul ei şi s-o întărească în necazul ei. În noaptea aceea avu un vis minunat, căci a fost răpită într-un loc foarte trist. Acolo erau nişte munţi de aramă şi nişte păduri parcă erau de foc, iar copacii roşii ca de jar. În marginea pădurii era un şes şi nişte copaci uriaşi de foc care ardeau, iar de fiecare copac era legată cu funii de foc câte o femeie goală. Din munţii aceia ieşeau nişte vulturi cu cioc şi cu aripi de foc, care aşezându-se pe pieptul acelor femei, îi mâncau sânii până se vedeau coastele, iar ele zbierau groaznic. După ce se săturau, vulturii zburau în acei munţi de aramă, iar lor le creşteau imediat sânii şi după puţin timp vulturii veneau din nou şi-i mâncau în zbieretele lor şi tot aşa se chinuiau în veci.

Deodată, femeia a observat lângă ea un tânăr care i-a zis: "Vezi aceste femei? Ele n-au vrut să aibă copii, ci i-au omorât în pântece aşa cum era să faci şi tu. Aici îţi este locul dacă nu te hotărăşti să laşi pruncul să trăiască. Aceste femei aşa se chinuiesc în vecii vecilor, şi acei vulturi le mănâncă sânii, fiindcă Dumnezeu de aceea a lăsat sânii femeii, ca să alăpteze prunci, nu să-i arunce la gunoi. Ia aminte că dacă ai să faci avort, vezi copacul acela liber, uită-te bine că şi funiile te aşteaptă, acolo e copacul unde vei fi adusă. Maica Domnului m-a trimis să-ţi spun şi să-ţi arăt locul, dacă nu asculţi".

Când s-a trezit femeia din această vedenie, udă de lacrimi, şi tremurând de frică n-a mai ţinut seama de nimic şi a spus bărbatului că, chiar dacă o împuşcă, ea nu va face această faptă rea. Acesta este numai un loc din chinurile iadului, dar sunt mai multe şi-n diferite feluri. Iată un loc tot atât de îngrozitor de care mi-a povestit cineva.

Tot într-o vedenie această persoană a fost dusă de un înger să vadă o parte din chinurile iadului. Acolo a văzut într-un loc o femeie care făcuse şapte avorturi cât a fost în viaţă. Şapte balauri erau încolăciţi pe ea şi o sugeau: doi de sâni, doi de ochi, doi de mâini şi unul de stomac. După ce o chinuiau un timp, apăreau şapte demoni, o luau în furci şi o duceau alături unde erau şapte grămezi de carne. Acolo demonii o îndopau cu acea carne şi ziceau: "Acesta este rodul tău, să te saturi de sângele lor". Mult m-am speriat de acest loc groaznic, spunea acea creştină, dar nu voi înceta să spun mereu la femei şi să nu mai facă nimeni aşa ceva că mare rău le aşteaptă.

Aşadar, femei creştine, treziţi-vă, spovediţi-vă şi spuneţi la duhovnic cu lacrimi în ochi câte avorturi aveţi, făcând canon pentru iertarea acestor păcate grele. Canonul nu constă în a cumpăra lumânări de mii de lei sau altceva de genul acesta, ci mai întâi de toate trebuie îndreptare, oprire de a mai face acest păcat şi părere de rău până la moarte. Pocăinţa împreună cu faptele bune vor salva şi sufletele nevinovaţilor prunci.

Femeia trebuie să fie ca un înger păzitor al casei, ea trebuie să-şi păzească bărbatul să nu cadă în păcate, căci multe femei neiscusite şi-au stricat bărbaţii buni. Dacă e îngerul casei, femeia trebuie să aibă grijă mare de copii, să nu fie sminteală pentru ei, să nu se dezbrace în faţa lor, căci mult greşesc aceste mame care nu se ruşinează în faţa copiilor. Acolo unde sunt băieţi şi fete, mama trebuie să-i separe mai din timp, fiindcă de la neruşinare vin păcate grele care nu se pot spăla aşa uşor.

Femeia creştină trebuie să se deosebească de celelalte femei necredincioase. Ea să fie pildă oriunde merge şi cu mult mai mult la Sfânta Biserică, observând cu atenţie învăţătura Sfinţilor Părinţi, care spun că în biserică nu se vorbeşte şi nu se umblă din loc în loc, iar îmbrăcămintea femeii creştine trebuie să fie modestă. ***Sfântul Ioan Gură de Aur** a întâlnit o femeie gătită, parfumată şi a întrebat-o: "Unde mergi, femeie, aşa?" Ea-i răspunde cu bucurie că merge la biserică. Sfântul îi răspunde: "Îmbrăcămintea ta nu te arată că mergi la biserică, poate mergi la nuntă sau la teatru, căci pentru a merge la biserică nu se cere să fii aşa de elegantă, înzorzonată, nu aşa se îmbracă o femeie păcătoasă care se pocăieşte şi cere iertare de la Dumnezeu. Hainele tale luxoase nu te vor învrednici de iertare, ci vor atrage mai degrabă asupra ta mânia lui Dumnezeu".*

Tot în acele vremuri se ducea o mamă la biserică cu singurul ei băieţel de mână. Mama, din neştiinţă şi din îndemnul diavolului, după cum era obişnuită, s-a îmbrăcat foarte luxos. Când au ajuns ei amândoi la biserică, copilul a fixat ochii la Domnul Hristos răstignit pe Cruce şi deodată zice: "Ia priveşte, mamă, la Stăpânul nostru Hristos, că este gol şi plin de răni şi cu piroane în mâini şi picioare, iar tu vii la biserică aşa de luxoasă! Bagă de seamă, mamă, să nu cazi în focul iadului!" Mama, ruşinată de cuvintele copilului, şi-a făcut o haină simplă numai pentru biserică, şi a trăit până la moarte în modestie şi rugăciune.

Sfântul Ieronim zice că femeile care se îmbracă luxos, şi mai ales la modă, sunt întocmai ca femeile care folosesc otravă să omoare pe cineva. Ele păcătuiesc pentru că dau altora băutura ucigătoare şi-i fac să cadă în ispită. Sfântul Ambrozie zice şi el: "cu cât o femeie se arată în faţa oamenilor mai gătită, cu atât este mai greţoasă şi scârbită înaintea lui Dumnezeu".

De aceea să luăm aminte să nu ne înşelăm singuri, crezând că dacă venim la biserică şi zicem “Doamne, Doamne”, vom intra în Împărăţia cerului. Dacă nu ne comportăm smeriţi şi cuvioşi în casa lui Dumnezeu, după cum ne învaţă sfinţii părinţi, vai nouă, mai bine să nu venim să facem sminteală. De multe ori vedem în timpul slujbei când e cel mai înalt şi înfricoşat moment, atunci când se sfinţesc darurile, câte o femeie venind şi apucându-se să se închine şi să se plimbe cu lumânările în mână pe la icoanele din faţă ca să tulbure pe toţi. Vai de rugăciunea ei, vai de lumânarea ei!

Să nu se mai întâmple aşa ceva. Ai venit la biserică şi Sfânta Liturghie e începută, să stai într-un loc acolo unde te găseşti şi roagă-te cu smerenie şi credinţă, fără să-i sustragi pe ceilalţi de la rugăciune. De aceea spun Sfinţii Părinţi că pe unele le aduce diavolul la biserică, căci se trezesc şi ele pe la orele 10 – 11 şi vin la biserică ca să facă tulburare. Femeile creştine să fie ca şi mironosiţele în ascultare de ucenicii Domnului ca să înveţe şi pe cele neştiutoare credinţa, aşa cum ne-a lăsat-o nouă Domnul Hristos şi sfinţii apostoli, fiindcă în lume s-au ivit mulţime de credinţe rătăcite care fac mari ravagii între credincioşi.

Spre exemplu, sunt unele femei care învaţă spunând că nu e bine să se facă cununii în luna mai; auziţi ce au învăţat ele de la diavolul, că nu le merge bine celor care se cunună în această lună. De aceea îi apucă moartea pe mulţi necununaţi şi-i tot amână şi umple diavolul iadul cu ei; apoi tot ele trimit pe urmă după preot când moare unul din soţi, ca să vină preotul şi să cunune pe cel rămas în viaţă cu cel răposat. Altele învaţă să ţină de sărbători mari joile verzi, marţile după Rusalii şi joile după Paşti.

Altele învaţă lumea să ţină posturile care nu sunt orânduite de Biserică – spre exemplu postul Sfântului Anton – sau să ajuneze câte o săptămână în care intră şi sâmbăta şi duminica. Canoanele spun că cine ajunează sâmbăta şi duminica să se afurisească. Unele femei sfătuiesc să nu se facă maslu celui bolnav, spunând că moare imediat. Le întreb unde au pomenit ele în rugăciunea de la maslu că se roagă moarte bolnavului? Se apucă altele şi împart la cei care se împărtăşesc lumânări ca să fie pentru cei răposaţi.

Să se ştie clar că fiecare trebuie să se împărtăşească cu lumânarea lui. Pentru cei care au murit nespovediţi, neîmpărtăşiţi şi fără lumânare, sunt alte orânduieli. Să se grăbească, fraţi creştini, toţi să se împace cu Hristos, să vină la biserică, să se împărtăşească din vreme şi să se spovedească cum trebuie, că vai de cei care mor nespovediţi şi neîmpărtăşiţi. Unii mai spun că au apucat lumânare; poate să apuce 100 de lumânări, dacă a murit nespovedit şi neîmpărtăşit, nu-i mai garantează nimeni mântuirea.

Lumina este Hristos, El e Lumina lumii, trupul şi sângele Lui pe care-L primim prin Sfânta Împărtăşanie, ne va lumina, ne va trece peste toate vămile şi peste toate relele până la împărăţia cerească. De aceea e bine să ascultaţi de Sfânta Biserică, să nu apucaţi vreun drum greşit, ca astfel să vă lepede Dumnezeu şi să vă vedeţi la sfârşit fără nici un folos.

Fiţi în strânsă legătură cu noi şi să ne aduceţi la cunoştinţă orice abatere de la dreapta credinţă ca să vă luminăm şi aşa cum v-am lămurit noi să propovăduiţi şi să învăţaţi şi pe ceilalţi. În felul acesta vă veţi face datoria ca femeile mironosiţe care au ascultat de apostoli şi au urmat învăţăturile Domnului până la sfârşit.

Alergaţi, mărturisiţi, îndemnaţi şi chemaţi la casa Domnului, căci numai în Biserică mai este lumină. Lumea vă va scoate fel de fel de vorbe, vă va zice ipocrite, habotnice, mironosiţe, mistice, va râde ironic cum învaţă demonul, dar sus privirea, sunteţi ucenice ale lui Iisus.

Să ne aducem aminte de sfintele femei mironosiţe cât au suferit, de înaintaşele noastre creştine şi nici o clipă să nu pierdem fără folos, căci în ochii Domnului sunteţi de mare preţ. **El ne iubeşte şi vrea să fim ai Lui şi pentru El şi Împărăţia Lui, să luptăm ca să ne câştigăm sufletul şi să ni-l mântuim.**

Rugăciune

Doamne, Iisuse Hristoase, ridică valurile minţii noastre ca să Te putem vedea şi urma ca sfintele femei mironosiţe. Vorbeşte inimii noastre, Doamne, şi fă-o să Te asculte şi cu lacrimi să-Ţi răspundă. Loveşte piatra credinţei noastre ca să curgă şiroaie de lacrimi din dragoste şi recunoştinţă pentru binele ce ne-ai făcut nouă, robilor Tăi, ca să ne mântuim şi noi şi să Te slăvim în vecii vecilor.

Amin.

Părintele Ion Cârciuleanu - Duminica Mironosiţelor: Duminica Mironosiţelor: Femeia creştină

Ne aflăm încă sub razele binefăcătoare ale Învierii Domnului. ***Certitudinea învierii dă putere sufletului omenesc să lupte necontenit, pentru câştigarea împărăţiei lui Dumnezeu.*** Şi în lumina învierii, fiecare om îşi poate înţelege rostul şi menirea sa în lume. Căci aşa cum razele soarelui străbat până în cele mai dosite unghere ale pământului şi topesc cei mai năpraznici gheţari, tot astfel lumina cerească a Învierii Mântuitorului străbate peste toată frământarea veacurilor şi până în adâncul conştiinţei, risipind îndoiala, nesiguranţa, şi deschizând tuturor perspectiva vieţii de veci. Nu este om care să nu se bucure şi să nu aibă ceva de învăţat din praznicul cel mare al Învierii Domnului.

Ca şi în duminica trecută, Sfânta Evanghelie ne vorbeşte astăzi despre Învierea Domnului şi despre unele persoane care au fost martore ale acestei mari minuni, ca unele care au vorbit cu Iisus cel înviat din morţi. Aceste persoane, martore ale învierii Domnului, sunt femeile mironosiţe, după cum ne spune Evanghelia de astăzi.

Dacă Apostolul Toma a avut nefericirea să fie cel din urmă dintre apostoli care să audă de învierea Domnului şi să-L vadă, cum am auzit Duminica trecută, ***femeile mironosiţe au avut fericirea să ştie, cele dintâi, că Iisus a înviat, şi să vorbească cu El.*** Pericopa evanghelică de astăzi ne pune în faţă purtarea plină de devotament a sfintelor femei, care au slujit pe Domnul, atât înainte, cât şi după moartea şi învierea Sa.

Iată ce ne spun evangheliştii despre aceste femei: Luca zice că împreună cu cei doisprezece ucenici, mergeau după Iisus "***şi nişte femei, care fuseseră vindecate de duhuri rele şi de boli: Maria ce se cheamă Magdalena, din care***

ieşiseră şapte demoni, şi Ioana, femeia lui Huza, ispravnicul lui Irod, şi Suzana şi multele altele, care-i slujeau din avutul lor” (Luca 8, 1-3).
Evanghelistul Matei, istorisind răstignirea Domnului, spune că ***erau acolo şi multe femei, privind de departe, care urmaseră din Galileea pe Iisus, slujindu-L, între care era Maria Magdalena şi Maria, mama lui Iacov şi a lui Josi, şi mama fiilor lui Zevedeu*** (Matei 27, 55-57).

Sfântul Evanghelist Ioan le-a văzut chiar lângă cruce: ” ***Şi stă lângă crucea lui Iisus mama Lui, şi sora mamei Lui, Maria lui Cleopa, şi Maria Magdalena***” (Ioan 19, 25).

Aceleaşi femei sunt, apoi, de faţă la punerea în mormânt a Domnului, însemnând bine unde se află stânca în care Iosif din Arimateia îşi săpase mormânt nou, nebănuind că aici mâinile lui vor aşeza corpul Învăţătorului său iubit, Iisus (Luca 23, 55).

Tot ***ele vin duminică foarte de dimineaţă la mormânt cu miruri şi miresme să ungă trupul lui Iisus, fapt pentru care s-au numit purtătoare de mir sau mironosiţe, iar această duminică în care le facem pomenirea se numeşte “Duminica Mironosiţelor”.***

Din citirea celor scrise de evanghelişti cu privire la femeile mironosiţe, reţinem câteva nume: ***Maria Magdalena, Maria lui Cleopa, mama lui Iacov cel mic, Salomeia,mama fiilor lui Zevedeu, şi Ioana, soţia lui Huza, ispravnicul lui Irod Antipa.*** Cu acestea au mai fost şi alte femei, al căror nume nu s-a scris. Între mironosiţe trebuie socotită şi ***Maria, sora lui Lazăr***, “***care a uns pe Domnul cu mir – înainte de a intra triumfal în Ierusalim – şi i-a şters picioarele cu părul capului ei***” (Iov 11, 2).

Ajungând la mormântul Domnului, spre surprinderea lor, femeile află că piatra a fost răsturnată şi intrând în mormânt, au văzut un tânăr care le-a adus vestea biruinţei vieţii asupra morţii, vestea că Iisus nazarineanul cel răstignit, a înviat! În acelaşi timp, tot îngerul le dă porunca de a duce lui Petru şi celorlalţi Apostoli vestea cea mare, a Învierii Domnului (Marcu 16, 6-7).

Sfântul Apostol şi Evanghelist Matei ne dă ştirea deosebit de preţioasă că pe când mergeau ele să ducă această veste ucenicilor, le-a întâmpinat însuşi Iisus, zicând: ***“Bucuraţi-vă!”*** iar ele, apropiindu-se, au cuprins picioarele Lui şi i s-au închinat. Şi tot El le-a zis: ***“Duceţi-vă şi vestiţi fraţilor Mei să meargă în Galileea, şi acolo mă vor vedea”*** (Matei 28, 9-10; Marcu, 16, 9). ***“Şi întorcându-se de la mormânt au vestit toate acestea celor unsprezece şi tuturor celorlalţi”*** (Luca 24, 9).

Cu alte cuvinte, Dumnezeu a dat femeilor mironosiţe o răsplată unică: de a fi aflat – cele dintâi -, de Învierea Domnului, de a fi văzut – cele dintâi – pe Iisus cel înviat, şi de a fi dus – cele dintâi -, vestea cea mare chiar ucenicilor Săi. Aşa după cum femeia auzise, după căderea în păcat, osânda rostită de Dumnezeu, tot femeia va auzi, cea dintâi, vestea cea mare a izbăvirii din morţi prin Iisus Hristos cel înviat.

Lumea a aflat de Învierea Domnului prin Sfinţii Apostoli, dar ei primiseră această veste de la femeile mironosiţe. ***Pentru femeile purtătoare de mir, această veste era cea mai mare bucurie, pentru că Mântuitorul a ridicat femeia din starea de inferioritate în care era ţinută în lumea antică, păgână şi chiar în lumea iudaică, a dezrobit-o şi a reabilitat-o ca soţie şi ca mamă.*** Şi în adevăr, creştinismul a făcut din femeie o personalitate egală în drepturi şi datorii bărbatului, cu care Sf. Apostol Petru zice că este "***împreună moştenitoare a darului vieţii***" (I. Petru 3, 7), iar Sf. Apostol Pavel va proclama apoi egalitatea tuturor în faţa lui Dumnezeu, prin cuvintele: "***nu mai este iudeu, nici elin; nici rob, nici liber, nici parte bărbătească sau parte femeiască, pentru că voi toţi una sunteţi în Hristos Iisus***" (Galateni 3, 28).

Spre deosebire de apostoli, mironosiţele nu au fost chemate, şi nici alese. Credinţa lor şi dragostea lor pentru Hristos, evlavia lor, setea lor de mântuire le-au făcut să-L urmeze în unele din călătoriile sale misionare şi să-i slujească din avutul lor. Prin iubirea lor cea mare, cu care au urmat pe Mântuitorul, mironosiţele au întrecut pe unii ucenici. Majoritatea dintre aceştia l-au părăsit pe drumul Golgotei, de teamă să nu fie prinşi, ca să nu mai amintim de lepădarea lui Petru. Numai Ioan are curajul mironosiţelor, să vină până sub crucea pe care fusese răstignit Iisus. În ziua înmormântării, însă, a lipsit şi el.

Aş dori ca, împreună, să privim cu ochii noştri sufleteşti chipurile acestor femei. Ce inimi credincioase trebuie să fi avut aceste mironosiţe, şi ca ele toate celelalte femei! Ce feţe neprefăcute! Ce viaţă cinstită! Ce îmbrăcăminte cuviincioasă! Ce vorbă smerită, blândă şi duhovnicească! Ce putere de muncă! Ce dorinţă de a sluji Domnului cu toată casa şi averea lor! Ce curaj de a-L urma şi ce voinţă de a-L vesti! În cei două mii de ani de viaţă creştină, exemplul femeilor mironosiţe a fost urmat de milioane de alte femei, marea majoritate rămase în anonimat, iar puţine la număr trecute în calendarul sfinţeniei creştine.

Marii Părinţi şi dascăli ai Bisericii îşi datorează, în cea mai mare măsură, evlavia şi formaţia religios-morală mamelor lor, care au fost exemple vii de credinţă şi de trăire a învăţăturii creştine.

- ✓ *Să ne gândim la Antuza, mama Sfântului Ioan Gură de Aur, care a rămas văduvă la douăzeci de ani şi nu s-a mai căsătorit, ci s-a dedicat creşterii fiului ei,*
- ✓ *la Monica, mama Fericitului Augustin, care s-a rugat timp de optsprezece ani pentru reîntoarcerea la Hristos a fiului ei ajuns pe căile pierzaniei;*
- ✓ *să ne amintim de Nona, mama Sfântului Grigorie Teologul,*
- ✓ *de Emilia, mama Sfântului Vasile cel mare şi*

de atâtea şi atâtea femei, care îşi dorm somnul de veci împăcate că au contribuit la întărirea vieţii de familie, la creşterea copiilor lor în duhul Evangheliei, la întărirea dragostei între oameni şi la schimbarea climatului spiritual al vremii lor.

Avem multe exemple de femei virtuoase şi din trecutul poporului nostru: soţii de voievozi români care au ctitorit alături de soţii lor, biserici şi mănăstiri care ne-au rămas ca sfântă moştenire până astăzi. *Mi-aş îngădui să prezint doar trei exemple semnificative.*

- ✓ *Soţia lui Constantin Brâncoveanu, domnul Ţării Româneşti, mamă a unsprezece copii, a avut durerea să asiste la decapitarea soţului şi a celor patru feciori, din dispoziţia turcilor, la sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului, din anul 1714, din pricină că au refuzat să părăsească credinţa creştinilor şi să se turcească, prin îmbrăţişarea religiei islamice;*
- ✓ *Oltea, mama lui Ştefan cel mare şi*
- ✓ *Teofana, mama lui Mihai Viteazul.*

Cunoscând aceste puţine fapte din veacul apostolic, din veacurile patristice şi din trecutul poporului nostru, este firesc să ne punem întrebarea: ***oare ce aşteaptă Hristos de la femeia creştină de azi, care este menirea ei în lumea în care trăim? Cum poate deveni o binevestitoare a Învierii lui Hristos?***

Este bine ştiut că în veacul nostru am asistat la emanciparea femeii, la valorificarea puterilor ei fizice şi intelectuale în toate domeniile sociale, alături de bărbat. Femeia a depăşit de mult limitele căminului, fiind azi prezentă, cu toată competenţa, în orice ramură de activitate: în literatură şi artă, în şcoală şi spital, în cercetarea ştiinţifică, în comerţ şi industrie, în conducerea treburilor de stat, iar mai nou, chiar şi în cucerirea spaţiului cosmic, contribuind din plin la propăşirea societăţii, la îmbunătăţirea şi bucuria vieţii. Ne gândim cu recunoştinţă la lucrarea plină de jertfă pe care o împlinesc atâtea femei în toate ramurile vieţii, dar cu toate acestea, Hristos, Biserica i-au rezervat un altar exclusiv femeii, în care îşi poate pune în valoare adevărata ei menire în lume – ca soţie şi, mai ales, ca mamă.

Purtând în ea virtuţile specifice pe care i le-a rânduit Dumnezeu la creaţie, femeia este, în primul rând, soţie. Ea a fost făcută de Dumnezeu ca să-i fie de ajutor soţului. "***Nu este bine ca omul să fie singur pe pământ. Să-i facem ajutor potrivit pentru el***" (Facerea 2, 18).

Aceste cuvinte exprimă o ordine stabilită de Creator, care nu poate fi nesocotită fără a pricinui vieţii omeneşti cele mai mari drame.

Adevărata femeie creştină ştie să întemeieze o căsnicie durabilă, care să fie asemenea cetăţii despre care vorbea Mântuitorul că nu este clădită pe nisip, ci pe piatră, încât orice încercări şi necazuri ar veni în viaţă, ele vor putea fi uşor înlăturate. Ea nu se descurajează niciodată, ştie să rabde, merge mereu înainte, alături de soţul ei, şi la bucurii şi la necazuri, însoţindu-l până la marginea mormântului. Prin muncă cinstită, printr-o viaţă aleasă, prin dragoste deplină, prin devotament conjugal, ea trebuie să devină "cunună bărbatului ei", după cuvântul înţeleptului Solomon.

În al doilea rând, pentru copii, femeia este mamă. Ea poate fi numită pe drept cuvânt, mama neamului omenesc, pentru că numai datorită ei se perpetuează fiinţa umană; ea izvorăşte viaţă din viaţa ei, aduce în lume o fiinţă nouă, după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Ea hrăneşte pruncul, de la ea învaţă acesta primul zâmbet şi primul cuvânt, acela de mamă. Ea sădeşte şi dezvoltă în copil respectul faţă de semeni, dragostea de muncă şi de ţară, cinstea, cultul datoriei împlinite, conturându-i personalitatea şi formând omul matur de mai târziu, pe care se va rezema, ca pe nişte stâlpi de nădejde, Biserica şi naţiunea.

Pentru aceasta nu se poate imagina o mai nobilă chemare. Sunt renumiţi oamenii de ştiinţă cu descoperirile lor, poeţii, scriitorii, artiştii şi ceilalţi, dar deasupra tuturor stă mama care naşte copii, îi creşte şi îi educă. ***"Daţi-mi o generaţie de mame bune, zice un gânditor, şi voi schimba faţa lumii".***

Dar pentru noi, creştinii, mama este şi primul pedagog spre Hristos, primul dascăl şi preot al copilului ei. Ea este aceea care duce mâna copilului la frunte ca să-l înveţe semnul sfintei cruci, apoi tot ea i le împreunează pe amândouă, pentru rugăciune. Ea este primul însoţitor al copilului la biserică şi apoi în faţa sfântului altar pentru a primi acolo Trupul şi Sângele Domnului în sfânta împărtăşanie. **La altarul unei familii creştine, mama îndeplineşte rolul mironosiţelor din Evanghelia de astăzi, având grijă să nu se stingă niciodată flacăra credinţei, a nădejdii şi a dragostei de Dumnezeu şi de oameni.**

Pentru aceasta creştinismul a ridicat femeii un "altar", care este căminul. Aici, ea nu poate fi înlocuită de nimeni pe lume, şi misiunea femeii nu poate fi

nicăieri mai însemnată, mai rodnică şi mai sfântă ca aici. Cu toate acestea, sunt multe femei de azi pentru care căminul pare prea strâmt, prea necorespunzător şi uită că datorită însuşirilor cu care Dumnezeu a înzestrat femeia, ele nu pot fi nicăieri mai însemnate, mai bine făcătoare, mai cerute şi mai sfinte ca în mijlocul căminului lor.

Căminul este cea dintâi instituţie de educaţie şi mama care îl iubeşte este cea mai desăvârşită educatoare. Noi suntem, în bună parte, ceea ce au fost şi ceea ce am primit de la mamele noastre.

Creştinismul a dat lumii atâţia eroi morali, atâţia sfinţi pentru că el a pătruns în inimi de mame, care şi-au împlinit chemarea după învăţătura lui Hristos în mijlocul familiei lor. De cămin ţine maternitatea, nevinovăţia, cumpătarea, iubirea, abnegaţia, devotamentul, spiritul de sacrificiu şi alte virtuţi care pot încununa viaţa unei femei.

Creştinismul, Biserica nu susţin, nu cer ca femeia să părăsească titlurile câştigate cu atâta trudă, adică să nu mai fie femeia medic, profesor, avocat, magistrat, funcţionară sub altceva.

- *Creştinismul cere ca în toate acestea, femeia să nu uite că altarul principal în care a rânduit-o Dumnezeu este familia şi, în special, creşterea şi educaţia copiilor. Acolo femeia este stăpâna şi regina vieţii. În toate celelalte munci este doar o funcţionară, mai bine sau mai prost plătită; în cămin, ea împlineşte cea mai esenţială şi mai cerută misiune a vieţii pentru viaţă.*
- *Creştinismul nu zice ca femeia să nu fie folositoare societăţii prin inteligenţa, priceperea şi munca ei, dar azi îi aminteşte, mai mult ca oricând, că cel dintâi folos pe care îl poate aduce societăţii este acela de a fi mamă cu adevărat.*

Zadarnic se vor elabora principii, metode şi energie de la catedre în formarea omului cerut, când lipseşte izvorul de viaţă, aşa cum a rânduit Dumnezeu. Zadarnic stă femeia cu contribuţia ei în posturi de conducere şi îndreptare socială, dacă izvorul care pulsează viaţa este anemic şi stricat. Bune sunt toate slujbele şi folositoare, dar "partea cea bună" pe care să şi-o aleagă femeia este de a fi candelă a credinţei în Dumnezeu în familia ei mai întâi, şi apoi în mijlocul societăţii în care trăieşte.

Am văzut ce importanţă are mama în creşterea şi educarea copiilor pentru viaţa omenească. ***Voi cita pe V. Militaru: "Din acelaşi lemn se face şi icoană şi măciucă". Iar marele savant G. Longinescu ne spune: "Două puteri sunt în lume: Dumnezeu în cer şi mama pe pământ. Un copil este aşa cum l-a lăsat***

Dumnezeu şi cum l-a crescut mama lui”. Aceasta o aşteaptă Hristos de la noi, aceasta este pilda celor dintâi vestitoare ale învierii Domnului şi pilda unui nesfârşit număr de mame creştine.

Ca şi odinioară Mariei Magdalena, Iisus spune tuturor femeilor creştine: “Mergeţi şi vestiţi fraţilor mei, adică tuturor oamenilor, învierea!”

Fă, Doamne, ca nici una din mamele noastre creştine să nu rămână indiferente la chemarea Ta! Nici una să nu rămână nehotărâtă, mai ales astăzi, într-această lume de păcate şi fărădelege, în lucrarea ei de salvare de vieţi şi suflete. Ci fiecare mamă să audă glasul Domnului Iisus: “Lăsaţi copiii să vină la Mine!” şi să răspundă la această sfântă chemare cum au răspuns mironosiţele femei şi toate mamele creştine, spre slava Ta, Doamne, şi spre mântuirea noastră, a copiilor noştri şi a neamului nostru! Amin.

Părintele Iosif Trifa - Apostolia femeilor

De mare dar s-au învrednicit femeile mironosiţe. Lor li s-a arătat mai întâi Iisus cel înviat din morţi. Această cinste le-a venit de altfel ca un răspuns la credinţa şi statornicia ce au arătat-o în timpul răstignirii. Vai, ce lucru dureros s-a întâmplat în timpul răstignirii Domnului! Toţi L-au părăsit pe Domnul! Unii de frică, alţii din nerecunoştinţă. De frica iudeilor, fugiseră şi se ascunseseră până şi apostolii (afară de Ioan).Petru, cel care se lăuda că va rămâne credincios chiar de s-ar lepăda toţi, s-a lepădat de frica unei slujnice. Singure femeile s-au ţinut pe urmele Domnului cu statornicie, până la sfârşit.

- ***Le vedem urmându-L pe Domnul în drumul cel grozav al ocărilor şi bătăilor…***
- ***Le vedem plângând, la Crucea Lui, suferinţele Sale…***
- ***Le vedem coborând de pe Cruce Preacurat trupul Domnului şi aşezându-l în mormânt.***
- ***Le vedem aşteptând învierea Lui…***

****

- ✓ *Trebuie să ne dăm seama că n-a fost uşoară această statornicie de credinţă a femeilor. Singură furia gloatei, ura iudeilor şi zăngănitul armelor soldaţilor ar fi fost destul să înspăimânte inima şi sufletul celor câteva femei neajutorate.*
- ✓ *Trebuie să ne dăm seama că soldaţii romani vor fi căutat să le depărteze pe aceste femei din preajma Celui „osândit“.*
- ✓ *Trebuie să ne dăm seama că gloatele erau cuprinse de un fel de beţie de ură, iar această ură nu putea suferi plânsul şi lacrimile femeilor.*

În ura lor cea grozavă, fariseii şi cărturarii nu puteau suferi plânsul femeilor. Lor le trebuia strigăte de batjocură şi ură. Desigur, vor fi căutat să le îndepărteze pe femeile plângătoare. Dar ***ele s-au alipit cu toată puterea lor de Crucea Răstignirii. Îmbrăţişând Crucea Domnului, braţele lor cele slabe se prefăcuseră în braţe de fier. Nici o putere din lume nu era în stare să le smulgă de lângă Crucea Domnului.*** Numai o sabie ce le-ar fi tăiat mâinile ar fi putut să le smulgă de lângă Crucea pe care suferea şi murea scumpul nostru Mântuitor.

O, voi, binecuvântate Marii! ***Credincioşii din toate timpurile vă vor păstra o veşnică amintire şi recunoştinţă pentru credinţa şi statornicia voastră, că n-aţi părăsit pe scumpul nostru Mântuitor în clipele cele mai groaznice.***

Dar credinţa voastră trebuie să ne fie şi o predică mişcătoare despre cum trebuie să ne alipim de Domnul.

Eu, de câte ori simt ispitele apropiindu-se de mine, mă gândesc la voi şi strâng cu toată puterea braţelor mele sufleteşti Crucea Răstignirii; de câte ori simt că diavolul umblă să mă smulgă de lângă Crucea mântuirii, mă gândesc la voi şi la cuvintele **Sf.Ap.Pavel**: „***Cine mă va despărţi pe mine de dragostea lui Hristos?… Căci sunt încredinţat că nici moartea, nici viaţa, nici necazul, nici strâmtorarea, nici prigoana, nici primejdia sau sabia nu vor fi în stare să mă despartă de Hristos***“ (Rom. 8, 38-39).

Dar femeilor mironosiţe li s-a dat şi o solie: să vestească Învierea Domnului. Şi femeilor deci li s-a dat o apostolie în această lume. Li s-a dat şi lor solia şi apostolia să-L vestească neîncetat pe Iisus cel viu şi înviat.

Însă prima condiţie a acestei vestiri este ca vestitoarea să fie ea însăşi un suflet viu şi înviat.

Pildă ne dau şi aici mironosiţele femei.

Maria Magdalena a fost cea dintâi care L-a văzut pe Iisus cel înviat din morţi. Ei i S-a arătat întâi Iisus cel înviat şi darul Învierii.

Ei, şi ***cine era această femeie învrednicită de un dar aşa de mare?*** Evanghelia ne spune: „***Iar Iisus, după ce a înviat, S-a arătat mai întâi Mariei Magdalena, din care scosese şapte diavoli***“ (Marcu 16, 9).

Maria Magdalena fusese şi ea un fel de moartă, îngropată în adâncul pierzării. Din moartea aceasta s-a ridicat şi a înviat, prin darul iertării, prin darul morţii şi al învierii Domnului. Vestindu-L pe Domnul, desigur, Maria nu va fi spus

numai că L-a văzut pe Domnul şi răstignirea Lui, ci va fi strigat peste tot locul: „***Eu, Maria Magdalena, am fost o femeie pierdută… aveam şapte duhuri rele… mă tăvăleam în şapte păcate de moarte… zăceam în adâncul pierzării… toate răutăţile şi blestemăţiile erau în mine; eram o moartă… Dar, din moartea aceasta, m-a ridicat Domnul şi Mântuitorul meu Iisus Hristos!… Apropiaţi-vă şi voi de acest Mântuitor şi îndată veţi lua iertare şi mântuire…“.***

Mironosiţele femei s-au făcut vestitoare nu numai pentru că au văzut suferinţele Domnului, ci pentru că au gustat din taina cea mare a Jertfei de pe Cruce.

Maria Magdalena vesteşte şi ne spune că orice femeie – oricât de păcătoasă ar fi fost – se poate face o vestitoare a Domnului, după ce a aflat şi a gustat taina cea mare şi sfântă a morţii şi învierii Domnului.

De aici pleacă apostolia femeilor. De aici trebuie să plece şi numai de aici poate pleca. Apostolie adevărată pot face numai „Mariile“ care plâng la picioarele Domnului…, numai „Mariile“ care au gustat din darurile Crucii.

Astfel de „Marii“, vestitoare ale Domnului, se străduieşte să facă şi Oastea Domnului. O apostolie a femeilor, fără de acest temei, n-ajunge nimic.Aici, pe la oraş, sunt „Reuniuni“ şi „Carităţi“, formate din femei, care se ocupă cu organizări de petreceri şi de baluri, uneori chiar şi în timpul posturilor…

Ce fel de apostolie să facem noi, nişte femei neajutorate? – ne va întreba cineva dintre femei.Vom răspunde îndată: femeile pot face o apostolie mai mare chiar decât bărbaţii. Prin rosturile sale, o femeie poate face pentru Domnul mai mult chiar şi decât un bărbat.

O femeie este chemată, înainte de toate, să facă apostolie în casa ei, prin grija de copii, prin grija de soţul ei, prin rugăciunile ei, prin căldura, prin lumina ei cea sufletească. O, ce dar mare este o „Marie“ adevărată pentru casă şi familie!Apostolia femeii trebuie să iasă apoi şi afară din casa ei, căutând peste tot locul să împace zavistiile dintre oameni şi să semene pace, dragoste, bunătate, milă. Se va face apoi şi o vestitoare a Domnului, aşa cum fac cele care intră în Oastea Domnului.

O, ce lucruri minunate poate face o femeie intrată în slujba Domnului! Femeia parcă e anume făcută pentru lucrul Domnului. Inima ei este mai caldă, mai simţitoare, poate fi mai uşor de aprins. Poate de când au văzut suferinţele Domnului, inima femeilor a rămas mai simţitoare, mai caldă, mai gata să plângă, mai gata să se aprindă. Femeile sunt înzestrate cu daruri sufleteşti mai alese decât bărbaţii.

Dar, vedeţi, tocmai pentru asta diavolul a alergat şi aici tot în galop. Tocmai pentru aceste daruri sufleteşti diavolul se sileşte să atragă femeile în slujba şi în apostolia lui. Şi, vai, câte femei fac slujba şi apostolia asta. „***Iară unele femei s-au abătut după satan***“, zicea Sfântul apostol Pavel (I Tim. 5, 15). Azi însă se poate spune că şi mai multe femei s-au abătut după satan. Acestea sunt femeile care aţâţă vrajbă între oameni prin clevetiri şi minciuni… Acestea sunt femeile care îşi pun în slujba diavolului darurile ce le au de la Domnul: inima, ochii, frumuseţea etc. „***Casa acestor femei este un iad şi un mormânt***“ (Pilde 7, 26). Vai, ce seceriş bogat are diavolul pe urma unor astfel de femei!

Marele poet şi gânditor al neamului nostru, Mihai Eminescu, a zis despre femeie că este „înger şi demon“. ***Cu adevărat, înger ceresc este femeia când îşi pune însuşirile şi darurile ei în slujba Domnului***, dar diavol se face când îşi pune darurile în slujba răului. ***Femeia cea evlavioasă şi cuminte este cu adevărat un înger în casa omului şi face un rai din căsuţa lui***; dar femeia cu năravuri rele face un iad din casa omului.

Tot aşa e şi în viaţa satelor. Femeile care trăiesc o viaţă cu Domnul sunt mironosiţe răspânditoare de pace şi împăcare a vrăjmăşiilor. Dar, pe de altă parte, celelalte femei – care parcă nu fac altceva decât aţâţă minciuni, ură, clevetiri, adultere – atrag pe urmă şi pe bărbaţii lor în aceste mânii şi lupte şi ispite.

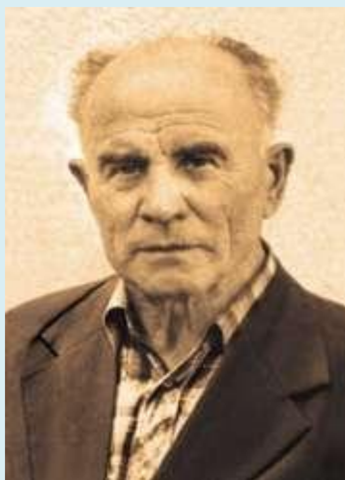
Una dintre pricinile că satele noastre sunt pline de desfrânare, de adultere şi zavistuiri sunt femeile. Preoteasa e amărâtă cu notăreasa; învăţătoarea, cu primăriţa. Liţa asta s-a certat cu ceea, şi ceea cu cealaltă… şi, în vrajba asta, apoi femeile bagă şi pe bărbaţii lor; şi bagă, pe urmă, tot satul în mânii şi lupte

ce ţin ani de zile, aşa precum şi grecii s-au războit cu troienii zece ani de zile pentru o femeie…

Dacă femeile fruntaşe ar fi mironosiţe, binevestitoare ale Domnului, o, cum ar spori pacea Lui prin satele şi oraşele noastre!

Femeilor! Aplecaţi-vă cu mironosiţele la picioarele Crucii şi, luând pildă de la ele, puneţi-vă şi voi viaţa în slujba Domnului!

Traian Dorz - Meditaţii la Apostolul din Duminica a III-a după Paşti (a Mironosiţelor)

…Fraţii mei scumpi şi aleşi, şi surorile mele, fiţi cu cea mai mare băgare seamă la orice şoaptă a lui Satan: nu vă socotiţi mai înţelepţi decât fraţii voştri. Nu vă consideraţi mai buni, nu vă priviţi mai presus, nu vă arătaţi mai vrednici. Aceasta este o ispită diavolească şi oricine a căzut în ea a fost pierdut.

Frate ales şi deosebit, te rog cu lacrimi, nu te socoti pe tine mai presus ca fraţii tăi cei ostenitori în Lucrarea lui Hristos. Chiar dacă eşti cel mai bătrân dintre ei. Chiar dacă eşti cel mai talentat dintre ei. Chiar dacă eşti cel mai vrednic dintre ei. Chiar dacă ai suferit sau ai lucrat sau ai luptat cel mai mult dintre ei… ***Nu te socoti pe tine niciodată mai presus, nici faţă de cel din urmă dintre fraţii tăi. Ci socoteşte-te totdeauna mai prejos, pentru ca să poţi primi dacă îţi va veni un sfat şi chiar o mustrare de la oricare dintre ei, chiar dacă, după părerea ta, n-ai merita-o. Aceasta te va înălţa în ochii Domnului tău, iar El va face să fii înălţat nespus şi în faţa fraţilor tăi.***

Oricine se ridică mai presus de ascultarea frăţească, totdeauna cade în ispita diavolului şi ajunge prilej de dezbinare în Lucrarea lui Dumnezeu şi făcător de rătăciri printre fraţi.

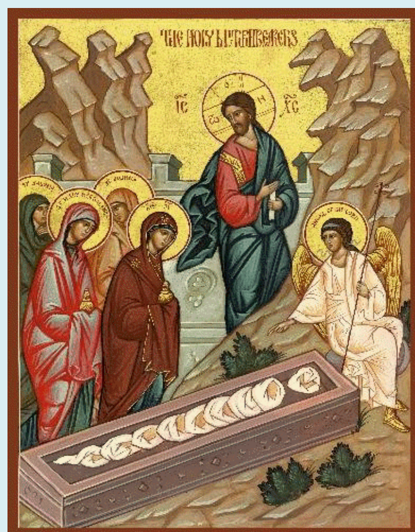
Toate sectele şi rătăcirile prin astfel de oameni au început. Toate răstălmăcirile biblice, toate certurile dintre fraţi, toate relele lăuntrice şi mari ale Bisericii adevărate a lui Hristos au luat naştere şi întindere de la astfel de lucrători răi, de care fraţii n-au ştiut să se păzească, să se ferească şi să se depărteze la timp (Romani 16, 17; Fapte 20, 29-31; Tit 3, 10-11). Nici unul dintre aceştia nu s-a mai întors înapoi.

Nici unul dintre ei nu şi-a mai recunoscut greşeala. Nici unul nu s-a mai îndreptat din rătăcirea lui, fiindcă demonul mândriei, care a pus stăpânire pe el

în chiar clipa când s-a ridicat peste fraţii lui şi contra lor, nu l-a mai lăsat din ghearele sale…

(Traian Dorz, din Hristos – Puterea Apostoliei)

Traian Dorz - Surorilor iubite

Surorilor iubite, de Domnul rânduite
la sfânta Lui Lucrare, dorim de-această dată,
cu-o inimă curată, să facem o urare:

Dragi mame şi bunice, soţii, surori şi fiice,
noi, cei ce vă iubim, lumina cea divină
din Cer spre voi să vină, din suflet v-o dorim.

Hristos să vă sfinţească în slujba Lui cerească
oriunde El v-a pus şi-n tot ce faceţi, toate
fiţi binecuvântate de Harul lui Iisus.

Pe sfânta voastră cale, a dragostei petale
noi astăzi presărăm şi-n Numele cel Dulce
al Celui de pe Cruce, vă binecuvântăm.

Şi-acum, de-acele sfinte femei de mai ’nainte
dorim să v-amintiţi, ca-n orice vremuri grele,
şi voi, aşa ca ele, pe Domnul să-L slujiţi.

Hristos să vă ajute, pe căile-I plăcute,
din suflet să-L urmaţi şi toate, ţineţi minte,
din pildele lor sfinte – lumină să luaţi.

Traian Dorz - Când spui „Femeia”

Când spui „Femeia” ai spus „Mama”, ai spus „Soţia”, „Fiica”, „Sora”,
şi-ai spus fiinţa cea mai scumpă şi mai iubită tuturora,
şi-ai spus Iubirea şi Căldura, şi Frumuseţea – fără care
ar fi-un pustiu şi-ar fi-o durere, şi-ar fi-o tristeţe tot – sub soare.

Ce gol şi ce singurătate era în cele şase zile
când nu era în Rai Femeia, – pe toate luminându-i-le!
Iar când a fost făcută – dulce, ca dintr-un vis, ca dintr-o rană –,
ce minunată întregire le-a dat fiinţa-i diafană!

E-adevărat că prin Femeie a mai venit şi întristarea,
dar fără ea n-ar fi viaţa şi n-ar fi binecuvântarea,
n-ar fi cântarea, nici sărutul, nici dor, nici lacrimă sub stele
şi ce-ar fi lumea fără-acestea şi ce-ar fi viaţa fără ele?

Să-L binecuvântezi pe Domnul şi mulţumeşte-I c-a făcut-o,
iar faţa mamei şi-a soţiei adie-o dulce şi sărut-o;
pe fruntea sorei şi-a fetiţei fă semnul binecuvântării
cu mângâierea cea mai sfântă a bucuriei şi-a cântării.

N-o întristaţi, ci mângâiaţi-o şi ajutaţi-o cu iubire,
să-şi ducă sarcina şi crucea frumos şi ea spre mântuire;
căci când ea plânge, toate, toate sunt chinuite şi-ntristate,
iar când zâmbeşte ea, ce cântec şi ce lumină vine-n toate!

…Fii binecuvântată, dulce şi scumpă mamă şi soţie,
şi sora şi fetiţa noastră, – fiţi fericite pe vecie!
Cu lacrimi sărutăm obrajii şi ochii voştri-n sărbătoare

şi-ntreagă dragostea ne-o punem pe-al vostru suflet –
ca o floare.

(de Traian Dorz, din vol. Cântarea Viitoare)

Traian Dorz - O, florile Credinţei Sfinte!…

O, florile Credinţei Sfinte,
ce-ncununaţi un chip slăvit,
spre Cinstea Celui ce vă cheamă
purtaţi-vă desăvârşit!

Dac-aţi primit chemarea sfântă
să-I fiţi podoabe la altar,
frumos în suflet, ca lumina,
păstraţi al curăţiei har!

Dac-aţi primit chemarea sfântă
şi grea, de mame ori soţii,
purtaţi în jurul crucii voastre
cununa sfintei curăţii!

Dac-aţi primit chemarea sfântă
de lucrătoare-a’ lui Iisus,
purtaţi pe toată viaţa voastră
sfinţirea Chipului de Sus!

Purtaţi mai scump ca ochii voştri
al sufletului alb veşmânt;
mai bine vă lipsiţi de viaţă,
decât cădeţi din legământ!

Căci voi sunteţi cununa Celui
în veci Cântat şi Preaiubit;
pentru Hristos şi pentru lume

purtaţi-vă desăvârşit!

Traian Dorz - Pentru mama credincioasă

Pentru mama credincioasă
înălţaţi mereu
cea mai dulce mulţumire
către Dumnezeu,
căci ea creşte-n lumea asta
fii ai Celui Sfânt
ce vor fi lumini şi sare
pentru-acest pământ.

Pentru mama credincioasă
vă rugaţi mereu,
ca să-şi crească toţi copiii
pentru Dumnezeu,
căci cu cât vor fi pe lume
mai mulţi oameni sfinţi,
cu-atât vor fi mai puţine
plăgi şi suferinţi.

Pentru mame credincioase
stăruiţi mereu,
să ne deie cât mai multe
Bunul Dumnezeu,
căci acestea cresc pe lume
viitorul sfânt,

ele nasc mântuitorii
pe acest pământ…

Traian Dorz - Cântă, mamă, psalmii

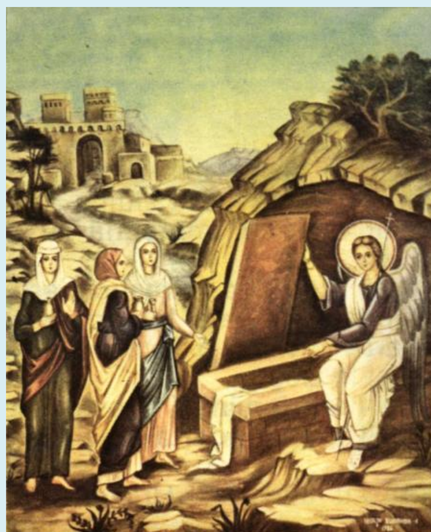
Cântă, mamă, psalmii sfinţi
fiului tău, seara,
cum cânta-n fiori fierbinţi
Maica şi Fecioara,
când pe Fiul ei Ceresc
Îl creştea duioasă,
- psalmii sfinţi îi dăruiesc
o simţire-aleasă.

Roagă-te, măicuţă, blând,
peste leagăn, seara,
precum se ruga plângând
Maica şi Fecioara,
când pe Fiul ei Ceresc
Îl veghea duioasă,
- rugăciunile îi cresc
inima frumoasă.

Şi citeşte-i, mamă, mult,
din Scriptură, seara,
cum citea cândva, demult,
Maica şi Fecioara,
când pe Fiul ei Ceresc
învăţa duioasă,

- Sfintele Scripturi zidesc
viaţa-i credincioasă.

Pr. Anthony M. Coniaris - Duminica a III-a după Paşti (A mironosiţelor) - Cine ne va prăvăli nouă piatra?

“***Şi aflând de la sutaş [că a murit], a dăruit lui Iosif trupul. Şi Iosif, cumpărând giulgiu şi coborându-L de pe cruce, L-a înfăşurat în giulgiu şi L-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă, şi a prăvălit o piatră la uşa mormântului.***”

“Şi a prăvălit o piatră la uşa mormântului.” Acesta părea a fi sfârşitul celei mai măreţe vieţi trăite vreodată!

- *I-a atins pe orbi şi le-a dat vederea.*
- *A atins minţile şi inimile păcătoşilor şi i-a făcut persoane noi.*
- *A oferit speranţă celor disperaţi.*
- *I-a vindecat pe bolnavi.*
- *I-a înviat pe cei morţi.*

Apoi l-au răstignit. Şi, după ce s-au asigurat că este mort, l-au pus într-un mormânt şi “au prăvălit o piatră la uşa mormântului”.

Aşa se întâmplă. ***Viaţa rostogoleşte pietre, îngroapă speranţe, pironeşte visele pe o cruce. Dezamăgire amară, înfrângere, frustrare, boală, moarte: din acestea este alcătuită viaţa, între scurte momente de fericire. Viaţa este răstignită pe o cruce şi în final o piatră este rostogolită la uşa mormântului.***

În dimineaţa Paştelui, femeile mergeau să îndeplinească ultima lor faptă de iubire pentru Iisus. Aşteptându-se să îl găsească mort, mergeau să îi ungă Trupul cu mir. Îngrijorându-se în legătură cu piatra uriaşă pe care erau sigure că o vor găsi la intrarea în mormânt, ***“ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la uşa mormântului?”***

Piatra cea mare

Piatra uriaşă care sigila mormântul lui Iisus ne impresionează. Pentru că şi noi întâlnim multe astfel de pietre înspăimântătoare în viaţă, pietre care ne blochează uşile noastre spre viitor, pietre ale păcatului, ale bolii, ale necazurilor, ale singurătăţii, şi în final ale morţii. Ca şi Sf. Pavel strigăm: ***"Cine mă va izbăvi de trupul morţii acesteia?"***

- Ne gândim la pietrele imense care ne stau în drum: regretele pentru calea pe care am mers adesea în trecut; nesiguranţele care ne apasă în acest moment; temerile care se află în inimile noastre cu privire la lucrurile care vor veni. Şi strigăm: "***Cine mă va izbăvi?***"
- Ne gândim la insuficienţa noastră, la incapacitatea noastră de a ne ridica la înălţimea îndatoririlor vieţii, la slăbiciunea noastră în faţa ispitelor, şi ne rugăm: "***Unde pot afla putere? Cine mă va izbăvi?***"
- Ne gândim la păcatele noastre, la binele pe care nu l-am făcut, la persoanele pe care le-am exploatat şi rănit, şi, torturaţi de sentimente de vinovăţie, strigăm: "***Cine mă va izbăvi?***"
- Ne gândim la moarte, ultimul şi cel mai mare duşman al omenirii.
- Ne gândim la mormânt – la mormântul nostru – şi la piatra care va fi aşezată într-o zi pe el şi strigăm: "***Cine va prăvăli piatra? Cine mă va izbăvi de trupul morţii acesteia?***"

Pietrele care blochează drumul spre viaţă şi fericire sunt multe.

Piatra păcatului

Există piatra păcatului. ***În cartea "Iisus: un dialog cu Mântuitorul", un călugăr ortodox scrie: "Iisus pare adesea întemniţat în sufletul meu şi redus la neputinţă, aşa cum a fost în mormânt înainte de Înviere. Piatra grea a păcatului meu îl ţine în această stare. De câte ori nu am dorit să îl văd pe Iisus înviat în mine cu putere! De câte ori nu am încercat să rostogolesc piatra – dar în zadar! Greutatea păcatului, greutatea obişnuinţei lui a fost prea puternică. Îmi spuneam aproape cu disperare: 'Cine va prăvăli piatra?'***

(…) *Însă* ***femeile care merg la mormânt nu merg cu mâna goală. Ele aduc miresmele cumpărate pentru a unge trupul Mântuitorului.*** *Dacă doresc ca piatra să fie îndepărtată din sufletul meu, trebuie – cel puţin ca un semn, ca o dovadă a bunăvoinţei mele – să aduc ceva cu mine. Poate să fie ceva foarte mic, dar trebuie să fie ceva care mă costă, ceva care este de natura unui sacrificiu. Acum femeile văd că piatra de la intrarea în mormânt a fost îndepărtată. Într-un mod la care ele nu s-au gândit.* ***'Şi iată s-a făcut cutremur mare, că îngerul Domnului, coborând din cer şi venind, a prăvălit piatra'.***

Pentru a îndepărta piatra, era necesar nimic mai puţin decât un cataclism. O împingere, o uşoară modificare nu ar fi fost de ajuns. În acelaşi fel, piatra care părea să îl ţină imobilizat şi paralizat pe Iisus în sufletul meu poate fi îndepărtată doar printr-un cutremur, adică printr-o catastrofă (revoluţie) interioară violentă, printr-o schimbare completă şi radicală. De un şoc asemenea unui fulger este nevoie pentru a mă clinti. ***Iisus învie din morţi în mine doar dacă cel care am fost eu încetează să mai existe, lăsând loc omului celui nou. O retuşare sau o reglare nu sunt de ajuns; este nevoie de o moarte şi o înviere.”***

Piatra morţii

Pe lângă piatra păcatului, există piatra morţii. Piatra finală. Piatra dispariţiei. Şi totuşi, exact această piatră a fost mutată de pe mormântul lui Iisus. “***Îngerul Domnului, coborând din cer şi venind, a prăvălit piatra şi şedea deasupra ei.***”

Aceasta a făcut pământul dintotdeauna – a aşezat speranţele omului într-un mormânt şi apoi a sigilat porţile ca să nu mai iasă. Însă pământul a condus prea mult timp. Pământul a spus destul şi a făcut destul. Acum este rândul lui Dumnezeu, şi Dumnezeu a preluat conducerea. Astfel “îngerul Domnului, coborând din cer şi venind, a prăvălit piatra”. ***Dacă omul nu a deschis mormântul, însuşi Dumnezeu a făcut-o. Mai mult, El îl ţine deschis; căci după ce îngerul a prăvălit piatra, “şedea deasupra ei”. Nu a fost o înfrângere temporară a răului. Această “şedere” pe piatră a fost victoria, cucerirea finală.***

“Şi a prăvălit o piatră la uşa mormântului.” Acesta părea a fi sfârşitul. Moartea nu este niciodată sfârşitul poveştii. Nu este sfârşitul pentru pruncul care moare la o vârstă fragedă. Nu este sfârşitul pentru cel drag nouă a cărui viaţă este distrusă de cancer sau încheiată din cauza unei inimi slăbite. Nu este sfârşitul pentru acel tânăr soldat ucis pe câmpul de luptă în floarea vârstei. Nu este sfârşitul; pentru că piatra a fost dată la o parte.

Un misionar creştin prins de comunişti, apropiindu-i-se moartea sigură, a scris acest poem într-o scrisoare adresată unui prieten:
“Frică de moarte? Frică? De ce?
Frică să văd faţa Mântuitorului –
Să îl aud cum mă primeşte şi să văd
Slava reflectată de răni de har?
Frică? De ce?”

Dând la o parte piatra din grădina lui Iosif, Dumnezeu a îndepărtat cea mai mare piatră din câte există. A câştigat victoria finală şi totală asupra păcatului şi a morţii. Toate pietrele care ne stau astăzi în drum nu sunt altceva

decât ciobituri din vechea piatră. Însă vechea piatră – cea mai mare dintre toate – a fost dată la o parte.

Margaret Slattery a scris în cinstea celor care au murit în al doilea război mondial: "Există morminte în nisipurile Africii unde a fost îngropat un frate care a murit cu curaj; un prieten drag; un băiat care a câştigat la tenis şi a traversat lacul în înot cu puţine luni în urmă. Au fost îngropaţi acolo unde au căzut. Deasupra la astfel de morminte există o voce care spune: 'Nu este aici'. În Bataan-ul îndepărtat au îngropat o infirmieră care fusese bună şi veselă şi foarte îndrăzneaţă; un medic care cu ultima lui fărâmă de putere i-a slujit pe cei aflaţi în durere; şi un patriot filipinez, unul dintre cei mai remarcabili fii ai ţării sale. Deasupra mormintelor lor, în bătaia vântului, o voce clară spune: 'Nu este aici – nu este aici – pentru că Eu trăiesc, şi ei trăiesc'."

"***Cine ne va prăvăli nouă piatra de la uşa mormântului?***"

"***Dar, ridicându-şi ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare. Şi, intrând în mormânt, au văzut un tânăr şezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veşmânt alb, şi s-au spăimântat. Iar el le-a zis: Nu vă înspăimântaţi! Căutaţi pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus.***"

IPS Andrei Rymarenko - Duminica a III-a după Paşti (A mironosiţelor) - Purtătoarele de mir

"Şi după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, şi Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-L ungă. Şi dis de dimineaţă, în prima zi a săptămânii (Duminică), pe când răsărea soarele, au venit la mormânt. Şi ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la uşa mormântului?" (Marcu 16,1-3).

Fraţilor şi surorilor! Vă puteţi imagina starea sufletească în care se aflau aceste femei purtătoare de mir? Pentru aceia care au trăit în Rusia în timpurile sovietice, de persecuţie a Bisericii, este uşor de înţeles. În unele biserici, slujba Prohodului Domnului se făcea noaptea. Drumul oamenilor până la biserică trecea pe străzi întunecate. Orice se putea întâmpla, trebuia să fii atent la tot. Vecinii puteau auzi că mergi undeva noaptea; şi puteai fi oprit pe stradă. Şi chiar şi slujba din biserică şi procesiunea de înconjurare a bisericii puteau fi întrerupte de autorităţi. Nu ştiai dacă mâine, în Sâmbăta Mare, mai urma să fie celebrată slujba de Înviere, deoarece preotul putea fi arestat.

Într-o astfel de stare sufletească erau femeile mironosiţe. Şi ele erau în pericolul de a fi arestate în orice moment. Chiar şi casele lor le închideau pe dinăuntru; se temeau de orice bătaie la uşă, de orice sunet cât de mic. Cu două zile în urmă, Petru negase că şi el era cu Iisus, că şi el era unul dintre discipolii Lui. Şi înaintea cui? Înaintea unei slujitoare, doar pentru că ar fi putut să îl dea pe mâna soldaţilor.

Aceasta era situaţia. Învăţătorul lor fusese condamnat la cea mai cumplită moarte, şi fusese executat. Acum era rândul lor: ca discipoli ai Învăţătorului lor executat, se aflau în afara legii. Mai mult – poate că erau deja căutate. Cel mai înţelept lucru ar fi fost să fugă undeva, să se ascundă. În loc să facă aceasta însă,

ele s-au hotărât să meargă pe când era încă noapte la mormântul care nu era departe de locul execuţiei. Ştiau bine că intrarea în mormânt era blocată de o piatră, care, după cum spune Evanghelia, era "***foarte mare***" (Marcu 16,4), că piatra era sigilată, că soldaţii romani păzeau mormântul, şi că acei soldaţi erau înarmaţi şi deosebit de vigilenţi deoarece fuseseră avertizaţi că discipolii ar putea să fure trupul.

De fapt, în termeni raţionali, ceea ce doreau să facă aceste femei era nu doar imposibil, ci chiar un risc nebun. Şi totuşi ele au mers. ***Cum? De ce? Ce forţă puternică le atrăgea? Această forţă era Cuvântul lui Dumnezeu exprimat în Legea lui Moise.*** Şi împlinind ceea ce pentru ele era o lege sfântă, au cumpărat miresme şi mergeau să îl ungă. Şi ***această tărie a credinţei în Cuvântul lui Dumnezeu, această tărie a iubirii faţă de Învăţătorul lor torturat, şi această tărie a speranţei că Dumnezeu le va ajuta – s-au dovedit a fi mai puternice decât teama, mai puternice decât raţiunea, mai puternice decât orice altceva.***

Şi ce s-a întâmplat? Când au ajuns, gărzile fugiseră de frică. Şi când au intrat în mormânt, au văzut un tânăr şezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veşmânt alb, şi s-au înspăimântat. Dar el a spus: "***Nu vă înspăimântaţi! Căutaţi pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus***" (Marcu 16,6).

Nu se întâmplă acelaşi lucru şi în viaţa noastră? Femeile mironosiţe, împlinind Legea Vechiului Testament, Legea lui Moise, au cumpărat miresme şi au mers să ungă trupul Său, trupul lui Hristos. ***Şi noi, împlinind Legea Noului Testament, Legea lui Hristos, trebuie să dobândim miresme spirituale – poruncile Sale: umilinţa, blândeţea, iubirea păcii – şi trebuie să ungem trupul Său cu ulei spiritual (adică cu iubire şi milostivire). Şi Trupul Său este Biserica lui Hristos.*** Sunt toţi fraţii şi surorile noastre în Hristos; şi mai mult – sunt chiar şi duşmanii noştri. Cât de des, făcând aceasta, ne supunem la disconfort, pierderi, batjocorire, şi uneori chiar ne punem viaţa în pericol. Şi ce obstacole insurmontabile sunt ridicate de raţiunea noastră rece, de egoismul nostru! Nu rareori renunţăm, ne retragem, ne e teamă să declarăm tare şi deschis că suntem discipoli ai Săi.

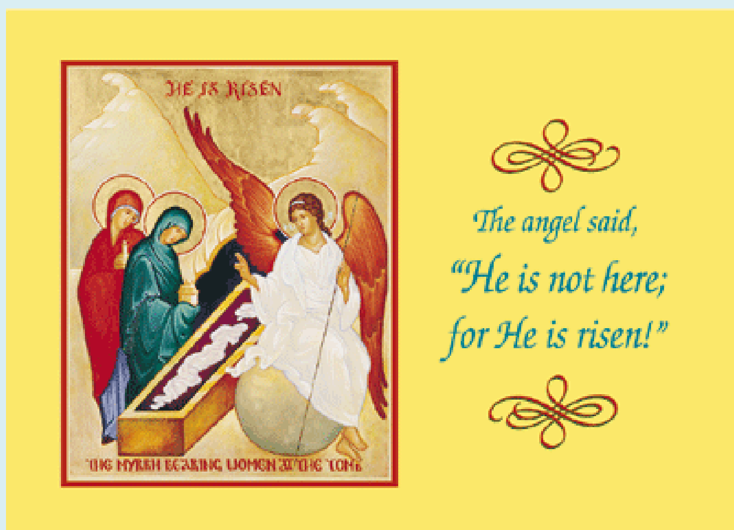
Dar dacă renunţăm la această frică ruşinoasă şi doar începem să împlinim învăţătura Lui, doar începem să mergem pe urmele paşilor Lui, ni se va întâmpla ceea ce li s-a întâmplat purtătoarelor de mir: ***obstacolele se vor risipi de la sine, se vor răsturna, la fel ca şi piatra de la uşa mormântului.*** Toţi aceia care ne tulbură vor fugi; nici nu îi vom găsi. ***Înaintea noastră va sta un singur lucru – mormântul luminos al lui Hristos. Şi toate îndoielile noastre vor dispărea. Vom şti ce să facem, cum să acţionăm; şi ceea ce părea imposibil va deveni posibil.***

Să le imităm începând din această zi pe femeile purtătoare de mir şi să nu ne temem să împlinim voinţa lui Hristos, să nu ne temem să fim discipolii Săi.

Hristos a învins mereu, învinge mereu, şi va învinge mereu.

(Traducere: Oana Capan)

Pr. Tertulian Langa - Duminica a III-a după Paşti (A mironosiţelor) - Sfintele femei mironosiţe

Deşi cuvântul "mironosiţe" este folosit de unii în sens ironic sau peiorativ, noi trebuie să ştim că el provine din sintagma "Femeile purtătoare de mir", şi se referă la acele devotate sfinte care s-au îngrijit, cu dragoste şi dăruire, ca Domnul şi Învăţătorul lor, Cel pironit pe cruce cu tâlharii, să aibă o înmormântare făcută-n pietate şi respect, cu miruri şi miresme.

Ne este greu să nu ne amintim acum câţi dintre cei răpuşi de comunism în închisori nu au avut o-nmormântare demnă, ci fără de cruce, au fost azvârliţi în gropi şi în uitare, ca să îi râme porcii sau să hrănească viermii. Câte soţii şi mame, cu ochii storşi de aşteptare, cu lacrimi sfinte de iubire-n suflet, în doruri, au spălat trupul zvârlit printre gunoaie al celui care le-a fost sprijin şi purtător de vise? Sau: câţi dintre noi ne ducem să venerăm mormintele Martirilor Bisericii Unite? Câţi ştim că-n luna mai au fost chemaţi, din moarte, de Domnul trei dintre Ierarhii noştri: Vasile Aftenie – înmormântat le Belu -, Mitropolitul Rusu – înmormântat la Gherla – şi Episcopul Ioan Suciu, pe undeva prin margine de Sighet. Cât de frumos şi regenerator ar fi ca-n pietatea noastră să-şi afle locul şi dragostea pentru mormintele de sfinţi!

Iudeii şi lui Iisus îi rezervaseră un loc statornic în frică şi uitare, însă iubirea a trei femei, mai îndrăzneţe decât ura şi mai viteze decât bărbăţia, mai râvnice decât să stea pitite-n laşitate, au cutezat ca, noaptea, să se strecoare printre gropniţi, în căutarea Celui slujit cu dăruire anonimă pe când era pe lume, apoi, iubit şi în osândă. ***Aceste trei femei – Maria din Magdala, Maria mama lui Iacob şi Iosif, luând-o şi pe Salomeea – ajunseră la mormântul cunoscut; în râvnă scormoneau cu ochii semiobscuritatea criptei în care ar fi trebuit să se odihnească de chinuri Trupul sfânt. Dar trup nu mai era. Nu se gândeau că tocmai golul din mormânt va fi temeiul apariţiilor viitoare în care-L vor vedea***

pe Cel de neuitat şi căutat de ele şi de învăţăceii toţi. Nu se gândeau, sărmanele, că tocmai golul din mormânt vorbea despre minunea învierii.

Mereu, în Evanghelii, ne-ntâmpină sublimul, adică depăşirea a tot ce e firesc, a tot ceea ce ne-am aştepta. Altfel nici nu ar fi divine. ***Bergson numeşte aceasta "smerenia divină", pe care Pascal o vede în faptul că Dumnezeu adeseori Se manifestă sub hainele naturii: în primul rând, sub formă omenească, apoi, sub forma Jertfei de pe Crucea hulită de iudei, iar astăzi sub forma Euharistiei, ca şi cum I-ar face bucurie să nu ni Se arate-n slavă, ci să îi recunoaştem prezenţa chiar şi într-o absenţă atât de tainică şi tandră.***

Nu e sublimă această smerenie divină? Sublima glorie a Învierii se face cunoscută lumii nu printr-o mărturie de autoritate, cum ar fi lui Petru, ci printr-o păcătoasă, "Apostola Apostolilor", cum o numesc dominicanii pe Maria din Magdala, întâia descoperitoare a Absenţei grăitoare şi prima care a dus măriţilor Apostoli vestea că a-nviat Hristos. Ea e veriga primă din lanţul mărturiilor referitoare la învierea lui Hristos. Fără veriga primă, niciuna dintre mărturii n-ar fi legată de mormânt.

În ea se află începutul vestirii apostolice "Hristos a înviat!", în ea care, odinioară, trăise în păcat – de altfel ca şi noi; dar noi, nu ca şi ea, n-avem acea iubire pură care să devasteze-n noi păcatul şi nici căinţa sfântă a tâlharului capabilă să nimicească orice baraj care ar sta în calea comuniunii cu Hristos, orice ascunsă legătură cu păcatul.

Smerit este Iisus şi-atunci când Se arată celei ce "mult a păcătuit" şi căreia "mult i s-a iertat", care, păcătuind peste măsură, a şi iubit peste măsură – Maria din Magdala. Ce delicat îndemn la pocăinţă, spovadă şi apostolat ne dă Mântuitorul prin Sfânta Maria din Magdala, cea ridicată din imoralitate la sfinţenie, nouă celor atât de laşi în a ne smulge din păcat! O, cum ni S-ar arăta şi nouă, celor ce mult am mai păcătuit, dac-ar găsi şi-n noi aceeaşi iubire purificatoare şi cristificatoare iubire ca a ei! ***Femeile mironosiţe L-au văzut pe Domnul mort pe cruce şi L-au văzut pus în mormânt, dar totuşi au venit la El.***

Şi noi Îl ştim prezent în Euharistie, dar noi venim la El? Iisus era în ele mai mult decât speranţa: era iubirea lor, cum a rămas şi după ce a răposat pe Cruce. Ce este pentru noi Iisus?…

Mironosiţele se întrebau: ***Cine ne va prăvăli piatra de la uşa mormântului? Dar, când şi-au ridicat ochii, au văzut că piatra, care era foarte mare, fusese deja prăvălită*** (Mc 16,3-4). ***N-au înţeles că însăşi puterea Iubirii răstignite înlăturase piatra.***

Noi, după două mii de ani de la minunea Învierii, din care s-a născut credinţa şi mântuirea noastră, vom reuşi să înţelegem ce tandră e iubirea lui Iisus pentru aceia care se întorc la El? Vom înţelege că, prin căinţă, ajungem preferaţii lui Iisus, cum prin căinţă şi Maria a fost cea preferată să-L vadă prima pe Domnul înviat? Chiar marii teologi şi marii predicatori este posibil să ajungă la Dumnezeu în urma unor anonimi căiţi, căci ***unii dintre cei din urmă vor fi cei dintâi*** (Lc 13,30).

Maria din Magdala, prin viaţa în păcat, a fost întâia care a prezis crucificarea lui Iisus. Prin mirul pocăinţei turnat pe Sfintele picioare, Maria fost prima care I-a prevestit înmormântarea. Tot ea a fost prima i-a căutat mormântul şi totodată prima care a întrezărit misterul Învierii: a lui Iisus şi a sufletului ei. În care din aceste momente magdaleniene ne vom găsi vreodată? În toate, de vom iubi şi crede. … Căci: Îndrăzniţi, fiindcă Eu am biruit lumea! (Ioan 16,33).

Pr. Mihai Tegzeş - Duminica a III-a după Paşti (A mironosiţelor) - Mironosiţele: apostolii Învierii

Pentru că suferinţele Răstignitului sunt asemănătoare cu ale noastre, ne este mai uşor să înţelegem patima şi moartea lui Iisus, decât Învierea… Iată motivul pentru care, textul Evangheliei de astăzi, prin vestea că Iisus a înviat – este viu şi continuă să mijlocească pentru noi – ne ia prin surprindere, ne înspăimântă.

În acest sens, ***unul dintre Sfinţii Părinţi subliniază: "Nu este important să crezi că Iisus a murit; şi păgânii, iudeii şi păcătoşii cred. Toţi cred. Credinţa creştinilor constă în faptul că Iisus a înviat. Pentru noi este hotărâtor, decisiv să credem în înviere" (cfr. Sant 'Agostino, in Psal 130,4).***

Iată de ce sf. Pavel, la o distanţă de câţiva zeci de ani de la Înviere, îi scrie aceste cuvinte ucenicului Timotei: "***Adu-ţi aminte că Iisus Hristos, din neamul lui David, a înviat din morţi***" (2Tm 2, 8). Sf. Pavel foloseşte acest ton tocmai pentru faptul că anunţul învierii, fiind cunoscut de mai multă vreme, risca să devină o veste "obişnuită" din trecut şi prin urmare, depăşită. Dat fiind faptul că Învierea este adevărată, creştinul nu trebuie s-o uite, ci să o vestească şi altora.

Chiar dacă, Papa Ioan Paul al II-lea a observat că în Europa multă lume trăieşte ca şi cum Iisus nu ar fi pătimit, murit şi înviat pentru noi, subliniem că Sf. Pavel ne invită să ţinem seama de "evenimentul Învierii" în fiecare zi din viaţa noastră. ***Apostolul neamurilor doreşte să ne spună că Învierea lui Iisus este nucleul existenţei, al vieţii noastre:*** "***Sigur este acest cuvânt, dacă vom muri cu El, cu El vom şi învia; dacă cu El vom persevera, cu El vom şi împărăţi***" (2Tm 2, 11s).

Iubiţi credincioşi! Şi noi suntem "martorii Învierii", chemaţi să vestim despre un eveniment care a avut loc cu peste două milenii în urmă. ***Condiţiile pentru a mărturisi despre Învierea lui Iisus sunt două:***

- ✓ *prima, misterul ei să nu fie arhivat în analele unei istorii irepetabile şi*

- ✓ *a doua, ca noi să fim implicaţi în chip personal, astfel încât să putem spune: "Este adevărat că a Înviat pentru că trăieşte în noi şi voi puteţi să-L vedeţi".*

De fapt, Învierea nu poate fi îngropată în trecut. **A spune că Iisus a înviat, înseamnă a afirma că este viu astăzi.** Şi acest lucru este întărit de ultimele două versete ale Evangheliei după Marcu: "***Domnul Iisus… a fost ridicat în ceruri şi şade la dreapta lui Dumnezeu***" (Mc 16, 19). Cu aceste cuvinte ne-am aştepta să se termine totul, iar noi ar trebui să concluzionăm că Domnul a făcut tot ceea ce depindea de Dânsul şi nu mai are absolut nimic de făcut pentru noi. Dar paradoxal, evanghelistul adaugă: "***Atunci ei au mers ca să vestească*** (Evanghelia) ***peste tot, iar Domnul era cu ei şi întărea cuvântul cu minunile care îi însoţeau***" (Mc 16, 20).

Iată că şi după Înviere, Domnul continuă să fie cu noi. Dacă noi îi permitem lui Hristos să împlinească binele prin mijlocirea noastră, continuând să luptăm cu cel rău şi cu egoismul din noi, mărturisim Învierea Sa, care pentru noi înseamnă trecerea de la moarte la viaţă "***pentru că îi iubim pe fraţi***" (1Gv 3, 14).

Putem deci să ne însuşim chemarea Sf. Pavel: "***Dăruiţi-vă pe voi înşivă lui Dumnezeu, ca pe nişte vii întorşi din moarte***" (Rm 6, 13), ***căci dacă am înviat cu Hristos înseamnă că ne dăruim, ne oferim asemenea Lui Tatălui, pentru a-i ajuta pe fraţii noştri (şi pe noi) să învie la o viaţă nouă, frumoasă, luminată şi condusă de iubire, pace şi har.***

Maria Magdalena, Maria mama lui Iacob, împreună cu Salomea, sâmbătă dis de dimineaţă, îl coboară pe Iisus de pe cruce, cu ajutorul lui Iosif din Arimateia şi îl pun într-un mormânt nou, sculptat în piatră, poate cu convingerea că s-a terminat totul şi nu se aşteptau la altceva.

Cele trei femei, în ziua următoare, devreme, s-au întors să ungă trupul Mântuitorului. Ducându-se la mormânt pentru a onora trupul "mort" al Domnului, prin ungerea cu miresme parfumate, care întârziau intrarea corpului în putrefacţie, femeile se arată nepăsătoare faţă de pericolele care le ameninţau, de înfruntarea santinelelor puse să păzească mormântul, pentru ca ucenicii să nu-I poată fura trupul. Pe cale, se gândesc numai la cum să mute piatra de pe mormânt.

Mironosiţele, care, la răsăritul soarelui, merg la mormânt, pentru a împlini un gest de milă, sunt simbolul fiecărui om, în toată limita şi fragilitatea sa, în toată nevoia sa de certitudini care, nu pot să vină din stări de moarte, ci de la Dumnezeul vieţii, cum ne învaţă apostolul Pavel: "***Dar dacă am murit cu***

Hristos, credem că vom şi trăi cu El, deoarece ştim că, odată înviat din morţi, Hristos nu mai moare, moartea nu mai este stăpână peste El" (Rm 6, 8-10).

Ajunse la mormânt, îl află descoperit şi în locul trupului neînsufleţit, femeile întâlnesc Îngerul care le vesteşte: "***Voi Îl căutaţi pe Iisus Nazarineanul, cel răstignit. A înviat, nu este aici.***"

Tot aşa cum la Întrupare un înger i-a vestit Mariei că va da viaţă Fiului lui Dumnezeu, la fel şi acum, un înger vesteşte femeilor, viaţa: "Îl căutaţi pe Iisus Nazarineanul, cel răstignit. A înviat, nu este aici." Îngerul nu dă nici o explicaţie, doar anunţă cele întâmplate. Astfel Învierea, un fapt dumnezeiesc, intră cu putere în dimensiunea, în existenţa umană. Cu alte cuvinte, învierea devine accesibilă pentru om. Limita impusă de moarte a fost învinsă în chip definitiv de Iisus Hristos. De două mii de ani, acest anunţ traversează istoria şi o umple de speranţă.

Numai harul divin le-a ajutat pe femei să înţeleagă ceea ce nici măcar nu-şi imaginau: viaţa continuă după moarte şi existenţa Împărăţiei Raiului.

Femeile – considerate cele din urmă în cultura orientală – nu aveau nici un drept, dar s-au dovedit mai atente şi mai harnice, mai devotate decât apostolii. ***Iubirea lor faţă de Învăţător a biruit frica morţii.*** Ele nu au fugit! Poate din această cauză, ***acestea au privilegiul să afle cele dintâi că Iisus a înviat şi să fie şi cele dintâi ambasadoare ale Înviatului, primele vestitoare a ceea ce urma să devină inima şi esenţa întregii Evanghelii: anunţul veştii celei bune, Învierea.***

Învierea Domnului este vestea cea mare, care ne spune că suntem ucenicii unui Dumnezeu viu şi că nu mai suntem sclavii morţii ori prizonieri fără speranţă, deoarece: Iisus a înviat! Este viu!

Ce frumos ar fi dacă această bucurie ar inunda rugăciunile noastre, viaţa noastră zilnică, relaţiile dintre noi. Uneori numai dacă autobuzul întârzie câteva minute sau dacă cei din jur nu se comportă după cum vrem noi, imediat inima noastră se umple de mânie şi nelinişte.

Îngerul vesteşte: Nazarineanul răstignit a înviat, sintetizând adevărul cu privire la Iisus. Îngerul foloseşte acest "titlu" în ceea ce Îl priveşte pe Iisus şi nu altele, deoarece doreşte să ne amintească strânsa legătură între întrupare, cruce şi înviere. ***Noi nu trebuie să lăsăm de-o parte Întruparea şi Crucea, deoarece aceste semne ne vestesc particularitatea Paştilor: "vestea ce bună" nu constă în ştirea că un mort s-a reîntors la viaţă, ci că Fiul lui Dumnezeu, care s-a făcut om şi şi-a dat viaţa din iubire, a biruit moartea!***

Învierea vesteşte că numai viaţa dăruită, trăită în slujba iubirii, este mai tare decât moartea, că numai viaţa care se abandonează în mâinile lui Dumnezeu este scăpată de la moarte.

Îngerul le cere celor trei să nu le fie frică şi le dă vestea învierii Domnului. Şi Fecioarei Maria i-a spus îngerul: "Nu te teme!" Prin urmare, ***chiar dacă modul lui Dumnezeu de a lucra ne poate surprinde, mira, nu trebuie să ne fie frică de Dumnezeu, deoarece întotdeauna El intervine în favoarea noastră, pentru a ne ajuta şi a ne scăpa de cel rău.*** Mai mult, Domnul ne cheamă să colaborăm cu El, la mântuirea noastră, aşa cum îngerul le-a cerut femeilor.

Curaj! Domnul a înviat! A înviat pentru tine, care te simţi abandonat de către toţi, pentru tine care ai reuşit să-ţi revii la viaţă, pentru tine care, de mulţi ani, îţi îngrijeşti soţul bolnav şi imobilizat la pat, pentru tine care, după luni de supărare, faci familiei tale cadou: zâmbetul şi fericirea ta, pentru tine, care a trebuit să trăieşti sărbătorile departe de familia ta… şi pentru tine… care nu mai ai o familie. **A înviat pentru tine, care nu-L cauţi niciodată, dar acum eşti aici, înaintea Lui. Poate nu ştii, dar Iisus este viu. Chiar dacă tu uiţi de El, Dânsul de tine niciodată nu uită.**

Învierea este victoria celor care iubesc pacea şi caută dreptatea, este victoria pasiunii lui Iisus de a restitui omului credinţa şi speranţa în Dumnezeu!

Pentru noi ar fi îndeajuns faptul că avem un Dumnezeu care a suferit şi şi-a dat viaţa, a murit pentru noi, însă Domnul doreşte să ne dea mai mult. Învierea nu are ca scop doar manifestarea victoriei şi atotputerniciei Sale sau convingerea necredincioşilor. De fapt, Învierea, este şi triumful trupului rănit şi suferind: dacă Învierea lui Iisus nu ar fi existat, Dumnezeu ar fi numai Dumnezeul dinainte, Cel perfect, acolo sus, în cer.

În urma Învierii lucrurile s-au schimbat complet, deoarece în Dumnezeu sunt prezente rănile, durerile, suferinţele, dubiile lui Iisus! Odată cu Învierea, privim la un Dumnezeu care a îngenunchiat pentru a spăla picioarele apostolilor Săi, la mâinile lui "pictate" cu noroiul pe care l-a pus pe ochii orbului din naştere înspre vindecare… Iată frumuseţea şi misterul credinţei noastre în Dumnezeu!

Noi credem într-un Dumnezeu care învie nu pentru a-şi arăta puterea Sa, ci pentru a primi şi a transforma pentru totdeauna slăbiciunile noastre, pentru a ne spune că nu suntem singuri în mijlocul greutăţilor vieţii noastre, pentru a inunda cu raze de lumină întunericul din sufletul nostru şi a da speranţă incapacităţii noastre de a privi dincolo de lumea materială, de a vedea viitorul ca pe o promisiune veşnică.

Evanghelia după Marcu se încheie observând că după vestea pe care Îngerul a dat-o femeilor, acestea au fugit din cauza fricii şi nu au spus nimănui nimic. Femeile tac, speriate. Însă Îngerul le-a spus: “***Nu vă fie teamă!***”

Să ne amintim că era Iisus cel care le poruncea mereu ucenicilor să tacă, pentru că se temea să nu deformeze adevăratul Său mesaj mesianic, însă acum, când cu toţii pot vorbi, le este frică şi tac. Această tăcere ne interoghează, ne priveşte, deoarece acum noi suntem cei chemaţi să răspundem.

Iisus s-a arătat şi ne întreabă: “***Cine sunt Eu pentru tine?***”Mulţi cred în Iisus dar nu cred în Înviere, în timp ce alţii cred orbeşte, fără să aibă nevoie de prea multe explicaţii. Unii susţin că Învierea demonstrează dumnezeirea lui Iisus, dar pentru cei care nu cred, aceasta nu dovedeşte nimic; mai mult ei cer ca Învierea să fie demonstrată. În ce fel? Nu se poate, deoarece aparţine domeniului iubirii, al credinţei iar ***iubirea şi credinţa nu se demonstrează, ci se trăiesc.***

Gândindu-ne la faptul că Dumnezeu este iubire, credem că nu poate să uite sau să-i abandoneze în nefiinţă pe cei pe care îi iubeşte. Prin urmare, Învierea este concluzia logică a unei credinţe bazate pe iubire, pentru că Dumnezeu nu poate să-l iubească pe om doar pentru o anume perioadă şi apoi să-l uite. Acest fel de a judeca, fondat pe speranţă, este caracteristic tuturor celor care iubesc. Învierea nu este doar credinţa în nemurire: este credinţa în iubire, este pariul celor care cred în iubire şi pentru faptul că o viaţă veşnică fără iubire, ar fi o moarte veşnică, o plictiseală. Prin urmare, Dumnezeu ne cheamă să construim o lume în care, iubirea şi solidaritatea să fie mai tari decât ura şi moartea!

Dorim să ne oprim şi asupra îndemnului pe care îngerul l-a adresat femeilor: “Nu vă temeţi!” Frica, teama este cuvântul care caracterizează starea de spirit a femeilor în dimineaţa în care s-au prezentat la mormânt. Le este frică de tânărul îmbrăcat în haină albă, nu ascultă îndemnul său: “Nu vă fie teamă.”, fug de la mormânt . “Ele ieşiră şi fugiră de la mormânt”, nu spun nimănui nimic pentru că “le apucase tremurul şi spaima.”

Cum poate exista atâta incertitudine înaintea unui mare mister? Elementele sunt neclare: tânărul “îmbrăcat într-o haină albă” este semnul unei prezenţe la care nu se aşteptau. Vestea sa este că Înviatul nu mai este cum l-au cunoscut înainte. Femeile trebuie să meargă în Galilea, pentru a-L întâlni.

Frica se naşte înaintea necunoscutului, atunci când trebuie să străbatem o cale nouă, unde nu ni se garantează nici o certitudine. Femeile deja erau hotărâte să-L “îmbălsămeze pe Iisus”, deoarece aveau convingerea că El putea să mai fie prezent, viu doar în memoria şi în amintirile lor. Înviatul le pune în mişcare, poruncindu-le să meargă, să-i găsească pe ucenici, să le vestească cele

întâmplate şi poate chiar să meargă şi ele în Galilea. Nu putem crede că toate aceste lucruri au fost uşoare.

Nu este uşor să reîncepi o activitate, atunci când te-ai resemnat cu o situaţie, când te-ai predat înaintea problemelor. Nu-i uşor să revezi persoane care între timp au devenit distante. Iisus era inelul de legătură între acele femei, Petru şi ceilalţi ucenici. El a murit, iar ei se întorc la starea lor de dinainte de a-L întâlni pe Domnul, străini unii faţă de alţii.

Dacă Petru, căpetenia apostolilor, n-a fost în stare să-L urmeze pe Domnul până la capăt, femeile însă, au stat cu Domnul până la sfârşit.

Învierea risipeşte şi certitudinile noastre: pornim de la ceea ce vedem, atingem, calculăm, punând în discuţie afecţiunea noastră faţă de familie sau faţă de locul de muncă (carieră) ca unic scop al vieţii noastre.

În societatea noastră, oamenii se ataşează tot mai mult de munca lor, de cariera lor: unii vor “part-time”, alţii urmăresc un câştig mai mare, alţii nu reuşesc să-şi găsească un loc de muncă… dar Cel Înviat ne ajută să intuim un orizont diferit, dincolo de locul de muncă, care dă plinătate vieţii, care împlineşte, realizează viaţa. Cel înviat ne conduce deasupra discuţiilor legate de bunurile vizibile (casă, investiţii, economii, infrastructură…), dar şi dincolo de bunurile imateriale, proclamarea abstractă a drepturilor omului, a valorilor… Dorinţa Înviatului este de a ne comunica, a ne dărui o viaţă nouă, în care El să fie punctul de referinţă, dincolo de orice instituţie sau condiţie socială.

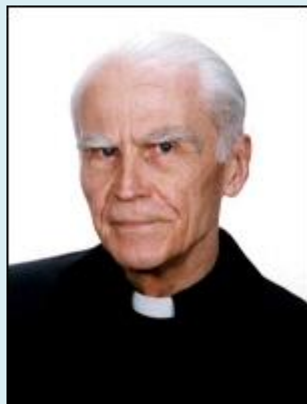
Să nu uităm că victoria Domnului asupra morţii este garanţie şi promisiune că toate “victimele” morţii o vor birui. ***Pentru prima dată în istorie un om a ieşit din mormânt pentru a nu se mai întoarce vreodată acolo.*** Deci moartea a fost învinsă odată pentru totdeauna, căci: “***Hristos înviat din morţi, nu mai moare***” (Rm 6, 9) şi cei care Îi aparţin vor împărtăşi aceiaşi soartă.

Învierea ne spune că Iisus este în mijlocul nostru şi noi putem să-L întâlnim asemenea primilor creştini şi în acelaşi timp ne vesteşte că este evenimentul care a schimbat radical destinul oamenilor.

După dimineaţa învierii nu mai trebuie să stăruim în gânduri de moarte, nici să ne lăsăm paralizaţi de durere sau de teamă. În Iisus înviat, fiecare om este invitat să privească mai departe, să-L caute şi să-L mărturisească, pe cel Veşnic viu, cum îndeamnă îngerul prin cuvintele: “***Mergeţi şi spuneţi ucenicilor Săi şi lui Petru că se duce în Galilea înaintea voastră. Acolo Îl veţi vedea, precum v-a spus***“.

Taina învierii, mister al luminii şi al vieţii, este un mister al contemplării prin credinţă, care acţionează prin mijlocirea predicării, a mărturisirii, pe care fiecare om este chemat să-l împlinească pe baza botezului care l-a unit cu Hristos, adevărata Lumină a lumii şi a istoriei. Amin.

Pr. Gheorghe Neamţiu - Duminica a III-a după Paşti (A mironosiţelor) - Femeia în lumea creştinismului

"Şi, foarte de dimineaţă, în ziua cea dintâi a săptămânii, au venit la mormânt, după ce a răsărit soarele." (Marcu XVI,2)

Nu numai din acest verset al Sfintei Evanghelii după Marcu, ci şi din relatările celorlalţi evanghelişti reiese că femeile purtătoare de mir au pornit, când era încă întuneric, la mormânt, ca să ungă cu miresme trupul Domnului, sosind acolo după răsăritul soarelui. Astfel, Sfântul Matei spune că ele au plecat "***sâmbătă noaptea târziu când se lumina de ziua cea dintâi a săptămânii***" (XXIII, 1); Sfântul Luca zice: "***Iar în ziua cea dintâi a săptămânii, foarte de dimineaţă, au venit la mormânt***" (XXIV, 1); iar Sfântul Ioan: "***Iar în ziua cea dintâi a săptămânii, Maria Magdalena, a venit la mormânt, încă fiind întuneric***" (XX,1).

Acest gest de iubire curată, devotament şi curaj, care le-a făcut pe purtătoarele de mir să alerge cu noaptea în cap la mormânt, este nu numai o expresie a gingăşiei cu care ele îl iubeau pe Iisus şi a credinţei lor nezdruncinate în El, ci este totodată şi o dovadă a iubirii şi a atenţiei de care ele s-au bucurat din partea Învăţătorului cât fusese în viaţă. Purtarea Lui faţă de ele le făcea să simtă că acest Mare Profet le preţuia mai mult decât le putea preţui orice muritor până la El şi că, prin El, ele primiseră o demnitate nouă.

Iată de ce folosesc acest prilej al duminicii dedicată mironosiţelor spre a considera:

1) *Ce era femeia înainte de Hristos.*
2) *Ce a devenit femeia datorită lui Hristos.*
3) *Ce ar deveni femeia fără Hristos.*

1. Este un fapt cunoscut că în antichitate starea femeii era degradantă. Astfel, în lumea greacă, de exemplu, cea mai mare parte a populaţiei se compunea din

sclavi; şi cum majoritatea copleşitoare a acestora nu aveau dreptul să se căsătorească, reiese că cele mai multe tinere nu se puteau mărita şi, ca urmare, erau expuse celui mai josnic desfrâu. Chiar dacă unora li se îngăduia să încheie căsătorie, stăpânul lor oricând le-o putea desface.

În pătura liberă, a celor bogaţi, soarta femeii nu era mult mai bună. Fetele nu se puteau împărtăşi de cultura intelectuală. Dansul şi cântecul erau singurele lor îndeletniciri, iar soţul le era impus de către tată.

După căsătorie, femeia era pusă, sub supravegherea unui paznic, într-un apartament separat de al soţului (gineceu), fiindu-i interzis a-l părăsi. Soţul, în schimb, putea, oricând s-o repudieze. Soţia nu avea dreptul să facă comerţ, nici să facă testament. Devenită văduvă, fiul cel mai mare devenea tutorele ei.

Dar, oare în mijlocul fiilor era ea mai fericită? Nicidecum. Tatăl avea dreptul să decidă asupra noului născut dacă îl acceptă sau urmează să fie expus şi lăsat să moară de foame. Iar dacă unul din copii, băiat ori fată, se năştea infirm, era suprimat, fără multă chibzuială, ca un pui de pisică. Pe scurt femeia, în lumea greacă veche, nu se bucura nici de onoare, nici de drepturi, nici de iubire, nici de libertate.

2. Dar în această noapte sumbră, lumina stelei de la Răsărit, care a adus bucurie în toată lumea a schimbat şi soarta nefericită a femeii.

Prin răscumpărarea adusă de Hristos, femeia nu mai este sclava bărbatului, ci egală cu el în drepturi şi demnitate. Aceasta era o adevărată revoluţie, dacă ne gândim că, la evrei, unui învăţător de lege nu îi era permis să stea de vorbă cu o femeie, fie chiar propria lui soră. Or, iată-L pe Mântuitorul abrogând această prescripţie umilitoare. De aceea apostolii se miră când, întorcându-se din oraş, îl găsesc pe Iisus, la fântâna lui Iacob, stând de vorbă cu femeia samarineancă. “***Şi ucenicii se mirară că sta de vorbă cu o femeie***”, remarcă Sfântul Ioan în Evanghelia sa (c. IV). ***Era primul pas spre respectul femeii şi spre eliberarea ei.***

În minunatele sale pilde, Iisus aminteşte mereu de truda şi multele suferinţe ale femeii. Şi dacă marele filosof antic Socrate, când vorbea de filosofie în societate, izgonea femeile din casă, ca nu cumva acestea să tulbure înţelepciunea bărbaţilor, considerată ca un apanaj al lor, apoi ***Hristos, Lumina lumii, înţelepciunea însăşi, salută prezenţa femeilor şi mamelor printre ascultătorii Săi, lăsând să se înţeleagă că şi ele au drept egal la iubirea şi jertfa Sa mântuitoare. El le eliberează şi le face vrednice de aceeaşi cinstire ca şi bărbatul. Din sclave face surori; din servitoare – soţii; din desfrânate notorii – învăţăcele fidele care Îl urmează pe Mântuitorul pretutindeni.***

Este cu neputinţă să exprimăm duioşia, bunătatea şi mila cu care şi-a plecat Iisus inima Sa iubitoare asupra suferinţelor femeii.

- *Mişcat de lacrimile văduvei din Nain, îi învie pe unicul fiu;*
- *iar sub fulgerele încrucişate ale privirilor fariseilor, primeşte cu milă pe Maria Magdalena cea păcătoasă şi o sloboade iertată: "**Iertate îţi sunt păcatele**" (Luca VII,48).*
- *Când fariseii aduc în faţa lui Iisus o femeie prinsă în adulter, cu intenţia de a obţine de la Iisus o condamnare, Iisus demască făţărnicia acestora şi o achită pe păcătoasă, vorbindu-i cu blândeţe şi bunătate.*
- *El laudă mărinimia văduvei sărace care îşi aruncă ultimii bănuţi în vistieria bisericii;*
- *o vindecă pe fiica femeii din Canaan,*
- *pe femeia gârbovă şi*
- *învie pe fiica lui Iair, mai marele sinagogii din Capernaum.*

De aceea, ***încă de la prima întâlnire cu Mântuitorul, femeile, găsind în El izvorul nesecat al iubirii şi înţelegerii pentru toate mizeriile umane, s-au apropiat şi ataşat de El cu toată evlavia şi încrederea, slujindu-L cu credinţă şi cu o totală dăruire până la moarte, dovedindu-se mai curajoase decât mulţi apostoli.***

Când, ***acoperit de vânătăi şi sânge, Mântuitorul urca Golgotha, în acele clipe când El avea mai multă nevoie de mângâiere din partea prietenilor, numai femeile L-au urmat de-aproape, plângând şi pătimind împreună cu El. În ceasul Jertfei supreme de pe Cruce tot femeile sunt cele care, alături de Maica Sa preasfântă şi de Evanghelistul Ioan, au rămas până târziu la picioarele lui Iisus; iar în clipele marii bucurii din dimineaţa Învierii, tot ele au fost cele dintâi venite la mormântul Domnului şi cele dintâi care au purtat mesajul Învierii.***

Iisus le iubeşte pentru devotamentul lor, pentru menirea lor de soţii şi mame, continuatoare a lucrării creatoare a lui Dumnezeu în lume; le iubeşte pentru virtuţile lor alese, le compătimeşte şi le ridică prin pocăinţă la o nouă viaţă. Mai mult, prin Fecioara Mamă femeia este înălţată la demnitatea de a fi imaginea vie a Mariei pe pământ, soţie castă şi fidelă, mamă devotată şi iubitoare, după modelul Mamei divine. Şi, inspiraţi tot de acest model, ***sfinţii Petru şi Pavel în scrisorile lor le îndeamnă pe femei să fie bune, modeste, blânde, curate, credincioase în îndeplinirea îndatoririlor faţă de familie şi Biserică, împodobindu-se cu virtuţi, nu cu aur şi argint.*** Iar Biserica, continuatoarea învăţăturii apostolice, a avut de-a lungul veacurilor bucuria de a vedea crescând în sânul ei de mamă, femei care au întruchipat în viaţa lor idealul de sfinţenie după chipul Fecioarei Mame, fie consacrându-se – prin feciorie – maternităţii

spirituale, îngrijind pe bolnavi şi orfani şi educând tinerele vlăstare în şcoli, fie consacrându-se vieţii de familie şi creşterii propriilor vlăstare în spiritul Evangheliei, dând astfel societăţii oameni de ştiinţă şi caractere de o înaltă ţinută morală, unii dintre ei ridicându-se, prin desăvârşire, până la cinstea altarelor.

Nu există stare socială în care femeia să nu fi avut un rol hotărâtor în redresarea morală a societăţii, ba uneori chiar şi în mersul Bisericii (cum a fost călugăriţa dominicană Ecaterina de Siena, acea sfântă analfabetă care, luminată de Sfântul Spirit, a determinat pe papa Grigore al XI-lea să se întoarcă din Avignon la Roma, punând astfel capăt acelei dureroase "robii babilonice a papilor" 1309-1377, robie datorată lui Filip cel Frumos, regele Franţei).

3. Dar dacă aceasta este demnitatea conferită femeii de Hristos, ce ar deveni ea fără religia întemeiată de El? Ce ar deveni o vedem din nefericire în multe părţi ale globului. Într-o lume în care ochii omului sunt îndreptaţi exclusiv spre viţelul de aur, spre lux şi spre tot ce satisface amorul propriu, femeia a devenit şi ea sclava acestora, dezertând de la menirea ei de mamă şi soţie fidelă, în dispreţul valorilor moralei, chiar şi ale celei fireşti. Preocuparea obsesivă de o modă ce sfidează până şi cea mai elementară pudoare, fardul provocator , vestimentaţia ca şi întreaga-i comportare, dovedesc că în ea nu a mai rămas nimic din podoaba virtuţilor femeii răscumpărate de Hristos, a femeii din Evanghelie. Ea nu mai dă seama nimănui de ceea ce face; pleacă de acasă şi se reîntoarce când vrea, bea, fumează, se căsătoreşte şi divorţează când vrea, căci pentru ea fidelitatea conjugală şi maternitatea sunt concepţii demodate, perimate şi ridicole. Astfel, ea a devenit o jucărie în voia patimilor dezlănţuite, iar roadele acestei conduite nu întârzie să se arate, atât în familie cât şi în societate: familii destrămate, copii fără educaţie rămaşi pe străzi, viitoare epave sociale, elemente lipsite de orice răspundere faţă de societate.

Şi astfel, în loc să fie fermentul de regenerare a societăţii, femeia a devenit un ferment de descompunere a ei.

Ne mângâiem însă că mai avem încă şi chipul femeii care nu vrea să-şi schimbe firea, ci rămâne aşa cum a aşezat-o Creatorul, cu atributele şi virtuţile femeii creştine, ale femeilor purtătoare de mir, ale femeii care, pe lângă multiplele-i necazuri şi îndeletniciri gospodăreşti, îşi află şi răgazul şi plăcerea de a-şi împlini îndatoririle spirituale, de a-şi primeni sufletul în Taina Sfintei Pocăinţe şi de a scoate noi puteri de muncă şi luptă din împărtăşirea cu Iisus Euharisticul.

Încă mai avem chipul exemplar al femeii care vrea să fie mamă şi pentru cei părăsiţi, şi care poate totuşi să rămână, în acelaşi timp, şi modernă – în sensul bun al cuvântului -, adică femeia care nu îşi caută în jurnalul de modă decât un model pentru rochie, nu şi pentru suflet; care în găteală nu urmăreşte un mijloc

de etalare vanitoasă, şi cu atât mai puţin o cursă pentru suflete, deoarece în sufletul ei s-a întipărit încă din copilărie, nu imaginea unei stele de cinema, ci icoana Imaculatei Fecioare, Steaua mării, busola după care vrea să-şi orienteze conduita, călătoria sa pe oceanul vieţii.

Să ne rugăm ca această icoană a Fecioarei Mame, cu farmecul ei ceresc, să fascineze şi să atragă spre sine cât mai multe dintre acele atât de multe tinere pornite pe povârnişul prăbuşirii morale, iar cele curate să urmeze cu statornicie virtuţile Preacuratei. Amin.

Pr. Vasile Rob - Duminica a III-a după Paşti (A mironosiţelor)

Femeile mironosiţe sunt primele martore ale învierii, după cum tot ele au fost şi martorele morţii şi îngropării Domnului. Printre martirii şi mărturisitorii credinţei peste veacuri s-au găsit zeci de mii de femeii care au preferat botezul sângelui, decât lepădarea de Cristos şi aceasta pentru că Mântuitorul a fost primul care s-a aplecat asupra soartei femeii în societate şi a adus-o din starea de sclavă şi supusă bărbatului în cea de egală acestuia, fiind alături de bărbat: "***împreună moştenitoare a darului***" (1Petru 3,7).

Noul Testament precum şi sfânta Tradiţie ne spune că la poalele crucii lui Iisus, în momentul rugăciunii sale către Tatăl, în care cere iertare pentru călăii săi, s-au aflat:

- **Maria Magdalena, prima femeie apostol al Domnului la Roma şi în Franţa;**
- **Salomeea mama celor doi fii a lui Zevedeu;**
- **Ioana, soţia dregătorului Husa (sau Cuza) cel din slujba împăratului Irod;**
- **Suzana, despre care se spune că a fost sora unuia dintre marii învăţaţi şi filozofi ai vremii, Gamaliel;**
- **Marta şi Maria sunt surorile lui Lazăr, cel înviat după patru zile, de Iisus.**

Împreună cu ele au fost doar trei bărbaţi:

- **Iosif din Arimateia;**
- **Nicodim, cel care l-a vizitat noaptea pe Iisus pentru a-i cere sfat şi**
- **Ioan, "*ucenicul pe care-l iubea Iisus*" (Io 13,23).**

Toţi au devenit, peste 3 zile, martorii Învierii, constatând lipsa lui Iisus din mormânt dar şi, mai târziu, beneficiarii vederii lui Iisus înviat.

Femeile mironosiţe au dat lumii pe femeia creştină, cea care ştie să fie şi soţie devotată şi sfătuitoare de taină a soţului ei, dar şi mamă plină de dragoste şi iubire faţă de pruncii săi, gata în orice moment, să se lupte pentru ei şi familia sa, ca o leoaică pentru puii ei. Şi care, a împletit obligaţiile pentru soţ şi familia sa, cu rugăciunile către Dumnezeu, trăgându-şi puterea din izvorul apei vii al Bisericii lui Hristos. Femeia creştină este o pildă pentru alte femei, pentru că şi comportamentul ei, se trage din pilda oferită tuturor femeilor de către Mama lui Iisus, Preacurata Fecioară Maria, care s-a supus hotărârii divine, fără nici o cârtire, devenind mama Fiului Său şi Mântuitorului nostru. Femeile mironosiţe sunt, intr-adevăr, primele care merg la mormânt şi primele cărora îngerul le spune că Iisus, nu numai că nu este în mormânt, dar că a şi Înviat. Însă, cu toate acestea, mesajul învierii nu le era adresat lor, ci apostolilor. **Ele fiind doar mesagerele învierii.** Cele care urmau să ducă această veste apostolilor, care-l aşteptau înfricoşaţi.

Mesajul primit de femeile mironosiţe a cutremurat întreg Ierusalimul pentru că, dacă apostoli, de frica batjocurilor şi a persecuţiilor stăteau ascunşi, soldaţii, puşi să păzească mormântul, fug timoraţi în cetate să-i anunţe pe şefii lor şi pe mai marii preoţilor că nu s-au achitat de sarcina primită şi că mormântul este gol.

Acelaşi cutremur cuprinde întreg Sinedriul deoarece călăii lui Iisus nu ştiu cum să-şi ascundă fărădelegea comisă şi folosesc tot felul de metode pentru a opri răspândirea veşti învierii Domnului, inclusiv şpaga pe care o plătesc soldaţilor ca să nu spună adevărul.

Şi, iată cum, astăzi, cei speriaţi nu mai sunt ucenicii lui Iisus, care ies din ascunzători şi, cu mult curaj, anunţă învierea Domnului, ci călăii săi. În timp ce primii, plini de har, ies la lumină bucuroşi că au fost ucenicii lui Hristos, este rândul celor din a doua categorie să se ascundă de ruşine şi probabil din cauza mustrării de conştiinţă la gândul că, afirmaţia soldatului roman, prezent când Iisus şi-a dat sufletul: "***Intr-adevăr, Fiul lui Dumnezeu a fost acesta!***" (Mc. 15,39), s-a confirmat. ***Pentru credinţa lor în Hristos, femeile mironosiţe au primit de la Dumnezeu ajutor, pe îngerul care a ridicat piatra grea ce a acoperit mormântul sfânt, ca să poată vedea că acesta este gol, făcându-le primele părtaşe ale speranţei învierii Domnului.***

Oare, am reuşit şi noi ca, odată cu învierea Domnului, să avem ridicată piatra grea cu păcatelor prin care; unii o lună, alţii un an şi alţii chiar mai mult, l-au supărat pe Dumnezeu? Bucuria Învierii este, pentru omul credincios, pe lângă bucuria Învingerii şi bucuria spălării sufletului creştinesc de murdăria păcatelor ce-l apasă, înainte de sfânta Taină a Spovedaniei.

Creştinul devine martorul învierii de fiecare dată când participă la Sfânta Liturghie şi se Împărtăşeşte cu hrana vieţi, deoarece în el luminează credinţa în Fiul lui Dumnezeu, mort pentru păcatele omenirii, dar înviat pentru dobândirea vieţii veşnice.

După cum, mesajul învierii adus de femeile mironosiţe şi răspândit în Ierusalim a zguduit oraşul şi pe toţi călăii lui Hristos, aşa şi sufletul omului păcătos este zguduit şi cutremurat de "biciul" lui Dumnezeu, care este conştiinţa.

Amin.

Pr. Ioan Abadi şi Pr. Alexandru Buzalic - Duminica a III-a după Paşti (A mironosiţelor) - Duminica purtătoarelor de mir

Nu există martori pământeşti ai învierii. Nimeni dintre oameni nu ştie când sau în ce fel Hristos a învins propria Sa moarte şi cum s-a ridicat la o nouă viaţă. Există în schimb mărturisitori ai Celui Înviat. Sunt oameni cărora El s-a arătat, cărora le-a vorbit, alături de care a şezut la masă, cărora le-a permis să se atingă de El şi pe care i-a convins de faptul, că trăieşte. Pentru noi, despărţiţi de acele întâmplări, de aproximativ două mii de ani, pentru noi, care nu L-am văzut niciodată în mod personal, pe Hristos Înviat, singurul drum în misterul învierii, singurul argument, care ne îndeamnă spre credinţa în înviere, vor fi tocmai mărturiile acelor oameni, care în mod direct s-au atins de Hristos, întors victorios de pe tărâmul morţii.

Doi dintre mărturisitori, sunt cei care L-au recunoscut pe Iisus, atunci când s-au aflat la masă alături de El şi când Acesta a frânt pâinea, discipolii în drum spre Emaus. Rezultatul – imediat ce L-au recunoscut, iată-i întorcându-se degrabă la Ierusalim, mărturisind celorlalţi cum L-au văzut pe Hristos cel înviat. Oricine, care într-un anumit fel vine în contact cu misterul învierii, primeşte încredinţarea transmiterii acestui aspect bun mai departe, sau însuşi – fără să fie de cineva constrâns – în mod spontan, devine crainicul şi susţinătorul ei.

Purtătoarele de mir – despre care vorbeşte şi Evanghelia de astăzi – grăbindu-se la mormânt pentru a unge Corpul lui Hristos, aud din gura îngerului: «***Mergând degrabă, spuneţi discipolilor Lui, că s-a ridicat din morţi şi iată va merge înaintea voastră în Galileia; acolo Îl veţi vedea. Iată v-am spus vouă***» (cf. Matei 28, 7).

Magdalenei îi vorbeşte însuşi Mântuitorul: «…***Mergi la fraţii Mei şi le spune: Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru şi la Dumnezeul meu şi Dumnezeul***

vostru» (Ioan 20, 17). Discipolii Lui nu au nevoie nici măcar de încredinţare. Cine nu ar fi împărtăşit cu semenul său o astfel de noutate? Ei înşişi, aşa cum am arătat mai sus, întorcându-se din Emaus, fac cunoscut, Luca şi însoţitorul său: «***Domnul a înviat cu adevărat şi S-a arătat lui Simon***» (cf. Luca 24, 34). Iar lui Toma îi spun, imediat ce intră în cenacol: «***L-am văzut pe Domnul***» (Ioan 20, 25).

Dar indiferent de pregătirea lor sufletească în privinţa mărturiei, discipolii lui Iisus primesc de asemenea încredinţarea anunţării adevărului despre înviere. “***Voi sunteţi martori a tuturor acestora***” - citim în Evanghelia lui Luca (24, 48). Şi mai departe: «***Mergeţi şi învăţaţi toate neamurile***» (Matei 28, 19). «***Veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea şi Samaria, până la marginile lumii***» (vezi Fapte 1,8).

Adevărul despre înviere nu are voie să fie ascuns. Acest adevăr deasemenea nu poate fi păstrat numai pentru sine. Mântuitorul Hristos deschide în mod spontan gura martorilor, îi invită la răspândirea lui în lume. Iar dacă în vreunul dintre aceştia s-ar stinge focul interior al mărturisirii, l-ar reaprinde porunca Domnului.

Este foarte important a privi cu atenţie la aceşti mărturisitori. În cele din urmă credinţa noastră în Învierea lui Hristos se bazează pe cuvântul şi fapta lor. Sunt mai întâi mărturisitori şi nu întâmplător, ci aleşi şi chemaţi.

Petru spune: Când Dumnezeu L-a înviat pe Hristos din morţi «***I-a permis Lui să se arate, nu la tot poporul, ci nouă, martorilor, dinainte aleşi de către Dumnezeu, care am mâncat şi am băut cu El, după învierea Lui din morţi***» (Fapte 10, 40-41).

Ca şi primul dintre martori – dacă nu în mod cronologic atunci din punctul de vedere al importanţei sale – Cartea Noului Testament scoate în evidenţă pe Chefa, sau Petru (vezi 1 Corinteni 15, 5; Luca 24, 34), alături de alţi Apostoli (vezi 1 Corinteni 15, 5. 7; Marcu 16, 4).

Dar mărturisitori vor fi de asemenea diferiţi discipoli anonimi – numărul lor pornind de la câţiva şi ajungând până la peste 500 (vezi 1 Corinteni 15,6; Marcu 16,12; Fapte 13, 31) – la care se adaugă şi acele persoane despre care ne vorbeşte Evanghelia de astăzi – Mironosiţele sau “purtătoarele de mir”. Mai mult decât toţi, aceşti oameni L-au cunoscut încă de dinainte pe Iisus, I-au ascultat învăţătura, au privit la minunile Lui. Prin urmare, a fost foarte uşor să descopere identitatea Aceluia care a fost cu ei, care a pătimit şi a murit, iar mai apoi S-a ridicat din mormânt. Foarte uşor le vine să privească învăţătura şi faptele lui Iisus prin prisma Învierii lui Hristos.

Ca un ultim mare mărturisitor al învierii lui Iisus în prima scrisoare către Corinteni, Sfântul Apostol Pavel scrie despre sine: «***Iar la urma tuturor, ca unui născut înainte de timp, mi S-a arătat şi mie. Căci eu sunt cel mai mic dintre Apostoli, care nu sunt vrednic să mă numesc Apostol, că am prigonit Biserica lui Dumnezeu***» (1 Corinteni 15, 8-9). ***Hristos i se arată în drumul spre Damasc: prigonitorul îşi schimbă în mod radical viaţa. Saul cel din trecut, este transfigurat acum în Paul şi devine unul dintre cei mai înflăcăraţi Apostoli ai lui Hristos.*** De asemenea, el nu numai că va mărturisi despre Învierea lui Hristos în modul cel mai convingător, ci este primul care pune fundamentul teologiei învierii, învăţătura pe care Biserica o va trăi până în zilele noastre.

Oamenii aleşi de către Dumnezeu ca să mărturisească despre adevărul învierii, nu sunt dintre cei visători, ci – mai ales când este vorba despre Apostoli – nişte observatori foarte lucizi şi critici. Iisus le descoperă cât se poate de evident şi în modul cel mai simplu necredinţa lor (vezi Marcu 16, 4; Luca 24, 25. 26. 38;). Gândind copilăreşte, cât de prudenţi vor fi ei faţă de primii soli, respectiv purtătoarele de mir, care spun despre mormântul gol şi apariţiile îngereşti. Citim în Luca: «***Aceste cuvinte au părut înaintea lor ca o aiureală şi nu le-au crezut***» (cf. Luca 24, 11). Chiar şi atunci când însuşi Isus, se află în mijlocul lor nu le vine să creadă prea repede, nu se dezic imediat de neîncredere. Îi conving mai târziu doar argumentele, faptele izbitoare, pe care Cel Înviat însuşi le face cunoscute (vezi Luca 24, 37-43, Ioan 20,27).

Totodată, ***este foarte important să fim atenţi, într-un mod aparte, la personalitatea discipolilor lui Iisus, la modul cum reacţionau toţi aceştia la noutatea învierii.***

- *Lui Ioan îi este de ajuns să vadă mormântul gol sau mai târziu să privească la Domnul aflat pe malul lacului Ghenizaret – şi deja ştie (vezi Ioan 20, 8; 21, 7).*
- *Magdalena a fost nevoită să fie strigată pe nume (vezi Ioan 20, 16).*
- *Discipolii Lui ajung în mod treptat la cunoaşterea adevărului doar în locul unde cinau, (vezi Luca 24, 38-43).*

Datorită readucerii în simţiri şi apropierii în mod critic de Cel Înviat, avem în discipolii lui Hristos mărturisitori demni de încredere şi faţă de care nu avem dreptul să ne îndoim cu privire la relatările lor. De asemenea mărturisitori are nevoie şi credinţa noastră.

Cei pe care îi întrebăm despre adevărul Învierii, sunt mai departe mărturisitori deschişi la înţelegerea acestui mister. Aceştia descoperă repede în Iisus, care li se arată, pe Cineva care este într-adevăr unul şi acelaşi care era până mai ieri, dar acum nu mai este acelaşi! El este în corp, dar nu este întru totul acelaşi pe

care L-au cunoscut şi care nu s-a deosebit sub nici o formă de propriile lor corpuri muritoare. Ridicarea Sa din mormânt nu este la fel ca învierea lui Lazăr. În faţa lor se află Iisus, care a suprimat moartea pentru totdeauna. Iisus al lor nu numai că trăieşte, ci reprezintă Viaţa. Toma rosteşte: «***Domnul meu şi Dumnezeul meu***» (Ioan 20, 28). Toţi gândesc la fel. De asemenea, cu toţii, din acele clipe, **vorbind despre Iisus, vor începe, să folosească**

- *cuvântul Domnul, rezervat în exclusivitate numai lui Dumnezeu (vezi Fapte 2, 36; 10, 36),*
- *în acelaşi timp, se ajunge la expresii ca Mesia (vezi Fapte 2, 36),*
- *Dătător de viaţă (Fapte 3, 15),*
- *Mântuitor (vezi Fapte 5, 31),*
- *Judecătorul viilor şi al morţilor (vezi Fapte 10, 42).*

În mod special Apostolul Pavel, dezvoltă în scrisorile sale bogata învăţătură despre înălţarea şi gloria Celui Înviat.

Iar Evanghelistul Ioan, în Cartea Apocalipsei Noului Testament mărturiseşte despre Hristos: «***Eu sunt Cel Dintâi şi Cel de pe Urmă. Şi Cel ce sunt viu. Am fost mort, şi iată, sunt viu în vecii vecilor, şi am cheile morţii şi ale iadului***» (1, 17).

«***Celui care învinge îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu, precum şi Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui***» (Apocalipsa 3, 21).

«***Eu sunt Alfa şi Omega, Cel dintâi şi Cel de pe urmă, Începutul şi Sfârşitul*** (Apocalipsa 22, 13).

Tăria în credinţă nu a venit la discipoli, într-un mod neaşteptat. Această credinţă se afla în inimile lor, cândva, dar a fost afectată în Vinerea Patimilor. ***După Învierea Mântuitorului, în piepturile Apostolilor se va aprinde iubirea lui Iisus, care nu le va mai permite să se îndoiască în privinţa Lui.***

Mărturisitorii Învierii sunt oamenii care au primit întru totul adevărul despre Iisus, dar mai ales sunt cei care fără nici o ezitare Îl fac cunoscut cu cuvântul şi cu fapta. Aceşti oameni au fost după Învierea lui Hristos, complet schimbaţi. Sunt înflăcăraţi de un foc interior care îi introduce într-o lume cu totul nouă, cea a lui Hristos.

Vor mai aştepta încă – precum a dorit Mântuitorul (vezi Luca 24, 49; Fapte 1, 4) – acele 40 de zile, în timpul cărora vor fi învăţaţi şi luminaţi de către Domnul (vezi Fapte 1, 3). Dar în ziua Coborârii Spiritului Sfânt vor ieşi.

- ✓ *Îşi vor mărturisii în mod deschis propria lor credinţă în Cel Înviat (vezi Fapte 2, 14; 3, 12).*
- ✓ *Vor ţine cu curaj piept duşmanilor Evangheliei (Fapte 4, 5-12. 19-20; 5, 29.32).*
- ✓ *Primesc cu bucurie primele persecuţii, fericiţi că sunt vrednici să sufere pentru numele lui Iisus (vezi Fapte 5, 17-18. 40-41).*

Aşa avea să arate începutul evanghelizării lumii, evanghelizare, pe care Hristos a încredinţat-o discipolilor Lui (Marcu 16, 15; Matei 28, 19-20; Luca 24, 48; Fapte 1, 8), pe care au continuat-o şi o continuă până în zilele noastre, fără nici o constrângere, sub influenţa iubirii.

Inima care cunoaşte Adevărul şi Fericirea totală, nu este capabilă să tacă. O spune Petru în faţa Sinedriului: «***Noi nu putem să nu vorbim cele ce am văzut şi am auzit***» (Fapte 4, 20). Iar Pavel: «***Vai de mine, dacă nu aş vesti Evanghelia***» (vezi 1 Corinteni 9,16). Pentru acest adevăr despre Înviere, aveau să-şi ofere, odată, viaţa rând pe rând, fiecare dintre ei.

Noutatea, pe care discipolii lui Iisus au anunţat-o, nu poate fi asemănată cu vreun comunicat de presă din zilele noastre care nu obligă pe nimeni, ori care este de-ajuns doar să fie ascultat, după care mâine sau poate astăzi, este deja uitat. În cazul Evangheliei, cine spune "cred", face un pas spre realitatea care-l atrage şi-l îndeamnă la mărturisirea ei întotdeauna. Dar pentru că această realitate este însuşi Hristos Cel Înviat, se cuvine să devină cel mai important lucru pentru noi şi pentru întreaga noastră viaţă.

Rugăciune

O Iisuse, ridicându-Te din morţi cu puterea lui Dumnezeu, ne-ai deschis veşnicia şi ne-ai învăţat drumul vieţii…

Te-ai arătat înaintea altora, Purtătoarelor de mir şi temătoarelor de Dumnezeu. Ele s-au învrednicit de aceasta datorită pietăţii faţă de Tine.

Te-ai arătat şi lui Petru, celor doi discipoli în drumul lor spre Emaus şi Apostolilor adunaţi în sala cinei lor… aşa, timp de 40 de zile arătându-Te în diferite feluri.

Mâncând şi bând împreună cu ei, ai luminat credinţa noastră, ne-ai însufleţit speranţa, pentru ca în cele din urmă să ne aprinzi de iubirea Ta…

Cât de fericiţi sunt ochii, care Te-au văzut, o Doamne! Dar voi fi şi eu fericit, dacă odată voi putea vedea Strălucirea Ta, mai strălucitoare decât soarele. Amin. (După Sfântul Bonaventura)

Pr. Prof. univ. dr. Ovidiu Moceanu - Cuvânt la Duminica a III-a după Paşti (a Mironosiţelor) - Vestitoarele Învierii

Nu curiozitatea le--a îndemnat pe femeile mironosiţe să vină la mormântul unde fusese pus Mântuitorul, ci dorinţa arzătoare de a face totul după rânduială, până la capăt, chiar de-ar fi fost să-i înfrunte pe ostaşii puşi de strajă.

Evanghelia după Ioan ne spune că, după răstignire, Iosif din Arimateea, "***ucenic al lui Iisus, dar Într-ascuns, de frica iudeilor***", (v. 19, 38) l-a rugat pe Pilat să-I lase să ridice trupul şi i s-a dat voie, iar Nicodim a adus" ***ca la o sută de litre de amestec de smirnă şi aloe*** ", "au luat trupul lui Iisus şi l-au înfaşurat în giulgiu cu miresme, aşa cum este obiceiul de Îngropare la iudei" (Ioan 20, 39-40).

Sfântul Evanghelist Luca, fără îndoială un bun cunoscător al momentului, fiindcă stătuse multă vreme în preajma Maicii Domnului, le pomeneşte pe femeile care asistă la îngroparea Mântuitorului, prezicând că "***după ce s-au întors, au pregătit miresme şi miruri***", apoi "***sâmbătă s-au odihnit, după Lege***" (Luca 23, 56). Dis de dimineaţă, în prima zi a săptămânii (duminica), se îndreaptă spre mormânt întrebându-se cine avea să le ridice piatra, dar ea fusese dată la o parte de Îngerul Domnului, "***un tânăr şezând în partea dreaptă***" (Marcu 16, 5), cu „***înfăţişarea ca a fulgerului şi îmbrăcămintea albă ca zăpada***" (Matei 28, 3).

Mirul cel mai de preţ pe care îl duceau ele Domnului nu era unul din lumea materialităţii acesteia, ci dintr-o altă lume, a iubirii divine. ***Era mirul de bună mireasmă al sufletelor aprinse de dragostea pentru Învăţătorul Care le-a arătat calea spre Împărăţia Cerurilor.*** Şi cum Domnul a aşteptat întotdeauna de la oameni mult mai mult decât ceea ce se vede, pentru iubirea lor, mironosiţele au fost răsplătite cu marea cinste de a deveni vestitoarele Învierii Sale. ***Învierea nu e vestită de o făptură cerească, aşadar, ci de femeie, care a***

fost pricina căderii în păcatul adamic, dar care a luat chipul îngeresc al dragostei şi credinţei.

După cum se ştie, Iisus S-a arătat ucenicilor, după învierea Sa din morţi, a călătorit cu cei doi ucenici spre Emaus, dar, înainte de toate, mironosiţelor, femeilor care vin la mormânt şi stau uimite lângă mormântul gol. Li se arată doi bărbati în veşminte strălucitoare şi le întreabă: „***De ce pe Cel viu Îl căutaţi între cei morţi? Nu aici este, ci a înviat. Aduceţi-vă aminte cum v-a vorbit pe când era în Galileea, zicând că Fiul Domnului trebuie fie dat în mâinile oamenilor păcătoşi şi să fie răstignit, dar a treia zi să învie. Şi ele şi-au adus aminte de cuvintele Lui***” (Luca 24, 5-8). Apoi pleacă, ne spune evanghelistul, să vestească Învierea până şi apostolilor, care stăteau ascunşi.
Ioan (Ioan, 20, 2-5) şi Petru, vestiţi de Maria Magdalena, ajung primii la mormânt. Atât de mare a fost uimirea, încât loan „***alerga înainte mai repede decât Petru şi a sosit cel dintâi la mormânt***” (Ioan 20, 4).

Oare de ce Iisus i-o fi spus Mariei Magdalena, cea „din care Iisus scosese şapte demoni”, precizează evanghelistul Marcu (16, 9), ***să nu se atingă de El atunci când a ridicat ochii înlăcrimaţi: „Nu te atinge de Mine, căci încă nu m-am suit la Tatăl Meu”? Maria nu cunoştea încă misterul euharistic, cu toate că Domnul făcuse dintr-o păcătoasă o fiinţă căreia i se vor deschide porţile Împărăţiei.*** Pentru stăruinţa ei, într-un moment când ucenicii, chiar dacă au văzut mormântul gol, se simt depăşiţi de minunea care s-a produs, pleacă ***„la ai lor”*** (Ioan, 20, 10), este prima căreia Domnul i se arată şi o îndeamnă să vestească Învierea.

Frumos chip are această mironosiţă, care a văzut şi chinurile Domnului şi, înainte, L-a slujit cu vrednicie, alături de alte femei evlavioase! (Luca, 8, 2-3).
Troparele Învierii n-o remarcă în chip deosebit, dar o putem recunoaşte printre uceniţele cărora li se adresează aceste cântări:

„Pentru ce miruri, prin milostivire, cu lacrimi amestecaţi, o, uceniţelor? Grăit-a îngerul, cel ce a strălucit la mormânt, către mironosiţe. Vedeţi voi mormântul şi înţelegeţi că Mântuitorul a înviat din mormânt”;

„Propovăduirea Învierii cea luminată înţelegând-o de la înger uceniţele Domnului şi, lepădând tânguirea strămoşilor, Apostolilor, lăudându-se, au zis: «Jefuitu-s-a moartea, sculatu-S-a Hristos Dumnezeu, dăruind lumii mare milă»”;

„De îngereasca vedere spăimântându-se cu mintea şi cu dumnezeiasca înviere luminându-se la suflet, mironosiţele bine au vestit Apostolilor: Vestiţi între

neamuri Învierea, Domnul împreună lucrând cu minuni şi dăruindu-ne nouă mare milă".

Şi sunt multe astfel de cuvinte de iubire şi cinstire a acestor femei care au fost chemate de dragostea lor şi a lui Dumnezeu să înlăture frica, suspiciunea, să facă o punte între mormântul de unde a înviat Hristos şi lume. ***Lor li se datorează întoarcerea apostolilor către Înviere. Sunt scara către descoperirea Învierii, aşa cum Maica Domnului e scara către cer, în sensul că, prin naşterea Fiului lui Dumnezeu, a adus oamenilor şansa mântuirii.***

Momentul mironosiţelor este momentul descoperirii Tainei celei mari a Învierii şi în el trebuie să vedem tâIcul vieţii noastre: după ce am descoperit Învierea şi am crezut în ea, trebuie să o propovăduim, pentru ca, şi alţii crezând, să-i aducem la mormântul gol, dacă nu avem cumva destulă forţă de convingere de la început.

Numai astfel ne vom arăta fii ai Învierii (şi ai nădejdii în viaţa cea veşnică), cum s-au dovedit ele. Amin!

Unde l-au ascuns pe Hristos? (Cugetare duhovnicească)

Mironosiţele femei nu au avut inima să stea prea mult timp departe de mormântul lui Hristos. Nu pentru că trebuiau să îndeplinească un ritual, ci pentru că Îl pierduseră pe Cel ce fusese Viaţa lor, Lumina lor, Dragostea Lor. Pe Singurul care a dat gust vieţii, Singurul fără de care se simţeau pierdute, fără rost, osândite şi în această viaţă şi în cea viitoare. Se strânseseră în jurul Lui, ca puii care caută aripa călduroasă şi protectoare a cloştii, împreună cu ucenicii, ca o ceată de pripas, alcătuită inclusiv din foste desfrânate, din vameşi şi din simpli pescari. Care nu înţeleseseră ei prea multe din profeţii, nici din sensurile tainice ale cuvintelor Lui, dar care simţeau din adâncul inimii, dincolo şi peste îndoielile pe care le aveau, mai puternic decât încolţirile dinlăuntru şi din afară, că El este Hristosul, Fiul Tatălui ceresc.

“Doamne, la cine ne vom duce? Tu ai cuvintele vieţii celei veşnice” (Ioan 6, 68)…

Licărul de dor şi dragoste din inimile lor, care fusese uitat şi neştiut până atunci, oglindise dintr-o dată Chipul lui Hristos şi se odihneau numai întru El. Erau atraşi către Acesta, nemaivoind să se întoarcă la viaţa lor dinainte, la orbecăiala chinuitoare, la învălmăşeala aiuritoare, la deşertăciunea deşertăciunilor. La viaţa lumii, care moarte este. Şi s-au simţit ca şi El, străini şi călători pe pământ (Evrei 11, 13).

Străin sunt eu pe pământ, să nu ascunzi de la mine poruncile Tale… (Psalm 118, 19)

… Dă-mi pe Acel Străin, Care nu are unde să-Şi plece Capul…

Iar acum omorâseră Dragostea lor, omorâseră Viaţa lor. Îşi bătuseră joc de Nădejdea şi de Lumina lor, scuipând-O, călcând-O în picioare, zdrenţuind-O şi punând-O pe Cruce. Unde ne vom duce Iisuse, acum? Ce vom face fără Tine? Viaţa noastră nu mai are nici un sens, Tu lipsind. Viaţa noastră nu mai e viaţă fără Tine, ci pedeapsă, chinuire şi întunecare, aşa cum a gustat Iov de pe gunoi înainte să vii şi să potoleşti focul lăuntrului său. Amar, amar, amar! Şi, neputând suferi acest amar, mironosiţele, îndemnate de zdrobirea inimii lor, au fugit la mormânt, ca să fie încă odată aproape de El.

Apropie-Te Doamne, apropie-Te, Cel ce eşti pretutindenea… (Slavă la Ceasul al treilea)

Să Îl mai vadă măcar încă o dată. Să stea lângă El, să Îi sărute mâinile şi picioarele, să Îl învelească în giulgiu, să Îi mângâie fruntea găurită de spini. Măcar încă puţin să mai stea lângă El, ca Marta altădată, la picioarele Lui, şi să se tânguiască către El, cerându-I să le mai vorbească, să Îl mai audă încă odată pe El. Şi… nu L-au găsit... Unde L-au ascuns? Nu a ajuns că ni L-au omorât, acum L-au şi furat? Nici măcar această mângâiere nu avem, să mai stăm cu El la mormânt, şi pe aceasta ne-au urât-o şi ne-au pizmuit-o? Nu, ci Înviere vi se găteşte vouă, femeilor mironosiţe…

Săracul nădăjduieşte în Domnul şi voi aţi râs de nădejdea lui, zicând: Cine va da din Sion mântuire lui Israel? (Psalm 13, 6)

Dar ucenicii Tăi, Doamne? Ei stau povârniţi, ca bufniţa din dărâmături. Copleşiţi de un zbucium lăuntric, care le apasă mintea şi le sufocă inima. Îndoielile care până atunci fuseseră acoperite de prea iubita prezenţă a lui Iisus izbucniseră acum ca nişte fiare sălbatice dintre trestii. Şedeau, cugetau şi anevoie le era să înţeleagă: cum se face că drepţii mor aşa cum mor, iar nelegiuiţii propăşesc, stăpânesc, sunt puternici şi nestingheriţi până la moartea lor, mâncând poporul ca pe pâine şi lăsând rămăşiţele pruncilor lor? Şi se frământa duhul lor şi nu vedea, şi erau sfâşiaţi între simţământul neasemănat al Dragostei aduse de Acela pe care Îl urmaseră şi golul care se căsca acum asupra lor, după ce L-au văzut târât în judecata nedreaptă, în bătaie de joc şi în completă părăsire de Dumnezeu.

Dumnezeule, în sfinţenie este calea Ta… (Psalm 76, 13)

- Unde eşti Ioane, care spuneai că poţi să bei paharul pe care Eu Îl voi bea? Dar tu, Petre? Plângi acum cu amar, văzând slăbiciunea omenească şi cât de aproape este căderea de inima omului. Sfinţenia Mea se câştigă cu durere, cu inima zdrobită şi înfrântă. Cu Răstignire şi prigonire. Să nu aşteptaţi ca lumea să accepte şi să iubească sfinţenia. În sfinţenie este calea Mea, dar calea lumii acesteia este în murdărie, în minciună, în deşertăciune, în viclenie şi în răutatea ucigaşă.

Cine M-a urât pe Mine, L-a urât pe Tatăl, s-a scârbit de Duhul Sfânt şi vă va urî şi pe voi. Lumea caută la ale sale. Voi, iubiţii Mei, prietenii Mei, acum tânguiţi şi plângeţi, căci aţi rămas singuri, orfani şi sărmani. Iar lumea se bucură, ţine praznic, crezând că şi-a încheiat socotelile cu Mine, că a scăpat de Mine, şi acum se poate veseli, bea şi mâncă, strângând la piept agoniseala nedreptăţii, recolta mâniei şi secerişul plângerii.

Să nu se tulbure inima voastră… Să nu vă clătinaţi în credinţa voastră văzând tăria şi cerbicia ucigaşilor Mei. Nu vă lăsaţi furaţi de frica şi de spectacolul puterii lor. M-au acoperit de lovituri şi de scuipat în aşa fel încât nu mai recunoaşteţi Chipul Meu, iar voi mă vedeţi pe mine Răstignit pe Cruce şi pe ei în fruntea poporului, în fruntea împărţelii. Îi vedeţi pe ei vorbind cu îndrăzneală din înălţime, binecuvântându-se singuri, bucurându-se de cursa pe care au întins-o şi de groapa pe care au săpat-o. Orbii! Nu văd că ei singuri se vor povârni în laţul pregătit pentru alţii, şi nu au auzit când am spus: vai aceluia prin care vine sminteala!

Iar voi, voi rămâneţi în dragostea Mea…

- Doamne, ne-ai spus nouă să ne ferim de aluatul fariseilor şi saducheilor, de aluatul făţărniciei, şi ştiam de ei că vor să te ucidă, dar poporul…, chiar şi poporul?! Acum câteva zile poporul te primea cu stâlpări şi cu osanale, iar acum te-a omorât, ascultându-i pe ei?!

- Fiecare ascultă de duhul care îl stăpâneşte. Lumea nu vrea să primească Duhul Adevărului, şi atunci primeşte duhul şi aluatul răutăţii, al făţărniciei, al urii şi al răzvrătirii, duhul lui Iuda şi al lui Barabas, duhul fariseilor şi al lui Cain şi al ucigaşului de oameni, căci tatăl duhului lumesc diavolul este…

Au vrut să mă ascundă pe mine, Viaţa, în mormânt, neştiind şi nevoind să vadă că Viaţa, Izvorul Vieţii, nu poate fi înghiţită de moartea diavolului şi a păcatului.

Au vrut să mă ascundă în iad, ca să fure de la voi, prietenii Mei, Lumina şi Bucuria voastră, neştiind şi nevoind să vadă că iadul nu poate înghiţi Izvorul Luminii şi al Dragostei.

Au vrut să acopere Frumuseţea Mea, mai multă decât a fiilor oamenilor, cu ocărî şi cu scuipat, neştiind şi nevoind să vadă că Izvorul Frumuseţii dumnezeieşti nu poate fi umbrit de duhul urâciunii.

Au vrut să scape de Mine, neştiind şi nevoind să vadă că am scăpat oamenii de tirania diavolului.

***

Nimeni care e câtuşi de puţin sincer nu poate să nu vadă că Hristos nu se află în vuietul lumii şi în zarva creată şi manipulată de farisei şi arhierei. În grotescul şi în spectacolul puterii silnice şi mincinoase. În nebunia minţii înfierbântate şi răzvrătite a lui Baraba. În pizma mâncătoare de frate şi în ură neîmpăcată faţă de Cel care stă ca un semn spre căderea multora. Iar cei care Îl urmează pe El, fi-vor şi ei semn spre întărâtarea celor care ascultă de diavol şi de lume.

Fariseilor, dacă eraţi aşa de convinşi de dreptatea voastră din Lege, de ce a fost nevoie de toată înscenarea, de toate mărturiile mincinoase? De ce atâta teatru? Ce vă frământa şi va călca pe conştiinţă, de vreţi nu doar să Îl acuzaţi, să Îl condamnaţi, ci să Îl şi compromiteţi, să faceţi de ruşine pomenirea Lui? Şi dacă L-aţi condamnat, şi ştiţi că Îl veţi ucide, de ce şi bătaia de joc?

Prefăcuţi şi mincinoşi, ca tatăl vostru!

Aţi stâlcit atunci cele drepte şi aţi sucit înţelesurile cuvintelor, ca să rătăciţi pe cei creduli şi să scoateţi calomnii şi acuzaţii nedrepte din dreptate şi adevăr; aşa faceţi şi acum.

Aţi lucrat la întuneric şi, neavând cuvânt împotriva învăţăturii, aţi inventat, aţi ticluit, manipulând cuvinte şi oameni; aşa faceţi şi acum.

Aţi invocat Legea şi pe Dumnezeu pentru a defăima, a prigoni, a batjocori şi a ucide pe Cel care v-a vădit de minciună; aşa faceţi şi acum.

V-aţi prefăcut atunci a fi iubitori ai ordinii şi ai păcii, împotriva răzvrătirilor şi răscoalelor, dar aţi instigat mulţimea să aleagă tocmai pe răsculatul şi ucigaşul Barabas în locul Hristos, aşa faceţi şi acum.

V-aţi prefăcut iubitori de neam şi de independenţă faţă de Cezar, dar pe Împăratul vostru L-aţi dat romanilor stăpânitori şi aţi strigat în cor: nu avem alt

împărat decât pe Cezarul; aşa faceţi şi acum stârnind pe noul Cezar împotriva celor blânzi şi fără ajutor.

***

Ceva bântuie în aer, se zbate. Hristos ne spune că timpul a venit. Iar duhurile răutăţii ştiu că mult timp nu mai este.

Şi atunci, ca să Îl ascundă pe Hristos de cei care ar putea să Îl urmeze pe El, duhurile fariseilor de azi se vorbesc iarăşi ca să facă zgomot mare şi vuiet, să facă zarvă şi nedumerire, să aţâţe lumea să aleagă pe Barabas şi să răstignească pe cei care au ales pe Hristos. Fiindcă pentru aceia, Hristos este Viaţă, Mâncare şi Băutură. Iar asta este o vină îndeajuns de mare şi de neiertat!

Da, mereu şi mereu, şi astăzi iarăşi duhurile potrivnice defaimă calea Duhului şi îi vrăjmăşesc pe cei care o iubesc şi o urmează pe ea.

Da, iarăşi vor să-L ascundă pe Hristos Cel viu de la prietenii Săi şi să le dea în schimb litera oarbă a (fărăde)Legii care omoară, să le dea venin, mătrăgună, pârjol şi otravă.

Să cercetăm întâi sufletele noastre.

Să ne retragem cât mai mult din vuietul lumii, să ne ferim de aluatul răutăţii, orice nume de părută dreptate ar purta ea. Să fugim de pizma lui Cain. Mai cu seamă de zavistie, de batjocură şi de osândire, de toată otrava ucigătoare, letală, care îneacă sufletul şi orbeşte mintea.

Ea ne face să dăm grabnic crezare tuturor zvonurilor, defăimărilor şi calomniilor. Ea ne face să îi urâm, în ascuns, de multe ori inconştient, pe cei mai buni ca noi şi să ne bucurăm atunci când sunt terfeliţi şi aruncaţi ca un gunoi, gândindu-ne că dreptatea lor era părută şi că, deci, noi putem sta în continuare în balta călduță a patimilor noastre unde ne-am găsit culcuş.

Ea va izbucni cu putere multă din vizuina unde am lăsat-o să se ascundă şi am hrănit-o în ascuns, când cel drept va fi ţinta batjocurilor, şi ne face să ne alăturăm şi noi alaiului demonic de hulitori şi torţionari.

Pizma este cea care face chipul lui Dumnezeu din fratele nostru de nerecunoscut în inima noastră, căci îl acoperim cu defăimare, cu ură, îi răpim şi îi negăm orice frumuseţe, şi îl sluţim după măsura noastră.

***

Ca nişte prieteni ai Tăi să fim noi Doamne. Ca mironosiţele să Te căutăm dis de dimineaţă, simţind că fără Tine apele întunecate ale vieţii lumii acesteia ne înghit şi ne îneacă. Să nu ne laşi, Doamne, să ajungem ca Iuda cel care nu a voit să înţeleagă! Să nu fie Doamne, nimeni dintre noi care să nu vrea să înţeleagă! Care să asculte de cei intriganţi şi vicleni şi să te părăsească pe Tine, Izvorul vieţii, alegându-l pe oricare alt Baraba (chipul omului “dreptăţii” lumeşti, pătimaşe şi chipul falsificării ideologice sau politice a credinţei) ori alegând arginţii puternicilor lumii, în locul Iubirii şi Adevărului, la ceas de întunecare şi de încercare!

Să căutăm să vedem cum de ne-am înstrăinat de Cel iubit? Unde L-am ascuns noi înşine de inima noastră, înainte ca cei ce Îl urau pe El să Îl răstignească? Unde am pierdut harul cel dintâi, zdrobirea inimii şi dragostea? Unde ne-am risipit, fiecare întru ale sale, rătăcind ca oile pierdute? Iar de nu avem în noi amintirea dragostei şi a lui Hristos, să ne cercetăm mai adânc, să vedem de nu cumva ne-am apropiat de El, viclean, ca Iuda…

Să ne amintim împreună de dragostea cea dintâi şi de porunca cea nouă lăsată nouă de Hristos: Să ne iubim unii pe alţii.

Să ţinem dragostea.

Să rămânem în Dragostea Lui.

Să fim ca mironosiţele, de noapte mânecând sufletele noastre spre Cel iubit. Amin.

Părintele Serafim de la Mănăstirea Casiel şi Doamna Silvia Radu despre taina femeii: „Dumnezeu are multe Magdalene pe care le aşteaptă să devină Sfânta Maria Magdalena”

Din revista Familia Ortodoxă nr. 3 (38)/2012: Taina femeii şi darul lui Dumnezeu

Părintele Serafim de la Mănăstirea Casiel:

„Dumnezeu are multe Magdalene pe care le aşteaptă să devină Sfânta Maria Magdalena”

Părinte, spuneţi-ne câteva cuvinte despre mama dumneavoastră…

- Mama era, prin darul dânsei, o femeie creştină, dintr-o familie cu zece fraţi. Căsătorită fiind, apoi văduvă la bătrâneţe şi trecând prin cinul monahicesc, ca Maica Mihaela, eu zic că a fost cea mai bună mamă. A fost o mamă bună pentru că era credincioasă. Citea Psaltirea, o Psaltire pe noapte, şi mergea cu noi pe la mănăstiri, aşa că tata îi zicea „călugăriţă”. A fost o femeie care a ştiut să rabde, să ierte şi să iubească mult…

Să vă spun o întâmplare. *Într-o bună zi, într-un sat vecin era un târg, iar tata - Doamne odihneşte-l! - zice: „Mă i, femeie, trebuie să mergem să luăm boii ca să ne gătăm casa”. „Păi, cum să mergem, că azi e sărbătoare!” „Uite-aşa, mergem”. Şi a mers, că era supusă bărbatului - dar a mers plângând că ea, de Sfântul Dumitru, nu ajunge la biserică. Şi când a venit, s-a dus la Vecernie şi i-*

a spus uneia dintre surorile ei: „Vai, tu, Marie, ce păcat am făcut! Nu mi-l iert toată viaţa!" „Da' ce păcat?" „Păi n-am fost la Sfânta Liturghie azi, că am fost la târg!" „Cum vorbeşti că n-ai fost la Sfânta Liturghie, că eu te-am văzut în biserică îngenunchind la icoană şi stând la locul tău?!" „Cum, tu, că am fost la târg!" Ca să o mângâie Dumnezeu, cred că un înger a luat chipul ei. Şi a îngăduit Dumnezeu să afle minunea asta - că doară ea, cu sufletul, a fost acolo. Era o femeie credincioasă, că altfel nu putea să răzbească prin câte a trecut.

Era şi foarte milostivă, că fără ştirea tatei mai mergea pe la preoţi, pe la pustnici, le mai ducea câte ceva şi le spunea: „Uite, părinte, eu numai cu minciuna plec - că, dacă nu, se supără bărbatul". „Ei, lasă, minte-l şi tu pe diavolul, că şi el minte pe toată lumea". Dintre două păcate, îl alegea pe cel mai mic…

Părinte, care s-ar cuveni să fie rolul femeii în viaţa de familie?

- În primul rând, o mamă trebuie să fie o creştină. Că, dacă mama e creştină şi se roagă, şi trăieşte credinţa prin viaţa ei de zi cu zi, atunci reuşeşte să aibă influenţă şi asupra soţului, şi asupra familiei, iar Dumnezeu se slăveşte prin ea.

Mi-aduc aminte acum de o femeie în vârstă, care era pe patul de moarte şi le-a spus celor din familie: „Uite, eu mă duc dincolo şi cred că Dumnezeu îşi face milă de mine; nu pentru vrednicia mea, pentru postul, rugăciunea şi jertfa mea, ci pentru că eu m-am rugat Lui, şi Maicii Domnului, şi sfinţilor - şi m-or ajuta, şi-or face milă cu mine. Dar, chiar dacă mă duc acolo, eu n-oi fi liniştită şi împăcată când ştiu că voi sunteţi cu ţigara, cu băutura, cu furtişaguri, cu jocuri mecanice, cu droguri, cu toate păcatele acestea…" Şi acest cuvânt pe mulţi i-a trezit.

Părinte, vorbind de familie, vedem că astăzi s-a pierdut mult din frumuseţea şi armonia familiei de altădată. Cum de s-a ajuns aici?

- Familia de altădată nu avea mass-media asta, care otrăveşte…

De exemplu, când am venit încoace, am trecut pe lângă Mănăstirea Piatra-Fântânele. E o mănăstire care face graniţa între Ardeal şi Moldova. Şi duhovnicul de acolo îmi zice: „Uite, părinte, acum câţiva ani s-a pus curent aici, în sătucul ăsta împrăştiat, şi oamenii au ajuns de nerecunoscut. Pe vremuri, erau învăţaţi spre muncă. De mici copii ştiau că trebuie să postească, să grijească de un animal, să lucreze ceva. Acum, mass-media asta îi otrăveşte, sufleteşte îi distruge pe toţi"…

Pe Sfinţia voastră de la ce vârstă v-au pus părinţii ca să postiţi?

- Păi, de când eram micuţi posteam. Dacă aveam şapte ani, trebuia să postim. Aşa era în familie la noi şi n-am murit niciunii. De ne-ar posti şi limba!

Părinte, că tot aţi pomenit de mass-media…Cum se împacă viaţa de familie cu televizorul?

- Creştinii buni şi adevăraţi nu folosesc otrava asta. Sunt atâţia creştini şi atâtea familii de creştini, pe care eu îi cunosc, care au scos televizorul! Părintele Rafail Noica, în cartea „Cultura Duhului“, zice că mass-media este împotriva Bisericii Ortodoxe. Şi sunt oameni care cunosc această realitate şi ţin seama de ea, pentru ei şi pentru familiile lor. Fără televizor, se pot ruga altfel. Altfel de duh, paşnic, este în casa lor.

Ca duhovnic, ce aţi observat, care sunt cele mai dese motive de conflicte din familie?

- În ziua de astăzi, conflictele şi vrajba din familie sunt din cauza păcatelor. Părintele Arsenie Boca spune clar pricina vrajbei în familie: se-ncepe cu stângul, se trăieşte în concubinaj, se face nunta păgânească cu muzică, cu lăutari… Ce caută satana la Taina lui Hristos? Că nunta-i Taină. Apoi, se feresc să aibă copii, fac avorturi, ajung la prea curvie şi, dacă au copii, îi pregătesc prin „pilda” lor. Sunt astfel de familii - şi e păcat, şi e dureros, dar Dumnezeu şi pe ei îi aşteaptă să se întoarcă. Prin necazuri, prin boli, prin greutăţi, îşi mai vin în sine. E plin Raiul de oameni care au trăit în păcate, dar şi-au venit în sine. Căci „Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă şi să fie viu”.

Ca să se ajungă la armonie în familie, un soţ adevărat, ca şi o soţie adevărată, trebuie să fie de multe ori surd, mut şi orb. Adică bărbatul să vadă părţile bune ale femeii şi, pentru aceste lucruri bune, să facă pe surdul şi pe mutul la cele care nu-i convin. Şi femeia, la fel, să vadă părţile bune ale bărbatului, iar pentru celelalte să închidă ochii.

Părinte, credeţi că este păcat felul în care se îmbracă multe din femeile zilelor noastre?

- Lumea de astăzi trăieşte în alt duh… Multe femei poartă pantaloni. Nu au credinţă şi nu cunosc credinţa. Că, dacă ajung să cunoască credinţa noastră creştină ortodoxă şi îşi vin în sine, or să lepede nu numai pantalonii, ci şi păcatele şi patimile. Dumnezeu are multe Magdalene pe care le aşteaptă să se întoarcă, să devină Sfânta Maria Magdalena…

Care credeţi că sunt nemulţumirile femeii creştine din ziua de astăzi?

- Femeia creştină este nemulţumită când îşi vede copiii că se lăsă influenţaţi de această mass-media otrăvitoare şi de acest duh lumesc. Nu mai este viaţă curată şi trăirea care a fost pe vremuri. Dar lacrimile mamelor pot să-i întoarcă pe fii! Ca şi despre mama Fericitului Augustin s-a spus: „Nu se poate ca fiul atâtor lacrimi să se piardă!“

Cum ar trebui să procedeze mamele pentru a-şi învăţa copiii să se roage?

- Ele însele rugându-se. Copilul să o vadă pe mama că îngenunchează şi se roagă. Şi sunt familii care se roagă împreună, au program de rugăciune, tatăl cu mama şi copiii. Astfel de familii încep ziua cu Dumnezeu şi-o sfârşesc cu Dumnezeu, şi trăiesc în Rai. Dar sunt puţine - să dea Dumnezeu să fie cât mai multe!

Părinte, în afară de mama sfinţiei voastre, ce femei v-au mai impresionat prin credinţa lor?

- M-a impresionat foarte mult o femeie care, aflând că are cancer şi că mai are puţin de trăit, a aranjat cu familia să vină la mănăstire şi a venit la noi, a îmbrăcat cinul monahicesc - Maica Ecaterina. A mai trăit apoi câteva luni, dar nu s-a plâns niciodată de suferinţa ei. Şi era foarte sinceră la mărturisire, îşi spunea şi gândurile, şi a plecat din lumea asta liniştită, fără să zică un „vai”. Îl avea pe Dumnezeu, era o trăitoare a Ortodoxiei.

Noi cum să-L dobândim pe Dumnezeu în inima noastră?

- Pe Dumnezeu Îl putem dobândi dacă scoatem păcatele prin spovedanie sinceră, completă, cu părere de rău, şi primim împărtăşania cu inima curată.

Silvia Radu, sculptor: „Femeia are o delicateţe care trebuie hrănită prin gingăşia celor din jur”

Doamna Silvia Radu, credeţi că femeia creştină poate schimba soarta unui neam?

- Să ne gândim cum a schimbat Fecioara Maria soarta omenirii. De atunci, totul se bazează, pe această fiinţă unică şi minunată! Vă daţi seama cât este de important lucrul ăsta? Este esenţial. Adică ea, dintr-o dată, a devenit simbolul a ce e mai bun pe lumea asta. Fiecare femeie a primit atâta har de la Dumnezeu, pentru că a primit puterea de a da viaţă - ce har mai mare poate să fie decât acesta, de a da viaţă?

Atunci, ca să răsplătească acest dar imens, ce ar trebui să facă? Ar trebui să facă totul ca să dea această viaţă, să-şi nască pruncii, să-i crească, să-i crească întru Dumnezeu. Nu sunt pentru matriarhat, dar femeia mi se pare că este cea mai importantă verigă în orice societate, în orice moment de pe lumea asta…

Cum priviţi supunerea femeii faţă de bărbat? Până unde consideraţi că trebuie să asculte femeia de bărbat?

- Pentru mine, învăţătura Bisericii este foarte importantă. Am credinţa că dacă aşa s-a spus, înseamnă că este şi un motiv pentru care trebuie să asculţi. Ca să nu mai spun că este şi foarte plăcut. L-am întrebat odată pe duhovnicul meu, Părintele Sofian: „Părinte, este grea viaţa asta călugărească?" „Este minunată, pentru că îţi oferă ascultarea - nimic nu e mai frumos decât să asculţi şi să ştii că, pentru tot ceea ce faci, răspunde altul. Adică tu doar faci ceea ce ţi se spune, şi nu mai ai alte griji! - şi asta este minunat". Ceea ce înseamnă că şi în căsătorie poate fi la fel.

În momentul în care ai un bărbat de care poţi să asculţi, mi se pare că nu poate să existe fericire mai mare decât să-l stimezi, să-l respecţi şi să-l asculţi. Desigur, îţi spui şi părerea - într-o căsnicie normală există un schimb de păreri între soţi. Dar mi se pare că o ascultare firească, pornită şi din dragostea faţă de bărbat, şi din dragostea faţă de învăţătura care te-a adus la a urma acestui îndemn (că femeia trebuie să se teamă de bărbat), o astfel de ascultare este un lucru foarte plăcut, foarte util şi îţi ia de pe umeri o greutate pe care nu are nici un rost să o porţi tu. De ce să nu o poarte el, pentru că bărbatul e mai rezistent decât tine, care ai atâtea alte lucruri de care trebuie să răspunzi? Şi atunci e foarte bine că anumite responsabilităţi să le poarte el, iar tu doar să asculţi. Mi se pare că este foarte feminină această poziţie.

… Nu suport feminismul, femeile astea care spun: „Vai, femeia n-are drepturi!" Ce-i asta, „drepturile femeii"? În momentul în care doi oameni se unesc cu dragoste unul faţă de altul, e clar că bărbatul o respectă pe femeie şi niciodată n-o să-i încalce drepturile fireşti pe care le are o femeie. Dar când femeia vrea să fie ea prima voce în casă, e ceva în neregulă acolo, nu-i firesc. Şi dacă bărbatul acceptă, înseamnă că e chiar jale.

Aţi pomenit de duhovnicul dumneavoastră - Părintele Sofian Boghiu de la Antim. Cum privea el femeia?

- Părintele Sofian spunea că, în primul rând, femeia trebuie să-şi facă copiii. Eu am acest mare păcat, că nu mi-am făcut copiii. Mă izbesc mereu de acest păcat, mă izbesc mereu cu capul de el şi îmi pare extraordinar de rău că s-a întâmplat. Şi îmi spunea Părintele: „Totdeauna să spui acest lucru, totdeauna să-l

mărturiseşti!” Şi-l mărturisesc în permanenţă, mulţumindu-i dânsului că mi-a spus să fac lucrul ăsta.

Nimic nu-ţi poate da satisfacţia pe care o ai în momentul în care ai copii. Indiferent ce împlinire ai avea într-o meserie, indiferent dacă ai avea o viaţă socială foarte reuşită, nimic nu poate să acopere această mare satisfacţie pe care ţi-o dă faptul că ai făcut ceea ce spune Dumnezeu că trebuie să faci. Şi ce frumos e un copil! Ce poate să fie mai minunat şi mai frumos decât un copil? Nimic altceva nu poate să egaleze asta…

Orice femeie îşi doreşte să fie fericită. Credeţi că există o reţetă? Pentru că multe tipuri de reţete sunt oferite astăzi de către mass-media...

- Orice om este fericit în momentul în care îşi face datoria. În momentul în care îţi faci datoria şi treci peste aşa-zisele fericiri de moment, pentru că îţi dai seama că este mult mai bine să le dai de-o parte, doar atunci poţi să găseşti adevărata fericire. În momentul în care reuşesc să mă îndepărtez de o plăcere personală, despre care ştiu că ulterior va avea efecte mult mai rele, ori pentru mine, ori pentru cei dragi, atunci am satisfacţia datoriei împlinite. Pentru că noi nu trebuie să ne gândim niciodată doar la noi înşine, ci întotdeauna că fiind împreună cu ceilalţi. Asta mi se pare cel mai important lucru. În Biserică trebuie să ştim că suntem împreună şi suntem bucuroşi că suntem împreună, în societate suntem bucuroşi că suntem împreună, pe plan naţional şi aşa mai departe. Adică, dacă ne gândim unii la alţii, tot timpul vom fi mai întregi şi mai adevăraţi.

Se vorbeşte foarte mult de taina femeii, de faptul că nu este înţeleasă. Care credeţi că ar fi această taină, taina sufletului ei?

- Femeia are nevoie de dragoste, de încurajare, de înţelegere; femeia are o delicateţe care trebuie hrănită prin gingăşia celor din jur şi a bărbatului, în primul rând. La o femeie contează mai mult un zâmbet şi o floare decât orice altceva. Un zâmbet, o privire încurajatoare, toate lucrurile astea inefabile au o mare importanţă în viaţa ei. Mi se pare că suntem foarte, foarte sensibile şi din cauza asta trebuie să fim tratate cu aceeaşi sensibilitate.

Or, în perioada asta modernă, toate lucrurile au devenit abrupte, dure, toată lumea vrea să alerge cu viteză puternică, să trăiască pasiuni puternice, toate se fac aşa, vijelios, cu urlete, cu strigăte. Pe când femeia are nevoie de lucruri mai subtile, mai delicate, de dragoste, de înţelegerea feminităţii ei. Are nevoie să-i respecţi acest dar al ei imens, care este dat de la Dumnezeu - maternitatea şi posibilitatea de a împrăştia în jurul ei dragoste, pentru că femeia are o putere de dragoste foarte, foarte mare. Altfel, dacă nu ar avea putere de dragoste, nu ar putea să fie mamă, nu? Sunt mame care au şi douăzeci de copii, şi reuşesc să-i

iubească pe toţi la fel, reuşesc să-i crească la fel de bine. Într-o femeie este o depunere de sentimente imens de mare. Şi femeia e cu atât mai fericită cu cât poate să împrăştie aceste sentimente, să le dăruiască. Femeia este capabilă să dăruiască foarte multă dragoste…”

Părintele Filothei Zervakos - “Când ruşinea femeilor va dispărea, atunci ziua Judecăţii va fi aproape“

Fericitul Filothei Zervakos, sfântul ucenic al Sfântului Nectarie de Eghina vorbeşte despre unul din semnele apropierii sfârşitului despre care…. se vorbeşte mai puţin, despre o anormalitate intrată, din păcate, în obişnuit, în firesc. Fericitul a descoperit ce a primit de la Dumnezeu ca viziune, ca una din cele două mari rele pentru care Dumnezeu bate lumea astăzi este, pe lângă avort, şi “goliciunea femeilor”, fenomen de proporţii fără precedent în istorie:

“Umblă acum goale - deşi bărbaţii nu sunt mai prejos - însă mai mult femeile, iar aceasta nu este cu putinţă s-o rabde Dumnezeu. A răbdat pe păcătoşii din vremea lui Noe, pe cei din Sodoma şi Gomora, dar parcă nu ajunseseră la acest stadiu, să umble goi pe stradă şi să-şi arate trupurile lor goale la bărbaţi, ca să-i atragă spre păcat”.

Prilej de a ne aminti că mărturisirea lui Hristos sau a închinării la idolul trup se face şi prin cele “exterioare” - dar reprezentative - ale noastre şi pentru a conştientiza că desfrânarea sau curăţia sunt cel mai lesne “propovăduite” nu prin cuvinte, ci prin exemplul nostru:

Îmbrăcămintea necuviincioasă a femeilor

“Despre femei ce să mai spun? Nu au în minte altceva decât cum să se împodobească. Se întrec una pe alta în veşminte. Ce să spun şi despre îmbrăcămintea necuviincioasă pe care le îndeamnă să o poarte născocitorul răutăţii, diavolul. Vai şi amar! Cum de nu le e ruşine femeilor creştine? Ţigăncile şi musulmanele se îmbracă decent, pentru a nu-i sminti pe bărbaţi, pe când femeile creştine, care au tradiţie de la Hristos, de la apostoli, de la Sfinţii Părinţi să se îmbrace decent, au ajuns la nebunie desăvârşită prin felul în care se îmbracă! Taţii şi mamele să fie pilde bune şi să nu-şi lase copiii - povăţuindu-i cu iubire de Dumnezeu - să se îmbrace necuvios. Iar bărbaţii să le ferească pe femeile lor de îmbrăcămintea indecentă, căci vor da socoteală în ziua Judecăţii. Femeile care intră în biserica lui Dumnezeu îmbrăcate necuviincios şi fără de ruşine, fac voia diavolului. Mai bine să nu calce pe la biserică, fiindcă în afară de faptul că nu au nici un folos din asta, îi vatămă şi îi smintesc şi pe ceilalţi credincioşi din biserică.

Îmi pare rău că sunt nevoit să cercetez şi să mustru. Nu vreau acest lucru, şi poate că-i întristez pe cei răspunzători de asta. Dacă nu v-aş iubi, nu v-aş cerceta. Îndreptaţi-vă şi atunci voi înceta şi eu să cercetez. Vai mie dacă voi tăcea, văzând asemenea fărădelegi!

Când ruşinea femeilor va dispărea

Într-o carte veche pe care am găsit-o cu mulţi ani în urmă, am citit printre altele că, atunci când ucenicii L-au întrebat pe Domnul nostru Iisus Hristos când se vor întâmpla în lume semnele înfricoşătoare ale celei de-a Doua Veniri, când dragostea multora se va răci şi credinţa va pieri, Domnul le-a spus, printre altele: “atunci când femeile vor deveni bărbaţi şi bărbaţii femei“.

Şi Sfântul Ioan Gură de Aur, atunci când nişte creştini l-au întrebat când va fi a Doua Venire, le-a răspuns: “Când ruşinea femeilor va dispărea, atunci ziua Judecăţii va fi aproape“. Aceste profeţii ale Domnului nostru Iisus Hristos şi ale Sfântului Ioan Gură de Aur şi ale altor prooroci, apostoli, Sfinţi Părinţi, despre care am vorbit mai devreme, se împlinesc astăzi cu precizie.

De aici încolo încetează să te mai vopseşti

Ca părinte duhovnicesc, am îndatorirea şi responsabilitatea să-i povăţuiesc pe fiii mei. Te povăţuiesc deci ca de aici încolo să încetezi a-ţi mai vopsi buzele, unghiile şi faţa şi să rămâi cum te-a zidit Dumnezeu. Nu-ţi dori să devii mai presus de Dumnezeu; fiindcă, atunci când te vopseşti cu culori roşii, Îl huleşti pe Dumnezeu. E ca şi cum ai spune: “Dumnezeu n-a ştiut sau n-a putut să mă facă cu buze sau unghii roşii; şi ceea ce n-a putut să facă Dumnezeu, o voi face eu, ca să par mai frumoasă să mă admire şi preţuiască bărbaţii şi femeile fără minte

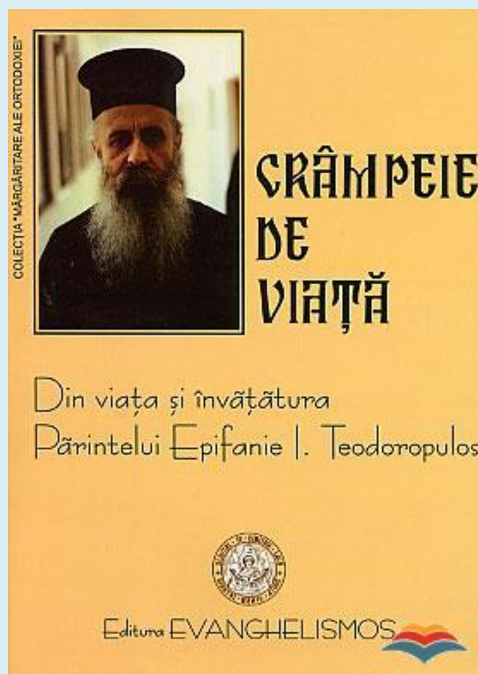
şi să-mi spună că sunt <<femeie fermecătoare>>, modernă, nu înapoiată". Însă în felul acesta îl întristezi pe Dumnezeu şi pe mine, părintele tău duhovnicesc, şi pe toţi oamenii cuminţi şi cu frică de Dumnezeu, şi-l bucuri pe diavol şi pe oamenii neînţelepţi, bărbaţi şi femei.

Aşadar, dacă Îl iubeşti pe Dumnezeu şi ţi-e frică de Dânsul, dacă mă respecţi şi pe mine, părintele tău duhovnicesc, din clipa aceasta în care primeşti scrisoarea mea, să încetezi a te mai vopsi. Şi să-ţi împodobeşti de aici încolo sufletul cu smerenie, cuvioşenie şi virtuţi. Atunci se va bucura şi Dumnezeu, şi îngerii, şi Maica Domnului, şi sfinţii, şi te vor ocroti şi învrednici să intri în Împărăţia Cerurilor.

Însă dacă vei urma moda şi te vei lua după femeile moderne, ca acuma, când le imiţi vopsindu-te, le vei imita şi la fumat, şi la jucat cărţi şi la altele, care sunt scârboase chiar şi când le aminteşte cineva".

("Ne vorbeşte Părintele Filothei Zervakos", Ed. Cartea Ortodoxă-Egumeniţa, 2007, cap. "Îmbrăcăminte")

Feminismul şi pervertirea feminităţii. Cu Părinţii Epifanie Teodoropulos şi Nicolae Tănase, într-un stil puţin mai nonconformist…

Fericitul Părinte Epifanie despre feminism

Adesea accentua că feminismul este o perversiune a sexului feminin şi spunea pe un ton glumeţ:
- Eu ştiu de ce au nevoie feministele, dar n-o pot recomanda, deoarece dacă s-ar întâmpla vreo moarte, va trebui să-mi pun epitrahilul în cui!

Şi când l-am întrebat ce are în minte, spuse:
- Nimic altceva nu trebuie fără numai să meargă cineva la ora de întrunire a lor şi să dea drumul la câţiva şoareci, şi atunci vei vedea până unde merg declaraţiile lor despre curaj, egalitate, etc…

Fericitul Părinte Epifanie despre munca femeilor

Stareţul înclină în mod vădit înspre punctul de vedere ca femeile căsătorite să nu lucreze în afara casei lor. Spunea adesea că se bucură să viziteze casele fiilor lui duhovniceşti ale căror femei nu aveau serviciu. Erau evidente ordinea, tihna, atmosfera călduroasă. Accentua adesea că femeile căsătorite ce lucrează au doi stăpâni: casa şi familia lor, pe de o parte, şi şeful sau clienţii, pe de alta.

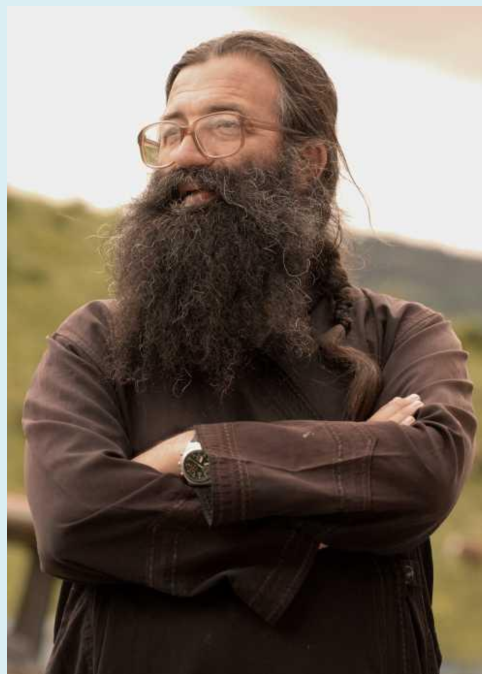
Cu toate acestea nu impunea în mod constrângător punctul său de vedere. Ştia să distingă situaţiile şi să iconomisească acele cazuri speciale. Astfel, puteai vedea multe din fiicele lui duhovniceşti că lucrează. Era cunoscător al nevoilor

economice ale familiilor şi, deseori, al insuficientelor venituri ale bărbaţilor-soţi. Şi în timp ce, pe lângă altele, recomanda cumpătarea ca metoda cea mai potrivită de rezolvare a problemelor economice (asta o aplica Stareţul), cu toate acestea nu propunea sărăcia de bunăvoie ca necesară pentru familii.

Pe de altă parte, era informat că fetele tinere, astăzi, studiază sau îşi încep cariera lor înainte de a se căsători. N-a impus ca o condiţie că, dacă se vor căsători, să înceteze serviciul. Destule au făcut însă asta înainte să aibă copii. Stareţul lăuda fapta aceasta, dar n-o impunea. Ci, lăsa fiecare personalitate să se echilibreze precum îi dictau chemările personale, condiţiile, nevoile şi situaţiile. Ceea ce-l interesa era sfinţirea persoanelor.

(Din: "Crâmpeie de viaţă. Din viaţa şi învăţăturile părintelui Epifanie Teodoropulos", Ed. Evanghelismos)

"Familia ortodoxă": Interviu cu Părintele Nicolae Tănase despre femeie, sexualitate, căsătorie, televizor …

Aţi alergat vreodată după ceva important, după ceva cu adevărat important?…

Iată-mă alergând după Părintele Nicolae Tănase, pe dealurile de la Valea Screzii. Prin hârtoape şi fiare vechi, peste scânduri ce se clatină ameninţător, prin noroaie şi pâraie, într-o zi friguroasă a lui decembrie trecut. Credeam că va fi un interviu la gura sobei, cu un ceainic fluierând vesel, la lumina cucernică a lămpii bunicii… Nici prin gând nu-mi trecea că Părintele îmi va smulge reportofonul din mână şi va porni, în pas grăbit, pe asemenea coclauri,

răspunzând în acelaşi timp întrebărilor puse despre… femeie. Ajungem în curând pe o coamă a dealului, de unde satul ni se aşterne la picioare. Un loc de vis. Aşa o fi şi drumul către Rai?

Părinte, ce părere aveţi, cum este femeia de astăzi faţă de femeia de pe vremuri? Ce s-a pierdut şi ce s-a câştigat prin modernitate?

- Femeia, aşa cum era în trecut, ar fi fost bine şi rămână şi astăzi. Vorbim, desigur, despre un anumit tip de femeie, nu în general. Această femeie de pe vremuri avea o dexteritate a bunului simţ, pe când, în zilele noastre, destul de multe femei au pierdut-o. Odată cu această dexteritate, au pierdut şi relaţia pe care o aveau pe de o parte cu familia, pe de altă parte cu semenii, şi pe de altă parte cu Dumnezeu. Aceasta este pierderea, iar câştigul este o iluminare a minţii - dar nu în sens duhovnicesc, ci o „iluminare a raţiunii" care o face să piardă la capitolul sentiment. Femeia din vremurile trecute avea şi inimă, şi minte, şi voinţă. Femeia de astăzi are multă ştiinţă, iar sentimente, din păcate, dirijate sau inhibate.

Cum ar putea să-şi recâştige sensibilitatea?

- Sensibilitatea nu se pierde niciodată. Ea există, genetic o purtăm în noi, drept pentru care important este cum avem grijă de această sensibilitate, cum o educăm începând cu primii ani de viaţă. Vedeţi, la ora actuală nu toate fetiţele mai sunt crescute cum trebuie. […] Totul se întâmplă pentru că Dumnezeu ne-a lăsat normali, iar noi, dacă începem să facem modificări, sigur că toate acestea se întorc împotriva noastră.

„Facultăţile la femei trebuie făcute ca să se mărite bine"

Sfinţia Voastră, cum vedeţi o creştină care să fie şi femeie modernă? Să aibă o viaţă şi în societate, şi în Biserică…

- Eu am cunoscut odată o femeie, soţia poetului Ioan Alexandru, care avea vreo patru facultăţi şi vreo câteva doctorate, creştea cinci copii, nu se machia, nu se farda, nu cheltuia bani pe nu-ştiu-ce tip de haine, în schimb avea o anume ştiinţă de a se împodobi cu o năframă sau alta, dintr-o regiune sau alta a ţării… încerca să trăiască aşa în anumite momente de sărbătoare, şi reuşea. Vedeţi bine, era o femeie cu multe facultăţi - iar pe atunci nu se făceau multe facultăţi, ca astăzi. Nici nu aveai voie să faci a doua facultate! Şi am mai cunoscut o preoteasă, care avea şi ea două facultăţi, şi care a crescut şi ea cinci copii şi, toată viaţa, a vândut lumânări la biserică.

Cineva ar putea spune: “A făcut atâtea şcoli ca să vândă la pangar?!”. Cu alte cuvinte, e un om preţios care este pus într-un loc în care oricine altcineva ar fi putut să stea.

- Aşa a considerat ea. Aşa a hotărât împreună cu soţul ei. Şi asta pentru că a făcut o distincţie foarte precisă între interesul general şi interesul de familie. Şi atunci, a preferat să crească cinci copii şi să-i dea societăţii ca pe nişte stâlpi de rezistenţă şi să se sacrifice. Să nu înţelegeţi că dacă a crescut copii şi a vândut lumânări sau s-a ocupat cu nimicuri, aşa-zisele nimicuri, le-a neglijat pe celelalte! Adică pe mai departe a citit, pe mai departe a discutat, pe mai departe a avut un anumit nivel cultural.

După părerea mea, facultăţile la femei trebuie făcute ca să se mărite bine. Adică, la facultate poţi întâlni un anumit tip de băiat, îţi formezi o anumită viziune, iar apoi, dacă poţi să lucrezi o vreme, e bine. Să ştiţi că eu fac o mare diferenţă între a creşte copii şi „a sta la cratiţă”. Pentru că „a sta la cratiţă” este o expresie de acum peiorativă. Însă „femeia la cratiţă” nu este o prelungire a cratiţei, ci este o femeie care îşi înţelege rostul ei. Şi, dacă pe lângă rostul ei mai poate să mai facă şi altceva, e foarte bine.

Rostul femeii este sacrificiul?

- Rostul femeii nu este să fie sacrificată. Dar, dacă ea înţelege să se sacrifice, atunci este altceva, întrebarea care se pune este dacă ştie asta de la început sau nu, dacă face ce trebuie de la început sau nu. Totul este cum porneşte. Uneori, noi pornim fără să înţelegem ce avem de făcut - la nivel teoretic nu înţelegem. Ne căsătorim şi credem că totul este roz. Dar nu avem voie să fim utopici. Noi trebuie să fim realişti.

Am cunoscut o fată care a citit foarte multe romane, în special romane de dragoste, câteva sute. Când i-a venit vremea să se mărite, a găsit un băiat, însă, când a dat cartea jos, i-a rămas în faţă un cu totul alt prototip decât întâlnise în sutele de romane pe care le citise. Drept pentru care acea căsnicie a eşuat, pentru că nu reuşea să aibă contact cu realitatea.

„Dumnezeu m-a creat cum trebuie sau mai e nevoie să intervin şi eu?”

Ce înseamnă frumuseţea pentru femeia creştină? Înseamnă asta o anumită ţinută? Întreb pentru că vorbeau mai devreme despre importanţa păstrării feminităţii…

- În primul rând, toate femeile sunt frumoase. În al doilea rând, orice concurs de tip „miss” este o jignire pentru femeie. Sunt foarte mulţi bărbaţi cărora nu le plac acele femei care sunt declarate „femeia anului” sau mai ştiu eu cum. De ce?

Pentru că fiecare femeie are specificul şi frumuseţea ei. Şi fiecare bărbat preferă un anumit tip de frumuseţe. Nu trebuie să mergem pe şabloane, pentru că omul este unicat, femeia este un unicat. Atunci, noi credem că o femeie trebuie să fie foarte îngrijită. Restul, Dumnezeu ştie cum a făcut pe fiecare şi ce i-a lăsat să atragă şi ce nu.

Ce înseamnă „îngrijită"? Cineva poate să înţeleagă prin asta inclusiv machiajul, cerceii…

- Întrebarea este cum privesc lucrurile. Consider că Dumnezeu m-a creat cum trebuie sau mai e nevoie să intervin şi eu? Şi pot interveni prin farduri, prin machiaj, prin coafură etc. Dacă eu cred că Dumnezeu m-a creat cum trebuie, atunci nu mai e nevoie de toate astea. Mi se pare foarte interesant că unii bărbaţi pot suporta lângă ei nişte soţii travestite în ceva care, de fapt, nu sunt!

Unele femei din ziua de astăzi spun: „Trebuie să am libertate ca să fiu fericită. Pot să merg şi la biserică, dar pot să mă şi distrez, să merg şi în baruri, pot să am şi o viaţă de noapte". Cam unde-i linia de mijloc?

- Nu există linie de mijloc. Linia de mijloc înseamnă „cale aurită", dar la capitolul ăsta nu există linie de mijloc. Există negru sau alb. Ce legătură are lumina cu întunericul, sau ce legătură are înălbitorul cu cărbunarul? Că era o pildă: unul a vrut să înălbească rufele lângă un cărbunar şi toată spuza cărbunarului mergea pe rufele lui. Şi atunci au fost nevoiţi să se despartă, căci nu mai mergea aşa. Cu alte cuvinte, nu avem griuri în această problemă: ori e negru, ori e alb. Adică, o femeie care merge la biserică se „distrează" într-un anumit fel. În primul rând, se împlineşte duhovniceşte. În al doilea rând, celelalte aspecte trebuie să fie nevinovate. Adică, să zicem, poate să meargă la iarbă verde - numai că la iarbă verde se merge şi cu soţul, şi cu copiii, şi cu rudele, şi prietenii, nu separat: părinţii colo, copiii dincolo. Căci sunt lăsaţi copiii pe la bunici, unde îi îndoapă cu desene animate şi cu filme peste filme, iar părinţii sunt la iarbă verde şi mănâncă fripturi şi mici. În al treilea rând, există multe spectacole care nu au de-a face cu ceea ce este frivol sau cu ceea ce este jignitor şi o astfel de ieşire, pentru o femeie care îngrijeşte de copii, este de vis.

Dacă vorbim despre o femeie care se fereşte să mai aibă cel de-al doilea copil, deşi în adâncul ei îl doreşte, ei bine, tocmai o astfel de femeie trebuie să-şi umple timpul, din cauza asta merge la bar, din cauza asta merge la concerte, din cauza asta priveşte la televizor cu orele şi cu lunile…

„Informaţia, Dumnezeul nostru"

E televizorul acel cărbunar lângă care nu putem să înălbim rufele?

- Depinde cum privim. În general, televizorul nu este cu totul rău. Nu toate emisiunile sunt rele. Dar absolut toate sunt pierdere de timp. În trecut am ţinut mai multe conferinţe, iar una din temele cele mai agreate a fost: „Informaţia, Dumnezeul nostru“. Adică, am întrebat pe cineva: „Te uiţi la televizor?” şi mi-a zis: „Nu, părinte, eu… numai aşa, la ştiri“. Putem să zicem că este păcat să te uiţi la ştiri? Nu, nu este păcat să te uiţi la ştiri - păcat este că pierzi timpul. De-a lungul vremii, am încercat cu mai mulţi, mai ales cei care s-au spovedit la mine, să-i îndemn să stea în genunchi, la rugăciune, tot atât cât stau şi la televizor. Dar nu a mers. Mi-au zis: „Părinte, dar e imposibil!”.

Adică televizorul ajunge să fie mai important decât Dumnezeu…

- Şi atunci ne vin în minte profeţiile Sfântului Cosma Etolianul, care a spus încă din secolul al XVIII-lea ca „va veni o vreme când diavolul va intra în casele oamenilor într-o cutie, iar coarnele le va pune pe casă“. Cutia asta va lua locul icoanelor de pe pereţi şi le va vorbi oamenilor, iar oamenii vor fi foarte ascultători. Aceste cuvinte au fost spuse cu două secole înainte de apariţia televiziunii! Atunci nu putem să nu privim lucrurile şi dintr-o asemenea perspectivă.

Dacă sunt emisiuni duhovniceşti sau anumite slujbe - care nu pot înlocui slujbele de la biserică - dacă sunt anumite dezbateri, sau pelerinaje, sau documentare care arată minunile lui Dumnezeu în lume, sigur că nu putem spune: „Nu te uita la televizor“. Eu te întreb numai dacă te rogi tot atât cât te uiţi la televizor…

Mai poate trăi cineva fără televizor în ziua de astăzi?

- Am cunoscut un om, fostul ambasador al Poloniei, care era şi profesor de teologie, de greacă veche şi de Vechiul Testament şi lucra, în acelaşi timp, în Ministerul de Externe. Avea opt fete, era fiu de preot ortodox. Cea mai mare faţă avea 18 ani, iar cea mai mică avea 6 ani. Într-o împrejurare, am ajuns să locuiesc câteva zile în casa lui. Şi, împreună cu el, am vizitat o mănăstire, am mers la biserică, toţi s-au împărtăşit, am slujit cu mitropolitul primat de atunci. Am stat cu ei aproape o săptămână. Sigur că în vreo trei-patru zile l-am întrebat: „Dar dumneavoastră nu aveţi televizor?“. Şi răspunsul a fost: „Părinte, oamenii serioşi nu au televizor“. „Bine, dar sunteţi diplomat şi trebuie să fiţi ultra-informat!”. Şi mi-a zis: „Informaţiile îmi vin pe masă. Cele de care am eu nevoie“. „Dar copiii…?“, am mai întrebat. „O să vedeţi după-amiază“, îmi răspunde.

Într-adevăr, duminică după-amiază ne-am odihnit puţin, am mers în parc, am mâncat o prăjitură şi pe urmă ne-am dus la cinematograf. Aici am văzut un film

de vis, „A opta zi”[1], un film despre un tânăr cu Sindromul Down. Se numeşte „A opta zi” pentru că, atunci când i s-a citit în povestirea despre Creaţie: „A şaptea zi, Dumnezeu s-a odihnit“, el a spus: „Iar în a opta zi, m-a făcut pe mine“. Adică „pe mine care n-am mamă, care sunt bolnav, care sunt internat la centru…“. Şi foarte interesantă a fost această duminică, aşa cum am petrecut-o cu ei, fără televizor…

Bineînţeles că ambasadorul avea grijă să le ducă pe fete şi la mănăstiri, să le ofere o viaţă culturală, pentru că e foarte important să aibă ce povesti copilul când se află în compania colegilor lui. Să poată spune, fiecare după cum îl duce buzunarul, că a fost la Meteore, că a fost în Sfântul Munte, că a citit douăzeci de cărţi sau că a fost în tabără la Durău… De curând, am citit că elevii finlandezi citesc o carte pe zi, obligatoriu. Probabil nici ei nu se uită la televizor, altfel n-ar avea când s-o citească…

„Ascultarea de bărbat este o înfiorare”

Mai e bună fecioria în ziua de astăzi? Nu e mai bine pentru doi tineri să aibă relaţii sexuale înainte de nuntă, să vadă dacă sunt potriviţi unul pentru altul - aşa cum se spune - şi să evite astfel viitoarele neplăceri?

- Am auzit odată un părinte că a zis aşa: „Nu fur a ceea ce Dumnezeu oricum îţi dădea“. Adică un act sexual, şi înainte de căsătorie, şi după căsătorie, este acelaşi lucru. Ca act. Numai că înainte de căsătorie este un păcat foarte grav - nu grav, ci foarte grav şi cu multe repercusiuni - iar după căsătorie, deşi actul în sine este acelaşi lucru, prin Taina Cununiei, nu mai poate fi vorba de păcat.

Să luăm o pildă. Atunci când construim o casă, interesul nostru este să punem o temelie foarte solidă, ca să reziste la cutremur. Dar cine face lucrul acesta aiurea, bineînţeles că îşi toarnă o temelie de doi lei, în care pune mult pământ, ceva ciment, nişte fier-beton aruncat, nişte paie, nişte fân şi pe urmă iar pune ciment… Şi va avea astfel o temelie pe care ulterior vrea să construiască frumos, şi o să reuşească - dar n-o să ţină. Cam asta e marea problemă.

Vedeţi, abordăm greu asemenea subiecte, vorbim greu despre sex - dar să ştiţi că oamenii nu „fac sex“, oamenii sunt cununa creaţiei lui Dumnezeu, ei nu pot face sex. Sex fac animalele - şi atât. Mai interesant este că oamenii nu fac nici dragoste. Pentru că „dragoste” este un cuvânt care-L exprimă pe Dumnezeu Însuşi, deci oamenii nu pot să „facă dragoste”. Ei se iubesc. În rest, rămânem cu definiţiile din dicţionar. Adică: cei care trăiesc necununaţi sunt „curvari”, iar cei căsătoriţi care au relaţii extraconjugale sunt „prea curvari”. Spun asta pentru că, la un moment dat, pe mai mulţi i-au deranjat cuvintele astea. Au zis că ar trebui îndulcite. Dar curvia rămâne curvie, nu putem să mângâiem anumite aspecte.

Părinte, ce înseamnă ascultarea în cadrul căsătoriei? Ce înseamnă „femeia să se teamă de bărbat”Efeseni 5:3? Ce e teama asta?

- Avem textul care zice: „Frica de Dumnezeu este începutul înţelepciunii“ Pilde 1:7. Dar frica de Dumnezeu nu este o frică precum frica de sabie, de pistol, de moarte, sau de un om periculos. Este o înfiorare. De aceea, în traducerea înaltului Bartolomeu, spre exemplu, exista o explicaţie acolo că ar fi mai potrivit să zicem: „Iară femeia să se înfioare spre bărbat“. Vasăzică, ascultarea de bărbat şi frica de bărbat este, de fapt, o înfiorare. Şi, dacă vorbim despre fiori, atunci este îndeajuns ca să înţelegem ce vrea să spună textul. Căci femeia, fiind egală bărbatului, nu poate să asculte de el în mod orbeşte. Numai că bărbatul, dacă este înţelept, se sfătuieşte cu femeia, pentru că Dumnezeu a înzestrat-o cu previziunea mai mult decât pe el, iară femeia, dacă e şi mai înţeleaptă, lasă bărbatului impresia că el conduce.

(Râsete din toată inima.)

- Să scrii acolo: „Reporterul a izbucnit într-un râs nestăpânit!”.

- O să scriu. O să fac ascultare!

1 Le huitieme jour - producţie belgiană din 1996. Regizor: Jaco Van Dormael. Actorii principali, Pascal Duquenne şi Daniel Auteuil, au câştigat împreună Palme d’Or pentru „Cel mai bun actor” la Festivalul de la Cannes, în 1996.

A consemnat Anca Atanasiu

(integral în: Familia Ortodoxă nr. 3 (38)/2012)

Îmbrăcămintea fetelor, între decenţă şi feminitate

Felul în care se îmbracă femeile şi adolescentele reprezintă o expresie a asumării sau a neasumării de către acestea a propriei feminităţi. Din ce în ce mai mult, în societatea actuală este promovată imaginea unei femei de acţiune, independente, dar care, din păcate, pe lângă aceste trăsături, este implicată într-un proces de diminuare a aspectelor legate de feminitate.

Adaptarea la ritmul actual şi sentimentul că eşti o femeie a timpurilor noastre presupune uneori ajustări ale propriei personalităţi. Creşterea gradului de activism, viteza şi promptitudinea în reacţii, ocuparea unui număr din ce în ce mai mare de roluri în societate duce, la unele femei, pe lângă împlinirea şi dezvoltarea unor aspecte ale personalităţii, la negarea, inhibarea, înăbuşirea feminităţii.

Nu de puţine ori vedem femei care, prin îmbrăcăminte şi atitudine, degajă un aer dinamic, sport, dar cu tentă masculinizată.

La cealaltă extremă întâlnim adolescente şi tinere care îşi accentuează, în mod aproape ostentativ, doar sexualitatea. De multe ori acestea au primit sau au receptat mesajul că doar aşa pot atrage atenţia şi pot obţine admiraţia şi aprecierea pe care şi le doresc. Din păcate mesajul pe care îl transmit astfel este denaturat şi le pune de multe ori pe acestea în situaţii de vulnerabilitate. Nu de puţine ori genul de admiraţie şi de atenţie pe care îl primesc se reduce la cel exterior, superficial, rezervorul lor interior de iubire rămânând în continuare gol. Tipul de interacţiuni în care intră şi suferinţele resimţite astfel duc doar la accentuarea convingerilor de tipul „toţi bărbaţii sunt la fel”, „nimeni nu mă iubeşte aşa cum sunt”, „nu pot avea încredere în nimeni”.

Banii nu cumpără calitate pentru suflet

Un rol important în acest aspect îl are educaţia primită din familie, aspectele pentru care fiica, viitoarea adolescentă, este valorizată. Într-o familie cu frică de Dumnezeu, îmbrăcămintea decentă va fi promovată încă din copilărie. Apostolul spune „Asemenea şi femeile, în îmbrăcăminte cuviincioasă, făcându-şi lor

podoabă din sfială şi din cuminţenie, nu din păr împletit şi din aur, sau din mărgăritare, sau din veşminte de mult preţ.” (1 Tim. 2, 9)

Dar există situaţii, nu puţine, când aceste aspecte scapă de sub control. De multe ori, pentru părinţii care se simt vinovaţi că nu petrec suficient timp cu fiica, nu au suficientă disponibilitate pentru aceasta, e mult mai simplu să cedeze ne-discriminativ cererilor, în special celor de ordin material, ale acesteia. Deşi pe moment pare o soluţie bună, o modalitate a părinţilor de a-şi exprima iubirea, în timp se dovedeşte a fi neinspirată. Educaţia, discuţiile părinte-fiică, timpul disponibil pe care i-l acordă părintele transmite de multe ori pentru aceasta din urmă mesajul că este iubită, că i se acordă atenţie în mod necondiţionat şi toate acestea nu pot fi înlocuite cu bani. Mesajul de încredere de la părinţi o va ajuta pe viitor să îşi clădească încrederea în sine şi să se aprecieze pe ea însăşi, nu doar prin aspecte de ordin exterior - vestimentaţie, accesorii - ci şi pentru calităţi interioare, sufleteşti.

Vom arăta în continuare câteva posibile situaţii pe care părinţii le pot gestiona corespunzător, cu înţelepciune, în relaţia cu fiica lor. Până la o anumită vârstă, respectiv cea a majoratului şi a câştigării independenţei de ordin material, părinţii sunt încă responsabili de alegerile făcute de fiicele lor, putând avea o influenţă pozitivă asupra acestora. Este incontestabil faptul că, mai ales la vârsta adolescenţei, presiunea grupului, mai ales în termeni de modă, de „ce se poartă şi ce nu se poartă” este mare.

Ceea ce poate face un părinte în acest context, este să îşi înveţe fiica să conducă, nu să fie condusă, să influenţeze pe alţii în loc să se lase influenţată, să aibă un sistem de valori stabile, în locul unor valori care se schimbă odată cu sezonul toamnă-iarnă.

Ce mai poate face părintele e să atragă atenţia asupra aspectelor pe care le consideră pozitive, de urmat, la persoanele care au valoare de model pentru fata lor. Astfel, îi vor arăta că o artistă este îmbrăcată decent, chiar dacă e artistă, o alta are părul prins, o alta este nemachiată. Pentru a putea oferi astfel de îndrumări, e nevoie de efort din partea părinţilor, de comunicare cu copilul, pentru a vedea care sunt preferinţele lui, de a încerca să-l înţeleagă, nu să-l condamne la modul general ori să condamne aprioric orice simpatie faţă de staruri, atitudine care nu face decât să mărească o distanţă care e posibil să intervină între ei la această vârstă. Chiar dacă nu le apreciaţi întotdeauna alegerile, încercarea de a vă coborî şi de a le vorbi de la nivelul la care sunt ei poate fi un start bun.

Premisele decenţei se seamănă din copilărie

De asemenea, este în cea mai mare parte rolul părinţilor să modeleze o atitudine responsabilă faţă de bani, de modul în care aceştia sunt cheltuiţi, precum şi de faptul că aceştia nu reprezintă valoarea supremă. Este fără îndoială o misiune dificilă, mai ales când presiunile societăţii acţionează în sens invers - stimularea artificială a dorinţei de a deţine lucruri de care de multe ori nu avem nevoie şi a dorinţei de a ieşi în evidenţă prin imagine, vestimentaţie. Dacă în calitate de părinte vom încerca să contracarăm aceste tendinţe abia când copilul ajunge la vârsta adolescenţei, va fi aproape imposibil. De aceea, dacă de la vârsta copilăriei şi a preadolescenţei părinţii se îngrijesc de nevoile de bază ale copilului, referitoare la îmbrăcăminte, iar în ceea ce priveşte eventualele dorinţe - de exemplu aceea de a avea o haină la modă - să îl deprindă pe acesta să economisească, din sumele primite periodic de la părinţi, acesta va avea o altă perspectivă asupra cheltuirii banilor. Implicat fiind în mod treptat, în limitele vârstei, în anumite decizii financiare ale familiei - spre exemplu planificarea şi economisirea banilor pentru o ieşire cu părinţii în oraş - copilul va deveni mai responsabil şi mai cumpătat şi când va veni vorba de propriile cumpărături.

Sfaturile Sfântului Valeriu Gafencu către surorile sale despre cuminţenie, naturaleţe, simplitate

O scrisoare inedită a fericitului Valeriu Gafencu către mama şi surorile sale - apărută în revista "Familia ortodoxă", nr. 2(13)/2010 - 11 octombrie 1945

Scumpă mamă,

Mult iubitele mele surioare, dragii mei,

Mă găsesc într-o stare de continuă bucurie sufletească. Mi s-au revărsat în suflet valuri de iubire. Numai cine a trăit astfel de momente le poate înţelege.

Cu gândul la Dumnezeu vă port în inimă pe toţi, cu cele mai frumoase nădejdi ce mi-au înflorit în suflet după atâţia ani de suferinţă mare şi fericită.

Ce bucurie mai mare poate trăi omul pe această lume, decât aceea de a se simţi în slujba binelui şi a iubirii, conştient de nimicnicia şi păcătoşenia sa?!

Doamne! Ce bine am făcut eu în această viaţă de mi-ai dăruit asemenea bucurii, de mi-ai dăruit iubirea şi grija Ta, care nu m-au părăsit nici o clipă?!

Scumpii mei, trăiesc o viaţă cu totul deosebită de aceea pe care obişnuit o trăieşte lumea. Cu alte preocupări, alte gânduri, alte bucurii.

Cât aş fi de fericit ca bucuriile sufletului meu să ajungă până în inimile voastre!

Vreau să vă ştiu curate, bune la suflet, blânde, iubitoare, senine, fericite, cuminţi, ascultătoare, credincioase, pline de nădejde, - şi modeste - şi sănătoase.

Să trăiţi o viaţă simplă, cât mai simplă. Participaţi cu viaţa voastră la simplitatea şi frumuseţea naturii. Îmbrăcaţi-vă modest şi curat. Rochiţele întotdeauna să vi le faceţi lungi, până mai jos de genunchi. Pantofii să aibă tocurile cât mai joase cu putinţă. Să nu vă fardaţi. Cât de frumos şade unor fete în ţinuta lor naturală… Sub nici un motiv să nu vă boiţi buzele sau obrajii!

Păstraţi-vă curate aşa cum Dumnezeu v-a lăsat, căci curăţenia - naturaleţea este adevărata frumuseţe şi podoabă… Nu vă duceţi pe la baluri. Vă cer mult deodată… În realitate, nu vă cer nimic altceva decât să fiţi model de cuminţenie şi desăvârşire creştină.

Feriţi-vă de prieteniile rele, căci păcatul se transmite pe nesimţite. Cu tot sufletul vă îndemn la o viaţă creştină! Gândiţi-vă că nimeni din această lume nu v-ar putea dori mai mult bine decât acela pe care vi-l doresc eu.

Scumpa şi buna mea mamă, te rog din inimă ai grijă de sufletul fetiţelor mele scumpe! Şi îndeamnă-le şi matale la o viaţă creştină, aşa după cum Dumnezeu o doreşte.

Mă rog întotdeauna pentru voi. Aştept senin ziua fericită când voi fi din nou în mijlocul vostru. În viaţa de închisoare am luat hotărâri mari, de viaţă curată şi de totală dăruire. Vreau să nu mai trăiesc pentru mine…

Aş fi tare fericit dacă de Crăciun aţi veni toate patru, mama, Valentina, Norica, Zunea la mine. Ar fi minunat. Eu sunt cu voi şi vă sărut, Valeriu”.

(Material furnizat de obştea Măn. Diaconeşti)

Părintele Constantin Coman despre devotament şi despre dragostea manifestată în gest

(fragment)

R. Rădulescu: [...] ***Aţi constatat dacă există o diferenţă între religiozitatea femeii şi religiozitatea bărbatului, intre manifestarea sentimentelor religioase la cele două genuri? Ştim că există, între femei şi bărbaţi, o diferenţiere. Aici se vede această diferenţă?***

Pr. Coman: Sigur că se vede. Orice analiză sociologică, psihologică şi, cu atât mai mult, bisericească sau duhovnicească, va observa această diferenţiere, pe care eu aş prefera să o numesc specificitate. Se menţionează specificitatea manifestării firii femeieşti şi specificitatea manifestării firii bărbăteşti. Există trăsături specifice firii bărbăteşti şi respectiv firii femeieşti, din care decurg şi vocaţii şi lucrări specifice. Acestea se manifestă şi în Biserică. Biserica observă cu atenţie şi îşi asumă funcţional specificul celor două firii în care Dumnezeu a „împărţit" firea omenească. Nici în Biserică bărbaţii şi femeile nu fac aceleaşi lucruri, ci bărbaţii fac unele lucruri, iar femeile altele. Preoţia, de exemplu, este o vocaţie şi o lucrare exclusiv bărbătească. Mă veţi întreba care este vocaţia exclusivă a femeilor? Este aceea de a naşte pe viitorii preoţi, asemenea Maicii Domnului. Nu este prea vizibilă această vocaţie. În ceea ce priveşte religiozitatea, dacă intră cineva în bisericile noastre astăzi, va observa că numărul femeilor este mult mai mare decât al bărbaţilor.

R. Rădulescu: ***De ce?***

Pr. Coman: ***Femeile sunt mai credincioase, mai ataşate, mai deschise, mai râvnitoare, mai sufletiste decât bărbaţii în relaţia cu Dumnezeu.*** Aş îndrăzni şi o erminie mai specială. Relaţia – inclusiv relaţia cu Bunul Dumnezeu – este o

chestiune care ţine mai mult de suflet şi mai puţin de minte. Bărbaţii, fiind mai cerebrali, cad mai uşor din ataşamentul, din fidelitatea, din râvna care susţin o relaţie. În plus, epoca raţionalismului şi a materialismului, din care incă nu am ieşit, a făcut, din aceleaşi motive, mult mai multe victime între bărbaţi. Dumnezeu nu este o idee. Sigur, El poate fi exprimat sau închis, cu mari riscuri, şi în idei şi în concepte, poate deveni componentă importantă a unui discurs şi poate alimenta mintea noastră şi setea noastră de speculaţie. Dar ***Dumnezeu este, întâi de toate, o prezenţă personală, care ni se adresează, nu atât la nivelul discursului, ci cu atitudini, cu gesturi, cu acte care se recapitulează în manifestarea iubirii Sale faţă de oameni. Unui Dumnezeu iubitor care te copleşeşte, clipă de clipă, cu iubirea şi cu bunătatea Sa, este firesc să-i răspunzi la fel de personal şi de direct, la nivelul simţămintelor.*** Toată iconomia dumnezeiască, adică suma manifestărilor lui Dumnezeu în istorie începând cu facerea lumii şi ajungând la întruparea Fiului Său pentru eliberarea oamenilor de sub stăpânirea păcatului şi a morţii – este expresia vizibilă a iubirii Sale de oameni şi chemarea continuă, adresată oamenilor, de a trăi relaţia de iubire cu Dumnezeu. Când proclamăm adevărul că Dumnezeu este existenţă personală, este comuniune de Persoane, nu facem filosofia conceptului de persoană, ci trimitem la un Dumnezeu viu şi iubitor.

Expedierea relaţiei mele cu Dumnezeu într-o sumă de datorii religioase – rugăciunea, mersul la biserică, postul etc. -, presupune riscul formalismului, adică a unei participări pasive sau „absente”, care nu activează la propriu relaţia mea cu Dumnezeu cel viu şi personal. De vină este şi teologia de şcoală, care a dezvoltat discursul teoretic de multe ori speculativ despre Dumnezeu, separat de prezenţa reală şi continuă a lui Dumnezeu în viaţa noastră şi a lumii. Dominarea, de câteva veacuri, a raţionalismului a produs o cultură centrată pe raportarea cerebrală, exterioară, seacă, uscată, lipsită de conţinut şi la Dumnezeu, ca şi la omul de lângă noi, precum şi la omenirea întreagă. Cultura minţii în detrimentul culturii inimii a produs un segment mare de aneraşti, care-şi cer legitimarea. Femeile cad mai greu victime acestui risc. Rămân mai sufletiste, mai vii, se raportează la Dumnezeu şi la lumea înconjurătoare mai mult cu inima.

În casă, de asemenea, femeile sunt cele care ţin candela aprinsă, la propriu şi la figurat, urmând mironosiţelor femei. Este o moştenire extraordinar de frumoasă de la femeile mironosiţe, care merg cu râvnă la mormântul Mântuitorului Hristos, moştenire de care se bucură şi femeile credincioase de astăzi. Pentru mine, imaginea bunicii mele, apoi a mamei mele şi, acum, a soţiei mele, aprinzând candela în fiecare zi, o viaţă întreagă, este un gest de o consecvenţă, de un ataşament, de o fidelitate greu de egalat. Ca preot, recomand tinerelor soţii, care devin stăpâne ale casei soţului şi copiilor săi, să ţină cu multă râvnă de această rânduială. Să aprindă zilnic candela în casă. Primul lucru

pe care trebuie să-l facă femeia, când se trezeşte dimineaţa, este să aprindă candelă. Când va aprinde candela, se va raporta imediat la Dumnezeu, va face şi o cruce şi, eventual, o scurtă rugăciune pentru soţ, pentru copii şi pentru cei din jur. Începe, astfel, ziua cu binecuvântare, începe ziua cu gândul la Dumnezeu. Iar Dumnezeu nu rămâne dator! Binecuvântarea Lui se va revărsa asupra întregii case şi familii. Zona aceasta de aşezare duhovnicească statornică este cea mai roditoare. Acest lucru îl recomand cu insistenţă femeilor cu educaţie, cu profesiuni dintre cele mai pretenţioase…

R. Rădulescu: Femei intelectuale…!

Pr. Coman: Da, intelectuale. Le ajută mult să lupte împotriva tentaţiei de a exila pe Dumnezeu în zona speculaţiei teoretice. Celor care vin să se spovedească înainte de cununie le dau canon, între altele, soţului să cumpere o candelă de argint, preţioasă, iar soţiei să aprindă candela în fiecare zi dimineaţa, sau măcar duminică şi în zilele de sărbătoare. Gestul acesta, repetat zilnic, este un gest întemeietor, o aşează pe femeie într-o relaţie de fidelitate cu Durnnezeu, la care Dumnezeu, cum spuneam, nu va întârzia să răspundă. Cine se îndoieşte, poate verifica adevărul celor spuse de mine, făcând experimentul. Este o aşezare firească într-o relaţie, o aşezare completă, care presupune nu numai gândul, ci şi manifestarea gândului, nu numai credinţa, ci şi manifestarea credinţei. Este o mergere spre întâlnirea concretă cu Dumnezeu. Este ca şi cum I-ai da bineţe lui Dumnezeu, dimineaţa când te scoli: „Doamne unde eşti? Aici eşti? Iată sunt şi eu aici! Bună dimineaţa! Mă rog să mă binecuvântezi pe mine şi toată, casa mea! Eu ca semn Iţi aprind această candelă!“

R. Rădulescu: Aşadar, gestul concret făcut din credinţă, are un rol foarte mare în cultivarea, în creşterea în credinţă. Vă întreb aceasta, pentru că există o tendinţă, am observat mai ales la unii bărbaţi, de a avea o credinţă spiritualistă, nebazată pe gesturi concrete. Spun: „Eu cred în sufletul meu…!”

Pr. Coman: „Dar nu fac nimic…!”

R. Rădulescu: Fără gesturi!

Pr. Coman: Nu ştiu care dintre partenerii unor astfel de oameni, s-ar mulţumi cu declaraţia: „Şi eu te iubesc, dar în felul meu, nu iţi arăt în nici un fel; nici flori nu-ţi aduc, nici daruri nu-ţi dau, nici nu te îmbrăţişez, nici nu te sărut, nici bineţe nu-ţi dau, nici la plimbare nu te invit…, dar ştii, te iubesc mult!” Este o chestiune aridă şi neproductivă şi evident amăgitoare şi mincinoasă. Acelaşi lucru se poate întâmpla şi în relaţia cu Dumnezeu!

Mie nu-mi place cuvântul ritual, îmi place foarte mult cuvântul gest, semn, atitudine. Toate cele de mai sus sunt semne care se aşează în spaţiul unei relaţii personale, care dau conţinut concret unei relaţii. Acolo unde există un sentiment pentru celălalt, simţi nevoia să te manifeşti. Iar Biserica noastră răsăriteană, din punctul acesta de vedere, este, cu adevărat, o Biserică centrată pe relaţia interpersonală, pe relaţia de dragoste, pentru că este plină de gesturi şi de semne – la praznice, la sărbători, la slujbe, la Liturghie, la sfeştanie, la pomelnice... Toată panoplia de slujbe, gesturi, ofrande, obiecte liturgice sunt subsumate relaţiei noastre vii cu Dumnezeu şi cu semenii noştri, cei vii şi cei trecuţi la Domnul. Pâinea, fructele aduse din pârga roadelor pământului, prinoasele de tot felul, lumânările, colacii, coliva, icoanele, candelele, sfeşnicele, cădelniţele, tot acest instrumentar se aşează şi dă conţinut real relaţiei cu Dumnezeu, relaţiei cu cei apropiaţi. Aceasta este viaţa normală, firească.

Dacă există celălalt dincolo, relaţia mea cu el trebuie să prindă conţinut. Conţinut în semne, pentru că ***dragostea este duhovnicească, sufletească, nu se vede, dar ea se manifestă, se exteriorizează în gesturi.*** Lipsa gesturilor îl defavorizează foarte mult pe om. Aproape produce un handicap de netrecut.

Îmi amintesc de o conferinţă a mea din tinereţe la facultatea de matematică din Bucureşti. Vorbeam despre relaţia de dragoste. Un student foarte inteligent mi-a spus la un moment dat: „Părinte, eu pot îmbrăţişa pe oricine în mintea mea!“ Eu, preot şi teolog, i-am spus: „Eu prefer să îmbrăţişez o singură persoană, dar cu braţele mele, nu numai cu mintea mea!“

Părintele Stăniloae spunea foarte clar: „Cel mai frumos şi mai convingător discurs despre dragoste este “îmbrăţişarea!”.

(din: Pr. Constantin Coman, “Dreptatea lui Dumnezeu şi dreptatea oamenilor”, Editura Bizantină, Bucureşti, 2010)

Pr. Vasile Gordon - Predică la Duminica a III-a după Paşti - a Mironosiţelor

Hristos a înviat!

Iubiţi credincioşi, în duminica de astăzi aducem un pios omagiu femeilor mironosiţe, cele dintâi vestitoare ale Învierii Domnului. Ştim din Sfintele Evanghelii că trupul Domnului Iisus Hristos a fost înmormântat în grabă, în ziua de vineri (pe care noi o numim acum a patimilor), ritualul ungerii, specific iudeilor, nefăcându-se complet. Sâmbăta nu era îngăduit a se face nici o lucrare care presupunea efort fizic, legea iudaică fiind extrem de aspră în această privinţă: nu era voie să se facă mai mult de 2000 de paşi.

De aceea, abia a treia zi, duminica, întâia a săptămânii, femeile au mers la mormânt spre a împlini cele cuvenite pentru ungere. Ştim cu toţii care a fost urmarea: au găsit mormântul gol! Domnul înviase! Le-a vestit învierea şi îngerul, dar şi-au adus aminte şi de cuvintele Mântuitorului care spusese: „După trei zile Mă voi scula!” (Matei 16, 21).

Astfel, aceste femei curajoase devin primele vestitoare ale celei mai mari minuni din istoria mântuirii: învierea.

Iubiţi credincioşi, cine au fost, de fapt, aceste femei? Care este numele lor, ce ştim despre ele şi cum au ajuns să aibă zi osebită pentru pomenire? La aceste întrebări vom încerca să răspundem, cu ajutorul Domnului, în cele ce urmează.

Pentru fiecare dintre ele avem mărturii în Sfânta Scriptură: pentru unele directe, pentru altele indirecte. Astfel, când vorbesc despre Învierea Domnului şi despre intenţia femeilor de a unge Trupul Domnului, evangheliştii pomenesc patru nume: Maria Magdalena, Maria lui Cleopa (numită şi „cealaltă Marie"), Salomeea şi Ioana.

Toate patru sunt amintite în legătură cu lucrarea de mirungere pe care intenţionau s-o facă. Despre celelalte femei avem mărturii indirecte: Suzana (Luca 8, 3), Marta şi Maria, surorile lui Lazăr din Betania (Ioan 11, 1).

Şi acum socotim potrivit a spune câteva cuvinte despre fiecare dintre ele:

Maria Magdalena a fost femeia din care Mântuitorul scosese şapte demoni (Luca 8, 3), până la întâlnirea cu Iisus fiind stăpânită, aşadar, de duhuri necurate, ducând o viaţă uşoară. Originară din localitatea Magdala, nu departe de Capernaum, fusese căsătorită de mai multe ori, alunecând pe panta păcatului precum piatra se rostogoleşte pe pantele pământului. Dar piatra se opreşte, totuşi, undeva. Aşa a fost şi cu viaţa Mariei Magdalena.

Tâlcuitorii biblici spun că ea ar fi fost „femeia păcătoasă" care a spălat picioarele Mântuitorului cu lacrimi în casa lui Simon fariseul din Capernaum (Luca 7, 36-48). Ei i-ar fi adresat Mântuitorul cuvintele: „Iertate îţi sunt păcatele tale. Credinţa ta te-a mântuit, mergi în pace!". Din această clipă Maria a devenit, astfel, alături de alte femei cucernice, deosebit de ataşată de Cel Care o vindecase şi i-a redat demnitatea vieţii.

Îl va urma îndeaproape, iar evangheliştii au notat răsplata pe care Domnul i-a dat-o pentru râvna ei deosebită: a fost prima care s-a învrednicit să-L vadă după Înviere. Ştim, desigur, din tradiţie că Maicii Sale se arătase mai întâi. Fapt firesc, de aceea nici nu mai este menţionat de evanghelişti. Dar, iată, că după Maica Domnului, Maria Magdalena a fost cea dintâi dintre mironosiţe care L-a văzut înviat.

Devine apoi o propovăduitoare neobosită a învierii, vestind întâi apostolilor, apoi altora nemenţionaţi în Evanghelii, dar pomeniţi în tradiţii demne de crezare. Preotul scriitor Em. Copăceanu a adunat relatările despre această extraordinară femeie într-un interesant roman, cu titlul „Maria Magdalena". Între altele, notează de exemplu că Maria, neîmpăcată cu decizia nedreaptă a lui Pilat în „procesul" Mântuitorului, l-a reclamat personal la Roma. Pilat a fost chemat aici, a fost judecat şi exilat la Lugdunum (Lyonul de azi), unde mai apoi s-a sinucis, frământat de remuşcări.

În sfârşit, mai ştim că această femeie curajoasă a propovăduit şi în alte ţinuturi, murind la Efes. Biserica nu i-a uitat pilduitoarea ei râvnă şi i-a fixat zi anuală de pomenire la 22 iulie.

Maria lui Cleopa, numită şi „cealaltă Marie” (Matei 28, 1), era verişoară cu Maica Domnului şi mamă a „fraţilor Domnului” (în fapt verişori): Iacov, Iuda, Iosi şi Simon.

Ioana era soţia lui Huza, un iconom al lui Irod (Luca 24, 10). Ataşamentul ei faţă de Mântuitorul ne arată următorul lucru: creştinismul a pătruns, încă de la început, chiar în casele regale.

Salomeea, pomenită de evanghelistul Marcu (16, 1), era soţia lui Zevedeu şi mamă a „fiilor lui”, Iacov şi Ioan. Ea este cea care I-a cerut Mântuitorului ca aceşti fii să stea unul de-a dreapta, altul de-a stânga Lui, în împărăţia Sa (Matei 20, 21), ca orice mamă grijulie care doreşte cel mai bun loc pentru copii.

Susana, pomenită de evanghelistul Luca (8, 3) alături de Ioana lui Huza, care slujeau „din avutul lor” pe Mântuitorul şi pe ucenicii Lui.

Marta şi Maria pot fi socotite, pe bună dreptate, în rândul femeilor mironosiţe, întrucât în casa lor din Betania, Mântuitorul poposea adeseori şi mai ales pentru faptul că Maria săvârşise aici ungerea cu mir a Domnului, prevestind astfel moartea şi îngroparea Lui (Ioan 12, 3).

Iubiţi credincioşi, am pomenit, aşadar, câteva nume şi câteva lucruri legate de femeile mironosiţe. Vor fi fost, desigur şi alte femei ataşate de Mântuitorul şi misiunea Sa, pe care nu le cunoaştem cu numele. Fiecare a avut, însă, partea ei de lucru în ogorul propovăduirii, constituind un model admirabil pentru femeile creştine din toate timpurile.

Unele au avut o lucrare mai contemplativă, cum este cazul Mariei, sora lui Lazăr. Altele, precum Marta, cealaltă soră, o lucrare practică. Amândouă lucrările se completează reciproc, fiind necesare pentru împlinirea misiunii creştine în lume...

Iată, în acest sens, o pildă din Pateric: A venit un frate la Avva Siluan din muntele Sinai şi văzând pe fraţi că lucrează cu mâinile a zis bătrânului: nu lucraţi mâncarea cea pieritoare, că Maria partea cea bună şi-a ales (cf. Ioan 10, 42). Zis-a bătrânul ucenicului său Zaharia: Zahario, dă fratelui nou venit o carte şi îl pune într-o chilie care nu are nimic! Deci când a sosit ceasul al nouălea, lua seama la uşă, de vor trimite să-l cheme ca să mănânce. Iar după ce nu l-a chemat nimeni, sculându-se a venit la bătrânul şi l-a întrebat: nu au mâncat fraţii azi,

Avvo? Ba da, au mâncat, i-a răspuns bătrânul. Pe mine de ce nu m-aţi chemat? Zisu-i-a lui: fiindcă tu om duhovnicesc eşti. Tu partea cea bună ţi-ai ales! Atunci fratele, venindu-şi în fire, a zis: iartă-mă, Avvo! I-a zis lui bătrânul: Amin!

Precum vezi, negreşit are trebuinţă Maria de Marta, căci prin Marta se laudă Maria.

Iubiţi ascultători, de încheiere, vom mărturisi că femeile mironosiţe, admirabile propovăduitoare, sunt pentru noi nu numai exemple demne de urmat. Ele sunt totodată şi sfinte, rugătoare înaintea tronului Preasfintei Treimi.

Pentru aceea ne adresăm lor acum să mijlocească înaintea Bunului Dumnezeu ca să ne învrednicească şi pe noi să-L mărturisim cu tărie pe Hristos Cel Înviat, precum ele pilduitor au făcut-o. Strigăm, aşadar, o dată cu femeile mironosiţe: Hristos a Înviat!

Femeile purtătoare de iubire sunt devotate până la capăt și nu părăsesc pe Cel rămas singur și batjocorit. Glasul lui Dumnezeu ne cheamă pe nume, iar dragostea Lui ne înviază.. Însuflarea și curajul de a urma lui Hristos primite din aşteptarea vie a împărăţiei sale (Predica PS Ignatie Trif și omilia Arhim. Zaharia Zaharou)

Cuvânt de învățătură al Preasfințitului Ignatie, episcopul Hușilor, rostit în Parohia „Sfântul apostol Toma" din cartierul clujean Mărăști, Protopopiatul Cluj II, în Duminica a 3-a după Paști (a Mironosițelor), 22 aprilie 2018:

[…]

Duminica de astăzi este numită Duminica Mironosiţelor sau a femeilor purtătoare de mir. În general, când auzim această sintagmă, de femei "purtătoare de mir", ne gândim că aceste femei menţionate de sfinţii evanghelişti, aveau drept "profesie" sau "specializare" faptul de a se ocupa cu ungerea celor morţi - ca şi cum ar fi fost preocuparea lor ca atunci când cineva moare, ele să ungă cu miresme, cu mirodenii trupul celui plecat în lumea de dincolo. Ne înşelăm! Nu pentru acest lucru sunt ele numite mironosiţe, ci pentru că ele purtau un altfel de mir în inima lor. Ele doar Îl iubeau pe Hristos. Nu aveau drept îndeletnicire această ungere cu mirodenii a morţilor, ci ele, femeile mironosiţe, am putea

spune mult mai frumos: erau purtătoare de mirul dragostei lui Hristos. Şi fiind purtătoare de această iubire extraordinară, curajoasă, frumoasă după Hristos, Biserica a găsit de cuviinţă să le dedice imediat după sărbătoarea aceasta mare a Învierii lui Hristos, duminica de astăzi, numită Duminica Mironosiţelor.

De ce le-am numit pe femeile mironosiţe - femeile purtătoare de iubire? Sunt câteva lucruri minunate pe care noi le învăţăm prin atitudinea pe care au avut-o faţă de Domnul. În general, noi când vorbim despre această duminică, punem în valoare ceea ce înseamnă darul acesta minunat şi binecuvântat care este femeia. Câteodată mai avem şi tendinţa aceasta păcătoasă, zic eu, de a intra în curentul ideologiilor vremurilor de astăzi şi să încercăm, să demonstrăm superioritatea femeii faţă de bărbat, aşa cum reiese din Evanghelia duminicii de astăzi, făcând un transfer şi scoţând în evidenţă curajul acestor femei, bărbăţia lor, dragostea lor ş.a.m.d. Într-un fel, cădem şi noi în această capcană de a dovedi cu orice preţ că femeia este superioară bărbatului şi prin faptul că ele au primit primele vestea Învierii: „Bucuraţi-vă!”. Poate fi un pic de adevăr aici, dar nu citit în cheia asta.

Femeile mironosiţe cred că ne oferă alte lucruri minunate. În primul rând, ele fiind purtătoare de iubire, având o dragoste extraordinara faţă de Hristos, sunt cele care atunci când Hristos este părăsit, abandonat de toţi, inclusiv de apostolii săi, de cei care, într-un fel, o parte din ei ştiau cine este Hristos.

L-au văzut pe Muntele Schimbării la Faţă, ştiau că este Dumnezeu şi nu pot să-L părăsească. L-au văzut în nenumărate conjuncturi în care Hristos a făcut minuni, i-a vindecat, L-au auzit cum a vorbit, aşa cum nimeni nu a putut să vorbească şi nici nu va putea vreodată aşa cum a vorbit Hristos. Prin urmare, apostolii aveau motive foarte întemeiate să nu-L părăsească pe Dumnezeu-Omul, pe Învăţătorul lor, atunci când avea cea mai mare nevoie ca să fie aproape de El.

Cine sunt cele care Îl însoţesc atunci când El este singur pe Cruce, când El a fost batjocorit aruncându-I-se vorbe urâte, când a fost persiflat şi ironizat? Femeile mironosiţe. ***Dragostea, când este frumoasă, autentică şi consecventă, nu-l părăseşte niciodată pe un om aflat în singurătate. Dimpotrivă, omul care iubeşte este cel care are această capacitate, indiferent dacă contextul este dificil şi delicat, să-l urmeze pe cel care, dintr-odată, se trezeşte că este un om singur, un om amărât şi pe care nimeni, niciodată nu-l mai bagă în seamă.*** Femeile purtătoare de mir au făcut acest lucru extraordinar şi noi învăţăm că atunci când mai sunt oameni singuri, părăsiţi, pe care nimeni nu-i caută niciodată, să învăţăm de la Femeile mironosiţe purtătoare de mirul acesta al dragostei să fim aproape de ei.

Întotdeauna mi s-au încrustat în adâncul fiinţei mele cuvintele vrednicului mitropolit Bartolomeu, dintr-un interviu pe care l-a dat la o emisiune culturală, la un post de televiziune, a fost întrebat „Care lucru îl simţiţi cel mai dureros din viaţa dvs.?”, răspunde „Sunt cel mai trist că părinţii mei au murit singuri şi trişti, pentru că eram în închisoare şi n-am putut să fiu alături de ei.”

Vedeţi, atunci când moare cineva, eşti aproape de el, nu-l laşi să plece singur, îl ţii de mână, îi mângâi fruntea, îi vorbeşti frumos, eşti atent la fiecare mişcare a celui care este pe marginea vieţii. Atâta importanţă şi semnificaţie capătă pentru tine, încât tu nu poţi să-l laşi în momentele acelea de moarte singur. Moartea poate fi şi cea sufletească şi cea duhovnicească, când toţi te părăsesc, toţi te batjocoresc - pe drept sau poate pe nedrept - este şi aceasta un fel de moarte: singurătatea. Şi dacă ai omul care să te iubească cu adevărat, nu vei fi singur.

Un al doilea lucru frumos pe care îl învăţăm de la femeile mironosiţe este că atunci când noi Îl iubim pe Dumnezeu cu adevărat primim mai mult decât ne aşteptăm. ***Şi, de fapt, asta înseamnă dragoste: să primeşti lucruri pe care tu însuţi conştientizezi în adâncul fiinţei tale că nu meriţi să le primeşti.*** Dragostea este cea pe care niciodată nu meriţi să o primeşti! Eşti atât de nevrednic în faţa celui care te iubeşte atât de frumos şi de covârşitor, când ştii că tu n-ai merita să fii iubit la intensitatea cu care cineva te iubeşte.

Sunt nenumărate momentele în viaţa noastră când fiecare dintre noi ne-am simţit covârşiţi de dragostea pe care am primit-o. Poate ne-am aştepta să fim certaţi, să fim admonestaţi, şi noi am primit dragoste. Asta e un lucru extraordinar. De ce? Pentru că te înviază o asemenea dragoste. Şi dragostea este întotdeauna delicată, gingaşă, are o nobleţe a ei minunată. Nu răneşte niciodată.

Femeile mironosiţe aveau în sufletele lor tristeţea Vinerei celei mari. Ele s-au dus să-L caute pe Hristos Cel răstignit, pe Hristos Cel batjocorit, Cel scuipat şi ocărât… Pe un asemenea Hristos Îl căutau dis de dimineaţă, ca să-şi facă ele rânduiala Celui pe care-L iubeau. Altfel nu s-ar fi dus, dis de dimineaţă, pentru că, fiind şi un context şi o atmosferă, o mentalitate patriarhală, când femeile nu aveau un rol aşa cum îl au astăzi.

Femeile, purtătoare de mirul acesta al dragostei, au ignorat orice fel de pericol. Ar fi putut să se gândească la faptul că pot fi alungate de la mormânt de cei care îl păzeau. Nimic din lucrurile acestea! Ele aveau un singur gând: să-L îngrijească pe Hristos Cel Răstignit. Şi spre marea lor uimire şi înfricoşare, cum ne spun toţi sfinţii evanghelişti, au găsit un mormânt gol. De fapt, nu era gol, era plin de lumina Învierii lui Hristos şi au primit vestea că Hristos nu mai este acolo. Îngerii le-au spus: de ce-L căutaţi pe Cel viu între cei morţi? A înviat!

Mergeţi şi spuneţi apostolilor că se va întâlni cu El în Galileea, precum le-a zis mai înainte…

Ce frumos, cât este de minunat Dumnezeu când Îl iubeşti, aşa cum aceste femei mironosiţe L-au iubit. Ele se gândeau să întâlnească un Hristos mort, pe Cel răstignit în Vinerea mare şi, spre marea lor bucurie, au întâlnit un Hristos Înviat; Cel care a biruit moartea pentru noi şi ne-a îndumnezeit firea noastră umană, făcând-o la fel de strălucitoare, frumoasă, plină de nobleţe, prin Învierea lui. Doar păcatul ne urâţeşte, ne mânjeşte pe fiecare dintre noi şi atât de groaznic este să ducem povara păcatului. ***Când iubeşti cu adevărat, aşa cum s-a întâmplat cu aceste femei purtătoare de mirul dragostei, Dumnezeu îţi dă întotdeauna mai mult decât meriţi şi mai mult decât te aştepţi tu.***

(…)

Şi un ultim lucru pe care îl învăţăm de la femeile mironosiţe. De la Maria-Magdalena, care se duce şi ea dis de dimineaţă şi vede mormântul gol. Se întâlneşte cu Cineva, în grădina aceea unde era mormântul în care a fost îngropat Hristos. Şi ea se gândeşte că este grădinarul. Şi îl întreabă, cu sufletul cernit de durere: oare unde e Domnul? L-ai luat tu cumva de acolo şi L-ai pus în altă parte? Şi Hristos îi vorbeşte, dar nu-i recunoaşte glasul.

Vedeţi, noi, la oamenii pe care îi iubim foarte tare, le ştim deja inflexiunile vocii, timbrul, toate pentru noi sunt nişte indicii: Este omul pe care-l iubesc! Şi cât de mult face glasul, vocea unui om dacă îl iubeşti - numai să-l auzi, deja îţi dă linişte, deja limpezeşte apele tulburi ale sufletului tău.

Maria Magdalena nu l-a recunoscut atunci. Îl recunoaşte atunci când Hristos o strigă pe nume: Marie! Şi ea, în spontaneitatea ei, Îi spune Rabuni (Învăţă-torule)!

Ce învăţăm noi de aici? Că Dumnezeu, ori de câte ori ne cheamă pe numele nostru, al fiecăruia, pe care l-am primit de la botez, este Cel care ne înviază pe noi.

În tradiţia semitică, numele nu era o simplă vocabulă pe care o atribui unui om ca să-l poţi identifica din multitudinea de oameni, ci numele însemna cel pe care Dumnezeu te va chema şi te va striga oriunde şi oricând. Şi în urma acestei chemări pe care ţi-o face Dumnezeu, tu Îl vei recunoaşte.

În Evanghelia de la Ioan se spune că oile îşi cunosc păstorul după voce. Noi putem să cunoaştem Păstorul după glasul Lui, numai în momentul în care El ne strigă: Păstorul îşi cheamă oile sale, le cheamă la Împărăţia lui Dumnezeu.

Numai atunci reuşeşti tu, numai după ce te cheamă pe tine Dumnezeu pe nume, când te strigă Dumnezeu pe nume. Numai atunci Îl recunoşti pe Dumnezeu, aşa cum s-a întâmplat cu Maria Magdalena.

(“Încă izvorăsc izvoare, drag chemându-ne pe nume …”)

Acest lucru cred că le învăţăm de la femeile purtătoare de mirul dragostei: Atunci când iubim nu lăsăm pe cineva singur, trist şi părăsit, atunci când are cea mai mare nevoie.

Când iubim foarte mult pe cineva, primim mult mai mult decât merităm. Aşa cum s-a întâmplat cu femeile mironosiţe, care căutau un Hristos mort şi au întâlnit un Hristos Înviat.

Femeile mironosiţe sunt cele care devin primele misionare ale Învierii lui Hristos.

Atunci când te strigă Dumnezeu, tu înveţi să-L recunoşti pe El şi să te adânceşti mai mult în El.

[…]

Să ne ajute Domnul să le urmăm pe aceste femei purtătoare de mirul dragostei şi să devenim fiecare dintre noi nişte purtători ai dragostei lui Hristos!

(….)

Părintele Zaharia Zaharou (de la Essex): Duminica Mironosiţelor

Mironosiţele - Maria, mama lui Iisus, Maria Magdalena, Ioana, Salomeea, Maria lui Cleopa, Suzana, Marta şi Maria din Betania - erau femei devotate lui Hristos, care, datorită marii lor iubiri pentru Domnul, au simţit în faţa mormântului gol prezenţa Celui care înviase. Mormântul gol a fost îndeajuns pentru a vorbi inimilor lor şi a le încredinţa de învierea iubitului lor învăţător.

Această duminică ne oferă o minunată învăţătură. Citim în Evanghelie că în acel înfricoşat ceas, când Domnul Şi-a încredinţat duhul pe Cruce Tatălui Ceresc şi toată făptura a fost învăluită de ameninţarea morţii, apostolii au fost cuprinşi de spaimă şi s-au împrăştiat din pricina înfricoşatelor evenimente ce avuseseră loc.

Însă, Iosif din Arimateea, neluând în seamă ameninţările vrăjmaşilor Crucii, a aflat curajul şi îndrăzneala de a se înfăţişa înaintea lui Pilat şi a-i cere trupul Domnului Iisus Hristos. Evanghelia ne oferă o foarte succintă caracterizare a lui

Iosif, însă de mare însemnătate: el „aştepta Împărăţia lui Dumnezeu“ (cf. Luca 23, 51). Prin urmare, era şi el unul dintre cei ce credeau în Dumnezeul lui Israel, Care a venit şi iarăşi va să vină, şi nădăjduiau în venirea Împărăţiei Sale. Această credinţă în Împărăţia lui Dumnezeu şi aşteptarea ei i-au dat îndrăzneala de a se înfăţişa înaintea lui Pilat, primejduindu-şi astfel viaţa. ***Atunci când a zis că „Împărăţia lui Dumnezeu este înlăuntrul nostru” (cf. Luca 17, 21) Hristos a vorbit despre Sine, Cel ce vine să Se sălăşluiască în inimile tuturor celor ce-L iubesc.***

Şi în cazul lui Nicodim suntem martorii unei prefaceri lăuntrice uimitoare. Dacă mai înainte Nicodim „venise noaptea la Iisus” (cf. Ioan 3, 2), fiindu-i teamă şi ruşine să-L mărturisească public, acum, renăscut prin împăcarea cu Domnul şi prin prezenţa Lui cea vie, dă dovadă de mult curaj, îndrăznind să înmormânteze împreună cu Iosif trupul neînsufleţit al Domnului. Asemeni, şi inima noastră trebuie să ardă de aşteptarea venirii Domnului, a Celui care a venit, Care rămâne împreună cu noi până la sfârşitul veacurilor şi Care va veni din nou să judece viii şi morţii. Dacă nutrim această aşteptare plină de nădejde, vom afla şi noi puterea şi îndrăzneala să luăm asupra noastră toată lucrarea cucerniciei pentru a bineplăcea lui Dumnezeu.

Pentru a ne putea păstra vie însuflarea, avem trebuinţă atât de acea credinţă despre care ne învaţă Duminica lui Toma, credinţa „care este lucrătoare prin iubire” (Gal. 5, 6) în inimă, precum şi de aşteptarea Împărăţiei lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, pentru ca însuflarea noastră să fie statornică şi să sporească neîncetat, trebuie să avem mereu înaintea ochilor venirea Domnului şi să o aşteptăm cu nădejde.

Primii creştini aveau o mare însuflare pentru că aşteptau venirea Domnului, care pentru ei era iminentă. De aceea se şi rugau zicând: „Să vină harul Tău şi să treacă lumea aceasta.” Ştiau că harul lui Hristos este Împărăţia lui Dumnezeu. Şi atât de mult tânjeau după venirea ei, încât îşi încheiau rugăciunea cu cuvintele: „Maran atha!” - „Vino, Doamne!” (1 Cor. 16, 22). Nu aşteptau apatici şi pasivi ca Acesta să vină, ci îl chemau să vină degrabă. Şi nu doar Îl chemau să vină degrabă, ci, după cum zice Sfântul Petru în epistola sa, şi „grăbeau venirea zilei Domnului” (cf. 2 Petru 3, 12), alergând cu nădejde spre ea.

Aşteptarea Împărăţiei lui Dumnezeu, Împărăţie pe care o înţelegeau că prezenţa lui Hristos cel Înviat, era atât de intensă, încât le adumbrea pe toate şi le dădea puterea să păşească cu mult curaj pe calea muceniciei. Prin sângele acestor mucenici şi datorită rugăciunii lor de mijlocire pentru noi, s-a întărit credinţa pe pământ şi a ajuns până la noi, cei săraci, care suntem lipsiţi de această aşteptare intensă a Împărăţiei lui Dumnezeu, însă trăim în Biserică în pace.

În Duminica Mironosiţelor învăţăm că dacă însetăm după Împărăţia lui Dumnezeu şi aşteptăm venirea ei, dacă credem că Domnul va veni să judece lumea cu dreptate, atunci nu vom cădea în akedie, ci însuflarea noastră se va reînnoi neîncetat. De aceea, pentru noi lucrul cel mai însemnat este a nutri această dorinţă şi aşteptare de a ne uni cu Hristos.

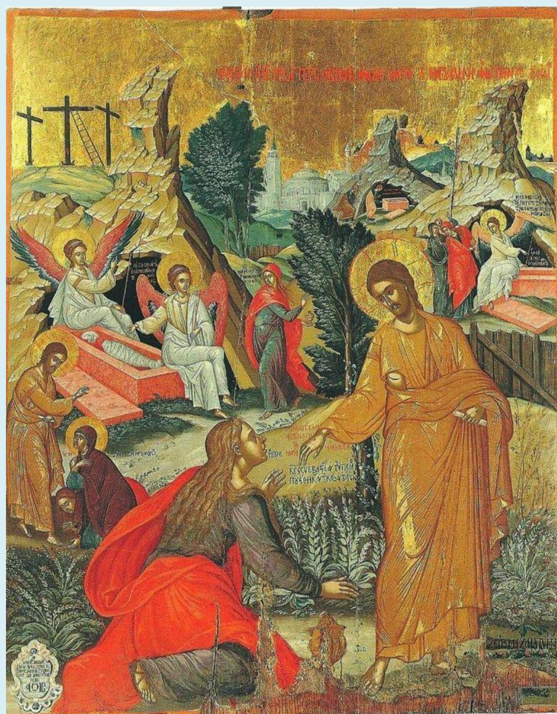
De fiecare dată când cei trei mari apostoli, Pavel, Petru şi Ioan, vorbesc despre desăvârşirea vieţii creştine pe care Hristos a adus-o pe pământ, ei o leagă numaidecât de cea de-a doua venire a Sa în slavă, căci aşteptarea Domnului Iisus Hristos împărtăşeşte însuflarea şi puterea necesare dobândirii acestei desăvârşiri. Îndrăznirea care izvorăşte din această aşteptare a făgăduinţei Domnului ne ajută să luăm asupra noastră desăvârşita lepădare de sine şi să nădăjduim în darul lui Dumnezeu, pentru ca să fim călăuziţi la tot adevărul (cf. Ioan 16, 13), la plinătatea iubirii lui Hristos, Care este Raiul cel adevărat şi împlinirea vieţii tuturor făpturilor cugetătoare.

Ca şi creştini, noi ne apropiem de marele şi cel mai de pe urmă praznic al Cincizecimii cu inima plină de aşteptarea şi de tânjirea fierbinte după darul Duhului Sfânt, flacăra arzătoare a Mângâietorului, pe care Domnul a dăruit-o în această zi. Acest dar ne va ajuta să fugim de stricăcioasa deşertăciune a lumii, de ademenitoarea minciună a valorilor ei, precum şi de cea mai mare înşelare cu putinţă, aceea de a crede că iubirea iluzorie faţă de această lume s-ar putea împăca cu neprihănita iubire de Dumnezeu.

Prin acest dar, Duhul Sfânt ne va aduce aminte de cuvintele dătătoare de viaţă ale Atotputernicului Iisus (cf. Ioan 14, 26) şi ne va uni cu toţi sfinţii care au tânjit după arătarea Celui ce a venit şi iarăşi va să vină (cf. Evrei 10, 37). Căci ei au îndurat dureri şi nevoinţe pentru a lua cununa dreptăţii şi a se face părtaşi la praznicul minunat şi mai presus de fire al Cerului, la Lumina prezenţei Tatălui, a Fiului şi a Sfântului Duh.

(în: Arhimandrit Zaharia Zaharou, Veşnicul astăzi, Editura Bizantină, 2018)

“Bucuraţi-vă!” - Predici la Duminica mironosiţelor, ziua creştină a femeii. Reaşezarea în fire prin iubirea şi urmarea lui Hristos până la capăt vs. independenţă şi feminism/ Sfaturi pentru adevărata fericire a familiei

La mulţi ani pe calea sfintelor mironosiţe, înmiresmaţi de bucuria iubirii şi o veşnicie fericită - urăm tuturor surorilor, soţiilor, mamelor şi fiicelor noastre!

Protos. Hrisostom de la Măn. Putna - Predică la Duminica Femeilor Mironosiţe (2013)

Martorii cei mai apropiaţi ai Învierii, cele care L-au urmat pe Hristos şi la bine, şi la rău, pe tot parcursul vieţii Lui, dar şi pe timpul morţii. Ele au fost acelea care nu s-au sfiit de ceea ce spuneau fariseii şi cărturarii, care nu s-au temut să fie recunoscute drept uceniţe ale lui Hristos. Ele sunt acelea, care, dincolo de orice, au rămas, continuu, alături de El. Ele sunt modelul după care orice femeie creştină ar trebui să se ia.

Astăzi, Duminica Mironosiţelor, este ziua creştină a femeii. Cele care, de obicei, sunt lăsate la urmă, cele care din umbră îşi fac lucrarea lor - acelea sunt astăzi sărbătorite de Biserica Ortodoxă.

De ce Hristos, când a înviat, S-a arătat prima oară femeilor mironosiţe? Pentru că acestea simţiseră mult mai acut durerea Răstignirii, despărţirea morţii şi ele puteau să simtă cel mai mult şi bucuria Învierii. Şi ca să mângâie inimile lor, le-a spus “Bucuraţi-vă“, nu doar obişnuitul Lui salut “Pace vouă!“.

Mironosiţele femei, stând la picioarele lui Hristos, urmându-L pe Acesta din umbră, nu au făcut altceva decât să se reaşeze în propria lor fire, fire care fusese murdărită, şi ajunsese să fie dispreţuită, prin căderea Evei. Care este acea fire? …

[…]

Protos. Ioan de la Sihăstria Putnei - Predică la Duminica Femeilor Mironosițe (2015)

"Suntem în Duminica a doua după Înviere şi în această Duminică a Mironosiţelor sărbătorim pe toate femeile creştine. Noi am încercat în mai multe rânduri să atragem atenţia credincioşilor ca să nu mai sărbătorim ziua de 8 martie, ci să sărbătorim a [treia] Duminica după Înviere că fiind ziua femeii, ziua mamei, din mai multe motive şi cel mai important motiv este pentru că ziua de 8 martie, ideea aceasta, vine dintr-un curent anticreştin. Se zice fals că ar fi ziua mamei, pe când cu adevărat este o zi în care mama este desfiinţată. Şi de ce spun acest lucru? Pentru că acel curent care vrea să promoveze egalitatea femeii cu bărbatul nu face altceva şi nu a făcut decât să smulgă femeia din rolul ei pe care-l avea acasă, de mamă şi de soţie şi să o înscrie în rândul clasei muncitoare. Din această cauză se mai numea şi Ziua Femeii Muncitoare. Deci nu mai stăm noi cu copiii, nu ne mai facem datoriile acasă, ci ne ducem să muncim, suntem egale cu bărbatul. Femeia intră în politică, are un rol conducător, şi iată de fapt asta este un lucru foarte rău pentru societate.

Spunea Sfântul Ioan Gură de Aur: daţi-mi mame creştine, mame bune, şi o să schimb lumea aceasta. Or, cel rău ştie lucrul acesta, rolul pe care îl are mama în educaţia unei societăţi sănătoase, în educaţia unei societăţi creştine. Şi atunci, iată că cel rău îi dă de lucru femeii şi o ia de lângă copii, de lângă familia ei, pentru că acuma ea trebuie să fie egală cu bărbatul şi să meargă la muncă…

Vedeţi, [cei care zic] că vor o viaţă mai bună şi să trăiască bine [arată că lumea] se învârte în jurul banilor. Şi ei spun că trăim mai bine atunci când economia merge bine şi zice ca economia să meargă bine trebuie să fie numărul de consumatori mai mare şi astfel se dublează numărul celor care sunt consumatori. Avem şi femeile care produc bani şi atunci trebuie să cumpărăm toată oferta asta, toată invazia care apare pe piaţă, toate descoperirile astea ca să ne facem viaţa nesuferită şi să ieşim din liniştea asta pe care o aveam mai demult, fiind atât de fericiţi când eram noi copii şi nu ştiam nici de telefoane, nici de internet, nici de alte lucruri.

De aceea, e bine să mergem împotriva curentului şi chiar dacă toţi sărbătoresc, majoritatea, că aşa e lumea. Când zice de fapt Sfântul Ioan Scărarul în prima

scară: să te lepezi de lume, să mergi împotriva curentului, înseamnă de fapt să trăieşti frumos, să nu trăieşti cum trăieşte toată lumea. De fapt, să trăieşti bine înseamnă să trăieşti cu folos. Iar cu folos este acolo unde este nevoie de noi, lângă copii, care au nevoie de noi, lângă familie. Pentru că nu banii rezolvă problemele, ci, de fapt, efortul nostru personal.

Sigur că nu toţi sunt pregătiţi să sărbătorească această zi. Mulţi se pregătesc de 8 Martie, dar sărbătoarea noastră, a creştinilor, este altfel. Putem să sărbătorim cu puţin şi sărbătoarea nu înseamnă doar mâncare şi băutură, ci, de fapt, e bucuria pe care poţi să o dăruieşti celui de lângă tine. Faptul că poţi să îi spui o vorbă bună, faptul că îl ierţi…putem face tot felul de bucurii celor de lângă noi, lucruri care nu necesită [neapărat] bani sau altceva. Bucuria creştinismului, aceasta e sărbătoarea adevărată.

Cine au fost femeile mironosiţe? Femeile mironosiţe au fost cele care L-au urmat pe Hristos. Şi dumneavoastră sunteţi femei mironosiţe dacă o să trăiţi împreună cu Hristos. Ele se mai numeau purtătoare de mir şi, după ce Mântuitorul a fost îngropat, datorită faptului că era sâmbătă, nu mai aveau voie să meargă la mormânt să ungă trupul cu sfântul mir, s-au dus după aceea, duminica dis de dimineaţă. Şi ele au fost primele care au aflat această veste a Învierii. Îngerul le-a vestit faptul că Hristos a înviat şi ele au dus vestea mai departe şi [de atunci], noi spunem cu toţii: Hristos a înviat!

Vedeţi, sectanţii nu fac lucrul ăsta pentru că ei nu înţeleg adevărata interpretare a Scripturii, la fel cum ei nu vestesc nici Naşterea Mântuitorului, când, de Crăciun, noi vestim prin colind, aşa cum îngerii au fost cei care au vestit păstorilor: Hristos Se naşte, slăviţi-L! Deci este o împlinire a Sfintei Scripturi, o trăire a credinţei noastre. A spus îngerul femeilor mironosiţe să vestească ucenicilor şi lui Petru că Hristos a înviat. Şi vedeţi, l-a evidenţiat în mod deosebit pe Petru. Din ce cauză? Pentru că el se lepădase de trei ori de Mântuitorul. Şi ştim şi acea Evanghelie când Mântuitorul l-a întrebat de trei ori dacă Îl iubeşte. Din ce cauză? Că el se lepădase de trei ori. […]

Sfântul Nicolae Velimirovici, atunci când comentează această Evanghelie de astăzi, ne spune că milostenia pe care o facem pentru cei adormiţi, este mult mai mare decât milostenia pe care o facem celor vii. Din ce cauză? Pentru că cel viu poate să-ţi mulţumească, poate să-ţi întoarcă înapoi, pe când dacă omul este adormit, atunci e un semn al credinţei, e un semn că tu crezi în învierea morţilor, în legătura asta pe care noi o avem cu cei de dincolo. Şi asta-i bucuria Învierii, faptul că noi ştim că odată o să ne întâlnim cu cei dragi care au plecat temporar din lumea aceasta. De aceea am spus că mult mai mult înseamnă să faci o faptă bună pentru cei adormiţi - pentru că mulţi scriu pomelnice pentru cei vii, noi ne gândim aşa, la nevoile noastre şi uităm uneori de cei adormiţi.

Deci să nu-i uităm pe cei adormiţi, ca să-i pomenim, pentru că e o legătură între noi şi ei. Viaţa adevărată începe atunci când noi credem că ea se termină, iar Hristos ne-a dat bucuria asta, faptul că după moarte urmează Învierea.

Astăzi este ziua femeilor creştine şi, vedeţi, fie că este căsătorită sau fie că este necăsătorită, fiecare femeie poate să fie mamă. Spune Sfântul Apostol Pavel că femeia se va mântui prin naştere de copii şi Sfinţii Părinţi explică aceasta prin potolirea patimilor [care are loc] prin suferinţa pe care femeia o are atunci când naşte - şi bineînţeles că la mai multe naşteri e mult mai greu. Şi atuncea patimile se potolesc. Dar să nu uităm că femeia poate să fie şi o mamă spirituală.

Ne aducem aminte ce spune {Psalmistul] că „mamă va zice Sionului omul", prin faptul că putem să-i schimbăm, să-i renaştem pe cei din jurul nostru şi nu putem spune că astăzi nu e ziua şi a călugăriţelor, deci şi ele sunt nişte mame. Spunea cineva: ce produceţi voi, călugării? Că minerii scot cărbune, electricienii electricitate, dar voi ce faceţi? Şi ei nu-şi dau seama că de fapt rugăciunea ţine lumea asta. De-asta mai e [încă] pace pe aici, nu din cauză că se duc şi nu ştiu ce negocieri. Atâta timp cât nu e credinţă nu va fi pace. Şi rugăciunea este lucrul mai presus de orice lucru pe care noi îl facem. Şi spunea părintele Rafail Noica: ce spui tu frate, că ăştia sunt [ca nişte] copaci sterpi [fiindcă] n-au moştenitori? Aceştia [călugării sfinţi] nasc chiar şi după ce mor. Şi ştim atâţia sfinţi, nasc mir, tămăduiri, lumea o schimbă. Deci prin bunătate, prin rugăciune, schimbi lumea din jurul tău şi asta e o naştere spirituală.

Fie că suntem căsătoriţi sau necăsătoriţi, viaţa noastră trebuie să fie caracterizată prin bucuria credinţei, prin mulţumirea a ceea ce avem. Vedeţi, mulţi sunt ne-mulţumiţi că nu sunt căsătoriţi şi zic: vreau să mă căsătoresc, să-mi îndeplinesc rostul. Nu, rostul e să ne mântuim şi putem să ne mântuim şi fără să ne căsătorim, dar starea asta de nemulţumire ne aduce nefericirea. Alţii după ce se căsătoresc şi ei sunt nemulţumiţi: că nu merge, că vedem că de fapt e o cruce, e o suferinţă. Ne-am imaginat noi o fericire înainte şi, de fapt, nu e ceea ce am crezut noi şi, de fapt, aicea este rezolvarea şi răspunsul: dacă nu este credinţă nu este nici fericire. De fapt, fericirea este să te mulţumeşti cu ceea ce este, să-ţi duci crucea pe care o ai.

Mai dau eu trimitere la Virgiliu Gheorghe, să mai ascultaţi conferinţele, să mai citiţi cărţile, şi spunea care este principalul motiv de divorţ: iubirea de sine. Că omul gândeşte fericirea altfel şi atunci tot suntem nemulţumiţi. Iubirea de sine: că vrem să trăim mai bine, să ne simţim mai bine, poftele şi, ştiu eu, să avem bunăstare, sau faptul că nu putem să răbdăm pe celălalt şi atunci, iată, iubirea de sine ne face nemulţumiţi, ne face nefericiţi. Şi atunci se destramă căsătoria şi atunci sigur că viaţa noastră nu mai are sens, pentru că atunci când nu ne ducem crucea ne depărtăm de la sensul nostru. Şi trebuie să ne gândim când vrem să ne

căsătorim sau când vrem să dăm naştere la un copil, oare suntem pregătiţi pentru lucrul acesta? Pentru că cel mai important lucru pe care îl lăsăm moştenire copiilor nu sunt casele, averea, gardurile din jurul nostru ci de fapt este ce îi dăm noi, moştenirea genetică şi credinţa dacă putem după aia să i-o imprimăm. […]

Să nu uităm lucrul acesta: dacă sunt răi copiii e, poate, și pentru faptul că noi am fost răi şi spunea Virgiliu Gheorghe că [ne plângem de copiii noștri că] sunt aşa neascultători când, de multe ori, viaţa din familia noastră este dezastruoasă. Şi atunci copilul cum să crească dus de mijloacele astea tehnice, de internet, televizor…? Astea i-au luat locul mamei. Fericirea vine atunci când ne mulţumim cu puţin. Și spune înţeleptul Solomon: ***Bogăţie şi sărăcie nu-mi da, ci dă-mi pâinea de care am nevoie, ca nu cumva, având prea mult, să uit de Tine, Dumnezeule, sau lipsindu-mi să Te defaim.***

Deci, când avem prea mult, şi iată cum suntem noi, ne ducem să căutăm, să strângem, nu mai avem timp de Dumnezeu, uităm de Dumnezeu. Când avem prea puţin, omul e nemulţumit, Îl defaimă pe Dumnezeu. Şi atunci, zice, să cerem pâinea cea de toate zilele, să fim fericiţi cu puţin, să ne mulţumim cu ceea ce avem.

A fost săptămâna asta sărbătoarea Sfântului Gheorghe şi mulţi dintre dumneavoastră aţi fost la obligaţiile pe care le-aţi avut la serviciu. Să ştiţi că sfinţii de ziua lor dau daruri şi fiecare sărbătoare are darurile ei şi primim la biserică şi în credinţă darurile Duhului Sfânt. Şi să vă spun un dar din acatistul Sfântului Gheorghe. Iată, a trecut Săptămâna luminată şi am început să citim din nou la Psaltire. Ştim că Psaltirea e bine să fie citită sub îndrumarea duhovnicului, cu smerenie, cu atenţie şi, mai ales, cu înţelegere. E greu să înţelegem unele lucruri de acolo, dar iată, în acatistul Sfântului Gheorghe ne dă o interpretare: la psalmul 140 care spune untdelemnul păcătoșilor să nu ungă capul meu vrea, de fapt, să ne spună cum Sfântul Gheorghe nu a primit laudele, cinstirile păcătoşilor. Voiau să-l ademenească cu tot felul de laude, să-i dea daruri. Şi vedem atunci că în viaţa asta nu e bine să căutăm lauda lumii - untdelemnul păcătoșilor să nu ungă capul meu - iată o interpretare pe care o găsim în acatistul Sfântul Gheorghe şi atunci înţelegem că în viaţa aceasta trebuie să căutăm cele ale lui Dumnezeu, şi nu lauda lumii şi cele care sunt spre slava deşartă şi spre pierzarea sufletului.

Nu este uşor să fii mamă, ştiţi cât este de greu să creşti un copil, să ajungă el mai mare, şi atunci noi avem datoria să ne cinstim părinţii, şi aici şi după ce mor să le facem pomenire, dar iată că, fiind aşa de ocupaţi în zilele noastre, nu mai avem timp nici să avem grijă de copii, dar nici să avem grijă de cei bătrâni. Se întâmplă că dăm bani să aibă cineva grijă de copiii noştri, nu ştim că efortul

nostru personal înseamnă cel mai mult. Banii nu ne pot înlocui. Am ajuns că mergem ca la un bancomat sau ca la un dozator să bagi banul şi să-ţi iei de acolo, dar nu putem să înlocuim, e de datoria noastră să avem grijă de copii, să avem grijă de părinţii noştri.

Spre încheiere o să am câteva sfaturi de la Sfântul Ioan Gură de Aur despre cum să ne educăm copiii, pentru că asta e durerea cea mai mare a mamei, cum să-şi educe copiii - sigur, asta e valabil şi pentru taţi, pentru fiecare dintre noi. Noi aici am mai actualizat, pentru contextul zilei de astăzi şi am mai adăugat unele lucruri la provocările pe care le trăim noi, dar primul lucru pe care îl spune Sfântul Ioan Gură de Aur este să nu încercăm să facem copiii aşa cum suntem noi. Niciodată lucrul ăsta! Ei au asemănarea fizică oarecum după noi, dar pe ei trebuie să-i conducem către chipul şi asemănarea lui Dumnezeu! Nicidecum noi nu suntem buni şi fiecare dintre noi trebuie să fie ca un copil care mereu să înveţe şi să devină mereu mai bun. Nici celui de lângă noi să nu-i cerem să fie aşa cum suntem noi. Fiecare are darurile lui, particularităţile lui, fiecare mergem către Dumnezeu, dar pe un alt drum. Fiecare are talanţii lui.

Iarăşi spune Sfântul Ioan Gură de Aur să învăţăm copiii cu poveşti din Biblie. Sunt multe poveşti foarte frumoase, nu ştiu câţi dintre voi aţi pus la un copil să-i povestiţi ceva din Biblie. Și-mi aduc aminte cu plăcere când cineva îmi spunea: <Tatăl meu mi-a spus de Iosif cu fraţii lui, cum l-au dus în Egipt, cum l-au vândut fraţii, cum s-au întâlnit…> şi multe povestiri frumoase sunt, cu David, cu Iacov, foarte multe. Și atunci aşa îl învăţăm de mic să trăiască în spiritul ăsta al credinţei.

Mai zice: să nu-i căutăm prieteni slăviţi, ci să-i căutăm prieteni buni. Să-l învăţăm smerenia de mic. Să nu ne abţinem să-l mustrăm atunci când greşeşte, deci să nu-l lăsăm să facă ce vrea el, pentru că altfel el nu învaţă să se controleze, pentru că sistemul lui nu prinde, nu are capacitatea să ştie că este o disciplină oarecare. Şi zice: copacul atunci îşi întăreşte rădăcinile, când îl bate vântul! Deci nu când îi dai totul de-a gata. Poate să fie învățat cu greul şi de mic. Un râu, după ce pleacă la vale, nu mai poţi să-l întorci înapoi. De mic să se obișnuiască cu unele lucruri ale credinţei şi ale frumosului pe care noi trebuie să-l învăţăm. Să-l învăţăm să facă diferenţa. Vedeţi, la televizor, la toate lucrurile astea, câtă propagandă se face şi nu ştiu câţi au curaj să scoată televizorul din casă. Au fost câteva familii şi ei se bucură şi e foarte bine, dar televizorul e foarte nociv pentru copii. Mai degrabă îi dai nişte cd-uri cu desene animate despre care ştii tu că sunt sănătoase decât să-l laşi să se uite la toate emisiunile. Şi se face şi propagandă anti Biserică şi caută să dea toate lucrurile negative, "mănânci" ceea ce vezi şi tu stai şi te uiţi şi te umpli cu o stare de negativism şi de satanism din pricina lucrurilor pe care le arată acolo.

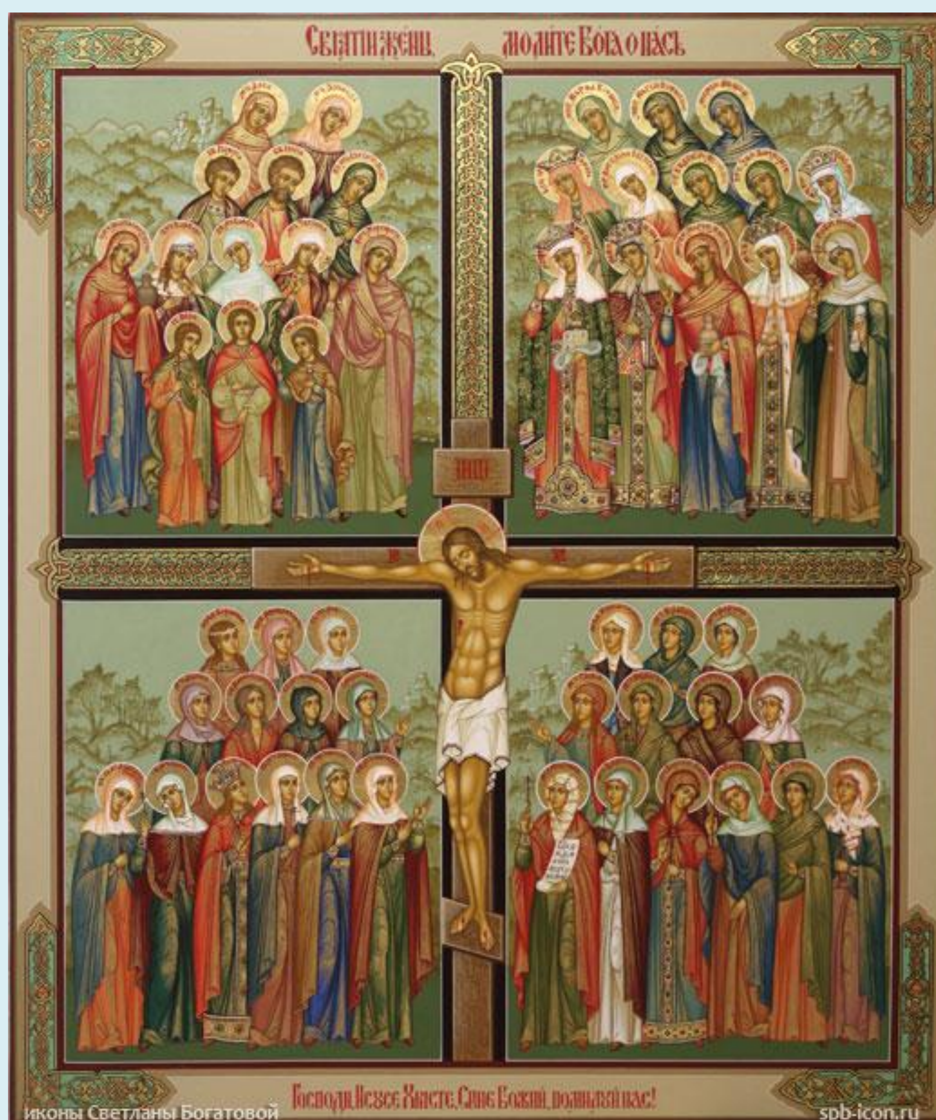
Spune că lupta cea mai mare pe care noi trebuie să-i învăţăm pe copii este să fugă de desfrânare, pentru că ei de mici pot să aibă atracţia asta către desfrânare. Şi spune Sfântul Ioan Gură de Aur: ca să-i învăţăm de mici să le fie ruşine de păcatul ăsta. Fiecare cum îl luminează Dumnezeu. Şi vedem, mai ales când au internet, băieţii, pentru că ei sunt înclinaţi spre violenţă şi sex şi părinţii nu-i pot controla, iar unii au devenit dependenţi şi numai de la şcoală. Deci cel mai repede se creează dependenţa de sex. Doar în două sau trei săptămâni şi deja e dependent. Şi mulţi au rămas dependenți fără ca părinţii să ştie.

Dar lucrul cel mai important e exemplul nostru. Dacă noi avem un exemplu bun pe care îl arătăm copiilor, chiar dacă ei nu ne ascultă acum, or să treacă anii şi or să vină greutăţile în viaţa lor, or să ajungă poate, și ei părinţi şi atunci or să-şi aducă aminte de poveţele pe care noi le-am dat și de faptul că au avut o mamă bună, o bunică bună, un tată bun. Deci, dacă nu acum, măcar peste 20-30 de ani. Exemplul nostru contează cel mai mult şi să nu-i facem să simtă că viaţa în Biserică e nesuferită. Să-i învăţăm că în Biserică învăţăm să trăim frumos, pentru că fericirea e atunci când crezi că viaţa continuă, nu se termină, când nu te întristezi când pierzi toate aici pe pământ, ci ai bucuria că dincolo poţi să câştigi viaţă veşnică.

Să aveţi bucurie în ziua de astăzi toate femeile creştine şi aşa cum femeile mironosiţe au dus bucuria asta mai departe, aşa şi noi! Să avem o faţă pe care să se citească învierea noastră, chiar dacă sunt necazuri. Deci învierea să fie pe chipul nostru şi s-o răspândim şi celor din jur, nu doar cu cuvântul, ci bucurându-i.

Aşa să ne ajute Dumnezeu. Amin”.

Războiul deschis al diavolului de distrugere a familiei şi a femeii. Pr. Horia Prioteasa: “Vrăjmaşul vrea să fure mirul din casa fiecărui creştin”. Pr. Cezar Axinte: “Astăzi cronometrul lumii este în mâna femeii”. Obiectualizarea şi dezbrăcarea femeilor, alături de de-responsabilizarea bărbaţilor - semne ale sfârşitului lumii

Predică de la Putna la Duminica Mironosiţelor, 2012, a pr. Horia Nicolae Prioteasa (Biserica Spitalului Fundeni, Bucureşti)

(transcriere parţială)

“[…] Cum pot femeile de astăzi să devină aşadar femei mironosiţe, purtătoare de mir? Este o lucrare foarte mare, este o lucrare amplă, unde trebuie să participe atât femeile în vârstă, credincioase, până la copilele de 12 ani, să zicem. Şi o să vedeţi de ce. Biserica ne cuprinde pe noi toţi, Biserica suntem noi, mireasa lui Hristos. Şi în biserică, iată, sunt mai multe femei decât bărbaţi,

ceea ce înseamnă că puterea rugăciunii se află, iată, în această latură a femeii. Şi aici trebuie să fie lucrarea familiei, ieslea formării duhovniceşti.

Dacă în familie există o comunicare şi o comuniune, o pace, copilul va creşte în credinţa în Hristos. Dacă copilul vede o bunică sau la bunic că se închină la masă, şi el se va închina, dacă vede pe tatăl său şi pe mama sa rugându-se, şi el se va ruga, va creşte în credinţă, va creşte cu post, mai puţin la început şi mai mult mai târziu. Dar stâlpul este femeia, care îl educă. Ea este cea care-l naşte, dar nu se opreşte aici, ci creşte şi îl educă duhovniceşte.

Lucrarea vrăjmaşului este mai mult împotriva femeii decât împotriva bărbatului, pentru că femeia este cea care dă viaţă, este purtătoare de viaţă. Toţi suntem născuţi din femeie.

Dar, iată ce spune Sfânta Scriptură: cel mai mare om născut din femeie este Sfântul Ioan Botezătorul. Însuşi Mântuitorul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, primeşte ascultarea faţă de Tată şi Se naşte, nu dintr-o femeie, ci dintr-o fecioară. De aceea, diavolul lucrează foarte mult împotriva Maicii Domnului, pe care nu o suportă. Şi, când vedem defăimarea Maicii Domnului de către unii şi de către alţii ne dăm seama că aceea este lucrarea vrăjmaşului. Când auzi că Maica Domnului nu-i Născătoare de Dumnezeu, ci de om, avem de-a face cu cele mai urâte erezii antihristologice din primele veacuri. Dacă auzim că Maica Domnului nu este pururea fecioară, avem de-a face cu nişte erezii tot atât de vechi, dar îmbălsămate în chipuri moderne, noi, care explică că nu se poate lucrul acesta. Nu se poate la oameni, dar se poate la Dumnezeu. Aşadar, vrăjmaşul este împotriva Maicii Domnului şi împotriva femeii, pe care vrea să o distrugă, pe care vrea să o dezbrace, pe care vrea să o arate a fi jalnică, şi josnică înaintea lumii.

Iubiţi credincioşi, vedem aceasta că nu se întâmplă de foarte mulţi ani. Doar de câteva zeci de ani vrăjmaşul şi-a ascuţit foarte adânc săgeţile şi suliţele împotriva noastră, împotriva femeilor noastre, împotriva purtătoarelor de mir, mironosiţe. Practic prin Sfântul Botez fiecare dinte noi suntem purtători de mir, căci peste trupurile noastre am fost unşi cu Sfântul şi Marele Mir. Iată legătura cu Sfântul Botez.

Şi după al doilea război mondial - iată, de atunci, de câteva zeci de ani – vrăjmaşul a început să lovească în femeie, căderea în păcat dându-i gânduri de mândrie, şi i-a spus femeii să fie ca bărbatul. Deci o altă ispitire, o nouă ispitire a femeii din secolul care a trecut şi care se continuă acum, este: să fii ca bărbatul. De ce să fii tu mai mică ca bărbatul, de ce să asculţi tu de bărbatul tău când poţi să fii mai presus de el? Şi au început mişcările feministe, mişcări foarte puternice împotriva familiei. Alte păcate pe care le ştim, ale sodomiţilor,

tot împotriva familiei ş.a.m.d. Adică vrăjmaşul a început să atace direct în familie pentru că acolo este cheia, şi acolo trebuie distrus.

Şi i-a zis femeii: de ce n-ai putea tu să porţi pantaloni tu, ca bărbatul? De ce n-ai putea tu să-ţi tunzi părul ca bărbatul? Şi de aici toate celelalte. După aceea au intervenit curentele muzicale. Vedem anii '70-'80 când, de la tradiţie, - că şi popoarele din occident au avut tradiţie - s-au alterat, şi vrăjmaşul a dezbrăcat femeia, şi pe bărbat bineînţeles, şi le-a dat aceste "jocuri" [dansuri] care seamănă cu jocurile păgâne ale celor fără de Dumnezeu din veacuri, de dinainte de încreştinare. Dacă pe un videoclip recent, închidem sonorul, şi vedeţi cum dansează aceştia, veţi rămâne uimiţi că la un moment dat vedeţi ca la Teleenciclopedie jocurile [dansurile] băştinaşilor; sunt jocurile păgânilor, sunt închinări la idoli şi chemări la desfrânare. Deci, iată cum vrăjmaşul a dat omului această întoarcere la păgânism şi la închinare la idoli.

Apoi, iubiţi credincioşi, vrăjmaşul, cu toată suita şi cavaleria lui demonică, şi-a ales două planuri - pentru Europa vorbind - Apusul şi Răsăritul.

Pentru Apus, au început aceste mişcări feministe, împotriva femeii, împotriva familiei: "De ce să mai facem atâţia copii?", "Lasă, să ne distrăm", "De ce să te căsătoreşti de tânăr?", "Căsătoreşte-te mai târziu", "Cariera!". Exact ce se întâmplă şi astăzi, dar acum mai accentuat.

Iar pentru Răsărit a început prigoana. Comunismul ateu, marxist-leninist a adus multă suferinţă creştinilor, biserici s-au închis - cunoaşteţi foarte bine şi nu mai insistăm. Ştim doar atât că au suferit foarte mulţi în grozave chinuri. Strategia diavolului din Răsărit a eşuat, pentru că Răsăritul a dat cei mai mulţi sfinţi în perioada comunistă, după persecuţiile romane.

Şi atunci, au zis, după anii '90: schimbăm strategia. Mişcarea de răcire a omului faţă de Dumnezeu, din Occident, să o împingem către Răsărit, către Orient, şi să-i facem pe oamenii aceia care se închină, şi stau la Sfânta Liturghie, care priveghează, să se lepede de Hristos, încet, lent, pasiv, dar sigur!

Unde ne aflăm noi acum? În acest punct, iubiţi credincioşi! Cu săgeţile arzătoare ale diavolului ţintite către fiecare dintre noi, către fiecare familie a noastră pe care vrea să o distrugă şi să o altereze. Grijile lumeşti, neajunsurile, aduc la divorţ, la despărţire, la supărări.

Adică el vrea să fure mirul din casa fiecărui creştin, mirul de la Botez, prin păcate, prin întinarea trupului, şi să ne depărteze de Sfânta Biserică şi de trăirea în Hristos cu adevărat. El îi vrea pe copii rătăciţi, debusolaţi, să nu ştie [de

Dumnezeu]. Le dă griji multe mamelor, care ar trebui să aibe grijă de copii mai mulţi.

Vedem, iubiţi credincioşi, că diavolul nu are două coarne acum, TV diabolic are trei, şi poate să aibă şi mai multe, şi unii dintre noi chiar… poate vom vedea câte coarne poate să aibă. Ştim că un corn este televizorul, cu televiziunea prin cablu sau antena, şi celălalt corn este calculatorul cu internetul cu tot. Coarne care devin din ce în ce mai solide. Şi a mai apărut un corn în mijloc, mic deocamdată, care este telefonul mobil, care nu mai e telefon mobil, ci a adunat cele două coarne, adică şi televizorul şi calculatorul într-unul. Astfel încât copiii nu se mai joacă frumos, ci sunt aşa, aplecaţi, cocoşaţi de spate, către nişte aparate foarte mici. Aici este pericolul cel mai mare, cornul acesta mic care poate să devină cel mai mare.

În curând, nu va mai dura foarte mult, vom vedea holograme, adică ceea ce nu reuşeşte diavolul, că nu-i dă Dumnezeu voie să se arate, o să ne facem noi. Şi o să apară aşa, ca în filmele ştiinţifico-fantastice vechi, care acum devin realitate, şi vrem să apară un artist, apare artistul. Şi cu timpul, probabil, vor da şi atacuri împotriva simţurilor noastre, a mirosului: vedem [deja] 3D-ul, vedem idolatria, care fură mirul nostru de mult preţ.

Iubiţi credincioşi, lupta este la baionetă. Noi nu suntem pe timp de pace - e pace aşa, numai că nu ne bombardăm cu armele - suntem în plin război, un război deschis, ca în 1907, un război la baionetă. Avem nevoie de rugăciunea sfinţilor. Singuri nu vom putea face nimic. Avem nevoie de canon, de ascultare de duhovnic, de post, de milostenie, avem nevoie de timp pentru educaţia copiilor noştri, avem nevoie de femeile mironosiţe, adică de femeia virtuoasă. Fericite sunt femeile virtuoase, plăcute înaintea lui Dumnezeu mai întâi, şi apoi a oamenilor. Să fim plăcuţi înaintea lui Dumnezeu mai întâi, să avem o ierarhie a iubirii, că pe Dumnezeu mai întâi trebuie să-L iubim şi apoi pe ceilalţi.

Aşadar, suntem în plină lucrare şi noi. Să lucrăm, să ne străduim, să muncim duhovniceşte, să muncim şi pentru trup, şi în toată vremea şi în tot ceasul să aducem şi noi slavă lui Dumnezeu!

Mulţumesc părintelui stareţ pentru că a îngăduit să ţin şi eu aici, nevrednicul, un cuvânt de învăţătură, mulţumim pentru rugăciuni, mulţumim pentru tot, pentru bucuria de a fi împreună, că aceasta este începutul Împărăţiei. De aici începe împărăţia lui Dumnezeu! Nu plecaţi din Biserică! Rămâneţi în corabia mântuirii, în corabia care ne duce spre Hristos, Domnul şi Dumnezeul nostru cel înviat din morţi”.

***

Predica Părintelui Cezar Petru Axinte (Capela Tinerilor din Mamaia) la Duminica a 3-a după Sfintele Paști (a Mironosițelor) - 22.04.2018:

Transcrierea unui fragment (de la min.25)

[…]

Înţelegem femeia şi harismele şi rolul femeii şi în măsura în care suntem creştini. Cu cât eşti mai puţin creştin, cu atât obiectualizezi femeia, adică pentru tine este doar un obiect de satisfacere a unor nevoi. Ea, sărmana, pentru că trebuie să dea naştere la prunci, pentru că are harisma aceasta a maternităţii, se supune bărbatului şi în mintea ei se produce această translaţie a obiectualizării şi ea, sărmana, începe să-şi taie bucăţi din ea, să şi le pună de colo-colo, ca să placă bărbatului, să intre în graţiile lui. Dar ea, oricât s-ar amputa, dacă o obiectualizează, până la urmă tot acolo ajunge, adică la coşul de gunoi.

Şi vedem că pe la 50 de ani, înnebunesc bărbaţii şi spun: Ce să mai fac cu tine, că eşti urâtă şi grasă… (…) Pe această filieră, a necredinţei, a dispreţului, a obiectualizării, femeia suferă în continuare. Pentru că şi vrea să sufere, şi asta e altă discuţie. Trecem acum în alt plan, la ceea ce spune Sfântul Ioan Gură de Aur, ca un semn al sfârşitului lumii şi al iminentei Judecăţi este acela că femeia nu va mai avea ruşine.

Şi vedem că se întâmplă astăzi, aşa cum diavolul vrea să răstoarne această imagine minunată a Raiului, când oamenii erau goi şi nu le era ruşine - pentru

că ei nu socoteau lucrurile acestea în mod pătimaş, nu se împătimeau de om, nu-l obiectualizau, nu-l foloseau, nu-l epuizau, după care îl aruncau - şi diavolul a răsturnat această imagine şi a pus în mintea omului, că poate să stea sărmana femeie astăzi cât mai dezbrăcată, că asta înseamnă că este atrăgătoare. Şi vedem pe plajă - că mai duceam şi eu copii, fiindcă zicea preoteasa că au nevoie de vitamina D, ca să se fixeze calciul - şi acolo vedeam mămici dezbrăcate, aproape în pielea goală, cu copii de mână. Şi mă gândeam ce poate să fie aceasta, că femeia nu mai are nici un fel de ruşine. Bineînţeles că tot obiectualizându-se, tot dorind ea să fie atractivă [trupeşte], a ajuns să nu mai înţeleagă care este rostul şi rolul ei în mântuirea lumii.

Şi este o proporţie matematică aici: în măsura în care eşti credincios, în acea măsură o cinsteşti pe femeie. Pe cât eşti de necredincios, pe atât de puţin îţi cinsteşti şi îţi respecţi femeia. Am auzit mulţi bărbaţi care [se pretind] foarte credincioşi sau evlavioşi, dar pentru care femeia este aşa, un rău necesar - o expresie atât de dramatică. Ei bine, Dumnezeu nu vrea asta, El, după cădere, a pus această atracţie extraordinară între bărbat şi femeie, încât spune: Taina aceasta mare este, că va lăsa bărbatul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va uni cu femeia sa şi vor fi una. Iată că, de la căderea în păcat, bărbatul a pus o graniţă, o despărţire între el şi femeie, când s-a lepădat de ea, şi o face până astăzi.

În măsura în care înţelegi în ce fel Hristos şi-a dat viaţa pentru lume şi Îi urmezi lui Hristos ca şi bărbat căsătorit care înţelegi ce înseamnă crucea aceasta a familiei, în acea măsură poţi să îţi dai viaţa pentru femeia ta. Dumnezeu ne-a iubit, dându-L pe Fiul Său la moarte pentru lume. Nu piroanele L-au ţinut pe Hristos pe cruce, ci dragostea Lui pentru lume.

De aceea astăzi, zic bărbaţilor, femeile nu se supun şi nu ne mai ascultă, în felul în care Dumnezeu a înţeles această supunere, nu în care o înţelegem noi, pentru că nu le iubim. Şi a le iubi înseamnă să fii gata să mori pentru ele, dar nu declarativ, ci asta se vede din purtare şi se simte în duh. Şi cel mai bine se simte, sigur, atunci când eşti în Biserică, când te apropii de Hristos şi în măsura în care amândoi vă apropiaţi mai mult de Hristos, atunci cei doi devin una, şi de fapt cu toţii devenim una.

Dacă nu ar fi fost femeia creştină, astăzi cimitirile noastre erau mall-uri. Lăsaţi 10 ani cimitirele în nelucrare, să nu meargă femeile şi nu va mai fi os pe os vreodată. De aceea, Dumnezeu vorbeşte atât de frumos despre femeie, despre capacitatea ei de jertfă. Mult i s-a iertat, pentru că mult a iubit. Şi mult a iubit pentru că mult i s-a iertat. Asta e valabil şi pentru bărbaţi, să nu credem că avem mai puţine păcate şi trebuie să ni se ierte mai puţin!
Am vorbit mai mult despre femeie astăzi pentru că este ziua femeii creştine şi pentru că Biserica, de fapt Dumnezeu Însuşi, o cinsteşte pe femeie. Dacă va

reuşi să înţeleagă care este sensul ei în lume, atunci îşi va putea împlini misiunea pe care i-a dat-o ei Dumnezeu pentru mântuirea lumii. Dacă nu va înţelege, femeia va grăbi judecarea acestei lumi, va grăbi sfârşitul. Trebuie să vă spun lucrul acesta, că astăzi timpul sau cronometrul [lumii] este în mâna femeii.

Statisticile spun că - şi nu vorbim acum despre cei din Biserică, care au înţeles lupta, se spovedesc, se împărtăşesc - sărmanii bărbaţi, în toată lumea, sunt împătimiţi de patima aceasta generală a desfrânării. Consumă pornografie de la vârste mici, începe mintea să se strâmbe, să se strice, foarte greu se pot lupta dacă nu cunosc meşteşugul luptei. Dacă nu-l cunosc pe Hristos, nu au nici o şansă, sunt decrepiţi din cauza aceasta, nu mai doresc să-şi facă familii, nu mai pot fi responsabili, fug de responsabilităţi, fug de naşterea de prunci.

Primul lucru pe care-l face femeia, după ce a rămas însărcinată, vine şi îi spune bărbatului, iar el îi spune: Dar de ce eşti aşa de [proastă], eşti rămasă în urmă, sunt atâtea metode [de a scăpa de copil]? Şi atunci din nou se pune o prăpastie, din nou femeia este singură, rămâne fără ocrotitor şi fără „preot” [al casei] care să fie gata să se jertfească pentru ea şi pentru familie. Şi atunci femeia nu mai ascultă, pentru că în inima ei se produce o împietrire. Şi e valabil pentru orice femeie, fie creştină sau nu, fiindcă sufletul este din fire creştin, de oriunde ar fi, şi cu atât mai mult sufletul femeii este creştin. Ea, simţindu-se singură, trebuie să reziste în această lume. Dar nu aşa va rezista, dându-şi banii pe sulemeneli sau făcându-şi credit ca să-şi pună silicoane.

Şi asta o spun dat fiind că îmi plânge inima văzând că una din patru femei care are astfel de proteze de silicon, face un cancer de sân. Chiar zilele trecute am cunoscut pe cineva care a făcut cancer de sân de la silicoane şi nu poate să renunţe la ele, fiindcă îşi pune problema de cum va arăta în lumea aceasta… Vedeţi, [ţine la] lumea aceasta care a obiectualizat-o, [din pricina aceasta] ea a pierdut harul şi chiar dacă îşi pierde viaţa, şi nu numai viaţa aceasta [riscă să o piardă], ci şi moartea a doua, ferească Dumnezeu, ea nu va renunţa să se considere un obiect care să fie drăgălaş, mângâiat şi apreciat şamd...

Dacă va reuşi să se smulgă din asta şi să se nască duhovniceşte - pentru că aceasta este harisma cea mai înaltă a femeii, maternitatea şi să-i nască duhovniceşte pe cei din familia sa sau chiar pe străini - dacă va înţelege asta, ea va întârzia sfârşitul lumii; dacă nu va înţelege, bineînţeles că suntem cu toţii în aceeaşi navă care a luat apă şi, de acum, se duce la fund. Am putea spune că ne bazăm foarte mult astăzi pe femeie.

[…]

***

Pr. Pavel Gumerov, Familia - mica biserică: Despre hainele femeii

„Podoaba voastră să nu fie cea din afară: împletirea părului, podoabele de aur şi îmbrăcarea hainelor scumpe, ci să fie omul cel tainic al inimii, întru nestricăcioasa podoabă a duhului blând şi liniştit…” (I Petru 3, 3-4).

În ceea ce priveşte felul de a se îmbrăca al omului, decent sau vulgar, mitropolitul Antonie de Suroj spune că trupul este partea văzută a sufletului.

După ce a aflat acest lucru, cunoscutul rocker K. Kincev nu şi-a mai mutilat corpul cu noi tatuaje. Împodobindu-şi trupul, îmbrăcându-l într-un anumit fel, femeia descoperă o părticică din taina sufletului său. De pildă, prin machiaj îşi împodobeşte chipul până la idealul cunoscut numai de ea însăşi. Privind deci o fată care se îmbracă indecent, te întrebi fără să vrei: „Este comportarea ei dezmăţată, aşa cum îi sunt şi hainele?”

Vreau să remarc totuşi o nuanţă: nu toate femeile care se îmbracă indecent tind să fie o pradă uşoară pentru bărbaţi, deşi gândurile lor nu sunt dintre cele mai nevinovate. Cândva nu înţelegeam de ce se îmbracă multe fete de parcă se gândesc numai la sex. Pentru bărbaţi acesta este un semnal: „Nu sunt împotrivă.” Se cunoaşte faptul că multe violuri au loc din cauza comportării indecente a femeilor. Apoi, am înţeles că fetele nu vor neapărat să iasă cu primul bărbat care le apare în cale. Mai curând, ele nu înţeleg ce impact are comportamentul lor asupra bărbaţilor. Se simt victorioase atunci când un tânăr le priveşte cu interes. Sunt apreciate, iar orgoliul le este satisfăcut. Sunt asemenea

bărbaţilor corpolenţi care îşi etalează muşchii pe plajă sub privirea încântată a fetelor frumoase. Din păcate, sărmanele tinere nici nu bănuiesc ce gânduri perverse se ascund în mintea unor bărbaţi la vederea lor şi cât de rapid le pot materializa.

Medicina susţine faptul că bărbatul se excită mai rapid decât femeia. Multor fete le place să se autoafirme cu ajutorul hainelor indecente şi al flirtului, să poarte victorii, apoi să-şi abandoneze victima. Acest comportament este dăunător sub toate formele.

Am citit cum unei tinere fete îi plăcea enorm să râdă de bărbaţi. Odată, mătuşile ei credincioase au adus-o aproape forţat la Lavra Sfintei Treimi din Serghiev Posad. În timp ce se afla în biserică, a văzut un tânăr de o frumuseţe rară, care nu era atras deloc de aspectul ei. Acest lucru a înfuriat-o foarte tare. Apoi, când a aflat că tânărul este orb, a cuprins-o ruşinea şi a recunoscut cât de iraţională a fost comportarea ei.

Tinerii care doresc să se căsătorească trebuie să ţină cont de comportarea şi ţinuta viitoarei mame a copiilor lor. Iar fetele care vor să se căsătorească să nu uite că bărbaţii care au intenţii serioase nu-şi vor alege niciodată o uşuratică şi o cochetă notorie pentru viaţa de familie.

Multe femei visează să se căsătorească. Este evident că în firea femeii stau căsătoria şi maternitatea. Dar este periculos să tinzi spre acestea cu orice preţ. Poţi să devii nefericită pentru totdeauna. Unele fete, în special cele care se apropie de 30 de ani, consideră că viaţa este trăită în van dacă nu se căsătoresc urgent. Şi nu contează cum este viitorul soţ: alcoolic, necredincios sau dependent de droguri. Important este pentru ele să se căsătorească. Protoiereul Arcadie Şatov a rostit aceste vorbe înţelepte: „E mai bine să nu te căsătoreşti niciodată decât s-o dai în bară.”

Cred că am tot vorbit despre femei şi am uitat să amintim despre regulile care se cuvin bărbaţilor. I-aş îndemna doar un lucru: „Fiţi bărbaţi!” Caracteristicile tinerilor contemporani sunt infantilismul şi frica de responsabilităţi. Urmarea acestora este căderea instituţiei căsătoriei.

Aş vrea să amintesc despre o problemă deosebit de serioasă. Mulţi tineri consideră că viaţa sexuală trebuie să înceapă înainte de căsătorie. Ei se întreabă: „Ce vom face dacă suntem incompatibili în pat şi vom ajunge la divorţ?” Vreau să spun doar un lucru: numărul „căsătoriilor de probă” creşte, iar numărul divorţurilor nu scade, ci, dimpotrivă, e din ce în ce mai mare. Această abordare poate fi total eronată, poate dăuna foarte serios relaţiei. Să zicem că tinerii au hotărât să „încerce”, au ratat şi s-au despărţit. Iar rateul poate surveni din zeci de

alte motive, compatibilitatea fiind pe ultimul plan. Relaţiile intime armonioase nu se nasc subit, ci se creează după o căsnicie îndelungată, în iubire şi prin cunoaştere reciprocă a dorinţelor şi afinităţilor sufleteşti. Iată de ce tinerii trebuie să se păstreze curaţi până la nuntă.

Trăim vremuri când oamenii, din cauza credinţei lor slabe şi a depărtării de tradiţia strămoşească, au comis multe greşeli, nu şi-au păstrat curăţia trupească, au desfrânat. Cu toate acestea, harul lui Dumnezeu vindecă orice neputinţă a oamenilor şi umple cu darul său pe cei lipsiţi. De aceea, Dumnezeu va ajuta pe orice om care vine la El cu toată inima. Numai să se întoarcă omul la Dumnezeu prin pocăinţă, spovedanie şi să-şi dorească schimbarea aceasta.

De aceea, dacă aţi hotărât să vă legaţi viaţa cu o persoană, să nu-i reproşaţi trecutul în nici un caz.

Tema noastră se referă la perioada premergătoare nunţii - o repetiţie generală a oamenilor dornici să se căsătorească, un test al sentimentelor. Cei doi tineri trebuie să înveţe chiar înainte de cununie cum să iubească, să ierte, să se bucure reciproc, să se roage unul pentru celălalt.

La început, când am fost hirotonit, preotul coliturghisitor, un om încercat şi experimentat, mi-a spus: „Nu te obişnui să faci lucrurile prost de la început, străduiește-te să le faci corect şi bine, şi apoi totul va merge mult mai uşor.” Sfatul acesta este valabil şi pentru viaţa de familie. Tinerii trebuie să-şi consolideze relaţia până la căsătorie.

În încheiere, vreau să rostesc câteva cuvinte de consolare pentru cei ce vor să se căsătorească. Nu vă temeţi de nimic. Omul care se căsătoreşte împlineşte porunca Domnului: „Nu este bine să fie omul singur” (Facerea 2, 18), şi dacă el Îi cere Domnului ajutorul cu sinceritate, atunci îl va primi neapărat.

(Pr. Pavel Gumerov, Familia - mica biserică, Editura Sophia, 2017)

Fidelitatea și dragostea femeilor mironosițe

În Duminica a treia după Paşti, Sfânta Biserică Ortodoxă le cinstește pe Sfintele Mironosițe, motiv pentru care această duminică este numită “Duminica Mironosițelor”.

Ieri am vorbit deja despre felul în care Mironosițele au fost, în esență, primele vestitoare ale Învierii Domnului și, într-un anumit sens, așa cum a spus un sfânt ierarh rus, apostoli către înșiși apostolii.

Iată ceva caracteristic: citind Evanghelia, atenția noastră nu poate decât să fie atrasă către următoarea împrejurare. Când înșiși apostolii îl văd pe Învățătorul înviat, ei nu sunt imediat cuprinși de credință deplină; și atunci când alții le spun că Învățătorul a înviat, ei nu pot crede aceasta așa cum ar trebui.

Sfântul evanghelist Marcu chiar menționează aceasta la un moment dat, când Domnul a apărut în fața lor, El a început să-i critice - adică, să-i mustre direct pentru necredința lor și pentru împietrirea inimii lor, pentru că au auzit de Învierea Lui, dar nu au fost capabili să-i creadă pe cei care le-au vorbit despre Înviere.

Dar dacă apostolii nu au putut să creadă în minunea Învierii, Mironosițele imediat L-au recunoscut pe Cel care a apărut în fața lor. Ele au fost emoționate și au alergat cu entuziasm, dar, în același timp, cu frică, de la mormântul Domnului; inițial, le-a fost frică să spună aceasta cuiva, având în vedere cât de neobișnuit și ciudat a fost ceea ce au auzit de la Înger. Dar, în timp ce fugeau,

Cel pe care doreau să-L ungă cu mir binemirositor le-a apărut. Li S-a arătat și le-a spus un singur cuvânt: “Bucurați-vă!”. Credincioasele Mironosițe imediat au recunoscut că Mântuitorul este Cel care a apărut în fața lor și L-au prea slăvit cu bucurie.

De ce astfel de bucurie? Înalt Preasfințitul Mitropolit Antonie a scos în evidență cât de mult fidelitatea pentru adevăr și infidelitatea către acesta înseamnă pentru cineva. Fidelitatea care este constantă și fermă în toate lucrurile este opusul lașității infidelității. Acesta a fost cazul aici, a spus Vlădica Antonie.

Apostolii, în loc să-L urmeze pe Învățătorul lor când El (vorbind în termeni actuali) a fost arestat, au fugit în direcții diferite. Când Domnul a mers să-l învieze pe Lazăr, apostolul Toma a spus: Să mergem și noi și să murim cu El (Ioan 11,16). Aceasta nu a întâmpinat nici o obiecție din partea apostolilor. Înseamnă că erau de acord cu apostolul Toma. Totuși, în Grădina Ghetsimani, a reieșit faptul că erau înfricoșați și au fugit. Numai ucenicul iubirii, apostolul Ioan, și-a înfruntat frica și a fost nedespărțit de Învățătorul chiar și pe Golgota, unde a stat cu Preasfânta Maică a Mântuitorului.

Și totuși apostolii au fugit - și această infidelitate și lașitate, care aruncă o umbră peste ochii lor, a fost remarcată de Vlădica Antonie. Dar credincioasele Mironosițe au mers cu El pe Golgota și au stat lângă Cruce jelind și, în același timp, încercând să aline cumva prin iubirea și compasiunea lor, suferința teribilă și supraomenească a Preasfintei Fecioare Maria.

Ele nu L-au abandonat. Știm din Evanghelie cum a fost înmormântat și Mironosițele au văzut unde L-au pus. Apostolii nu erau acolo...ei fugiseră. Din contră, Mironosițele I-au rămas fidele până la sfârșit și, în consecință, după cum spune Vlădica Antonie, conștiința lor și intuiția lor lăuntrică și spirituală au rămas luminoase și curate. Prin urmare, ele imediat L-au recunoscut pe Cel care a apărut în fața lor, preaslăvindu-L fără nici o ezitare drept Iubitul Învățător și Biruitor al morții.

Imaginați-vă numai prin ce a trecut Sfânta Mironosiță Maria Magdalena când plângea neconsolată la mormântul Celui care a eliberat-o de necuratele duhuri rele, scoțând din ea șapte demoni. După ce a fost realizat acest fapt, ea a devenit o ucenică fidelă a Iubitului ei Învățător. Aici ea plânge neconsolată la mormântul Lui și, deodată, ea aude de la Cineva exact acea voce spunând “Maria” - acea voce dragă și de neuitat, care odată a scos din ea șapte demoni. Din moment ce inima Mariei a izbucnit în desfătare și bucurie, s-a întâmplat numai pentru că era Izvorul Vieții, Însuși Hristos, Cel care a vorbit cu ea. Ce tranziție, de la suferință neconsolată la bucurie frenetică!

Prin urmare, să ne amintim ce înseamnă fidelitatea și devotamentul și ce înseamnă o conștiință curată. Sfintele femei au făcut totul pentru a-I arăta atenție Învățătorului lor. Netemându-se de pericole, ele merg pe Golgota, Îl însoțesc, stau lângă Cruce pe Golgota, privesc respectuos cum Învățătorul lor este înmormântat - și pentru aceasta ele au bucuria de a-L vedea în slavă, înviat din morți, înaintea apostolilor.

Să țineți minte cât de important este să fii credincios lui Dumnezeu. Fidelitatea și devotamentul pentru El aruncă lumină asupra conștiinței umane și luminează mintea umană. Dimpotrivă, când o persoană comite acte de infidelitate și trădare a lui Dumnezeu și adevărului, sufletul ei devine împietrit, conștiința ei este întunecată și devine greu pentru ea să recunoască adevărul, să-l venereze.

Toată lumea ar trebui să țină minte asta și să se roage întotdeauna ca Domnul să ne învețe să-I fim fideli Lui mereu și în toate, așa cum Mironosițele I-au fost fidele. Fidelitatea lor le-a dus până la sfârșit și ele au primit bucuria de nespus de a-L vedea pe Învățătorul lor înviat și de a-L prea slăvi imediat.

Exemplul fidelității si iubirii lor ar trebui să fie un exemplu edificator pentru fiecare suflet creștin; un exemplu,când este urmat, care va demonstra fidelitatea cuiva către Domnul până la sfârșit și va acorda bucuria de a-L vedea. Amin.

Sursa: www.pravmir.com
Traducere: Denisa Borza

Cătălin Sturza - Femeia, „un martor prost”?

Dacă creștinismul ar fi vrut să reușească în Antichitate, nu ar fi trebuit să admită, vreodată, că femeile au fost primele care au descoperit mormântul gol și primele care l-au văzut pe Iisus Hristos după ce Acesta a înviat. Și nici nu ar fi trebuit să accepte că femeile se numărau printre principalii susținători ai lui Hristos și, de asemenea, că se numărau printre lideri, în grupul extins de ucenici.

În lumea antică, condiția femeii era degradantă. În Grecia Antică, de exemplu, femeile nu se puteau împărtăși din cultura intelectuală a bărbaților - rolul femeii se limita la a fi soție, când femeia făcea parte din aristocrație, și la a practica diverse arte, precum muzica și dansul. În aceste situații, care erau cazurile fericite, tatăl alegea soțul, iar soțul lua toate deciziile în numele femeii, care nu avea nici dreptul de comerț, și nici pe acela de a scrie un testament. Dar cea mai mare parte a populației nu era formată din oameni liberi, ci din sclavi. De aceea, cele mai multe tinere, care aparțineau păturii celei mai de jos, nu se puteau mărita, fiind condamnate la o viață de desfrâu. Femeia nu se bucura, astfel, în lumea antică, nici de drepturi, nici de libertate, nici de credibilitate, nici de onoare.

În tribunale, femeile erau privite drept martori proști, pe care nu te poți încrede. „Stereotipurile de gen“ nu erau deloc neobișnuite în lumea antică. Quintilian spune undeva că, atunci când e vorba de crimă, bărbații vor comite, de obicei, jafuri, în timp ce femeile vor comite, de obicei, omor prin otrăvire. Tribunalele grecești și romane excludeau, în general, dintre martori femeile, sclavii și copiii. În plus, femeile nu vorbeau în întruniri publice - se aștepta de la o femeie să vorbească doar prin intermediul bărbatului ei.Așadar, ar fi fost mult mai simplu, pentru primii creștini, să pună descoperirea mormântului gol pe seama unor discipoli-bărbați precum Petru sau Ioan, sau pe seama unui personaj influent

și/sau bogat, precum Cleopa sau Nicodim. Faptul că nu au făcut-o arată, o dată în plus, autenticitatea mărturiilor evanghelice - în ciuda stigmatului, în ciuda prejudecății generalizate cu care știau că se confruntă, evangheliștii au preferat să spună adevărul, în loc să denatureze faptele.

Ca să pun lucrurile într-un context și mai larg, Socrate spunea că femeia trebuie să tacă în disputele intelectuale, ca „nu cumva să tulbure înțelepciunea bărbaților“. Însă evangheliștii ni-l descriu pe Hristos stând de vorbă cu femeia samariteancă și purtând o adevărată dispută intelectuală cu ea, la marginea unei fântâni. La evrei, unui învățător de lege nu îi era permis să stea de vorbă cu o femeie, nici dacă aceasta ar fi fost propria lui soră. Hristos îl învie pe fiul văduvei din Nain; o învie, de asemenea, pe fiica lui Iair, mai marele sinagogii din Capernaum; o primește cu milă pe Maria Magdalena, o desfrânată notorie, la vremea respectivă; ia apărarea unei femei prinse în adulter, demascând fățărnicia fariseilor care o condamnau; primește numeroase femei în rândurile ucenicilor, precum mironosițele Marta și Maria.

Ne putem imagina revolta fariseilor și a cărturarilor în fața acestor gesturi ale lui Hristos care nu doar că încălcau tradițiile - încălcau și ceea ce pentru ei reprezenta un cod al onoarei: nu porți dezbateri intelectuale cu femei și nu salvezi de la lapidare o femeie adulterină.

Prin răscumpărarea adusă de Hristos, femeia nu mai este, așadar, nici inferioara, nici sclava bărbatului, ci este egala lui în drepturi și în demnitate. Din sclave face surori; din servitoare - soții; din desfrânate notorii - învățăcele fidele care Îl urmează pe Mântuitorul pretutindeni, spunea cineva, comentând schimbarea uriașă de mentalitate pe care o aduce creștinismul cu privire la rolul, drepturile, libertatea și demnitatea femeii.

Fecioara Maria, care se bucură de o cinste și o venerație imense în grupul apostolilor, este chipul și idealul de sfințenie al femeii creștine; când cei care atacă creștinismul se plâng de „discriminarea femeii în creștinism”, uită să spună că, pentru creștini, deasupra tuturor tuturor sfinților, bărbați sau femei, și chiar deasupra tuturor cetelor îngerești stă o femeie - Fecioara Maria. Ea este un model al virtuților, al bunătății, curajului, blândeții, modestiei, curățeniei, credinței și devotamentului, și un model al maternității - inclusiv al celei spirituale, a dedicării pentru educarea copiilor, a îngrijirii bolnavilor, a bătrânilor și a orfanilor, a protejării celor slabi și a îmbărbătării celor care își pierd speranța.

Încă o serie de observații cu privire la rolul femeii astăzi, din secolul XXI, în afara lumii creștine

Când scriu acest text, în majoritatea curților de judecată de lege Sharia, mărturia unei femei are doar o jumătate din greutatea cuvântului unui bărbat: în acest fel, e nevoie de mărturia a două femei pentru echivalarea mărturiei unui bărbat.

În Arabia Saudită femeile trebuie să obțină permisiunea scrisă din partea celei mai apropiate rude de sex masculin ca să poată ieși din țară sau ca să se poată îmbarca pe mijloacele de transport în comun cu care să călătorească între diferitele părți ale regatului. Femeile din Arabia Saudită nu au voie nici să obțină permise de conducere.

Cele aproximativ zece milioane de femei din Pakistan rămân în afara registrelor de votanți pentru simplul motiv că nu li s-au făcut acte de identitate.

În Bahrain, unde legislația care reglementează problemele familiale nu este sistematizat, judecătorii au puterea absolută de a le nega femeilor custodia propriilor copii, pentru orice motiv.

În anul 2012, în Somalia, Amnesty International și presa locală au raportat că miliția islamistă a acuzat de adulter o fetiță de 13 ani, după ce aceasta le-a spus autorităților că trei bărbați o violaseră. A fost ucisă cu pietre de zeci de oameni, într-un stadion pe care se aflau o mie de persoane.

Ce ar deveni femeia fără creștinism? O vedem, pe de o parte, în afara lumii creștine, unde femeile sunt lipsite de drepturi elementare, de educație, de libertate și de demnitate. O vedem și în interiorul lumii creștine unde, sub influența unor mode și curente ideologice, și bărbații, și femeile pornesc pe căi confuze, spre o utopică egalitate absolută (neutralitate!) care neagă complementaritatea dintre sexe și care face din feminitate și din masculinitate, din fidelitatea reciprocă și din maternitate, din devotament și din altruism, din armonia dintre adevăr, frumos și bine concepte perimate și depășite. Rezultatele le vedem în hipersexualizarea femeilor și a copiilor, în tratarea femeii ca pe un pur obiect sexual, și nu doar în industria filmelor erotice, în numărul tot mai mare de familii destrămate și de copii care cresc cu un singur părinte, când nu ajung la orfelinat.

Să ne amintim, așadar, de demnitatea la care femeia a fost ridicată de creștinism - sau, dacă ne place, că Hristos a reașezat femeia în demnitatea care pe drept i se cuvenea acesteia. Și de atributele femeii purtătoare de mir - de femeie care dă viață și ocrotește viața, care oblojește, susține, muncește, inventează, e și soție și mamă, în sens tradițional, și modernă, în toate sensurile bune ale cuvântului.

Pr. Roman Matiukov - Noi am învățat…

Noi am învățat: să aprindem lumânări și să facem avorturi; să sfințim crenguțe de salcie și să ne ruinăm familile; să construim biserici și să trăim în curvie; să ne închinăm la icoane și să rămânem indiferenţi la suferința altora; să mergem la Biserică și să-i chinuim pe cei de acasă.

Oare poate să mai continuie mult timp această stare a lucrurilor? Există o cale de ieșire? Desigur! E timpul să încetăm să trăim „conform conștiinței", și să începem în sfârșit să trăim conform Evangheliei, pentru că s-a dovedit că nu prea ne putem baza pe conștiința noastră, iar uneori chiar e imposibil.

Este timpul să ne oprim în sfârșit să credem „în suflet" și „în felul nostru", deoarece să ne hrănim copiii în suflet, să primim salariu în suflet și să fim comod îmbrăcați în suflet nu e prea posibil.

Este timpul să ne aducem aminte de cuvintele lui Hristos că „nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în Împărăţia Cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri." (Mt. 7, 21). Ne-am bucurat prea devreme de „renașterea credinței" și prea repede am uitat că uneori credința, e mai rea decât necredința, căci de fapt Hristos a fost răstignit nu de atei.

Sensul credinței constă în transformarea interioară a omului, iar atunci când un asemenea scop nu există, credința devine ipocrizie și fariseism, sau doar un ritual, care are scopul să ne încreadă că suntem „duhovnicești" și „credincioși".

sursa pravmir.ru
traducere Lozan Natalia

Să ne grăbim să turnăm mirul compătimirii asupra aproapelui nostru ! Să tindem spre Lumina care va străluci în mijlocul întunericului răului din lume!

Mirul compătimirii

Şi iată că era în cetate o femeie păcătoasă; şi aflând că El stă la masă în casa fariseului, a adus un alabastru cu mir. (Luca 7, 37)

"Câtă vreme îl mai aveţi, nu lăsaţi neîntrebuinţat mirul din vasele de alabastru ale iubirii voastre şi ale ajutorării aproapelui. Turnaţi asupra lor preţiosul mir al compătimirii. Spuneţi-le semenilor voştri cuvinte de mângâiere, îndulciţi-le viaţa cu fapte de iubire, atâta timp cât iubirea voastră mai poate să-i aline şi să-i bucure. Cuvântul bun pe care îl veţi spune despre ei când nu vor mai fi în viaţă, spuneţi-l mai bine acum, în prezenţa lor. Florile pe care aţi vrea să le puneţi pe morminte, duceţi-le mai bine acum, să-şi împodobească casa.

Prietenii noştri duc deseori lipsa de compasiune, de ajutor; să nu le refuzăm acum, cât timp mai pot să ni le aprecieze, să venim la ei, cât timp mai sunt în viaţă, cu vasele noastre de alabastru pline cu mir, să le dăm curaj şi putere, la ceas de singurătate. Să învăţăm, ca şi femeia aceea, cât timp încă nu-i târziu, că putem să-i ungem cu mir.

Dincolo de mormânt nu-i mai putem ajuta pe fraţii noştri; în faţa mormântului deschis iubirea ne va rămâne neputincioasă, iar florile noastre nu vor mai păstra mireasma trecutei lor vieţi".

Grăbeşte-te!

Lucrurile Celui ce M-a trimis trebuie ca Eu să le fac până este ziuă; că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze (Ioan 9, 4)

Cât de des ni se întâmplă să pierdem ocazia de a ajuta un sărac, de a ne arăta compasiunea faţă de un om aflat în suferinţă, de a cerceta un bolnav, de a bucura şi a da alinare unui bătrân sau unui copil! Târziu ne dăm seama cât de mult am pierdut dezinteresându-ne de viaţa oamenilor cu care ne-am aflat în relaţie. Poate că sufletul le va fi fost copleşit de durere, sau le va fi fost apăsat de răul lumii, că un cuvânt bun din partea noastră, spus la timp, le-ar fi risipit negura din suflet, care putea fi ameninţarea beznei veşnice. Am avut deseori în preajmă un copil; am arătat oare un semn de iubire adevărată faţă de sufletul lui gingaş? Nu! Şi acel copil a crescut ca un om fără credinţă, rătăcind poate şi astăzi brambura, sau pe căile desfrânării, pentru că n-am ştiut să-l oprim la vreme.

Inimile bătrânilor sunt sfâşiate de singurătate, câţi dintre ei nu varsă lacrimi în taină? Noi trecem pe lângă ei fără să-i luăm în seamă şi, dintr-o dată, venind moartea, ne trezim că nu mai putem face nimic pentru ei. Atunci, cuprinşi de o neputincioasă durere, venim la trupurile lor lipsite de viaţă, îi ducem la groapă oftând şi plângând. Dar e prea târziu, ochii lor închişi pentru totdeauna nu mai pot să ne vadă, gura lor nu ne mai poate vorbi, nimic nu mai putem face pentru ei! Ni se strânge inima, ne mustră conştiinţa, ne dăm seama tot ce am fi putut face şi n-am făcut, ne recunoaştem nepăsarea, neatenţia pe care nu le mai putem drege şi nici întoarce timpul înapoi. Am fi putut aduce un pic de bucurie în viaţa bătrânilor, cu un cuvânt bun, mângâietor, cu un ajutor dat la timp, cu o preocupare sinceră, dar acum nu putem face mai mult decât să aducem nişte flori şi să plângem lângă un trup neînsufleţit!

Să fim „toţi într-un gând, compătimitori, iubitori de fraţi” (I Petru 3,8) până când mai este timp, să nu lăsăm de azi pe mâine, să ne grăbim să punem suflet în ajutorarea aproapelui. Să fim sârguincioşi în a lucra Domnului.

Lumina lui Hristos

Fiindcă voi sunteţi toţi fi ai luminii… ca fii ai luminii să umblaţi. (I Tesaloniceni 5, 5; Efeseni 5, 8)

Căci cu Tine întunericul nu va fi întuneric şi noaptea lumina va fi ca şi ziua. (Psalmi 138, 12)

Toate plantele se îndreaptă spre lumină, din dorinţa de a primi de la ea putere proaspătă, dătătoare de viaţă. Să tindem şi noi mereu spre lumină, să nu rămânem în partea întunecată a vieţii. Oricât de mare ar fi durerea care ne-a lovit, oricât de grele ar fi suferinţele care ne tulbură sufletul, să nu deznădăjduim ci, îndreptându-ne mereu spre lumină, să sorbim din ea forţe proaspete, energii noi, pentru a sluji semenilor, aducându-le lumina şi căldura iubirii şi a alinării.

Să nu uităm că lumina este Hristos Însuşi, a Cărui forţă de atracţie este aceeaşi cu a soarelui pentru o floare. El cheamă sufletele din întuneric la lumină, iar atunci când vin la El le face mai puternice, în stare să iradieze ele însele lumină, lumină din lumina Sa. Lumina care nu se stinge niciodată. Cu cât este mai mare întunericul din jur, cu atât străluceşte în suflete mai puternic lumina lui Hristos, cea pe care El a sfinţit-o şi care, asemenea unui luminător, luminează şi cele mai întunecate locuri.

Să-L primim în inimă pe Hristos

"Iar ei, ducându-se, au pecetluit piatra şi au întărit cu strajă paza mormântului" (Matei 27, 66)

Apar din când în când timpuri grele, când ni se pare că triumfă puterea întunericului şi că biruinţa este de partea vrăjmaşului lui Hristos. Domnul a îngăduit pironirea pe cruce a Fiului lui Dumnezeu, punerea Lui în groapă; mormântul părea să se fi închis cu El pentru totdeauna, nu se mai vedea decât imensa piatră cu pecetea pusă pe ea. Este priveliştea care i-a umplut de jale pe Apostoli.

Deseori ni se pare şi nouă că credinţa este pângărită, înfrântă… Dumnezeu nu-Şi face auzit glasul, sau poate nu ajunge la urechile noastre, iar fărădelegile nu încetează.

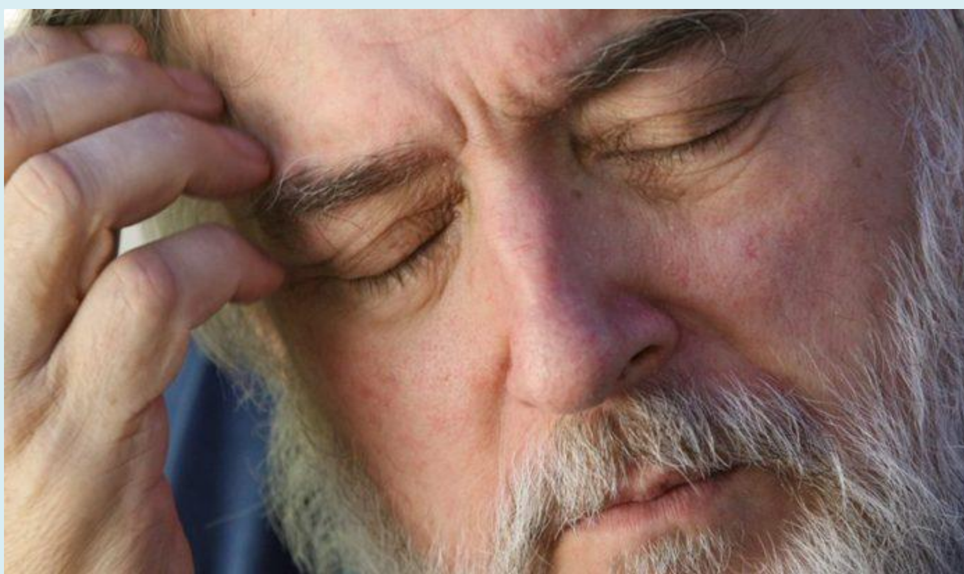
Lumina a fost cuprinsă de o beznă de nepătruns, brutala forţă vrăjmaşă pare să fi învins adevărul şi dreptatea. În disperare, cu sufletele copleşite de durere, apostolii lui Hristos se întreabă: De ce oare Hristos S-a lăsat pe Sine acoperit de o lespede de mormânt?

Astăzi trăim ceasul înfrângerii, mâine, ceasul biruinţei. Chiar dacă în istoria popoarelor, din pricina mulţimii păcatelor omeneşti, Hrisos apare de mai multe ori înfrânt decât biruitor, să fim convinşi că, după mulţi ani de stăpânire a forţelor răului, va veni deplină biruinţa, văzută, încununată de slava a lui Hristos, în faţa Căruia „tot genunchiul se pleacă, al celor cereşti, al celor pământeşti şi al celor dedesubt" (cf.Filipeni 2, 10).

Fiecare dintre noi, care repetăm zilnic “vie împărăţia Ta”, poate grăbi venirea acestui timp, dându-şi inima în stăpânirea lui Hristos şi înmulţind numărul celor care, aflaţi sub domnia păcatului şi al trupului, se închină lui Hristos cu întreaga fiinţă şi cu toată viaţa lor”.

(din: “Fiecare zi, un dar al lui Dumnezeu - 366 Cuvinte de folos pentru toate zilele anului“, Editura Sophia, 2008)

Adrian Păunescu - Durerea femeiască

Poezie celebră de Adrian Păunescu - Durerea femeiască (Cea mai frumoasă poezie)

V-am tot iertat, v-am tot acoperit,
Şi, să mai amânăm, nu-i înţelept,
Ar fi, să recunoaştem, în sfârşit,
Femeia, n-are, totuşi, nici un drept.

Muncim, ca nişte sclave, zi de zi,
Frumoase-am fost, pe cel dintâi traseu,
Şi condamnarea de-a ne urâţi,
Chiar voi, ce ne iubiţi, ne-o daţi, mereu.

Stăm în picioare, încă de cu zori,
Şi vă miraţi că nu mai sunt subţiri,
Dar voi, care vă credeţi tot feciori,
De ce nu arătaţi ca nişte miri?
Pe unde ne daţi dreptul de-a munci,
Lucrăm istovitor, cu voi în rând,
Din când în când, în burţi ne daţi copii,
Iar voi plecaţi la altele, râzând,

Când suferiţi, ne cereţi lângă voi,
Ori vă-mbătaţi, ori aţi trudit prea mult,
Vă plângem, când vă duceţi la război,
Sau când vă speriaţi, la vreun consult.

Eroic v-am iubit nelegitim,
Şi legitim, eroic v-am iubit,
Ne bateţi, ne-nşelaţi şi noi o ştim,
Ba, alteori, intrăm în circuit.

Iar cele care, azi, pe termen scurt,
Vă fură amintirile de ieri,
Îşi vor plăti plăcerea unui furt,
Fatal, cu furtu-aceleiaşi plăceri.

Şi, uneori, păcătuim curat,
Crezând, prin lacrimi mari, de ochi atei,
Că însuşi Dumnezeu este bărbat
Şi nu le înţelege pe femei.

Dar, vai, a fost odată prea frumos,
Ca-n filmele de dragoste a fost,
Şi-acum, ne omorâm sârguincios
Şi zilnic ne distrugem fără rost.

Ne-nvinge viaţa fără orizont
Şi voi ne-nvingeţi, într-un mod câinesc,
Trăim ca nişte văduve de front
Şi mâinile mereu ni se aspresc.

Acum, când auziţi acest reproş,
Priviţi, fără privire, înapoi,
Încuvinţaţi din cap, mărinimoşi,
Şi credeţi că nu-i vorba despre voi.

Şi, totuşi, e vorba despre toţi
Sunteţi la fel de răi şi de flămânzi,
Durerea femeiască pentru soţi,
E-un credit fără giruri şi dobânzi.

Vă e urât cu noi, vă e urât,
Şi ne-aţi ucide, dragilor bărbaţi,
Aşa că vă rugăm numai atât:
Puteţi să ne jigniţi, să ne-njuraţi,

Dar faceţi-o cu tonul coborât
Şi pân-adorm copiii, aşteptaţi.

Piatra duhului lumii de pe mormântul inimii

Oameni şi demoni/ Marius Iordachioaia: Spovedania unui paralitic necivilizat (cei civilizați nu se spovedesc)

Tot mai împovărat și mai greu mi-e sufletul
mai ales de truda de-a nu părea așa
sub zâmbetul civilizat ce-ascunde osteneala
tot mai de piatră e inima mea.

Căci se încapățânează să ducă muntele
pe care lumea îl ridică în fiecare
muntele deznădejdii ce rămâne din viața
făcută ca sufletele să ni le-omoare….

Viața suptă la creșa învățață la școală
perfecționată zilnic la ”locul de muncă”
făcută din trufia cunoștinței care
nu lasă inima să vadă și să plângă
ca să nu se spargă temelia acestei lumi
care-i chiar inima noastră de piatră
și să nu țâșnească din spărtură iubirea
viața oamenilor cea adevărată….

căci lumea e piatra de pe mormântul iubirii
de-aceea mă duc la preot s-o dea,

cu puterea Celui ce ne-a spus s-o învingem,
la o parte acum de pe inima mea….

Sfintele fecioare - între prohodire şi prăznuire. “Priviți spre cer, surioare…” - poeziile Maicii Teodosia pentru Duminica Mironosițelor

Sfintele Fecioare

de Zorica Laţcu (Maica Teodosia)

Am cunoscut că cerul e gol. Iisus îşi duce
Spre Golgota jertfirii mereu aceeaşi Cruce.

În calea Crucii iese, să-i îndulcească-amarul,
Fecioara Veronica, ţinând în mâini ştergarul.

Iar Maria Prea Curată, în Sfânta Ei durere
Îşi sfâşie genunchii în lungă-ngenunchere.

Cu teamă să n-o prindă pe calea Sfântă zbirul,
Aleargă Magdalena, ducând şi astăzi mirul.

Şi iarăşi se aude, în marginea gheenei

Căzând cu ploi de lacrimi, suspinul Magdalenei.

Şi iarăşi cu batjocuri, e defăimat în lume,
De gură hulitoare, prea sfântul dulce nume,

Şi Sfintele Fecioare azi sânge varsă iară
Să spele-n munci cumplite a cuielor ocară.

Când se gătesc în grabă privelişti nemiloase
Voi cum să staţi departe, fecioare luminoase?

Când iarăşi se găteşte paharul cu otravă,
Mai poate sta viteaza Varvara sus în slavă?

Când roata se-nvârteşte stropind cu sânge tina,
Cum va putea în Ceruri să stea Ecaterina?

Când şi astăzi râd păgânii de nunta cea cerească,
Putea-va Dorothea să nu mărturisească?

Când plâng copii de foame şi n-au cui să cerşească,
Putea-va Filoteia să nu îi miluiască?

Când sfintele icoane sunt prigonite, oare
Teodora n-o fi din nou biruitoare?

Eu am văzut că cerul e gol… Şi când odată
Îşi va-nceta şi Mielul jertfirea necurmată,

Atunci abia, senine, vă veţi sui fecioare
Să-mpărăţiţi cu Mielul în slăvi strălucitoare.

***

Prohodire

de Zorica Lațcu (Maica Teodosia)

Vă-ntreb pe cine plângeți, copile din Sion,
Și pentru cine-aduceți în vasul vechi arome,
De jalea cui veșmântul și l-a cernit Salome
Și plânsul pentru cine răsună în Chedron?

Când miezul alb al zilei în umbre s-a-nvelit
Și-n templul sfânt cu zgomot s-a rupt catapeteasma
Sub Cruce, prohodirea de ce-și varsă mireasma,
Din ochii arși de lacrimi, din trupul istovit?

De ce să-i strângeți brațul cu patimă la sân?
Și giulgiul nou, copile, de ce-l roșiți în jale?
Și vă răniți genunchii în pietrele din cale
Și pentru cine-aprindeți făclii de dor păgân?

Priviți spre cer, surioare. Cu trupul preacurat.
Mai alb ca pâinea jertfei din sfintele altare,
Mai alb decât potirul cu binecuvântare,
El stă în tronul slavei, de slavă-nconjurat.

Din palma Lui nu curge șiroi de sânge greu,
Ci vinul bucuriei din veșnic sfânta cină.
Din coasta Lui țâșnește izvorul de lumină,
Menit pe veci să facă din om un Dumnezeu.

Nu-L ungeți cu miresme pe Cel de-a pururi viu
Și nu-L culcați, fecioare, în giulgiu, sub piatra rece,
Căci iadul plin de flăcări nu va putea să sece
Izvorul de viață ce curge prin pustiu.

Vă-ntreb pe cine plângeți, copile din Sion,
Și pentru cine-aduceți în vasul vechi arome,
De jalea cui veșmântul și l-a cernit Salome,
Și plânsul pentru cine răsună în Chedron?

Gătiți-vă mai bine cu sfinte bucurii
În alb veșmânt de raze și-n flori de fericire,
Gătiți-vă cu crinii ce-au dat Buna-Vestire
Și-n aur de iubire topiți podoabe vii.

Pe harfe de lumină cântați cu vers de foc,
În glas de alăute și-n sunet de chimvale.
Din suflete, făclie aprindeți-i în cale,
Că-n veci lumina lumii scăpă de sub obroc.

În imn de biruință, copile din Sion,
Gătiți pentru-nviere în vasul vechi arome,
Veșmânt de sărbătoare să-mbrace azi Salome

Și stih de bucurie răsune în Chedron.

(din: Zorica Latcu – Teodosia, Poezii, Editura Sophia, 2008)

Mireasma sfinţeniei: Chipuri mărturisitoare, mâini mărturisitoare

Îmbrăţişează icoana Preasfintei, ca şi cum ai îmbrăţişa-o pe însăşi mămica ta, şi strig-o ca un micuţ copilaş pe maica noastră: „Măicuţa mea, ajută-mă, dă-mi ceea ce este de folos sufletului, precum ştii !”

Mâini bătrâne, chipuri tinere

Întrucât maicile poartă veşminte negre, largi, nu ai ce vedea, când le priveşti, în afară de mâinile şi chipurile lor; oricum, aceste două componente îţi revelează întreaga lor viaţă. Din proprie experienţă, vă pot spune că sunt extraordinar de tinere la înfăţişare; deseori arată mult mai tinere decât sunt.

Prima dată când am văzut o monahie ortodoxă, mi s-a părut o apariţie stranie. Cred că aceasta se datora, în primul rând, faptului că foarte rar vedem o femeie complet nemachiată şi, în al doilea rând, camilafcăi de pe cap, care-i acoperea şi toată fruntea. Cu toate acestea, n-a trecut mult şi am descoperit câtă frumuseţe au chipurile lor. Au o înfăţişare plăcută, plină de naturaleţe, care a dispărut de ceva timp din lumea noastră contemporană.

Mâinile lor reprezintă exact opusul celor tocmai afirmate; aproape întotdeauna mâinile lor arată bătrâne şi uzate, din cauza eforturilor fizice, brăzdate de tăieturi şi cicatrici.

Odată, când mi-am ars degetul mare într-o tigaie în timp ce prăjeam ceva, i-am spus soţului meu, râzând: - Sper să-mi rămână o cicatrice după asta, să am şi eu mâna la fel ca mâinile maicilor!

Spre deosebire de chipurile lor tinere, mâinile maicilor arată cu treizeci de ani mai bătrâne decât vârsta lor biologică.

I-am spus acest lucru maicii Rafaela cândva şi ea a replicat:
- Mâinile mele au îmbătrânit din cauza muncii, iar feţele noastre arată tinere pentru că nu ne machiem.

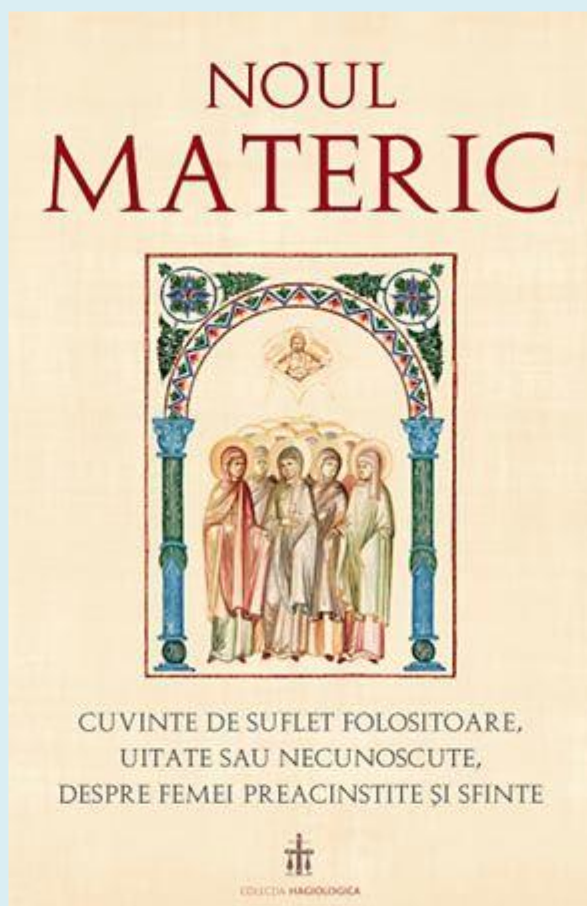
Parţial, acesta e adevărul; desigur machiajul, care predomină în lumea contemporană, poate îmbătrâni considerabil figura cuiva, dar eu cred că figurile maicilor reflectă puritatea din inima lor. Ele se roagă şi muncesc zi şi noapte pentru a-şi purifica neîncetat inima, pentru a se învrednici să fie sălaşuri ale Duhului Sfânt. Zi şi noapte se luptă să se supună şi să accepte greutăţile ascultărilor monahale. Zi şi noapte se luptă cu propriile lor slăbiciuni, cu gândurile şi simţămintele lor, cu autocompătimirea şi îndreptăţirea de sine. Zi şi noapte îşi iau crucea şi cu privirile aţintite asupra lui Hristos Domnul îşi pun viaţa la picioarele Crucii Lui. Am văzut acest lucru pe chipurile lor.

Am stat lângă ele nenumărate ore, şi când muncesc, şi când se roagă. Am învăţat multe de la răbdarea lor, de la lupta lor şi de la sacrificiul lor de sine. Chipurile lor strălucesc de seninătatea izvorâtă din moartea faţă de propria voie. La nivel individual, fiecare dintre ele a ajuns să fie un vas ales al Preasfintei Treimi, iar chipul fiecăreia vădeşte aceasta.

După ani şi ani de convieţuire cu ele, de rugăciune şi de activităţi casnice, de veselie şi tristeţe trăite împreună cu ele, mâinile mele au rămas tinere şi netede, iar chipul meu, uzat şi îmbătrânit. Totuşi nu renunţ la speranţa că, într-o bună zi, cu ajutorul rugăciunilor lor, le voi ajunge din urmă şi voi dobândi ceea ce încerc şi eu de atâta timp să obţin: să mor faţă de propria voie, să mă lepăd de mine însămi, ca să pot trăi întru Hristos Domnul.

(Din: Constantina Palmer, Mireasma sfințeniei. Povestiri dintr-o mănăstire de maici, Editura Sophia, 2015)

Noul Materic (I). “Omul nu se mântuiește decât prin smerenie adevărată”. Puterea pocăinţei de a preschimba desfrânarea în sfinţenie şi mucenicia păzirii fecioriei . “Cel ce m-ai zidit, miluiește-mă!”

Noul Materic. Cuvinte de suflet folositoare, uitate sau necunoscute, despre femei preacinstite și sfinte:

(fragmente)

XVIII

Spus-a Ammá Teodora: Omul nu se mântuiește nici prin asceză, nici prin priveghere, nici prin alt fel de nevoință, ci numai prin smerenie adevărată.

Căci era un anahoret care izgonea demonii și voind să afle de la ei înșiși prin care mijloc sunt alungați, [îi întreba]: „Prin post?”

Iar ei îi răspundeau: „Noi nici nu bem, nici nu mâncăm.”

„Prin priveghere?” „Noi nu dormim.”

„Prin retragerea la pustie?”

„Noi trăim întotdeauna în locuri pustii.”

„Ce vă face așadar să ieșiți [din oameni]?”

Atunci au mărturisit: „Nimic nu ne poate birui în afară de smerenie, care este arma de biruință împotriva demonilor.”

XIX

Un monah de la mănăstirea Avvei Severian a fost trimis cu o ascultare undeva în părțile orașului Elefteropole. Și a fost găzduit în casa unui agricultor iubitor de Hristos ce avea o singură fată, a cărei mamă murise. Rămânând pentru scurtă vreme în casa lui, diavolul, veșnicul dușman al oamenilor, i-a sădit monahului în minte gânduri necurate către fată și, muncit [de acest gând], căuta prilej să cadă în păcat cu ea.

Dracul care seamănă războiul în oameni i-a oferit și prilejul potrivit. Plecând tatăl fetei în Ascalon cu treburi ce nu sufereau amânare și văzând [monahul] că în casă nu se mai afla nimeni, ci numai el și fata, s-a dus la ea, cu gândul de a o silui.

Dar ea, văzându-l tulburat, aprins și gata să săvârșească fapta, i-a spus: „Frate, nu te tulbura și nici să faci ceva necuviincios cu mine. Tatăl meu nu se va întoarce nici astăzi, nici mâine; ci mai întâi ascultă ce am să-ți spun, și apoi - Domnul știe - voi face de bunăvoie cu tine tot ce dorești.”

Atunci a început să-i vorbească cu multă pricepere: „Cu adevărat, de când ești în mănăstire, fratele și domnul meu?”

„De treizeci și șase de ani.”

„Ai mai fost vreodată cu o femeie?”, îl întrebă.

„Nu”, îi răspunse, „de aceea vreau să cunosc.”

„Și vrei”, grăit-a aceea, „ca în schimbul unui ceas [petrecut cu o femeie] să pierzi osteneala atâtor ani? Oare câte lacrimi n-ai vărsat ca să-ți păstrezi trupul nepătat și neîntinat înaintea lui Dumnezeu, și acum vrei ca toată osteneala ta s-o pierzi pentru o plăcere de câteva clipe? În afară de asta, ai suficiente mijloace să ne căsătorim și să mă întreții?”
„Nu”, i-a răspuns fratele.

„Într-adevăr”, i-a spus iarăşi fata, „nu te mint: dacă o să mă necinstești, o să fiu pricina multor rele care vor veni asupra ta.”

„În ce fel?”, a întrebat monahul.

„În primul rând”, răspuns-a ea, „îți vei pierde sufletul; în al doilea, de la tine se va cere și sufletul meu. Și-ți zic asta ca să știi; și luându-L ca martor pe Cel ce a spus Să nu minți, te încredințez că, dacă mă vei necinsti, îmi voi lua viața, spânzurându-mă. Așa vei săvârși ucidere, și la Judecata [viitoare] vei fi tras la socoteală ca un ucigaș. Așadar, înainte de a fi pricina relelor ce vor veni asupră-ți, întoarce-te în pace la mănăstirea ta, și-mi vei fi foarte recunoscător.”

Venindu-și fratele în fire și deșteptându-se, a ieșit imediat [din casă] și s-a întors la mănăstirea sa. A făcut metanie în fața Egumenului făgăduind să nu mai iasă din mănăstire [niciodată]. După trei luni a plecat la Domnul.

Să știți, fraților, că așa cum Se silește Dumnezeu să-l mântuiască pe om din orice pricină, într-atât se silește și diavolul să-l dea pierzării spre sfârșitul vieții.

Ați ascultat și ați văzut cum înțelepciunea fiicei, sau mai degrabă iubirea de oameni a lui Dumnezeu, nu a îngăduit ca fratele să cadă și nici ostenelile sale să se risipească.

XX

Povestea Avvá Casian: A fost [odată] un Bătrân, de care avea grijă o fecioară sfântă. Și oamenii spuneau că „nu sunt curați”. A ajuns asta la urechile Bătrânului. Când [a simțit că] i se apropie sfârșitul, a zis Părinților: „Când voi muri, să-mi sădiți toiagul la mormânt; dacă va odrăsli și va da rod, să știți că am fost curat de femeie; iar dacă nu va odrăsli, să știți că am căzut împreună cu ea.” I-au sădit toiagul și după trei zile a făcut rod și au slăvit cu toții pe Dumnezeu.

XXI

Frații [mei] adevărați, vreau să vă povestesc pocăința minunată și luminoasă a fericitei Taisia, a celei oarecând desfrânată, care s-a stins de îndată ce și-a împlinit pocăința. Căci cuvântul acesta e foarte folositor și aducător de mângâiere celor ce vor să se pocăiască de relele săvârșite în vremea nepurtării de grijă, pricinuind zdrobirea inimii pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu.

Fericita Taisia așadar a fost înzestrată cu o frumusețe trupească uimitoare și plină de strălucire. Dar de copil, mama sa a dus-o pe calea pierzării2; numele ei era cunoscut pretutindeni mulțumită frumuseții fizice, astfel că veneau la ea

chiar și cei ce locuiau în depărtări; toți cei care treceau pe acolo și-i vedeau frumusețea nu se mai puteau sătura de ea, fiindcă o pasiune nebună, asemenea unui foc [nestins], se aprindea în inima celor ce-o vedeau. Și mulți își vindeau averea părintească numai să poată sta de vorbă cu ea. Iar cei neavuți își vindeau [până și] veșmintele ca să-și împlinească [aceeași] dorință.

Auzind Sfântul Serapion cel din Sidon3 că prin frumusețea fizică îi amăgește pe mulți spre pierzanie, s-a îmbrăcat în veșminte lumești, luând cu el bani, și s-a dus la ea. Când a ajuns acolo și a văzut-o, a scos o monedă și i-a dat-o.

Iar ea i-a spus: „Să intrăm în casă!” Imediat ce au intrat, a văzut Starețul un pat înalt, frumos așternut. Urcând ea în pat, s-a așezat și l-a chemat și pe Stareț să vină lângă ea.

Dar el o întrebă: „Nu există o odaie mai ferită?”

„Există”, îi răspunse aceea.

„Să mergem acolo!”, îi spuse Starețul. „Dacă ți-e rușine de oameni”, i-a zis fericita, „aici nu ne vede nimeni; dar dacă ți-e frică de Dumnezeu, El ne va vedea oriunde ne-am duce.”

La auzul acestora Starețul o întrebă: „Dar crezi cu adevărat că există Dumnezeu?”

„Cred”, îi răspunse aceea.

Iarăși a întrebat-o Starețul: „Crezi în Împărăție și în iad?”

„Știu că și acestea există”, i-a răspuns ea.

„Dacă știi toate acestea”, o întrebă Starețul, „de ce îi duci la pierzanie pe fiii oamenilor?”

Iar ea, cu inima străpunsă de acest cuvânt și toată în lacrimi, se aruncă la picioarele Sfântului și îi zise: „Dacă tu crezi că mai există pocăință pentru cei păcătoși, lasă-mi, rogu-te, Sfinte Părinte, numai trei ceasuri; apoi voi face ceea ce voiești.” Iar el, arătându-i locul unde avea să-l găsească, a lăsat-o și s-a dus.

Iar ea, adunându-și deîndată tot câștigul de pe urma desfrânării, l-a ars în mijlocul orașului, zicând: „Veniți voi, toți cei cu care m-am desfrânat, și vedeți cele în chip urât câștigate cum ard sub ochii voștri chiar în ceasul de-acum!” Și erau patru sute de litre de aur.

După ce a ars totul, a mers acolo unde o aștepta Starețul. Văzând-o, Bătrânul a primit-o și a dus-o la o mănăstire de fecioare, unde a așezat-o într-o chilie pentru care a mijlocit el însuși. A încuiat ușa, a pecetluit-o cu plumb, lăsând doar o mică deschizătură, spre a pătrunde lumina.

Starețul i-a poruncit Maicii mănăstirii să-i dea în fiecare zi un artos uscat și un mic pahar de apă.

Și fericita i s-a adresat Starețului, întrebându-l: „Cum vrei să mă rog lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor pe care le-am săvârșit?”

„Tu nu ești vrednică”, i-a răspuns Starețul, „să te rogi la Dumnezeu, nici să-I rostești numele cu buzele tale, nici să-ți întinzi mâinile spre El, căci buzele tale sunt murdare și necurate și mâinile tale sunt întinate de fărădelegi; ci doar să stai cu privirea spre răsărit fără să spui nimic altceva decât acest cuvânt: Cel ce m-ai zidit, miluiește-mă!” Și vreme de trei ani în acea chilie a făcut așa.

Milostivindu-se de ea, Starețul s-a dus la Avvá Antonie, fiindcă voia să afle de la el dacă Dumnezeu a iertat-o sau nu. Ajungând la el, i-a vorbit despre ea, iar Antonie cel mare, deîndată ce a auzit, și-a chemat ucenicii și le-a spus: „Să ne închidem, fraților, fiecare în chilia sa și să ne rugăm cu osârdie lui Dumnezeu o zi întreagă, ca să vedem cui i se va descoperi lucrul pentru care a venit aici Avvá Serapion.”

Făcând cu toții după poruncă și înălțând multă rugăciune, Avvá Pavel, cel mai mare dintre ucenicii săi, a luat înștiințare și a văzut un pat pregătit și plin de slavă. Trei fecioare cu lumânări aprinse vegheau în fața patului pe care se afla cununa cea neveștejită.

Așadar, văzându-le pe acestea Avvá Pavel a spus: „Slava aceasta a patului și a cununii nu e a nimănui altcuiva decât a Avvei Antonie.” Atunci s-a auzit un glas, care a zis: „Patul și cununa aceasta nu sunt ale Părintelui tău Antonie, ci ale Taisiei, care a fost oarecând desfrânată.” La venirea dimineții, le-a povestit celorlalți visul pe care l-a avut.

Cum s-a întors Bătrânul Serapion de la Avvá Antonie, a intrat cu bucurie în mănăstirea de fecioare, a deschis ușa chiliei, în care fericita era închisă, voind să o scoată afară; dar aceasta, dându-și seama de lucrul acesta, îl ruga zicând: „Lasă-mă, Părinte, până la moarte în chilia asta pentru multele mele păcate, ca Dumnezeu să mă ierte!”

Atunci i-a spus Bătrânul: „Iată că Iubitorul de oameni Dumnezeu S-a milostivit de tine și ți-a primit pocăința.”

Așadar, de îndată ce a scos-o de acolo, fericita i-a zis: „Crede-mă, Părinte, că din ziua intrării mele în această chilie, toate păcatele săvârșite de mine le-am așezat în fața ochilor asemenea unei poveri uriașe și nu m-am gândit decât la ele, rugându-L pe Bunul și Milosârdul Dumnezeu să mi le șteargă; și așa cum suflarea gurii mele nu a încetat, tot așa și gândul la păcatele mele nu s-a depărtat de la mine, până în ceasul de acum, când ai venit la mine.”

I-a spus Bătrânul: „Nu pentru pocăința ta Dumnezeu te-a iertat, ci pentru acest gând pe care l-ai nutrit, dăruindu-te lui Dumnezeu.”

A mai rămas deci împreună cu fecioarele [mănăstirii] încă cincisprezece zile, locuind singură; după împlinirea celor cincisprezece zile, înțelegând că peste trei zile avea să-i vină sfârșitul, s-a rugat lui Dumnezeu și, spre a-I mulțumi, a luat chipul [monahicesc]. Căzând bolnavă pentru scurt timp, a adormit [somnul de veci], prin harul lui Hristos, a Căruia este slava în vecii vecilor. Amin.

XXII

Despre fecioara luată captivă de perși

Ne-a povestit un Bătrân cum o fecioară a fost prinsă și luată captivă de un pers; aceasta era foarte frumoasă la trup. S-a rugat așadar stăruitor Stăpânului Hristos ca până la sfârșitul ei să fie păzită nestricată. Și rugăciunea ei cucernică și bine-plăcută lui Dumnezeu a fost ascultată.

Într-una din zile, pe când încă mai zăbovea la masă, amețit de vinul care-l îndemna să-și împlinească pofta de a strica pe sfânta fecioară, după plecarea obișnuită a comesenilor, persul, care o luase prizonieră, nu înceta să o îmbie să se desfrâneze cu el. Așadar, fecioara aceasta sfântă, înțeleptită de Dumnezeu, Cel care a înțelepțit-o și pe prea curajoasa Iudita împotriva tiraniei și neînfrânării lui Olofern, a izbutit să facă la fel și acum cu [persul] acesta, gata să o siluiască pe mielușeaua lui Hristos.

I-a spus cu ajutorul tălmaciului: „Ce n-aș da oare pentru a ajunge în patul stăpânului meu? Fiindcă eu încă de acum te iubesc ca pe un Stăpân ce ești, vreau să-ți încredințez un lucru minunat, pe care cei mai mulți nu-l cunosc, folosit de bizantini.”

„Spune-mi”, îi zise acela.

„Există o plantă”, îi spuse ea, „celor mai mulți necunoscută; dacă cineva o culege și, zdrobind-o, își va unge trupul cu lichidul din ea, sabia nu va putea aduce vătămare niciodată trupului celui uns.”

Însă stricatul acela i-a zis: „Acum fă-mi pe plac și mai târziu, la vremea potrivită, o să-mi arăți și planta cu pricina.”

Iar ea îi răspunse: „Nu poate face asta femeia care a fost stricată, ci doar fecioara care n-a cunoscut nunta și a rămas neatinsă; altfel planta miraculoasă, de care am vorbit mai înainte, nu are nici o putere pe câmpul de luptă.” Așa a lăsat-o în pace în seara acelei zile pe fecioara care, pentru moment, a scăpat de primejdia necinstirii.

În zorii zilei următoare el îi spuse: „Vino să-mi arăți planta de care mi-ai vorbit.”

Iar fericita aceea ieșind numai cu el s-a prefăcut că a găsit planta dorită, și a zis: „Iată, aceasta e!”

„Și de unde știi”, o întrebă bărbatul, „că are puterea de care mi-ai vorbit?”

„Fărâmițeaz-o [cu mâna]”, i-a răspuns, „unge o parte a corpului tău, în orice loc vrei, încearcă cu sabia și vei vedea puterea ei.” La refuzul lui, Sfânta muceniţă și prea frumoasa fecioară, dorind să se pună pe ea însăși în primejdie pentru apărarea nuntirii cu Stăpânul Hristos, a fărâmițat planta și și-a uns cu lichidul ieșit din ea gâtul, spunând aceluia: „Apucă sabia cu ambele mâini și lovește-mi cu toată puterea ta gâtul, și din aceasta vei afla lucrarea acestei plante: fierul nu mă va vătăma defel.”

Cu voia lui Dumnezeu, el s-a lăsat înduplecat de cuvintele fericitei și, socotind că poate da dovadă de priceperea dobândită în război, a apucat sabia, a slobozit-o cu toată puterea asupra gâtului fecioarei și dintr-o singură lovitură i-a retezat sfântul ei cap.

Pricepând că sfânta fecioară și-a bătut joc de el, a început să scrâșnească din dinți: dar asta nu i-a folosit la nimic. Căci ea a împlinit scopul luptei sale, care a fost păstrarea fecioriei și, lăsând o pildă pentru cele ce doresc să nu-și piardă fecioria, a primit de la Hristos cununa nevoinței.

Pentru aceea, iubiții mei frați, și noi s-o urmăm pe aceasta și cu năzuința de a dobândi castitatea, să ne împodobim și sufletul împreună cu trupul, ca să nu ne rușinăm în ziua Judecății lui Hristos, Dumnezeul nostru, Căruia [I se cuvine] slava în veci. Amin.

XXIII

Ne-a povestit Avvá Teonas că în Alexandria, pe vremea Papei și Patriarhului Alexandriei Pavel, unei copile i-au murit părinții, lăsându-i o avere foarte mare; iar ea încă nu apucase să fie botezată. Așadar, într-o zi, pe când lucra în grădină, vede pe cineva care se pregătea să-și ia viața prin spânzurare. Aleargă deci la el și îl întreabă: „Ce faci, omule?”

„Lasă-mă, copila mea”, îi răspunde, „pentru că sunt într-un foarte mare necaz.”

„Să-mi spui tot adevărul”, îi zice copila, „și, pe cât îmi e cu putință, o să te ajut.”

„Am foarte mari datorii și cei ce m-au împrumutat mă împilează, așa că m-am hotărât mai degrabă să mor decât să-mi trăiesc viața în felul acesta nenorocit”, îi spune el.

„Mă rog ție”, îi zice copila, „ia tot ce am și plătește-ți datoriile, numai pe tine să nu te pierzi!” Luând [bani] de la ea, a întors datoria și și-a aflat slobozirea.

Ajungând ea la strâmtoare și neavând [cele de trebuință ca] să-și poarte de grijă, fără de părinți, a început de nevoie să se prostitueze. Spuneau unii: „Cine știe judecățile lui Dumnezeu și de ce îngăduie să cadă cineva?!” Însă după un timp s-a îmbolnăvit și, venindu-și în fire, s-a zdrobit cu inima, pocăindu-se.

Le spunea vecinilor: „Pentru Domnul, faceți milostenie cu sufletul meu și rugați-l pe Papa [și Patriarhul Alexandriei] să mă facă creștină!”

Însă cu toții o disprețuiau, zicând: „Oare cine o s-o primească de vreme ce nu-i decât o desfrânată?” Și era foarte întristată din această pricină.

În timp ce se afla în această stare, i se arată Îngerul Domnului sub chipul omului căruia ea îi făcuse bine și o întreabă: „Ce s-a întâmplat?”

„Doresc să devin creștină”, îi răspunde aceea, „și nimeni nu vrea să mijlocească pentru mine.”

„Nu te întrista”, îi spune acela; „o să găsesc eu pe cineva care să te ia sub a sa ocrotire!” Și s-a întors cu alți doi Îngeri, care au luat-o și au dus-o la biserică. Schimbându-și din nou chipul, au luat înfățișare nobilă de augustali; și i-au chemat cu adevărat pe clerici, adică pe preoții și pe diaconii rânduiți pentru aceasta. Și îi întreabă clericii: „Dragostea voastră se face chezașă pentru ea?”

„Da, noi ne punem chezași pentru ea”, răspund aceia. Luând-o, așadar, au botezat-o; purtând veșminte albe, s-a întors acasă, însoțită de ei; după ce au adus-o înapoi, s-au făcut nevăzuți.

Iar vecinii, văzând-o îmbrăcată în alb, după plecarea acelora, au întrebat-o: „Cine te-a botezat?” Și ea le-a făcut cunoscute cele petrecute, cum că „au venit unii, m-au luat, m-au dus la biserică, au vorbit cu preoții, iar aceia m-au botezat”.

„Cine sunt aceștia?”, au întrebat-o. Și pentru că nu știa să le spună cine au fost, s-au dus și au adus la cunoștința Papei cele întâmplate; chemându-i Papa pe preoții care-au botezat-o, îi întreabă: „Voi ați botezat-o pe această fiică?”

Iar ei au răspuns: „Rugați de cutare și de cutare, persoane cu rangul de augustali, am botezat-o.”

Trimițând Papa după ei, i-a chemat [la el]; din grija de cele dumnezeiești, încerca să afle de la ei dacă au fost chezașii fetei, iar aceia i-au răspuns: „Nu știm nimic, și nici nu ne-amintim să fi făcut vreodată așa ceva.”

Atunci Papa a priceput sfințenia lucrului petrecut. Chemând pe fată, a întrebat-o: „Spune-mi, fiică, ce bine ai săvârșit în viața ta?”

„Eu”, răspunde aceea, „o desfrânată și un suflet sărman, ce bine-aș fi putut săvârși?” „Oare nu-ți amintești să fi săvârșit tu nici un bine cât de mic?”, o întrebă Papa.

„Nu”, a răspuns, „însă odată am văzut pe cineva gata să se spânzure pentru că era foarte strâmtorat de cămătari și atunci mi-am dat toată averea ca să-i plătesc datoriile.” Acestea spunând, a adormit în Domnul.

Și a spus Papa: „Drept ești, Doamne, și drepte sunt judecățile Tale!”

XXIV

Ne-a povestit Avvá Ioan, egumenul de la Kellia, că în Egipt era o desfrânată prea frumoasă și foarte bogată și căpeteniile [orașului] veneau la ea. Așadar, într-una din zile, ivindu-se un prilej, a mers la biserică și a voit să intre.

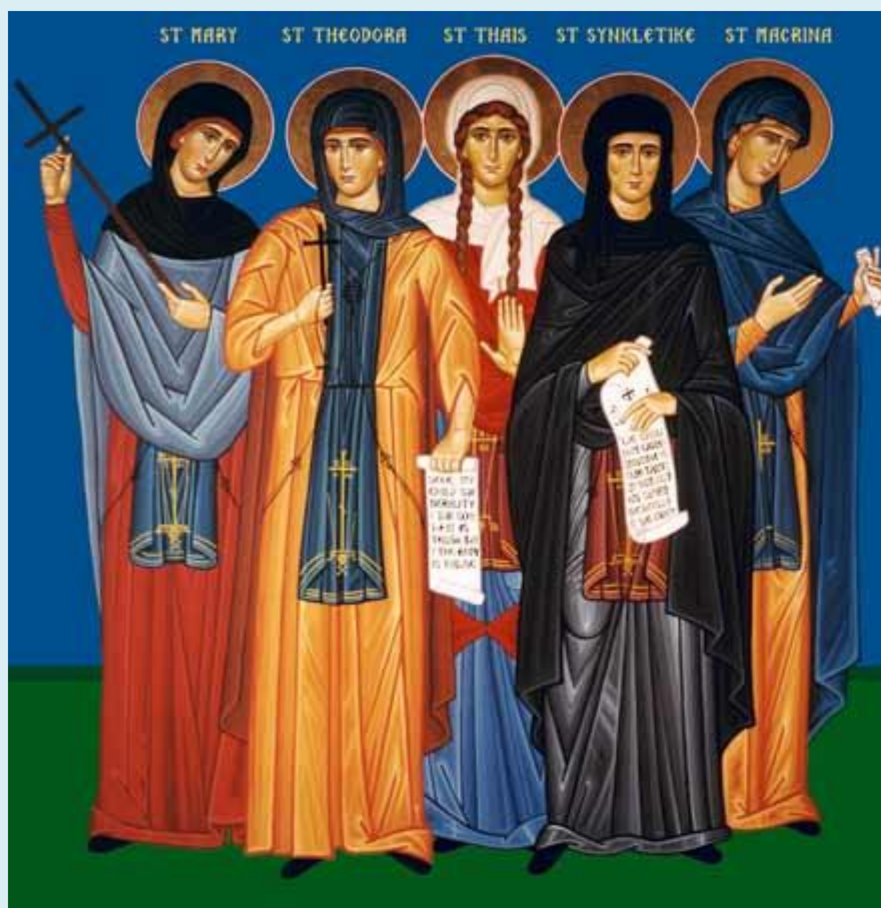
Dar ipodiaconul, stând în ușă, n-a lăsat-o să intre, spunându-i: „Nu ești vrednică să intri în casa lui Dumnezeu, că ești necurată!” Așa cum se certau, a auzit episcopul zarva și a ieșit [din altar].

Atunci i-a spus desfrânata: „De ce nu mă lasă să intru în biserică?”

„Nu-ți este îngăduit”, răspunse episcopul, „pentru că ești necurată.”

„N-o să mai desfrânez”, îi zise.

„Când vei aduce aici averea ta”, i-a spus episcopul, „îmi voi da seama că nu mai desfrânezi.” De îndată ce i-a adus averea, acesta luând-o a aruncat-o în foc; şi a condus-o în biserică, în timp ce ea plângea şi spunea: „Dacă aici mi s-a întâmplat aşa ceva, oare dincolo ce am să pătimesc?” S-a pocăit şi a ajuns vas ales.

(din: Noul Materic. Cuvinte de suflet folositoare, uitate sau necunoscute, despre femei prea cinstite și sfinte, Editura Sophia, 2016)

Pr. Constantin Sturzu - Bărbatul şi femeia au chemări şi lucrări complementare în istoria mântuirii

Duminica mironosiţelor este, printre altele, şi prilej de a reflecta asupra modului în care Domnul a ales să Se arate ucenicilor (şi ucenicelor!) după Înviere. Deşi nu e consemnat în Scripturi, Tradiţia ne spune că Maica Domnului este cea care L-a văzut prima pe Fiul său Cel Înviat. Absolut firesc! Cine putea fi mai pregătită şi mai dornică de a Se reîntâlni în trup cu Fiul şi Dumnezeul său?

Dar de ce apoi „purtătoarele de miruri" L-au văzut pe Domnul, şi nu apostolii? Ni se va spune că ele au mers la mormânt şi au avut această şansă, pe când ucenicii au stat închişi în casă. Dar atunci de ce nu li s-a arătat şi celor doi apostoli, Petru şi Ioan, care au alergat la mormânt imediat ce le-a dat vestea Maria Magdalena? Sau cine-L putea opri pe Hristos să treacă prin uşile încuiate şi să vină mai întâi la apostoli, încă de dimineaţă? De ce mai trebuia aşteptată seara zilei Învierii?

Evident, nimic nu este întâmplător în Sfintele Scripturi. Faptul că femeile aleargă spre mormânt, în timp ce bărbaţii se ascund, dar că şi unii, şi alţii se întâlnesc cu Mântuitorul ne arată că imediat după Înviere continuă lucrarea de vindecare a firii omeneşti, survenită şi ca urmare a dezbinării dintre Adam şi Eva, la călcarea poruncii în Rai. Atunci amândoi protopărinţii s-au ascuns împreună „printre pomii Raiului" (v. Facerea 3, 8-10). Acum, acest tip de "solidaritate" ia sfârşit. Aşa cum femeia a gustat prima din rodul pomului oprit, tot seminţia femeiască este prima care decide să iasă din „ascunzătoare". Atunci cei doi, Adam şi Eva, s-au ascuns de „faţa Domnului Dumnezeu", de Cel ce le dăduse Viaţă. Moartea, iată, le-a scos acum pe mironosiţe din „bârlogul" egoismului şi al instinctului de supravieţuire. Ele au mers să poarte grijă de un trup neînsufleţit şi s-au întâlnit cu Însăşi Viaţa.

Aşa cum Domnul a "păcălit" iadul, care credea că primeşte doar un om şi „s-a întâlnit cu Cerul”, tot aşa le-a „momit” pe mironosiţe, cărora le-a „prăvălit piatra de pe uşa mormântului” - adică în chip văzut şi simbolic le-a arătat că Raiul s-a deschis, cum şi zice azi preotul la Sfânta Liturghie: „Ca un purtător de viaţă şi mai înfrumuseţat decât Raiul cu adevărat şi decât toată cămara împărătească mai luminat s-a arătat, Hristoase, mormântul Tău, izvorul învierii noastre”.

La bărbaţi (la apostoli) a mers Hristos să li Se arate deodată stând în faţa lor, „uşile fiind încuiate, unde erau adunaţi (...) de frica iudeilor” (Ioan 20, 19). Nu cumva este aici o forţare a libertăţii omului? Căci ştim că Dumnezeu nu dă buzna nicăieri: „Iată, stau la uşă şi bat” (Apocalipsa 3, 20). Numai dacă cineva doreşte să-I deschidă uşa inimii, El intră. Mai ales că ei nu puteau crede în Învierea Lui, ci „înspăimântându-se şi înfricoşându-se, credeau că văd duh” (Luca 24, 36-37). Şi totuşi, aici nu este vorba despre o încălcare a libertăţii. Domnul S-a arătat acolo unde a spus că Se va arăta. Nimeni nu era obligat să fie de faţă, drept dovadă că Toma nu era acolo. Ei s-au adunat „în Galileea, la muntele unde le poruncise lor Iisus. Şi văzându-L, I s-au închinat, ei care se îndoiseră” (Matei 28, 16-17).

Locul unde S-a arătat mai întâi Hristos ucenicilor se numeşte şi astăzi „Mica Galilee” - este o zonă de pe Muntele Măslinilor, acolo unde se adunau galileenii atunci când ieşeau din Ierusalim. Maicii Domnului şi Mariei Magdalena li se arată Domnul şi individual. Dar ucenicilor li se arată doar dacă sunt adunaţi în comunitate sau măcar doi - cazul lui Luca şi Cleopa, în drum spre Emaus. Bărbatul a fost primul care a rupt unitatea în Rai, atunci când Adam a dat vina pe femeie pentru căderea lui. Chiar dacă erau „adunaţi de frică”, nu din cauze nobile, totuşi apostolii erau într-un soi de unitate binecuvântată, iată, de prezenţa lui Dumnezeu.

Încă din primele ore ale Învierii, Domnul lucrează la a tămădui firea omenească, scoţându-o la lumină şi redându-i unitatea. Sesizăm un soi de nerăbdare soteriologică, precum atunci când a exclamat: „Foc am venit să arunc pe pământ şi cât aş vrea să fie acum aprins! Şi cu botez am a Mă boteza, şi câtă nerăbdare am până ce se va îndeplini!” (Luca 12, 49-50). Nu este vorba nici o clipă de a valoriza mai mult femeia decât bărbatul, atunci când le evocăm pe mironosiţe. „Femeile au fost primele care au prea slăvit pe Hristos Cel înviat, iar apostolii primii care au suferit pentru El. Femeile erau pregătite cu miresme, iar apostolii pentru chinuri. Femeile au intrat în mormânt, iar apostolii aveau să intre curând în temniţe. Femeile s-au grăbit să-şi arate lauda, iar apostolii au îmbrăţişat lanţuri pentru El. Femeile au vărsat mir, iar apostolii şi-au vărsat sângele” (Petru Hrisologul, Predica 79).

Bărbatul şi femeia au chemări şi lucrări complementare în istoria mântuirii, dar aceeaşi Cale. De remarcat că, la început, a făcut Dumnezeu pe om ca „bărbat şi femeie” (Facere 1, 27). Apare, deci, o distincţie. Pentru cei ce devin mădulare ale Trupului Bisericii „nu mai este însă parte bărbătească şi parte femeiască, pentru că toţi una sunt în Hristos Iisus” (cf. Galateni 3, 28). În Dumnezeu-Omul ne găsim, aşadar, adevărata identitate şi gustăm din desăvârşita unitate.

Pr. Constantin Sturzu - Nu deznădăjdui, dragul meu, şi Iisus a fost perceput ca un ratat

Ţi se pare că viaţa ta a ajuns în punctul cel mai de jos, că nu ai realizat mai nimic din ceea ce ţi-ai propus. Ai avut atâtea visuri şi acum rătăceşti printre ruinele lor. Crezi că eşti un om de nimic, iar cei din jur îţi întăresc această idee. Te simţi ca un trădător, iar prima persoană pe care ai trădat-o eşti tu însuţi. Ştii că ai avut atât de multe daruri de la Cel de Sus, dar constaţi că ţi-ai bătut joc de ele. Deznădejdea îţi dă târcoale precum o hienă care aşteaptă să mori. Un ratat! Aşa te vezi. Iar rataţii nu merită decât dispreţul şi uitarea. Cine sau ce te-ar mai putea scoate din această capcană întinsă de iscusitul vânător care este diavolul?

Şi totuşi există Cineva care a gustat din această condiţie şi a biruit-o. A biruit-o şi pentru tine. Numele lui este Iisus. Te-ai gândit că El, Fiul lui Dumnezeu, a fost un om care a cunoscut ratarea? Unul despre care toţi au crezut că a eşuat? Odată ce S-a lăsat prins şi supus ocărilor şi chinurilor de tot felul, lumea nu a mai crezut în puterea Lui dumnezeiască. Îi cereau să Se dea jos de pe Cruce, spre a crede în El. Dar El Şi-a asumat până la capăt condiţia ratatului, a Celui ce părea că nu-Şi poate duce misiunea până la capăt (paradoxal, El tocmai prin asta o împlinea!). Propovăduise iminenta venire a Împărăţiei lui Dumnezeu şi iată-L acum spânzurat pe lemn, ca unul dintre tâlhari, ca un făcător de rele. „Şi sta poporul privind, iar căpeteniile îşi băteau joc de El, zicând: Pe alţii i-a mântuit; să Se mântuiască şi pe Sine Însuşi, dacă El este Hristosul, alesul lui Dumnezeu” (Luca 23, 35).

Chiar şi ucenicii cei mai apropiaţi au crezut că s-a sfârşit totul, că misiunea lui Iisus pe pământ eşua lamentabil. Şi cum n-ar fi gândit aşa, când au auzit că El Însuşi, pe Cruce, strigase cu glas mare „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?” (Marcu 15, 34). Aşadar, Îl părăsise Dumnezeu, un soi de scurtcircuit avusese loc şi se stinsese „Lumina lumii” (Ioan 8, 12). Unul dintre ucenici, Cleopa, pe drumul spre Emaus, sintetizează toată această convingere, că totul se sfârşise şi că nu mai aveau nici o aşteptare de la Iisus Nazarineanul: „Iar noi nădăjduiam că El este Cel ce avea să izbăvească pe Israel” (Luca 24, 21). „Nădăjduiam”, dar acum este îngropată nădejdea noastră.

Iar când Şi-a dat duhul, lăsând pe Cruce un trup neînsufleţit, cine să-L mai cerceteze? Surprinzător, unul dintre ucenici, un „sfetnic ales”, anume Iosif din Arimateia, a avut acest acces de omenie elementară, a căpătat curaj şi, „îndrăznind, a intrat la Pilat şi a cerut trupul lui Iisus” (Marcu 15, 43). Cine s-ar fi gândit să poarte grijă de Trupul Unuia ce eşuase pe Cruce? Ce rost ar fi avut să-şi rişte cineva viaţa pentru - în ultimă instanţă - un simplu cadavru? Ce mai conta? Mai mult, se ştia cât de porniţi erau iudeii să-i vâneze pe toţi ucenicii Galileanului, aşa că de ce să rişte cineva inutil?

E atât de umană şi de înduioşătoare această grijă a lui Iosif şi a lui Nicodim, cel care i s-a adăugat ulterior, „aducând ca la o litră de smirnă şi aloe”. Ce au făcut aceştia depăşeşte orice logică omenească: şi-au periclitat funcţia, şi chiar propria viaţă, spre a se îngriji de semnul inert al unui mare eşec, de rămăşiţele unei misiuni ce fusese plină de minuni şi de cuvinte „cu putere multă”.

Lor li se adaugă, apoi, femeile mironosiţe, convinse şi ele că tot îngropat vor găsi Trupul lui Iisus, chiar şi în a treia zi de la Răstignire. Şi-au învins frica de soldaţii care păzeau acolo şi se întrebau doar: „Cine ne va prăvăli nouă piatra de la uşa mormântului?” (Marcu 16, 3). Chiar şi după ce au găsit mormântul gol, tot nu credeau că Iisus a înviat. O vedem pe Maria Magdalena plângând şi întrebând, la un moment, pe Cel pe care-L confundase cu grădinarul: „Doamne, dacă Tu L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus şi eu Îl voi ridica” (Ioan 20, 15). Deşi Domnul le încredinţează pe aceste curajoase femei, totuşi ele „erau cuprinse de frică şi de uimire, şi nimănui nimic n-au spus, căci se temeau” (Marcu 16, 8). Iar când au vorbit, la un moment dat, cuvintele lor despre Învierea Învăţătorului „au părut înaintea ucenicilor ca o aiurare şi nu le-au crezut” (Cf. Luca 24, 11).

Iată, dragul meu, pe scurt, povestea Celui ce a gustat din plin condiţia eşecului. Dar această „ratare” a Sa ascundea, de fapt, o mare biruinţă - împlinirea unei promisiuni făcute de Dumnezeu încă de la izgonirea din Rai a primilor oameni. Spre deosebire de El, noi chiar suntem nişte rataţi, îmi spui. Dacă Domnul lucra, de fapt, la mântuirea noastră, în timp ce toţi credeau că s-a terminat, dacă ratarea era, de fapt, parte din izbândă („cu moartea pe moarte călcând”), la noi pare că e

ratare pur şi simplu. Că nu e nimic bun, nu poate fi, nu avem cum să mai găsim ceva bun în eşecul nostru. Dar, până la urmă, ce este un eşec dacă nu o moarte, o punere în mormânt? Viaţa mea se face ca un mormânt în care locuiesc. Dar tocmai această îngropare e anticamera învierii ce mi se pregăteşte de către Dumnezeu. Unde omul vede o groapă ce se deschide ca să-l înghită, Dumnezeu vede pântecele din care va să se nască omul cel nou (Cf. Coloseni 3, 10). Aceasta avem de învăţat din moartea ruşinoasă a lui Hristos pe Cruce şi din îngroparea Lui.

Sfânta şi dumnezeiasca Liturghie nu se poate sluji decât pe pânza numită antimis şi pe care este zugrăvită punerea în mormânt a Trupului lui Hristos, adică momentul culminant al „ratării”. De aceea, nu te poţi apropia de Sfântul Potir dacă te vezi altfel decât un soi de ratat. Asemănându-te cu Hristos în această cea mai de jos condiţie umană, primind Trupul şi Sângele Său, te poţi împărtăşi şi din slava Învierii Sale. Ratându-te pe tine, te poţi întâlni cu Hristos. Aşa că nu deznădăjdui, dragul meu, văzând că ai eşuat. Gândeşte-te că abia acum eşti pregătit să trăieşti cu adevărat, să primeşti Viaţa care nu poate fi ţinută de nici un mormânt.

Pr. Eugeniu Rogoti - Cine s-a învrednicit a fi martor al învierii?
Cine s-a învrednicit a fi martor al învierii?

Femeile purtătoare de mir au fost primii martori ai faptului că Hristos a înviat. Învierea nu a putut fi văzută de nimeni, pentru că ochiul omenesc nu este în stare să vadă ceea ce se întâmplă în lumea de taină a lui Dumnezeu. Învierea lui Hristos a însemnat, în primul rând, mormântul gol şi îngerii care străjuiau giulgiurile rămase. Ca să-i încredinţeze de această mare minune, care pune bazele Bisericii - adunarea ce-şi asumă învierea în Hristos -, Mântuitorul Se arată mironosiţelor şi ucenicilor în mai multe rânduri. Gestul femeilor purtătoare de mir, pomenite în această duminică, mărturisesc importanţa ducerii la împlinire a rânduielilor cuvenite înmormântării Domnului nostru Iisus Hristos. Ritualul care poate părea lipsit de importanţă uneori capătă sensul cel mai profund atunci când devine punct de pornire pentru o schimbare lăuntrică.

De aici şi îndrumările privind asceza, adică exerciţiul ritualurilor care-l fac pe om să intre într-un ritm care rezonează cu lumea lui Dumnezeu. Totuşi, ritualul trebuie înţeles corect, ca să nu devină o simplă superstiţie, cum vedem adesea că se întâmplă. Diferenţa dintre ritualul sacru, care te introduce în atmosfera de rugăciune şi te scoate din lumea obişnuită, şi superstiţie este foarte greu de sesizat. De aici şi încrâncenarea celor care absolutizează ritualurile, transformându-le astfel în lucruri care-şi pierd din conţinut, păstrând numai forma.

Ritualul ungerii cu aromate a trupului Celui pus în mormânt pe grabă, lucrare săvârşită cu o întârziere de câteva zile, dar înţeleasă corect de femeile care-L

simţeau aproape pe Învăţătorul din Nazaret, a adus pentru ele transformarea minţii lor ca să înţeleagă marea taină a Învierii. Mărturia acestor femei rămâne pentru totdeauna în istoria Bisericii, iar deschiderea inimilor lor a înnoit şi mintea lor. Apostolii au primit vestea învierii lui Hristos de la femei şi apoi s-au încredinţat mai ales prin vederea Mântuitorului şi chiar pipăirea rănilor Lui, cum a făcut Toma. Femeile nu au avut curajul să ceară acest lucru şi nu s-au îndoit de realitatea sculării lui Hristos din mormânt, chiar dacă aşa ceva părea cu totul ieşit din comun, fie şi după episodul Lazăr.

Gestul femeilor purtătoare de mir rămâne pentru noi un îndemn la înţelegerea ritualurilor, fără ca acestea să fie transformate în cele mai bizare forme de superstiţie, din cauza lipsei de catehizare sau a nepăsării tuturor celor implicaţi. Privind în calendarul bisericesc, în această perioadă pomenirea sfinţilor este mutată, la fel cum a fost mutată odinioară ungerea Trupului mort al lui Hristos, pentru a lăsa praznicul să fie evident. Acesta este pentru noi un exemplu în amânarea pomenirilor personale atunci când Biserica rânduieşte un praznic mare sau pomenirea unui sfânt pe care-l cinstim în chip deosebit. Acest lucru nu va însemna nici o neglijare a celor adormiţi din neamul nostru, ci dimpotrivă, o înţelegere dreaptă a rânduielilor şi ritualurilor bisericeşti, care nu vor deveni simple ceremonii lipsite de consistenţă duhovnicească.

Pr. Ciprian Florin Apetrei - Duminica purtătoarelor de mir şi a lui Iosif cel cu bun chip

În Duminica a treia după Paști, Biserica Ortodoxă le sărbătorește pe femeile mironosițe și face amintire, de asemenea, de dreptul Iosif din Arimateea. Sinaxarul din Penticostar arată că în această duminică le pomenim pe femeile purtătoare de miruri de mare preţ care s-au dus să ungă Trupul Mântuitorului în ziua Învierii Sale din morţi. Ele sunt martori ai mormântului gol ca semn văzut al Învierii lui Hristos.

Dreptul Iosif este cel care L-a îngropat pe Domnul nostru Iisus Hristos, iar femeile mironosițe sunt cele care descoperă mormântul gol și devin primele vestitoare ale Învierii. Ele au venit în prima zi a săptămânii, adică duminica, pentru a împlini ritualul iudaic legat de înmormântare, pe care nu l-au putut face la moartea Mântuitorului din cauza Sabatului şi a Paştelui iudaic. Ele descoperă mormântul gol, primind vestea Învierii Domnului de la înger, după cum aflăm din relatările consemnate în cele patru Evanghelii din Noul Testament (Matei 28, 1-10; Marcu 16, 1-11; Luca 24, 1-12; Ioan 20, 1-10) şi vin la apostoli să le vestească cea mai mare minune a tuturor timpurilor, Învierea lui Hristos. Numele acestor femei sunt precizate de toţi evangheliştii, unii menţionând pe unele dintre ele, alţii pe altele.

Între femeile mironosițe le regăsim pe: Maria Magdalena, Maria lui Cleopa, numită și mama lui Iacov, Ioana, femeia lui Huza, alături şi de Salomeea și Suzana.

În prim-plan, între femeile mironosiţe o avem pe **Sfânta Maria Magdalena**, sărbătorită de Biserica noastră în Duminica a treia după Paști și în data de 22 iulie. Sfânta Maria Magdalena era din seminţia lui Neftalim. S-a numit Magdalena după localitatea Magdala, din Galileea de Sus, unde s-a născut sau a trăit mai mult, oraş aşezat cam la 5 km spre nord de Marea Galileei. Este femeia din care Mântuitorul Iisus Hristos a scos şapte demoni (Luca 8, 2) şi care împreună cu altele I-au urmat şi I-au slujit apoi (Luca 8, 2-3). Ea face parte din grupul mironosiţelor care au stat lângă crucea Lui (Ioan 19, 25) şi au mers dis de dimineaţă la mormântul lui Iisus să ungă Trupul Lui cu miresme (Marcu 16, 1-2). Şi tot ea este aceea căreia i S-a arătat Iisus întâi după Înviere (Marcu 16, 9; Ioan 20, 11) şi a fost cea dintâi vestitoare a Învierii Lui (Marcu 16, 10; Ioan 20, 18).

După Înălţarea Domnului la cer, o aflăm împreună cu Sfinţii apostoli. După Duminica Cincizecimii, a plecat şi Maria Magdalena la propovăduire ca una ce era îîntocmai cu apostolii". Străbătând multe ţări, a propovăduit Evanghelia Domnului prin cetăţi şi sate, aducând mulţi păgâni la Dumnezeu. Şi ajungând la Roma, îa stat înaintea cezarului Tiberius, care, fiind bolnav de un ochi, Sfânta Maria Magdalena l-a tămăduit". Ea a istorisit împăratului Tiberius (14-37) toate cele despre Mântuitorul Hristos, nedreapta pătimire, răstignirea, moartea şi Învierea Sa.

Din Roma, Sfânta Maria Magdalena s-a dus la Efes, unde se afla Sfântul Ioan evanghelistul, ajutându-l în apostolie. Acolo a şi murit. Sfântul Ioan a înmormântat-o la intrarea peşterii din muntele Ohlon de lângă Efes. Moaştele ei au fost mutate de împăratul Leon înţeleptul (457-474) în Mănăstirea îSfântul Lazăr" din Constantinopol, zidită de el.

O altă femeie mironosiţă este **Maria lui Cleopa**, numită şi mama lui Iacov, pomenită de Biserică la 23 mai. A fost soţia lui Cleopa, unul dintre cei 70 de ucenici ai Mântuitorului, verişoară cu Maria, şi L-a urmat pe Mântuitorul încă de la începutul activităţii Sale mesianice din Galileea. A fost prezentă la Sfintele Pătimiri şi la îngroparea Mântuitorului Iisus Hristos. Ea a fost martoră a Pătimirilor Domnului alături de celelalte femei mironosiţe.

Ioana, femeia lui Huza, administratorul palatului lui Irod, este una dintre femeile mironosiţe care împreună cu Suzana îslujeau din avutul lor" (Luca VIII, 3) lui Iisus Hristos şi Apostolilor. Ea este amintită alături de celelalte femei mironosiţe în ziua Învierii, când Domnul Hristos li se arată (Luca XXIV, 10).

Între femeile mironosiţe le regăsim pe **Salomeea şi Suzana**. Salomeea a fost una dintre femeile mironosiţe care slujeau lui Iisus şi care au mers la mormântul Domnului în ziua duminicii pentru a-L unge cu miresme. Suzana a fost una

dintre femeile mironosiţe care au slujit Domnului şi apostolilor (Luca 8, 3). E prezentă între celelalte femei cărora li S-a arătat Domnul după Înviere.

Dreptul Iosif din Arimateea

Ucenic în taină al Mântuitorului Iisus Hristos, dreptul Iosif din Arimateea este amintit pentru prima dată în Sfânta Scriptură în contextul Pătimirilor Mântuitorului. A fost om plăcut lui Dumnezeu şi L-a cinstit când alţii Îl necinsteau, când alţii L-au condamnat la moarte.

Pe lângă Duminica a treia după Paști, dreptul Iosif din Arimateea este sărbătorit și în data de 31 iulie. El era originar din Arimateea, din vechea cetate Rama, locul nașterii proorocului Samuel, oraș al seminției lui Veniamin, amintit de evanghelistul Matei (Matei 2, 18). Datorită funcției importante pe care o deținea, nu putea să-L mărturisească direct pe Iisus, întrucât se hotărâse de către Sinedriu ca oricine Îl va mărturisi pe Iisus să fie excomunicat din sinagogă și, evident, să piardă și alte drepturi (Ioan 9, 22, 34; 12, 42; 16, 2).

Sfinții evangheliști îl mai prezintă pe Iosif din Arimateea ca fiind bogat, nu doar material, ci și spiritual, de vreme ce se spune despre el: „Și iată un bărbat cu numele Iosif, sfetnic fiind, bărbat bun și drept” (Luca 23, 50-51). După moartea pe Cruce a Domnului nostru Iisus Hristos, având în vedere poziția și influența pe care le deținea, Iosif a mers la Pilat și l-a rugat să-i permită să coboare Trupul lui Iisus de pe cruce, ca să-L îngroape, fiindcă aşa prevedea legea iudaică, pe care o respecta cu stricteţe. Ataşamentul său faţă de Mântuitorul se vede şi în ceea ce a făcut mai departe: „Şi coborându-L, L-a înfăşurat în giulgiu de in şi L-a pus într-un mormânt săpat în piatră, în care nimeni, niciodată, nu mai fusese pus” (Luca 23, 53).

Sfântul evanghelist Matei ne spune că, de fapt, Iosif din Arimateea a renunţat la propriul mormânt săpat în piatră în favoarea Domnului, împlinind profeţia lui Isaia, care vestise că Mesia va fi condamnat împreună cu cei răi, dar mormântul lui va fi pus la un loc cu cel bogat.

Datele tradiţiei precizează însă că şi lui i S-a arătat Domnul înviat, dăruindu-i bucuria şi deplinătatea credinţei. Iosif fusese arestat, întrucât grija sa faţă de Trupul Domnului a fost considerată un act de trădare de către iudei. Eliberat din închisoare, Iosif a fost exilat. De fapt, acesta a fost şi prilejul ca sfântul să poată predica Evanghelia altor popoare. Întâlnirea cu Domnul înviat l-a determinat să nu mai fie ucenic doar „în taină”, ci un mărturisitor plin de curaj al Fiului lui Dumnezeu.

Sfântul apostol Filip l-a însărcinat cu predicarea Învierii în Insulele Britanice, fapt atestat de istoricul Ipolit (170-236); cu toate acestea, alţi istorici şi scriitori creştini indică creştinarea timpurie a Britaniei: Eusebiu al Cezareei (260-340), Ilarie de Poitiers (300-376), Sfântul Ioan Hrisostom (347-407).

Debarcând în Marsilia, împreună cu Lazăr cel înviat şi cu surorile lui, Marta şi Maria, Iosif a mers mai întâi în Galia şi apoi în Britania, în jurul localităţii Glastonbury, unde a ridicat biserici şi a încreştinat pe mulţi.

Dionisie din Furna arată că Sfântul Iosif din Arimateea se reprezintă în icoanele îngropării lui Hristos, în chipul unui bătrân. Astfel, el este zugrăvit cerând Trupul lui Hristos de la Pilat, la luarea Trupului Domnului de pe Cruce, la plângerea Sa dinaintea înmormântării şi la îngroparea Domnului. Sfânta Tradiţie păstrează menţiunea că în spatele Bisericii Sfântului Mormânt se găsesc mormintele lui Iosif din Arimateea şi Nicodim.

În duminica ce urmează să cântăm: “Iosif cel cu bun chip, de pe lemn luând prea curat Trupul Tău, cu giulgiu curat înfăşurându-L şi cu miresme în mormânt nou îngropându-L, L-a pus.” Și să mărturisim: “Purtătoarele de mir de dimineaţă venind şi mormântul gol văzându-l, au zis apostolilor: Stricăciunea a stricat-o Cel puternic şi pe cei din iad i-a scos din legături; vestiţi cu îndrăznire că a înviat Hristos Dumnezeu, dăruindu-ne mare milă.”

Pr. Vasile Ioana - Cine au fost femeile mironosițe?

Femeile mironosițe au fost femeile care L-au urmat pe Hristos și care și-au transformat viața o dată ce s-au întâlnit cu Hristos. Viața lor a devenit o viață de jertfă din acel moment, pentru că s-au pus la dispoziția slujirii lui Dumnezeu și a apostolilor și astfel viața lor a fost împlinită.

Aceste femei mironisițe au avut câteva calități. Ele s-au dus la mormânt după ce Domnul nostru a fost răstignit și îngropat. Ele dis de dimineață, așa scrie Sfânta Scriptură, s-au dus la mormânt să-L caute pe Domnul nostru Iisus Hristos. Și iată că dragostea lor pentru Dumnezeu a fost așa de mare, ele doreau atât de mult să fie cu Dumnezeu, încât pentru ele nici nu conta faptul că Domnul este într-un mormânt. Ele voiau să ajungă la Domnul. Și își puneau doar problema puterii lor fizice, limitate: „Cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului?”. Și, iată că atunci când au ajuns la mormânt, au văzut că piatra care era mare, fusese răsturnată. Și astfel, aceste minunate femei mironosițe au fost primele martore ale Învierii Domnului.

Femeile mironosițe sunt un exemplu pentru femeia creștină de astăzi. Femeia creștină de astăzi este candela aprinsă a familiei. Femeia creștină de astăzi Îl mărturisește pe Dumnezeu prin tot ceea ce face ea. De altfel, cum spune Sfântul apostol Pavel, că femeia își sfințește soțul prin credința ei.

Prea iubitele noastre doamne credincioase, vedem tot efortul pe care îl faceți. Vedem tot ce faceți și să ne iertați dacă uneori nu vă spunem. Ar trebui să v-o spunem mai des că apreciem munca voastră, apreciem jertfa voastră, apreciem dragostea voastră!

Astăzi este ziua voastră, ziua femeii creştine, ziua modelului femeii creştine şi anume femeile mironosițe, cele care, iată, au vrut să fie cu Dumnezeu în orice situație, curajoase. Gândiți-vă câtă tărie au avut aceste minunate femei. Ele au stat pe Golgota împreună cu Domnul, cu Măicuța Sfântă şi cu Sfântul Ioan evanghelistul. Ele au văzut cum Domnul a fost răstignit. Ele au văzut cum Domnul a fost bătut. Și curajul lor, puterea credinței lor și dragostea lor au fost atât de mari încât nu l-au părăsit niciodată pe Domnul și Domnul nu le-a părăsit niciodată pe ele.

Așadar, dacă tu, prea iubită credincioasă, nu-L părăsești pe Domnul, te rogi Domnului, te așezi în stare de jertfă și arăți iubirea tuturor celor din casa ta, Domnul va fi cu tine!

Femeia jertfitoare este mâna lui Dumnezeu pe pământ! Voi dați viață, doamnelor. Voi aduceți viața și o țineți în voi, o transmiteți și o aduceți omenirii. Voi păstrați cu dragoste viața și o dăruiți lumii. Voi aveți nopți albe atunci când copilul este mic, voi aveți resurse uriașe de răbdare, voi sunteți acelea care prin jertfa voastră ne-ați ajutat pe noi să devenim ceea ce suntem noi astăzi. N-am fi fost ceea ce suntem astăzi, dacă n-am fi avut niște mame minunate, care n-au dormit nopțile. ***Este o inechitate să spunem că suntem egali. Bărbații și femeile nu sunt egali, ci sunt complementari. Fiecare dintre noi are ceva special, are un dar special pe care Dumnezeu L-a dat.***

Iar vouă, doamnelor, v-a dat multe daruri pentru care ar trebui, în această zi sfântă, să mulțumiți Domnului. Să mulțumiți Domnului pentru darul sfânt al vieții, să mulțumiți Domnului pentru darul sfânt al răbdării, pentru darul credinței și pentru toate darurile pe care Domnul le-a revărsat în inimile voastre, doamnelor.

Să vă dea Domnul putere să fiți candele vii ale familiilor și să fiți cele care păstrați credința, duceți mai departe, prin educația pe care o dați copiilor, valorile neamului nostru românesc și creștinesc.

Dumnezeu să vă ocrotească dragile noastre doamne. La mulți ani de ziua voastră, ziua femeilor creștine!

Arh. prof. drd. Adrian Dobreanu - Gânduri la Duminica mironosițelor

Conform finalurilor Sfintelor Evanghelii acelor patru evangheliști, femeile care au însoțit pe Iisus în toată propovăduirea Lui, dar mai cu seamă Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, Ioana, Salomeea, Maria, mama lui Zevedeu, ele - și nu ucenicii - au rămas la picioarele crucii și apoi la mormântul lui Iisus, după cum nu au avut liniște în zilele următoare, ci s-au dus la mormânt, „aducând miresmele pe care le pregătiseră" pentru trupul Domnului lor.

În ceea ce le privește pe femeile care au stat lângă Crucea lui Hristos și la mormântul Lui, Sfântul Ioan Gură de Aur spune că „femeile priveau cele ce se petreceau; femeile care suferiseră alături de El, care plânseseră pentru El. Uită-te cât de mare e stăruința lor! I-au urmat slujindu-L și au fost de față în mijlocul primejdiilor. De aceea au și văzut totul: cum a strigat, cum și-a dat sufletul, cum s-au despicat pietrele și toate celelalte".

Se uită adesea sau nici măcar nu se remarcă faptul că la ziua sărbătoririi Mariei Magdalena, Mineiul lunii iulie nu se sfiește să o numească pe această fostă păcătoasă, dar sfântă de înaltă categorie, adică „evanghelistă și întocmai cu apostolii".

S-a vorbit și se vorbește și astăzi despre Duminica Sfintelor femei purtătoare de mir. Nu trebuie uitat faptul că, toate femeile creștine ortodoxe și fiicele acestora sunt mironosițele Bisericii Ortodoxe de astăzi și din toate timpurile.

Copilele și tinerele fiice aduc mir lui Hristos viața lor curată, fecioria, rugăciunea și ascultarea de părinți. Mamele creștine aduc Stăpânului Hristos cel mai prețios mir creștin, adică nașterea, creșterea și educarea copiilor lor în frica de

Dumnezeu. Mamele în vârstă, bunicile și văduvele care sunt nelipsite din sfintele biserici, aduc lui Dumnezeu mirul lacrimilor, al rugăciunilor și păstrează cu sfințenie evlavia ortodoxă pe care o moștenim din strămoși.

Pr. Lect. Dr. Marian Vild - Mărturisitoarele Învierii sau dragostea care biruieşte frica

Duminica a 3-a după Paști (a Mironosițelor) Marcu 15, 43-47; 16, 1-8

Sfintele Evanghelii consemnează în unanimitate faptul că femeile care-L urmau pe Hristos au fost nu numai primele care s-au bucurat de vestea Învierii, dar şi primele mărturisitoare ale acestui eveniment. Dragostea lor neţărmurită pentru Hristos le-a făcut curajoase şi mărturisitoare. Nimic nu poate birui dragostea care „nu cade niciodată" (1 Cor 13, 8) şi care este mai tare decât moartea (cf. Cânt 8, 6). Deşi vestea pe care ele o aduc este neîmpărtăşită iniţial de grupul apostolic, evenimentele ulterioare vor confirma cele spuse de acestea, fapt ce va pune în valoare curajul, credinţa şi dragostea lor. Iată de ce Biserica le-a dedicat una dintre duminicile perioadei pascale, mironosiţele fiind pentru comunitatea creştină model de credinţă, fidelitate şi dragoste.

Cine erau femeile mironosiţe? Identitatea personajelor feminine numite „mironosiţe”, din pricina faptului că au venit dis de dimineaţă în prima zi a săptămânii la mormântul Domnului cu miruri pentru a continua ritualul de îmbălsămare, este dezvăluită parţial de Sfinţii evanghelişti. Astfel, toţi cei patru evanghelişti redau numele Mariei Magdalena ca făcând parte din acest grup. La acesta se adaugă Maria lui Iacov, Salomeea (Marcu) şi Ioana (Luca).

Sfântul apostol şi evanghelist Luca precizează că acest grup era mai mare când afirmă că erau „şi altele împreună cu ele”. Aşadar, avem patru nume: Maria Magdalena, Maria lui Iacov, Salomeea şi Ioana - probabil personajele cele mai cunoscute dintr-un grup mai numeros.

Despre Maria Magdalena ştim că numele îi vine de la mica cetate din Galileea numită Magdala. Din Luca 8, 2 aflăm că ea era una dintre femeile care au fost vindecate de duhuri rele şi de boli şi care Îl urmau pe Iisus. Evanghelistul Marcu ne spune că din ea scosese Hristos şapte demoni. Este clar că, după vindecare, a făcut parte dintr-un întreg cortegiu de femei care L-a însoţit discret pe Hristos din Galileea în ultimul Său drum spre Ierusalim. După evanghelistul Ioan, Maria Magdalena a stat chiar lângă Crucea lui Iisus după Răstignire şi tot ea, rămasă mai în urmă, se bucură de vederea lui Hristos care i se arată şi îi spune celebrele cuvinte: „Nu te atinge de Mine căci încă nu m-am suit la Tatăl Meu” (In 20, 17).

Majoritatea Părinţilor Bisericii şi exegeţilor consideră că expresiile „Maria lui Iacov”, „cealaltă Marie”, „sora mamei Sale” şi „Maria lui Cleopa”, pe care le folosesc evangheliştii, se referă la aceeaşi persoană. Este vorba despre o veryşoară a Maicii Domnului, căsătorită cu Cleopa, ea fiind mama „fraţilor Domnului”, Iacov fiind unul dintre aceştia (In 7, 3).

Coroborând textele din evanghelistul Matei care foloseşte sintagma „mama fiilor lui Zevedeu” (Mt 27, 56), cu cele de la evanghelistul Marcu care vorbeşte de Salomeea (Marcu 16, 1), exegeza tradiţională identifică cele două persoane ca fiind una, şi anume, Salomeea, soţia lui Zevedeu şi mama Sfinţilor apostoli Iacov şi Ioan.

Din Luca 8, 2 aflăm că Ioana era soţia lui Huza - un dregător al regelui Irod Antipa, fiind pomenită alături de Maria Magdalena printre femeile care au fost vindecate de Iisus. După acest moment a urmat Domnului, iar după o veche tradiţie, ea ar fi fost femeia care ar fi dezgropat capul Sfântului Ioan Botezătorul şi l-ar fi reîngropat cu cinste într-un vas de lut pe Muntele Măslinilor.

Maica Domnului - martoră a Învierii

Relatările Sfintelor Pătimiri notează că în fruntea grupului de femei era Maica Domnului, însă ea nu mai apare menţionată între femeile venite în prima zi a săptămânii la Mormântul Domnului. Acest lucru ar putea stârni nedumeriri. Cum de chiar Maica Sa lipseşte în această zi? Explicaţia o găsim în tradiţia patristică.

Astfel, Sfântul Maxim Mărturisitorul, consemnând o veche tradiţie, notează că Maica Domnului nu s-ar fi depărtat nici măcar o clipă de la mormântul Fiului ei şi că ea ar fi fost singura care a fost părtaşă la momentul Învierii, însă a păstrat toate acestea în „inima ei" (cf. Lc 2, 19). Probabil că respectul faţă de această discreţie îi face pe evanghelişti să nu noteze acest moment.

Uceniţele Domnului au biruit frica prin dragoste

Deşi nu apar nicăieri în Noul Testament cu acest nume, femeile mironosiţe sunt numite în imnografia Bisericii „uceniţele Domnului". Şi acest lucru pe bună dreptate, întrucât ele L-au urmat pe Hristos şi înainte de Pătimiri şi Îngropare, dar şi după. Maria Magdalena vine la mormânt să-L caute pe „Domnul meu" (In 20, 13). Hristos rămâne Domnul ei, chiar dacă a suferit moarte de ocară. În opoziţie cu această fidelitate extraordinară, nu putem să nu ne gândim la relatarea lucanică despre cei doi ucenici spre Emaus care Îi mărturisesc chiar lui Hristos Înviat (pe care nu Îl recunosc) că finalul Său a fost dezamăgitor pentru speranţele lor: „Iar noi credeam că El este Cel ce avea să izbăvească pe Israel".

În schimb, femeile mironosiţe se dovedesc a fi înţeles mai bine mesajul lui Hristos şi misiunea Sa, dacă nu teoretic, atunci cu siguranţă măcar printr-o intuiţie extraordinară de care este capabilă firea femeiască, ce se păstrează în curăţie, ascultare şi dragoste. Într-adevăr, există o intuiţie feminină a lumii spirituale dovedită de aplecarea în general a femeilor către preocupări spirituale. De aceea, întotdeauna vom găsi mai multe femei decât bărbaţi în Sfintele Biserici; iar atunci când această intuiţie este rău canalizată, mai multe femei vrăjitoare şi descântătoare decât bărbaţi cu astfel de preocupări.

Paul Evdochimov avansa ideea că acest lucru se datorează faptului că femeia este hărăzită de Creator cu puterea de a da viaţă şi, în acest fel, ea este mai aproape de Duhul lui Dumnezeu - Dătătorul de viaţă.

Oricum ar fi, femeile mironosiţe rămân modele de fidelitate nesmintită, de râvnă neobosită şi de curaj duhovnicesc, adevărate uceniţe ale lui Hristos. De ce au fost ele mai fidele, mai curajoase decât apostolii şi de ce s-au învrednicit de a vedea primele „arătare de îngeri" şi chiar pe Domnul Înviat? Pentru că au iubit mai mult şi nimic din cele ale lumii acesteia nu le-au putut deturna această dragoste neţărmurită. Este ceea ce Sfântul apostol Pavel va spune mai târziu

corintenilor, arătându-le că „dragostea nu cade niciodată”. Într-adevăr, cel care iubeşte nu se poate sminti, nu va cădea în descurajare şi nu va fi dezamăgit niciodată. Mai mult, iubirea autentică este incompatibilă cu frica - element ce dovedeşte prezenţa egoismului.

Sfântul Antonie cel mare spunea chiar că nu îi este frică nici măcar de Dumnezeu, pentru că Îl iubeşte, iar „dragostea scoate afară frica”. Cel care iubeşte este eliberat de orice constrângere, de aceea Fericitul Augustin spunea „iubeşte şi fă ce vrei”. În fapt, dragostea, care înseamnă deschiderea către celălalt şi punerea sinelui pe planul secund, este cea care ne apropie autentic de Dumnezeu, care este Dragostea Însăşi (1 In 4, 8).

Duminica mironosiţelor - ziua femeii creştine

Dacă există vreo zi dedicată femeii creştine, atunci cu siguranţă aceasta este Duminica Mironosiţelor. Acest lucru pentru că ele reprezintă tot ceea ce are mai frumos şi mai nobil firea umană: dragostea fierbinte, fidelitatea până la riscul vieţii şi credinţa nestrămutată. Ceea ce fac acum femeile mironosiţe este înţeles de imnografi ca marcând finalul întristării datorate păcatului: „Când ai grăit mironosiţelor femei cu bucurie, întristarea Evei, maica noastră dintâi ai sfârșit prin Învierea Ta, poruncindu-le ucenicilor tăi să vestească că Mântuitorul a înviat din mormânt” (Condac la Duminica Mironosiţelor).

Vieţile a nenumărate femei asemenea mironosiţelor, care au trăit în discreţie, fidelitate şi dragoste sunt consemnate în istoria bimilenară a Bisericii. Este ziua când ar trebui să ne amintim de ele şi de calea pe care acestea au urmat-o. Este calea dragostei care nu poate fi deturnată de nimic şi care asigură aflarea Adevărului şi a bucuriei autentice. După modelul acestor modeste femei suntem şi noi invitaţi să păşim pe ea.

Icoana Mironosiţelor a Maicii Domnului

Descoperită de 1 mai, În timpul… muncii

În ziua de 1 mai 1647, Andrei Ivanov lucra pământul, ca de obicei. Era o zi aparent ca toate celelalte, într-o zonă a regiunii Kazan, lângă Bolsaya Kuzneta, la 15 verste de oraşul Tarevokoksaisk. În timpul lucrului, Andrei a zărit o Icoană pe terenul său. A vrut să o ridice, dar Icoana a dispărut dintr-o dată. Uluit, el s-a uitat în jur şi a văzut-o iarăşi, de data aceasta într-un copac de pe margine, stând nesprijinită între crengi.

Înţelegând că este susţinută de Îngeri sau, în orice caz, de putere dumnezeiască, Andrei nu s-a mai apropiat de ea fără rugăciune. Icoana s-a lăsat atinsă şi dusă în casa lui Andrei. Imediat s-a auzit în sat de ea şi au venit zeci, sute, apoi mii de pelerini, Icoana fiind făcătoare de minuni.

Pe locul apariţiei Icoanei s-a ridicat o mănăstire, iar Icoana este dusă adesea în procesiune, fie în împrejurimi, poposind pe la casele credincioşilor, fie în oraşe mai depărtate, până la Moscova.

Este numită „A Mironosiţelor" deoarece originalul le cuprinde şi pe femeile mironosiţe, alături de Maica Domnului.

Icoana Tarevokoksaisk (a Mironosiţelor) este cinstită de trei ori pe an:

- la 1 mai, ziua descoperirii sale;
- a treia duminică după Paşti (a femeilor mironosiţe) şi
- la 23 iunie, în ziua Icoanei Vladimir a Maicii Domnului, cu care se înrudeşte ca tip iconografic.

(publicat în Monitor - Lăcaşuri Ortodoxe 16/2010)

IPS Timotei prahoveanul - Mironosițele de odinioară și femeile de acum, următoare Domnului

† Timotei Prahoveanul, episcop-vicar
al Arhiepiscopiei Bucureştilor
- 30 apr, 2020

Ne aflăm într-o perioadă plină de lumină, bucurie și cântare doxologică întru cinstea marii sărbători a Învierii Domnului.

În răstimpul de la Înviere până la Înălțare, avem câteva popasuri deosebite pe care le prăznuim cu bucurie: ziua Sfintelor Paști, Vecernia Învierii (A doua Înviere), Duminica Apostolului Toma și Duminica Femeilor Mironosițe.

Acest termen pe care îl auzim, mironosițe, a căpătat în vorbirea de zi cu zi nuanțe peiorative, dar cuvântul dintru început, amintit în paginile Sfintelor Evanghelii, le reprezenta pe femeile purtătoare de mir în vederea ungerii trupului Domnului, care merită respectul nostru. Unele erau cunoscute, iar altele, de-a dreptul anonime.

Femeile mironosițe au lăsat toate și L-au urmat pe Domnul. Numele unora dintre ele s-au păstrat: Maria Magdalena, Salomeea, Maria lui Iosie sau a lui Iosif, o altă Marie, Ioana și Marta și Maria, surorile lui Lazăr, și altele. Se pare că erau zece sau chiar mai multe.

Dintre ele, cea mai cunoscută era Maria Magdalena. Nu avem infor-ma-ții certe că a fost o femeie de factură îndoielnică. Știm însă că Domnul a scos din ea șapte demoni. Unii spun că ar fi fost femeia adulteră pe care Mântuitorul a iertat-o când a scris pe nisip păcatele celor care doreau să o lapideze. Literatura bizantină nu acceptă afirmația de femeie păcătoasă pentru Maria Magdalena. Se cunoaşte că ea L-a urmat pe Domnul până la capăt. A mers împreună cu celelalte femei pe urmele Domnului, când El își purta Crucea. A rămas în preajmă împreu-nă cu ucenicul iubit al Mântuitorului, Evanghelistul Ioan, cu celelalte femei și s-a bucurat prima de vederea Domnului înviat, când, dorind să împlinească tradiția sau ritualul legat de legea iudaică, femeile miro-no-sițe, învingând teama, au venit dis-de-dimineață la mormânt și vedere îngerească văzând s-au înspăimântat. Și pe când mergeau către mormântul de lângă Golgota, ca să împlinească ritualul iudaic care cerea ca trupurile celor morți să fie unse cu miruri aromate (de unde și numele de mironosițe sau purtătoare de miruri), femeile cugetau: cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului Domnului? Când au ajuns la mormânt, au văzut că piatra care era foarte mare fusese răsturnată. S-au uitat în mormânt, n-au văzut trupul Domnului așezat acolo vineri seara, au găsit doar pânzele. Ulterior s-au întâlnit cu cineva pe care l-au considerat a fi grădinarul, dar care de fapt era Domnul.

De ce oare Mântuitorul Hristos s-a arătat întâia oară femeilor mironosițe, care au fost doar în anumite momente de ajutor activității apostolice?

Evangheliile ne amintesc de pre-zența femeilor mironosițe, dar Apostolii au fost martori la cele mai importante momente ale propovăduirii publice a Domnului. Cu toate acestea, ucenicii Domnului s-au lepădat ușor. Din consemnările evangheliştilor aflăm că în ziua Învierii aceştia se aflau închiși prin case de frica iudeilor. Singurele care au învins teama au fost femeile miro-no-siţe. Ele și-au părăsit locuințele și s-au îndreptat către mormânt, iar ucenicii Domnului au rămas ferecați în continuare. La fel s-a întâmplat și în timpul judecării Mântuitorului și al drumului spre Golgota.

Domnul le-a recompensat pentru curajul și dragostea fără margini spunându-le: Bucurați-vă! Nu vă temeți… Astfel, mironosiţele au devenit apostolii Învierii, primele mărturisitoare și martori ai negrăitei minuni.

O întâmplare din viața Sfântului Mitropolit Iosif Naniescu al Moldovei este plină de învățăminte pentru femeile creştine din zilele noastre, următoare mironosițelor din vremea Mântuitorului.

Sfântul Mitropolit Iosif Naniescu (cel Milostiv) era preocupat de muzică, cânta, slujea frumos, îi plăceau slujbele și a reorganizat cântarea bisericească corală. Avea o deosebită sensibilitate liturgică, nu îngăduia să se cânte oricum în

biserică. A hotărât în Catedrala Mitropolitană din Iași să organizeze un cor mixt, îngăduind și femeilor care aveau voce și cunoștințe muzicale să facă parte din această corală.

Îndată după înființare, presa din Iași, care îl lovea adeseori pe marele ierarh, l-a criticat cu asprime. În prima duminică după ce corala mixtă a cântat la Sfânta Liturghie s-a spus: Mitropolitul strică tradițiile și a îngăduit femeilor să cânte în biserică, noi știm că femeile nu au voie să cânte ori să zică ceva în biserică. Mitropolitul, cu răbdare, a aşteptat momentul predicii și le-a spus: M-ați criticat din nou că am pus femeile să cânte în corul Mitropoliei, fățarnicilor, cine au fost primele la mormânt, nu femeile mironosițe, când bărbații stăteau închiși în case de frica iudeilor? Oare nu au posibilitate și aceste femei să cânte la Liturghie, nu să facă cele hărăzite slujitorilor Bisericii, pentru că aceasta nu este îngăduit, dar să laude pe Dumnezeu nu se cuvine și lor, celor mai evlavioase dintre creștini?

Așa a fost în vremea Mântuitorului, așa a rămas și în vremea noastră. Astăzi, numărul femeilor în biserică este mai mare decât al bărbaţilor. Tot ele merg la mormânt să aprindă o lumânare sau un bob de tămâie pentru cei care s-au mutat din lumea aceasta. Numărați cu atenție pe cei care doresc să împlinească faptele bune, să meargă la bolnavi sau la oamenii singuri și veți observa că mai multe sunt femeile, iar evlavia lor este remarcată pretutindeni.

Avem de învățat din evlavia și dă-ruirea de atunci a femeilor miro-no-sițe şi ale acelora din vremea noastră.

Biserica a sintetizat acestea în imnografia ei: Pe Soarele cel mai îna-inte de soare, Care a apus oarecând în mormânt, întâmpinatu-L-au către dimineață, căutându-L ca pe o zi, mironosițele femei și, una către alta, grăiau: O, prietenelor, veniți să ungem cu miresme Trupul Cel de viață purtător și îngropat, Trupul Care a înviat pe Adam cel căzut, Care zace în mormânt…

Femeile mironosiţe aveau încredere că trupul ce trebuia uns după obiceiurile Legii nu era al unui mort. Ele știau că Hristos este Viața și Lumina lumii. De aceea, spuneau: Să mergem și să ungem cu miresme Trupul Care a înviat pe Adam cel căzut și Care acum a fost așezat în mormânt. Să mergem să ne sârguim și noi asemenea magilor care I-au adus daruri. Dar noi să mergem și în loc de daruri să-I aducem miruri Celui Ce nu în scutece, ci în giulgiu a fost așezat (...). Și să plângem și să cântăm O, Stăpâne, scoală-te, Cel Ce dai celor căzuţi ridicare.

Aceasta a fost nădejdea femeilor mironosițe și nădejdea noastră a tuturor. Dacă El a înviat, și noi vom învia. El Însuși le-a spus ucenicilor Săi: Eu sunt Învierea și Viața, cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi în veci (Ioan 11, 25).

Atitudinea pe care au avut-o femeile mironosițe la mormântul Domnului este plină de recunoștință și duioșie.

Ce am face noi fără mamele creș-tine, fără iubitoarele de Hristos femei, care și-au crescut frumos copiii, în frică de Dumnezeu? Ce am face fără gingășia mamei creştine, care întotdeauna, dar mai ales în vre-murile grele, au arătat iubirea față de prunci, educându-i în spirit creș-tin înalt? Și dacă avem nevoie acum de prunci, pentru că rămânem tot mai puțini și mai înstrăinați, tot mai singuri, avem în primul rând nevoie de mamele care-i educă în autenticul spirit creştin. O mamă iu-bitoare de Dumnezeu nu este indiferentă față de copilul ei, nu îngăduie o educație care îl poate înstrăina pe prunc de Biserică, de părinții lui și de ceea ce este mai sfânt pe pământ.

Fericite sunt mamele care își împlinesc misiunea până la capăt, pentru că vor primi răsplată de la Domnul.

În ziua de 8 martie, toți aleargă în locurile unde pot cumpăra flori, spunând că este ziua dedicată femeii. Totuși, caracterul acestei zile este de cele mai multe ori strict comercial și convențional. Biserica consideră că Duminica Femeilor Mironosițe și sărbătoarea Bunei Vestiri sunt momentele când trebuie să ne aducem aminte de jertfa și dragostea fără margini a femeilor de acum și de altădată. Acestea sunt momentele firești de cinstire a femeii creştine, care dis-de-dimineață unge cu mirul rugăciunii sufletele celor dragi, îngrijorându-se, poate, cine va da la o parte piatra necredinței de la intrarea în anumite inimi. Astfel, oferim cu adevărat atenție și mulțumire mamelor, bunicilor noastre, surorilor și celorlalte.

Ne rugăm Preamilostivului Dumnezeu să dăruiască întotdeauna Bisericii, comunității creștine, oameni evlavioși și în special femei cu adevărat următoare Domnului așa cum au fost femeile mironosiţe, mulțu-min-du-I pentru darurile pe care le-a revărsat în mamele și bunicile noastre, care vin la biserică dis-de-dimineață și au curajul mărturisirii răsărit dintr-o dragoste fără margini, pe care Dumnezeu le va răsplăti în ziua Judecăţii Lui celei drepte.

PS Calinic, arhiepiscop al Argeşului şi Muscelului - Doamne, ce fiinţă este femeia!

Acum, la începutul bătrâneţii mele, îmi pot desluşi ceea ce m-a fascinat din primăvara copilăriei! Cele două fiinţe unice pe pământ şi în Cer: Maica Domnului şi mama care m-a născut! Cele mai apropiate fiinţe fără de care n-aş fi fost şi n-aş fi primit ocrotirea sub Sfântul Omofor.

De câte ori stăteam la masă şi mai întârziam în glume şi în zbenguieli, mama mi-o reteza scurt: Mâncaţi mai repede că Maica Domnului stă în genunchi!

Îşi poate imagina oricine ce efect extraordinar au avut spusele mamei, pe un ton extrem de serios, care-mi face fiori şi acum, când scriu aceste rânduri. N-am mai auzit niciodată pe nimeni spunând. Cum adică, să stea Maica Domnului în genunchi atât timp cât noi mâncăm? De unde a auzit mama acest lucru? N-am întrebat-o şi nici n-am aflat până acum. S-ar putea să se mai spună aceste cuvinte în spaţiul nostru binecuvântat de Dumnezeu!

De atunci făceam parte din cele două case: a Maicii Domnului şi a vrednicei mele mame şi ori de câte ori vorbesc şi-mi aduc aminte de mama, gândul îmi zboară la toate femeile de la începutul lumii până azi!

Ce minune a mai creat Dumnezeu! Femeia straşnică! A pus Dumnezeu atâta plinătate şi atâta forţă în sinea ei, deşi pare şi chiar este atât de sensibilă şi chiar, se poate spune, extrem de fragilă. Auzeam uneori spunându-se de către unii bărbaţi că femeia nu trebuie atinsă nici cu un fulg, aşa trebuie să ne purtăm de delicat şi frumos.

Când eram student la Sibiu, profesorul meu Grigore Marcu, o celebritate în Studiul Noului Testament, când a intrat într-un magazin l-am auzit cât de

frumos a salutat pe doamnele de acolo şi cât de suav le-a sărutat mâinile, spre surpriza mea - o mărturisesc - totală! Nu m-am aşteptat să-mi văd pe cogemitea profesorul şi preotul să facă un gest pe care nu-l mai văzusem. Deşi era cam potrivit de statură, l-am văzut cum creştea spre înalturi, mai ales că, tânăr fiind, l-am privit atent să văd dacă nu cumva glumeşte. Era de maximă seriozitate! A crescut în ochii mei profesorul exigent, dar au crescut şi acele doamne care au primit cu drag, dar şi cu o obişnuită stare.

Femeia este conştientă că este valoroasă chiar dacă nu are timp s-o arate prea des. Este prea ocupată cu lucrurile serioase şi nu glumeşte asupra rosturilor sale sădite de Dumnezeu: de mamă, de gospodină, de vatră caldă în virtuţi şi vreri creştine, de vrednicii de fiecare zi care nu se văd şi de care, uneori, te cuprind, fără să vrei, unele amărăciuni, dacă nu sunt recunoscute de cei din jur.

Mama, soţia, gospodina, întreita lucrare, şi osteneala fără margini, de nimeni ştiută, mereu împrospătată şi de la capăt, din nou luată! De unde atâta forţă? Ai putea spune că este de domeniul supranaturalului! Mă uitam la mama şi o vedeam cu câtă forţă lucrează o zi întreagă şi noaptea până a doua zi. N-am mai văzut o aşa fiinţă, şi de dragul ei o ajutam din răsputeri. Pentru mine, mama, soţia, gospodina, este întreita minune printre noi, oamenii.

Şi, Doamne, de câte ori n-am umbrit întru întristare această întreită minune! Ori de câte ori am supărat pe mama mea cea scumpă, am avut cumplite dureri în suflet şi acum simt ca şi atunci, ba, mai mult, cu cât trece timpul, durerea creşte şi mai mult. Nu că aş fi supărat-o peste măsură, dar mai ales că nu i-am mulţumit niciodată că m-a născut, că m-a crescut, m-a învăţat, m-a dus la Biserică, m-a vegheat să nu mă frig pe sobă sau să cad în fântână.

Când mama a venit la Curtea de Argeş şi a intrat pe uşa palatului, unde, în anul 1936, tata a stat de gardă când era în armată, mi-a povestit cum m-a pierdut într-o zi din ochi. Aveam 2 ani! Strigând după mine disperată, a întâlnit-o pe moşica lui Cojoc, vecina noastră de casă, şi întrebând-o dacă m-a văzut cumva, i-a spus: Tu, Ileană, Costică mergea pe cărare spre fântână, fugi să nu păţească ceva. M-a găsit cu burta pe buduroiul fântânii, uitându-mă în apă, cum fac şi acum! M-a luat de cămăşuţă de pe spate în sus ca să nu mă sperii! Vai, mi-a spus mama, parcă s-a întâmplat ieri. Am nişte emoţii grozave! Când mi-a povestit, m-a cuprins un straşnic plâns pe dinăuntru! Câtă grijă la o mamă şi că nu uită nimic! Nici un amănunt!
Când spui mamă, spui un univers! Când spui femeie, spui viaţă! Când spui soţie, spui speranţă! Ea, femeia, mama, soţia, gospodina, umple totul: casa, lucrarea, bucuria, fericirea, văzduhul, cerul! Doamne, ce fiinţă este femeia!

Dacă ar şti ea însăşi cât este de valoroasă! Dar s-o lăsăm aşa, mai bine să nu ştie pentru că în final ea este o taină a lui Dumnezeu printre noi, oamenii.

Să nu fim barbari cu femeia pentru că este viaţă şi cu ea ţine Dumnezeu! Să nu uităm!

sursa ziarullumina.ro

”Hristos Cel Înviat, văzând dragostea pe care noi I-o arătăm, intervine și dizlocă toate pietrele, toate stavilele care stau în calea întâlnirii cu El”. Predica însuflețitoare a Înaltpreasfințitului Ierotheos la Iași, în Duminica Mironosițelor despre experienţa personală a Învierii

(icoana de Ioan Popa)

“Toți suntem invitați să devenim [bărbați mirofori și] femei mironosițe, să mergem împreună spre Biserică - care este deopotrivă și locașul de închinăciune, dar și inimile noastre - și să aducem la această Biserică și locaș, la acest mormânt, prinosul nostru de mir - adică rugăciunile și pocăința noastră - și atunci va ieși în întâmpinarea noastră Hristos Însuși…”

***

Astăzi este Duminica femeilor mironosițe și le cinstim și le sărbătorim pe acestea și, de asemenea, pe Iosif din Arimateea și pe Nicodim. Este foarte important faptul că femeile mironosițe au arătat o foarte mare dragoste față de Mântuitorul Hristos. Se mișcau și trăiau mai mult prin inima lor decât prin mintea lor.

Sfântul Paisie Aghioritul spunea faptul că apostolii, lucrând mai mult rațional, s-au închis în locașurile lor de frica iudeilor. Iar, femeile mironosițe, lucrând mai

mult cu inima lor nu s-au înspăimântat și, cumpărând mir, de dimineață, au mers spre mormântul Domnului. Acest lucru înseamnă că atunci când ne îndreptăm către Hristos trebuie să ne îndreptăm mai mult cu inima decât cu mintea.

Citind Sfânta Evanghelie de astăzi, dar și ascultând troparele de aseară, extragem trei întrebări mai importante. Prima dintre ele este legată de faptul că femeile mironosițe au cumpărat mir și, dis de dimineață, s-au dus să ungă trupul lui Hristos.

Și, se întrebau între ele: cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului? Era o întrebare foarte importantă pentru că la intrarea mor-mântului era o piatră foarte voluminoasă pe care nu o puteau mișca. Cu toate acestea nu s-au înspăimântat și mergeau către mormânt. Așadar aveau o problemă, dar aceasta nu le-a oprit să-și continue drumul lor.

Și, când s-au apropiat de mormânt au văzut că piatra fusese dată la o parte de la intrarea mormântului. Acest lucru înseamnă că trebuie să avem o dragoste foarte mare față de Dumnezeu, dincolo de diferitele probleme pe care le vom întâmpina în viața noastră. Există diferite pietre mari și voluminoase care stau stavilă în calea întâlnirii noastre cu Dumnezeu, dar noi trebuie să înaintăm cu foarte mare tărie de caracter și dragoste, încercând să ne întâlnim cu El.

Omul a fost creat de Dumnezeu având în el avânt și dragoste de întâlnire cu Dumnezeu. Nimic nu ar trebui să ne oprească în drumul nostru de a-L întâlni pe Hristos Cel Înviat. Și, atunci, Mântuitorul Hristos, văzând dragostea pe care noi I-o arătăm, intervine și dizlocă toate pietrele și toate problemele pe care le întâlnim. Nici un element și nici un lucru omenesc nu ne poate opri să ne întâlnim cu Hristos Cel Înviat. În cel mai critic moment intervine Mântuitorul Însuși prin îngerii Săi și dă la o parte toate stavilele.

A doua întrebare pe care o extragem din Evanghelia de astăzi este ceea ce a spus îngerul - când femeile mironosițe au intrat în mormântul Domnului au văzut acolo un înger de lumină. Si, ele mergând să ungă trupul lui Hristos cel răstignit și așezat în mormânt, îngerul le-a întrebat: ***ce căutați pe Cel viu între cei morți?*** De ce Îl căutați pe Dumnezeu cel viu între cei care sunt morți? - pentru că a înviat, nu nu există aici trupul lui. Ceea ce înseamnă că Hristos în care credem este viu, nu este mort. Nu este un Dumnezeu idee sau valoare din această lume. Noi nu credem într-un Dumnezeu care o dată, într-un moment al istoriei, a trăit și apoi a murit. Credem în Hristos cel viu, Cel Înviat. Același Hristos ne-a mărturisit în cartea Apocalipsei că: “Eu, iată, M-am făcut mort, dar trăiesc în vecii vecilor“, “Eu sunt începutul și sfârșitul, Alfa și Omega“.

Nu credem într-un Dumnezeu mort. Și, cum înțelegem acest lucru? Pentru că, atunci când trăim cu adevărat în credința ortodoxă, dobândim experiența Mântuitorului Hristos Înviat, în inimile noastre. Așadar Dumnezeu este viu, Dumnezeu este cel ce viețuiește, dar, în același timp, este și Dumnezeul celor vii, este Dumnezeul oamenilor ce sunt vii. Hristos a spus că: Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, Isaac si Iacov. Nu sunt Dumnezeul celor morți, ci sunt Dumnezeul celor vii. Ceea ce înseamnă că Dumnezeu locuiește și Se așază în inimile oamenilor celor vii, ale prietenilor Săi.

Și noi cunoaștem faptul că Hristos a înviat nu pentru că ne-au spus acest lucru și ne-a împărtășit acest adevăr anumiți oameni, și nu pentru faptul că există diferitele tradiții și obiceiuri, ci pentru că întâlnim oameni care sunt prieteni ai lui Dumnezeu, oameni în care locuiește Hristos Cel Înviat.

Și, atunci când Dumnezeu îngăduie și ne binecuvântează, și noi putem dobândi experiența Dumnezeului celui viu în inimile noastre. Nu credem în ceva care a existat cândva și acum nu mai există, nici nu așteptăm pasiv să ne întâlnim cu Mântuitorul Hristos la cea de-a doua Sa venire, ci trăim plenar, de acum, viața Mântuitorului Hristos în Biserica Sa.

Biserica este un locaș de închinăciune mare, în care se săvârșește Sfânta Liturghie dar, de asemenea, și trupul nostru este locaș al Duhului Sfânt, al lui Dumnezeu, și în inimile noastre are loc rugăciunea în chip neîncetat, și astfel putem avea experiența Mântuitorului Hristos înviat în inimile noastre.

A treia întrebare, pe care am auzit-o la troparele Stihirilor de la slava Vecerniei de ieri, este o creație a Sfântului Cosma, care adresează următoarea întrebare Sfintei Maria Magdalena. Când Maria Magdalena a mers la mormânt și a crezut că a fost furat trupul lui Hristos, scrie acest tropar: ***cine a furat nădejdea noastră?***

[Mironosiţele femei la mormântul Tău ajungând şi pecețile gropii văzând şi neaflând prea curat Trupul Tău, tânguindu-se cu sârguință au venit, zicând: Cine a furat nădejdea noastră? Cine a luat pe mortul cel gol şi cu smirnă uns, pe Cel ce este unul mângâierea Maicii Sale? O cum S-a omorât Cel ce a înviat morții! Cum S-a îngropat Cel ce a prădat iadul! Ci, scoală-Te, Mântuitorule, a treia zi ca Cel ce însuți eşti puternic, precum ai zis, mântuind sufletele noastre.]

Hristos a fost și atunci, dar și astăzi, în vremea noastră, nădejdea oamenilor. Atunci oamenii erau dezamăgiți din pricina tuturor evenimentelor care se întâmplau în viața lor. Erau dezamăgiți și de puterea politică lumească, dar și de puterea bisericească a vremii. Și, auzindu-L pe Mântuitorul Hristos vorbind și făcând minuni, spuneau că Acesta este nădejdea noastră. Dar când au văzut că a

fost răstignit Hristos, atunci au fost dezamăgiți. Si au spus, așadar: cine ne-a furat nădejdea? Iar cei doi ucenici care mergeau spre Emaus spuneau Mântuitorului Însuși: iar noi, credeam că Acesta va fi cel care va izbăvi pe Israel. Dar, imediat ce au adresat aceste întrebări, atât Maria Magdalena, cât și cei doi ucenici… celei dintâi Mântuitorul i-a spus pe nume: Maria. Și ea atuncea a răspuns: Învățătorule!

Nu poate nimeni să ne fure nădejdea, oricâte probleme am avea în viața noastră, oricâți potrivnici am avea. Și toate cele ce există în această lume să fie nimicite, și toată puterea acestei lumi să cadă asupra noastră, nimeni nu ne poate fura nădejdea. Iar această nădejde este Mântuitorul Hristos Înviat. În Acesta credem și pe Acesta Îl avem în inimile noastre.

Așadar, de fiecare dată când participăm la Sfânta Liturghie - așa cum suntem astăzi adunați aici, în Duminica femeilor mironosițe dar și a bărbaților mirofori, purtători de mir, cum sunt Iosif și Nicodim; acest lucru arată unitatea și unirea care există între femeile și bărbații purtători de mir în Domnul Hristos Cel Înviat - de fiecare dată când participăm la Sfânta Liturghie ne întâlnim cu aceste trei întrebări: ***cine ne va depărta piatra?*** Venim în biserică mâhniți și supărați din pricina diferitelor probleme, din pricina diferitelor boli și dezamăgiri dar, când venim și participăm la Sfânta Liturghie vedem cum toate acestea sunt înlăturate, pentru că ne întâlnim cu Domnul Hristos Însuși. Și atunci când ne întâlnim cu Domnul nostru Iisus Hristos, toate celelalte se preschimbă și trec în marginea vieții noastre de zi cu zi.

De asemenea, în Sfânta Liturghie primim răspunsul la întrebarea: ***de ce Îl căutați pe Cel viu între cei morți?*** Venim și ne întâlnim cu Hristos Cel Înviat și Viu, prin rugăciune și prin Sfânta Împărtășanie, dar ne întâlnim în locașul cel sfânt, în biserică, cu oamenii în care locuiește Hristos Cel Înviat.

Sfânta Liturghie este o stare harismatică a Duhului Sfânt, pentru că toți cei care participă la Sfânta Liturghie participă și primesc harul Duhului Sfânt. Și, în același timp, au loc două sfinte liturghii. O Liturghie în Sfântul Altar, pe Sfânta Masă, unde se jertfește Mielul lui Dumnezeu și cealaltă liturghie în jertfelnicul lăuntric al inimii noastre, a fiecăruia dintre noi. Şi astfel înțelegem și trăim faptul că Hristos este Dumnezeu cel Viu și Dumnezeul celor vii.

Si, spre sfârșitul Sfintei Liturghii, primim și răspunsul la întrebarea: ***cine ne-a furat nădejdea?*** Se termină Sfânta Liturghie spunându-se: nimeni nu poate să fure nădejdea noastră, adică pe Hristos. Poate putem avea foarte multe probleme, putem avea foarte multe mâhniri și tristeți în interiorul nostru, dar nădejdea noastră este Hristos. Nimeni nu ne poate priva și lipsi de această nădejde. Și acest lucru îl vedem în viața sfinților martiri, și cum vedem în viața

Sfintei Parascheva, și a altor cuvioși și asceți. Au trăit totdeauna împreună cu Hristos.

Prin urmare, toți suntem invitați să devenim [bărbați mirofori și] femei mironosițe, să mergem împreună spre Biserică - care este deopotrivă și locașul de închinăciune, dar și inimile noastre - și să aducem la această Biserică și locaș, la acest mormânt, prinosul nostru de mir - adică rugăciunile și pocăința noastră - și atunci va ieși în întâmpinarea noastră Hristos Însuși.

Și vom dobândi experiența personală a faptului că Hristos a înviat. Nu pentru că acest lucru ne-au spus alți frați ai noștri, nu pentru că acest lucru este cântat în troparele Bisericii, ci pentru că avem această încredințare și o trăim în inimile noastre. Si, atunci, după fiecare Sfântă Liturghie, putem mărturisi ceea ce a spus și a mărturisit Sfântul Serafim de Sarov: Hristos a inviat, bucuria mea! Amin!

Datoria de a duce mărturia lui Hristos în lume, prin viaţa noastră - Predică la Duminica femeilor mironosiţe: “A crede în Hristos înseamnă a-L lua din biserică în relaţiile de fiecare zi dintre oameni”

IPS Irineu Pop-Bistriţeanul/ Doxologia: Predică la Duminica a III-a după Paşti - a Mironosiţelor - Să ducem mărturia noastră în lume

“Dreptmăritori creştini, Duminica de astăzi se numeşte a Mironosiţelor, fiind închinată acelor femei binecredincioase, care L-au urmat cu statornicie pe Iisus şi nu s-au despărţit de El în vremea mântuitoarelor Patimi.

Iată numele lor: Maria Magdalena, Ioana, femeia lui Huza, Suzana, Maria, mama lui Iacob cel mic, Salomeea, mama fiilor lui Zevedeu. Venind să ungă trupul lui Iisus cu aromate, ele au înfruntat întunericul nopţii, teama privind răsturnarea pietrei de pe mormânt şi ura iudeilor.

Devotamentul, iubirea şi jertfa acestora au fost răsplătite prin aceea că Domnul Cel Înviat li S-a arătat mai întâi lor. Pline de bucurie, s-au dus să vestească, la început prin cuvânt, apoi prin faptă, adevărul izbăvitor al Învierii.

Iubiţi credincioşi, învăţătura esenţială care se desprinde din comportarea mironosiţelor este să avem convingerea că Acela Care a înviat a treia zi din groapă ne trimite prin glasul îngerului, întocmai ca pe mironosiţe: „Mergeţi şi spuneţi lumii că am înviat. După ce aţi gustat bucuria bucuriilor şi aţi văzut că bun este Domnul şi ce reazem aveţi în lupta vieţii prin Biruitorul morţii, mergeţi şi spuneţi altora mesajul Mormântului gol, vestea eliberării, vindecării, mângâierii

şi îndeplinirii oricărei dorinţe şi năzuinţe nobile pe arena istoriei. Nu păstraţi misterul bucuriei numai pentru voi!”.

Nu există ceva mai dureros pentru un creştin decât să aibă o viaţă care nu se potriveşte deloc cu credinţa sa, ori cu ceea ce face duminica la biserică. Aceştia sunt creştinii nominali care, o dată pe săptămână Îl adoră pe Dumnezeu, în rest trăiesc mai prejos decât păgânii. Printr-o astfel de comportare, Îl îngrădim pe Hristos în biserică zicându-i: „Stai aici, fiindcă aici Îţi este locul. Stai aici şi în duminicile viitoare Te vom adora iarăşi”.

Religia creştină nu este o afacere individuală, ci o preocupare împărtăşită. În mijlocul lumii noastre, rănită de păcat şi zdrobită de suferinţă, se cade a fi mesagerii Învierii şi ai speranţei, prin cuvânt şi faptă.

Marele apologet Tertulian (†220) când voia să-i convingă pe păgânii din vremea sa să vină la credinţă, pe lângă alte dovezi, le arăta Evanghelia vie, adică viaţa curată şi sfântă a ucenicilor lui Hristos.

Iar păgânii, văzând pilde atât de frumoase, se lepădau de închinarea la idoli şi treceau sub steagul Crucii. Din Vieţile Sfinţilor aflăm că mulţi păgâni şi de-mnitari împărăteşti s-au convertit la creştinism văzând purtarea exemplară, spiritul de jertfă şi răbdarea în chinuri a primilor creştini.

Să ne amintim, de pildă, de Sfântul Haralambie (†202), episcop de Magnezia (în Asia), care a suferit chinuri grele în timpul împăratului Sever. Văzând răbdarea sa, mulţi s-au lepădat de idoli şi au crezut în Hristos. Însăşi Galina, fiica împăratului, auzind de vitejia sfântă a acestuia, a crezut în Hristos şi s-a botezat.

Să ne amintim şi de Sfântul Calistrat (†304), ostaş la Roma, în timpul împăratului Diocleţian. După grele schingiuiri, a fost dus la judecată şi trecând pe lângă un templu păgânesc, s-a rugat şi toţi idolii au căzut la pământ, sfărâmându-se. Văzând această minune, 184 de slujitori idoleşti au crezut în Evanghelie şi L-au mărturisit şi ei pe Hristos Domnul.

Într-o civilizaţie întemeiată tot mai mult pe producţie şi consumarea bunurilor materiale, sfâşiată de violenţă şi tensiuni între generaţii şi partide, purtată aiurea de posibilităţile oferite de tehnologie, de secularizare, de ruperea structurilor familiale, de chestionarea valorilor tradiţionale, într-o lume de criză este nevoie de râvna femeilor mironosiţe şi a primilor creştini. Aceasta înseamnă a lăsa Mormântul şi a alerga pretutindeni, spunând şi dovedind concret că Crucificatul Înviat din Nazaretul Galileei este Domnul istoriei şi Eliberatorul celor osteniţi şi împovăraţi, al celor ce suspină şi suferă. Aşa vom răspândi lumină şi voie bună în întunericul stricăciunii şi tristeţii morţii ce bântuie pământul.

Sfântul Apostol Pavel a fost ales ca să-L vadă pe Domnul pe drumul Damascului şi să-L audă vorbindu-i din cer. El a avut, astfel, o alegere de neasemănat. Dar binecuvântarea ce venea din această chemare, nu era numai pentru el, ci ea trebuia să se răsfrângă şi asupra altora, chiar asupra tuturor oamenilor prin mărturisirea sa (cf. Fapte 22, 14-15). El îşi va consacra întreaga viaţă în slujba vestirii adevărului dumnezeiesc pretutindeni, cu cuvântul şi cu fapta. Europa îi datorează lui faptul de a cunoaşte azi Evanghelia.

Sfântul Apostol Petru, propovăduind pe Domnul, spunea: „Dumnezeu L-a înviat pe Acest Iisus, Căruia noi toţi Îi suntem martori” (Fapte 2, 32).

Toţi Apostolii au pătimit şi au murit pentru Hristos, dovedindu-se adevăraţi împlinitori ai cuvântului dumnezeiesc şi martori ai Învierii. Noi suntem, la fel, datori să fim martori a ceea ce a făcut Domnul pentru noi. Dacă ascundem această preţioasă descoperire, este spre răul nostru. Dar, mai întâi, trebuie să auzim noi înşine această veste bună, altfel nu am avea ce mărturisi; apoi, să fim plini de râvnă ca să ducem mărturia noastră.

Aceasta trebuie să fie personală: „Voi sunteţi martori” (cf. Lc. 24, 48). Ea trebuie să fie pentru Domnul Hristos: „Voi veţi fi Mie martori” (cf. Fapte 1, 8).

Mărturisirea pentru El trebuie să fie înaintea altor treburi; ea nu trebuie să se adreseze numai la câţiva aleşi, care ne primesc cu bunăvoinţă, ci „în faţa tuturor oamenilor” (Fapte 22, 15): bogaţi şi săraci, tineri şi bătrâni, buni şi răi.

Mărturia nu constă numai în a-L adora pe Domnul în faţa Sfântului Altar, ci şi în a-L sluji şi în afara bisericii, prin ceea ce facem la locul de muncă, în familie, în şcoală şi pretutindeni în societate.
Pe Hristos Îl mărturisim slujind pe fraţii noştri mai mici: bolnavi, întemniţaţi, goi, flămânzi, părăsiţi, singuri şi marginalizaţi. Faţă de toţi aceştia, cu care Hristos Se identifică, trebuie să săvârşim fapte bune, care, în mod sigur, vor avea ecou în veşnicie.

Marea ispită pentru mulţi creştini şi în special pentru ortodocşi, este să considere că mărturia lor se opreşte la uşile bisericii, ori se întinde doar până la cei intimi lor. Dar este ceva mai mult.

Toată teologia, toată credinţa creştină, dacă e cu adevărat o viziune a lui Dumnezeu, o comuniune iubitoare cu Dumnezeu, este izvor de acţiune, de faptă eliberatoare. Dacă prin Botez am devenit mădulare ale Bisericii, avem datoria sfântă să fim paznicii celor ce încalcă rânduiala morală a comunităţii noastre creştine.

Fericitul Augustin scrie undeva că întoarcerea unui rătăcit şi izbăvirea din greşeală a unui păcătos este un lucru mai măreţ decât crearea cerului şi a pământului. După ce în Sfânta Liturghie, lângă Altar, ca lângă Sfântul Mormânt, ne-am înnoit fiinţa, trebuie „cu pace să ieşim” pe tărâmurile lumii acesteia, în case, în birouri, în consiliile oamenilor de stat, în toate sectoarele societăţii noastre şi să le transfigurăm cu harul şi cu iubirea lui Hristos.

Dacă venim la biserică şi Îl primim pe Domnul în Sfânta Euharistie, trebuie să-L luăm din biserică în lume, ca să o modelăm după principiile lui Hristos.

Iubiţii mei, citeam undeva că odată o biserică a ars până la pământ. Numai o icoană a Mântuitorului Hristos a fost salvată. Ea a fost aşezată de un pompier pe trotuarul din faţa bisericii. Un vecin nebisericos a observat icoana şi a zis: „Acum este prima oară când aceşti oameni L-au luat pe Iisus afară din biserică, pentru ca să-L vadă şi alţii”.

Noi să nu ne asemănăm cu acei creştini lipsiţi de râvnă, pentru că cine nu exprimă credinţa în afara bisericii este un necredincios. Un cult care nu se manifestă în acte de iubire şi mărturisire este o minciună, o deghizare. A crede în Hristos înseamnă a-L lua din biserică în relaţiile de fiecare zi dintre oameni. A crede în Hristos înseamnă a face cunoscută prezenţa Lui pe pământ, săvârşind „liturghia după Liturghie”.

Noi putem urma pe femeile mironosiţe şi „rânduiala de mironosiţă”, dacă permanentizăm lumina şi duhul Sfintelor Paşti în viaţa noastră, în casa noastră, în societatea noastră. Aceasta este, de fapt, adevărata cucernicie sau evlavie, care, după Sfântul Apostol Iacob, înseamnă a fi solidar cu cei aflaţi în necazuri şi a te păstra curat în mijlocul acestei lumi (cf. Iac. 1, 27).
Aşa făcând, merităm numele de fii ai Învierii şi suntem, într-adevăr, martori ai Domnului Înviat în lumea cea răscumpărată. O astfel de mărturisire nu va fi lipsită de răsplată cerească, fiindcă Mântuitorul nostru ne promite: „Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi şi Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, care este în ceruri” (Mt. 10, 32). Amin”.

PS Sebastian - Predica la Duminica a III-a după Paşti a Sfintelor Femei Mironosiţe – Viaţă şi Înviere

„Cine ne va prăvăli noua piatra de la uşa mormântului?” (Mc. 16, 3)

“Dreptmăritori creştini, Duminica de astăzi este cunoscută în Biserica noastră şi este trecută în calendar drept ***Duminica Sfintelor Femei Mironosiţe, adică a acelor femei prezente adeseori în preajma Mântuitorului Hristos şi a grupului Său de apostoli înainte de răstignirea şi moartea Domnului şi primele care află de la înger vestea Învierii celei mai presus de fire în Duminica Paştilor.***

Ce căutau aceste femei în dimineaţa Învierii la mormânt, ne spune pericopa evanghelică de astăzi, arătând cum Iosif din Arimateea, sfetnic credincios, admirator şi ucenic în taină al Domnului Hristos, a cerut guvernatorului Ponţiu Pilat trupul lui Iisus, pentru a-l înmormânta. A cumpărat pânza de în, l-a înmiresmat trupul şi l-a înfăşurat în grabă, pentru că se apropia ceasul în care începea la iudei sărbătoarea Paştilor, şi l-a depus în propriul său mormânt, un mormânt nou, săpat în stâncă.

În dimineaţa Învierii, femeile mironosiţe veniseră să desăvârşească ritualul ungerii cu mir, făcut în grabă vineri către seară, întrebându-se una pe alta: ***„Cine ne va prăvăli noua piatra de la uşa mormântului?”*** (Mc. 16, 3), pentru că iudeii, auzind că Iisus Hristos spusese că ***„după trei zile va învia”*** (Mt. 27, 63), au solicitat, pentru mai multă „siguranţă”, pecete şi pază guvernamentală la mormânt.

„Venind femeile mironosiţe, au găsit piatra răsturnată de pe mormânt şi un tânăr şezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veşmânt alb, şi s-au spăimântat. Iar el le-a zis: Nu vă înspăimântaţi! Căutaţi pe Iisus Nazarineanul Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus. Dar mergeţi şi

spuneţi ucenicilor Lui şi lui Petru că va merge în Galileea mai înainte de voi; acolo Îl veţi vedea, după cum v-a spus. Şi ieşind, au fugit de la mormânt, că erau cuprinse de frică şi de uimire, şi nimănui nimic n-au spus, căci se temeau" (Mc. 16, 4-8], ne spune Evanghelia astăzi.

Iubiţi credincioşi, un lucru ne apare tuturor cât se poate de clar în faptul învierii Domnului — nimeni nu a crezut că El a înviat din morţi! Nimeni! Nici cei care au cerut lui Pilat să fie răstignit, dar nici cei care au fost martori minunii ce s-a făcut de la ceasul al şaselea până în ceasul al nouălea, când întuneric şi cutremur au cuprins întreg pământul. N-au crezut că Mântuitorul a înviat nici chiar ucenicii Lui (Mc. 16, 11-14), deşi L-au auzit în mai multe rânduri spunându-le că va fi dat în mâinile necredincioşilor care-L vor omorî, iar a treia zi va învia (Mt. 16, 21; 17, 23; 20, 19; 26, 61). În fine, n-au crezut că Iisus Hristos a înviat nici femeile mironosiţe, care au venit duminică dimineaţă să ungă trupul mort al lui Iisus cu miresme…

Ceea ce, însă, nu au crezut contemporanii şi conaţionalii lui Hristos, ceea ce n-au crezut nici mulţi dintre urmaşii acelora, ceea ce nu au crezut nici ucenicii Săi şi nici femeile mironosiţe… iată că s-a întâmplat! ***Hristos a înviat din morţi, biruind moartea, prăvălind piatra de la uşa mormântului Său, dar şi de pe mormântul nostru, pentru că El nu a înviat pentru Sine, ci pentru noi. Nu Şi-a dat viaţa pentru Sine; n-a murit din slăbiciune — pentru că nu a ştiut, ori nu a putut să Se apere de furia necredincioşilor iudei — ci a murit pentru a învia şi a ne învia şi pe noi, prăvălind piatra de pe uşa mormântului nostru.***

Dragii mei, pentru mulţi dintre noi, cea mai mare catastrofă şi cea mai mare drama care ni se poate întâmpla în viaţă este moartea. De ea fugim cel mai mult. Fiecare dintre noi ne agăţăm cu toate speranţele noastre de viaţa aceasta. De ce? Pentru că, în mod greşit socotim că moartea este sfârşitul „vieţii"; iar nu „viaţa" este sfârşitul morţii.

Pentru că şi noi, ca şi ucenicii Mântuitorului şi femeile mironosiţe, călătorim în această viaţă cu întrebarea: ***„Cine ne va prăvăli nouă piatra de la uşa mormântului?" Cine va preface moartea noastră în „viaţă"?*** Şi, din păcate, mai sunt şi astăzi unii care nu cred că dincolo de moarte este viaţă şi, pentru aceasta, abordează moartea ca pe cea mai mare tragedie care li se poate întâmpla, deşi aceasta este un lucru pe cât de comun, pe atât de firesc şi de sigur. Cu toţii, vrem-nu vrem, ne apropiem de moarte cu fiecare clipă pe care o trăim şi, iată, evanghelia de astăzi ne arată că în Hristos moartea este Înviere, căci prin Învierea Sa Hristos a prefăcut moartea în „viaţă".

Mentalitatea aceasta, gândirea aceasta pământească pe care au avut-o cei din vremea Mântuitorului, văzând în Hristos „un învăţător mort", chiar dacă unul de

excepţie, ne pândeşte de multe ori şi pe noi, cel puţin la nivelul subconştientului, atunci când privim moartea ca pe „marea catastrofă finală a existenţei noastre”. Nici nu vrem să vorbim despre ea! Nici nu acceptăm să ni se spună că într-o zi vom muri şi noi, deşi ziua aceea nu ar fi altceva decât [în cazul fericit, n.n.] ziua intrării noastre în Împărăţia Mântuitorului Hristos Cel înviat!

Femeile mironosiţe constată astăzi pentru noi toţi că moartea care ne sperie atât de mult duce, de fapt, la înviere. Duce la viaţă în Hristos, cu o condiţie, însă: să-L slujim pe Domnul Hristos ca Dumnezeu adevărat, şi El va ridica piatra de pe mormântul mentalităţii noastre pământeşti.

Ce învăţăm din evanghelia de astăzi? Învăţăm că trebuie să-L slujim pe Dumnezeu după putinţă şi înţelegerea noastră, şi El va avea grijă să prăvălească această „piatră” grea care ne ţine legate mintea şi gândirea mai mult de cele materiale, de cele trecătoare, şi nu ne lasă să-L înţelegem aşa cum ni S-a revelat El. Citiţi Sfintele Evanghelii şi vedeţi că Mântuitorul nu S-a arătat preocupat atât de cele din lumea aceasta, cât de cele de dincolo! Nu S-a arătat niciodată îngrijorat de faptul că – de exemplu – romanii cotropiseră Ţara Sfântă, chiar dacă iudeii vedeau în El pe „liderul eliberator” de aceia; nu L-a interesat cine era rege în vremea aceea peste Israel, cu toate că Irod s-a temut de El că îi va lua locul; nu L-a interesat politica! ***Întotdeauna mesajul învăţăturilor Sale avea în vedere pregătirea pentru lumea şi viaţa de dincolo de moarte, pentru Împărăţia Cerurilor.***

Apropo de politică! În aprilie 2007 Parlamentul României l-a suspendat pe preşedintele ţării, provocând o serie întreagă de opinii pro şi contra. A fost un fapt cât se poate de controversabil într-o „democraţie”! Biserica a fost chemată şi ea să-şi spună un punct de vedere şi, iată ce a fost de precizat: cauzele acestei „gâlcevi a înţelepţilor cu lumea” nu trebuiesc căutate numaidecât în imediatul lumii politice de atunci şi de astăzi! Ar trebui să ne întoarcem la anul 1789 când, prin Revoluţia Franceză, s-au pus bazele unui sistem politic fără de Dumnezeu. Trebuie s-o spunem foarte clar: nu Dumnezeu a conceput „democraţia”, Dumnezeu a instaurat „teocraţia”, iar Sfânta Scriptură a Vechiului Testament ne arată ce fel şi cum anume erau rânduiţi „conducătorii” poporului Său şi, mai ales, după care „Constituţie”: erau aleşi de Dumnezeu şi rânduiţi de Acesta cu ungere sfântă, iar nu cu „mandat de serviciu” pe patru sau cinci ani. Punând pe „om” în centrul lumii, iar nu pe Dumnezeu — Stăpânul ei, oamenii L-au izgonit pe Acesta din viaţa publică, înlocuind sistemul teocratic cu cel democratic, construit de oameni, pentru oameni şi, de cele mai multe ori, cu oameni care au prea puţin de-a face cu Dumnezeu. Unde a fost Dumnezeu în toată acea tulburare? Acolo unde L-au izgonit şi L-au marginalizat oamenii: în sufletele

unora care au înţeles demult că Dumnezeu nu mai poate avea prea mult de-a face cu acest sistem politic neteocratic.

Încă un lucru: mă gândesc de multe ori şi sunt uimit de faptul că Dumnezeu nu s-a „grăbit" deloc să descopere oamenilor de ştiinţă atâtea „secrete" ale lumii acesteia! Iată, omul a descoperit abia de curând, în ultimele secole, secretele şi mijloacele de îmbunătăţire a condiţiilor de viaţă, şi vreau să vă întreb: a devenit, odată cu exploatarea acestora, omul mai bun? A devenit cumva mai înţelept, folosind toate aceste cuceriri ale ştiinţei şi tehnicii, sau a devenit doar mai inteligent şi mai informat? Din păcate, nu a devenit şi mai înţelept, pentru că evenimente cutremurătoare la care asistăm în ultima vreme, şi a căror cauză nu este decât omul (războaie cu arme ultraperformante de distrugere în masă, calamităţi "naturale" ca urmare a distrugerii ecosistemului, etc.) explică de ce I-au fost „indiferente", parcă, lui Dumnezeu, milenii întregi, atâtea „facilităţi", fără de care acum noi nici măcar nu concepem că am mai putea trăi — automobilul, electricitatea, telefonul, mijloacele moderne de comunicare în masă, „inteligenţa" cibernetică, internetul etc. Nu vreau să spun, Doamne fereşte, că acestea sunt rele, ci că răul decurge din folosirea lor în mod distructiv, spre hrănirea orgoliului şi ambiţiilor unora în detrimentul altora, pentru supremaţie militară, politică sau economică, împotriva omului, creând adevăraţi monştri care luptă împotriva binelui, frumosului şi chiar împotriva vieţii. Astfel, poate ar trebui să ne întrebăm dacă nu cumva am fi fost mai „buni" şi mai „înţelepţi" fără ele…

Acum înţelegeţi de ce Mântuitorul Iisus Hristos S-a arătat prea puţin preocupat de viaţa aceasta trecătoare? Prin învăţătura Sa, El S-a arătat interesat mai ales de viaţa noastră de dincolo, prăvălind piatra de la uşa mormântului ce stătea în calea „învierii" noastre. Şi, pentru noi, care vom înţelege să-L slujim aşa cum ne-a cerut-o El, făcându-ne datoria de buni credincioşi, este gata să prăvălească şi piatra de pe mormântul nostru, de pe viaţa noastră, ca să putem trăi în veci împreună cu El, Amin!"

(† Sebastian, episcopul Slatinei şi Romanatilor, Predici la Duminicile de peste an, Slatina, 2011)

IPS Antonie Plămădeală - Duminica a III-a dupa Paşti - Cele dintâi martore că Hristos a Înviat - Mironosiţele

Ca şi cuvântul "fariseu", care la origine, în spiritualitatea iudaică, însemna "ales”, "deosebit", în sensul cel bun al cuvântului dar care în spiritualitatea creştină a devenit simbol al prefăcătoriei sinonim cu "formalist", "lăudăros", "înşelător", "făţarnic", "impostor", fiindcă una zice şi alta face, "mormânt văruit", alb şi curat la vedere, dar putred pe dinăuntru, tot aşa cu cuvântul "mironosiţă” trece printr-o uşoară tendinţă de a se peioriza şi a însemna femeie care afectează evlavia fără s-o aibă cu adevărat. "O mironosiţă dintr-acelea"... auzim adesea cu intenţia de a ni se sugera că, în ce mai bun caz se preface a fi evlavioasă, dacă nu cumva e de-a dreptul bigotă. Sensul cuvântului e gata să îmbrace înţelesuri aproape contrarii, căci bigotul suferă de îngustime de minte, dar nu de lipsă de sinceritate.

Dacă în cazul fariseului nu mai avem ce face, pentru că chiar fariseii şi-au făcut-o, cum se zice, cu mâna lor, acreditându-şi în istorie o definiţie care i-a dezavantajat, şi pe care chiar Mântuitorul a folosit-o ca atare ori de câte ori s-a întâlnit cu dânşii - poate cu o singură excepţie: Nicodim (Ioan 3) -, în cazul mironosiţelor se face nedreptate atât prototipului istoric, precum şi cuvântului. Cum însă cuvintele îşi au destinele lor, ţinând de legi care nu pot fi controlate şi care delimitează până la măsuri infinitesimale anumite nuanţe, o asemenea delimitare subtilă s-a operat în timp şi cu cuvântul mironosiţă. Ceea ce nu înseamnă că în acest caz n-ar mai fi încă posibilă o reabilitare, măcar pentru a păstra cuvântul, în vorbirea biblică, sensul lui originar, ceea ce nu mai e posibil cu celălalt cuvânt - fariseu. Cel puţin în spiritualitatea creştină. Aici, stigmatizarea prototipului e aspră, categorică şi netă:

"***Pe scaunul lui Moise s-au aşezat cărturarii şi fariseii***. Deci - acest deci fără o premiză majoră alta decât arătarea numelui lor, ceea ce însemna că numele era

deja compromis în faţa opiniei publice şi în limbajul curent - ***toate câte vor zice vouă, să păziţi şi să faceţi, iară după faptele lor să nu vă luaţi, căci ei zic dar nu fac. Leagă sarcini grele şi cu anevoie de purtat şi le pun pe umerii oamenilor, iar ei nici cu degetul nu vor să le mişte. Toate faptele lor le fac ca să fie văzute de oameni***".

"***Vai vouă, cărturari şi farisei făţarnici, că daţi zeciuială din mentă, din mărar şi din chimen şi nesocotiţi cele mai de seamă ale legii: dreptatea, mila şi credinţa. Acestea trebuia să le faceţi şi pe acelea să nu le lăsaţi***".

"***Povăţuitori orbi, care strecuraţi ţânţarul şi înghiţiţi cămila***".

"Vai vouă, cărturari şi farisei făţarnici, că voi curăţiţi partea cea din afară a paharului şi a blidului, iară pe dinăuntru sunt pline de răpire şi de nedreptate!..."

"***Vai vouă, cărturari şi farisei făţarnici, că vă asemănaţi mormintelor văruite, care pe din afară par frumoase, iar înăuntru sunt pline de oase de morţi şi de toată necurăţia. Aşa şi voi, pe din afară păreţi oamenilor că sunteţi drepţi, iar înăuntru sunteţi plini de făţărnicie şi de nelegiuire!***" (Matei 23, 3 şi urm.).

Mironosiţele sunt însă femei evlavioase, onorabile, unele sunt mame, printre care şi Maica Domnului. Au luat parte la răstignire, cu sufletele sfâşiate de durere pentru nedreptatea ce se făcea unui om sfânt pe care îl iubiseră cu iubire curată, şi apoi, potrivit tradiţiei, s-au dus cu mir la mormânt - mormintele erau săpate orizontal în stânci, nu în adâncime ca astăzi, şi erau astupate cu pietre ce puteau fi înlăturate - ca să ungă după ritual corpul înfăşurat în giulgiuri albe de pânză.

"***Iar după ce a trecut ziua sâmbetei, când se lumina spre ziua cea dintâi a săptămânii, a venit Maria Magdalena şi cealaltă Marie să vadă mormântul***", scrie Sfântul Evanghelist Matei (28, 1). Sfântul Marcu dă şi mai multe amănunte: "***Iară după ce a trecut sâmbătă, Maria Magdalena, Maria lui Iacov şi Salomea au cumpărat miresme, ca să meargă să ungă pe Iisus. Şi în ziua întâia a săptămânii, foarte de dimineaţă, când răsărea soarele, au venit la mormânt***" (Marcu 16, 1-2).

În afara acestor amănunte, privind miresmele şi obiceiul ungerii trupului, Sfântul Luca mai precizează că femeile acestea erau dintre "***cele care veniseră cu Iisus din Galileia***" (Luca 23, 55) şi că, în afara celor numite, "***împreună cu dânsele au venit şi altele***" (Luca 24, 1) şi le numeşte împreună cu cele cunoscute deja: "***Maria Magdalena, Ioana, Maria, mama lui Iacov, şi altele***" (Luca 24, 10). Sfântul Ioan, preocupat mai ales de convorbirea lui Iisus cu

Maria Magdalena, se opreşte mai îndelung asupra acestui episod (Ioan 20, 1 şi urm.).

Acestea erau mironosiţele. Fie convertite în sensul cel mai profund al cuvântului, de la păcat la virtute, fie mame. Mama lui Iisus, a lui Iacov şi ale celorlalţi apostoli. Mamele bune şi generoase, grijulii şi compătimitoare că în propria lor carne şi în propriul lor suflet, mamele aşa cum au fost dintotdeauna şi cum sunt şi astăzi, şi cum vor fi în vecii vecilor. Cu nedreptate deci s-a convertit cuvântul mironosiţă în ceva ce ar presupune bigotismul sau chiar, ca şi la farisei, o bine ascunsă făţărnicie. Fireşte, nu ne putem lupta cu cuvântul. Cum multe lucruri se falsifică în istorie, vor fi fiind şi asemenea femei care, din zel nepriceput sau din viclenie insuficient ascunsă, au compromis sau compromit ceea ce desemnează în Noul Testament cea mai onorabilă dintre însuşirile feminine, dragostea, duioşia, respectul tradiţiilor, comuniunea cu cei plecaţi.

Noi să rămânem la acest înţeles al mironosiţelor. Cuvântul înseamnă "purtătoare de mir". Mirul este un fel de untdelemn alcătuit din foarte multe substanţe aromate, cu care se îmbălsămau morţii. Mai târziu, în istoria creştinismului, mirul a devenit substanţa ungerii în Taina Mirungerii, care se administrează îndată după Botez, apoi la Sfântul Maslu şi la alte ceremonii bisericeşti, precum sfinţirea bisericilor, ungerea împăraţilor, odinioară, în Bizanţ şi în alte părţi, iar în romano-catolicism şi la Taina Preoţiei.

Biserica ne aminteşte astăzi despre femeile purtătoare de mir care, a treia zi după înmormântarea lui Iisus, s-au dus la mormânt, potrivit obiceiului, să-L îmbălsămeze, să-L miruiască, să-I acopere giulgiurile cu acest mir bine mirositor, care să biruiască sau măcar să atenueze mirosurile corpului în putrezire, măcar pentru perioada în care cei dragi veneau la mormânt într-o ultimă încercare de păstrare a comuniunii de dragoste şi a legăturilor sufleteşti brusc dezlegate şi tăiate. Istoria pe care o relatează evangheliştii începe cu pogorârea de pe cruce. Ni se spune cum un ucenic de taină al lui Iisus, Iosif din Arimateia, membru al Sanhedrinului - căci e numit "***sfetnic însemnat***" (Marcu 15, 43) ***s-a dus la Pilat şi a cerut corpul lui Iisus ca să-l îngroape. Pilat s-a mirat*** - spune evanghelistul Marcu - (15, 44) ***că Iisus a murit aşa devreme, dar nu s-a încredinţat pe spusele lui Iosif, ci a chemat un sutaş, un comandant militar, pe care l-a întrebat dacă e adevărat că cel răstignit a murit. Sutaşul i-a confirmat moartea. Atunci Pilat i-a dat lui Iosif corpul ca să fie îngropat.***

Episodul pogorârii de pe Cruce, cel al înmormântării, ca şi cel al punerii pietrei deasupra mormântului sunt povestite cu amănunte, până se ajunge la momentul dimineţii zilei celei dintâi a săptămânii, care era duminică, când, în zori, spre răsăritul soarelui, mironosiţele au venit cu mir la mormânt. Se gândeau cum vor face "să prăvălească", precum spun textele vechi, piatra care, ca o uşă, închidea

mormântul şi care era foarte grea. Trebuia dată la o parte cu grijă, ca să poată apoi fi pusă la loc. ***Spre uimirea lor, când au ajuns acolo, au văzut că piatra era dată la o parte. Înăuntru au văzut un bărbat tânăr, îmbrăcat în haina albă ca lumina*** (Marcu 16, 5).

Evanghelistul spune că "***s-au spăimântat***". S-au spăimântat pentru că nu era ceea ce aşteptau ele să vadă. Cine nu s-ar fi spăimântat? Aşteptau să găsească acolo corpul lui Iisus cel îngropat şi, când colo, au văzut în loc "***şezând în dreapta***" un tânăr. Mai mult decât aceasta, tânărul a stat de vorbă cu ele. Să remarcăm amănuntele: şedea în dreapta. Aceste precizări sunt foarte importante pentru istoricitatea evenimentului. Mai întâi le-a liniştit, cum era şi firesc: "***Nu vă spăimântaţi"! Pe Iisus Nazarineanul Cel răstignit II căutaţi? Cel care a fost aici îngropat? Nu mai este aici. S-a sculat. "Duceţi-vă şi spuneţi ucenicilor Lui şi lui Petru că va fi mai înainte de voi în Galileia. Acolo îl veţi vedea, cum v-a spus El"*** (Marcu 16). Femeile s-au spăimântat şi mai tare. Evanghelistul spune: le-a apucat groaza, cutremurul şi frica şi au fugit. Le era atât de frică, încât nici n-au spus nimănui nimic. Probabil Maria Magdalena va fi rămas acolo, pentru că ei i s-a arătat chiar Iisus şi a stat de vorbă cu ea.

În legătură cu acestea aş vrea să mă opresc asupra câtorva lucruri. Evangheliştii notează aici faptele aşa cum s-au petrecut ele, foarte firesc. Iată, nu se feresc deloc să noteze că femeilor mironosiţe le-a fost teamă, că s-au îngrozit, că s-au spăimântat. Ei notează totul aşa cum a fost. Dacă ar fi vrut să ne prezinte un tablou ideal, eroic, al învierii Mântuitorului, atunci fără îndoială că n-ar fi notat frica mironosiţelor, îndoiala şi necredinţa lor în înviere. Şi nu numai a lor, ci şi a apostolilor, când li s-a povestit. "***Aceştia însă auzind*** (de la Maria Magdalena) ***că El este viu şi a fost văzut de dânsa, nu au crezut***" (Marcu 16, 11). În trei versete la rând, Sfântul Marcu insistă că toţi cei cărora li s-a povestit despre înviere "n-au crezut". Femeile s-au înspăimântat, iar ucenicii n-au crezut.

Tocmai aceste reacţii fireşti sunt cele mai puternice argumente pentru veridictatea învierii. Evangheliştii care au notat evenimentele nu le-au inventat, nu le-au potrivit ca să le iasă lor bine, ca într-un roman extraordinar cu eroi pozitivi, pentru a prezenta o istorie a învierii cât mai frumoasă, ci le-au relatat aşa cum au fost ele, învăluite de îndoieli şi necredinţă. ***Numai întâlnirea tuturor cu Iisus le-a putut schimba necredinţa în credinţă.***

Aş vrea să mai precizez un lucru, spre a nu cădea în vreo răstălmăcire. ***De ce oare îngerul a recomandat mironosiţelor în mod special să-i spună despre înviere "şi lui Petru"?*** Unii tind să creadă că în felul acesta i-ar fi acordat un primat, că l-ar fi deosebit de apostolii ceilalţi. Ori e tocmai dimpotrivă. Numai Petru se lepădase de trei ori de Iisus, în vremea Patimilor. ***Ca nu cumva să se creadă şi el lepădat de Iisus, ca să i se dea speranţa reintegrării în apostolat,***

ceea ce s-a şi întâmplat, de aceea îngerul l-a menţionat în chip special. Cred că acest lucru e bine înţeles de toţi cei care privesc episodul cu bună credinţă. Şi unor copii de li s-ar povesti întâmplarea cu lepădările şi apoi această menţionare a lui Petru de către înger, ar înţelege uşor motivul!

Mironosiţele au avut aşadar nu numai privilegiul de a vedea mormântul gol, ci au avut şi privilegiul de a sta de vorbă cu o fiinţă supranaturală, cu un înger, un înger care luase forme perceptibile, în aşa fel încât să cadă sub capacitatea de vedere a ochilor omeneşti. A luat forme perceptibile, forma unui tânăr şi a vorbit cu ele în limba lor, ca să fie înţeles. **Îngerii vorbesc toate limbile lumii. Sunt limbile lor paterne.** Scriptura ne vorbeşte de altfel de mai multe ori despre existenţa îngerilor.

- *Un înger a venit şi a vestit Fecioarei Maria că va naşte fiu (Luca 1, 26),*
- *un înger i-a vestit lui Iosif că Maria va naşte, fără ca Iosif "s-o fi cunoscut" (Matei 1, 20).*
- *Un înger i-a vestit lui Iosif şi Mariei să fugă în Egipt (Matei 2, 19-20), şi de multe alte ori în Sfânta Scriptură este vorba despre aceste fiinţe supranaturale.*

De altfel, teologia creştină arată că există nouă cete de îngeri, numite de *Sfântul Dionisie Areopagitul:* ***serafimii, heruvimii, scaunele, domniile, puterile, stăpâniile, începătoriile, arhanghelii şi îngerii.*** ***Fiecare din noi îşi are îngerul lui păzitor.*** Mironisiţele au avut deci privilegiul extraordinar de a sta de vorbă cu o fiinţă supranaturală, cu un înger, şi de a afla chiar din gura lui că Iisus a înviat. Ambasadorul era pe măsura Domnului său!

Aceasta este întâmplarea pe care ne-o reaminteşte Evanghelia de astăzi, spre a ne întări credinţa în învierea Domnului şi prin mărturia mironosiţelor.

Se vorbeşte mult astăzi despre rolul femeii în societate şi, în ceea ce ne priveşte pe noi, în creştinism. În multe locuri în lume femeile mai sunt încă supuse multor discriminări, cu privire la plata muncii, inferioară bărbaţilor, cu privire la accesul la diferite profesiuni, în viaţa publică etc. O discuţie aprinsă are loc în ultimii ani şi în ceea ce priveşte rolul şi locul femeilor în creştinism. În această privinţă Ortodoxia îşi are punctul ei de vedere, asupra căruia ne vom opri în câteva cuvinte, pentru că e din ce în ce mai greu să ne eschivăm de la discuţia care cuprinde tot mai largi cercuri feministe, iar femeile sunt buna jumătate care alcătuiesc Biserica lui Hristos, împreună cu bărbaţii.

Să fixăm împreună câteva jaloane, câteva dintre cele multe care se pot spune despre locul şi rolul femeii în creştinism, potrivit învăţăturii Mântuitorului Hristos şi a apostolilor Săi. Să încercăm să comentăm câteva învăţături dintre

acestea, fără pretenţia, desigur, de a epuiza aici, în scurtul timp pe care îl avem, întreaga problemă.

Spre exemplu, la un moment dat, **Sfântul apostol Pavel** în Epistola I către Timotei (2, 15) spune că "***femeia se va mântui prin naştere de prunci, dacă va vieţui cu smerenie, în credinţă, în iubire şi în sfinţenie***". Vedem în aceste cuvinte ale Sfântului Pavel, temelia învăţăturii creştine despre îndatorirea de a perpetua viaţa pe pământ. Şi cine ar putea spune că e puţin, sau că e ceva lipsit de importanţă? Este un principiu creştin fundamental, acesta, prin care se îndatorează femeia să nască prunci, potrivit de altfel vechii învăţături, vechii trimiteri a lui Dumnezeu pe pământ a primei familii, când a spus: "***Creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul şi-l stăpâniţi***" (Geneza 1, 28). E o poruncă dumnezeiască, nu e ceva lăsat la voia, la îndemână şi la hotărârea noastră. În Evanghelia după Sfântul Matei (19, 6) Mântuitorul spune: "***Ceea ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă***".

Iată învăţătura creştină despre familie. Mulţi se vor întreba acum: dacă e poruncă, de ce unii se exceptează de la căsătorie, fie bărbaţi, fie femei? Nu e o călcare de lege? În Vechiul Testament, femeia care nu năştea era socotită şi se socotea şi ea blestemată. De aceea putea fi repudiată. Mântuitorul însă a pledat pentru soliditatea familiei, îngăduind despărţirea numai din motive de infidelitate. Când a fost întrebat cum se justifică unii care nu se căsătoresc deloc, s-a ferit să dea o explicaţie deschisă. A sugerat-o însă. I-a exclus bineînţeles pe fameni (născuţi sau deveniţi prin violentare), dar a făcut referire şi la cei care rămân necăsătoriţi "***pentru împărăţia lui Dumnezeu***" (Matei 19, 12). Îi va fi avut în vedere pe cei care se dedică exclusiv slujirii lui Dumnezeu şi oamenilor, prin opere de caritate, prin dăruire totală, în care să nu fie împiedicaţi de nimeni. Pe unii ca aceştia i-a îndreptăţit, încheind scurt discuţia printr-una din sentinţele sale enigmatice: "***Cine poate cuprinde, să cuprindă***" (Matei 19, 12). Sentinţa se poate referi la ascultătorii care îi puseseră întrebarea, dar şi la cei în cauză: cine poate rămâne necăsătorit, să rămână!

E limpede însă ca regulă generală rămâne familia. Parcă anume pentru a sublinia această idee, îndată după convorbirea despre căsătorie-necăsătorie, Iisus cheamă la sine pruncii. E ca un fel de concluzie a convorbirii. Şi cât de frumos vorbeşte atunci când spune: "***Lăsaţi copiii şi nu-i opriţi să vină la Mine, că a unora ca aceştia este Împărăţia Cerurilor***"" (Matei 19, 14). Mântuitorul fundamentează prin aceste cuvinte familia ca organism social binecuvântat de Dumnezeu.

Sfântul apostol Pavel, în Epistola către Galateni (3, 28), spune: De acum înainte, potrivit cu învăţătura Domnului nostru, "***nu mai există nici iudeu, nici elin, nici rob, nici slobod, nu mai există nici parte bărbătească, nici parte femeiască,***

căci în Hristos Iisus voi toţi una sunteţi". Prin această învăţătură, Sfântul Pavel vine să schimbe în mod fundamental opinia despre relaţiile dintre bărbat şi femeie din lumea de atunci. Trebuie să ştiţi că atunci - şi încă şi astăzi -in multe părţi din lume, în Orient îndeosebi, raportul dintre bărbat şi femeie mai este încă un raport ca între sclav şi stăpân, femeia fiind sclava bineînţeles. De altfel, chiar astăzi, şi închipuiţi-vă cum va fi fost în trecut, chiar astăzi privilegiul de a se ruga în sinagogă aparţine mai mult bărbaţilor. Şi tot aşa e şi la musulmani.

M-am întâmplat odată la Cairo şi am văzut o înmormântare. Trecea convoiul pe stradă, dar în convoi nu era absolut nici o femeie. Am întrebat pe însoţitorii egipteni: de ce nu e nici o femeie? Mortul acesta n-a avut pe nimeni, «N-a fost căsătorit, nu a avut nici o rudă, nici mama, nici o soră? - A, nu, femeile n-au voie să-l însoţească pe mort până la mormânt. E numai privilegiul bărbaţilor. Femeile rămân acasă.

Şi multe alte privilegii aveau în trecut şi au şi astăzi numai bărbaţii în Orient. Femeile erau socotite fiinţe de mâna a doua, dacă nu chiar sclave. Şi astăzi încă, niciodată o soţie nu merge pe stradă înaintea bărbatului. La multe popoare bărbaţii aveau drept de viaţă şi de moarte asupra femeilor. Şi le puteau alunga oricând de acasă. ***Ei bine, Mântuitorul, şi Sfântul Pavel fixează această învăţătură a Mântuitorului, vine să declare egalitatea bărbatului cu femeia. De acum încolo nu mai există parte femeiască sau parte bărbătească, adică nu mai există diferenţe între sexe. Toţi suntem una.***

Sfântul Pavel merge şi mai departe în Epistola către Efeseni (5, 22 şi urm.) atunci când, definind Biserica drept Trup al lui Hristos şi subliniind unitatea organică dintre Capul-Hristos şi Biserica-Trup, arată că prin căsătorie se realizează tot o astfel de unitate organică, soţul şi soţia devenind şi ei un singur trup.

Bărbatul trebuie să-şi iubească femeia cum îşi iubeşte propriul trup, precum Hristos iubeşte Biserica. Trebuie să fim de acord că o asemenea analogie, dacă n-ar veni din gura Sfântului Pavel, le-ar fi fost greu altora s-o îndrăznească. Dar ea vrea să întărească la modul cel mai înalt posibil sfinţenia căsătoriei şi egalitatea celor doi parteneri de destin, care devin un destin, încetând de a fi două destine.

Femeia e protejată şi prin aceea că nu e îngăduită părăsirea ei în afară de motive de adulter. Adulterul înseamnă denunţarea unităţii, aşa încât nici măcar atunci nu ea e cea părăsită, ci ea iese din condiţia de unitate în care a intrat prin căsătorie.

Această învăţătură a Mântuitorului, dezvoltată de Sfântul Pavel, despre raporturile dintre bărbat şi femeie şi despre locul femeii în societate, a fost o adevărată revoluţie în viaţa socială a vremii de atunci. Poate că aşa şi trebuie să ne explicăm faptul că pe Mântuitorul îl urmau multe, foarte multe femei. Se spune adesea în multe texte biblice: Erau atâtea mii de bărbaţi, afară de femei şi de copii. Numărul acestora va fi fost şi mai mare, atât de mare încât nici nu putea fi evaluat.

Apostolii au fost însă toţi bărbaţi. Să fi fost şi acesta un tribut adus mentalităţii vremii? Se ştie că Mântuitorul, de fapt, a fost foarte atent, întotdeauna cu femeile. A avut atitudini de iertare, în cazuri de toţi condamnabile.

- *A iertat pe femeia păcătoasă atunci când toţi ceilalţi erau gata s-o ucidă cu pietre. Aşa a făcut din ea o sfântă,*
- *iar din Maria, sora Martei şi a lui Lazăr, a făcut un model pentru contemplative.*
- *A stat de vorbă cu femeia samarineancă, deşi lucrul era interzis de legea iudaică şi condamnabil.*

Atitudinile lui au fost întotdeauna dictate de dorinţa de a pune semnul egalităţii între bărbaţi şi între femei, şi n-a făcut niciodată vreo deosebire între drepturile şi îndatoririle unora şi ale altora, fie în viaţa socială, fie în viaţa de dincolo, în afară, desigur, de cele înscrise în structura specifică a sexelor, dată de la creaţie, precum naşterea de prunci pentru femei.

Toate aceste trei lucruri pe care am vrut să le punctez, şi anume:

≈ **învăţătura creştină despre procreaţie**, ca menire esenţială a convieţuirii dintre bărbat şi femei;

≈ **învăţătura creştină despre familie**, ca fundament al vieţii sociale şi instrument al procreaţiei, şi

≈ **învăţătura creştină despre egalitatea dintre bărbat şi femeie**

sunt în acelaşi timp şi norme sociale. ***Ele ne arată care este învăţătura Mântuitorului despre viaţa socială creştină, cum trebuie organizată, cum trebuie să trăiască creştinii în societate.*** În toate aceste trei laturi se dovedeşte că creştinismul a adus învăţături pozitive, învăţături înaintate, faţă de concepţiile şi morala din vremea sa. Ele sunt valabile şi astăzi. ***Duc la consolidarea societăţii, la stabilizarea şi la sanctificarea rostului familiei, la perpetuarea şi apărarea vieţii, care este una din datoriile esenţiale ale oamenilor pe pământ.***

În toate acestea, femeile pot şi sunt chemate să joace un rol dintre cele mai importante. Spunea cineva: Daţi-mi o generaţie de mame bune şi voi transforma lumea. Cât e de adevărat acest lucru! O generaţie de mame bune ar fi o

generaţie de mame care să-i înveţe pe copiii lor să fie buni, să fie drepţi, să fie respectuoşi, să înveţe, să fie prin toate ale lor creatori, să-şi iubească aproapele şi pe Dumnezeu, să cultive binele şi frumosul, să cultive adevărul. O generaţie de astfel de mame, care ar scoate o generaţie de astfel de copii, fără îndoială ar transforma lumea, ne-ar da o societate mai bună, o altfel de societate decât această societate din lumea de azi, care pregăteşte pe ici, pe colo, în diferite colţuri ale lumii, războaie şi distrugeri. ***Femeile, cu sensibilitatea lor deosebită, au fost întotdeauna mai aproape de Dumnezeu, mai aproape de Biserică, şi acest lucru trebuie să fie în continuare încurajat, pentru că de aici îşi iau ele sursa învăţăturilor pe care trebuie să le transmită copiilor lor.***

Citeam undeva că în Franţa s-a făcut la un moment dat un test. S-a pus o *întrebare la care a fost chemată multă lume să răspundă, întrebarea a fost următoarea: De ce în închisori sunt mai mulţi bărbaţi decât femei? Au venit tot felul de răspunsuri. Unul singur a câştigat, şi anume acela care a răspuns aşa: În închisori sunt mai mulţi bărbaţi decât femei, pentru că în biserici sunt mai multe femei decât bărbaţi!* Spre bucuria noastră, la noi în biserică părţile sunt egale. Închisorile ar trebui să fie goale!

Mironosiţele care s-au dus la mormânt l-au găsit gol şi au anunţat ele, cele dintâi, că Hristos a înviat!

Fie ca mărturia lor să ne întărească şi nouă credinţa în înviere şi în tot ceea ce ne-a lăsat Mântuitorul înviat drept moştenire, faptele, minunile şi cuvintele învăţăturii Sale mântuitoare.

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române Daniel - Femeile mironosiţe - modele de curaj, credinţă şi evlavie în Biserică

În Duminica a treia după Paşti, numită şi *"Duminica Femeilor Mironosiţe"*, prăznuim potrivit sinaxarului din Penticostar pomenirea femeilor purtătoare de miruri de mare preţ care s-au dus să ungă trupul Mântuitorului în ziua Învierii Sale din morţi. Tot în această duminică se face pomenire de Iosif cel cu bun chip sau de neam nobil şi de Nicodim care au fost martori ai îngropării Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Sfintele femei mironosiţe, dascăli ai Bisericii prin modul lor de a fi credincioase

Această duminică are o semnificaţie deosebită şi pentru că ea ne arată că în Biserică învăţăm credinţa vie nu numai din învăţătura Sfinţilor Apostoli care este fundamentală pentru toţi, ci învăţăm şi din pilda vieţii sfinţilor.

De aceea, în Biserică, pe lângă Sfânta Evanghelie şi Scrierile Apostolilor mai citim şi *Vieţile Sfinţilor*. ***Sfintele femei mironosiţe din Evanghelia după Sfinţii Marcu şi Matei sunt mari dascăli ai Bisericii nu atât prin învăţătura lor teologică, întrucât ea nu putea fi diferită de cea a Apostolilor, cât prin modul lor de a fi şi de a făptui, prin modul lor de a exprima legătura lor de credinţă şi curaj, de smerenie şi preţuire faţă de Mântuitorul Cel răstignit şi înviat din morţi.***

Sfinţii Părinţi ai Bisericii, mai ales Sfântul Ioan Gură de Aur, compară curajul femeilor mironosiţe cu teama prea mare a Apostolilor. Pe când ucenicii Apostoli erau adunaţi şi încuiaţi în casă de frica iudeilor, dis de dimineaţă, la revărsatul zorilor, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov şi a lui Iosie, şi Salomeea au cumpărat aromate sau miresme ca să ungă trupul Mântuitorului după tradiţia

iudeilor. Evanghelia după Sfântul Marcu ne arată că ***în sufletul acestor femei iubirea sau preţuirea faţă de Hristos era mai tare decât teama de primejdie***, ele aveau un curaj deosebit, pe care în dimineaţa Învierii lui Hristos nu l-au avut ucenicii Săi.

Ungerea trupului mort cu aromate semnifica dorinţa de a împiedica descompunerea acestuia

Mironosiţele sunt femei credincioase care L-au admirat şi L-au preţuit pe Mântuitorul Iisus Hristos, iar unele dintre ele au văzut răstignirea Lui şi au plâns pentru suferinţele Lui. De aceea, cu multă duioşie şi mult respect, dis de dimineaţă, în ziua cea dintâi a săptămânii, care urma după sâmbătă, au mers ele la mormântul Mântuitorului Iisus Hristos ca să împlinească ceea ce a început să facă Iosif din Arimateea şi Nicodim, şi anume ungerea cu aloe şi cu smirnă a trupului Mântuitorului, ele aducând acum miruri de mare preţ pentru a cinsti după obicei pe Iisus Domnul Cel îngropat, şi, în acelaşi timp, pentru a împiedica descompunerea sau stricăciunea trupului Său.

Învierea Domnului, trecerea Sa la viaţa cerească

Spre surprinderea acestor femei curajoase, Cel ce trebuia uns cu miruri de mare preţ a înviat din morţi, iar stricăciunea n-a cuprins trupul Său. De ce? Fiindcă ***învierea lui Hristos nu este revenire la viaţa biologică marcată de compunere şi descompunere, ci învierea Domnului este trecere la viaţa cerească, la viaţa veşnică, la viaţa fără de moarte şi fără de stricăciune, cum ne arată cântările "Duminicii Femeilor Mironosiţe".***

Aceste femei sunt pline de curaj, pentru că dragostea şi respectul lor faţă de Hristos le-au întărit sufleteşte. Când iubeşti pe cineva, când preţuieşti pe cineva, găseşti şi timpul necesar, şi curajul necesar de a înfrunta dificultăţi şi obstacole pentru a ajunge la persoana iubită şi preţuită.

În dimineaţa Învierii Mântuitorului Iisus Hristos, femeile mironosiţe au fost cele mai curajoase fiinţe umane dintre toţi oamenii care L-au cunoscut pe Hristos Mântuitorul.

Dis de dimineaţă, pe când se revărsau zorile sau pe când răsărea soarele, femeile mironosiţe, înfruntând întunericul şi teama că li se poate întâmpla ceva neprevăzut, întrucât mormântul fusese sigilat şi păzit de către ostaşii romani, aveau o altă preocupare, şi anume se întrebau între ele: ***cine ne va prăvăli piatra de pe mormânt?***

Deoarece piatra era mare şi grea, grija lor era firească. Dar Evanghelia după Sfântul evanghelist Marcu ne spune că îndată după ce şi-au exprimat această grijă sau preocupare, ridicându-şi ele privirea spre locul unde se afla mormântul, au văzut piatra răsturnată. Cu toate că nu era acolo nici un bărbat puternic ca să le dea o mână de ajutor, pentru dragostea, îndrăzneala, curajul şi preţuirea lor faţă de Hristos, s-a făcut o minune.

Şi anume un înger al lui Dumnezeu a coborât din cer şi a răsturnat piatra de la uşa mormântului, a prăvălit-o nu ca să învieze Hristos, pentru că El înviase deja nestricând peceţile mormântului după cum S-a născut din Fecioara Maria fără să-i strice fecioria ei şi după cum a intrat prin uşile încuiate după Înviere. ***Îngerul a prăvălit piatra de pe mormântul Mântuitorului deja înviat din morţi pentru ca ele să poată vedea mormântul gol.***

Evanghelia după Sfântul evanghelist Marcu ne spune că femeile mironosiţe au intrat în mormântul în care a fost Iisus îngropat şi acolo au întâlnit un înger care era îmbrăcat în veşmânt alb ca un tânăr şi care le-a spus: "***Căutaţi pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde l-au pus. Dar mergeţi şi spuneţi ucenicilor Lui şi lui Petru că va merge în Galileea***." (Mc. 16, 6-7)

Dragostea şi curajul mironosiţelor au fost răsplătite cu bucuria de a se întâlni cu Însuşi Hristos Cel înviat

Ele au ieşit din mormântul Domnului cu spaimă şi cu teamă multă, spune Evanghelia după Marcu, şi nu au spus nimănui nimic. Iar Evanghelia după Sfântul evanghelist Matei ne spune că pe când mergeau ele de la mormânt spre casă, Iisus Cel înviat din morţi le-a întâmpinat şi le-a zis: "***Bucuraţi-vă, nu vă temeţi!***" (Matei 28, 9). Cu alte cuvinte, ***dragostea lor, preţuirea lor, curajul lor şi credinţa lor că El a înviat au fost răsplătite cu bucuria de a se întâlni cu Însuşi Mântuitorul Iisus Hristos Cel înviat din morţi.*** Iar această întâlnire a femeilor mironosiţe cu Mântuitorul Iisus Hristos Cel înviat din morţi a confirmat ceea ce îngerul le-a spus, şi anume Evanghelia Învierii sau vestea cea bună a Învierii. Îngerul le-a spus: "***Nu este aici. A înviat***" (Matei 28,6).

Sfântul evanghelist Matei ***spune că în momentul în care ele s-au întâlnit cu Iisus Cel înviat, El le-a spus "Bucuraţi-vă. Nu vă temeţi", iar ele s-au închinat Lui până la pământ şi au cuprins picioarele Lui.***

Mironosiţele, apostoli către apostoli

Prin această atitudine a lor atât de evlavie, de respect, de preţuire, de dragoste pentru Hristos, cât şi prin faptul că au crezut fără îndoială, fără a mai pune

vreo întrebare îngerului privind modul învierii lui Hristos, femeile mironosiţe devin învăţătoare ale Bisericii, ele devin apostoli către Apostoli. Adică ele au fost *trimise* de înger către cei ce vor fi *trimişi* de Hristos să vestească în toată lumea Învierea Lui şi învierea cea de obşte.

Îngerul le-a binevestit lor, iar ele au binevestit ucenicilor Mântuitorului Iisus Hristos taina, adevărul şi bucuria Învierii lui Hristos. Femeile mironosiţe sunt cele dintâi fiinţe umane care mărturisesc Învierea Mântuitorului, iar modul în care Hristos Domnul le răsplăteşte evlavia şi credinţa lor este minunat. El le dăruieşte bucurie din bucuria Învierii Sale. **Vedem aici taina Bisericii.** ***Femeile mironosiţe devin icoana Bisericii plină de evlavie faţă de Hristos şi plină de credinţă că Hristos Cel înviat din morţi este prezent în mijlocul ei.***

După ce au auzit Evanghelia Învierii binevestită de către înger şi au crezut ceea ce îngerul le-a spus, ***femeile mironosiţe s-au împărtăşit apoi cu bucurie de prezenţa lui Hristos Cel răstignit şi înviat, Care le-a întâmpinat pe cale.***

Cine crede în Hristos şi Îl iubeşte pe El se întâlneşte cu El. Întâlnirea aceasta cu Hristos Cel înviat o trăim şi noi când sărutăm icoana Învierii Sale din biserică, în fiecare duminică, şi când ne împărtăşim cu El din Sfântul Potir.

Ne împărtăşim cu El din *"**locul unde au stat picioarele Lui**"*, adică din Sfântul Altar unde se pregăteşte şi se sfinţeşte Euharistia.

Femeile mironosiţe ne arată cum trebuie să-L primim sau să-L întâmpinăm pe Hristos Cel înviat, şi anume cu metanie până la pământ. ***De la ele au învăţat slujitorii Sfântului Altar ca atunci când intră în Sfântul Altar să se închine până la pământ, ca şi când ar cuprinde picioarele Mântuitorului Iisus Hristos simbolizat prin masa Sfântului Altar pe care se află tot timpul Evanghelia Sa, Crucea Sa şi Euharistia Sa (Trupul şi Sângele Său),*** în care se exprimă iubirea Sa jertfelnică pentru Dumnezeu şi pentru oameni. De la femeile mironosiţe învăţăm, aşadar, cum să ne comportăm în biserică când ne întâlnim cu Hristos Cel înviat din morţi. Ele nu au zis nimic, ci doar s-au închinat şi au cuprins picioarele Lui în semn de evlavie, de respect şi de preţuire multă.

Când noi ne împărtăşim cu Hristos Cel înviat din morţi prezent în Sfântul Potir, atunci repetăm gestul femeilor mironosiţe, întrucât ne apropiem de Hristos cu frică de Dumnezeu, cu credinţă şi cu dragoste.

***Când oamenii nu ne mai ajută,
Dumnezeu trimite îngeri să ne ajute***

Când mergeau ele spre mormânt, femeile mironosiţe se întrebau: ***"Cine ne va prăvăli piatra de la uşa mormântului?"*** (Marcu 16, 3) Evanghelia ne-a arătat cum a răspuns Dumnezeu la întrebarea lor.

Când există în viaţa noastră momente de singurătate, de neajutorare, când nu mai putem conta pe nimeni dintre oameni, când cei care ar trebui sau ar putea să ne ajute nu o fac, numai nădejdea în Dumnezeu şi iubirea faţă de Hristos pot deveni izvor minunat de putere. ***Adesea, când nu se mai găsesc oameni care să ne ajute, ne ajută chiar îngerii lui Dumnezeu***. Ei ne scot tainic dintr-o situaţie dificilă sau dintr-o încercare grea dacă nădăjduim în ajutorul lui Dumnezeu şi dacă ne rugăm cu evlavie lui Hristos.

Femeile mironosiţe reprezintă puterea credinţei în Hristos şi a iubirii faţă de Hristos, iubire mai mare decât orice calcul de ajutor omenesc din lumea aceasta. Ele reprezintă credinţa Bisericii care îşi pune mai mult nădejdea în ajutorul dumnezeiesc decât în ajutorul omenesc.

De aceea, se cuvine ca în această zi a *"Duminicii Femeilor Mironosiţe"* să ne aducem aminte de toate femeile care din timpul Apostolilor până astăzi au arătat credinţă, preţuire şi evlavie pentru Hristos.

Femeile mironosiţe - modele pentru toate femeile credincioase dedicate slujirii lui Dumnezeu şi oamenilor

Femeile mironosiţe sunt icoana tuturor femeilor credincioase din Biserică, femei care prin credinţa, curajul şi jertfelnicia lor au devenit muceniţe, mărturisind pe Hristos Cel răstignit şi înviat, au devenit cuvioase maici din mănăstiri şi harnice mame creştine din familie, care au dat naştere copiilor şi i-au crescut în credinţa lui Hristos binevestind în casă, în familie, că Hristos Cel răstignit şi înviat, adesea, în mod neaşteptat, Se întâlneşte cu noi şi devine viaţa vieţii noastre, El Cel ce a biruit păcatul, iadul şi moartea şi ne-a dăruit arvuna vieţii veşnice.

Cunoaştem numele unor femei mironosiţe din Noul Testament, şi anume:

- ***Maria Magdalena,***
- ***Maria, mama lui Iacov şi a lui Iosif sau Iosie,***
- ***Maria lui Cleopa,***
- ***Ioana, soţia lui Huza, un ispravnic al regelui Irod,***
- ***Salomeea,***
- ***Suzana,***

care au ajutat pe Mântuitorul şi pe Sfinţii Apostoli în lucrarea lor sfântă de propovăduire a Evangheliei.

Ele au ajutat cu bani sau cu munca necesară pentru pregătirea meselor şi a hainelor, adesea în călătoriile pe care Mântuitorul şi ucenicii Săi le-au făcut în Ţara Sfântă. Ele sunt icoana femeilor credincioase, care susţin financiar sau cu munca lor construcţia de biserici, împodobirea lor, ajutorarea săracilor, a copiilor orfani, a bătrânilor, a bolnavilor. Deşi în Evanghelii ele nu apar totdeauna în prim-plan, totuşi Evangheliile le menţionează.

Ele, împreună cu Sfântul Ioan evanghelistul, singurul dintre Apostoli care a mers cu Hristos până la cruce, au văzut patimile, suferinţele şi moartea Mântuitorului. De aceea, ele s-au învrednicit să fie primele care l-au întâlnit pe Hristos Cel înviat, după cum primul dintre ucenici care a intrat în mormântul Domnului înviat din morţi a fost Sfântul Ioan Evanghelistul, ucenicul iubit al Domnului.

Femeile mironosiţe reprezintă, de asemenea, pe toate femeile care dis de dimineaţă, la revărsatul zorilor, merg la icoana Mântuitorului Iisus Hristos şi-I cer ajutor să prăvălească atâtea "***pietre grele ale vieţii***" de pe inima sau sufletul lor. Ele reprezintă pe toate femeile care cer ajutorul lui Hristos pentru a putea creşte copiii în credinţă, pentru a fi soţii credincioase în familie şi femei evlavioase în Biserică, pentru a fi purtătoare de valori ale credinţei, deoarece ***aromatele de mare preţ pe care femeile credincioase le aduc lui Hristos sunt bogăţia şi valorile credinţei în Hristos, bogăţia spiritualităţii sau a legăturii omului cu Dumnezeu, adică darurile Duhului Sfânt ca arvună a bunătăţilor veşnice din Împărăţia Preasfintei Treimi.***

Femeile mironosiţe reprezintă şi pe acele femei care au devenit, prin lacrimi de pocăinţă şi prin multă rugăciune, prin nevoinţă şi prin slujbe dis de dimineaţă în biserică, maici monahii născătoare de virtuţi ale credinţei creştine.

Aşadar, ca femei credincioase, ***ele reprezintă deodată mamele din familii şi maicile şi surorile din mănăstiri. Ele reprezintă şi pe femeile care arată milă faţă de cei îndoliaţi, faţă de cei întristaţi, faţă de cei ce sunt în pragul stricăciunii vieţii din cauza păcatului şi a morţii.***

Există, în acest sens, o mulţime de femei credincioase care veghează la căpătâiul bolnavilor în spitale, o mulţime de profesoare de religie, o mulţime de asistente medicale, de asistente sociale, o mulţime de femei care lucrează în instituţii de cultură şi de solidaritate socială purtând în sufletul lor şi arătând în jurul lor lumina şi bucuria Învierii lui Hristos.

Să ne ajute Bunul Dumnezeu să învăţăm de la femeile mironosiţe curajul de a-L căuta pe Hristos, credinţa puternică în Învierea Lui şi bucuria de a ne

întâlni cu El în fiecare duminică şi sărbătoare spre slava lui Dumnezeu şi spre a noastră mântuire.

Amin!

Credința vie a femeilor mărturisitoare - izvor de lumină şi bucurie

Preafericitul Părinte Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a adresat un cuvânt de binecuvântare și recunoştință tuturor femeilor creştine cu prilejul Duminicii Femeilor purtătoare de mir (30 aprilie 2017)

Hristos a înviat!

În Duminica a treia după Paşti, numită și Duminica Mironosițelor, Biserica Ortodoxă le pomenește pe femeile purtătoare de miruri sau aromate, care, în dimineața Învierii lui Iisus Hristos, au mers primele la mormântul Domnului și au fost întâmpinate de Iisus Hristos Cel înviat. De aceea, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a consacrat această zi de sărbătoare tuturor femeilor creştine dreptmăritoare, urmaşe ale mironosițelor, care mărturisesc credința lor în Învierea Domnului Iisus Hristos în familie și în societate.

În momentele Sfintelor Pătimiri ale Domnului nostru Iisus Hristos „erau acolo multe femei, privind de departe, care urmaseră din Galileea pe Iisus, slujindu-I, între care era Maria Magdalena și Maria, mama lui Iacov și a lui Iosi, și mama fiilor lui Zevedeu” (Matei 27, 55-56). Prin fidelitatea şi evlavia lor, aceste femei s-au dovedit mai curajoase și mai devotate Domnului Iisus Hristos, decât ucenicii Săi.

În Duminica Învierii lui Iisus, pe când răsărea soarele, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, Salomeea și Ioana au venit cu miruri, pentru a unge trupul Domnului Iisus, aşezat în grabă în mormânt în Vinerea Răstignirii Sale, înfruntând teama de cei care L-au răstignit. Curajul și evlavia femeilor mironosiţe au fost răsplătite de binevestirea îngerilor și de către Domnul Iisus Hristos Cel înviat, care „le-a întâmpinat, zicând: Bucurați-vă! Iar ele,

apropiindu-se, au cuprins picioarele Lui și I s-au închinat” (Matei 28, 9). Apoi, alergând „cu frică și cu bucurie mare” (Matei 28, 8) să vestească ucenicilor lui Iisus Învierea Sa, femeile mironosițe au devenit „apostoli către apostoli”, după cum le-a numit Sfântul Ioan Gură de Aur.

Vestirea Învierii Domnului Hristos de către femeile mironosițe a deschis în istorie drumul mărturisirii credinței în Hristos Cel răstignit şi înviat de către mulțimi de femei mucenițe şi cuvioase, mame şi fiice, ostenitoare în gospodărie sau regine şi împărătese creştine.

În acest sens, Sfânta împărăteasă Elena a arătat iubire smerită şi evlavie față de Hristos Cel răstignit şi înviat, căutând, cu multă osteneală şi cheltuială, şi descoperind, cu bucurie, Sfânta Sa Cruce, cea dătătoare de viață, iar apoi a contribuit financiar la construirea bisericii Sfântului Mormânt din Ierusalim, precum şi la zidirea altor biserici din Ţara Sfântă.

Astăzi, în contextul anului 2017, declarat în Patriarhia Română drept An omagial al sfintelor icoane, al iconarilor și pictorilor bisericești, amintim că, în Biserica Ortodoxă, cinstirea sfintelor icoane a fost restabilită de către două sfinte femei, şi anume: Sfânta împărăteasă Irina, care a convocat, în anul 787, Sinodul al VII-lea Ecumenic de la Niceea și Sfânta împărăteasă Teodora, care a convocat, în anul 843, Sinodul din Constantinopol.

Duminica a treia după Paști ne pune în față icoana Sfintelor Femei Mironosițe, chip al iubirii jertfelnice și curajoase, al compasiunii, al credinței puternice și al dărniciei. Asemenea lor, femeile creştine evlavioase şi harnice din România susțin construirea de lăcașuri sfinte și educația religioasă a copiilor în școlile publice, cultivă iubirea milostivă față de cei aflați în spitale şi în instituții de asistență socială, ori excelează în alte domenii de activitate benefică pentru poporul român, dar mai ales, ca mame şi soţii, aduc pace şi bucurie sfântă în familiile lor și în societate.

În această Duminică adresăm tuturor femeilor creştine cuvânt de binecuvântare şi recunoştinţă pentru întreaga lor lucrare săvârşită cu multă dăruire de sine şi ne rugăm Domnului nostru Iisus Hristos, Cel înviat din morţi, precum şi Sfintelor Femei Mironosițe să umple sufletele lor de pace şi bucurie, să le dăruiască sănătate şi mult ajutor!

Întru mulţi şi binecuvântați ani!
† Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Prea fericitul părinte Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române - Femeile mironosițe - modele de mărturisire a credinței în Hristos cel înviat

Hristos a înviat!

Biserica Ortodoxă cinstește în Duminica a 3-a după praznicul Învierii Domnului pe Sfintele Femei mironosițe care, „în prima zi a săptămânii (Duminică), pe când răsărea soarele” (Marcu 16, 2), au venit la mormântul Mântuitorului Iisus Hristos cu miresme de mare preț, primind de la îngeri, înaintea tuturor, vestea că Hristos a înviat din morți. Aceste femei purtătoare de mir au devenit mărturisitoare curajoase ale Învierii Domnului, învrednicindu-se de marea bucurie a întâlnirii cu Însuși Hristos cel înviat din morți.

Femeile mironosițe, despre care amintesc autorii Sfintelor Evanghelii, sunt numite în cântările Bisericii noastre „ucenițele Domnului” (Troparul Învierii, glasul al 4-lea). Ele au deschis calea mărturisirii credinței în Învierea Mântuitorului Iisus Hristos pentru toate femeile dreptmăritoare: de la sfinte mucenițe, sfinte cuvioase, sfinte împărătese și până la mamele creștine care nasc şi cresc copiii în credinţă şi iubire faţă de Dumnezeu şi de semeni.

În contextul anului 2018, proclamat în Patriarhia Română ca An omagial al unităţii de credinţă şi de neam şi An comemorativ al făuritorilor Marii Uniri din 1918, ne amintim în mod deosebit de acele femei din poporul român care, în 1918, prin strădania și jertfelnicia lor, au contribuit la înfăptuirea Marii Uniri. În acest sens, evocăm cu recunoştinţă contribuţia Reginei Maria a României - un adevărat simbol al curajului, al devotamentului şi al iubirii faţă de poporul român.

De asemenea, amintim de Ecaterina Teodoroiu, care și-a dat viața în Războiul pentru Întregirea neamului (1916-1918), precum și de Elena Alistar, soție de preot, care a militat activ pentru unirea Basarabiei cu țara-mamă, singura femeie care a făcut parte din Sfatul Țării de la Chişinău, când acesta a votat unirea cu Regatul României.

Duminica mironosițelor le cheamă pe toate femeile să devină „ucenițele Domnului", prin căutarea și aflarea lui Iisus cel răstignit și prin răspândirea marii bucurii a Învierii Sale. Femeile și mai ales mamele creştine de astăzi trebuie să vadă în femeile mironosițe adevărate modele care le inspiră să ducă o viață de sfințenie și dăruire de sine în cadrul Familiei, Bisericii și Societății. Astfel, prin credință și evlavie, prin hărnicie și dărnicie, se pot păstra şi cultiva armonia și buna-înțelegere în familie, se pot apăra și promova valorile familiei creștine, precum și educarea copiilor în iubire de Biserică şi de Neam.

Cuvintele „Bucurați-vă! Nu vă temeți!" (Matei 28, 9-10), rostite de Mântuitorul Iisus Hristos cel înviat femeilor purtătoare de miruri, transmit lumină și astăzi şi putere duhovnicească tuturor femeilor, încurajându-le să fie purtătoare de valori sau de virtuţi ale dreptei credințe și să mărturisească importanța nașterii de prunci care să fie crescuți și educați în credinţă şi în iubire milostivă, spre dăinuirea poporului român ca popor creştin în istorie, purtător de Cruce şi de Înviere.

Ne rugăm lui Dumnezeu să dăruiască tuturor femeilor creștine, precum le-a dăruit și Sfintelor Femei mironosițe, tărie în credință și curaj în a-L mărturisi și a-L cinsti pe Domnul Iisus Hristos cel înviat, adresându-le cuvinte de binecuvântare, mulțumire și recunoștință pentru activitatea lor bogată și plină de dăruire de sine. Totodată, le felicităm şi le dorim multă sănătate şi fericire, pace și bucurie, întru mulți și binecuvântați ani!

† Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

*** Mesajul prea fericitului părinte Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, la Duminica mironosițelor (22 aprilie 2018)

Patriarhul Daniel la Duminica mironosițelor: Femeia credincioasă este o pildă de dăruire şi responsabilitate

Sfintele Femei Mironosițe - lumini pentru familie şi societate

10/05/2019

Hristos a înviat!

În Duminica a treia după Sfintele Paști, cunoscută sub denumirea de Duminica Mironosițelor, cinstim pe femeile purtătoare de mir sau de aromate, primele persoane care au primit de la îngeri vestea Învierii Domnului nostru Iisus Hristos.

Prezența femeilor mironosițe la mormântul Domnului reprezintă un act de mare curaj și de mărturisire a credinței în Hristos, prin faptul că dragostea şi evlavia lor pentru Domnul Iisus Hristos au fost mai puternice decât teama de cei care păzeau mormântul.

Femeile mironosițe reprezintă icoana tuturor femeilor evlavioase din Biserica lui Hristos, care prin credința, curajul și jertfelnicia lor au devenit mucenițe, mărturisind pe Hristos Cel răstignit și înviat, au devenit cuvioase maici în mănăstiri, sau harnice mame creștine în familie, binevestind că Hristos - Domnul, adesea, în mod neașteptat, Se întâlnește cu noi și devine viața vieții noastre.

În contextul anului 2019, proclamat în Patriarhia Română ca An omagial al satului românesc (al preoţilor, învățătorilor și primarilor gospodari), ne aducem aminte cu recunoștință de acele femei din poporul român, harnice bunici şi mame, soții sau surori, care, din timpul Sfinților Apostoli și până astăzi, au apărat şi au transmis din generație în generaţie, în timp de pace şi în timp de prigoană, valorile spirituale, culturale și morale ale credinţei şi ale poporului român. În mod deosebit menționăm azi preotesele, educatoarele şi învățătoarele din satele românești.

Crescându-şi copiii în familie, sau rugătoare şi lucrătoare în mănăstiri, femeile creştine evlavioase şi curajoase au fost mărturisitoare ale credinţei şi promotoare ale comuniunii şi ale dărniciei sau generozității.

Ca soție, femeia credincioasă şi harnică este pentru popor o pildă de dăruire şi de responsabilitate, întrucât aduce pace şi bucurie în familie şi promovează speranța şi demnitatea în societate.

Ca mamă, femeia creştină evlavioasă modelează conştiinţa şi simţirea copiilor, fiind izvor de afecțiune şi icoană a dăruirii şi purtării de grijă pentru întreaga familie, semn de binecuvântare divină şi bucurie pentru Biserică, urmând sfintelor femei din calendarul Bisericii Ortodoxe Universale.

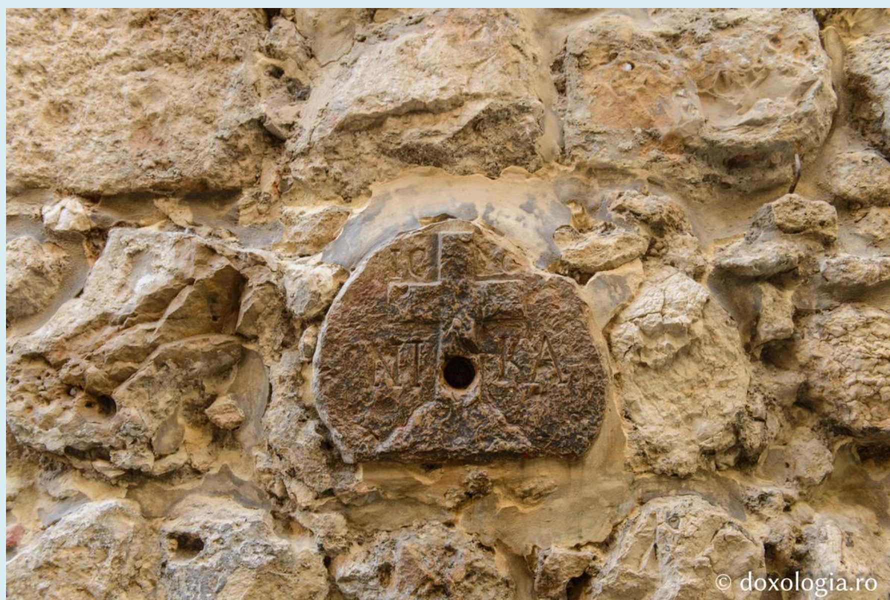
În România de azi, o mulţime de femei contribuie la educaţia copiilor şi tinerilor, în grădiniţe, în şcoli şi în universităţi. Multe femei lucrează în unităţi medicale şi în centre sociale unde aduc alinare bolnavilor, încurajare celor săraci şi singuri, iar alte femei contribuie la viaţa societăţii în diferite domenii de activitate: parohii din ţară şi străinătate, administraţie publică, cercetare ştiinţifică, arte, agricultură, industrie, comerţ, armată etc.

Cu prilejul Duminicii Mironosițelor, adresăm felicitări, mulţumiri și binecuvântări tuturor femeilor care cultivă și mărturisesc, prin rugăciune, prin cuvânt şi faptă, credința în Hristos - Domnul Cel răstignit și înviat, oferind multă lumină şi bucurie în viaţa Bisericii, a Familiei și a Societății.

Le dorim tuturor sănătate și mântuire, pace și bucurie sfântă întru mulţi și binecuvântați ani!

† Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Pr. Silviu Cluci - Locul întâlnirii Domnului cu femeile mironosiţe pe Drumul Crucii

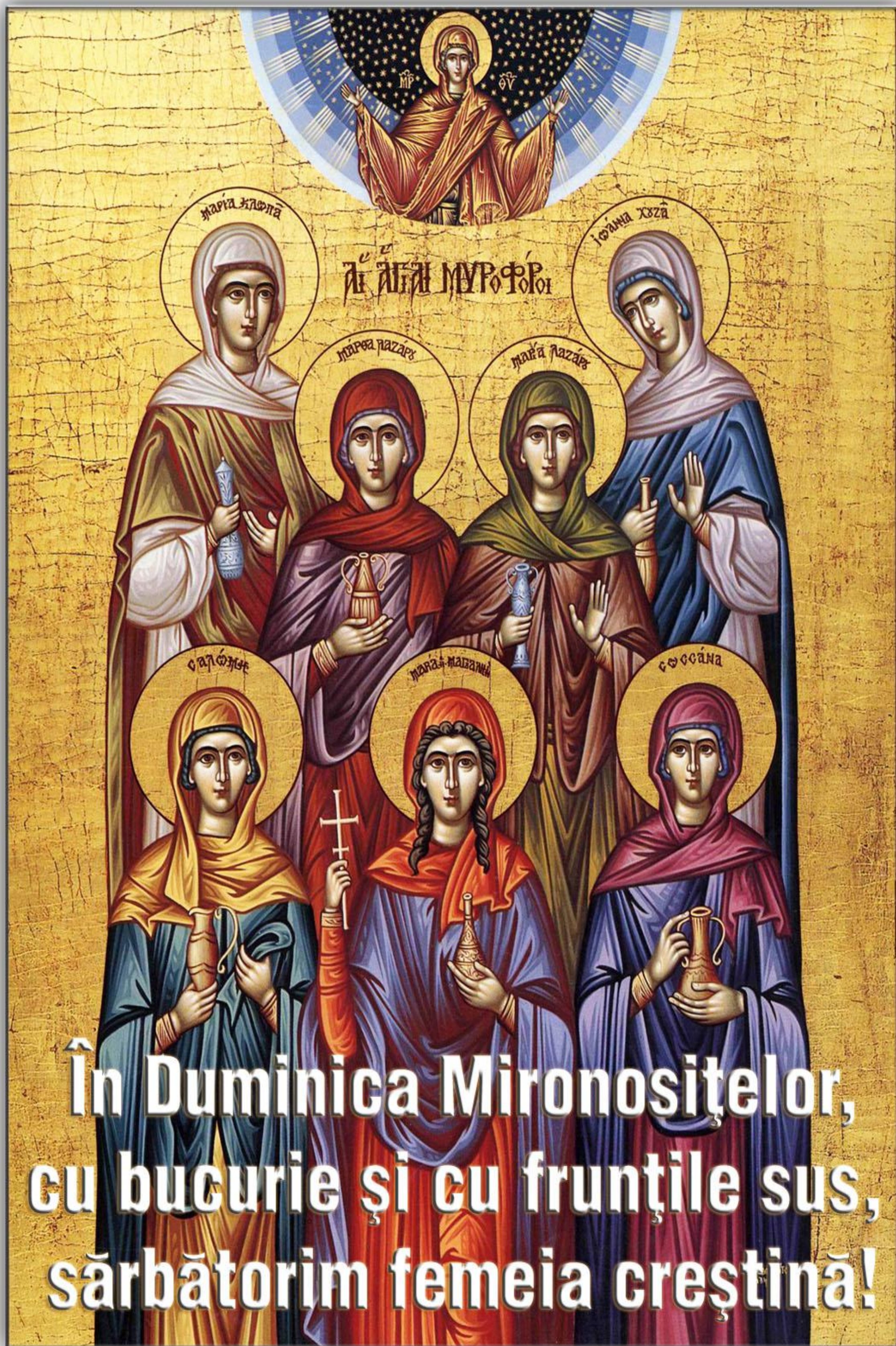

A opta oprire de pe Drumul Crucii este la locul întâlnirii Mântuitorului cu femeile mironosiţe.

Întâlnirea Domnului cu femeile mironosiţe este relatată de Sfântul evanghelist Luca: „Iar după El venea mulţime multă de popor şi de femei, care se băteau în piept şi Îl plângeau. Şi întorcându-Se către ele, Iisus le-a zis: Fiice ale Ierusalimului, nu Mă plângeţi pe Mine, ci pe voi plângeţi-vă şi pe copiii voştri. Căci, iată, vin zile în care vor zice: Fericite sunt cele sterpe şi pântecele care n-au născut şi sânii care n-au alăptat! Atunci vor începe să spună munţilor: Cădeţi peste noi; şi dealurilor: Acoperiţi-ne. Căci dacă fac acestea cu lemnul verde, cu cel uscat ce va fi?” (Luca 23, 27-31).

Astăzi, în acest loc se află Mănăstirea Ortodoxă „Sfântul Haralambie”. În zidul bisericii „Sfântul Haralambie” sunt sculptate în piatră o cruce şi inscripţia „IS.HS.NI.KA - Iisus Hristos Biruitorul”, spre amintirea cuvintelor Domnului nostru Iisus Hristos.

Icoane

În Duminica Mironosițelor,
cu bucurie și cu frunțile sus,
sărbătorim femeia creștină!

SFINTELE FEMEI MIRONOSITE
MARIA LUI CLEOPA
IOANA
MARTA
MARIA
SALOMEEA
MARIA MAGDALENA
SUZANA

Milesevo Monastery, Serbia,
13th century, "White Angel" fresco

THE HOLY MYRRHBEARING WOMEN

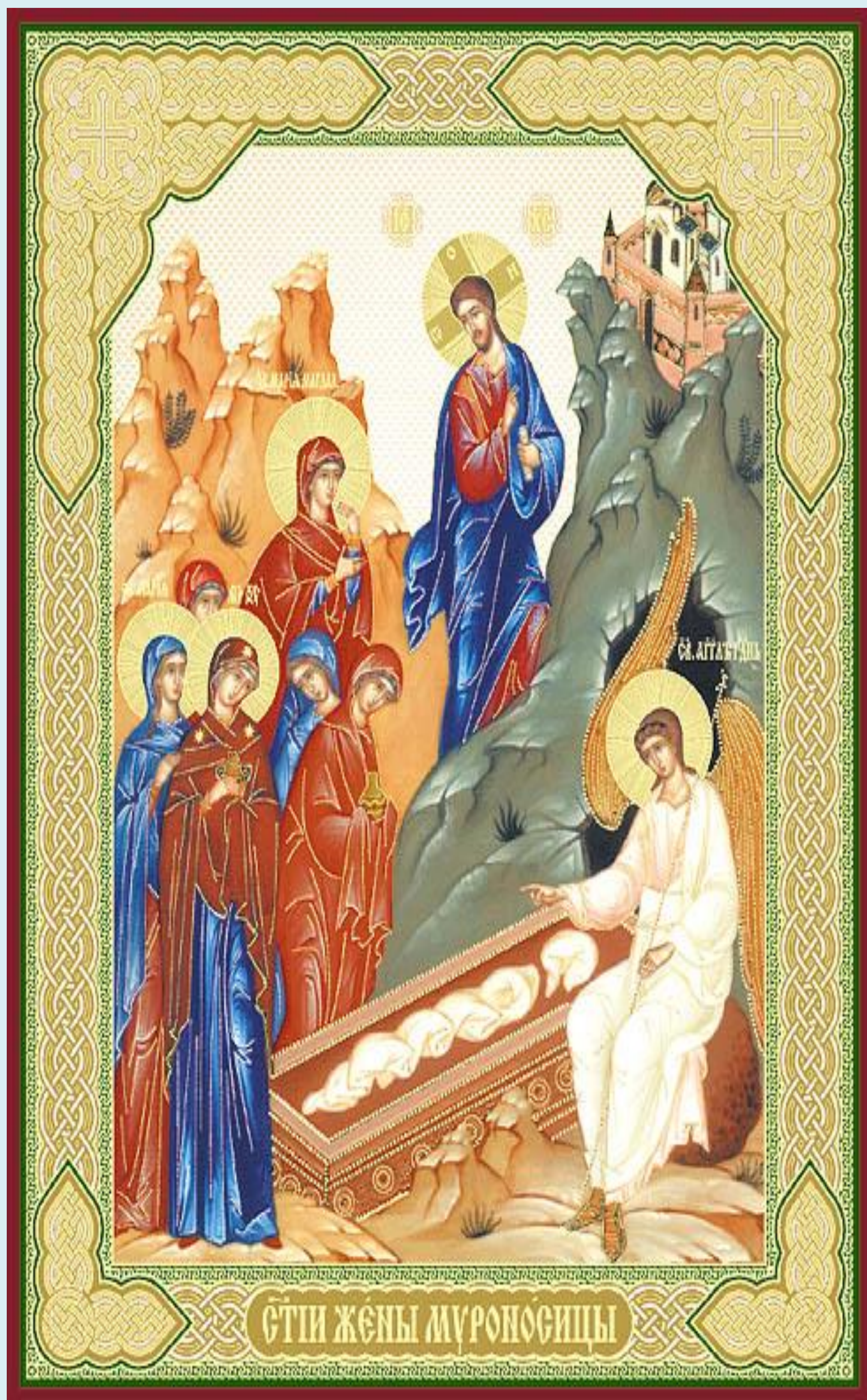

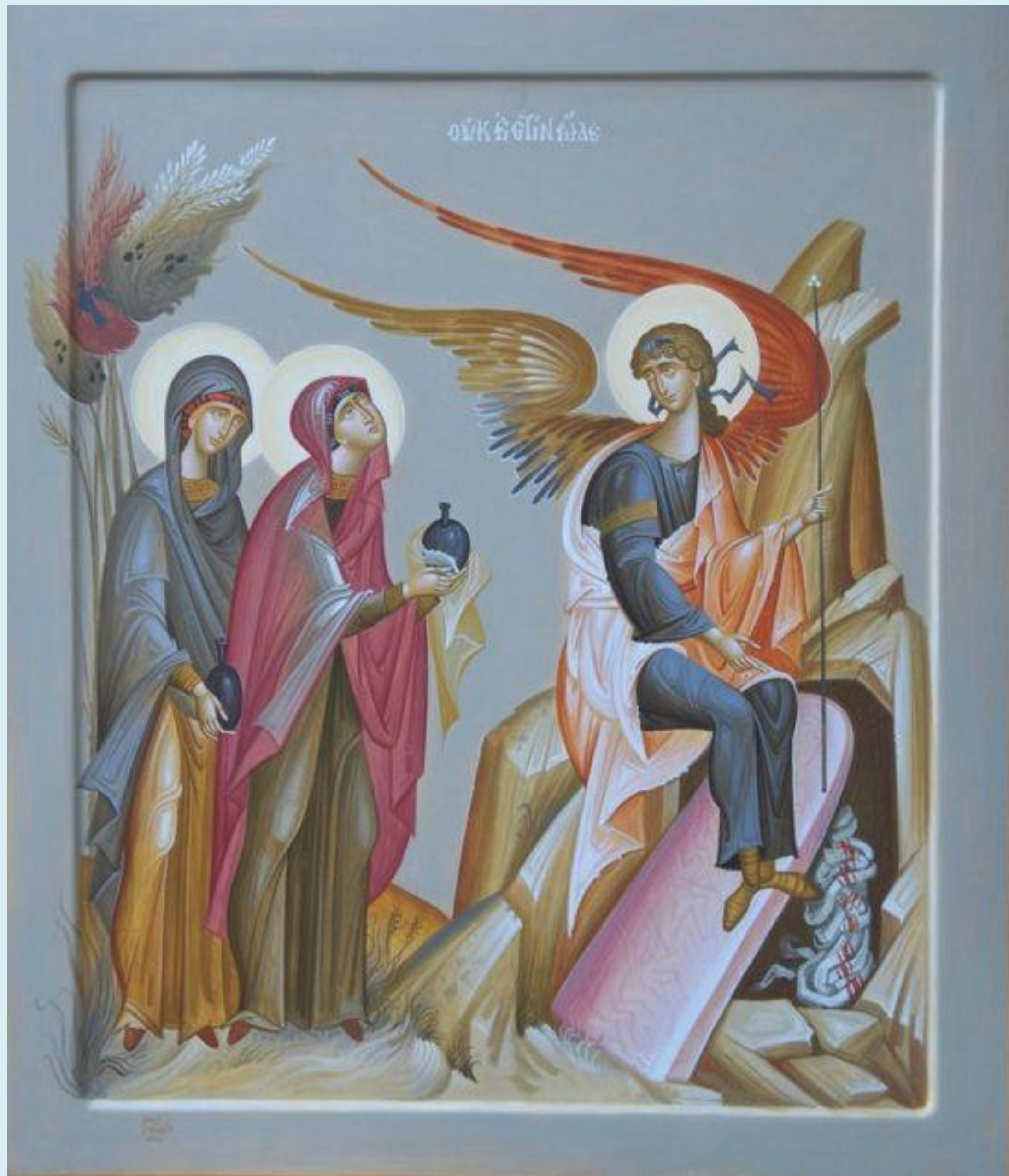

ἼΔΕ Ὁ ΤΌΠΟΣ ὍΠΟΥ ἜΚΕΙΤΟ Ὁ ΚΎΡΙΟΣ

THE HOLY MYRRHBEARING
WOMEN

MIRONOSIȚELE LA MORMÂNT
A ÎNVIAT DOMNUL!
IATĂ LOCUL UNDE A FOST PUS!

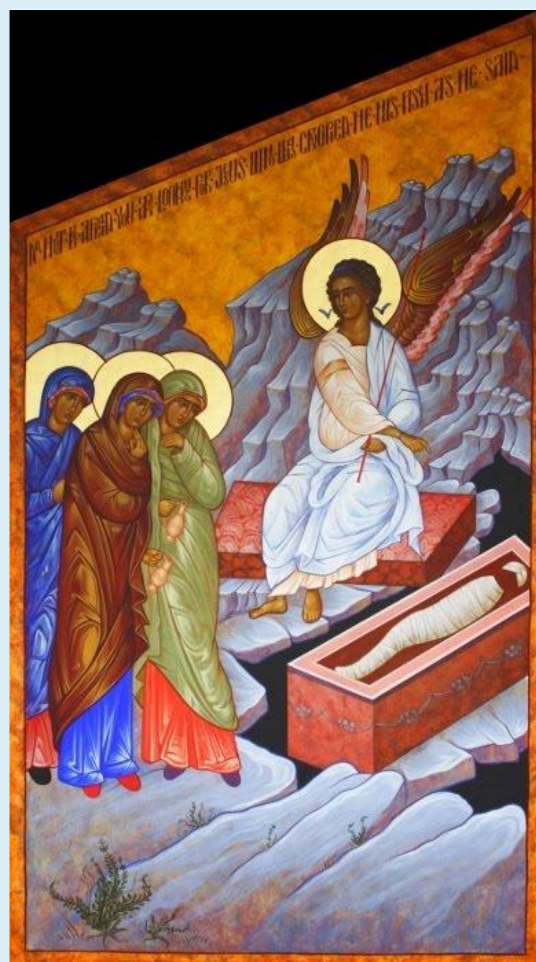

SFINTELE FEMEI MIRONOSIȚE
IC XC

С҃тїи жены мѵроносицы

NOLI ME TANGERE

AS·HE·SAID

L'ANGE ANNONÇANT LA RÉSURRECTION
AUX FEMMES MYROPHORES

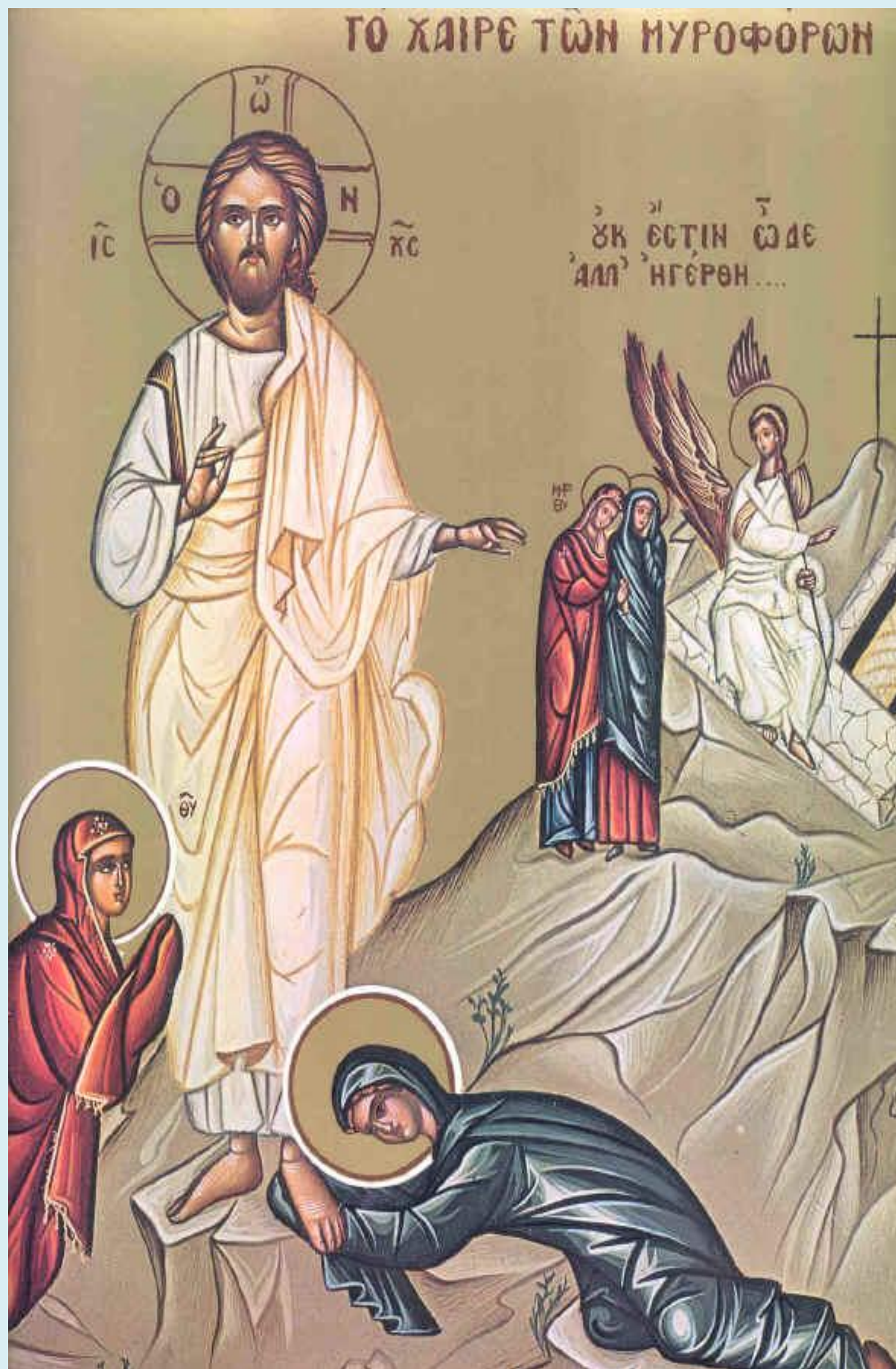

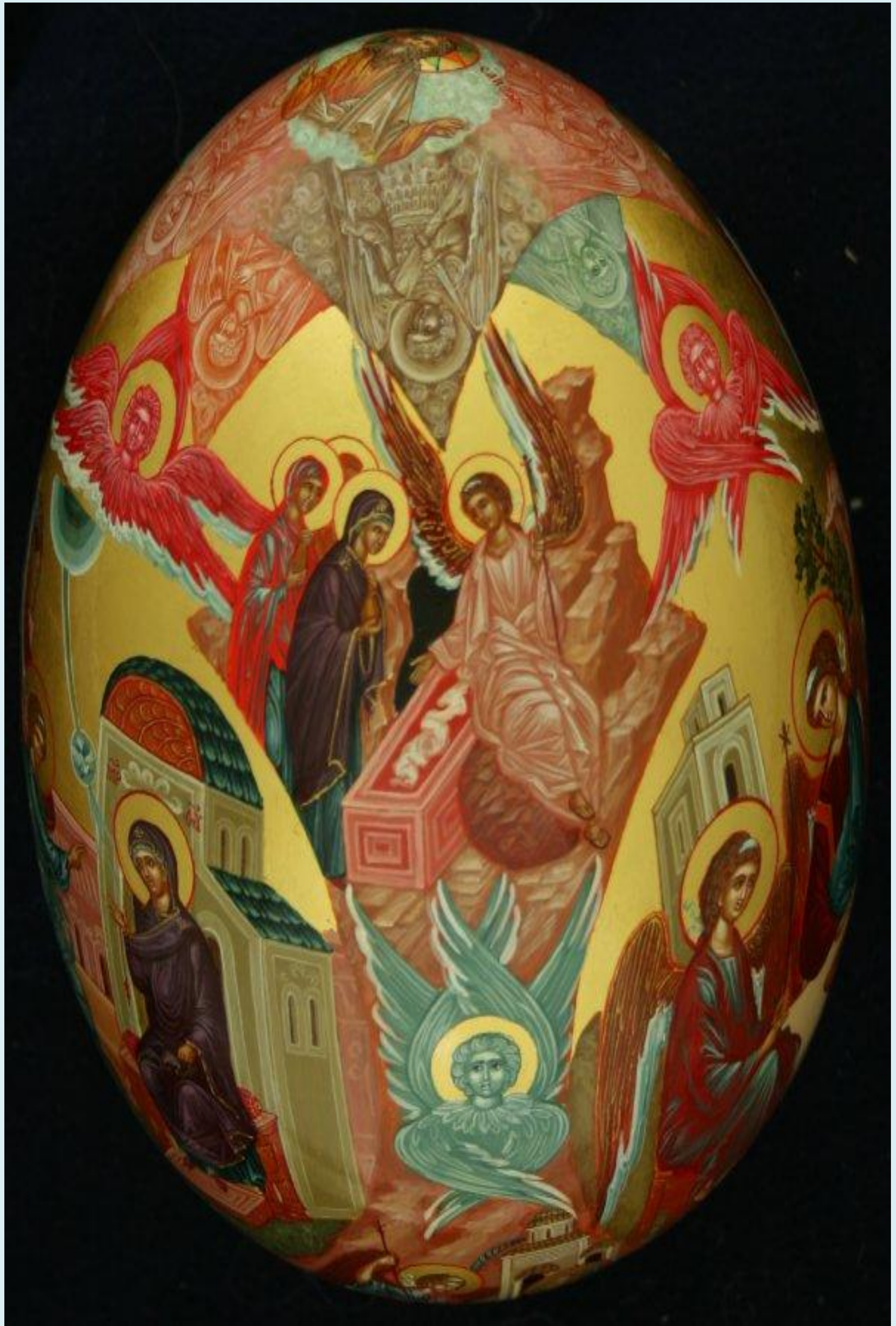

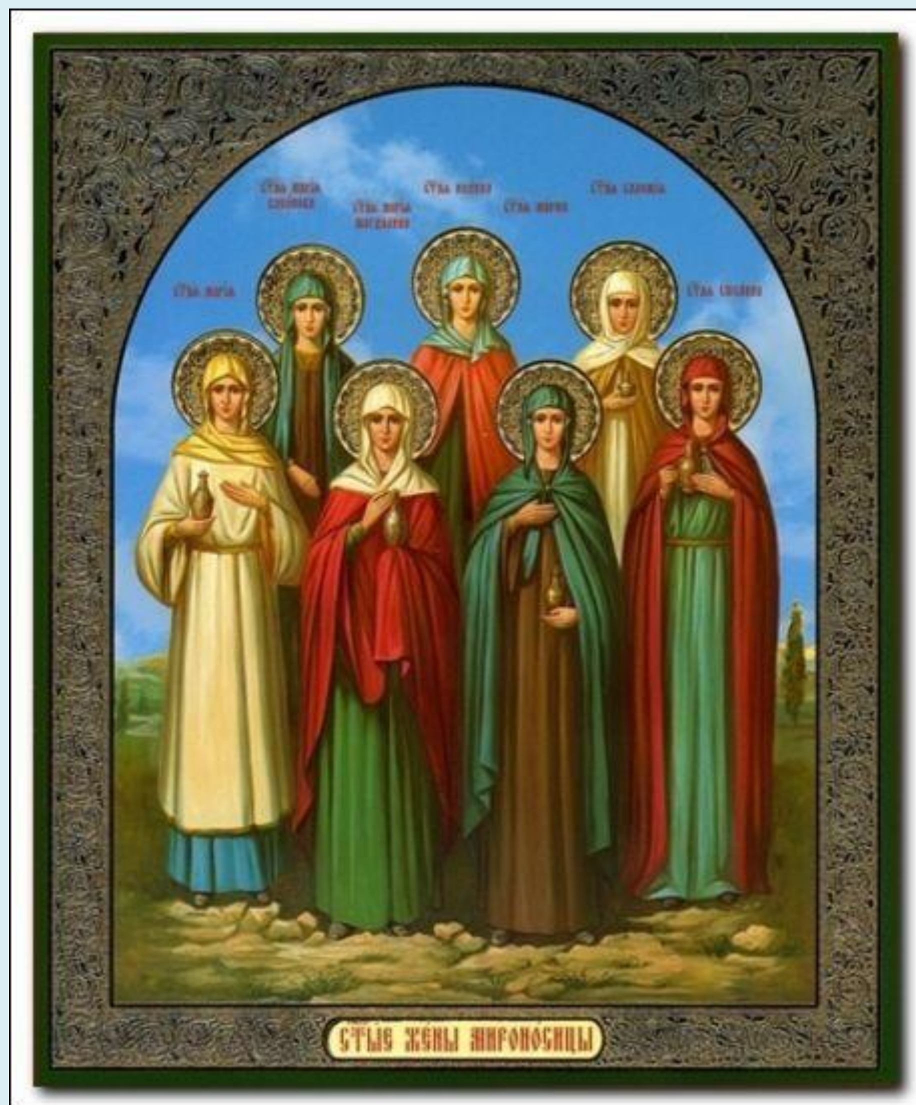

FEMEILE MIRONOSIȚE LA MORMÂNT

ΤΟ ΧΑΙΡΕ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ
Ο ΩΝ
ΙC ΧC
ȢΚ ἜCΤΙΝ ὯΔΕ
ἈΛΛ' ἨΓΕΡΘΗ....

Стые жены мироносицы

СТЫЕ ЖЕНЫ МѴРОНОСИЦЫ

СТЫЄ ЖЕНЫ МѴРОНОСИЦЫ

СТЫЯ ЖЕНЫ МИРОНОСИЦЫ

СТЫЕ ЖЕНЫ МИРОНОСИЦЫ

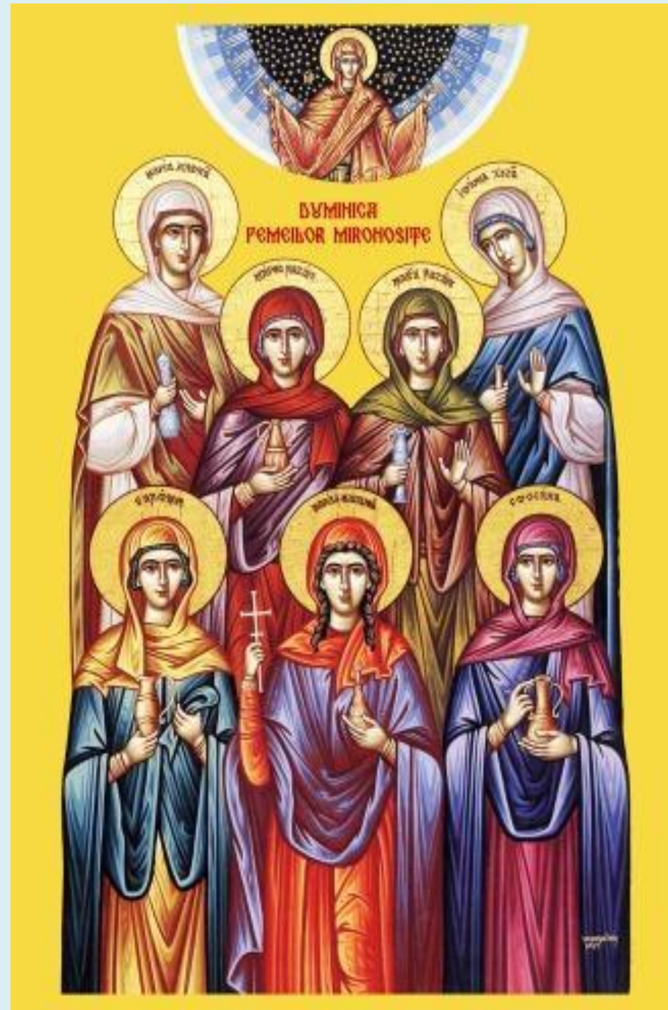

DUMINICA FEMEILOR MIRONOSIȚE

Стые жены мироносицы

Нина
С праздником Жён - Мироносиц!!!

DUMINICA
FEMEILOR MIRONOSIȚE

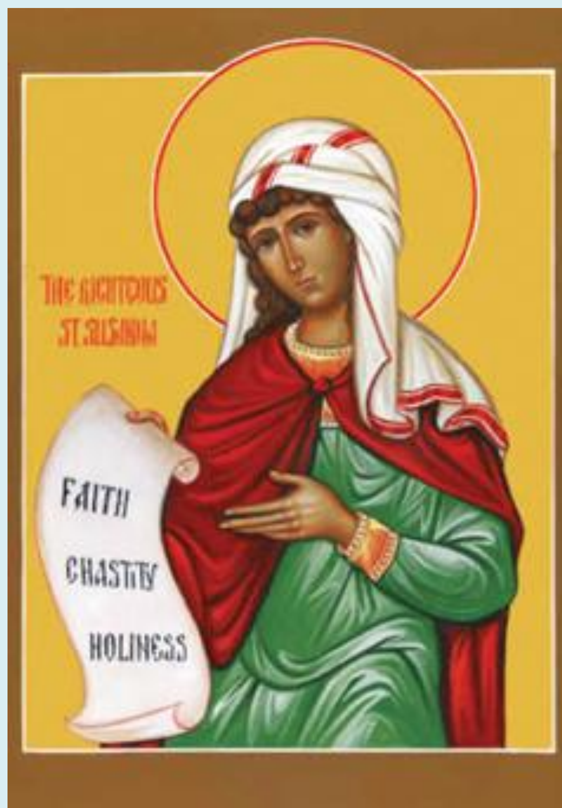

Sfintele mironosiţe Ioana şi Maria Magdalena

Sfintele mironosiţe Salomia şi Susanna

4 iunie

Sfintele Mironosițe

Maria și Marta

(4 iunie, Duminica a 3-a după Paști)

- au fost surorile Sf. Lazăr, cel înviat de Hristos după patru zile de la moarte;
- au avut bucuria de a-L avea oaspete în casa lor pe Mântuitorul Hristos;
- o dată cu izbucnirea persecuției asupra Bisericii din Ierusalim, Dreptul Lazăr a fost alungat din oraș iar surorile sale l-au însoțit în propovăduirea credinței în alte ținuturi.

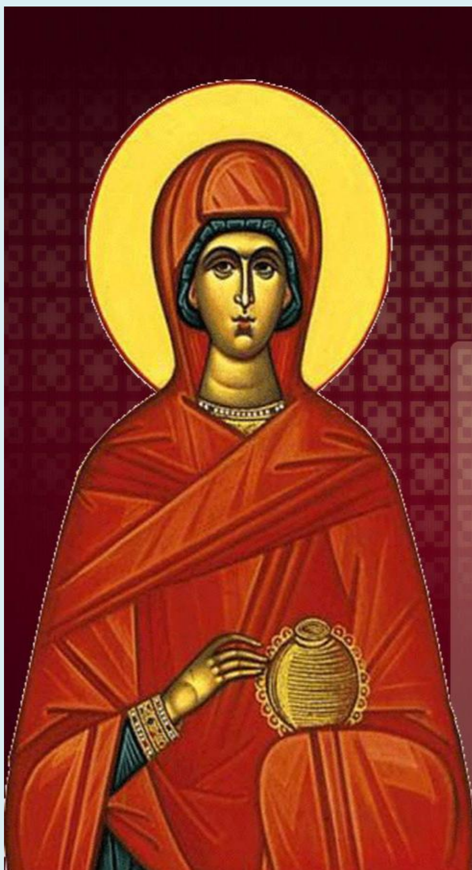

Sf. Mironosiță

Suzana

(Duminica a 3-a după Paști)

- Sf. Luca o menţionează în Evanghelie spunând că „slujea din avutul ei" Mântuitorului și apostolilor Lui (Luca 8, 3) ;
- I-a însoțit pe Hristos pe Drumul Crucii, alături de celelalte femei mironosițe.

BASILICA.RO

Sf. Mironosiță

Ioana

(27 iunie, Duminica a 3-a după Paști)

- conform tradiției, ea a fost cea care a recuperat capul Sfântului Ioan Botezătorul după ce Irod a dat ordin să-i fie tăiat și aruncat;
- este amintită în Evanghelie (Luca 8:3) ca fiind una dintre femeile care Îl urmaseră pe Hristos din Galileea și care îi ajutau pe ucenicii Domnului, împreună cu Suzana, Maria Magdalena și alte femei.

BASILICA.RO

Sf. Mironosiță

Maria lui Cleopa

(23 mai, Duminica a 3-a după Paști)

- este menționată în momentul răstignirii Mântuitorului: ”Și stăteau lângă crucea lui Iisus mama Lui și sora mamei Lui Maria lui Cleopa și Maria Magdalena.” (Ioan 19:25);
- a fost printre sfintele femei mironosițe care, în dimineața Învierii, ducându-se să ungă cu miresme trupul Domnului, au găsit piatra răsturnată și pe îngerul Domnului care le-a spus că Hristos a înviat;
- a fost verișoara Maicii Domnului.

BASILICA.RO

Sf. Mironosiță

Salomeea

(3 august, Duminica a 3-a după Paști)

- a fost soţia lui Zevedeu şi mama celor doi Sf. Ap. Iacov şi Ioan Evanghelistul;
- a fost de faţă la patimile şi răstignirea lui Iisus Hristos
- în dimineaţa Sf. Învieri a fost la mormânt împreună cu celelalte mironosiţe, cărora li s-a arătat Hristos;
- după ce a fost întemnițată pentru credința ei, a fost abandonată împreună cu mai mulți creștini într-o corabie în mijlocul mării. Astfel a ajuns împreună cu Maria lui Cleopa într-o insulă din Sudul Franței, unde au propovăduit cuvântul Domnului.

BASILICA.RO

SFINTELE FEMEI MIRONOSIȚE

Biserica Ortodoxă cinstește în 3 august
pe SF. MIRONOSIȚĂ SALOMEEA.
Află mai multe despre acele
purtătoare de mir care,
alături de Maica Domnului,
au privegheat pe
Mântuitorul Hristos
în timpul Sfintelor Patimi,
când era părăsit chiar
de cei mai apropiați!

Veronica – Sfânta care a șters o față însângerată și a găsit Învierea

Atunci când Iisus a fost chinuit și obligat să-Și ducă crucea spre răstignire, Veronica L-a așteptat la poarta cetății, cu un ștergar alb, dorind să-I aline suferința. În fuga evenimentelor, sfânta a reușit să șteargă dumnezeiasca față. A vrut să facă un dar mic și a primit o mare răsplată – pe ștergar imprimându-se chipul Mântuitorului Iisus Hristos, prima icoană creștină.

Sf. Mironosiță, întocmai cu Apostolii, Maria Magdalena

(22 iulie, Duminica a 3-a după Paști)

- a fost cea dintâi ucenită şi mironosiţă a lui Hristos, slujindu-L până la moartea pe cruce şi îngropare;
- Hristos a alungat dintr-însa şapte diavoli, făcând-o sănătoasă cu trupul şi cu sufletul, luminându-i cugetul cu lumina unei noi vieţi (Marcu 16, 9; Luca 8, 2);
- s-a învrednicit a fi cea dintâi care a primit de la înger vestea Învierii Domnului și prima care L-a văzut pe Hristos după dumnezeiasca Lui Înviere din morţi;
- după Înălţarea la cer a Domnului, a propovăduit dreapta credinţă alături de Sf. Apostoli, de aceea este numită întocmai cu Apostolii.

† Duminica Mironosițelor

- Duminica în care le cinstim pe femeile mironosiţe este şi ziua de cinstire a femeii creştine.
- Femeia creştină de astăzi trebuie să fie o vestitoare a Învierii Domnului, asemenea femeilor mironosițe.

La mulți ani, cu multe bucurii, tuturor femeilor creștine!

Arh. Arsenie Papacioc
(1914 - 2011)

„Femeile sunt ca florile: toate sunt frumoase, dar fiecare în felul ei.
Bărbatul trebuie să se plece să o ia, adică să-i arate eleganţă, preţuire...
Atunci floarea îşi arată şi mirosul şi calităţile ascunse, pentru că tu ai ştiut să răscoleşti adâncurile şi ai făcut din ea ceea ce nu ştia ea că este.
Femeia trebuie preţuită, să ştiţi, pentru că mai întâi ne reprezintă O Femeie în Împărăţia Cerurilor: **Maica Domnului**.
Te cutremuri, ţi-e şi frică să vorbeşti, comparând-O pe Ea cu oamenii."

La mulți ani, femeilor creştine!

Domnul să vă dăruiască dragostea și curajul femeilor mironosițe, spre a fi candele ale credinței și înțelepciunii, întru înmulțirea dragostei, răbdării și blândeții în jurul vostru!

Bucuraţi-vă, femei mironosiţe, iubitoare de Dumnezeu !